

Giới thiệu Lỗ Ái

Truyện Lỗ Ái, chuyện nói về một cuộc tình của một người con gái rất thê thảm, khi cần thì người đó gọi còn khi không cần thì sẵn sàng vứt bỏ cô không thương tiếc.

Năm đó anh rất yêu mến cô, nhưng biết anh là người rất hay bay bướm và cô đã sẵn sàng làm tổn hại biết bao cô gái xung quanh anh và anh không chịu được nữa và rồi không ngại gia thế của cô mà tổng cô vào tù một cách tuyệt tình.

Sau khi ra tù là những ngày ảm đạm, nhà tan cửa nát tuy vậy mà anh không xua đuổi cô nhưng lúc này cô ại không dám chấp nhận tình cảm của anh.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: RA TÙ

Editor: Shyn

Nơi rừng núi hoang vắng, cỏ thụ vượn cao che kín một khoảng trời, âm trầm mà u lạnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng chui vào bụi rậm của một con rắn nhỏ, trời đất vô cùng tĩnh mịch.

“Anh Duệ Triết, anh muốn dẫn em đi đâu vậy?” Cô gái bất an nhìn chăm chăm vào mặt người đàn ông.

Anh ta lái xe rất nhanh, gương mặt lạnh lùng: “Không phải nói muốn tôi thích cô sao? Tôi sẽ đưa cô đến một nơi rất tốt!” Gương mặt tái xanh, anh đột nhiên dừng xe trước cửa nhà trọ.

“Anh Duệ Triết?” Anh ấy thích cô sao? Lòng cô đột nhiên có cảm giác bất an như có lửa thiêu đốt. Đây là lần đầu anh đưa cô ra ngoài.

Người đàn ông trừng mắt một cái, thô bạo kéo cô ra khỏi xe: “Đi xuống!”

Cô chật vật té xuống xe, chưa kịp bò lên, người đàn ông đã kéo cô lên tầng 2 của phòng trọ, một cước đá văng cửa ra, ép chặt tay cô, trực tiếp áp cô vào tường, “Tô Đại Lận, không phải cô thích tôi sao? Có phải sẽ để tôi làm chuyện tôi muốn muốn không? Được. Hôm nay, tôi sẽ làm theo ý cô!”

Lập tức! Anh hung tợn xé rách váy hồng của cô, quần áo bay tán loạn.

Cô run rẩy, sợ hãi đứng lên, nhìn khuôn mặt tuần tú khiến cô mê đắm nhiều năm, khẽ trốn tránh cặp mắt hung bạo nhìn cô, “Anh Duệ Triết, em sợ!”

“Cô cũng biết sợ?” Người đàn ông cười lạnh, thô bạo ném cô lên chiếc giường lớn, “Loại phụ nữ như cô, con mẹ nó đáng chết!”

Anh như một con Đại Bàng cường tráng, ngăn chân tay vùng vẫy của cô, cắn cắn nơi cổ cô, trong mắt nồng đậm lửa giận, “Tô Đại Lận, nhớ kỹ ngày hôm nay. Đây chính là cách tôi yêu cô!”

Túm tóc dài của cô không hề thương tiếc, mạnh bạo làm nhục nhã thân cô.

“Anh Duệ Triết, em không cần anh yêu em giống như vậy!” Cô gào to lên, bên dưới truyền đến đau đớn, khó chịu, cô chỉ muốn đường đường chính chính được anh yêu, chứ không phải là bị anh cưỡng bạo! Thì ra cảm giác bị hôn trên người lại khó chịu như vậy, “Mau buông ra!”

Anh cười thất vọng, gân xanh trên trán nổi lên, đem trói tay giãy giụa của cô, kéo cô đến trước gương, găt gao đè nặng từ phía sau, “Nhìn kỹ xem, tôi yêu cô như thế nào!” Trước gương, cô trần như nhộng bị ném trên giường, bị tách hai chân ra, bị đối đãi không khác kỹ nữ.

Cô kịch liệt giãy giụa đứng lên, nước mắt không ngừng tuôn rơi, hoảng hốt lao về phía trước, “Duệ Triết, tôi không thích anh, buông tôi ra, đưa tôi về nhà!”

Anh bắt lấy mắt cá chân của cô, thô lỗ kéo lại, “Về nhà? Tôi còn chưa đề bù thứ cô mong muốn hết. Sao lại về nhà?!!” Tay mạnh mẽ túm eo cô lại, giữ chặt hông cô, vật cứng đưa đến trước lối vào của cô. Trong nháy mắt đâm và rồi dứt khoát bỏ ra, thậm chí nhỏ, anh bước xuống giường, mặc quần áo, bước ra khỏi cửa.

Cô lăn đến đầu giường, thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn tái xanh. Anh Duệ Triết tức giận thật rồi, anh ấy thay đổi, không còn là Duệ Triết trầm ổn nữa, mà là một con hổ giận dữ, muốn ăn tươi nuốt sống cô. Ngồi cửa truyền đến âm thanh xe anh rời đi, sau đó lại rơi vào một mảnh im lặng.

“Anh Duệ Triết!” Cô vội vã lau nước mắt, lao ra khỏi cửa, đuổi theo bóng xe đã xa dần, “Đừng bỏ em ở nơi này, đưa em về nhà!”

Anh không để ý tới, tuyệt tình rời đi.

Thành phố Cẩm có thể nói là khá bận rộn, dòng người tấp nập như mắc cửi. Cửa hàng hoa nằm ngay chỗ rẽ đầu đường, khung cửa sổ được thiết kế hình ô vuông, lớp thủy tinh trong suốt, tấm rèm màu sô-rê nhẹ nhàng rủ xuống, tinh tẻ mà không hề mất đi vẻ lịch sự tao nhã, người qua đường rộn rã vào ra, nối liền không dứt, nhưng chẳng ai biết, một làn khói đặc đang từ bên trong cuộn cuộn toát ra, đại hỏa ngày càng lớn, thiêu rụi cả những khung cửa sổ kính, mọi thứ hiện rõ mồn một trên cửa Phong Linh.

Một cô gái từ cửa hàng chạy vọt ra, cả khuôn mặt nhỏ nhắn lem luot thất kinh, cô dùng tay ôm cánh tay bị thương của mình, lao đảo bước đi, có lúc như sắp ngã, hướng về chiếc xe thể thao đắt tiền dừng gần đó, cầm lấy điện thoại, bấm nhanh 119, giọng run run, nói năng lộn xộn

“Ồ đây có hỏa hoạn..... Mau tới cứu người! Người phóng lửa không phải tôi, tôi.. tôi chỉ nhất thời muốn hù dọa cô ta. Tuyệt đối không nghĩ đến việc châm lửa!”

--

Ba năm sau. Tại nhà tù nữ của Cẩm thành. Cửa chính của ngục giam mở “rầm” một tiếng, phát ra giọng nói mang theo chút uy lực, lại có nữ tù nhân đã hết thời hạn giam giữ chậm rãi đi ra.

“Rời khỏi đây rồi, nhớ mà ăn ở lương thiện” Người nữ canh ngục liếc mắt nhìn cô gái đang đi ra đầy cảm khái, lắc lắc đầu, rồi lại “rầm” một tiếng đóng cửa ngục giam

Cô run rẩy một cách yếu ớt, trên dáng người cao gầy còn đang khoác lên chiếc váy dài Bohemian đã phai màu, trong tay cầm theo một chiếc túi hành lý cũ kĩ.

Cô ngoái đầu nhìn thoáng qua bức tường, mái ngói đầy bụi bặm của nhà giam, chậm rãi đi lên sơn đạo khẩu. Hương cỏ xanh lan toả trong không khí, hô hấp của cô bỗng chốc trở nên không đều đặn, sợ rằng cái hương thơm đó sẽ theo chớp mắt mà trốn đi.

Ba năm, cô ở đây ba năm, với những tòa thiếc, khung sắt cứng ngắc mà lạnh lẽo, từ không thích ứng đến thích ứng, từ mong mỏi chờ đợi đến tuyệt vọng, rồi chết lặng.

Bên môi cong nhẹ gợi nét cười yếu ớt, cô đem bàn tay nhỏ thậm chí có chút thô ráp vỗ về đám cây bạch dương. Cô còn nhớ rõ vào năm bị áp giải tới đây, đám bạch dương này còn bé xíu. Diệp tử ở trong gió lay động, đáp lại tiếng than khóc của cô. Có lẽ, chúng nó đang cười nhạo cô và cả việc làm đáng bị trừng phạt.

Hắn là đang cười nhạo.

“Tiểu thư, muốn gọi xe sao? Trên đường này đầy xe nhưng rất khó mà gọi được một chiếc” Một chiếc xe hướng về phía cô, ầm ầm inh ỏi.

Cô đi tới, lễ phép hạ thấp người “Xin hỏi đi đến Nam Thai Đông, cần bao nhiêu tiền?” Cô vốn chỉ ở trong ngục giam, đơn túi chữ nhật kiếm được 300 tệ, không thể dùng toàn bộ để đi xe.

“Nam Thai Đông?” Người lái xe nghe cô nói, có ý tựa đầu nhìn, mắt liếc nhanh cái túi đề nữ tù nhân cô đang giữ, trong mắt hiện lên giọng mỉa mai “Thì ra là muốn đi cùng người giàu có, 300 tệ!”

Cô đứng thẳng người, dứt khoát đóng cửa xe “Thật xin lỗi, tôi không ngồi.”

“Ha ha!” hắn cười như không cười nhất nút đóng kính cửa xe. Chân đạp ga, nghênh ngang rời khỏi.

Cô mím môi liếc mắt nhìn cái xe ngày càng đi xa, một lần nữa bước trên quốc lộ, lẳng lặng đi về hướng chân núi. Cứ mỗi khi có xe dừng lại, cô đều hơi cúi đầu, nói rằng không cần đi xe. Cô biết, người từ ngục giam ra, đều bị xem là kẻ hèn hạ.

Rồi sau đó đi đến biệt thự Nam Thai Đông. Đêm đã khuya hơn một chút, cơ thể cô lại đang dính phải luồng ám khí. Cô dựa người vào buồng điện thoại công cộng nghỉ ngơi, đi hướng này thế nào cũng thấy ở lân cận mấy ngôi biệt thự nhiều cửa hàng tiện lợi. Cô nghĩ mua một vài bao băng vệ sinh cũng tốt.

Ba năm sống trong ngục giam, chưa từng có người nào đến thăm, cũng chưa từng có ai đưa cô những đồ dùng vệ sinh. Mà trong tù những thứ này lại vô cùng ít, không chỉ có thô ráp, hơn nữa còn rất quý. Cô mỗi lần đến ngày đèn đỏ, băng vệ sinh đều phải dùng tiết kiệm, cũng là do một bao băng vệ sinh bằng giá tiền công cô làm một ngày một đêm trong tù. Mà mỗi lần đến tháng, chỉ một bao băng vệ sinh đương nhiên không đủ cho cô sử dụng. Lượng kinh cô đã nhiều, lại còn phải chia cho đám người cùng phòng cầm một nửa. Thật bất tiện!

Mang theo túi hành lý phai màu, cô đi vào cửa hàng tiện lợi.

Nhân viên cửa hàng liếc nhìn cô một cái, rồi cuối đầu tiếp tục xem tiểu thuyết.

Cô đứng ở phía trước, mới đầu cầm bao huân y thảo khô mát vỗng mặt - loại hương hoa cỏ giá 20 đồng, tiện đà lại buông, bàn tay di chuyển xuống phía dưới, cầm hai bao 20 phiên trang*.

*Ru Tơ: Ở đây mình không biết phiên trang là gì ư, mong độc giả thông cảm

Nhân viên cửa hàng cấp cho cô loạt mã vạch, ôn hoà hỏi câu:“Còn muốn cỡ khác?” Rồi đem 2 bao kia ném trực tiếp đến, nhìn lướt qua cô một cái.

Khuôn mặt này thật sự có gì đó quen mắt, có phải đã từng gặp qua?

“Không cần.” Cô đem đồ dùng vệ sinh nhét vào túi hành lý cúi đầu đi ra ngoài.

“Ồ, hình như có chút ấn tượng, đây chẳng phải là Tô đại tiểu thư sao? Trước kia thường xuyên đi những chiếc xe thể thao đắt tiền...”

Một mình đi dưới ánh trăng, bóng dáng của cô cao gầy mà cô đơn, đèn đường kéo cái bóng đen ra thật dài. Cô dừng lại ở trước Uyển 33, lẳng lặng nhìn căn biệt thự ba tầng.

Căn biệt thự vốn đã bị viện pháp niêm phong. Ba cô ở tòa án lại bị tắc nghẽn cơ bụng, trên trường đến bệnh viện đã qua đời. Cô đau xót, quỳ xuống thật mạnh. Ba, con thực xin lỗi người. Sờ vào cái đầu, cái trán lạnh như băng, nước ở hốc mắt cô nhoe đi.

Nếu có thể quay ngược thời gian, cô nhất định nghe lời ba, nhất định không để chuyện này xảy ra.

--

“Ở một đêm 50 tệ, vui lòng cho biết thân phận để có thể đăng ký” Đầu không ngẩng lên nhìn, người đàn bà ôn tồn nói, tiếp tục may áo lông.

“Đây là thân phận của tôi, làm phiền xem qua” Đại Lận đem chứng minh thư ra, đảo mắt một vòng quanh nhà trọ. Phòng của khách san sát nhau, có chút bẩn cũ, ngay cả vách tường đều bong ra từng mảng.

“Đi theo ta.” Người phụ nữ lấy cái chìa khóa, dẫn cô lên lầu “Nhà vệ sinh ở cuối hành lang, tắm rửa thì đến đó!” Tay chỉ chỉ, rồi lắc lắc mông rời khỏi.

Trong phòng chỉ có chiếc giường, vách tường màu đen, không rõ còn dính chút gì trên đó, cô lấy quần áo từ túi hành lý cũ, để ở trên giường, dời cái gối đầu, giường mặt nằm xuống.

Một mình ngủ một phòng cảm giác thật tốt, không cần bị bạn cùng phòng chen lấn xô đẩy chiếm lấy cái giường; Không cần ngủ đến nửa đêm lại đột nhiên bị người khác sờ vuốt phai tỉnh; Không cần xếp hàng đi ra ngoài rửa mặt; Không cần tranh giành mỗi lần tắm rửa chỉ được vốn vẹn 15 phút...

Do nhớ rõ lúc mới vào ngục giam, cô không chịu ăn đồ ăn ở đó, chạy trốn, bị cảnh ngục đánh, bị đám người cùng phòng dùng công cụ tra tấn..... Cô khóc, cô sợ, nhưng không có một người nào tình nguyện giúp đỡ.

Khoảng thời gian trong tù, không cần đem so với thứ khác, cô cũng tự biết nó kinh khủng đến độ nào. Cô cảm thấy 3 năm này đã quá đủ để chấm dứt cuộc đời, từ thích ứng đến chết lặng.

Cô đang hối hận về hành động lúc trước sao?

Cô cười khỏ, sức mạnh nhất thời được truyền xuống con nhen nhỏ, niết ở lòng bàn tay. Hối hận. Nếu đổi làm trước kia, khi thấy con vật nhỏ bé này, cô nhất định sẽ sợ hãi, hét toáng lên, mà bỏ nhào vào trong lòng Duệ Triết, nhưng hiện tại, cô thậm chí có thể ăn luôn một chén chứa đầy những con gián ghê tởm.

Trước kia là ăn sơn hào hải vị, hiện tại có thể lấy rau xanh làm món ăn quý và lạ.

Cô không có tư cách trách oán Duệ Triết đã tự tay nhốt cô vào ngục giam, mạnh tay nhúng vào vấn đề chính trị của ba cô, bởi vì gian hàng bán hoa của Diệp Tổ Tổ xác thực đã cháy, Diệp Tổ Tổ còn bị phỏng thành trọng thương. Là cô, là cô đã hùng hổ đi tìm phiền toái, túm lấy Diệp Tổ Tổ mảnh mai, từ ngoài cửa lòi vào bên trong cửa hàng, dùng sấp du* đe dọa cô ta, khi cô đề nghị, Diệp Tổ Tổ đánh nghiêng sấp du sôi trào ở cánh tay phía trên của cô, đá ngã lăn thành sấp xếp ngon nết..... *

*Ru Tơ: thật tình sấp du là gì mình nghĩ không ra, cũng chả biết vì sao lại bốc cháy ^^ Nên mấy bạn thông cảm cho qua. Đại loại là từ cái sấp đấy rồi phát sinh ra ngọn lửa.

“Cứu tôi!” Cô gái kéo tà váy bị cháy quay cuồng trên mặt đất, ngọn lửa lên đến tấc thăm lòng dê, hòa thể thành hoạ.

Cô kinh ngạc một giây, đại họa thiêu toàn bộ thăm lòng dê, ngọn lửa tiếp tục bén đến bức màn, ghế sofa, không biết làm thế nào, Diệp Tổ Tổ đoạt lấy áo choàng phía trên..... Sau một khắc, cô nhìn biển lửa trước mặt, thật sự muốn người con gái kia vĩnh viễn biến mất.

“Con mẹ nó, thử đàn bà không biết xấu hổ, nếu Tổ Tổ có việc, xem tôi như thế nào hành hạ cô!” Đấng Duệ Triết cho cô một cái tát, làm cho cô nghiêng người lao đảo.

Xem tôi như thế nào hành hạ cô!

Cô trở người, cuộn mình đứng dậy. Anh thật sự đã làm như vậy, thậm chí không hề kiêng nể mặt mũi của ba cô, sau lần Diệp Tổ Tổ thoát nạn, anh kéo cô lên núi, làm nhục cô, chửi mắng, để cô tại núi cao mấy ngày mấy đêm; Lấy tội cố ý phóng hỏa, cố ý giết người, tống cô vào tù.

Năm đầu tiên vào đại học, cô là sinh viên duy nhất chạy xe thể thao đắt tiền đến trường. Gặp phải chuyện không may, giới truyền thông lại điên cuồng đăng tin, tri trích cô kiêu ngạo, ương ngạnh, được ba nuông chiều quá mức nên mới hành động như vậy.

Ba cô giải thích hết sức rõ ràng, nhưng không thể bình ổn sự phẫn nộ của dân chúng. Bị bỏ tù 3 tháng, cô mới nghe được tin từ báo chí, ba bởi vì chuyện

của cô mà bị liên lụy đến vấn đề chính trị. Đầu tiên là giới miễn nói chuyện, sau khi xử phạt kỷ luật, trực tiếp bị mất chức để điều tra, khiến dân chúng dịu đi phần nào.

Mà hết thầy nguyên nhân, đều là từ việc Duệ Triết tự mình tống cô vào tù mà bắt đầu, cô hại chính ba của cô.

Cô cần cần môi. Đẳng Duệ Triết, một cái tên nghe thật tuần mỹ, nhưng cũng không kém phần thâm độc.

“Nước ấm đặt ở cửa , nước nấu chín, có thể uống!” Chủ nhà thuê gỗ cửa.

“Được rồi.” Cô chống thân mình ngồi dậy, vén vén mái tóc, cảm bình thủy vào lại phòng. Rồi sau đó lấy từ túi hành lý một cái túi chườm nóng, nhẹ nhàng để lên bụng.

Thiếp một hồi, bụng vẫn trường đau, tay chân lạnh như băng, cô để túi chườm nóng qua một bên , loạng choạng đi tới phòng vệ sinh ở cuối hành lang. Mỗi lần đến kỳ, cô rất ghét bụng lạnh, đau không cách nào tả được. Nhịn ba năm, kinh nguyệt lý đã có huyết khối.

Chị Đào nói, cần điều dưỡng, nếu không, khó mà có con cháu nối dõi, nhất là người nữ phải bồi bổ nhiều. Sau khi ra tù, nhớ nói bà ngoại bổ dưỡng cho. Cô chỉ dùng giọng điệu kính trọng mà đáp, lại không biết phải nói như thế nào. Căn bản người chăm sóc cô không phải bà ngoại.

Tô Đại Lận là do ba cô nhận nuôi, do vợ khó sanh, đứa bé đã qua đời ở phòng sinh lý. Sau khi ba cô ôm con trở về, nói sẽ nuôi đứa con này thành giống hệt vợ lớn, rồi công bố với bên ngoài là đứa con do vợ lớn sinh ra. Và còn, ba mẹ của mẹ Hàn Từ đương nhiên cũng là ông bà ngoại của cô.

Ông bà ngoại đối xử với cô rất lạnh lùng, mẹ đối với cô lại rất tốt. Chỉ cần cô muốn, bất cứ điều gì đều sẽ thỏa mãn. Mẹ Hàn từ nhỏ đã dạy cô, hễ muốn gì, thì đừng từ thủ đoạn mà chiếm đoạt, mặc kệ cái giá phải trả đắt bao nhiêu...

Ví dụ như, với thân phận của ba, trên đường cô có thể tùy tiện mà lái xe, xảy ra chuyện, chỉ cần ba cô lên tiếng là có thể giải quyết. Theo đuổi đàn ông phải ráo riết, tích cực, động tĩnh càng lớn, càng có thể khiến cho hắn chú ý. Đối với kẻ thù, chỉ sợ bị nhìn với con mắt khinh bỉ...

“Mẹ, thật là động tĩnh càng lớn, càng dễ khiến cho hắn chú ý sao?”

Cô nhìn vào bộ dạng tiều tụy của mình, vô lực cười cười: “Ồ cùng ba con trước khi ly hôn, mẹ giống như mẹ ruột của con, là mẹ dạy con bước đi, nói chuyện, mặc quần áo, tình cảm con dành cho mẹ cũng sâu nặng chẳng khác gì tình cảm ruột thịt. Nhưng đến khi con bị bỏ tù, ba của con bị người khác hãm hại, mẹ lại đem đơn ly hôn đến trước mặt ba con, lúc mẹ vừa đi, con mới biết được tình yêu có nghĩa như thế nào đối với mẹ. Tình yêu đó, là mẹ tự hủy diệt. Ở trong tù ba năm, rốt cục cũng nghĩ thông suốt lý do vì sao mẹ không đến thăm con dù chỉ một lần.”

Cô lấy tay vỗ nhẹ mặt của mình: “Lũ người đó đều bỏ đi cả, nhưng Tô Đại Lận mày còn tốt dạng , nhất định phải tiếp tục sống sót.”—

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Editor: Shyn

Cô nhìn con đau đớn hết đêm ở quán trọ. Hôm sau, Đại Lận đi đến biệt thự của gia đình cô trước kia bị niêm phong. Bảo vệ nhìn cô bằng ánh mắt dò xét, hiển nhiên là tối hôm qua sơ sót, thả cô tiến vào. Hôm nay nhìn kĩ mặt của cô, ánh mắt như hai ngọn đèn pha, trông cô khá ưa nhìn.

Đại Lận cũng không biết đó là bảo vệ mới, cô chỉ nói đến tìm người quen.

“Cậu mau vào nhà đi, cô ấy là con gái của chủ biệt thự này.” Chú Lâm giục bảo vệ đi vào trong, nhìn cô ôn hoà, lịch sự cúi đầu: “Tối hôm qua xem hồ sơ, tên và tướng mạo đã chính xác rồi, nhưng hình như gầy đi.”

Cô cần môi dưới, hơi hơi cúi đầu, bước nhanh đi vào khu biệt thự. Ba năm trước đây không ai là không biết danh tiếng con gái thị trưởng Tô, từng đâm vào xem của diễn viên nổi tiếng, quát lớn rồi bỏ lại xe không thèm giải thích, có một lần không may va vào chú Lâm, làm gãy xương của ông.

Tổ chức vũ hội trong sân biệt thự, tự tiện rủ bạn về nhà tụ tập, mở nhạc lớn đến kinh thiên, cười đùa thật nhiều, hàng xóm không chịu nổi, ý kiến liên tục. Mỗi lần bảo vệ đến ngăn cản cô, cô đều lấy thân phận cha ra, quát lên bắt họ câm miệng, còn không thì cuốn gói rút!

Khi đó cô nghĩ, chỉ cần trong nhà có một chút gió thổi cỏ lay, tình thế sẽ lập tức dậy sóng, truyền thông sẽ nắm bắt tin tức thị phi, nhưng chỉ cần có ba ba thì tất cả đều có thể xử lý ổn thoả.....

Cô thường leo lên lưng ba, ôm lấy cổ ông: “Ba ba, ôm con một cái được không? Dẫn con đi chơi được không?”

Ba ba chỉ xoa đầu cô, thở dài dặt cô ra khỏi thư phòng, sau đó dặt cô đi chơi.

Sau này, cô chỉ đeo bám Đằng Duệ Triết. Mỗi lần anh đến gặp cha cô, cô liền vọt đến bên cạnh anh, mặt dày mày dạn ngồi trên đùi anh. Đến khi anh nổi giận hất cô ngã xuống, cô lại đứng lên, gất gao ôm lấy lưng áo anh: “Anh Duệ Triết, anh không thích em sao? Em là con gái. Anh phải chờ em lớn lên, không ai tốt hơn em đâu, anh chỉ có thể yêu mỗi em, cưới mỗi mình em.”

“Cô có im lặng một chút không!” Khuôn mặt tuấn tú của anh đen lại, trực tiếp ném thật mạnh cô ra khỏi cửa.

Năm đó Duệ Triết có bạn gái, cô ấy nhược liễu phù phong, giọng nói êm như mật rót vào tai, giọng điệu chỉ cần hốt hoảng một chút cũng đủ khiến người khác đứng ngồi không yên.

Cô ấy tên là Diệp Tô Tô.

“Píp! Píp!” Phía sau có người ầm loa, bảo cô tránh ra nhường đường. Cô giật mình rụt người lại, vọt đến ven đường, đầu óc mông lung nhanh chóng quay về thực tại.

Xe Audi màu đen không lướt qua mặt cô mà dừng lại, một người đàn ông mang giày trắng tao nhã bước xuống: “Tôi là Tiêu bí thư, đến đón Tô tiểu thư đến đại ủy viện. Xin hỏi cô có phải tiểu thư Tô Đại Lận?”

Trầm thấp mà rõ ràng, mỉm cười ấm áp tao nhã.

Cô sùng sốt một chút: “Đúng vậy.”

*

Một nơi trang nghiêm vững chắc, lính gác đứng nghiêm trang ôm súng. Vừa vào cửa đã thấy hai dãy hoa lớn trải dài, đường đi rộng và thẳng tắp, cuối đường chính là một lăng hoa lớn lộng lẫy.

Xe rẽ hướng bên phải, chạy qua khu khách sạn cao cấp, cô quan sát. Đây là nơi nghỉ ngơi của các huyện ủy, quan chức khi được mời dự hội nghị, có quan binh canh phòng bảo vệ nghiêm ngặt, người không phận sự miễn vào.

Năm đó cô lấy thân phận người nhà của cán bộ tự do bước vào đây, được nằm trên giường lớn vui chơi, chờ bố dự xong hội nghị.

“Khách sạn này đã được tu sửa, đại sảnh được gắn thêm đèn, thêm một số tiện nghi.” Tiêu bí thư trước mặt đột nhiên lên tiếng, giọng điệu nhẹ nhàng: “Có phải trước kia Tô tiểu thư đã từng tới đại viện?”

“Đã tới một hai lần.” Cô hơi nghiêng đầu, thân nhiên đánh giá cảnh sắc trong viện. So với vài năm trước, nơi này đã hoàn thiện hơn rất nhiều.

“Bíp !.” Tiêu bí thư rõ ràng nhìn cô từ kính chiếu hậu, nhưng cũng dễ dàng đem xe lái vào khu nhà nhỏ, nhấn kèn xe.

Bảo vệ cao lớn liếc mắt nhìn biển số xe, mặt căng thẳng lập tức trở nên ôn hòa. Mở trạm gác cho xe qua.

Xe chậm rãi tiến vào khu nhà nhỏ, bên trong đều là các căn biệt thự riêng biệt, trái phải 2 khu cách nhau một con đường cái, mỗi biệt thự đều xây tường cao để ngăn cách, trên mỗi tường còn có dây lưới điện.

“Bên trái là khu biệt thự của các bí thư về hưu, bên phải là biệt thự của các bí thư cán bộ đang đương đảm công việc, biệt thự có bồn hoa lớn bên kia là nhà của Trâu bí thư.” Tiêu bí thư giới thiệu ngắn gọn, mở cửa xe giúp cô, trên mặt luôn lộ vẻ mỉm cười.

Cô gật gật đầu cảm ơn, bước xuống xe. Trước kia ba đã từng đưa cô đến đây, cô cũng không quá ngỡ ngàng.

“Là Đại Lận đến đây sao?” Cửa màu trắng lớn bất ngờ bị mở ra, âm thanh bước chân truyền đến, người bước ra không phải Trâu bí thư, mà là một lão phu nhân đầu tóc bạc phơ. Theo sau bà lão là một di tuối trung niên, bắt đầu dĩ thương tiếc nhìn cô.

“Bà nội Viên.” Cô nghẹn ngào một tiếng, dường như cảm xúc ứa về ào ạt. Trước kia cho dù cô khóc quấy thế nào, điên cuồng thế nào, bà nội đều dùng ánh mắt hiền từ nhìn cô, rồi vì cô mà chua xót, vì cô mà đau lòng.

“Đưa nhò này, con gầy đi.” Môi của bà nội Viên mấp máy, như đang run cầm cập, làm cho di Trương phải kéo lại, “Bà ơi, bên ngoài trời lạnh, đi vào nói chuyện đi. Tiêu bí thư, vào trong luôn đi, cậu vất vả lái xe rồi.”

Người đàn ông họ Tiêu kia gỡ kính, cười nói: “Tiểu tiêu cung kính không bằng tuân mệnh, cháu khát nước rồi.” Giúp Đại Lận xách túi, nhanh chóng cởi giày da, thuận thực nhanh chóng bước lên cầu thang đi vào biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: TÁI NGỘ

Đại Lận cùng bà nội vào nhà. Hơi lạnh từ máy điều hòa lan tỏa lập tức đánh tan cái nóng oi bức trên người. Nhà của Trâu bí thư vẫn không có gì thay đổi, trong phòng tiếp khách, bên này là sofa, tủ trang sức, xung quanh ghế sofa là những cái ghế nhỏ, cùng một vài chậu cây cảnh.

Bức bình phong trong phòng khách là giá sách. Phía sau giá sách là thư phòng, từ ngoài nhìn vô có thể thấy được nhiều tấm tranh chữ, tự thể mạnh mẽ, kích thước không giống nhau, trên mặt bàn bày mực và giá bút.

Trâu bí thư yêu thích thư pháp, về chuyện này mọi người ai cũng biết

“Đến đây, đến ăn dưa hấu giải nhiệt tí đã.” Di Trương bung lên một mâm dưa hấu ướp lạnh, lướt ánh mắt qua người cô, trên người mặc tạp dề đi vào phòng bếp, “Tiểu Tiêu à, giờ đã là giữa trưa, cậu ở lại ăn cơm đi, tôi có nấu phần cậu rồi.”

“Không được, tôi phải về, văn phòng còn chuyện phải giải quyết.” Người đàn ông họ Tiêu cắn xong miếng dưa hấu trong tay, lập tức đứng dậy, vội vàng rút hai tờ khăn giấy, vừa đi vừa chùi miệng, “Thật cảm ơn ý tốt của dì Trương, lần sau tôi lại đến ăn”

Đi tới cửa, quay đầu về phía Đại Lận, nở nụ cười nhẹ thay cho lời chào.

Bà nội thở dài: “Đại Lận, con không nhớ rõ anh Tiêu sao? Ba năm trước đây con và cậu ấy đã từng gặp mặt.”

Cô giữ trong tay miếng dưa hấu lạnh, chưa cắn lấy một lần, hơi hơi cúi đầu: “Con không nhớ rõ.”

Bà nội Viên lại thở dài, nắm tay cô đặt lên lòng bàn tay còn lại: “Đại Lận, ba năm trước, ta cùng bác Trâu vì không giúp được gì cho ba của con nên đến giờ vẫn còn buồn bực, bởi vậy hy vọng con có thể ở lại ở nhà chúng ta, để cho ta dùng quãng đời còn lại mà chăm sóc.”

Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, rút khỏi tay của bà nội: “Bà nội, con nghĩ mình cần tắm rửa.”

“Được được, nên đi tắm trước khi trời lạnh, xong nhớ quay lại ăn cơm.” Viên lão phu nhân hiền lành cười rộ lên, vẫy tay, gọi di Trương, “Nhanh lấy cho Đại Lận bộ quần áo, phòng của con bé nhớ dọn dẹp sạch sẽ, à, chuẩn bị dọn cơm.”

Di Trương mặc tạp dề đi tới, giúp cô xách túi hành lý cũ, “Tiểu thư, dì sẽ dẫn cháu lên lầu hai, phòng ngủ và nhà vệ sinh đều ở đó.”

“Được.”

Trương A Di mở cửa căn phòng nhỏ gần nhà vệ sinh, đem túi đồ đặt trên sàn nhà, hỏi: “Cháu chính là con gái của thị trưởng Tô Cẩm Phong?”

Cô không cúi đầu, ánh mắt mang chút hèn mọn, nhìn dì, nói: “Tô Cẩm Phong đúng là cha của cháu, tên của cháu là Tô Đại Lận.” Năm đó ba cô vừa nhậm chức, di Trương sờ đầu cô, khen ngợi cô con gái trưởng này thật xinh đẹp, tương lai có thể làm người nổi tiếng. Hiện tại, di Trương vẫn là di Trương, Tô Đại Lận vẫn là Tô Đại Lận, có điều, cô không làm ngôi sao, mà là đi ngồi tù.

“Ha ha.” Di Trương khô khan kéo kéo hai má, lạnh lùng cười nhạt, xoay người xuống lầu, “Lão phu nhân, Trâu bí thư sắp trở về, mau chuẩn bị dùng bữa.”

“Được, đợi cả Đại Lận cùng ăn”

Cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng, dựa vào cánh cửa, nhìn căn phòng hai mươi mét vuông. Thì ra, đây là cảm giác ăn nhờ ở đậu.

*

Di Trương đưa cho cô một bộ váy dài mới tinh trông rất đẹp, cổ áo chữ V, không có tay. Cô mặc bộ váy vào, trên người toát lên vẻ nhã nhặn, dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt mình, cầm khăn mặt nhẹ nhàng lau đi bọt nước. Hai hàng lông mày dài, khá nhọn, mang chút khí phách, mắt xéch yên lặng như giếng cạn, thần thái có chút tái nhợt.

“Đại Lận, mau xuống lầu ăn cơm, bác Trâu đã về rồi.” Giọng bà nội ở dưới lầu vọng lên.

Cô nhẹ nhàng buông khăn mặt, đi ra khỏi phòng tắm, nhịp tim lại có chút dồn dập. Sau khi mắc tội, cô không biết nên đối mặt như thế nào với người quen lúc xưa, cũng không ngờ lại nhìn thấy ánh mắt đó của di Trương.

“Duệ Triết, thật vất vả mới có thể mời cậu đến một chuyến, vậy nên cho tôi chút mặt mũi, mời cậu ở lại dùng bữa” Dưới lầu truyền đến giọng nói trầm ồm của bác Trâu, vừa đi vào nhà, vừa sang sàng cười: “Tổng giám đốc Đằng đây ngày thường bận rộn công tác, trăm công nghìn việc, mời cậu đến nhà so với việc lên trời còn khó hơn. Đừng nói bí thư của Cẩm thành là tôi, cho dù là quan lớn của thành phố cũng phải dành thời gian nghênh tiếp Đằng tổng”

Lòng cô xiết lại, chân cứng đờ. Đằng Duệ Triết cũng đến đây?

“Đại Lận?” Bà nội Viên hướng về phía này gọi cô, ý bảo nàng đi xuống: “Ăn cơm thôi, mau đến bên này ngồi cạnh ta”

Cô vịn tay vào cầu thang, chân rút về, tường như định quay về phòng. Hít sâu một hơi, cô chậm rãi đi xuống.

Bốn người vây quanh bàn ăn, bác Trâu cùng dì Dương, bà nội và cả... Đăng Duệ

Triết. Ban đầu cô chỉ nhìn được áo sơ mi của đàn ông phẳng phiu, trong không khí lan tỏa hương vị thành thực, tuần mỷ, toàn thân phát ra sức quyến rũ của một doanh nhân thành đạt. Cô nghĩ đến việc bỏ chạy, không dám nhìn thẳng vào hai tròng mắt thâm thúy kia, ai ngờ, chính cô là lẳng lặng hướng về bên này đi tới, nhẹ giọng, “Bác Trâu, dì Dương”.

Trâu bí thư cùng vợ gật gật đầu, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

“Đại lặn à, con ở đây là tốt rồi, đừng lo lắng vấn đề gì cả, bác sẽ cho người an bài mọi chuyện.” Trâu bí thư ôn tồn nói, hạ đôi đũa xuống, nhìn thẳng vào cô

“Ở trong này không cần khách sáo, cứ tự nhiên như ở nhà, cần cái gì, kêu dì Trương đi mua là được.”

“Cám ơn bác Trâu.” Cô chỉ nói ra những lời này.

Đăng Duệ Triết nhìn cô, đôi mắt mới đầu hiện lên một tia kinh ngạc, rồi lập tức khôi phục bình tĩnh, dời ánh mắt đi.

Cô ăn một chút cơm, vị nhạt như nước ốc. Sau khi ăn xong, cô giúp dì Trương chồng chén bát mang vào phòng bếp, dì Trương liếc cô một cái, lạnh nhạt nói: “Tô tiểu thư hiện tại là khách, dì nào dám cho tiểu thư làm những việc này! Nhanh đến phòng khách đánh bài cùng lão phu nhân và Trâu bí thư đi.” Dì Trương đẩy cô hướng ra khỏi phòng bếp, đuôi lông mày nhếch cao cao, giọng chanh chua:

“Chén bát bẩn tiểu thư cứ đặt ở đấy, ngài bí thư cứ trách đi suốt ngày nhàn hạ, lấy tiền lương mà không làm được bao nhiêu việc! Những công việc dơ bẩn này dành cho người làm như dì, để yên cho dì rửa, để dì hầu hạ đưa con gái quý giá của ngài thị trưởng!”

Cô tiểu sái ra khỏi phòng bếp.

Lão phu nhân vốn cười ha ha cùng đăng Duệ Triết nói chuyện phiếm, thấy cô không nói tiếng nào, nhẹ giọng: “Đại lặn, chắc con đã mệt mỏi. Nếu mệt rồi, trước hết trở về phòng nghỉ ngơi, khuôn mặt đỏ của con thật khiến người ta cảm thấy đau lòng.”

Vì thế ánh mắt mọi người đều hướng về cô, cô càng thêm gượng gạo không dám nhìn, cúi đầu, im lặng lên lầu. Cô là người ngoài, ăn nhờ ở đậu, nơi này căn bản không phải nhà cô.

“Duệ Triết, ăn cơm xong rồi, chúng ta đến thư phòng.” Trâu bí thư lên tiến, âm thanh hùng hậu tràn đầy thương thức, “Tiểu Hạm buổi chiều 3 giờ tan học, 4 giờ có thể về đến nhà, con bé nói có chút chuyện muốn hỏi cậu.”

Cô không còn nghe được tiếng nói phía dưới, đi vào nhà vệ sinh ở lầu hai, cầm lấy chiếc váy khi nãy vừa thay ra, bôi lên chút xà phòng, ngồi xuống vò nhẹ.

Cái váy Bohemian này là cô mua ba năm trước, dài đến tận mắt cá chân.

Trước kia cô chẳng thích mặc những bộ váy này, mặc như vậy trông thật quá thực nữ, cô mua những thứ này, căn bản chỉ để cho Duệ Triết nhìn ngắm, hoàn toàn có thể so sánh với chiếc váy dài của Diệp Tổ Tổ hay mặc. Sau chuyện phóng hỏa, Đăng Duệ Triết đột nhiên trở nên cực kỳ lạnh lùng, không hề quát mắng cô, cũng không hề nổi giận, mà đem cô lên núi cao, nói rằng sẽ dẫn cô đến nơi thật đẹp.

Cô nghĩ Duệ Triết đã bắt đầu chán ghét bộ dạng của Diệp Tổ Tổ, trở nên thích cô, không chống cự, cùng anh đi, ai ngờ, hành động sau đó của anh dù đem so với việc đánh hay mắng còn cảm thấy vô cùng nhục nhã. Năm năm sau cô mới hiểu được, Đăng Duệ Triết đêm hôm đó thật sự muốn hủy diệt cô, bởi vì cô đã làm cho anh không thể kìm nén cơn giận thêm một giây nào nữa.

Sửa lại chiếc váy nhăn nheo vì bị chà xát, cô khẹp hai đầu gối, chậm rãi thả lỏng cái váy dài. Rửa sạch nước xà phòng, rồi bước ra.

Ba năm trước là cô bừa bãi bất chước theo, nhưng ba năm sau, cô thật sự thích mặc lên người những bộ váy dài, mặc như vậy khiến cho cuộc sống của cô lại có phần thanh đạm.

Phoi xong bộ váy, cô trở về sửa sang lại phòng. Không gian hơn mười thước vuông làm cho người ta cảm thấy thanh thản, không khí có hơi ngọt ngào, trước mặt cô là một mô đồ lộn xộn. Cũng may còn có tủ quần áo, có giường, có bàn học.

Hành lý của cô cũng rất đơn giản, hai bộ quần áo cũ, một quyển nhật ký và vài thứ lặt vặt. Sắp xếp đồ đạc xong, cô mở cửa sổ, ngồi ở bàn học mở ra quyển nhật ký, viết lên ‘Hôm nay đã tìm được nhà’. Không rộng hoa phượng múa, chữ cô xinh đẹp mà chính tề, có điều lại mang theo chút hèn mọn.

Cô nhìn, đầu ngón tay xoa nhẹ dòng chữ vừa viết ra, thoáng chút giật mình. Kỳ thật, cuộc sống sau khi ra tù của cô có chút mờ mịt. Cái ôm của ba, gương mặt tươi cười của mẹ, tình yêu của Duệ Triết, chúng đều là những thứ dù có cố gắng đến mấy cô cũng không có được, dù làm cách gì cũng không thể chạm đến.

Suy nghĩ cẩn thận, mong chờ vệt bay mất. Bởi vậy, cô còn có thể có nhà sao?

Không thể!

Bụng đột nhiên quặn đau, cơ thể yếu ớt, cô đang mơ hồ trở nên bình tĩnh. Lấy từ túi hành lý hai miếng đồ dùng vệ sinh, vội vàng đi vào WC. Thứ máu đỏ đã nhuộm vào cái váy đẹp đẽ, trông như cây thuốc phiện ở thời kỳ nở rộ.

- Click "Thanks" if you like this post <3 Với cả ủng hộ tinh thần của Editors :flower2:

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thua một bậc

Editor: Shyn

Đại Lận vẫn trốn trong WC, đợi đến khi Trâu Tiểu Hàm đến gõ cửa, cô mới biết Đằng Duệ Triết đi rồi.

“Đại Lận, tôi dẫn bạn học về đây, cô cũng ra chào một tiếng đi.” Thiên kim Trâu Tiểu Hàm kéo cửa ra, tiếng nói thanh thúy mang theo một chút nhiệt tình, có vẻ đang rất vui: “Hôm nay chúng tôi vừa tham gia lễ tốt nghiệp, sau đó uống thật nhiều rượu, ôm khóc một lúc lâu, rồi dẫn bọn họ đến đây chơi. Không ngờ dì Dung gọi điện thoại, nói anh Duệ Triết đến đây, tôi kinh ngạc đến tỉnh rượu..... Đại Lận, cô đã gặp anh Duệ Triết chưa? Mấy năm nay anh phát triển kinh tế ở Cẩm thành này, tài sản riêng của anh cũng đủ làm vang danh khắp thế giới...”

Đại Lận cúi đầu trên nhà bồn cầu, nhanh chóng dọn dẹp đồ dùng vệ sinh.

Sắc mặt cô tái nhợt, mỗi lần đến "ngày đèn đỏ" thì bụng sẽ đau như vậy, miệng khô ran, tay chân lạnh băng, thân cuộn lại. Cô vẫn đứng trong WC, thay đồ dùng vệ sinh, lẳng lặng ngồi.

Trước kia cô thường xuyên tới nơi này, vào những lúc cha cô và bác Trâu bàn chuyện chính sự, cô và Tiểu Hàm cùng nhau chơi đùa, cùng nhau bàn luận về anh Duệ Triết, bà nội đứng xa xa nhìn các cô vui vẻ, bà nội luôn đứng từ xa nhìn các cô bằng ánh mắt hiền từ, nói hai chị em cô đều là bảo bối của bà nội.

Di Trương hầu hạ bà nội nhiều năm nhưng hình như không thích cô, những lúc cô và Tiểu Hàm đánh nhau, di Trương lại phải đi tìm bà nội cáo trạng, mặc kệ ai đúng ai sai, tất cả đều là lỗi của Tô Đại Lận cô.

Cho dù Tiểu Hàm động thủ trước vì muốn tranh giành Duệ Triết, nhưng di Trương sẽ bình thân nói: Thưa bà, vừa rồi quét dọn trên lầu tiện thể chạy sang trông hai vị tiểu thư, lại nhìn thấy Đại Lận đang hung hăng, còn Tiểu Hàm đã ôm mặt khóc, người xem đi.

Bà nội không bao giờ quở trách cô, nhưng di Trương chưa bao giờ cho cô sắc mặt hòa nhã, trước mặt thì rất bình thường, nhưng sau lưng lại mắng cô là một đứa không có giáo dưỡng, so sánh mà nói thì cô luôn thua kém Tiểu Hàm.

Vừa rồi dù biết rõ nhưng di Trương vẫn cố tình hỏi lại cô có phải con gái thị trường hay không, vì trong mắt mọi người, cô là một kẻ tù nhân, sau khi ra tù lại càng không có đẳng cấp, sớm không xứng bước vào bí thư gia cửa.

“Đại Lận, bạn học của tôi cũng biết cô. Năm đó chúng ta rất nổi tiếng, tất cả mọi người trong khóa đều nhớ rõ cô, bây giờ bọn họ mỗi người mỗi việc, có người công tác ở công ty cha họ, một số người thành đạt hay chuẩn bị vào thừa kế, sau này có lẽ sẽ có rất ít thời gian gặp nhau.....” Thanh âm vui vẻ của Trâu Tiểu Hàm không dứt truyền đến, tiến vào khuếch đại trong lỗ tai Đại Lận: “Đại Lận, cô lên tiếng đi, di Trương nói cô ở trong đó lâu rồi, xảy ra chuyện gì à?”

Đại Lận ngẩng đầu lên, chậm rãi đứng dậy, mở cửa WC ra.

Trâu Tiểu Hàm đang gõ cửa bất thành linh buông tay giữa không trung, kinh ngạc nhìn Đại Lận sa khi ra tù. Trước kia Đại Lận và cô lúc nào cũng xinh đẹp ít ai sánh bằng, nhưng Đại Lận có chút tinh xảo hơn cô, hiện tại, so với Đại Lận thì cô xác thực xinh đẹp hơn.

--

Ngoài trời bắt đầu tối, trong nhà bí thư đèn đuốc sáng trưng, Tiểu Hàm rủ đến toàn những thiên kim nhà giàu, công tử đại gia cùng ngồi thành vòng tròn nói chuyện phiếm, ăn dưa hấu, làm cho bà nội ôm bụng cười to, có người còn tranh thủ xu nịnh bí thư phu nhân.

Cho đến khi Đại Lận bức từ phòng khách xuống, căn phòng bỗng chốc lặn ngắt như tờ, tất cả ánh mắt đều hướng về phía cô.

Đại Lận nhìn ánh mắt khinh miệt của bọn họ, đã từng có một thời gian học chung, luôn luôn chạy theo phía sau cô, hết lời lấy lòng cô, mà cô sau khi trải qua thời gian khó khăn ấy, đã càng thêm hiểu được những điều phù phiếm xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: BỊ NHÌN THẤY

Editor: Ru Tơ

Bọn họ đều xuất thân từ gia đình danh tiếng, hiểu rõ mối quan hệ của những người quyền cao chức trọng trên thương trường, chuyện “đi cửa sau” phải nói là vô cùng thuần thực. Sau khi tốt nghiệp đại học, con đường phía trước rộng mở thênh thang, dù làm quan, thừa kế công ty hay tập đoàn đều được nghênh đón càng khiến tương lai bọn họ thêm phần sáng lạng.

“Ồ, vị này là Đại Lận?” Đứa con gái yêu quý của Phó thị trưởng Lí Tương Tương khẽ thét lên một tiếng, lập tức đứng dậy, hát đuôi ngựa cao cao, lúm đồng tiền như hoa, chạy tới: “Đại Lận, Tiểu Hàm, mau tới đây, bọn Xá Dật đang bàn về các cậu.....”

Cô gái kéo tay Tiểu Hàm, căn bản không quan tâm tới Đại Lận.

“Nói gì bọn này đây?” Tiểu Hàm từ cầu thang đi xuống, đến ngồi cạnh một vài diện mạo tuấn mỹ, tiếng của một tên công tử cao quý phát ra, huých nhẹ cái người tên Xá Dật: “Có phải Đại Lận của chúng ta đã thay đổi rồi hay không? Trước kia còn là một bông hoa cao quý, ai dám tranh giành ngai vàng này cùng Đại Lận chính là không biết tự lượng sức mình!”

Lí Tương Tương đi phía sau cô, che miệng nở nụ cười, “Là các cậu lúc trước còn đánh cược ai cửa đỏ được Đại Lận – nữ sinh mạng gương mặt thiên thần, đáng người mà quý, rồi còn thường xuyên ngồi xe thể thao đắt tiền của cậu ấy về nhà mở party..... Hiện tại các cậu đều có bạn gái, còn lấy Tiểu Hàm của chúng ta và Đại Lận thời gian gần đây đem ra so sánh, không sợ bạn gái ghen à?”

Đại Lận đi ở đằng sau, nghe rõ mồn một, bước chân càng thêm khó khăn.

Bọn họ ở đem từng chuyện cũ của cô ra bàn luận sôi nổi, cười nói râm ran, cô chỉ ngồi đó, yên lặng lắng nghe. Bởi vì những điều họ kể là thật.

Cô chưa học xong đại học, đi ngồi tù, hại chết ba, nhà cửa không còn, bây giờ ít nhất cô vẫn còn muốn sống có tôn nghiêm.

“Ba tớ đã lo ổn thỏa chuyện công việc, ngày mai tớ phải đi làm, tuy rằng công việc ổn định, tiền lương cũng không tệ, thực tập xong có thể lập tức trở thành nhân viên chính thức, đi thăng một bước lên trên, nhưng rất nhàm chán, mỗi ngày đi làm chỉ lên ngồi như vậy.” Không thấy lão phu nhân và Trâu bí thư ở đó, vài vị thiên kim bắt đầu chậm rãi mà nói, ngồi một đám vây quanh Tiểu Hàm, khi nói, khi cười vang, mắt lại đảo đến chỗ Đại Lận: “Đại Lận, cậu cũng tốt nghiệp, chuẩn bị đi làm ở đâu chưa? Có cần tôi giới thiệu cho một nơi không? Ba tôi nói công ty đó đang cần một nhân viên làm vệ sinh, không yêu cầu bằng cấp, không cần có quan hệ rộng rãi...”

Tiểu Hàm ở một bên cũng không ngăn lại, tao nhã ăn dưa hấu, chờ Đại Lận bùng nổ.

Ba năm trước đây, đám người có thân thế quý tộc này không ai dám lớn tiếng với Đại Lận, cô ra sức bắt nạt nhất là đối với những kẻ nói cô cửa cấm Đảng Duệ Triết, nói cô kiêu ngạo ương ngạnh, nói cô không được mẹ giáo dục cẩn thận. Mỗi lần gặp chuyện, cô đều lấy thân phận thị trưởng của ba để đàn áp bọn họ, làm cho đối phương sống dờ chết dờ.

Năm đó Tiểu Hàm cùng Đại Lận mỗi lần đi cùng nhau là mỗi lần tỏa sáng, một người là con gái bí thư, đáng vẻ thanh tú, tính cách dịu dàng, một người là con gái thị trưởng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, làm chuyện gì đều có thể gây xôn xao, dù là chuyện nhỏ nhặt, thân phận của hai người lại không có ai sánh bằng, trở thành người nổi tiếng của trường cũng không có gì lạ.

Hiển nhiên, Tiểu Hàm dịu dàng khiêm tốn, vô dùng duyên dáng, cũng không tự cao tự đại nên được bạn bè mến mộ; Còn lại là Đại Lận ngang bướng, gian xảo đều khiến đối phương sợ hãi mỗi lần gặp gỡ, nữ sinh trong trường đều chủ động cách ly cô, tránh càng xa càng tốt.

Hiện tại, ba năm trôi qua, điều mọi người ấn tượng chính là lúc Tô Đại Lận lái chiếc xe thể thao chạy trốn khỏi vườn trường

“Đại Lận, sao cậu không nói lời nào? Tôi nhớ rõ năm đó cậu tuyên bố, nhất định phải theo đuổi Đảng Duệ Triết tới cùng, trở thành Đảng phu nhân, sau đó cùng anh ta đi định cư ở Bắc Kinh mà.” Con gái Hạ Lệ của cục trưởng bộ công an thành phố Cẩm che cái miệng nhỏ ha ha nở nụ cười, vênh váo đến chỗ Tiểu Hàm và Lí Tương Tương đang ngồi, tụ thành một hội, “Gã cho Đảng Duệ Triết dưới vài người trên vạn người, nghe đâu Đảng gia ở trung tâm của Nam Hải, quyền cao chức trọng.....”

“Bởi vậy Tiểu Hàm của chúng ta cũng muốn gả cho Đảng Duệ Triết...” Lí Tương Tương thuận miệng theo câu nói đầy vuốt sắt kia, nhưng bị Tiểu Hàm âm thầm trừng mắt nhìn liếc mắt một cái, vội vàng sửa lời: “Đàn ông vĩ đại như thế ai mà không muốn gả cho chứ, tôi, Hạ Lệ căn bản cũng muốn lắm đấy, nhưng mấu chốt là Đảng Duệ Triết chẳng màng quan tâm đến, ba tôi là phó thị trưởng của Cẩm thành, cấp bậc không đủ lớn, nào dám treo cao lên Đảng Gia. Cậu xem Đại Lận cậu năm đó cũng là con gái thị trưởng, ghen tuông mù quáng, khiến bạn gái người ta phỏng nặng, làm anh ấy tức giận đến mức động thủ...”

Tiếng nói vừa dứt, mấy người khác khe khẽ cười rộ lên, những sóng mắt đầy châm chọc chăm chăm vào Đại Lận, không chịu buông tha.

Đại Lận đem ánh mắt cảm chặt trên mặt đất, từ đầu đến cuối không nói gì, đứng dậy rồi đi.

Tiểu Hàm thấy cô không bùng nổ, im lặng đứng dậy, dùng khăn lau nước dứa dính trong tay, lên tiếng nói: “Tương Tương, Hạ Lệ, các cậu có yên không! Ăn dứa hầu đi! Đại Lận, cậu không cần giữ trong lòng những lời đó, hai đứa tiểu thư đó bị làm hư rồi, ăn nói hồ đồ!”

Đại Lận trong lòng có chút nặng nề, không quan tâm đến Tiểu Hàm đang cười thản nhiên, cũng không buồn để ý đến ánh mắt chế nhạo với những giọng điệu mỉa mai kia, chậm rãi lên lầu.

Tôn nghiêm của cô ngay từ sau chuyện phóng hỏa đã bị hủy hoại. Ba năm sống trong tù, với bao nhiêu châm chọc, chỉ trích, cô không thể phản bác, chỉ có thể hèn mọn cam chịu.

Cũng không cần phải gân cổ cãi lại, bọn họ nói đều là sự thật, Tô tiểu thư đây làm việc bất lương, bị tống vào tù, còn may là Tô Đại Lận cô sống sót trở về.

“Di Trương, ba cháu đâu? Đi tiễn anh Duệ Triết chưa về sao?” Tiểu Hàm quay đầu hỏi di Trương ở đại sảnh, rồi đứng lên, “A, Duệ Triết anh ấy để quên áo khoác này, để cháu đi đưa cho anh ấy!”

“Tiểu thư, đừng ra ngoài! Trước khi đi, Trâu bí thư có nói cùng Đằng tiên sinh ra ngoài tản bộ, dành phòng khách cho các cô cậu học sinh đây, sẽ trở về ngay!”

Di Trương đang nói, cửa liền truyền đến âm thanh của Trâu bí thư, tiếng cười lạnh lạnh: “Ôi, thì ra đứa con gái bảo bối của ta vẫn còn cùng bạn bè tụ hội, xem ra ta cùng Duệ Triết đã trở về sớm rồi.”

“Ba!” Tiểu Hàm hồn dỗi một tiếng, nhanh nhẹn đi đến, xinh đẹp nhìn Đằng Duệ Triết cao hơn cô một cái đầu: “Duệ Triết, em còn nghĩ anh đã đi, thật khiến người ta đau lòng này giờ.”

Đằng Duệ Triết cao lớn lẳng lặng nhìn cô, thần thái hiện ra một chút cười.

Anh nâng ánh mắt về phía trước, nhìn thấy Đại Lận đang đi lên lầu, thước vấy màu trắng bị vấy bẩn bởi lượng máu không nhỏ, nhuộm đỏ một mặt, đáng người mảnh mai có chút yếu đuối, một trời một vực so với bộ dạng tràn đầy tinh lực khi anh cùng cô ba năm trước đây, tại ghế sofa, cả trai cả gái đang thâm cười trộm, cười mảnh vấy của cô dính đầy thứ kinh nguyệt ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Editor: Shyn

Từ lúc Đại Lận đứng dậy, cô đã nghe thấy âm thanh cười trộm của Hạ Lệ và Lí Tương Tương, cô cảm thấy không ổn, nhất định là vấy đã dính máu, để cho cả trai lẫn gái ở lâu một thấy được.

Bác Trâu và Đằng Duệ Triết vừa trở về, cô càng nhắc vấy muốn nhanh chóng lên lầu, làm cho bọn người bên dưới càng muốn trêu chọc cô mãnh liệt, Lí Tương Tương không chịu buông tha cô, đột nhiên lớn tiếng nói: “Ô Đại Lận, vấy cậu dính cái gì kia? Sao lại nhiều máu như thế, hình như là kinh nguyệt đúng không?!”

Vừa dứt lời, tất cả ánh mắt từ bên dưới đều dồn lên phía cô, nhìn vấy trắng dính máu đỏ tươi, không gian lặng ngắt như tờ.

Thân ảnh yếu gầy của Đại Lận cứng đờ, chỉ biết cúi đầu bước nhanh hơn.

Cô trốn trong phòng của mình, bị người khác xỉ nhục và phải chịu cảnh cửa nát nhà tan làm cô tan nát cõi lòng, nước mắt đã lâu đột nhiên tràn mi ra, nước mắt theo khóe mi tràn xuống.

Bị giam trong tù cô đã khóc rất nhiều, la hét cũng có, thậm chí chạy trốn, chết lặng, khi nước mắt đã không thể rơi thêm, chấp nhận cuộc sống là tàn nhẫn như vậy, sau khi ra tù, tiết mục nghênh đón đáng mừng của cô, chính là bị bạn bè ngày xưa miệt thị.

Cô phải tập thói quen không để tâm những chuyện đó nữa, lúc Đằng Duệ Triết và bác Trâu nhìn chăm chăm cô, chút tôn nghiêm hèn mọn của cô đã không còn nữa, không chỉ thấy được hình ảnh thấp kém sau khi ra tù của cô, mà bọn họ còn nhìn thấy hình ảnh chật vật khó khăn.

Sau khi ra tù tôn nghiêm còn đáng để nói đến sao? Còn sống là tốt rồi, có ba mẹ, có gia đình đầy đủ, có bạn bè... nhưng bất luận thế nào đi chăng nữa, cũng đều phải đón nhận ánh mắt khinh thường của mọi người, bị xúi xẻo cách nhục nhã

Nhất là Đằng Duệ Triết thẳng thừng làm nhục cô.

“Đại Lận, con có chuyện gì sao?” Bà nội Viên ở ngoài lo lắng gõ cửa, trong lời nói đều chứa chan yêu thương và lo lắng: “Mở cửa cho bà nội xem, có phải thân thể khó chịu hay không? Di Dung nói cháu ở trong nhà vệ sinh rất lâu, bụng đau phải không? Bà nội vừa mới chợp mắt một chút, không biết nha đầu Tiểu Hàm kia một mực kéo con ra ngoài, bà đã dặn là phải để cháu nghỉ ngơi thật tốt.”

Đại Lận ngưng khóc, nhìn căn phòng tối đen như mực.

Cô không mở cửa cho bà nội, cũng không bật đèn, cô đi đến mở cửa sổ, nhìn xuống đèn đuốc sáng rực, ánh mắt hướng về phía nhà của mình.

Nếu như ba còn sống, hẳn là hiện tại cô đang ở biệt thự nhỏ của mình, mặc váy ngắn, tóc gắn một cái hoa thật đẹp, dẫn theo con chó nhỏ của mình, suốt ngày đeo bám bên Duệ Triết.

Mà không phải ăn nhờ ở đậu, bị Trâu Tiểu Hàm giẫm lên nhục nhã, bị di Trương đề phòng như một kẻ trộm trong nhà.

Nếu không ngồi tù, chu kì sinh lý của cô cũng sẽ không đau như vậy.....

Cô thu hồi ánh mắt, thay quần áo bị dính máu, cầm lấy miếng băng vệ sinh trên giường, nghe tiếng ô tô bên ngoài rời đi. Hạ Lệ, Lí Trương Trương đi rồi, Đằng Duệ Triết cũng đi rồi, từ nay về sau cô và những người này xem như ở hai thế giới khác nhau.

Sáng sớm hôm sau, Trâu Tiểu Hàm lại nhón nháo phòng của Đại Lận.

“Đại Lận, thức dậy đi, chúng ta đi ra ngoài chạy bộ!”

Mở cửa phòng, phát hiện phòng yên ắng, Đại Lận không nằm trên giường, quần trắng phơi nắng trước ban công, trong phòng không hề có bóng dáng của cô.

Trâu Tiểu Hàm vội vàng mở tủ quần áo, xem xét, phát hiện hành lý vẫn còn, chỉ là không thấy Đại Lận đâu cả .

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: GẶP LẠI Ở KHÁCH SẠN

Editor: Ru To

Trâu Tiểu Hàm mở tủ quần áo, nhìn thấy hành lý của Đại Lận, chỉ có chủ nhân của chúng là không thấy đâu . Cô ta lục tung đồ của Đại Lận, cầm lên hai bộ váy dài, giơ lên cao ngắm nhìn , phát ra một tiếng cười nhạo: “Đồ đều đã cũ như vậy mà vẫn còn mặc! Đại Lận, năm đó cô thời thượng đến mức nào, hoàn toàn không thể nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay!”

--

Đại Lận đi tìm công việc mới. Thời bây giờ ai cũng muốn tìm được công việc chất lượng lại nhận hạ để được thanh thoi, nhưng muốn như vậy phải có bằng cấp cao mới mong công việc được thăng tiến dễ dàng.

Yêu cầu của cô rất thấp, chỉ cần đủ sống là tốt rồi, tiền lương có thể từ từ bàn bạc. Những người đảm nhiệm chức vụ ở nơi Đại Lận đến xin việc đều bị dáng người cao gầy cùng khuôn mặt tinh xảo của cô hấp dẫn, nhưng lại nhủu mày khi nhìn thấy bằng cấp của cô, nói rằng bằng trung học là rất thấp, tại đây cần những bằng cấp cao như thạc sĩ, bác sĩ mới đủ để đáp ứng yêu cầu, khiến cô cảm thấy rất lo lắng.

Cô gần như biến thành một khúc gỗ đi động trong biển người rộng lớn.

“Tô tiểu thư.” Lúc này có người từ phía sau đi tới, gọi rành rọt tên của cô không sai một chữ, đúng là vừa nãy cô có đến xin việc tại một ngân hàng nhà nước, “Công ty chúng tôi quyết định nhận cô vào phỏng vấn, đây là địa chỉ.”

Phòng nhân sự của ngân hàng có ý điều nhân viên đến đưa cho cô địa chỉ phỏng vấn, đồng thời cấp cho cô một chiếc di động mới tinh: “Tô tiểu thư, cô có điện thoại chứ? Đây là do Xá tổng chuẩn bị cho cô để dễ dàng liên lạc, buổi chiều nhất định phải đến đúng giờ, vì nhận khá nhiều người vào phỏng vấn, công ty chúng tôi thật sự rất chú trọng đến việc tuân thủ quy tắc giờ giấc của nhân viên.”

Đại lận nhất thời kinh ngạc, hồi sau mới phản ứng lại. Có nghe lầm không? Cô thật sự có cơ hội đi phỏng vấn.

Bốn giờ chiều, sau một lúc chen chúc trên phương tiện giao thông công cộng, cuối cùng cô cũng đến được địa điểm phỏng vấn của chi nhánh ngân hàng Trung Quốc, quả thực ở đó người xếp thành những hàng dài, hầu hết đều là những nhóm cô gái trẻ tuổi với gương mặt được trang điểm xinh đẹp, nhưng người phụ trách không đưa cô đến đó, mà đưa cô lên một chiếc Taxi đã chờ sẵn.

“Đại Lận, không nhớ tôi sao? Chúng ta đã gặp nhau ở nhà Tiểu Hàm tối hôm qua.” Trong điện thoại truyền đến âm thanh của Xá Tổng, giọng nói trong trẻo lại có chút đờ đẫn, anh ta cười lạnh nhạt: “Tôi vẫn nhớ rõ ba năm trước đây, khi cô mười mấy tuổi, tay chân đầy hoạt bát, tràn ngập sức sống. Tôi biết cô rất cô đơn, còn thường xuyên cùng cô về nhà.”

Người Đại Lận đột nhiên run lên, chuyện ba năm trước đây đã khó chấp nhận cộng thêm sự cố tối hôm qua thoáng chốc làm lòng cô nảy lên cảm giác vô cùng nhục nhã.

Thì ra anh ta là Xá Dật, một tên công tử nhà giàu, tối hôm qua đã gặp mặt, vừa học đại học vừa làm thực tập ở công ty của ba, thường xuyên đến những nhà hàng lộng lẫy, đến bây giờ thì chính thức được thăng chức, trở thành “Xá Tổng”.

“Lần này ba cho tôi tới địa điểm thông báo tuyển dụng để thực tập, sau đó chính thức thăng chức lên làm Tổng giám đốc, đến lúc đó việc cho cô vào làm trong công ty là chuyện dễ như trở bàn tay.” Xá Dật ngừng lại vài giây rồi cười, “Đại Lận, chúng ta quả là có giao tình, vài năm trước ba cô giúp gia đình tôi không ít, chúng ta lại là bạn học cùng khóa, hiện tại tôi không giúp đỡ cô thì để đến chừng nào?”

Đại Lận vô cùng cảm kích, cúp máy rồi cắt điện thoại, nhưng khi vừa xuống

xe, cô phát hiện mình bị đưa đến một khách sạn năm sao, không khó để nhận ra, cô chuẩn bị gặp mặt Xá Dật ở đây - chính xác hơn là trong một căn phòng của khu khách sạn cao cấp này.

Xá Dật vừa mở cửa đã kéo cô vào phòng, quanh hông quấn một cái khăn tắm, mái tóc ngắn vẫn còn chút bọt nước, như một con hổ đói nhìn chăm chăm cô: “Đại Lận, cô không biết ba năm trước tôi đã có tình ý với cô hay sao?! Không ngờ cô lớn lên đại xinh đẹp như vậy, cơ thể mềm mại như cây hoa thuốc phiện đủ nước, tỏa ra biết bao nhiêu là yêu khí, thật khó mà kiềm chế! Tôi rất nhớ bộ dạng nhỏ nhắn này của cô!”

Mắt anh ta xẹt qua tia dâm dăng, có chút sắc lạnh, mạnh mẽ ném cô lên chiếc giường xa hoa rộng lớn, bước đến xé toang quần áo của Đại Lận: “Đại Lận, ba năm trước cô còn là một tiểu thư cao quý, tôi không thể đụng vào. Bây giờ cô chỉ có hai bàn tay trắng, làm tình nhân của tôi, tôi sẽ gạt hôn thê, mua cho cô một ngôi nhà thật thoải mái, để cô vào công ty làm trợ lý của tôi, không phải lo lắng đến cơm ăn áo mặc!”

Đại Lận giữ chặt lấy mảnh quần áo, không cho anh ta phóng túng trên người mình, chán ghét lức mạnh đầu.

“Lại còn giả bộ là người đứng đắn!” Xá Dật vung tay tát vào mặt cô, gắt gao đè nặng đôi chân đang giãy dụa của Đại Lận, thô lỗ nắm lấy tóc cô, ánh mắt đậm ý khinh miệt: “Đại Lận nhiệt tình theo đuổi đàn ông của ba năm trước đâu rồi? Loại phụ nữ không biết xấu hổ suốt ngày đeo bám Đằng Duệ Triết, tôi lên giường với cô thì có vấn đề gì? Không phải cả thiên hạ này đàn ông nào cũng có thể ân ái với cô sao? Đi soi gương mà xem lại thân phận của cô bây giờ đi, được bốn thiếu gia đây để mắt đến, bố thí cho cô một ngụm cơm ăn! Bàng không cũng chẳng ai muốn để cô ngồi quá lâu, thứ tiện nhân thôi tha!”

Bên khoe môi của Đại Lận, máu chậm rãi chảy xuống, đôi mi uon ướn khê động, nhắm vào vai của người đàn ông rồi cắn mạnh, thoát khỏi vòng tay của Xá Dật, chạy chưa được vài bước, đã bị anh ta lôi lại, thô bạo gấp bội đặt cô trên giường.

Quần áo bị xé rách, dưới nền nhà trắng của khách sạn dính đầy máu, Xá Dật thú tính rờ đến quần lót của cô, chợt thấy kinh nguyệt, mắt hứng buông tay, sứt nhớ ra cô đang trong kỳ kinh nguyệt.

Đại Lận nhận thấy có cơ hội, lập tức nghiêng người lao đảo chạy về phía cửa, nhìn xuống bộ dạng quần áo tơi tả của mình, đôi mắt đẫm lệ, cô thống khổ cúi đầu. Ba năm trước đây, Đằng Duệ Triết cũng tương tự làm nhục cô, hôn cô, lúc đó còn hoang tưởng rằng anh yêu cô nên mới đối xử như vậy. Cuối cùng, chẳng thèm liếc nhìn cô một cái, anh đã lạnh lùng rời đi.

Thực lòng mà nói, đây chính là cách anh làm nhục nhã người đàn bà anh căm ghét, như loài cầm thú khiến cô trở nên hèn hạ. Nghĩ đến chuyện lúc đó cô yêu anh, đúng là rất hèn hạ.

Loại tình yêu này khiến mọi đàn ông đều cảm thấy cô thấp kém, chúng hủy hoại nhân cách của cô, hại cô bị tống vào tù, không dám yêu một lần nữa.

Cô cúi đầu, nước mắt rơi như mưa.

Ngay lúc này, cửa phòng kế bên đột nhiên bị mở, một cô gái nhẹ nhàng bước ra từ trong phòng, vừa xoay người đã thấy Đại Lận cúi đầu chạy tới khiến chút nữa va vào nhau, cô ta gọi to một tiếng hết sức duyên dáng, “Triết!” làm cô suýt giật mình.

Ở phía trong cánh cửa là người đàn ông cao lớn đang sửa sang lại quần áo, nét đẹp anh tuấn mang theo sự thỏa mãn sau cơn hoan ái hết sức mê người.

Anh nghe giọng cô gái gọi to, quay đầu nhìn thoáng qua, vô tình trông thấy Đại Lận quần áo không đoàng hoàng, trên váy toàn là máu, che miệng vừa chạy vừa khóc, anh nhướn cao mày, đôi mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Đại Lận dừng lại trước mặt bọn họ, ngẩng đầu nhìn thấy Đằng Duệ Triết và tình nhân của anh, bọn họ đang quần quýt lấy nhau giữa hành lang khách sạn, hai mắt ướt nhẹp có chút hoảng loạn, lui về phía sau từng bước. Không hề khóc, cũng không hề chạy, cô từ tốn giữ lấy bộ quần áo rách nát trên cơ thể, lặng lẽ tiến về phía trước.

Xá Dật ăn mặc chỉnh tề cũng từ trong phòng đi ra, Đằng Duệ Triết vừa nhìn thấy anh ta, đôi mắt thâm thúy vừa nảy còn mang theo chút kinh ngạc lập tức biến mất không thấy tăm hơi. Thay vào đó là ánh nhìn chứa rõ sự chán ghét và khinh miệt.

Ba năm trước, tên công tử nhà giàu này thường đi cùng Tô Đại Lận lêu lổng, đua xe hay uống rượu đều đã làm, không nghĩ đến sau khi vừa ra tù, hai

người lại tiến triển nhanh đến như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Editor: Peiria

Betaer: Shyn

Bộ quần áo của Đại Lận bị làm hỏng hoàn toàn nên không thể gấp người, cô vội vàng đi ra khỏi khách sạn, bắt một chiếc taxi lại rồi leo lên. Nhưng Xá Dật đuổi theo giữ lấy cửa xe không cho đóng, vờn tay lỗi cô ra khỏi xe.

“Đừng đi. Để tôi lấy xe đưa cô về.” Vừa rồi tuy rằng Xá Dật vẫn không thoả mãn nhưng lửa nóng vẫn còn đang cuộn cuộn trong người, anh tuyệt đối sẽ không thả Đại Lận nhanh như vậy. Hơn nữa anh ta còn định ăn Đại Lận, cho rằng Đại Lận bần hàn, quần áo cũng chẳng có mà mặc, không ai có thể giúp, cô chỉ có thể mặc anh muốn làm gì thì làm.

Cơ hội tốt như vậy, anh sẽ không để nó biến mất một cách vô duyên vô cớ!

“Bỏ ra.” Đại Lận sợ hãi đứng lên, bám chặt lấy cửa xe không chịu đi, quay đầu cầu cứu tài xế và lễ tân khách sạn, nhưng mọi người chỉ bình tĩnh liếc nhìn cô một cái, đối với loại chuyện như vậy cho dù có thấy cũng không thể can thiệp được.

“Cục cựa nhỏ, đừng kêu nữa. Bây giờ chúng ta đi xem phòng cưới luôn, đêm nay em ở lại luôn đi.” Xá Dật ghé vào tai cô nở nụ cười đậm đàng, khuôn mặt tuấn tú không ngừng cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hai tay ôm lấy cô, khiến cho người ngoài nhìn vào giống như hai người đang liếc mắt đưa tình.

Một mình sức yếu nên Đại Lận bị anh ta kéo về phía chiếc xe của mình, rồi mở cửa xe nhét cô vào.

Đằng Duệ Triết và bạn gái đi ra khỏi đại sảnh khách sạn, vừa vận thấy Tô Đại Lận lên xe đại thiếu gia Xá Dật, cả hai cãi nhau ầm ĩ, nhưng có vẻ lần này Đại Lận bị ép buộc, cô luôn khóc.

Anh hơi cười lạnh, không thể tưởng tượng được rằng Đại Lận có thể khóc trước mặt một đại thiếu gia! Ba năm trước, Tô Đại Lận được đám công tử nhà giàu ca tụng nịnh hót, tôn xưng làm nữ vương, cô nói một, bọn họ không dám nói hai, hơn nữa cứ cách vài ngày cô luôn tìm Tô Tổ làm phiền, hại anh và Tô Tổ không có cuộc sống yên bình.

Ý tứ châm chọc trên môi càng lúc càng đậm, anh ta đưa bạn gái lên xe, ngênh ngang rời đi.

Đại Lận bị Xá Dật đưa tới căn phòng anh ta mới mua, ở trong một căn biệt thự nhỏ trăm mét vuông vừa được trang trí rất đẹp, trên tường còn có ảnh cưới của anh và vị hôn thê. Xá Dật chỉ vào chiếc giường lớn vô liêm sỉ nói: “Đó là giường cưới của tôi và vị hôn thê, chúng tôi còn chưa ngủ ở trên đó đâu, có muốn cùng tôi trải miên trên giường một hồi không? Bây giờ tôi đã gặp cô, tuy không lấy được cô nhưng mỗi tối có thể âu yếm, thương cô, yêu cô.”

Trên người Đại Lận mặc váy ngủ của hôn thê anh ta, bao chặt chẽ thân mình lại, lắc đầu, hai chân không ngừng lùi về phía sau.

Cô không muốn đáp ứng Xá Dật, trước kia anh ta vẫn hay quần lấy cô.

Xá Dật thấy cô cự tuyệt, tính khí thiếu gia bắt đầu phát tác, chân bước nhanh tới, chỉ vào mũi Đại Lận chửi ầm lên: “Cô cho rằng mình vẫn là con gái cưng của thị trường sao? Cô đã từng ngồi tù, không còn giống như tiểu thư trước kia rồi! Cô có tư cách gì để từ chối tôi? Tôi muốn đối xử với cô thật dịu dàng, cô đừng không biết tự xấu hổ! (Shyn: đến đoạn này có cảm giác như XD bị tâm thần phân liệt @@)”

Anh ta vừa lớn tiếng mắng, vừa muốn bỏ nhào tới cô.

Khuôn mặt Đại Lận tiêu tụy, cô vội vàng quay người lại muốn chạy xuống dưới lầu, thân hình mảnh mai vừa chạm tới cánh cửa thủy tinh thì cảm thú đã ở ngay phía sau. Cô không thể ra khỏi nơi này, hơn nữa cả ngày hôm nay còn chưa ăn gì nên không có sức chống lại anh ta.

“Đại Lận, làm tình nhân của tôi, tôi sẽ dẫn cô đi tham gia các dự tiệc, giúp cô quen biết những người có địa vị...” Xá Dật túm tóc cô, dụ dỗ, giam giữ cơ thể cô không cho nhúc nhích, từng bước tiến tới gần hơn, phả ra hơi thở thô ráp trên khuôn mặt mềm mại của cô, cho tới khi cô không cảm nhận được gì nữa thì điện thoại của anh ta đổ chuông. Vừa nhìn số gọi đến, sắc mặt của anh ta đã thay đổi, vội vàng buông Đại Lận ra rồi đi nhận điện thoại: “Nhã Thanh, anh đang ở công ty... Sao cơ, em muốn đi xem phòng cưới một chuyến? Cứ từ từ đi, anh sẽ cùng đi với em.”

Anh ta tắt điện thoại, nhanh chóng sửa sang lại sofa và tấm thảm đã bị làm lộn xộn, bắt Đại Lận cúi áo ngủ trên người cô ra. Nhân lúc anh ta đang bận rộn trên lầu, cô mò mẫm tới cửa lớn, mở ra rồi chạy ra ngoài, nhưng bởi vì quá khẩn trương, cô bước tới đường cái gần đó, tro mắt nhìn một chiếc xe

phóng nhanh về phía mình.

Xe cách chỗ cô năm xentimet thì phanh “kít...” một tiếng vang tới tận mây xanh rồi dừng lại, cả thân xe chấn động.

Bên trong xe, Đằng Duệ Triết nhìn thấy Đại Lận được ánh đèn chiếu sáng ở phía trước, khuôn mặt tuần tú trở nên xanh mét.

Anh không xuống xe, chờ người phụ nữ đột nhiên chạy tới trước xe mình tự động rồi khỏi thật xa. Cứ nghĩ rằng sau khi ra tù, cô sẽ thu lại tính tình của mình, không còn bám đuôi anh nữa, nhưng lại không ngờ cô vẫn như trước kia, anh đi đến đâu cũng gặp được cô. Thật đúng là “âm hồn bất tán.”

Hiện tại cô muốn làm cái gì đây? Cố ý chặn xe anh, sau đó mặt dày mày dạn bước đến, bắt lấy tay anh không ngừng gọi “Anh Duệ Triết.”? Trước kia cô còn không hề vờ vịt như thế, bắt kẻ anh đi tới đâu, cô lại xuất hiện ở đó, đuôi theo gọi “Anh Duệ Triết, đợi em với!”, rồi mở cửa lên xe thể thao chạy đằng sau xe anh...

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: VỢ TÔI SẼ CƯỚI, NHƯNG TUYỆT ĐỐI KHÔNG PHẢI LÀ CÔ.

Editor: Ru Tơ

Cô thích lừa dối người khác, làm những chuyện xấu, chỉ biết gây phiền toái cho Tổ Tổ, lại còn khóc nhe trước mặt anh, ra vẻ như vừa bị anh ức hiếp.

Ba năm trước cô chưa được hai mươi tuổi, anh cho rằng cô còn nhỏ chưa biết điều, tính tình tiểu thư, nên một mực nhẫn nhịn đối xử với cô... Không nghĩ đến chuyện càng nhẫn nhịn, cô càng phóng túng, làm hại Tổ Tổ, phóng hỏa cửa hàng bán hoa của cô ta, làm sinh mạng của cô ta chút nữa tan trong biển lửa!

Nghĩ đến đây, ánh mắt anh lại thêm phần nham hiểm, hung ác nhìn chằm chằm cô bị người đàn ông khác chạm rầy lòi đi. Cô một thân chạt vật, bị Xá đại thiếu gia mang đến khu biệt thự cao cấp, váy tiểu thư cao quý cũng không mặc, nếu là tình nhân ít nhất phải có những bộ quần áo sang chảnh, nhưng vẫn là hình dáng cũ kia với chiếc váy dài bị xé rách.

Kiểu váy này, cô và Tổ Tổ ba năm trước đều mặc, thân hình trắng nõn của Tổ Tổ khoác lên bộ váy dài, tinh xảo lộ ra mắt cá chân, mái tóc dài thướt bay bay, giống như hàng lá trúc xanh mượt, ở trong gió nhẹ nhàng thoát tục.

Năm đó anh cùng Tổ Tổ đi nghỉ phép ở bờ biển, Tô Đại Lận cũng đi theo, cả hai đều mặc chiếc váy Bohemian dài giống nhau như đúc, làn váy dài đến mắt cá chân, đối với Tổ Tổ nhan sắc hồng nhuận, gương mặt của cô trắng hồng, có chút trẻ con, căn bản không có khí chất phiêu dật, chỉ phảng phất kiểu cô gái kẹo ngọt đáng yêu.

Nhưng ba năm sau, Tô Đại Lận ở trong tù đã cao lên không ít, mắt cá chân khéo léo lộ ra, Váy dài tôn lên vòng eo nhỏ nhắn, ngực phình lên quyến rũ hấp dẫn... dưới ngọc đèn lộ ra gương mặt yêu kiều, xinh đẹp nhỏ nhắn che lấp tính khí trẻ con, thướt tha nhiều vẻ, đáng người gây đây tình xáo, hơi gây có chút tái nhợt.

Lúc này cô đi qua trước mặt anh, không giống trước kia chạy đến xe của anh, cái miệng nhỏ liến thoăn nói sớ, mạnh mẽ dúi vào lòng anh, mà là một bước chân lao đảo lướt qua, thất kinh quay đầu nhìn về phía biệt thự một cái, nghiêng ngả chạy về phía trước.

Nhưng chạy được vài bước, cô lại ngã xuống, đôi mắt đẹp hoảng sợ nhìn Xá Dật đang chạy đến muốn bắt cô.

Xá Dật căn bản muốn chạy về tiếp "vợ yêu", vừa xuống lầu nhìn thấy Tô Đại Lận bỏ chạy, giật tím mặt đuôi theo. Người đàn ông này và Đại Lận giống nhau, đều không thấy Đằng Duệ Triết ngồi trong xe, anh ta tiến lên vài bước nắm lấy tóc cô: “Mẹ kiếp, cô chạy đi đâu! Muốn ký hợp đồng với công ty, ngày mai theo tôi đi làm, cô thử không đi, tôi cho cô ném mùi vị ngục giam một lần nữa! Bây giờ đi với tôi đến nơi khác!”

Vội vàng đưa Đại Lận vào trong xe, rồi cũng ngồi vào ghế lái, chuẩn bị rời đi.

Đằng Duệ Triết nghe những lời Xá Dật vừa nói tỏ ra vô cùng bất mãn.

Anh đi xuống xe, đứng ở phía xa, nhàn hạ gọi điện thoại: “Anh Xá, tôi là Duệ Triết, bây giờ ở biệt thự của chúng tôi có một bất ngờ nhỏ dành cho anh, Thì ra Xá tổng đã mua nhà mới ở khu biệt thự này, vừa vận tới vừa đến đây, hay anh cùng vợ đến đây xem thử... Tôi hình như vừa thấy Xá đại thiếu gia đây, bên trong xe có phải Xá thiếu phu nhân?”

Xá Dật sắc mặt khảm trương, không đợi người đàn ông họ Đằng ngắt điện thoại, đã đạp Đại Lận ngã xuống xe, mắng to một tiếng nhiều chuyện, quay đầu xe nhanh chóng rời đi.

Đại Lận lẩn một vòng trên mặt đất, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú dần trở nên lạnh lùng của Đàng Duệ Triết đang dùng một loại ánh mắt hèn hạ nhìn chăm chăm vào cô.

Cô chậm rãi đứng lên, lấy tay lau đi vết máu trên khoe môi, đi về phía trước.

Cô an toàn thoát ra, nhưng trên người chỉ còn mấy chục đồng, chứng minh thư đã ở trong tay Xá Dật, chỉ còn cách về nhà bác Trâu. Sau khi rời khỏi nơi tù giam đầy dẫy những cái khung sắt thép, cô thích đi đây đó, thích quay lại con đường về nhà, thích được tự do tự tại, nhưng cô không biết, kiểu ăn nhờ ở đậu này sẽ kéo dài bao lâu, bị Xá Dật dây dưa đến khi nào.

Đàng Duệ Triết thoáng nhìn đôi mắt đượm vẻ đậm đặc cùng hèn mọn của cô, rất nhanh nhúm mày một cái, lạnh lùng nhìn bóng dáng của cô dưới ánh đèn đường.

Tô Đại Lận từ khi ra tù vẫn một mực im lặng, để mặc cho người khác nhục mạ, cười nhạo cũng không cãi lại, Cũng không vừa mắng vừa đánh người như trước. Bóng dáng mảnh mai mang chút hèn mọn, chút hèn mọn ấy lại phảng phất khí chất kiên nghị, không giống Tô Đại Lận của trước kia.

Thật sự đêm hôm qua anh nghĩ rằng cô sẽ lao xuống lầu đánh cho Lí Tương Tương một trận, làm cho các thiên kim tiểu thư kia câm miệng, không tưởng tượng được cô lại cúi đầu trốn vào phòng, không phát ra chút tiếng động.

Tô Đại Lận cư xử như vậy, khiến cho anh cảm thấy vô cùng xa lạ.

“Lên xe!” Anh lái xe đến bên cạnh cô, thốt lên hai từ lạnh như băng.

Đại Lận dừng bước, thoáng nhìn càng thêm e sợ, lại đem ánh mắt dời đi, không vào xe của anh, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Căn bản là cô không đủ can đảm để làm điều đó.

Duệ Triết liền mở cửa xe, sắc mặt mặt lạnh lùng, giọng nói trầm thấp không mang theo chút kiên nhẫn: “Lên xe, tôi đưa cô về nhà Trâu bí thư!” Rồi vươn tay kéo Đại Lận đẩy vào, oành một cái đóng cửa xe.

Đại Lận yếu ớt co rụt cả vai, dùng hai tay ôm chặt thân mình che đi cảnh xuân đang bị phơi bày.

Khoe mắt của Đàng Duệ Triết liếc nhìn cô một cái, đột ngột quẹo tay lái sang trái, dừng xe ở cửa hàng quần áo, anh vào cửa tiệm, thấy chiếc váy lụa trắng, tùy tay cầm lấy đi đến chỗ Đại Lận: “Cho cô hai phút!”

Hai phút sau, Đại Lận mặc bộ váy đi ra, eo nhỏ chân dài, da thịt trắng nõn, phù hợp với khuôn mặt tinh xảo, vô cùng kích thích người đối diện.

Nhưng dưới ngọn đèn, đàng Duệ Triết lại phát hiện, cô có một đôi chân thô bì không thể chịu nổi.

Các ngón tay thô to. Mà cặp chân kia, chẳng thích hợp để mang những đôi giày cao gót, đầu ngón chân không hề non mịn như thông, trông rất thô.

Anh liếc mắt một cái rất nhanh, không hề nói một tiếng, thanh toán tiền, rồi xoay người đi.

Về đến nhà của Trâu bí thư, Tiểu Hàm nhìn thấy Đại Lận đi cùng Duệ Triết lại vô cùng kinh ngạc, nhanh nhẹn chạy đến bên cạnh Đàng Duệ Triết, xinh đẹp nháy mắt, cười nói: “Duệ Triết, anh dẫn Đại Lận ra ngoài dạo phố chọn váy cũng khá đẹp đó nha.”

Duệ Triết nghe xong, khuôn mặt tuần tú lại lạnh một phần, đột nhiên nhìn bóng dáng Đại Lận đầy chán ghét, thần thái lạnh nhạt, vẻ mặt không hề giận.

Bà nội gọi Đại Lận vào phòng, kêu di Trương đi ra ngoài, triu mến lại đau lòng nhìn khuôn mặt thanh tú của Đại Lận: “Đại Lận, cháu đi tìm bà ngoại sao?”

Đại Lận lắc đầu, che đi vết sưng đỏ trên khuôn mặt, cô cúi đầu.

Mẹ cô là tình nhân bên ngoài của ba, bà ngoại tuyệt đối sẽ không chấp nhận cô trong gia đình, di Tử Hàn lại càng không thể.

“Ái chà.” Lão thái thái thở dài một tiếng, vẫy tay ra hiệu cho cô ngồi xuống bên cạnh, tiếc hận nói: “Đại Lận, Duệ Triết và Tổ Tổ đã muốn chia tay, hai đứa nó dở dở ương ương, người trong nước người ngoài nước, không biết đã xảy ra chuyện gì. Bên phía gia đình của Duệ Triết, cũng hy vọng nó mau chóng thành gia lập nghiệp, bởi vậy bà nội nghĩ, về sau mà Duệ Triết không chăm sóc tốt cho cháu, chỉ cần để bà nói một tiếng với gia đình của Duệ Triết.”

Đại Lận cúi đầu đủ thấp, đôi tay nhỏ bé đan chặt với nhau.

Nếu Đàng Duệ Triết thật lòng quan tâm cô, ba năm trước đã không đích thân tống cô vào tù. Anh chán ghét cô, nổi trận lôi đình, không tưởng tượng một ngày nào đó cô lại tiếp tục chạy theo anh, rồi lại bị anh đưa vào ngục tù.

“Đại Đại, kỳ thật chuyện của cháu ba năm trước, cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi cho Duệ Triết, vụ án phóng hỏa đó cả thành phố đều biết, sau khi nó đưa cháu vào tù, ba cháu gặp vấn đề về chính trị, sự nghiệp cũng sụp đổ nhanh chóng, như quả cầu tuyết lăn xuống dốc mà không ai có khả năng cản lại.

“Bà nội, chuyện đó cháu cũng hiểu” Đại lận ngẩng đầu, mắt mở to lộ rõ vẻ ưu thương và hối hận, chốc lát, lại tiếp tục “Chuyện xảy ra đến ngày hôm nay, đều do một tay cháu tạo thành, cháu cũng không oán trách gì Duệ Triết. Ba cháu đã từng đem chuyện phóng hỏa áp chế xuống, lại có tình nhân ở bên

ngoài, làm cho người ta bất được nhược điểm... Vậy nên di Hân Tử mới đem toàn bộ việc tham ô hối lộ của ba cháu cho nhà báo, cháu biết đó là trả thù ba. Vì năm đó ba đem cháu từ bàn giải phẫu trở về, nói dối mọi người là con chính thức, nên di ấy phải thay tình địch nuôi nấng đứa trẻ...”

“Đại đại, thì ra cháu đều biết.” Bà nội nước mắt lưng tròng, lại nức nở nói: “Mặc kệ như thế nào, bà hy vọng có người đàn ông tốt sẽ chăm sóc cho cháu. Đã qua ba năm, tức giận trong lòng Duệ Triết chắc cũng nguôi đi phần nào, cháu cũng đã bị trừng phạt, bà nội sẽ bàn bạc với nó.”

Vừa dứt lời, Đổng Duệ Triết liền tiến vào, vừa vặn nhìn thấy Đại Lận và bà nội đang ngồi cùng nhau, giống như lúc trước, cô vẫn vô lý làm nũng, tựa vào lòng bà nội, sự chán ghét trong mắt anh hiện lên sâu đậm.

Quả nhiên, bà nội nói thử: “Duệ Triết, ta cùng gia đình cháu ở Bắc Kinh đã đến lúc xem xét thời điểm, Đổng gia gia thường xuyên đề cập đến hôn sự của cháu, hỏi cháu khi nào thì có thể mang theo vợ đến Trung Nam Hải. Cháu xem Đại nha đầu nhà chúng ta như thế nào? Con bé Đại Đại này ba năm sống cực khổ trong tù, trừng phạt như vậy là đủ rồi.”

Mắt Đại Lận nhanh chóng buông xuống, chỉ cảm thấy gượng gạo.

Ánh nhìn của Đổng Duệ Triết xẹt qua tia sắc lạnh bén nhọn đâm vào người cô, không nói một câu, thật lâu sau mới hừ lên một tiếng cười lạnh, nói: “Tôi vốn nghĩ cô đã thay đổi, thì ra vẫn là Tô Đại Lận của ba năm trước đây. À, vợ đương nhiên tôi sẽ cưới, nhưng tuyệt đối không phải là cô!”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Editor: Shyn

Đổng Duệ Triết rời khỏi Trâu gia, bà nội cũng vì một phen thử lòng mà hồi hộp khôn xiết, nhưng cũng tiếc hận không thôi.

Duệ Triết chán ghét Đại Lận dây dưa, bà nội và mọi người đều hiểu, nhưng xem ra lần này, cả hai là oan gia tỵ đầu, là duyên trời định. Đại Lận phóng hỏa, yêu anh điên cuồng, anh tống Đại Lận vào ngục giam, cũng không nghĩ Đại Lận sẽ tiếp tục dây dưa một lần nữa, nhưng hôm nay Đại Lận cơ khổ vô y, không phải Duệ Triết nên bù đắp lại hay sao? Là anh đem cuộc đời cô nhúng vào vũng bùn, ba năm trước không màng có sự mà tống cô vào tù, thế nên mới phát sinh thảm kịch.

Vì vậy anh nghĩ Đại Lận có chút thua thiệt, cần được bù lại. Nhưng xem ra, lần thử lòng vừa rồi tựa hồ chỉ làm cho Duệ Triết càng thêm chán ghét Đại Lận.

“Đại Đại, bà nội sẽ tìm cho con một người thật tốt, đoạn tình cảm của con với Duệ Triết cũng nên cắt đứt đi.”

Đại Lận vẫn luôn cúi đầu, bị Đổng Duệ Triết cự tuyệt cũng không có bao nhiêu phản ứng. Bởi vì cô đã đoán trước được.

“Bà nội, lúc này bà và anh Duệ Triết nói gì thế?” Trâu Tiểu Hàm đẩy cửa chạy đến, làm nũng trong lòng bà nội, môi cười lộ hai cái lúm đồng tiền: “Anh Duệ Triết bỏ về với về mặt phụ nữ như thế, có phải đã nói đến chuyện gì nghiêm trọng không? À! Bà nội, Tiểu Hàm muốn nói với bà nội một chuyện.”

“Con nói đi.” Bà nội tươi cười rạng rỡ.

“Con không muốn đến cơ quan của ba làm việc, chỉ muốn đến công ty của anh Duệ Triết, có được không?” Trâu Tiểu Hàm vô cùng thân thiết ôm cánh tay bà, miệng nhỏ nhắn oa oa làm nũng: “Công việc ở chính phủ rất nghiêm túc, không thích hợp với cháu. Cháu thích tự do, công việc có chút kịch tính, Không phải công ty anh Duệ Triết đang tuyển dụng nhân viên sao? Cháu muốn thử sức.”

Bà nội suy nghĩ một chút, liếc mắt nhìn Đại Lận một cái, cười ha ha gật đầu: “Bà biết, cháu sẽ dễ dàng có công việc tốt ở công ty Duệ Triết, bà nội không ngăn cản cháu. Bất quá chức vị của cháu ở cơ quan chính phủ hay là nhường cho Đại Lận, nha đầu Đại Đại kia chắc chắn sẽ làm rất tốt.”

“Bà nội, cháu biết Đại Lận rất giỏi, nhưng mấu chốt là bà có cháu đến công ty anh Duệ Triết làm hay không, cháu muốn làm thư kí của anh ấy.” Tiểu Hàm nũng nịu đứng lên, cọt cọt vào lòng bà nội, không thuận theo cũng không buông tha: “Được rồi bà nội, Tiểu Hàm tin bà nhất định thương cháu nhất, bà nói với anh Duệ Triết thôi, nói đi a.”

Đại Lận ở một bên nhìn, nhớ tới cha của mình.

Trước kia cô cũng ở trong lòng cha làm nũng như thế, miệng không ngừng nói ‘Ba về nhà thôi, về nhà thôi’, vô số từ ‘Thôi’ phát ra, thẳng đến khi ba về nhà mới thôi. Cô là con gái cưng, tự xem mình như tiểu công chúa, không ngừng làm nũng, đến lúc tai của cha mềm nhũn, muốn đẩy cô ra nhưng không kìm lòng ôm chặt lấy cô.

Nhưng “chiêu” làm nũng đối với Duệ Triết lại “phản tác dụng”, chỉ càng làm cho anh thêm chán ghét, đem cô búng ra xa.

Năm đó Đàng Duệ Triết cùng gia đình sống ở khu biệt thự cao cấp, cô thường xuyên đến lấy lòng cha mẹ anh, giúp chú Đàng câu cá, tặng nhiều quà cho người nhà họ Đàng, đổi lại bọn họ giúp cô vào được phòng của Duệ Triết.

Nhưng phiền chán do bị cô phá rối, từ đó Đàng Duệ Triết không trở lại Đàng gia, anh tự mua biệt thự bên ngoài, rất ít trở về.

“Không được, cháu gái của bà phải tự mình tranh được chức vị này.” Bà nội cười tủm tỉm nói, nhéo mũi nhỏ của cháu gái, “Làm sao bà nội có thể nộp cá cho mèo? Tiểu Hàm, cháu không phải cá mà Duệ Triết muốn, không đứng khâu vị của nó.”

Trâu Tiểu Hàm chỉ biết mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: DIỆP TỔ TỔ TRỞ LẠI

Editor: Ru Tơ

Trước khi gặp Xá Dật, Đại Lận đã ký hợp đồng làm việc ở văn phòng chi nhánh ngân hàng Trung Quốc, rồi sau đó bị mang lên xe. Vì thế sau khi mua điện thoại mới, ngân hàng lập tức gọi điện đến, thúc giục cô đi làm.

Cô ngắt điện thoại, không rõ đối phương làm sao biết được số điện thoại của mình.

Di động Xá Dật mua cho cô đã để quên ở khách sạn, chứng minh thư anh ta cũng giữ, Trâu bí thư mua cho cô một chiếc điện thoại mới, trừ người nhà ở Trâu gia, không ai biết số điện thoại của cô, ngay cả Đàng Duệ Triết cũng không biết. Nhưng hiện tại, Xá Dật đã biết.

“Đại Lận, cháu đừng ra ngoài vội, di Lam có chuyện muốn hỏi cháu.” Bí thư phu nhân chậm rãi từ trên lầu đi xuống, khí chất cao quý, tư thái nhàn nhã, trong ánh mắt mang đầy ý cười, nhưng lộ ra một loại cười giả tạo cùng sự coi thường, ghen ghét khó phát hiện: “Nghe nói chức vụ chồng di để lại cho Tiểu Hàm bà nội tự mình tặng cho cháu? Đại Lận à, không phải di Lam muốn so đo, mà Tiểu Hàm của chúng ta cũng vừa tốt nghiệp, công việc có chút khó tìm. Lần này bác Trâu của cháu vô cùng vất vả ở cơ quan, dự định cho Tiểu Hàm vào công ty của ông ấy làm việc, không nghĩ tới bà nội đã hồ đồ, cứng rắn muốn lấy đi tiền đồ của cháu gái mình!”

Đại Lận nghe được lòng không có chút cảm xúc, chân không mang giày, chậm rãi đứng dậy nói: “Di Lam, Đại Lận cháu bằng cấp không đủ, cũng không tham gia tuyển nhân viên, nên không thể vào đó làm việc. Tiểu Hàm lại có bằng cấp khoa chính quy, vào làm việc ở văn phòng chính phủ không thành vấn đề, di không cần quan tâm nhiều lắm gì. Di, bây giờ cháu đi đến nơi thông báo tuyển dụng, xin phép đi trước!”

Cô đi rất nhanh, nhẹ nhàng mở cánh cửa để ra ngoài.

Ở nhà bác Trâu, vô luận trước kia cô kiêu ngạo ương ngạnh như thế nào, đánh nhau với Tiểu Hàm, bà nội đều bất chấp đứng về phía cô, nhưng trừ bà nội ra, trong nhà này chẳng ai yêu thương cô thật lòng.

Bà nội càng đau lòng về cô, mẹ của Tiểu Hàm là di Lam càng không vừa mắt, cho rằng những thứ gì thuộc về Trâu Tiểu Hàm cô đều muốn chiếm đoạt.

Bởi vì đây là cuộc sống ăn nhờ ở đậu, bị di Trương đề phòng như kẻ trộm, còn phải chịu đựng đôi mắt sắc lạnh của di Lam, Bác Trâu mua di động cho cô, cấp cho cô phí sinh hoạt, di Lam liền phản nản kín đáo; Tiểu Hàm không chịu làm việc theo ngành chính phủ, bà nội liền bảo Tô Đại Lận nhận lấy công việc đó mà làm, di Lam bèn đến nói thẳng với Đại Lận, để xem thử sắc mặt và phản ứng của cô...

Cô biết, dù cho bà nội có đau lòng về cô bao nhiêu lần đi chăng nữa, nơi này cũng không chấp chứa cô. Đại Lận đi lang thang ngân hàng Trung Quốc, tây trang trắng xá dật đem cửa ban công nhẹ nhàng quan thượng, rồi đi một vòng quanh người cô: “Tôi không nghĩ cô quyết định nhanh như vậy, bây giờ cô có thể bắt đầu làm việc.”

“Trả tôi chứng minh thư!” Cô trừng mắt một đôi xinh đẹp mắt to, lạnh lùng nhìn xá dật.

“Không trả!” Xá Dật oai miệng cười, ngọn lửa chong ánh mắt nhanh chóng di chuyển đến bộ ngực của cô xem xét, lại nhìn xuống phía dưới: “Người cô bây giờ đã sạch sẽ rồi chứ? Tôi còn tưởng chờ đến một tuần để được cô cởi áo và thất lung ở văn phòng của tôi. Đại Lận.....”

Đang muốn nói câu tiếp theo, cửa ban công đột nhiên bị đá văng ra, Xá chủ tịch nổi giận dưng dưng bước vào, vừa vào cửa chính đã giáng xuống bạt tai hướng về phía Xá Dật: “Súc sinh, lập tức đem trả chứng minh thư cho Tô tiểu thư! Tao không dạy dỗ nên một thằng con như mày!”

Xá Dật bị đánh nổi trận lôi đình, nhìn thư kí không chặn được cửa. Cô thư kí khúm núm, thật sự là không biết làm thế nào, lui về phía sau vài bước. Sau đó, một người đàn ông to lớn tiến vào.

Người đàn ông này mặc chiếc áo sơ mi màu lam trắng thơm, đeo caravat, đôi mày sắc lạnh, chiếc mũi cao chẳng khác gì nam thần, ngũ quan hoàn mỹ

đến mức tận cùng. Dáng người một mét chín mươi mấy, đôi chân dài miên man, lồng ngực cường tráng, được chiếc áo sơ mi che đầy kĩ càng.

Anh đi vào, đóng sầm cánh cửa , ngăn cản tầm mắt của những người náo nhiệt đứng bên ngoài.

“Dù dồ Tô Đại Lận ký tên vào hợp đồng không phù hợp với quy định lao động, ở khách sạn thực thi cường bạo, lấy chứng minh thư của Tô Đại Lận, cưỡng chế đối phương cùng phát sinh quan hệ” Anh hẳn từng tiếng vang vọng trong căn phòng, tuần nhan không thay đổi, hai mắt lạnh như băng: “Anh Xá, khuyên từ đấc tội cũng thật không ít! Nếu vừa rồi chúng ta không đến kịp, có phải sẽ phát sinh thêm án cường bạo?”

(Khuyến từ: ý nói đũa con kém cỏi)

“Ba, ba không thích nghe người ngoài giảng đạo...” Mọi việc xảy đến bất ngờ khiến Xá Dật không kịp trở tay, căn bản nghĩ rằng hôn sự của mình và vợ sẽ diễn ra suôn sẻ, không ngờ tên họ Đằng kia lại không nề mặt anh như vậy! Họ Đằng đây chẳng phải trước kia rất ghét Tô Đại Lận sao? Mặc gì lại như chó xen vào chuyện người khác!

Nhưng ba của Xá Dật lại tung thêm một cái bạt tai, tức giận đến toàn thân phát run: “Thừa dịp Nhã Thanh còn chưa biết việc này, hủy ngay hợp đồng cho tao, nhận lỗi với Tô tiểu thư! Bằng không cút khỏi công ty của tao ngay lập tức!”

Đằng Duệ Triết nhướn đôi mày nhọn lên cao hơn một chút.

Đại Lận nhìn cánh cửa khi nãy được anh đóng lại, biết anh làm vậy là để cho người ngoài không hiểu lầm cô cùng Xá cầu kết, nghe nhầm đồn bậy, dù sao người ngoài mà biết chuyện này, Đại Lận sẽ trở thành tiểu tam bị Xá Dật cưa cẩm, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không sạch tội.

Đúng là anh chán ghét cô, nhưng không thể thấy chết mà không cứu.

Xá Dật lãnh trọn hai bàn tay của ba, vuốt hai bên mặt lấy chứng minh thư của Tô Đại Lận ra, thoáng hận nhìn chăm chăm đằng Duệ Triết: “Họ Đằng , Không phải anh rất ghét cô ta sao? Bất kể là cô ta làm chuyện gì! Nếu năm đó không phải cô ta không biết xấu hổ theo đuổi anh, tôi làm sao dám ‘tiếp đãi’ cô ta nhẹ nhàng như thế! Chúng ta đều là đàn ông, so với tôi chắc anh còn rõ hơn, ước mơ của cô ta chính là được nằm dưới thân người đàn ông khác mà tận hưởng!”

Khuôn mặt tuấn tú của Đằng Duệ Triết quả nhiên lạnh ngắt.

Đại Lận cắn môi, câu nói này đâm thẳng vào cô không chút thương tiếc, cầm lấy chứng minh thư, cúi đầu vội vàng đi ra ngoài.

Bên ngoài nhân viên không biết trong văn phòng đã xảy ra chuyện gì, nghĩ cô đi đến là để mắng cho họ một trận, chỉ cười cười, Đại Lận thấy nhưng hận không thể giải tán bọn nhân viên lắm điều đó. Cô đi đến thang máy, suýt nữa va phải một mỹ nhân.

Cô gái đó có một mái tóc dài, trên người mặc váy, gió nhẹ phớt qua, một mùi thơm thoang thoảng xông thẳng vào mũi. Cô ta trông có vẻ rất vội vàng, trên mặt đeo một chiếc kính mát, cửa thang máy mở ra, cả Đại Lận và người con gái đó cùng bước vào, tạp chí trong tay cô ta lạch cạch rơi xuống mặt đất.

Mặt bìa của tờ tạp chí là tin nổi bật có hình của Đằng tổng cùng một cô gái lạ thân mật trong quán rượu, gió thổi nhẹ, từng trang trong tờ tạp chí bị lật lên, toàn bộ đều là tin tức về Đằng đại tổng.

“Xin lỗi, tôi đi nhanh quá .” Cô gái tiếng nói nhẹ nhàng ôn nhu , giống như mùi hoa lài thơm ngát xông thẳng vào trái tim người khác, khiến cho người khác đang cảm thấy nóng bức của mùa hè trở nên mát lạnh , “Tôi đến đây tìm người...”

Sau khi nhìn thấy rõ mặt Đại Lận, cô gái đang nói bỗng dừng im bất, có vẻ rất kinh ngạc.

Đại Lận cũng nhìn ngược lại, thấy cô ta nhẹ nhàng tháo kính xuống mà mặt mày chợt tái xanh, đằng sau chiếc kính mát thời thượng đó lộ ra khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của Diệp Tổ Tổ. Nói khuôn mặt này không tỳ vết cũng không đúng, bởi vì trên trán của cô ta đã xuất hiện một vết sẹo nhỏ đập ngay vào mắt người đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chỉ có tự ti.

Đó là một vết sẹo màu hồng nhạt, nằm ở dưới khóe mắt, làm cho đôi mắt to tròn xinh đẹp của Diệp Tổ Tổ không còn hoàn hảo.

Đại Lận nhìn, nhớ tới lỗi lầm ba năm trước mình gây ra, cô đánh Diệp Tổ Tổ, phóng hỏa ở cửa hàng hoa, làm cho cô ấy bị thương...

Vì thế khóe mắt cô rũ xuống, vội bước nhanh ra khỏi thang máy.

Cô rời khỏi ngân hàng, chạy qua trung tâm việc làm, điền sơ yếu lý lịch tại quầy tiếp tân, việc chỉ yêu cầu bằng cấp sơ trung và trung học, hưởng ứng lệnh kêu gọi những người bán hàng

Buổi tối ở Trâu gia, Tiểu Hàm cao hứng phấn chấn kể cho cô nghe chuyện mình được nhận vào làm ở công ty Duệ Triết, ngày mai phải đi làm, công ty vẫn còn tuyển người, không biết Đại Lận có muốn làm hay không. Đại Lận xem liếc mắt một cái tránh ở góc nghe lén trương đêm dung, lắc đầu, nói muốn tự mình tìm việc làm.

“Đại Lận, cô xem tôi mặc bộ váy này thế nào?” Tiểu Hàm tay cầm váy dày hàng hiệu, dán lên người đo một chút, váy tinh tế màu tím, tôn lên gương mặt Tiểu Hàm trắng như ngọc, mái tóc như thác nước dài, như một công chúa nhỏ, có một chút tự phụ cùng hào phóng, lại càng không mất đi vẻ xinh đẹp.

“Còn dây chuyền và giày nữa. Đại Lận, cô xem tôi mặc màu hồng hay là tím đẹp hơn? Cái này tôi cố tình mua về, mẹ chọn giày không hợp với váy tí nào.....”

Đại Lận nhìn đôi chân thon thả của Tiểu Hàm, trắng nõn trơn bóng, không có một chút tí vết nào; đầu ngón chân trắng nõn, khép mình dưới giày cao gót, như được phủ một lớp tuyết, trong suốt mà sáng lạng, Đại Lận theo bản năng rụt chân của mình lại.

Trước kia các cô đều thích nơ bướm, giày cao gót phải đính một chú bướm nhỏ, khi mặc váy ngắn thì ở mắt cá chân sẽ để lộ nơ con bướm, lúc cột tóc đuôi ngựa cũng nhất định phải dùng nơ con bướm kẹp tóc.

Lúc đó Tiểu Hàm luôn tỏ ra thẹn thùng, luôn luôn mặc váy dài công chúa do mẹ chuẩn bị, tay chân che đi hết, quá lắm thì để lộ bắp chân xinh đẹp, tóc dài đen mượt cài một chú bướm nhỏ, trông như một búp bê.

Cô thích tết tóc dài của mình lại, hoặc cột cao đuôi ngựa, luôn luôn tràn trề sức sống đùa giỡn trong biệt thự Đổng gia.

Lúc đó cả cô và Tiểu Hàm đều thích hồng nhạt, cả hai thường xuyên đánh nhau vì tranh giành đồ, sau đó cùng lăn ra nằm trên bãi cỏ, ánh mặt trời chiếu xuống soi bóng làm người ta có cảm giác xinh đẹp thần bí.

Tiểu Hàm thường khen chân tay của cô xinh đẹp, người ngón tay thon dài như được điêu khắc tinh tế, chân ngọc be bé. Váy dài tôn lên bộ dạng khuê cát ngượng ngùng.

Nhưng mà ba năm sau, Tô Đại Lận chỉ muốn thu mình trốn tránh, chân cô thô bì đến không chịu nổi. Trâu Tiểu Hàm vẫn như công chúa nhỏ, da càng ngày càng trắng nõn, xinh đẹp, đôi chân thon gọn mượt mà.

Hiện tại đối mặt với Trâu Tiểu Hàm, cô chỉ còn lại tự ti.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ở TRONG TÙ CHỜ BA ĐẾN THĂM

“Đại Lận, cô thừa biết tôi sẽ chọn màu hồng nhạt. Tiểu Hàm nháy nháy đôi mắt to cười khê, xô chân vào đôi giày cao gót, bên mỗi lộ ra hai cái lúm đồng tiền sâu hút: “Hai chúng ta đều thích màu hồng nhạt, ngày trước còn thường xuyên cãi nhau, khóc la ầm ĩ chỉ vì tranh giành một cái phụ kiện, trang sức, nhưng sao bây giờ lại như thế? Cô thích màu hồng nhạt, tôi cũng thế, tôi và cô lại còn có cùng bà nội...”

“Váy cô chọn màu tím đi, cái váy màu tím đó có vẻ hợp hơn.” Đại Lận lảng lảng phát ra tiếng nói, lại liếc nhìn về phía Trương Đêm Dung và đi Lam đang nghe lén, xoay người lên lầu.

Sau khi trở về phòng, cô mang hai bộ váy được phơi nắng bên ngoài vào, lúc gấp chúng, cô phát hiện ở ngay lưng áo của chiếc váy lụa trắng có một vết rách to tướng, áo lót phía trong cũng bị rách một đường, rõ ràng là có người dùng kéo cắt đi, không cẩn thận nên cắt phải áo lót.

Cô cảm thấy chỗ bị rách, cái váy đã bị cắt nát đến mức không thể sửa lại, chỉ có thể đem cất vào ngăn tủ, tìm một bộ váy khác để thay thế.

Sáng sớm hôm sau, cô và Tiểu Hàm cùng đánh răng trong nhà vệ sinh, Tiểu Hàm mặc một bộ đồ thể thao màu hồng nhạt, mái tóc đen óng dài đến lưng, tay cầm cốc nước màu hồng nhạt, cái miệng súc súc liên tục.

(Ru To: mẹ Tiểu Hàm này ghiền hồng nhạt đến vậy ư? =’=)

Cô kì cọ qua loa, chưa đến nửa thời gian đã tắm xong, cùng lắm chỉ sử dụng hai phút để tắm rửa.

Tiểu Hàm con chưa chải răng xong, xoay người kinh ngạc nhìn cô: “Không phải trước kia cô cần nửa tiếng để tắm sao?”

Cô ngồi xổm xuống giặt bộ đồ ngủ vừa thay ra, nói là trễ giờ đi làm, rồi cầm quần áo đi ra ngoài

Trước kia cô cần rất nhiều thời gian rửa mặt, cô phải làm móng, tẩy sạch toàn thân một lượt, rồi lại tắm một lần nữa, nhưng ở trong tù phải xếp hàng chờ tắm rửa, thành ra hơn một ngàn "những người bạn địa ngục" đều tập trung nơi đó, lúc tắm rửa còn có người canh chừng.

Nếu tắm quá lâu, hoặc là bị lôi ra ngoài, hoặc là bị đánh.

Cho nên bây giờ mỗi lần cô đứng trong phòng tắm, lại nhớ đến những ngày đầu mới vào tù, cảnh đối xử với người vào tù năm đầu như cô. Lúc đó mặc đồng phục của nhà tù, cô cởi hết quần áo trên người, thân hình tròn nhắn xinh đẹp hiện ra trong một góc sáng của phòng tắm nhà tù, sau đó cô bị những người khác, xối nước, chà xát cơ thể cô, không cho phép nhúc nhích, không được chạy trốn, cũng không được khóc, cô giống như súc vật, cuộc sống vô cùng khó khăn, những nữ tù nhân khác ở ngoài bắn những cột nước lớn vào người Đại Lận... Lúc đó tắm xong, trên người mèm chút nữa da tróc thịt bong, tất cả những chỗ bị chà rửa quá nhiều đều mất đi tri giác, tai không nghe được âm thanh, những lúc như thế này, một người thân đến thăm cô cũng không có.

Ở trong tù được nửa tháng, nghe được chuyện di ly hôn, tin tức ba qua đời. Vẫn không có ai đến thăm, chờ đợi đến khi tâm tư như đám tro tàn, cuối cùng cũng nhận ra, hạnh phúc gia đình là do chính cô phá vỡ.

Cô ráo riết theo đuổi Đằng Duệ Triết, hại chết ba, hủy hoại gia đình,...

Cô ôm đồng quần áo trên tay, đi đến trước ban công, một loại cảm xúc chua xót dâng lên thái dương. Trước khi lâm chung ba luôn miệng gọi tên cô, mà cô lại chẳng có cơ hội gặp lại ông, chỉ biết nhu nhược ngồi trong nhà tù chờ ông đến thăm.

“Đại Lận, quần áo của tôi không vấn đề gì, chúng ta ra ngoài đi.” Tiểu Hàm gõ cửa, tiếng cười thanh thúy, tựa như từng hồi chuông báo vang vọng: “Hôm nay ba tôi sẽ cho chúng ta quá giang một đoạn, đừng để anh Tiểu Tiêu đợi ở ngoài lâu thư thế.”

Tiểu Từ không chạy xe của chính phủ, mà tự lái xe của mình, đưa Tiểu Hàm đến công ty của Đằng Duệ Triết trước, rồi dọc theo bờ sông, chờ cô đến một vùng ngoại ô.

Đại Lận xuống xe trước, phát hiện ở đây tiếp giáp với Cẩm thành phồn hoa, toàn bộ nơi này đều là những nơi cao cấp, nhà ăn, quán cà phê cùng chỗ ăn chơi, mà nơi cô gặp mặt chính là một sông bạc trên du thuyền xa hoa.

“Tôi tiểu thư, thì ra đây là nơi cô sẽ làm việc, tôi sẽ ở lại đây để chăm sóc cô.” Tiểu Từ hào hoa phong nhã tươi cười.

Tiểu Từ liền đưa cô đến chiếc du thuyền xa hoa ở phía bên kia bờ sông, tự mình dẫn cô vào cửa, nhưng vừa đứng lúc, cô nhìn thấy Đằng Duệ Triết và Diệp Tố Tố, làn váy của Diệp Tố Tố ở trong gió nhẹ nhàng lay động, tóc đen phảng phất bay, duyên dáng yêu kiều như tiên giáng trần.

Đằng Duệ Triết không mặc áo sơ mi, không đeo cravat, Trên người mặc loại quần áo tao nhã nhưng giá trị vô cùng xa xỉ, ung dung đứng trên lan can thuyền, mắt đẹp trầm xuống theo dõi hướng đối diện. Cả hai nhất thời rơi vào trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cô vẫn chứng nào tật nấy!

“Anh Tiểu, chào mừng anh đến đây.” Chủ quán vô cùng kinh ngạc đi ra đón tiếp, nhiệt tình mời hai người vào bên trong, bảo người chuẩn bị cho họ một gian phòng lịch sự.

“Không cần chuẩn bị, tôi chỉ đưa bạn đến đây.” Tiểu Từ ngồi trên sofa tao nhã cười, toát lên một phong thái quyền lực bí hiểm, không bừa bãi không phóng túng, khiến cho một số kẻ muốn tiến gần nịnh hót phải chùn bước.

Anh làm việc cho ngài bí thư, chức vị không cao, nhưng quyền lực to lớn, ít ai có thể thay thế, có nhiều kẻ nịnh bợ thích vuốt mông ngựa, thông qua anh để tiếp cận ngài bí thư. Anh thoát nhìn hào hoa phong nhã, cao hơn 1m8, cơ thể tinh trắng, đeo một bộ kính đen, trông giống Ngô Ngạn Tô*.

*Chú thích: Ngô Ngạn Tô (tên tiếng Anh: Daniel Wu) là một diễn viên điện ảnh, đạo diễn, kiêm nhà sản xuất phim người Mỹ gốc Hoa của điện ảnh Hồng Kông. Khởi nghiệp từ năm 1998, tính đến nay anh đã đóng hơn 40 phim. Ngô từng được mệnh danh là "Lưu Đức Hoa trẻ," Anh nổi tiếng là diễn viên hàng đầu của nền công nghiệp điện ảnh Hoa ngữ với khả năng diễn xuất đa dạng và đặc biệt.

“Tôi Đại Lận, hôm nay anh được nghỉ phép, giữa trưa anh sẽ đến dẫn em đi ăn cơm.” Anh đối xử với Đại Lận ôn hòa như một người anh trai, trên môi luôn thủy chung nở nụ cười: “Lúc trước anh thường đến nhà bí thư có nhìn thấy em, xem như có quen biết, giữa trưa cùng ăn một bữa cơm.”

Anh đem dù nhét vào trong túi Đại Lận, ý bảo cô ra khỏi cửa phải luôn mang dù theo.

Phía sau, bà chủ cũng có thể hiểu ra – Đại Lận không phải người yêu của Tiểu Từ, mà là muốn đến đây xin việc, chẳng phải là thiên kim tiểu thư gì cả! Khó trách lúc bước vào, một bên là tây trang trắng thớm, một bên là váy cũ quê mùa rẻ tiền không chịu nổi!

Bất quá được Tiêu Tử đưa tới cũng không giúp cho Đại Lận được nhận việc ngay lập tức, Tô Đại Lận phải làm cho bà chủ cảm thấy hài lòng mới mong có đôi đũa tốt.

“Cô Tô cần thay đổi trang phục để bắt đầu vào làm. Lương tháng 4 ngàn, chỉ làm ban đêm, cuối tháng sẽ có tiền thưởng.” Bà ta tươi cười đón chào Đại Lận, không thèm xem qua lí lịch của cô, sau đó hướng về phía bóng lưng của Tiêu Tử đang rời khỏi, hô: “Bình thường buổi tối mới có khách, ban ngày cô Tô có thể tranh thủ nghỉ ngơi, không cần đến làm. Khi nào cần sẽ gọi điện thoại.”

Những lời đó cổ tình để lọt vào tai Tiêu Tử, làm cho những nữ nhân viên khác há hốc mồm kinh ngạc. Đây chỉ là một tiểu nha đầu, lương tháng 4 ngàn, chỉ làm ca đêm, ban ngày không cần đến làm?! Điều này làm cho các cô không khỏi dậm thật mạnh giày cao gót để trút giận, các cô cố gắng lâu như vậy, ngày nào cũng trang điểm thật xinh đẹp, chỉ mong được một vị đại gia nào đó để mắt tới, ban cho cuộc sống hạnh phúc! Nhưng tất cả vẫn là số tiền lương ít ỏi, thời gian làm việc luôn trên 8 tiếng...

Đại Lận cảm nhận được ánh mắt thù địch với cô, mày vô thức nhíu lại, môi mím chặt sợ hãi... Tiêu Tử quay đầu, bởi vì anh nghe được tiếng của Đằng Duệ Triết.

Đằng Duệ Triết đi cùng Diệp Tổ Tổ đến, dùng chất giọng âm trầm nam tính lên tiếng: “Tiêu Tử!” Vừa dứt lời, ánh mắt của anh cũng rơi trên mặt Đại Lận, vẻ chán ghét lập tức xuất hiện, không ngờ đến đây cũng phải chạm mặt cô.

Vì thế bốn mắt chạm nhau, Đại Lận, Duệ Triết và Diệp Tổ Tổ lại gặp mặt!

Diệp Tổ Tổ nhìn cô không chút thù hận, ánh mắt trong suốt, vẻ mặt thanh nhã, lẳng lặng nhìn. Đằng Duệ Triết đem tất cả chán ghét viết lên mặt, sắc bén nhìn Đại Lận và Tiêu Tử đang cùng nhau tản bộ.

Hiện tại tỉ lệ anh bắt gặp Đại Lận so với 3 năm trước chỉ có tăng chứ không giảm. Anh càng giúp đỡ thì cô càng xuất hiện trước mặt anh, năm xưa cô bị một nam sinh ức hiếp, đã không ngại mà bỏ nhào vào lòng anh khóc hu hu, làm cách nào cũng không chịu buông tha, không ngờ được tên nam sinh đó là cô nhờ diễn trò để mình được tiếp cận anh; Lúc anh và Tổ Tổ bơi lội, không hiểu tại sao cô luôn gặp chuyện không may, trong hồ bơi xuất hiện một con cua lớn, hại Tổ Tổ bị cắn đau một trận.....

Lần này anh giúp cô, cô lại không biết xấu hổ đòi gả cho anh, ở nước mặt bà nội nói hưu nói vượn.

Vì vậy nhìn thấy cô chật vật ở khách sạn, phản ứng đầu tiên của anh chính là cô và đám bạn hư hỏng chỉ đang đóng kịch; Ba năm sống trong ngục cũng chẳng làm cho cô thay đổi, cô vẫn không hiểu đạo lý, không quan tâm đến cha già đã khuất, mẹ bỏ đi, kỳ thật đó chính là trách nhiệm của cô..... Nhưng cô vĩnh viễn luôn muốn đẩy người khác vào cục diện rối rắm.

Ba năm sau ra tù, cô và Xá Dật cấu kết diễn trò, Xá Dật diễn rất khá, giống như thực sự muốn cưỡng bức cô. Khi anh giúp cô lấy lại chứng minh thư, khiến cho ngài Chủ tịch tức giận giáo huấn con, anh cũng không dám tin rốt cuộc chuyện này là thật hay giả?

Dù sao từ lúc ra tù, số lần chạm mặt của bọn họ quá nhiều, đầu tiên là gặp cô ở khách sạn, ở biệt thự cao cấp cũng gặp cô, đến nhà ngài Bí Thư, bà nội Viên lại cố ý muốn gả Đại Lận cho anh, làm cho anh sinh ra một mớ cảm xúc mâu thuẫn. bây giờ ngay cả anh và Tổ Tổ gặp mặt nhau, cũng gặp phải cô!

Xét không chừng có thể Tô Đại Lận đã trở thành người của Xá Dật, dùng thân thể của mình khiến cho đám công tử nhà giàu cúi đầu phục tùng, không thể phản kháng. Mà Tiêu Tử xuất hiện chỉ là người tiếp theo sau Xá Dật, thay Xá Dật quỳ dưới váy cô mà tôn sùng, thuận theo ý cô; Cho đến lúc Tiêu Tử cưới vợ sinh con, cũng không thể cùng cô lâu lâu!

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tìm được công việc.

Editor: Ru Tơ

Đại Lận và anh cùng đứng trước mặt Diệp Tổ Tổ, bốn mắt nhìn nhau một giây, dời đi, bước đến nhận đồng phục.

Số lần gặp nhau của anh và cô mấy ngày nay thật sự rất nhiều, nhưng, kỳ thật, cô không muốn chạm mặt anh.

Anh vốn không phải là Duệ Triết của cô, mà là Đằng Duệ Triết, đại thiếu gia của Đằng gia, một người đàn ông xa lạ.

“Tô tiểu thư, đây là đồng phục làm việc, yên tâm mà làm, tôi sẽ không bạc đãi cháu!” Chủ quán đi vào, giao cho cô một bộ đồng phục mới tinh, vỗ vỗ vai cô thân mật: “Ông Đằng và ngài Tiêu đây đối với với Lý Mỗ đều có giao tình, Tô tiểu thư lại là bạn bè của Lý Mỗ, là người một nhà cả, trăm nghìn lần đừng câu nệ.”

“Bà chủ.” Người nữ quản lí đứng bên cạnh trên ngực viết ‘Cố Hồng’ đột nhiên giật nhẹ góc áo của chủ quán, ghé tai nhỏ giọng nói: “Tôi vừa xem hồ sơ của cô ấy, từng ngồi tù, bằng cấp chỉ có trung học, bởi vậy nên mới dẫn đến chỗ chúng ta...”

Bà chủ Lí lông mày nhu lại, nhất thời kinh ngạc, sau đó rất nhanh trở về gương mặt tươi cười, như không có chuyện, “Hoàn Hoàn, dẫn Tô tiểu thư đi làm quen khung cảnh ở đây, không được bỏ sót bất cứ thứ gì, nhất định phải giải thích rõ ràng cho Tô tiểu thư.”

“Được.” Người tên Hoàn Hoàn đáng người đẹp dễ dẫn Đại Lận ra ngoài, đến lúc này mặt bà chủ Lí mới biến sắc, nhìn Cố Hồng nói: “Mặc kệ như thế nào, nể mặt bí thư, chúng ta không thể bạc đãi tiểu nha đầu này, nhưng cô phụ tôi trông chừng cô gái này cho tốt, không để cô ấy có cơ hội phạm tội nữa. Anh Tiêu, chỗ của chúng tôi thế nào chứ, những người tới đây đều là người có uy tín tại Cẩm thành, nhưng sao lại dẫn đến đây người từng ngồi tù ...”

Ngoài cửa, Đại Lận đi xuyên qua sảnh chính, nghe Hoàn Hoàn luyên thuyên bên cạnh nơi này quy củ, phòng nào có thể, phòng nào không thể vào, khi nào sử dụng đến tầng thượng của du thuyền, làm thế nào để chiêu đãi khi có khách đến đây, ...

“Tô tiểu thư, hình như cô và Đằng tiên sinh có quen biết?” Hoàn Hoàn cuối cùng thật cẩn thận hỏi, “Ban này tôi thấy Đằng tiên sinh nhìn chăm chăm vào cô.”

Bên môi Đại Lận có một chút miễn cưỡng, lắc đầu: “Tôi không quen biết người đó.”

Giữa trưa, Tiêu Từ đúng hẹn đến đón cô đi ăn, mọi nữ nhân viên bán hàng đều dùng một loại ánh mắt hâm mộ mà cực kỳ ghen tỵ nhìn cô. Hai người vừa đi khỏi, lập tức nhân cơ hội trào phúng đem chuyện cô ngồi tù mà đồn đại bàn tán huyên náo.

Tiêu Từ cũng ý thức được việc mình xuất hiện mang đến phức tạp cho cô, ngồi ở trong xe, đột nhiên đề nghị cô đến văn phòng anh làm việc, anh nói có thể cho cô một vị trí quản lý thật tốt, điều này khiến lòng cô chợt lo lắng.

Cô cũng không dám nghĩ đến công việc này, Tiêu Từ làm việc ở đây cũng là vì bác Trâu, một khi cô vào làm việc ở văn phòng chính phủ, di Lam sẽ có ý kiến, cho rằng là bác Trâu giúp cô, vẫn giúp đỡ Tô gia, lại bỏ bóng dáng đưa con gái bảo bối Tiểu Hàm sang một bên.

Mà chuyện cô ngồi tù, cho dù tìm việc ở đâu, đều đã có người biết, vào làm

việc ở văn phòng chính phủ có mà trở thành trò cười cho thiên hạ.

“Tốt lắm, Tô tiểu thư, anh tôn trọng ý kiến của em, sau này có khó khăn gì nhất định phải đến tìm anh.” Ánh mắt Tiêu Từ tràn đầy nhu tình, trên mặt thấp thoáng nụ cười nho nhã, xuống xe mở cửa giúp cô: “Đến rồi, cơm ở đây rất ngon, thịt bò kiểu tây rất nổi tiếng, đầu bếp chuyên nghiệp.”

“Anh chịu khó nhịn chút đi.” Cô ngẩng đầu nhìn tiệm ăn cao cấp ở trước mặt, không có dừng khí để bước vào. Trên người cô bây giờ không một cúc bạc, hơn nữa ăn mặc cũng rất quê mùa.

“Là anh mời Tô tiểu thư ăn cơm, làm sao có thể ăn qua loa.” Tiêu Từ kéo cô ra từ trong xe, ý cười không hề giảm trên khuôn mặt tuấn tú, làm cho cô phải ôm lấy cánh tay của anh, cùng đi vào tiệm cơm Tây: “Đại Lận, không cần tự ti, em không thua kém bất cứ kẻ nào đâu.”

Anh ở bên tai cô cười ôn nhu. Người bồi bàn chuẩn bị cho họ một vị trí gần ngay cửa sổ, còn đặt bên cạnh một nhánh bông hồng xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Từng cắt cổ tay tự sát.

Editor: Shyn

Đại Lận nhìn xung quanh, chợt phát hiện nhà ăn chẳng có ai, chỉ có hai người bọn họ, năm đầu bếp đang đứng chế biến thịt bò, trên người mặc đồng phục màu lam hết sức điêu luyện.

“Vi em không thường ăn trưa, anh đã gọi năm đầu bếp tới để phục vụ thật tốt cho em.” Tiêu Từ thủy chung nở nụ cười, anh cũng gọi một phần thịt bò, tao nhã ăn cơm “Lúc trước anh không thích ăn thịt bò, nhưng lúc nhìn thấy em ăn thật vui vẻ, anh cũng ăn thử. Thì ra mùi vị cũng không tệ.”

Trong lòng Đại Lận đau xót, nhìn Tiêu Từ đối diện.

Tiêu Từ tuấn mĩ mà cao quý, ngũ quan xinh đẹp, có cả xe riêng, quần áo toàn thân đều xa xỉ, làm cho người ta khó tưởng tượng được anh là người làm việc cho chính phủ, hơn nữa quyền cao chức trọng, vì bí thư ở Cẩm thành nắm toàn bộ quyền lực, khó ai bì được.

Ngày cô ra tù, anh tự mình lái xe đến đón cô.

Ở địa vị của anh, có thể dễ dàng sai người đến rước cô đi, nhưng anh lo lắng cô không chịu lên xe, nên trực tiếp đến đón cô, vừa thấy mặt liền dễ dàng nhận ra cô, còn giúp cô xách hành lý, đối xử với cô như một người anh trai tốt.

Kỳ thật nếu bỏ xuống thân phận trợ lý bí thư này, Tiêu Từ chính là một người đàn ông phong trần tuấn mĩ, chỉ mỗi động tác giờ tay nhấc chân cũng toát lên vẻ cao quý, sự an nhàn dễ chịu không khỏi toát lên trong ánh mắt. Mũi cao thẳng, ánh mắt luôn nhìn cô chuyên chú. Bốn mắt đối diện nhau, đồng từ xinh đẹp chỉ tồn tại hình bóng của cô.

“Thịt bò có hợp khẩu vị không?” Anh lại nở nụ cười, trêm mặt mang một chút xấu hổ nói, “Nếu anh nhớ không lầm, em chỉ thích ăn thịt vừa chín tới, ăn một miếng uống một ngụm nước trái cây, thịt bò luôn được cắt thành lát, dùng lửa nhỏ để ăn, cảm giác như rất ngon lành...” (>.< Nam phụ sùng nữ 9 quá a *Đạp nam chính*)

Đại Lận cúi đầu, ăn một miếng. Thịt bò tươi được chế biến rất dễ ăn, giống như hương vị trước đây, không sai chỗ nào, nhưng thịt bò vừa nuốt vào bụng, lại làm cho cô cảm thấy buồn nôn.

Cô che miệng chạy tới toilet, đem tất cả thịt bò nôn ra, nhìn trong gương, cô thấy mặt mình tiêu tụy tái nhợt.

Sau khi ra khỏi toilet, Tiêu Từ nhanh chóng chuẩn bị cho cô một phần canh nhẹ, thịt bò trên bàn không thấy đâu nữa, lo lắng nhìn sắc mặt xanh xao của cô: “Anh không biết em không thể ăn chúng, ở trong ngục cực khổ nên bao tử bị đau sao? Để anh đưa em đến bệnh viện, trông em không được khỏe.”

Buổi chiều, Tiêu Từ cố chấp đem cô đi bệnh viện, kết quả là cô bị viêm dạ dày, đến thực vật sống, nguội cũng không thể ăn, thân thể rất kém cỏi nên cần được điều dưỡng thật tốt.

Người thấy mùi thuốc sát trùng, chịu không nổi nôn ra vài lần, sắc mặt trắng bệch ngồi trên ghế, khẽ hít thở lại nhìn Tiêu Từ đang ngồi đối diện, đau lòng nắm tay nhỏ bé của cô, khẽ vuốt vết sẹo hồng trên cổ tay cô.

Vết sẹo trên cổ tay rõ ràng là do cô cố ý tự sát. Tiêu Từ vỗ về vết sẹo, không thể tưởng tượng ra Tiểu Đại Lận xinh đẹp hoạt bát cũng có một ngày muốn tự sát. Hơn mười tuổi đã không sợ trời không sợ đất, vĩnh viễn luôn tràn đầy năng lượng đuổi theo bóng lưng Duệ Triết, khuôn mặt nhỏ trắng hồng hạ quyết tâm, thề nhất định phải trở thành Đẳng phu nhân. Không ngờ rằng sau khi ra tù, cô hoàn toàn từ bỏ ý niệm trước kia, có lẽ là do quá tổn thương nên chấp nhận buông xuôi.

Đại Lận ba năm trước cũng chỉ là một đứa nhỏ chưa hiểu chuyện.

Đại Lận thấy anh miết ở cổ tay cô, lập tức biến sắc, tay lập tức rút ra, chặt vật đứng dậy khỏi ghế, chống lên vách tường rồi khỏi bệnh viện.

Đi được vài bước, lại vô lực ngã xuống ghế, dùng tay phải nắm chặt cổ tay bị thương của mình, không chịu buông ra, đôi mắt to chứa đầy nước mắt, hoảng sợ phòng bị nhìn chằm chằm Tiêu Từ.

p/s: Càng nhiều cmt càng sớm có truyện đọc. :)) Si poi: Anh nam chính sắp lợi dụng ăn đậu hũ chị rồi a ~ *nhét mép*

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Chưa lần nào đến thăm.

Editor: Ru Tơ

Tiêu Từ cảm thấy không an toàn, không dám để cô tự đi tiếp.

Cô vẫn một mực im lặng, nhưng vừa lúc anh chạm vào vết thương ở cổ tay trái, cô liền run lên sợ hãi, tựa như anh vừa hù dọa cô với việc đụng vào vết sẹo nhỏ, khiến cô thấp thỏm lo âu.

Chẳng lẽ lúc trước bị cắt cổ tay đau đớn làm cô sợ hãi nên mới sinh ra tâm lý phòng bị?

“Tay còn đau không?” Anh đau lòng nhìn cô.

Cặp lông mi thon dài của Đại Lận khẽ nhú, tỉnh táo lại, ý thức được mình không phải ở trong tù, mà đang ở bệnh viện, đứng trước mặt cô là người quen lúc xưa, không phải là những người tù nhân trong chốn địa ngục đó, cô lặng lẽ nhìn Tiêu Từ.

Nếu vừa rồi Tiêu Từ không chạm đến vết sẹo đó, ôn nhu lại một chút, cô cũng sẽ không quá sợ hãi mà nhớ đến những ngày trong tù, vào ban đêm, có người khẽ vuốt ve cổ tay cô, mềm mại giống như tay của dì, dịu dàng làm cho cô ngừng khóc, sau đó dùng cán bàn chải đánh răng sắc bén cứa vào tay cô, giữ chặt người không cho cô cử động..... Những người đó hành động vào lúc ba cô vừa qua đời, cô bị bỏ tù nửa tháng, vẫn khóc lóc âm ỉ, bỏ ăn, chạy trốn, sau khi biết mình bị baba, mẹ và Duệ Triết vứt bỏ, chỉ muốn tự sát để xuống bầu bạn cùng ba.. Anh nghĩ cô đã quá tuyệt vọng, nên mới chán nản rồi tự sát.

Sau khi ba qua đời, kỳ thật Đại Lận không hề muốn tự sát. Cô muốn sống sót ra tù, để đến thăm mộ ba, gặp lại dì đã ly hôn.

Mà cô bị ép tự sát, ngoài ngục giam không một ai biết, người ở Trâu gia, Duệ Triết lại càng không, căn bản là vì những người đó đều rất ghét cô, chưa từng đến thăm tù cô dù chỉ một lần.

Tiêu Từ thấy cô bắt đầu trầm tĩnh lại, đi đến rồi ngồi xuống bên cạnh, dò hỏi: “Anh có gửi đồ vào ngục giam, em có nhận được không? Anh đến thăm em, nhưng em lại không chịu gặp, nói không quen biết. Vậy nên anh không dám đi nữa, sợ chính anh đa tình lại gây phiền nhiễu em. Nên đến lúc chính thức được ra tù, anh mới có can đảm đến chỗ em.”

Đôi mắt ươn ướt của Đại Lân hiện lên chút kinh ngạc, hàng mi ngắn lệ khẽ động, thiếu chút nữa nước mắt tuôn thành dòng mà chảy xuống, nhưng rất nhanh cô buông ánh mắt xuống, giọng nói khàn khàn: “Thật lòng khi đó em không biết đến sự tồn tại của anh, trong lòng chỉ có Đảng Duệ Triết, không dung nạp bất kì ai, nhưng trong tù ba năm, chẳng có ai đến thăm em, cũng không có chối rằng anh là người không quen biết.”

Thì ra trong tù ba năm, có người đến thăm cô, đưa đồ dùng sinh hoạt, nhưng lại bị cảnh ngục cản lại... Chết tiệt, vậy đi Hàn? Còn cả Đảng Duệ Triết, có phải họ đều đến thăm cô nhưng cảnh ngục không cho vào?

Cô cuộn mình ở trên ghế, nhắm chặt đôi mắt, nước mắt liên tục chảy xuống, kỳ thật cô biết Đảng Duệ Triết chẳng hề đến thăm, anh chán ghét, chỉ muốn cô chết đi; bà nội Viên là bà nội của Tiểu Hàm, không phải là bà nội của Đại Lân cô, cho dù có đau lòng vì cô đi chẳng nữa, cũng chỉ là sai bảo dì Trương đưa cho cô đồ dùng hằng ngày, cũng không hỏi cô có nhận được hay không; đi Hàn đối với chuyện của cô thì mặc kệ không hỏi, nhìn thấy cô là tốt rồi, giống như nhìn thấy cảnh mẹ ruột cô qua đời.

Tiêu Từ thấy cô đang khóc chuẩn bị đứng lên, nhẹ nhàng đỡ cô, cũng không dám ôm vào lòng, chỉ để cho cô tựa vào vai, lắng lắng âu yếm. Nhiều năm trước, anh chỉ thấy Đại Lân với tiếng cười thanh thúy, lúc nào cũng thể mãi không biết buồn, ở đâu đâu có thể nghe thấy giọng cười lớn của cô như vừa nghe được một câu chuyện hài hước, nhìn thấy cô gái với đôi má hồng, cười khê, đáng người xinh đẹp. Sau ba năm không gặp, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào kia đã không còn, thay vào đó là sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mỗi giây nhủu này là mỗi chút hèn mọn, làm anh cảm thấy vô cùng chua xót.

Anh biết cô chịu không ít khổ cực, sinh ra tâm lý phòng bị như thế, cô không dám ở cùng chỗ với một người đàn ông xa lạ, không dám đến khách sạn nghỉ ngơi, không dám cho người khác động vào cổ tay của mình, bởi vậy nên anh mới có thể dễ mê ngủ ở hành lang, làm bờ vai cho cô dựa vào để nghỉ ngơi.

Nhà của anh nằm ở ngay phía trước chỗ rẽ của bệnh viện, đi vài bước là tới, anh có thể ôm cô về nhà cho cô nghỉ mệt, hoặc đặt cho cô một phòng ở khách sạn, nhưng hiện tại, đối với cô mà nói, ở nơi càng có nhiều người, cô càng thấy an toàn.

Anh tình nguyện làm chỗ dựa cho cô.

Đến lúc xế chiều, Tiêu Từ lại đưa cô trở về nơi làm việc, đưa cô xuống xe, cô một mình bước lên chiếc du thuyền to lớn xa hoa. Nhưng lại có chút lo lắng, anh vẫn đứng ở bờ sông.

Đại Lân ở trong phòng thay đồ, nhìn thấy những người bán hàng đều mặc áo với những loại vải quý được dệt tinh, có chút hao hao với đồng phục của tiếp viên hàng không, mặc vào trông vô cùng thon thả mà lại rất đoan trang.

Hoàn Hoàn đưa cô đi đổi một bộ trang phục tốt hơn, đi vào trong sảnh, chỉ đến bàn có những nhân vật với lai lịch không hề nhỏ: “Đêm nay Đảng tiên sinh cùng một vài vị quan chính phủ sẽ ở đây, họ bàn bạc công chuyện, cũng uống chút rượu để giải trí. Mấy cô gái ngồi cạnh đó là hồng nhan tri kỷ của họ, bằng cấp cao, giáo dục cũng rất tốt, không phải kiểu tranh giành nhau để làm tình nhân, chỉ là tâm sự giải buồn, thu nhập cũng cao lắm.”

Đại Lân nhìn đến chỗ Đảng Duệ Triết, bề ngoài tuấn tú cùng khí chất cao quý kiêu căng đặc biệt khiến dễ dàng nhận ra anh trong đám người ngồi đó, nhất là lúc mặt anh nghiêng về một bên, làm cho chiếc mũi cao lại thêm thẳng tắp, khuôn mặt như được đao tước riu riu, tuấn mỹ phi phàm.

Ngồi bên cạnh anh là một cô gái xinh đẹp, không phải Diệp Tổ Tổ mà là một người nữ dẫn chương trình, khuôn mặt tinh xảo, khí chất cao nhã, đang cùng anh tâm sự.

Anh quay đầu lại, liếc mắt một cái nhìn cô gái đó, cười rồi cầm ly rượu uống cạn.

Chân thành xin lỗi độc giả T.T

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Quyến rũ.

Editor: Shyn

Phía sau, chiếc du thuyền xa hoa bắt đầu ngược dòng, gió sông phất vào mặt, nhìn đâu cũng thấy những dải ánh sáng muôn màu muôn vẻ. Chỉ thấy hai bên bờ sông khắp nơi đều hắt sáng đèn neon nhấp nháy, những chiếc xe sang trọng đến rồi lại đi. Khách của quán bar đi lên cầu nhảy nhót hoan hô, mà

cái cầu bắt qua sông kia nhìn càng lúc càng xa.

Đại Lận dời ánh mắt đang đặt trên người Duệ Triết, nhìn xe của Tiêu Tử vẫn còn đỗ ở bờ sông, bóng dáng cao to của anh đứng đó, phía sau là đèn đuốt sáng rực của hàng vạn ngôi nhà, xa hoa truy lạc, anh đứng tựa vào lan can, trước mặt là một du thuyền xa hoa.

Anh phát tay với cô, cười chỉnh tề ý bảo tan tằm hãy gọi cho anh.

“Đại Lận, quản lý bảo cô đi chuẩn bị phòng, lát nữa một vị khách quý sẽ ở chung với bạn gái.” Kim Hoàn Hoàn kéo góc áo của cô, ý bảo cô tập trung lại, chỉ chỉ về hướng giám đốc Cố, nhỏ giọng nhắc nhở: “Chị Cố đang nhìn cô đây, chị ấy không thích người mới chậm chạp thụ động, phải thông minh một chút. Hơn nữa hình như chị ấy có thành kiến với cô, phải tận lực lấy lòng chị ấy.”

Đại Lận liếc mắt nhìn, quả nhiên Cố Hồng đang lờm cô, trong mắt lộ ra rất nhiều thành kiến.

Lòng của cô khẽ run lên.

Đặng Duệ Triết đang cùng nữ nữ uống rượu cũng nhìn cô, mày kiếm thần nhiên nhíu lại, ánh mắt quét lên toàn thân cô, sau đó dừng lại ở khuôn mặt.

Bởi vì phải thật xinh đẹp nên tóc của cô được búi lên gọn gàng, lộ ra cái trán trơn bóng và hàng lông mi xinh đẹp, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, miệng no đủ căng mọng, quần áo bó sát như muốn dụ hoặc đàn ông. Váy ngắn để lộ đôi chân tinh tế thon dài, vòng eo nhỏ nhắn, ước chừng nếu anh vòng tay ôm sẽ dư cả một gang tay; đôi vai gầy yếu, tôn lên bộ ngực no tròn trắng mịn như sữa, dưới lớp áo như ẩn như hiện thấp thoáng thẹn thùng, quả thật hấp dẫn đàn ông không thể rời mắt, nhiệt huyết sôi trào.

Anh nhanh chóng đảo mắt một vòng, nhận ra quan chính phủ ngồi cùng bàn cũng luôn dõi mắt theo Đại Lận. Tô Đại Lận kia trẻ trung quá mức xinh đẹp, thoát nhìn như một học sinh trung học, ngây ngô non nớt, bởi vậy có thể dễ dàng thu hút người khác, trở thành tiêu điểm của đám đông.

Nhưng hình như ánh mắt của cô chẳng còn xinh đẹp như ngày xưa, ánh mắt mang chút hèn mọn phân biệt trắng đen rõ ràng, lông mi uyển chuyển, mi tâm khẽ nhíu lại, thần nhiên sâu bi, khuôn mặt ấy không hề phù hợp với tuổi trẻ nhiệt huyết.

Cô vẫn thần nhiên im lặng. Ai cũng không thể khiến cho cô chú ý hay di chuyển ánh mắt được, con người đánh giá đàn ông của cô cực kì trong suốt, khiến người có lòng không khỏi cảnh giác..

Anh thu lại ánh mắt đang nhìn cô, nhớ tới lúc cô mặc váy hồng ngọt ngào, váy ngắn đáng yêu, ngực nhỏ gọn, theo sau là con chó lớn chạy từ trên lầu xuống, một cước sút thẳng vào mặt anh đôi dép lê màu hồng.

Cô có một làn da rất trắng mịn, tay chân thon dài tinh tế, lúc đó bộ ngực vẫn chưa hoàn toàn phát triển, thường xuyên tràn đầy tinh lực mà phóng đến nhà anh.

Bây giờ cơ thể cô lộ rõ những đường cong thiếu nữ, dáng người mê hoặc, chân ngọc ngà thẳng tắp. Nhưng lại toát lên một loại khí chất non nớt mà tao nhã, một thân hèn mọn như đang hồn xiêu phách lạc, lại làm cho người ta không thể rời mắt, sẵn sàng lao vào cung chiêu.

Anh bỗng nhiên phát hiện, tối hôm nay cô thật sự rất quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Vì họ phục vụ (Phần đầu)

Editor: Ru Tơ

Cô gái ngồi cạnh anh thấy mắt anh vẫn dõi theo nữ phục vụ, lúc thì đôi mày nhăn lại, khi thì giãn ra, có vẻ rất quan tâm, cô liền nhẹ nhàng nở nụ cười, nháy mắt với Cố Hồng, ý bảo ra hiệu đưa Tô Đại Lận đến đây.

Đại Lận cùng Kim Hoàn Hoàn vốn đã muốn xoay người đi, bị Cố Hồng kêu đứng lại, ra lệnh cho Hoàn Hoàn đi dọn dẹp các phòng, chỉ có Tô Đại Lận ở lại..

Đại Lận bị đưa đến trước mặt Đặng Duệ Triết, rót rượu cho bọn họ, lúc lấy ly rượu vô tình chạm phải tay anh, cô cúi đầu, nhanh chóng né tránh..

“Trông cô rất quen nha!” hồng nhan tri kỷ của Đặng Duệ Triết nhẹ cười hỏi, Cố Hồng cũng nhanh chóng lau sạch rượu trên bàn, mang đồ ăn dọn đi, ôn nhu nhìn đại lận: “Có phải ngày đầu đi làm không? Vậy được rồi, cô lên phòng tổng thống ở lầu ba quét dọn trước, giúp tôi sửa sang mấy cái ngăn tủ quần áo một chút, mở sẵn cửa sổ. Một lát nữa Đặng tổng mới về phòng. Cô không cần đi vội Đặng tổng cần gì sẽ tìm cô.”

Đưa cho Đại Lận thẻ phòng, trên khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ như tranh vẽ nở nụ cười khẽ, cuối cùng cô ta phát ra câu nói đầy thâm tàng, “Đặng tiên sinh, lần này Là Lướt tôi đem người đẹp đến cho ngài, thời gian của ngài vốn thuộc về tôi đêm nay sẽ là của vị cô nương xinh đẹp này. Đặng tổng nên ôn

nhu một chút mà đối xử với người ta, dù sao đó vẫn chỉ là tiểu cô nương, làm ăn sẽ có chút vụng về.”

Ánh mắt của Đàng Duệ Triết có phần sắc lạnh, nghiêng mặt, tà tuấn nhìn Lã Lurót, cười nói: “Lã Lurót cô ghen sao? Ở đây cô là đệ nhất, muốn mua một đêm là chuyện không dễ dàng, tôi vất vả mời cô, sao đêm nay lại bỏ lỡ cơ hội, để cho người phụ nữ khác một mình hưởng thụ? Cô và cô ấy vốn không đội trời chung, cô không thể trút giận lên tôi, tôi đây không thích phiền phức!”

Câu cuối cùng, anh nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, khoe mắt lộ về mắt húng lướn qua người Đại Lận, cảm giác chán ghét lộ rõ mồn một không sai chút nào.

Lã Lurót có ý muốn lấy lòng anh, Nghĩ đến anh có hứng thú với những cô gái trẻ trung, đơn giản hào phóng giúp người ta thành đạt; Bây giờ thử một phen, phát hiện anh rất nhiệt tình với mình, cô mừng thầm, thân mật tiến sát vào trong lòng anh.

Đại Lận dùng ánh mắt trên mặt đất, không nói tiếng nào, rót rượu xong, lấy vỏ chai xoay người đi ra.

Cô đi đến phòng ở lầu ba của du thuyền để dọn dẹp, mở cửa sổ, để gió lùa vào phòng. Nhưng cô không dám sửa sang lại tủ quần áo, sợ làm hỏng quần áo quý của anh, không có đủ tiền để bồi thường.

Công ty của anh trước 5 giờ chưa tan làm, anh vẫn bẽ bộn công việc, không có thời gian ăn cơm, thường xuyên phải tăng ca, đi ra ngoài xã giao, tham dự hội nghị thường kỳ, các buổi lễ,... Cô thì cứ ở phía sau chạy theo, không ngừng kêu “Duệ Triết ơi, Duệ Triết à”, mỗi lần làm việc, anh không để ý đến thời gian mau chóng trôi qua, cô đi đến bên cạnh, quần lấy cổ anh mà nheo đôi mắt ra ngoài ăn cơm.

Kết quả là, anh lấy cái hộp cô lên đặt ở văn phòng, không liếc mắt xem đến một cái, cũng không mở ra, trực tiếp ném vào thùng rác. Đem cô vứt ra khỏi phòng tổng giám đốc, nghiêm khắc ra lệnh cho thư ký giữ cô, làm như cô rất lưu luyến công việc ở văn phòng, còn anh lái xe đến nhà bí thư ăn cơm. Vậy nên thư ký anh phải đôi thường xuyên, này sinh biết bao tính xấu.

Cô từng làm hỏng quần áo của anh, cũng do muốn anh ăn mặc thật bảnh bao, kết quả là vì không biết sử dụng bàn ủi, làm chiếc áo sơ mi của anh cháy một vết lớn, tuy sau này cô có mua lại cho anh, nhưng tất cả mọi thứ cô chạm qua đều bị anh ném đi, bao gồm cả quần áo trong.

Thẩm mỹ của anh rất cao, quần áo nào có hơi tỳ vết cũng sẽ không sử dụng lại, hơn nữa mỗi bộ quần áo của anh đều có giá trị xa xỉ, năm đó cô làm hỏng bộ quần áo anh thích nhất, không dám mở miệng xin đi Hàn mấy ngàn tệ, đành phải lấy tiền sinh hoạt của mình ra mà dùng, chạy đến cửa hàng quần áo đầu đường, chọn lấy những bộ quần áo cô thích đưa cho anh.

Nhưng anh đem toàn bộ quần áo mới trong ngăn tủ ném đi, đổi mặt khẩu cửa. Cô sợ đến mức không dám thở mạnh, biết rõ là anh đang tức giận. Thậm chí cô còn nghĩ đến việc bán đi chiếc xe thể thao của mình để bồi thường cho anh, nhưng nếu bán xe, làm sao có thể đuổi kịp Duệ Triết?

Đại Lận mua xe thể thao mục đích là để chạy theo anh, anh bận trăm công nghìn việc, không có thời gian mà tản bộ đây đó, cho đến bây giờ vẫn chỉ ngồi xe, cô chỉ có thể hùng hồn lái xe theo sau, không ngừng kêu Duệ Triết, nghĩ có thể làm cho anh chú ý, có khi đuổi theo xe anh chạy quá tốc độ mà gây tai nạn... Ba năm trước đây, có người không ngừng gây rối, chạy theo xe cô, đập vỡ cửa kính, phá hư động cơ, nằng chừ cô không biết xấu hổ, đến một thời gian sau, đối phương cũng ra mặt thừa nhận mình là Diệp Tổ Tổ, cảnh cáo cô không được quần quít bên cạnh Đàng Duệ Triết, nếu không sẽ báo cho nhà trường đuổi học cô.

Cô đi đến tìm Diệp Tổ Tổ sau khi chiếc xe thể thao yêu quý bị làm hỏng, Tổ Tổ lúc đó đang đứng ở cửa hàng bán hoa gọi điện thoại, nói “Tất cả đều rất tốt, yên tâm, viết giấy tờ không gây khó dễ được cho tôi”, rồi cô và Diệp Tổ Tổ đánh nhau...

Ba năm sau, cô nhìn vào ánh mắt trong suốt của Diệp Tổ Tổ, lại nhớ về hành động bốc đồng trước đây của mình. Đúng là cô gặp Đàng Duệ Triết trước Tổ Tổ, nhưng người anh yêu, lại là người con gái mang họ Diệp.

Tuy cô không biết lý do vì sao hai người họ chia tay, nhưng năm đó cũng là cô làm tổn thương Diệp Tổ Tổ, chia rẽ đôi trai tài gái sắc này. Cô của ngày hôm nay, chính là cái giá cho sự ích kỷ của mình, không thể trách móc bất cứ ai.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Vì bọn họ phục vụ [phần sau]

Editor: Shyn

Mười phút sau, Đàng Duệ Triết và bạn gái về phòng, cô gái kia là Lurót nói muốn tắm rửa, bắt đầu cởi quần áo trước mặt Duệ Triết, vừa cởi vừa bước vào phòng tắm, thân thể thướt tha, từng bước nhẹ nhàng, khẽ quay đầu lại cười ngọt ngào, nũng nịu, ra hiệu cho Đại Lận chuẩn bị áo ngủ. Đại Lận không biết phải đặt áo ngủ ở đâu, đành đi đến mở tủ quần áo.

“Đi ra ngoài!” Đàng Duệ Triết đột nhiên lạnh nhạt nói, không cho cô chạm vào đồ của anh, đôi mắt lạnh như băng, lóe lên một tia âm đạm, mày nheo lên nói thêm: “Quét dọn xong rồi thì mau ra ngoài! Ở đây không có phận sự của cô! Hiểu không?”

Đại Lận cúi đầu, bước nhanh ra cửa, xoay người đi ra ngoài.

Bởi vì lầu 3 chỉ có một gian phòng “Tổng Thống”, cô đành lui xuống lầu hai, lầu hai là khuôn viên thanh nhã, bày trí thanh u, cổ kính, có 4 gian phòng, mỗi phòng đều được bố trí rất lịch sự, là nơi để các hồng nhan tri kỷ giải trí, mát xa, tâm sự.

“Mang hoa quả đến phòng X, lót thảm tơ tằm phòng XX, chuẩn bị giường ngủ thơm ngát ở phòng XXX.” Quản lí lo đầu ra nhiệt tình giao việc cho cô, khuôn mặt tươi cười rực rỡ: “Cần thêm một bình rượu, hai ly thủy tinh, nhớ là đem đến bình rượu quý đấy.”

“Sẵn tiện đem giặt sạch bộ quần áo này, sáng mai đặt ở trước phòng XY.”

Đại Lận không khỏi choáng váng khi được giao đồng việc này, chạy ra khoang thuyền trước rồi vòng ra khoang sau, sau đó chạy ra trước khoang, vòng lên đại sảnh ở lầu hai, nhân viên không thể đi thang máy, chỉ có khách mới được dùng, cô ôm một đồng hồ chạy lên thang bộ, gặp khách phải đứng lại nhường đường, chờ khách đi qua mới đi tiếp.

“Đây là đồ cần mang đến ạ!” Trán của cô lấm tấm mồ hôi, miệt mài làm việc.

“Cực khổ cho cô rồi, đây là tiền thưởng.” Những người phụ nữ có bằng cấp và giáo dục tốt luôn chú trọng việc thưởng tiền, trước đóng cửa thuận miệng hỏi một câu: “Lúc này chị Lả Lướt cho cô bao nhiêu tiền thưởng thế? Đêm nay chị ấy chăm sóc ngài Đăng, nhất định tiền thưởng không dưới 5 vạn, mà tháng này chị ấy vùng không đến công ty làm.”

Đại Lận ôm một đồng áo quần đã ố vì vết rượu của các quan viên chính phủ, cúi đầu bảo phải đem đi giặt, không thể cùng các cô nói chuyện tiếp.

Những cô gái kia đều là những người phụ nữ có bằng cấp, công việc ổn định, lương cao, hơn nữa công ty rất lớn mạnh, nhưng cứ mỗi tối, các cô ấy sẽ đến đây làm, trút bỏ cái sự nghiêm túc nặng nề của ban ngày, biến thành một nữ thần gọi cảm, bầu bạn cùng các vị quan lớn. Thân là một thành phần tri thức, các cô ấy đến đây không phải vì tiền, mà là vì muốn tăng thêm phần phong phú cho cuộc sống.

“Các cô đoán xem chị Lả Lướt có lên giường với ngài Đăng không? Tôi cá làm đêm nay chị ấy sẽ khiến cho ngài Đăng si mê chị ấy.” Một người phục vụ đứng trong góc nhỏ nói thầm.

“Tôi cá là không! Chúng ta đều biết các chị ấy sẽ không bao giờ tiếp xúc thân thể với khách, đây là quy tắc, nhờ đó mà uy tín của chúng ta mới được công nhận, các vị đại nhân mới thường xuyên đến đây.”

“Nhưng mà ngài Đăng thật dịu dàng với chị ấy...”

“Chắc là ngài ấy chỉ xem chị ấy là bạn thôi, hơn nữa Diệp Tổ Tổ vừa trở về, có khả năng hai người đó sẽ yêu nhau lại lần nữa, làm sao có thể thân mật với chị Lả Lướt được?!”

“Tại sao Diệp Tổ Tổ và ngài Đăng chia tay nhỉ? Hình như 3 năm trước Diệp Tổ Tổ bị hủy dung do hỏa hoạn, tự ti đến mức chạy đến Châu Âu thì phải?”

“Bây giờ không phải đã khôi phục rồi sao? Thoạt nhìn thật xinh đẹp, cực kì xinh đẹp.”

Xo ri các nàng. Máy nay mất điện nên mất tùm lum đoạn ed dở dang. T.T

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chờ cô tan tằm

Editor: Ru Tơ

“Vậy người phóng hỏa năm đó là ai? Có phải bị bỏ tù không? Tôi nhớ việc này âm ỉ lắm, còn liên lụy đến thị trường..... A, đúng rồi, các cô có nhớ bộ dạng của con gái thị trường không, hình như người phóng hỏa là cô ấy!”

“Đã lâu như thế, tôi cũng không nhớ rõ hình dáng của cô ta. Vị thiên kim đó cho dù bất quá mà phóng hỏa thiêu tình địch, thì nhân phẩm tuyệt đối không còn gì để nói.”

Đại Lận cúi đầu, đi qua chỗ đồng nghiệp đang lòi ra tiếng vào, cũng không hù dọa bọn họ, đi tìm chỗ giặt đồ, vừa vận nhìn thấy Cố Hồng đang đi về hướng mình, không thể không dừng lại hỏi phải giặt đồ ở đâu.

Cố Hồng nhìn liếc mắt một cái qua người cô, ánh mắt dừng lại ở bộ ngực phình ra quyến rũ, không trả lời câu hỏi kia: “Về sau không cần mặc áo ngực

chật như thế, đổi đi, như vậy nhìn sẽ ổn hơn! Cô mặc thế này như một vũ nữ thích khoe khoang, trông phản cảm lắm!”

“Tôi biết rồi.”

Cố Hồng hát cảm, tự đắc vênh vào đi khỏi, vỗ vỗ xuống mặt bàn làm cho đám bà tám kia im miệng ‘tất cả đều làm việc đi!’

Đại Lận đi đến chỗ giặt đồ, trở về liền thay quần áo trong, đứng ở trên lầu thượng nhìn ngắm phong cảnh. Du thuyền dọc theo Cẩm thành đi một vòng, sắp cập bờ, cô chờ tan tằm.

Mà trên lầu ba của du thuyền, Đằng Duệ Triết đứng cùng Lả Lướt ở ban công, gió thổi vù vù, không uống rượu, cũng không làm gì khác, chỉ lặng lặng đứng hưởng thụ gió đêm, một chữ cũng không hề phát ra. Hai người họ tự nhiên cũng phát hiện Đại Lận đang đứng phía bên kia, nhìn đến khuôn mặt dài non nớt của cô gái đang chiêm ngưỡng mọi thứ xung quanh, tay chống cằm, cái miệng nhỏ nhắn chu chu, vừa gọi cảm lại vừa đáng yêu.

Lả Lướt nhìn vài lần, đột nhiên cười nói:“Đằng tổng, tôi đột nhiên nhớ đến cô ấy. Đó là con gái của Tô thị trưởng, đúng không? Ba năm trước đây có án phóng hỏa, nữ chính là cô ấy, phóng hỏa cửa hàng hoa của Diệp Tổ Tổ, bị kết án có ý giết người, bởi vậy Tô thị trưởng bị thất thế, rồi qua đời, ngài cùng Tổ Tổ mỗi người một ngã. Mà ba năm sau, ngài thấy có lỗi với Tô gia, nhưng lại chán ghét sự dầy dụa của cô ta, cho nên mới dùng ánh mắt phức tạp đó mà nhìn cô ấy.”

Cô ta dừng một chút, nhìn sườn mặt tuấn mỹ của người đàn ông bên cạnh, bên môi vẫn tiếp tục nụ cười: “Kỳ thật tôi có ý định mưu sát bị kết án ba năm tù có phần nặng tay, chắc là do năm đó Đằng tổng ngài ở tòa án làm lớn chuyện lên, lại không nghĩ đã khiến cho tiểu cô nương đó phải đeo trên lưng hình phạt quá nặng, chỉ đơn giản nghĩ là trừng phạt cô ấy, cho cô ấy hiểu thế nào là lẽ phải. Nhưng ngài không ngờ, Tô thị trưởng vì chuyện này mà phải trả giá đắt trong đại giới, cửa nát nhà tan, anh gián tiếp trở thành đồng lõa. Đằng tổng, trong mắt người ngoài, anh là công tử phong lưu sát thủ tình trường, nhưng tôi biết thật ra anh vẫn giữ mình trong sạch. ”

Hàng mi của Đằng Duệ Triết giật nhẹ, sắc mặt biến đổi, khóe môi gọi lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lả Lướt, cười nói:“Lả Lướt, tôi không chạm vào cô, là vì tôi cảm thấy cô không phải là loại phụ nữ có đủ tư cách, cũng không phải tôi không chạm vào phụ nữ. Tôi đây chỉ là một người đàn ông, nhu cầu của cơ thể rất bình thường. À, về sau đừng ở trước mặt tôi mà giả trò quyền rũ, cơ thể của cô, tôi không có chút hứng thú, nếu không, sau này ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có!”

Anh lạnh như băng ném ra câu cuối cùng, thu hồi lại nét mặt nhu tình, không trở về phòng, trực tiếp xuống lầu.

Dưới lầu, du thuyền đang cập ở bờ, anh đi đến chỗ đậu xe, phát hiện Tiêu Từ vẫn đứng ở bờ sông, thân hình cao to tinh tráng dựa vào xe, chờ cô tan tằm.

Anh liếc mắt nhìn một cái, rồi trở về ngồi vào xế hộp của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Nửa đêm tìm nhà ở.

Edit: Shyn

Khoảng mười phút sau, Đại Lận thay quần áo rời khỏi thuyền, Tiêu Từ ôn nhu mở cửa xe, hai người nhanh chóng rời khỏi bờ sông.

Tiêu Từ dẫn cô đi ăn, có ý muốn bồi bổ để cho cô khỏe mạnh hơn một chút. Đại Lận cúi đầu tập trung ăn, cảm thấy đây là bữa ăn dễ chịu nhất trong ba năm qua.

Không phải giành giật cơm ăn như trong tù, không bị ép ăn rau đã rơi trên bàn, không phải trốn tránh ầu ẩu; Ở trong ngục cho gì ăn nấy, không được đòi hỏi, không chậm chạp tốn thời gian, nếu làm trái lại sẽ là không tuân theo ‘giáo dục lao động’ nên bị mang đi ‘cải tạo’.

Trong tù, cô thường xuyên bị bạn tù cố ý hắt đồ đồ ăn ra bàn, đến lúc nữ cảnh ngục xuất hiện, nói cô không thèm ăn cơm, liền vùng gậy đánh cô, túm mái tóc đồ hết thức ăn dơ vào miệng cô.

Sau khi ra tù, cô ăn cơm ở nhà của ngài bí thư, cảm thấy nhạt như nước ốc. Bởi vì mọi người đều xem cô là kẻ ăn nhờ ở đậu, đến đây xin bố thí cơm ăn, mỗi mỗi miếng thức ăn nuốt vào tựa như đang nhai sự hèn mọn và chán ghét của họ nuốt vào bụng.

Còn Tiêu Từ, trong mắt anh không hề chán ghét hoặc khinh bỉ cô, mà là đau lòng, cung chiều nhìn khuôn mặt cô. Anh đưa cô đến bệnh viện kiểm tra bao tử, cho cô mượn bờ vai để dựa vào, chờ đến lúc cô tan tằm dẫn cô đi ăn khuya.

Cô cảm thấy đây không phải là một bữa ăn bình thường, mà đây chính là cái ảm áp đầu tiên mà cô được nhận sau khi ra tù.

“Ăn xong nhớ phải uống thuốc.” Tiêu Từ cười cười gọi một ly Shimizu, lúc chiều bọn họ có ghé qua bệnh viện lấy thuốc, anh nhu tình nói:“Lúc chiều vào

lâm sớm nên em vẫn chưa uống thuốc, bây giờ ăn xong hãy uống nhanh, anh sẽ đưa em về nhà.”

Cô ngần đầu, mi nhướn lên kinh ngạc, đột nhiên lắc lắc đầu: “Anh Tiêu à, em không muốn về nhà của chú đầu, hay là đêm nay thuê phòng bên ngoài ở tạm đã.”

Đêm nay ngủ tạm bên ngoài, sẵn tiện tìm một nơi ở tốt, sau đó dọn ra khỏi Trâu gia, sáng mai đến thẳng chỗ làm, không thể làm phiền bác Trâu và bà nội mãi được. Hiện tại tài sản cô có vài trăm đồng, chắc sẽ đủ thôi.

Tiêu Từ nhìn cô khó hiểu, tại sao cô không muốn về nhà, sau đó dần hiểu ra, gật gật đầu: “Tốt, vậy đêm nay em có thể ở tạm nhà của anh, trong nhà còn có bà nội và ba mẹ, em không cần ngại cô nam quả nữ ở chung một chỗ.”

Bà vai Đại Lận rũ xuống, miệng nhỏ nhắn khẽ mím lại, hai hàng lông mày có một chút sầu bi, một chút tự ti len lỏi trong lòng. Cô không muốn thua thiệt người khác, không muốn đón nhận những ánh mắt kì thị muốn trục xuất cô ra khỏi thế giới này, cũng không muốn nhìn sắc mặt người khác mà sống.

Cô càng không muốn ăn nhờ ở đậu ở Trâu gia, không muốn thấy ánh mắt miệt thị của thím Trâu, không muốn là gánh nặng cho họ, cho nên hiện tại cô phải tìm cách rời khỏi đó, trước tiên phải tìm một gian phòng ở, kiếm tiền tự nuôi sống bản thân, sau đó đăng kí học lại, cô phải tốt nghiệp đại học để lấy lại tự tôn cho mình.

Ba năm trước đáng lẽ Đại Lận đã có thể thuận lợi tốt nghiệp đại học, lấy bằng cấp cao giống như Tiểu Hàm, sau đó xuất ngoại để học tập kế nghiệp của cha, bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới, nhưng chỉ sau một trận hỏa hoạn, tất cả đều tan biến trong chớp mắt.

Cô bị như vậy chính là cái giá phải trả cho những sai lầm ngu ngốc của mình, nhưng không có nghĩa là cô sẽ vĩnh viễn quỳ dưới chân người khác, nhận sự miệt thị của những kẻ giàu có. Đại Lận từ trước đến nay vẫn luôn kiêu ngạo.

Đêm đó, Đại Lận không đến Tiêu Gia ở nhờ, mà trực tiếp đi tìm phòng. Nhưng hầu như ai cũng đã chìm vào giấc ngủ, chỉ còn sót lại vài bản quảng cáo thuê nhà rải rác trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Không cho phép cô và Tiêu Từ ở cùng nhau

Editor: Ru Tơ

Tiêu Từ vẫn đi cùng cô, anh biết không phải là cô không muốn về nhà, mà là quyết định ra ngoài sống. Hơn nữa có thể sẽ phải thuê nhà của một số người không đứng đắn, sau khi suy nghĩ, anh nói với cô có người bạn đang cho thuê nhà, qua đó một vòng thử xem sao.

Hơn mười phút sau, Đại Lận được mang đến hoa viên có một biệt thự nhỏ và bề bori độc lập, Tiêu Từ nói dối không chớp mắt – tiền thuê nhà một tháng 300 khối*, bao điện nước, không cần đặt tiền trước

*khối: đơn vị tiền tệ.

Đại Lận nhìn mấy trăm đồng tiền trong tay mình, khẽ nhủ mảy, cô biết chắc chắn Tiêu Từ đã đem số tiền giảm xuống ba bốn phần

Bên trong căn biệt thự nhỏ có ba gian phòng, phòng khách bắt mắt xa hoa, tất cả đều là trải thảm lông dê cao cấp, trên tường treo tác phẩm của các danh họa thế giới, 300 khối tiền nhà ngay cả khối lông dê đó còn chưa đủ, làm sao đủ cho cả phí điện, nước?

“Đại Lận, em đừng hiểu lầm, anh thuê cho em một căn phòng trong đó, nên giá mới là 300 khối.” Tiêu Từ ngượng ngừng cười, khuôn mặt tuần tú đỏ ửng lên vì nói dối, chân tay có chút luống cuống, nói năng lộn xộn: “Đây không phải nhà của anh, anh là bạn của chủ, người bạn đó nói chúng ta có thể cùng nhau thuê..... Đại Lận, em muốn đi tham quan thử không? Em xem thử phòng này nhìn ổn không? Nó vừa được trang trí lại...”

Đại Lận nhẹ nhàng cười, ôn nhu nhìn Tiêu Từ đứng trước mặt. Anh Tiêu thật sự rất tốt bụng, để cho cô thuê một căn biệt thự chỉ giá 300 khối một tháng, không phải là quá tiện nghi hay sao?

“Đại Lận, chúng ta lên lầu xem thử.”

“Được.”

Ở bên ngoài, một chiếc taxi theo sau xe của Tiêu Từ, người đàn ông trong đó ngồi một lúc, sau đó bước xuống, một tiếng oành đóng mạnh cửa, đi về hướng biệt thự.

Tại lầu hai của biệt thự, Tiêu Từ đang dẫn Đại Lận đi tham quan căn phòng ngủ lớn nhất, giải thích cho cô biết trong phòng ngủ đều có cả nhà vệ sinh và chỗ thay đồ, nếu buổi tối có sợ, không cần ra bên ngoài, vẫn có thể "giải quyết" trong phòng.

Đột nhiên, một giọng nói đàn ông cười như không cười đột nhiên vang lên phía sau: "Tôi nên nói anh ngu ngốc hay không đây? Hình như anh hơi nóng vội thì phải?! Cả ngày ăn cần che nắng, cùng nhau ăn cái thứ thịt bò bần thiêu, nửa đêm còn ăn uống tầm bậy, cô đến nhà trọ, theo hấn ta vào phòng ngủ ! Tô Đại Lận, cô không biết rồi sẽ phát sinh chuyện gì tiếp theo sao? Hậu quả khi chỉ có một nam một nữ ở cùng chỗ, cô hẳn biết rõ hơn ai hết !"

Tiếng nói vừa dứt, Đằng Duệ Triết mặt đầy sát khí, đôi mắt lóe sáng lạnh như băng, sải bước đi tới. Anh liếc qua chỗ Tiêu Từ một cái, bá đạo bắt lấy tay Đại Lận, túm lên lôi đi: "Theo tôi đi ra ngoài!"

Tiêu Từ nhanh chóng cản lại, nhưng anh đã trực tiếp đem Đại Lận vác trên vai, ánh mắt nham hiểm hung ác nhìn Tiêu Từ, cảnh cáo anh ta không được tiếp tục ngăn cản, xoay người rồi bước đi.

Anh nhét Đại Lận vào trong xe, dùng sức rất mạnh đóng sầm cánh cửa, anh ngồi vào ghế lái rồi nhấn khóa cửa, không để Tiêu Từ chạy đến đây đem Đại Lận đi, mắt vẫn đắm đắm về phía trước, giọng nói lạnh nhạt: "Cho dù cậu ta không phải là Xá Dật thứ hai, cô cũng không nên quá nửa đêm đến phòng trọ cùng cậu ta, lại còn không có chút phòng bị! Nếu cô cần nhà, tôi có đứng tên một căn, là của Tô gia, lúc pháp viện bán đấu giá nó, tôi đã mua được."

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trở lại Tô gia

Editor: Shyn

Đại Lận nhìn anh kinh ngạc, dần dần ngưng giấy giữa.

Chẳng lẽ sau khi nhà cô bị viện pháp y tịch thu, anh đã thu mua lại khu biệt thự nhỏ của cô? Chẳng phải anh rất chán ghét cô sao? Vì sao còn muốn làm như vậy?

"Tôi cho cô ở nhờ trong biệt thự nhỏ ở Tô gia! Bất quá cũng xin cô biết tự trọng một chút, đùa giỡn hư hỏng với đàn ông trước mặt tôi chỉ khiến tôi ghê tởm!" Anh lạnh nhạt gần từng tiếng, khuôn mặt tuấn tú xanh mét lại, tốc độ lái xe ngày càng nhanh, bỏ lại Tiêu Từ ở đằng xa. (Shyn: Triết khủng - _ -)

Nửa tiếng sau đã đến được biệt thự, anh ném chìa khoá, bước thẳng vào trong.

Đại Lận lẻ loi bước lên ba tầng lầu, trong lòng cũng gặt đi mớ hỗn độn, lòng đau như cắt bước vào phòng ba.

Đồ vật trong nhà đều đã bị dọn đi, ngay cả tấm gara giường cũng không còn, khắp nơi toàn là những mặt báo cũ kỹ, mảnh vỡ thủy tinh vụn vãi khắp nơi, bụi bám thành một lớp thật dày. Cô chậm rãi mở cửa sổ ra, ngồi bệch xuống, lặng lẽ nhìn trời đêm tịch mịch.

Ba, người ở trên trời có nhìn thấy Đại Đại không? Bây giờ Đại Đại đã ra tù rồi, thật tốt quá, Duệ Triết cũng giúp chúng ta mua lại nhà, trả Tô gia về đúng chủ, vĩnh viễn có thể tồn tại, chỉ là bây giờ chẳng còn ba và di Hân nữa, tất cả lạnh tanh.

Cô cứ như vậy mà ngủ quên bên cửa sổ, đến tận lúc trời gần sáng, cô đứng dậy bước ra vườn, buồn tẻ giẫm đạp lung tung. Cho đến lúc gần như đã tàn sát hết khu vườn, cô phát hiện cô đại mộc um tùm khắp nơi, loang lổ trên tường nhà Tô gia.

Con đường nhỏ đi vào biệt thự đã bị cỏ dại che lấp, ngay cả dấu chân ngày trước của ba cũng mất đi. Ngay cả di Hân, thím Dung, người giúp việc cũng chẳng còn.

--

Sáng sớm, Tiểu Hàm phát hiện Đại Lận đêm qua không về nhà, lòng nóng như lửa đốt chạy tới phòng bà nội, lo lắng Đại Lận gặp chuyện chẳng lành, gấp đến mức hộc mắt đỏ ửng, gào lên gọi bà nội. Bà nội và cháu gái gấp gấp đến rồi tung lên, hỏi thúc người giúp việc mang điện thoại đến hỏi thăm tình hình, hỏi han thời gian Đại Lận rời khỏi nhà, v.v...

Nhưng mẹ đẻ của Tiểu Hàm chỉ thảnh thơi ngáp dài từ trong phòng bước ra, thoải mái xoay thắt lưng, vẫy vẫy tay gọi di Trương lại: "Di Trương ra ngoài gọi đồ ăn ngon mua về, hôm nay tôi muốn đãi Duệ triết bữa cơm để cảm ơn vì đã chiếu cố cho Tiểu Hàm. Chuyện này không phải là người ngoài dễ dàng được, chúng ta phải biết phép tắc, đề phòng sau này Tiểu Hàm có sai sót cũng được Duệ Triết nói giúp."

"Bà nội Viên, có cần phải gọi điện hỏi thăm nữa không?" Trương Đem Dung cười hỏi.

"Di còn hỏi có cần hay không ?!" Bí thư phu nhân trừng đôi mắt đẹp, bà ta sống ăn nhàn sung sướng đã nhiều năm, cổ tay còn lộ rõ những đường mạch máu hồng hồng; Dù vui vẻ hay giận dữ, cũng không mất đi vẻ ung dung tao nhã, người khác nhìn vào còn nghĩ bà ta là chị của Tiểu Hàm. (Shyn : mẹ già độc ác - _ -)

Bà ta liếc Trương Đêm Dung một cái, ý bảo đi Trương mau đi mua, sau đó nhìn bà nội Viên, nói:

“Bà ơi, Trâu gia chúng ta đâu phải nợ nần gì nhà họ Tô, đâu có nghĩa vụ phải chăm sóc Đại Lận cả đời! Nó ra tù rồi, bà cũng cho người rước nó đến đây, cho nó ăn ở, hết lòng quan tâm giúp đỡ; Vì nó khổ sở mà để cho Tiểu Hàm chịu thiệt thòi, công việc tốt cũng nhường cho nó, Duệ Triết cũng nhường cho nó, muốn nó gả cho Duệ Triết, nhưng bây giờ nó đã rất an nhàn rồi, chúng ta còn phải giúp cái gì nữa! Chúng ta đều biết Tiểu Hàm đối với Duệ Triết thế nào, đứa nhỏ này một lòng yêu thương Duệ Triết, bà thấy có ngược ngao không, cháu gái rất muốn được gần Duệ Triết, nhưng bà lại tạo cơ hội cho người ngoài! Cho dù có tác hợp thành công, nhưng người nhà họ Đằng sẽ đồng ý hay sao? Ba năm trước Tô Đại Lận làm chuyện xấu, cả thành phố ai cũng biết, ai cũng chán ghét nó! Chưa kể nhà họ Đằng sẽ chỉ trích nhà chúng ta nhiều chuyện, nhất định không thể tái hợp Đại Lận với Duệ Triết!”

--

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Gặp mặt Diệp Tổ Tổ

Editor: Ru Tô

“Mẹ, đừng nói như thế! Đại Lận thực sự đáng thương, nhà chúng ta giúp đỡ là chuyện nên làm!” Trâu Tiểu Hàm nhíu mày.

Ở phía sau, Trương Đêm Dung cẩn thận nghe theo lời phu nhân, phấn chấn đi ra ngoài mua đồ ăn, vừa về tới cửa định đổi giày, đột nhiên phát hiện Đại Lận không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa, cầm trên tay chìa khóa, hai hàng lông mày rất nhanh nhú lên, hẳn là đã nghe được câu nói của phu nhân.

Sao lại để cho cô nghe được thế này! Tô đại tiểu thư, cô cũng vừa nghe thấy rồi đấy, bây giờ mang hành lý cắt đi cũng chưa muộn, không cần bà đi này phải tốn sức đuổi người!

Thật sự, Đại Lận không vừa mắt di Trương, từ lúc cùng Trâu tiểu thư tranh giành đàn ông, miệng liên tục kêu ‘Duệ Triết’, mỗi khi gặp chuyện gì, bất kể thế nào đều hướng về lão phu nhân, dúi vào lòng ngực nịu, coi mình như tiểu thư ở Trâu gia!

Vậy nên khi nghe nói bộ váy lụa màu trắng đỏ là do Đằng đại thiếu gia đưa, bà ta lập tức dùng kéo cắt hỏng, làm cho cô không thể đứng trước mặt tiểu thư mà hèn hoang! Phụng hoàng cũng có thể biến thành gà, huống chi Tô Đại Lận trước kia chính là một con phụng hoàng điều ngoa ương ngạnh, kinh người quá đáng! Luôn luôn đâm đạp những con "gà" dưới lòng bàn chân!

Đúng là Đại Lận mở cửa rất nhanh, nghe được lời nói của di Lam, dù vậy cô vẫn bình tĩnh, lẳng lặng đi vào trong nhà, lên lầu thu dọn hành lý, đi đến trước mặt bà nội và Trâu Tiểu Hàm.

Tiểu Hàm giữ lấy túi hành lý to của Đại Lận, mắt rung rung hoa nhìn cô lắc đầu, ý nói cô đừng đi.

Đại Lận nhìn dòng nước mắt trong suốt kia, bỗng nhiên phát hiện Tiểu Hàm lúc này thuần khiết tựa một đoá bách hợp, nước mắt nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt trắng nõn, giống như sương sớm còn vương lại trên cánh hoa, ngọc nhuyễn hoa nhu*, làm lay động lòng người.

*ngọc nhuyễn hoa nhu: ý chỉ xinh đẹp như ngọc, nhu nhược dịu dàng như hoa

Cô đem bàn tay non mịn của Tiểu Hàm gỡ ra, quỳ trên mặt đất cúi đầu trước bà nội, rồi xoay người bước ra khỏi nhà.

Cô mang theo hành lý đơn giản, đi đến chỗ làm, thay đồng phục, đi mang khắc trái bàn phơi nắng, sàng đan, quét tước gấp bản. Chủ câu lạc bộ cũng không làm khó cô, tiền bo khách tặng không cần phải nộp lên, cứ đầu tháng là được phát tiền lương, chỉ cần cô không gây chuyện, tuyệt đối không lấy việc cô ngồi tù ra bàn tán.

Gần giữa trưa, một vị khách nữ đến, nói muốn gặp cô.

Vị khách vào thẳng nhà gian rồi ngồi xuống, tháo chiếc kính trên mặt, lộ ra gương mặt trái xoan cổ điển của Diệp Tổ Tổ.

Diệp Tổ Tổ mềm nhẹ cười, gỡ kính ra, dùng ánh mắt thoải mái nhìn Đại Lận: “Tôi thấy tin tức của Duệ Triết, mới từ Châu Âu bay về đây, tôi nhận ra mình vẫn còn thương anh ấy, nhìn thấy anh cùng người phụ nữ khác vào khách sạn, lòng đau như cắt

Đại Lận buông ánh mắt xuống, dán chặt tầm nhìn vào mặt bàn.

“Tô tiểu thư, ba năm trước đây kia tròng đại hỏa là chúng ta ai cũng không nghĩ phát sinh, tôi phải trả giá đắt, cô cũng bị trừng phạt nặng nề.” Diệp tổ tổ lại nói, tiếng nói vẫn như lúc trước mềm mại ôn nhu, một chút không thay đổi, “Bây giờ, trước khi về lại Châu Âu, tôi nhất định phải làm rõ chuyện này. Tô tiểu thư, ba năm trước đây về tờ giấy mà tôi trao đổi qua điện thoại, là của khách nhờ tôi viết chung với bó hoa. Đối phương là một tay giàu có ở Sơn Đông đang theo đuổi một cô siêu mẫu ở Cẩm thành này, mỗi lần đến tiệm tôi lựa hoa, ông ta đều dặn đi dặn lại phải viết vào bức thư chữ ‘Thân ái’...”

Đại Lận kinh ngạc ngẩng đầu, chăm chú nhìn Diệp Tổ Tổ.

“Tôi không lừa cô.” Diệp Tổ Tổ lại mỉm cười, tóc dài lay động, tỏ nhan thanh nhã, đầy ghế đứng dậy: “Ba năm trước, tôi chỉ xem cô là một tiểu nha đầu, không hiểu cái gì là tình yêu, mới có thể ráo riết theo đuổi Đằng Duệ Triết, bất chấp cả sống chết. Vậy nên tôi yên tâm Duệ Triết sẽ không vì cô mà động lòng. Mà sau khi hỏa hoạn phát sinh, cơ thể tôi bị bỏng trên 80%, mất rất nhiều thời gian để giải phẫu cấy da, chữa trị tĩnh dưỡng, mới có thể khôi phục lại hình dáng như hiện tại. Tuy rằng bây giờ vẫn còn những vết sẹo nhỏ, Nhưng so với trước kia thật sự đã tốt hơn nhiều rồi!”

“Tô tiểu thư.” Cô lại dừng một chút, đi đến bên cạnh Đại Lận: “Trước kia cô theo đuổi Đằng Duệ Triết, tôi không thể không ghét cô, nhưng tôi tin tưởng Duệ Triết sẽ xử lý việc này nhanh gọn, để tôi cảm thấy an toàn; Chỉ là cả hai chúng ta, đều không nghĩ đến, Tô Đại Lận cô không phân biệt tốt xấu mà vào thẳng trong quán đánh người mà em, đem theo sơn hắt toàn bộ lên người tôi! Thảm lông dè trong cửa hàng bán hoa mà anh ấy tặng, gặp lửa liền phát cháy, hơn nữa lại là sơn, đám cháy càng bùng ra to thêm, thiêu rụi toàn bộ đồ đạc trong tiệm hoa. Lúc đó ở trong biển lửa, tôi thật đã rất hận cô... Sau khi tôi được cứu, thoát khỏi nguy hiểm, nhan sắc lại bị hủy hoại, khuôn mặt đã không còn chút hoàn hảo, nên tôi cũng không muốn cho Duệ Triết nhìn thấy bộ dạng thảm hại này của mình.

Khuôn mặt và thân phận tầm thường của tôi, tái hợp với anh ấy nhiều lần, cuối cùng phát hiện cảm tình kỳ thật rất yếu ớt, không chịu nổi áp lực, một khi quay lại, sẽ không còn được như lúc đầu, cho nên không thể không lấy việc chia tay để chấm dứt, rồi đi đến một nơi thật xa. Hiện tại tôi định cư ở Châu Âu, vô tình biết một chút tin tức của anh ấy...”

Đại lận áy náy cô ta, chậm rãi đứng lên.

Thì ra Diệp Tổ Tổ và Đằng Duệ Triết, vẫn bởi vì cô mà chia tay. Cô đem đại hòa thiêu dung nhan xinh đẹp của Diệp Tổ Tổ, làm cho Tổ Tổ vốn đã xuất thân bình dân nay lại cảm thấy không xứng với thiên chi kiều tử Đằng Duệ Triết.

“Hy vọng về sau cô sẽ trở thành người tốt.” Diệp Tổ Tổ để lại câu nói cuối cùng, một lần nữa đeo kính lên, xoay người rời đi, để kịp chuyến bay về Châu Âu vào buổi chiều, không hề có ý cảm giận hay trả thù chuyện cũ.

Đã sửa bởi Ru Tơ lúc 07.06.2016, 14:38.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Anh ấy thực sự muốn kết hôn

Edit: Shyn

Đêm hôm đó, cô gặp lại Cố Lã Lướt, trên người chị ta toát lên một khí chất yêu mị, đứng trước cửa phòng căn chân cô, sau đó lượn một vòng quanh cơ thể Đại Lận cao thấp đánh giá, chắc chắn mấy tiếng: “Ồi, Tô đại tiểu thư thật là xinh đẹp, cô có một bộ ngực no đủ giống như hai túi nước nặng trĩu, lại tròn mềm như đậu hủ, vô cùng mịn màng; Eo của cô lại thon như vậy? Tôi có đem xương cốt thu nhỏ lại cũng không được như vậy nha!”

Đại Lận hiểu rõ ý tứ châm biếm của chị ta, cúi đầu đi về phía trước, Cố Lã Lướt nhanh nhẹn cản cô lại: “Tô tiểu thư đừng vội đi, tôi đang cần một người bầu bạn nói chuyện phiếm! Lại đây, chúng ta sang bên kia ngồi!”

Sau khi ngồi xuống, Cố Lã Lướt bảo phục vụ mang tới hai ly nước giải khát, bảo Đại Lận để quần áo xuống, nâng cốc bảo cô uống, sau đó cũng chị ta cũng nhấp một ngụm:

“Cô đừng tưởng làm hồng nhan tri kỷ là việc dễ dàng, tôi ở Phong Nguyệt lẫn lộn vài năm nay mới được bọn họ gọi một tiếng chị Lã Lướt, chưa kể còn rất nhiều đàn chị khác. Đây là nơi dành cho những nhân vật tầm cỡ, hồng nhan được lựa chọn đương nhiên phải trải qua một cuộc khảo hạch, bao gồm gia cảnh, bằng cấp, tu dưỡng, học thức, bên ngoài, dáng người, lại phải biết đối nhân xử thế. Những kẻ có chức quyền đến đây không phải để uống rượu, mà là để thổ lộ tâm sự, thả lỏng thể xác và tinh thần, nhiều lúc không cần thận đem chuyện cơ mật ra nói, thì cô phải giữ bí mật cho họ, bằng không xem như cuộc đời kết thúc.

Đảng gia nắm giữ quyền lực cao nhất, ít ai sánh bằng, Đằng Duệ Triết một vai gánh vác, ngoài việc đỗ thành tích cao nhất trong công ty ra, còn có giao thiệp rất tốt với các công ty bất động sản, tài chính, khách du lịch, tài sản riêng của anh ấy cũng đã đứng trong top 5 phú hào bản Forbes; Cha anh ấy còn là quan lớn ở Cẩm thành này... Ha ha, chắc hẳn điều này Tô tiểu thư còn rõ hơn cả tôi chứ?”

Người phụ nữ ném cho Đại Lận một tràng, mày nhíu lên vui vẻ.

Đương nhiên Đại Lận biết gia thế Đằng Duệ Triết giàu có, tuần mỹ, hơn nữa cô còn biết chuyện Xá Dật không đưa cô vào khách sạn thành công là do có sự can thiệp của Duệ Triết, nhưng cô không hiểu ý của Cố Lã Lướt là gì?

Thoạt nhìn Cố Lã Lướt tầm 27 tuổi, là một người chắc chắn thuộc thành phần tri thức.

“Tôi nói với cô chuyện này, chính là muốn nói tôi rất thích Đàng Duệ Triết.” Cổ Lã Lướt tựa vào ghế uống một ngụm rượu, tao nhã uống, đôi mắt đẹp hiện lên một tia cô đơn, “Bất quá tôi biết mình sẽ chẳng có cơ hội đến với anh, anh ấy muốn cưới một người vợ trong sáng thuần khiết, người đó sẽ không bao giờ đến những nơi như thế này, sẽ không dùng thân thể để quyến rũ anh, sẽ không vì về bề ngoài mà cãi nhau với anh, làm cho anh mệt mỏi nhưng vẫn không buông tha...”

Chị ta nhìn Đại Lận bằng ánh mắt đau thương, cười nhẹ: “Anh ấy thích kiểu phụ nữ hiền lành như một con thỏ trắng, không ngừng gọi ‘Anh Duệ Triết’, nhìn thấy con gián đã sợ, đừng chuyện sẽ khóc nhè lên, bình thường giống như một công chúa nhỏ, cái gì cũng không bộc lộ, ben đêm lại biến thành một người phụ nữ xinh đẹp, để cho anh bất nạt... Tô tiểu thư đoán xem, người như vậy anh ấy có dễ dàng gặp không?”

Đại Lận thờ nhẹ một cái, không nói lời nào. Hiện tại người gọi anh ấy là ‘anh Duệ Triết’ chỉ có Tiểu Hàm.

Cổ Lã Lướt đứng dậy, đem chai nước đưa cho phục vụ, cười nói: “Cô tính ở đây làm bao lâu? Nếu sau này Lã Lướt tôi không còn được yêu thích, sẽ để cho cô thế chỗ, làm hồng nhan của Đàng Duệ Triết, cô thấy sao? Tôi cũng đã lớn tuổi, phải nhanh chóng lập gia đình, nếu chậm trễ sẽ không còn người tốt, phải tìm một người gần giống như ông chủ Đàng để cưới. Khi nào có tin vui sẽ báo cho cô.”

Lã Lướt quay đầu liếc Đại Lận một cái, đi dọc theo lan can thuyền, vừa đi vừa nói vọng lại: “Hình như hôm nay ông chủ Đàng có hẹn, đối tượng là một cô gái trẻ, hình như là nhân viên mới của anh ấy, mẹ của cô ta còn mời anh ấy ăn cơm, anh không suy nghĩ mà đồng ý. Hình như là ăn ở nhà của ngài bí thư của Cẩm thành này a... Ha ha, không ngờ nhà bí thư cũng ẩn giấu một thiên kim như vậy, hai bên đúng là môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, lần này chắc là ông chủ Đàng thực sự muốn kết thúc cuộc sống độc thân rồi.”

Người phụ nữ cười kiều thúy, bóng dáng thướt tha biến mất sau mạn thuyền, để lại bóng Đại Lận đơn độc.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tình ý của Tiêu Tử

Editor: Ru To

Đại Lận lẳng lặng nghe từng chữ một lọt vào tai, khinh nâng trong mắt nồng đậm, không chút phản ứng, một lần nữa ôm lấy đồng quần áo bản đi làm việc.

Chức vụ của cô ở du thuyền xa hoa không phải dạng cao cấp, mà chỉ là một người giặt giũ kiêm bưng hân, làm gì cũng bị sai khiến, đến kêu đi hét, bị những người đồng nghiệp cách ly, cô một mình lẻ bóng.

Mà trong câu lạc bộ, ngoại trừ hồng nhan tri kỷ thì tất cả những người còn lại đều phải phân cấp bậc, người bán hàng cũng không ngoại lệ, vẫn tốt hơn so với các phi tử của hoàng đế, oanh oanh yến yến chỉ để được tiến vào hoàng cung, xinh đẹp hay phong tình cỡ nào cũng là với mục đích được làm Hoàng hậu, kiều hoa mê người. Cô ở cấp bậc thấp nhất, muốn cúi đầu ngẩng mặt đều phải xem chừng sắc mặt, bị người khác bài xích.

Vì thế ở đây, cô tận lực làm việc, không nói chuyện, rồi chậm rãi thích ứng.

“Đại Lận, anh đưa em về.” Đến giờ tan làm, Tiêu Tử lại đứng chờ ở bờ sông, khuôn mặt tuấn tú kia chẳng lúc nào mất đi vẻ ôn nhu cùng ấm áp, mở cửa xe cho cô, “căn hộ kia quả thật là của anh, lúc ấy tình hình đặc biệt nên anh có ở lại đó 1 thời gian, nhưng anh không nghĩ Đàng Duệ Triết lại suy nghĩ như vậy, chỉ là muốn em bỏ tính phòng bị đi, an tâm ở đó.....”

“Anh Tiêu, em biết” Đại Lận nhìn Tiêu Tử mỉm cười, nói với anh, cô căn bản không hề hiểu làm anh, nên không cần tự trách mình như thế, “Chúng ta tới cửa hàng tiện lợi 24 giờ đi, em cần mua một ít đồ dùng sinh hoạt.”

“Được” Tiêu Tử tươi cười rạng rỡ, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, “Đại Lận, sau này cứ gọi anh là Tiêu Tử, không cần phải kêu anh Tiêu như thế.”

“Dạ được.”

Hai người đi ăn khuya trước, lấp đầy bụng đói, rồi đến cửa hàng tiện lợi mua đồ dùng sinh hoạt và một ít rau quả, xong xuôi liền lái xe về biệt thự Tô gia.

Tiêu Tử giữ hai bọc đồ to, nhìn đám cỏ dại, chốc lại nhũn mảy, lúc này liền bỏ đồ xuống, xắn quần áo lên, đi đến nhổ bớt cỏ, sợ ở đây có côn trùng hoặc rắn, như vậy Đại Lận sẽ không an toàn.

Đại Lận sửa căn phòng lại một chút, đi ra nhìn thấy Tiêu Tử đang dùng đôi tay trắng nõn xới lí cỏ dại, đi giày da, Anh cười dịu dàng như một người anh trai, khỏe miệng vô tình lộ ra sự ôn nhu. Cô đưa cho anh một cốc nước. Cả hai bước đến hiên biệt thự rồi ngồi xuống.

“Đại Lận, hôm nay anh đến nhà bí thư, mới biết em có về đó một lần, phu nhân bí thư đối xử với em tốt không?” Bà vai dày, rộng của Tiêu Tử vẫn không nhúc nhích, làm cho Đại Lận nhẹ nhàng tựa đầu vào vai anh, cùng nhau ngắm xem trời đêm.

Ba năm trước đây, Đại Lận nhờ ba nên được chú ý, thường xuyên mở party ngoài trời ở đây, cùng bạn bè cười reo la hét, vô cùng náo nhiệt, nhưng hôm nay, nơi này lạnh lùng thanh thanh, cảnh còn người mất. Anh có chút lo lắng, sợ Đại Lận nhớ lại những chuyện xưa, tăng thêm đau buồn.

Hơn nữa chỗ này không có ai bên cạnh, Đại Lận một mình lẻ loi, như vậy làm sao có thể đem đi ảnh của cha cô xuống?

“Nhà bác Trâu đối xử với em rất tốt” Đại Lận nâng đầu từ trên vai anh lên, dựa lưng vào vách tường, đắm chiêu nhìn cái sân của Tô gia ở trước mắt, không gian tĩnh lặng, “Em cứ nghĩ là mình sẽ không còn nhà để ở, không nghĩ tới việc Duệ Triết sẽ mua lại căn nhà này, lúc mua lại viết tên của em, ba năm vẫn giữ căn nhà nguyên vẹn.”

Cô nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, đôi mắt ngẩn lệ khẽ động, nhìn Tiêu Từ: “Tiêu Từ, đây là nhà của em, là sau khi ngồi tù ba năm em trở lại, em cũng không hề cho rằng mình đang ăn nhờ ở đậu người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đêm khuya kéo đến nhà cô

Edit: Shyn

Tiêu Từ nhẹ nhàng mang đôi ủng vào cho cô, trong lòng dâng lên một mớ cảm xúc hỗn loạn thương tiếc nồng đậm, gần như tràn ra ngực khiến anh suýt đem tất cả cảm xúc bao năm qua ra thổ lộ, cầu xin cô gả cho anh. Nhưng anh chỉ có thể yếu ớt xoa xoa má cô, mềm nhẹ nói: “Đại Lận, em còn có anh, anh sẽ luôn ở cạnh em.”

Đại Lận không hề phòng bị với anh nữa, nên mới cùng anh tâm sự chuyện ‘Ăn nhờ ở đậu’, giải quyết nỗi cơ khổ trong lòng, tìm một chốn an ủi. Cô thật sự rất mong manh, nếu anh nói đến chuyện đương hẳn là quá sớm, lỡ như làm cho cô sợ hãi, bỏ chạy mất thì anh phải làm sao?

Cho nên bọn họ cần thời gian để thấu hiểu, lấy được sự tôn trọng và tín nhiệm của đối phương. (mưa dầm thấm lâu đây mà! :3)

Đại Lận dựa vào vai anh nghỉ ngơi một lúc, không nói gì thêm nữa, đứng dậy đi về phía biệt thự nhỏ. Tiêu Từ đi theo sau cô, anh muốn đêm nay ở lại chăm sóc Đại Lận, giúp cô dọn dẹp phòng ốc, sửa lại cửa sổ để kiên cố lại, phòng ngừa trộm cướp và bò sát, còn trùng lên vào nhà. Đợi đến sáng mua giường đệm mới về, kêu bảo vệ phun thuốc diệt cỏ để thoáng mát sân.

Phòng đã ba năm không có người ở, một cô gái nhỏ đơn độc ở đây, nhất định rất nguy hiểm. Cho nên sáng mai anh còn phải tìm quản gia và người bảo hộ đến, thuê cả bảo mẫu để chăm sóc Đại Lận.

Anh không thể yên tâm rời mắt khỏi Đại Lận, thật sự lo lắng Đại Lận không chịu nổi mẹ của Tiểu Hàm nhưng không hề rảnh oán than nửa lời, đem bao nhiêu ủy khuất nuốt vào bụng.

Hai người xoay người đi vào nhà, ngoài sân đột nhiên truyền đến tiếng động cơ xe, trước cửa nhà cô, tiếng nói nũng nịu của Tiểu Hàm vang lên, “Đại Lận, thi ra cô ở đây, cuối cùng cũng tìm được cô !” Tiểu Hàm mặc lễ phục màu trắng, yếu điệu bước ra khỏi xe, mái tóc đen dài như tác nước được kẹp một chiếc nơ bướm, trông như tiểu công chúa theo vương tử bước xuống xe.

Cô thật sự rất vui khi nhìn thấy Đại Lận, mở cửa xe ra liền chạy một mạch vào trong, giày mỳ trắng dẫm nát cỏ dại, váy trắng tinh lướt qua cỏ dại dưới chân, giống như một tinh linh khiêu vũ dưới ánh trăng. Phía sau là một bóng dáng cao lớn anh tuấn, trêu mến nhìn bóng dáng cô, trên môi mỉm cười.

Nhưng Trâu Tiểu Hàm chạy vài bước, đột nhiên phát hiện có một con rắn nhỏ chui qua giữa giày cao gót của cô, sợ tới mức hét lên một tiếng, nhảy vào lòng Duệ Triết sợ hãi, “Anh Duệ Triết, có rắn!”

Cô toàn thân run rẩy nhào vào lòng Duệ Triết, bị dọa đến phát khóc, đôi mắt to hoảng sợ nhìn chằm chằm bụi cỏ dưới chân, đi cũng không được, trốn cũng không xong, chỉ đứng một chỗ, quả nhiên là sợ hãi.

Đằng Duệ Triết nhẹ nhàng ôm tiểu thiên sứ, ánh mắt mang ý cười, khóe môi nhếch lên, liếc mắt nhìn chân Tiểu Hàm, không chần chừ mang cô đến trước mặt Đại Lận, thân nhiên quét qua một lần, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lạnh nhạt nói: “Tôi nghĩ chỗ này nên dọn sạch cỏ mới có thể ở. Nghe nói hôm nay cô dọn ra khỏi Trâu gia, cả đêm cũng chẳng gọi về một cú điện thoại, Tiểu Hàm lo lắng muốn đi tìm cô.” (Tiểu Hàm tốt bụng nha : "">)

Mi tâm Đại Lận khẽ giãn ra, ánh mắt buông xuống, nhẹ nhàng nói: “Nhà của tôi vẫn còn, đương nhiên tôi phải ở đây, không thể làm phiền Trâu gia. Ngài Đằng, cảm ơn anh đã giúp tôi chuộc nhà lại.”

Đằng Duệ Triết nghe hai chữ ‘Ngài Đằng’, khẽ giật mình, mày kiếm đen tuyền như nhú lại, ánh mắt chớp động nhìn Tiêu Từ có chút đắm chiêu. Tiêu Từ cũng theo dõi anh, ánh mắt sắc lạnh như băng, lộ rõ địch ý.

Chương 29: Nước mắt của Tiểu Hàm

Editor: Ru Tor

Anh thu lại định ý trong ánh mắt, khoe môi mòng manh đầy gọi cảm nhếch lên, để lộ ra một nụ cười lạnh hết sức giả tạo.

“Đại Lận, ở đây có rắn, cô không thể ở đây, rất nguy hiểm ! Chúng ta phải về nhà!” Hồn chưa định lại, Tiểu Hàm đã giương một đôi mắt đẹp đầu xoay tới xoay lui nhìn xung quanh, một khi nghe được âm thanh kỳ lạ, cô ta sợ tới mức mặt mày tím ngắt, bay nhanh tựa vào người Đại Lận, “Đại Lận, về nhà thôi!” kéo tay Đại Lận muốn chạy ra ngoài, đôi giày cao gót màu trắng bỗng dung khựng lại, không dám chạy về hướng con rắn đó đã xuất hiện.

Đại Lận cũng sợ rắn, nhưng đây là nhà của cô, cô còn có thể đi đâu khác. Cô kêu Tiểu Hàm về nhà, Tiểu Hàm đột nhiên ôm lấy cô đứng lên, khóc oa oa, mắt rưng rưng nước nói: “Đại Lận, cô đừng bận tâm đến những lời nói của mẹ tôi làm gì, bà nội và tôi rất mong cô sẽ trở về... Hôm nay là sinh nhật của tôi, tôi cố ý chuẩn bị một đôi vòng tay, một cái ‘Đại’ một cái ‘Hàm’, hai chúng ta mỗi người một cái, nhưng tôi quên không mang theo ở đây..... Chúng ta trở về được không? Bà nội đang ở nhà chờ đấy.”

Đại Lận nhẹ nhàng đẩy cô gái đang khễ nấc ra khỏi người, nhìn liếc qua Tiểu Hàm và Duệ Triết đứng phía sau, không đón nhận “tình cảm” của Tiểu Hàm, xoay người bước vào nhà.

Cô biết hôm nay là sinh nhật Tiểu Hàm, bà nội, bác Trâu, dì Lam, Đàng Duệ Triết tất cả bọn họ đều để công việc qua một bên, làm tiệc thật lớn cho vị tiểu thư đây... Nhưng Tiểu Hàm luôn tìm cách để Đại Lận cô trở nên thật tự ti, thấp kém, khát cầu im lặng một lúc, kéo cô đến trước mặt bao người, làm cô xấu hổ vô cùng, không chỗ trốn tránh. Nếu bây giờ cô trở lại Trâu gia, chẳng lẽ lại để cho dì Lam xua đuổi một lần nữa?

Tiểu Hàm thân thiết ôm cô, nhưng cái Đại Lận cần bây giờ không phải là sự thương hại, mà là yên tĩnh.

“Đại Lận, hôm nay tôi tìm cô mất cả một ngày, không biết cô làm việc ở đâu, cũng không biết cô đi bằng cách nào, nhà bạn học lúc trước cũng tới, tiện thể đến nhà dì Hân bài phỏng, những chỗ có thể cô sẽ đến đều đã đi cả, tối hôm qua cô đi khỏi nhà không nói tiếng nào, có biết bọn tôi lo lắng đến chừng nào không?” Tiếng nói thanh thúy của Tiểu Hàm vang vọng phía sau, lo lắng đuổi theo, nhưng Đại Lận nhanh chóng đóng cửa, đi đến phòng mình ở lầu hai, ngồi bên cửa sổ.

Tiêu Từ ở một bên lẳng lẳng nhìn cô, biết cô có tâm tư, không dám phát ra tiếng động quấy rầy, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, nhặt lên một số đồ vật bừa bãi, sửa sang lại phòng ốc. Biệt thự nhỏ không có điện nước, chỉ có đèn đường bên ngoài thắp vào một tầng hào quang mòng manh, chiếu thẳng vào trong, làm anh vô tình nhìn thấy Đàng Duệ Triết nắm tay Tiểu Hàm kéo đi, Người đàn ông cao lớn sấn tới trước mặt người phụ nữ nhỏ nhắn, vô cùng xứng đôi.

Tiểu Hàm vừa đi vừa khóc, cuối cùng cũng lên xe, đột nhiên nhẹ nhàng nhào vào lòng Đàng Duệ Triết, không ngừng kêu “anh Duệ Triết”. Không lâu sau đó, hai người lái xe rời đi, để lại bên ngoài một mảnh trời yên lặng.

Tiêu Từ mở cửa đi ra ngoài, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện Đàng Duệ Triết theo Tiểu Hàm đến đây tìm Đại Lận, có điểm không phù hợp với Đàng đại tổng. Ba năm trước, Đàng tổng trốn đại lận còn không kịp, mà bây giờ mỗi lần anh và Đại Lận ở cùng một chỗ vào đêm khuya, gương mặt tôn quý tuấn mỹ đó lại xuất hiện?

Sinh nhật Trâu đại tiểu thư anh ta cũng đi dự, phu nhân bí thư cố ý muốn hợp tác cho Tiểu Hàm và Đàng Duệ Triết, luôn tìm cơ hội để hai người ở cùng một chỗ, người sáng suốt đều có thể nhìn thấu. Vậy nên dự tiệc ở nhà bí thư không lâu, anh lại đến tìm Đại Lận, trước mặt Đại Lận không hề đề cập đến bí thư gia, sợ cô đau lòng.

Điều không nghĩ đến chính là Đàng Duệ Triết và Trâu Tiểu Hàm cùng nhau ra ngoài, lại còn đến chỗ này, dùng loại ánh mắt sắc bén đầy tức giận mà theo dõi, nhìn Tiêu Từ từ đầu đến chân đánh giá một lần. Có thể là đang nghĩ đến lần trước, Tiêu Từ vẫn còn ở cùng Đại Lận đến tận khuya, xem lời cảnh cáo của Duệ Triết như gió thoảng ngang tai.

Đàng Duệ Triết đó có tư cách để cảnh cáo anh sao? Ba năm trước chính anh ta đưa Đại Lận vào ngục giam, khiến cô cơ khổ vô y, ba năm sau, anh lại mang những yêu thương Đại Lận đã mất đi trở về gấp bội, sẽ không để Đại Lận tuyệt vọng ưu thương, sẽ làm cho tiểu công chúa của Tiêu gia luôn luôn nở nụ cười.

Chương 30: Anh quan tâm.

Edit: Shyn

“Tiêu Từ, con đang ở đâu?” Cha của Tiêu Từ gọi điện tới, “Hôm nay là sinh nhật của con gái Trâu bí thư, sao con lại không ở trong hội trường mà chạy ra ngoài? Lần này Trâu bí thư đã cố ý mời cả nhà ta và Đăng gia cùng ăn cơm, tự tay mình xuống bếp làm vài món đơn giản, sao con không biết thế nào là cấp bậc lễ nghĩa? Lập tức trở về cho ta!”

“Ba, bây giờ con không về được.”

“Trở về ngay! Sau khi mẹ con dự tiệc sinh nhật, vẫn còn nhiễm trùng, máu chảy ra, bệnh còn nặng hơn trước, bây giờ bác sĩ đang kiểm tra, chẳng biết tình hình ra sao.”

--

Đại Lận nằm lên giường mà Tiêu Từ đã giúp cô trải ra tươm tất, nhắm mắt mở mắt đều làm bóng đêm, lặn qua lặn lỏi cũng chỉ có biệt thự nhỏ yên tĩnh.

Tiêu Từ nhận được điện thoại của người nhà nên đã trở về, trước đó còn giúp cô đóng chặt cửa sổ.

Cô nhắm mắt lại, trong bóng tối luôn hiện ra khuôn mặt của cha và di Hân. Tô gia này, không hề lạnh lẽo như thế, nó đã từng tràn ngập tiếng cười của ba người, một nhà hòa thuận vui vẻ. Baba vội vã công tác trở về để dự sinh nhật của cô, yêu thương cọt xát gương mặt chai sạn của ông vào gương mặt non mịn của con gái, ôm cô vào phòng phòng, chiều chuộng nói: "Nhìn bảo bối của cha được tặng nhiều chú mèo Kitty đáng yêu này, con nói xem chú Kitty nào là của cha tặng? Cái nào của Duệ Triết tặng?"

Lúc đó di Hân sẽ đứng một bên cười ôn nhu, sai quân gia Dung dọn đồ ăn ra, bảo những người làm ở lại cùng ăn cơm. Sau đó múc cho cha con cô mỗi người chén canh xương hầm, cười bảo là do chính tay di nấu, phải xuống cho hết, sau khi uống đi sẽ tặng quà cho Đại Đại.

Cho nên cô và cha sẽ vui vẻ uống hết canh, rồi một nhà 3 người ôm chặt nhau hạnh phúc.

Nhưng hiện tại, di Hân không muốn nhìn thấy cô, bà ngoại xem cô như người xa lạ.

Cô trở mình, đột nhiên cảm thấy dưới lưng có một vật rất cứng và lạnh, cảm di động lên.

Cô từng khát vọng cha sẽ chăm sóc cô nhiều hơn nữa, tuy nửa tháng cha sẽ về nhà ba bốn ngày nhưng tuyệt đối vẫn không đủ, chỉ muốn đến cơ quan tìm cha; Đến ba năm sau, trong nhà chỉ còn lại một người, ngay cả lần cuối gặp cha cô cũng không có được.

Do cô tham lam, vừa muốn cha yêu thương mình, vừa muốn có được Duệ Triết, gây cho anh ấy nhiều đau khổ nên mới có hôm nay.

Cốc ! Cốc! Bên ngoài có người gõ cửa, lực đạo mạnh mẽ, hình như đang mất kiên nhẫn. Cô bình bình, có chuyện gì mà Tiêu Từ gấp như thế, nương theo ánh sáng di động, cô vội vàng mở cửa, nhưng Tiêu Từ chẳng thấy đâu, người gõ cửa lại là Duệ Triết. (tên nam chính đúng là khó hiểu mà)

Anh đặt hai cái túi lớn dưới chân, một gói gara giường, một cái quạt và đèn tiết kiệm năng lượng, một chai nước tẩy, xa xa là chiếc xe của anh, đèn xe vẫn chưa tắt. Anh trưng ra khuôn mặt tuần nữ lạnh lùng như băng, “Đem gara giường trải ra, bọc lên tấm nệm trên giường mà ngủ, đồng hồ này lấy từ nhà của tôi. Chai tẩy rửa này dùng để dọn vệ sinh, tẩy bốn cầu, sáng mai sẽ đem đến cho cô một bộ dụng cụ để sửa sang lại sân.”

Cô thật sự kinh ngạc, ánh mắt buông xuống, không hề bỏ nhào lên người anh như ba năm trước, không gọi anh là "anh Duệ Triết", mà chỉ im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Phải nhận đồ của anh

Editor: Ru Tơ

Đăng Duệ Triết nhìn Đại Lận không buồn tiếp rước anh, mà buông khuôn mặt nhỏ nhắm trầm mặc đó xuống, một câu cũng không nói, đáy mắt anh thâm ám dâng lên sự kinh ngạc cùng không bình tĩnh, cúi người gấp lại chiếc nệm lông, bá đạo nhét vào trong phòng cô.

Đại Lận từng bước đến bên sườn, nhìn anh không chút kiên nhẫn đem đồ đặt vào nhà cô, ngay lập tức lái xe rời đi, đến một câu cũng không để lại.

Cô đứng một lúc, rồi ngồi xuống nệm

Lúc còn trẻ, cô luôn ôm chiếc nệm lông đến ngủ ở ngay cạnh giường của anh, cả hai chung một phòng. Khi đó cô thích được ngắm anh lúc ngủ, ánh mắt lưu luyến đầy si mê nhìn vào chiếc mũi cao thẳng tắp cùng hình dáng ngũ quan thâm thúy chết người, cảm thấy Duệ Triết của cô chính là người đàn ông tuyệt vời nhất thế giới, cô có thể bỏ bữa, thức trắng đêm, nhưng Đàng Duệ Triết, thì không thể không có.

Nhưng ở ngục giam bị người khác cắt cổ tay, chỉ cần chậm một khắc nữa, cô sẽ chết, cô mới phát hiện, Duệ Triết của cô chính là người đàn ông có thâm tâm vô cùng tàn nhẫn.

Anh không chỉ tống cô vào ngục giam, còn muốn nhìn thấy giây phút cô chết đi, còn không thèm nhìn mặt cô dù chỉ một lần.

Anh không muốn thấy cô, nhưng đổi lại, với Đại Lận cô, người muốn gặp nhất, vẫn là anh.

Cô trải chiếc nệm lông giường mặt nằm xuống, căn biệt thự này vẫn thoang thoang hơi thở của ba và di Hân ở, lẳng lặng thiếp đi.

Ngày hôm sau cô nghỉ ngơi, không đến câu lạc bộ làm việc, nhìn công ty chuyển đến một mớ đồ dùng trong nhà mới tinh; Nhân viên vệ sinh giúp cô phun thuốc diệt cỏ, thu dọn rác trong sân; Khai thông nguồn nước, Nhân viên ở trong phòng bếp trang hoàng lại những dụng cụ mới, trong nhà vệ sinh, thay thành một chiếc bồn cầu và bồn tắm lớn.

Buổi chiều, lại có công nhân ở công ty điện gia dụng chờ tủ lạnh, TV,... đến, bắt điện, lúc ký nhận, cô phát hiện người mua những thứ này chính là Đàng Duệ Triết.

Đồ anh mua cho cô với những thứ của ba năm trước giống nhau như đúc, chiếc giường hồng nữ tính, bàn trang điểm tất cả đều là màu hồng nhạt, bố trí phòng mới này với căn phòng cũ của cô giống nhau đến tám, chín phần.

Anh yêu cầu phải đem căn nhà này để sửa chữa, trần nhà, vách tường đều đã bị tổn hại khá nặng, thay toàn bộ hệ thống điện đã lâu không sử dụng bằng những dây mới, bảo đảm an toàn cho người sử dụng.

Vì biệt thự nhỏ phải trang hoàng mấy ngày nay, cô bị anh đưa đến khu biệt thự cao cấp của Đàng gia để ở.

“Tô tiểu thư, nhanh lên một chút, chúng ta phải đi bây giờ.” Quản gia của Đàng gia phụ trách tiếp rước cô thúc giục, nhắc nhở cô đừng dilly dally, làm trễ thời gian. Cô không muốn đi, cứ luôn miệng dilly dally nói lời cự tuyệt.

Ở Trâu gia chính là ăn nhờ ở đậu, ở Đàng gia cũng đâu khác gì mấy, không biết phải đối mặt với bác Đàng và di Đàng như thế nào, tự ti lại càng dâng cao, ở nhà của cô như thế là tốt rồi. Nhưng quản gia của Đàng gia nhất quyết không chịu, quyết tâm đưa cô đến ở, nói là do thiếu gia ra lệnh, phải bắt chấp tuân theo, giúp cô thu gom vài cái, mang theo hành lý kéo cô ra cửa.

Đàng gia và Tô gia chỉ có một số điểm giống nhau, lúc cô đến ở, bác trai bác gái đều đi du lịch, trong nhà không có một ai. Quản gia chuẩn bị cho cô một căn phòng, dẫn cô dùng đến phòng thiếu gia làm loạn lần nữa, rồi đi làm công việc của mình.

Đại Lận nghe từ “lần nữa”, cười mỉa máo, đi đến đứng bên cạnh cửa sổ.

Đàng Duệ Triết vì trốn cô, liền dọn ra ngoài, ở ngoài đương nhiên có biệt thự, rất ít về nhà, cô vào phòng anh có thể làm được gì? Tuy rằng ở đây một chút đều không thay đổi, nhưng thay đổi chính là Tô Đại Lận, sau khi ngồi tù, cô đã không còn can đảm mà tiến vào thế giới của anh, điều sợ hãi nhất khi nghĩ đến, chính là trở lại ba năm sống không bằng chết ở trong tù kia, người thân, gia đình tất cả đều biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cùng sống dưới một mái nhà

Edit: Shyn

Chạng vạng, cô tản bộ quanh khu biệt thự, đi vòng qua các biệt thự cao cấp rồi quay lại trước sân mình.

Những thứ lung tung trong viện đã được dọn, cỏ dại được quét không còn một mống, mấy công nhân đã bắt đầu trang hoàng lại phòng ở, tâm trạng phấn khởi trước công việc. Cô không bước vào phòng, mà là ngồi xuống ghế dài trước nhà, nhìn mặt trời đang dần chìm xuống, gió đêm như vuốt ve khuôn mặt cô.

Nơi này thật im lặng, người thân đều rời bỏ cô mà đi, còn ai mới có thể để cho cô chờ đợi ?

Tiêu Từ vội vã cho xe đỗ dưới ánh tịch dương, chỉ thấy bóng anh cầm một đồng sách vở, vui sướng gọi ‘Đại Lận’. Anh không mang kính đen, bỏ đi sự trầm ổn, khuôn mặt tuấn mĩ lộ ra, nụ cười quyến rũ luôn luôn thường trực, “Đại Lận, anh mang đến giúp em sách giáo khoa này, anh đã ủy thác trường học chiếu cố em thật tốt rồi...”

Quần áo trắng tinh của anh đã xuất hiện nhiều nếp nhăn, hình như cả đêm qua anh không ngủ; Mái tóc ngắn rũ xuống vài sợi trước trán, vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt không che giấu nổi sự vui mừng, “Đại Lận, có phải em rất muốn tiếp tục học không? Chúng ta cùng nhau hoàn thành chương trình đại học nhé!” (Awwwww Tiêu Từ đáng yêu quá <3)

Trong lòng Đại Lận âm ỉ, giúp anh mang đồng sách nặng trên tay, kiễng chân lau đi mồ hôi trên chóp mũi của anh, mắt tiếp buông xuống, có một chút ngưng ngừng, cô khẽ cắn vành môi, nhẹ nhàng nói: “Tiêu Từ, ba năm trước em đã bị đuổi học rồi, em...”

“Lãnh đạo đã đồng ý cho em tiếp tục học! Đừng lo lắng!” Tiêu Từ kích động nắm tay cô, khóa chặt vào tay mình, dịu dàng cổ vũ: “Em chỉ cần chuyên tâm học hành, còn lại để cho anh! Anh sẽ bù đắp lại những tổn thương cho em, em sẽ không còn khổ sở nữa, em sẽ luôn cười vui như trước!”

Hốc mắt Đại Lận nóng lên, bình tĩnh nhìn Tiêu Từ.

Cô không rút tay mình ra khỏi bàn tay ấm áp của anh, mà càng siết chặt hơn, tham lam đón lấy ấm áp từ bàn tay anh. Tiêu Từ vẫn ấm áp như thế, ấm từ nụ cười đến cả giọng nói, ấm cả lòng cô.

Cô vừa muốn khóc vừa muốn cười, cùng anh ngồi lên băng ghế dài ngắm ánh hoàng hôn rực rỡ. Tiêu Từ ngồi cạnh cô, ổn định lại trái tim đang nhảy lên bùm bùm, hòa nhịp với trái tim của cô.

“Đại Lận, gả cho anh được không?” Phía chân trời nuốt vào ánh tà dương cuối cùng, màn đêm dần dần buông xuống, Tiêu Từ đột nhiên mở miệng thổ lộ, đôi mắt thanh nhã chân thành, thâm tình nhìn cô chăm chú, “Gả cho anh, để cho anh được chăm sóc em cả đời, không rời không bỏ.”

Nước mắt Đại Lận không tự chủ được mà ứa ra, đôi mi run run, nước mắt tuôn trào nhìn Tiêu Từ.

Thì ra trên đời này, còn có đàn ông nguyện ý cưới cô, muốn cho cô một mái nhà.

“Đồng ý được không?” Tiêu Từ nắm chặt tay cô.

“Tô tiểu thư, thì ra người ở đây!” Phía sau, quản gia Đằng gia dẫn di Dung đến, vẻ mặt lo lắng toát cả mồ hôi, nhìn chăm chăm Đại Lận, đánh gãy bầu không khí của hai người: “Thiếu gia đã đến, đang ở tìm Tô tiểu thư! Tô tiểu thư theo chúng ta trở về đi!”

“Vì cái gì mà Đại Lận phải theo Đằng gia các người?!” Tiêu Từ nghiêm mặt, hai tròng mắt lạnh lùng, không vui không giận nhìn quản gia.

Anh nhẹ nhàng buông Đại Lận ra, nhìn thoáng qua mới biết biệt thự của Đại Lận đang được trang hoàng, Đằng Duệ Triết dám nhân cơ hội anh chạy đi thăm mẹ mà giành trước việc giúp Đại Lận mua đồ dùng sinh hoạt, tự ý cho người trang hoàng lại nhà, còn muốn bắt cóc Đại Lận đến Đằng gia!

Cái tên họ Đằng đúng là mặt dày không ai bì nổi!

“Bởi vì cô ấy phải ở lại Đằng gia!” Màn đêm đã bao trùm toàn bộ thành hồ, một bóng hình vững vàng như núi cao, lạnh lùng như Tu La chậm rãi bước tới; Một thân gọn gàng hào phóng, khuôn mặt nam tính trầm ổn, cơ thể to lớn ước chừng một mét chín mui, khí phách bức người không giảm mà tăng; Đôi mắt sắc lạnh cùng hơi thở tỏa ra lạnh lẽo. Môi mỏng gọi lên một đường. (Nam chính hỗn đản xuất hiện -_-)

Anh quét qua khuôn mặt nho nhã anh tuấn của Tiêu Từ, ánh mắt lạnh thấu xương dừng lại trên mặt Đại Lận: “Trở về?”

Đại Lận nhìn anh, lòng mảy khẽ nhủ lại, khuôn mặt thanh tú lộ ra một chút kinh hoàng. Sao anh ta lại muốn đích thân đưa cô đến Đằng gia?

“Tiêu Từ, di Tiêu bệnh thế nào rồi? Nghe nói hôm qua đi ấy bị xuất huyết.” Đằng Duệ Triết đem lực chú ý chuyển tới trên người Tiêu Từ, ánh mắt cười lạnh, mang theo vài phần lạnh nhạt: “Mẹ bị bệnh nặng mà con trai vẫn còn bận rộn theo đuổi bạn gái như vậy. A, tôi phải thắc mắc thay đi ấy rồi!”

Tiêu Từ nghe xong liền sa sầm, trong đôi mắt hiện lên vô vàn lo âu, cúi đầu nhìn Đại Lận mảnh mai. Thì ra mẹ Tiêu Từ bệnh nặng như thế, vì mẹ nhập viện mà Tiêu từ bận đến sứt đầu mẻ trán, còn chạy đến Tô gia giúp cô lo chuyện học hành.

Trong lòng cảm kích, bốn mắt nhìn nhau với Tiêu Từ, ý bảo anh nên quay về bệnh viện chăm sóc mẹ.

Đằng Duệ Triết đứng một bên nhìn cả hai tình chàng ý thiếp, ánh mắt không rời khỏi đối phương dù chỉ một giây, mắt đẹp thoáng qua một tia buồn bã, môi khẽ "xùy" một tiếng, quay lưng bỏ đi.

Đại Lận được đưa đến Đằng gia, không thèm chào hỏi ai, đứng trong phòng thần thờ một lúc, đi thẳng vào phòng tắm.

Anh ở thư phòng xử lý công việc, sau đó gọi điện cho Trâu Tiểu Hàm vài phút, Đằng gia yên tĩnh đến mức anh suýt quên có tồn tại một tô Đại Lận. Mấy năm nay anh dọn ra ngoài sống, rất ít khi trở về, biệt thự này đối với anh chỉ là nơi cha mẹ anh ở, là chỗ anh tránh còn không kịp.

Tuy đây là khu dân cư cao cấp, nhưng trước đây chẳng ai quản lý nổi vị Tô thiên kim hồng hách... Nhưng hiện tại, vị Tô thiên kim ấy im lặng đến mức làm cho anh cảm thấy mơ hồ, nếu Tiểu Hàm không nhắc đến hai chữ Đại Lận, có lẽ anh cũng quên mất Đại Lận đang ở nhà anh!

Nhưng sao Đại Lận yên tĩnh như thế? Không lẽ lại lén lút trốn vào chăn của anh?

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chạy trốn lúc nửa đêm.

Editor: Ru To

Anh xoay người trở về phòng mình, đưa mắt một vòng, phát hiện trong phòng không có ai đến, Tô Đại Lận không ở trên giường, cũng không cuộn mình trong chăn của anh, chờ anh ầm ra ngoài, sau đó cười hi hi ôm chặt người anh không chịu rời, dùng sức mà lao vào lòng anh.

Trên chiếc giường lớn được phủ bằng lớp drap hết sức ngăn nắp, không có đến một nếp nhăn, không khí u lạnh, căn phòng yên lặng không một tiếng động.

Anh nhú nhú mày, đưa tay đóng cánh cửa, một lần nữa trở về thư phòng.

Tại thư phòng, đảng gia lão gia từ đột nhiên gọi điện tới, nói mấy ngày tới sẽ đến Cẩm thành một chuyến, ghé thăm Trâu bí thư cùng con gái, cả tể bá Trâu lão gia đã qua đời sớm. Thời gian gấp mặt vốn đã bàn bạc kĩ lưỡng với bà nội của Trâu gia, có thể ngày mai sẽ lên đường.

“Vi sao lại gấp như vậy?” Anh đi đến cạnh cửa sổ, nhìn ra những ngọn đèn đường bên ngoài vẫn còn sáng trưng.

“Trâu lão gia là chiến hữu của ta khi còn trẻ, lần này ta đến thăm ông ấy. Còn Duệ Triết cháu, tuổi cũng không nhỏ, gặp được người thích hợp thì kết hôn đi. Bọn ta không phải thúc giục gì, mà muốn cho cháu nhanh chóng quyết định, rồi trở thành tốt trạng phu tốt phụ thân*. Đừng đòi phụ nữ liên tục như thế nữa, chơi đùa thế đủ rồi. Nghe nói tiểu thư của Trâu gia năm nay vừa tốt nghiệp, là tiểu thư khuê các, bọn ta hi vọng, lễ đính hôn của con sẽ diễn ra vào tháng sau, thế nào?”

*tốt trạng phu tốt phụ thân: người chồng, người cha tốt.

“Ông, thời gian có hơi gấp gáp.” Đảng Duệ Triết không phủ nhận chuyện của anh và Tiểu Hàm tại thời điểm đó, thân nhiên nói ra, giờ tay hạ chiếc màn xuống, quay lại ngồi vào trước bàn làm việc, “Ông nội đừng nghĩ xa quá, chuyện Tiểu Hàm để sau.”

“Mấy năm trước, bọn ta có một lần nhìn thấy tiểu thư của Trâu gia, là cô bé đó, không sai.” Đảng lão gia cao giọng cười, ngập tràn vui sướng: “Đảng gia chúng ta rất cần một đứa cháu dâu biết lễ nghĩa như thế, đoan trang hào phóng, ôn nhu hiền thực, rất xứng với cháu. Duệ Triết, ngày mai bọn ta đến Cẩm thành, ngủ lại quán rượu Lira, cháu nhất định phải đem tiểu thư Trâu gia đến đây để nội gặp mặt.” Tâm trạng Đảng lão gia chuyển biến tốt hơn, hớn hở ngắt điện thoại.

Đảng Duệ Triết ánh mắt anh không biểu thị cảm xúc, đặt tay lên bàn, bờ môi mỏng mân thành một hàng thẳng tắp, không rõ chính mình vì muốn gì lại chạy thật gia từ biệt thự riêng về đây, lại còn ở qua đêm? Cái phòng kia của anh đã nhiều năm không có người ở, căn bản là ở đây chẳng có cái gì đáng để anh lưu luyến, lần này anh về đây, nhưng lại hoàn toàn không có việc gì cần giải quyết.

Rạng sáng một chút, anh cuối cùng cũng chấm dứt công việc, đi trên hành lang trở về phòng ngủ. Giữa đêm khuya, thắm đen tạo thêm chút thần bí, có vẻ lâu hai đã im ắng càng thêm tĩnh lặng, không có một bóng người, vừa đi đến cửa phòng, lại nghe được âm thanh mở cửa ở phía bên kia.

Trong bóng đêm, chỉ thấy Tô Đại Lận lẳng lặng từ trong phòng đi ra, mang theo túi hành lý, trên người vẫn là bộ đồ cũ màu hồng nhạt, dự tính chạy trốn khỏi đây.

Đôi mày kiếm của anh nhíu lại, nhìn theo cô xuống thang lầu.

Cái bóng của cô gầy guộc, thon dài, mái tóc dài được quấn lên mấy vòng, bóng dáng mảnh mai, dáng người xinh đẹp tuyệt hảo, gáy trắng nõn thon dài, tựa như một thiên nga cao quý. Cặp cổ cùng xương quai xanh vô cùng gợi cảm, đôi chân tinh tế không một vết sẹo lỗi, bầu ngực đầy đặn vô cùng quyến rũ.

Phía dưới cô mặc một chiếc váy ngắn cùn, lộ ra cặp đùi trắng nõn chắc nịch, trước đột sau kiêu; Cánh tay tinh tế, mảnh mai thướt tha, Cơ thể gầy yếu đã phảng phất thấy đường cong chữ S hấp dẫn.

Cái áo ngắn tay màu hồng nhạt, cổ áo rất lớn, bên trong mặc đai đeo, khéo léo lộ ra xương quai xanh.

Đây là quần áo của cô vào ba năm trước, bây giờ cô mặc lại chỉ thấy thân thể gầy gò, cảm giác có chút mới mẻ.

Anh không dời ánh mắt khỏi thân hình thanh lịch kia, vô thức tiến về phía trước hai bước, nhìn theo cô đang di chuyển xuống lầu, đến phòng khách lớn, chuẩn bị ra ngoài.

Nhưng Đại Lận vừa nắm lấy cửa mở ra, đột nhiên có một tiếng động lớn, cô sợ đến mức co rụt cả vai, dừng bước, không dám bước ra ngoài.

Anh ở lâu hai lạnh lùng nhìn cô cười, những con chó săn được trời ngay cây trụ lớn tiếng sủa, anh chậm rãi từ trên lầu đi xuống.

Đại Lận một lần nữa đóng cửa lại, tựa lưng lên cửa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ứa ra mồ hôi lạnh; Phía sau cánh cửa là bãi cỏ xanh xa lạ, thiếu chút nữa đã nhảy phốc lên cắn, xoi tái cô; Trước mặt anh là người đêm khuya lại không chịu đi ngủ, Đổng Duệ Triết tiến về cô một bước, con người anh đen kịt u lãnh cùng vô cảm, thân hình to lớn như một ngọn núi theo hướng cô mà ép tới.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Hôn cô

Edit: Shyn

Anh ép tới chỗ cô, dùng ánh mắt xem cô như con mồi, nguy hiểm áp bách.

Cô sợ hãi co người lại, túi hành lý trong tay rớt xuống thật mạnh.

Ngay sau đó, thân hình cường tráng thoát cái xuất hiện trước mắt, nâng cánh tay lên, ép chặt bàn tay đang mở khóa cửa của Đại Lận xuống.

Đôi mắt thâm thúy lạnh lẽo như đêm xuống, hơi thở mát lạnh phun lên chóp mũi, áp trụ cô dưới cằm, môi gợi cảm vẽ lên một đường cong, “Đã trễ thế này, muốn đi đâu?” Tiếng nói trầm thấp, ẩn chứa bão tố bên trong, cúi đầu xiết chặt cả vai Đại Lận.

Hai vai của cô mạnh mẽ run lên, “à” một tiếng, sợ hãi rụt người lại.

Nhưng người đàn ông này đè nặng phía sau gáy cô, cánh tay trắng kiết nhanh nhẹn, thoáng cái đã vòng quanh thắt lưng thon thả của cô, lực bàn tay càng mạnh sau đó, lưỡi bá đạo cạy hàm răng đang cắn chặt của Đại Lận, ở trong miệng của cô công thành chiếm đất, hút trọn ngọt ngào.

Cô bị hôn đau, tay nhỏ bé nắm lấy anh, muốn kéo tóc anh xuống. Anh chẳng hề muốn buông tha, lưu luyến sự non nớt mềm mại, quần lấy cái lưỡi thơm tho, muốn cô đáp lại, cô càng giãy giụa hơi thở anh càng gấp gáp, cuối cùng than nhẹ một tiếng, để cho cơ thể cô tựa lên người mình, hai chân dấn lên hông anh, phía sau lưng dấn lên cánh cửa thủy tinh lạnh băng.

Cô ra sức chống cự, hoảng sợ hình lửa dục của anh đang cháy lên trong ánh mắt.

Ba năm trước đây cô làm Diệp tổ Tổ bị thương, anh tức giận phát tiết trên người cô, làm cô nhục nhã, trừng phạt cô, biến cô trở nên hạ lưu; Nhưng còn bây giờ thì sao, cô không hề làm phiền anh, cũng không hại người phụ nữ nào của anh, vì sao lại còn đối xử với cô như vậy?

Nước mắt ứa khuất đã đảo quanh hốc mắt, tay của anh đã sớm bao phủ trên bộ ngực đầy đặn.

Tròng mắt âm lãnh của anh tỉ mỉ đánh giá cô, dùng vật nam tính to lớn ngăn chặn cử động, bên môi lộ ra vẻ lo lắng nhưng vẫn không từ thủ đoạn, ánh mắt lộ ra vẻ muốn chinh phục con mồi; Ở phía trên giữ khoảng cách nhất định với cô, bàn tay to lớn cầm cả vai cô, ép cô dấn lên tấm cửa thủy tinh, xoa nắn ngực tròn trịa; Nửa dưới thân lại thân mật giao hợp, dùng đôi cường tráng của mình để đỡ lấy thân thể mỏng manh, nhấn mạnh cho cô biết đây chính là dục vọng của nam đối với nữ.

Cô bị làm cho đau đớn, quơ tay đánh anh, nhưng người này chẳng mấy may tí nào, tròng mắt lạnh buốt dừng trên xương quai xanh và ngực quyền rũ, bàn tay to xoa nắn đường cong, phát họa vẻ đẹp tuyệt mỹ, ánh mắt ngày càng trầm xuống, sau đó đem miệng của cô đẩy lên thật mạnh, vòng ra phía sau vót ve tằm lưng cô, xoa dịu cơ thể đang run rẩy.

Lúc này anh không hề có ý định dừng lại, chủ động đem đùi của cô quần lên lưng anh, ngực cường tráng đè ép ngực non mềm, môi hôn lên môi cô rồi từ từ trượt xuống cổ trắng nõn, nam tính nóng rực đánh tới cô, làm cho toàn thân cô phát run, cô khóc lên, tay nhỏ bé nắm lấy quần áo anh không ngừng cầu xé, không cho anh hôn cổ cô, không cho anh cởi áo cô. (Cái bà này sao ngày thơ ấu kia, làm thế chi bằng đứng im còn hơn :v *mất máu* không edit nổi luôn, cứu ta T,,T)

Lửa nóng lưu luyến trên cổ của cô, nhất quyết ghì chặt tay nhỏ bé, tham lam đoạt lấy sự non nớt của cô. Điện cuồng như dã thú chuyển xuống xương quai xanh, ôm chặt cơ thể cô, bàn tay to lớn nhanh chóng lột bỏ trang phục phía dưới của cô, lộ ra cảnh xuân kiều diễm... Anh không hôn nữa, mà là dùng lại đánh giá bộ dạng run rẩy của cô... Sau đó bàn tay to bỗng nhiên buông ra, cảnh xuân cũng theo đó mà ngã “phịch” xuống, cái rét lạnh lại truyền tới, bóng dáng đồ sộ chăm chú nhìn cô, dục vọng trong mắt cũng nhanh chóng tàn đi mất, thay vào đó là một chút chán ghét.

Anh lấy lại sự bình tĩnh, đôi mắt lóe lên tia hàn quang, hơi thở trầm ổn như chưa từng rối loạn. Sau đó không nói một lời, khuôn mặt trầm xuống, xoay người rời đi.

Đại Lận ngồi dưới đất cúi đầu, nước mắt không ngừng tuôn ra

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tiểu Hàm ghé thăm

Editor: Ru Tơ

Ngày hôm sau, Tiểu Hàm được đưa đến Đẳng gia, mang theo gương mặt xấu hổ đến biệt thự, đi vài vòng tham quan từ lầu trên xuống lầu dưới, cuối cùng vào phòng Đẳng Duệ Triết.

Đại Lận nhốt mình trong phòng, đứng cạnh cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài. Bầy chó săn của Đẳng gia vẫn bị cột ở trong sân, híp mắt ngủ gật, lúc nhìn thấy Đẳng Duệ Triết và Tiểu Hàm đến, vội vàng chạy tiến tới phe phẩy cái đuôi lấy lòng, hoan nghênh Tiểu Hàm ghé thăm, ngoan ngoãn vô cùng.

Nhưng nếu là Đại Lận, chỉ cần cô bước chân đến cửa, chúng nó sẽ thành đàn vây quanh đi lên, lộ ra hàm răng nanh sắc bén nhìn Đại Lận, giương nanh múa vuốt. Đơn giản chỉ vì, thiếu gia của chúng chán ghét cô.

Đẳng Duệ Triết chán ghét cô, dùng bầy chó săn để giữ cửa, không cho cô đi lại chung quanh Đẳng gia, bỏ chạy giống như ba năm trước; Cũng không cho cô rời cửa nửa bước, đi gặp Tiểu Tử; Không thèm nói một tiếng, đòi trốn đi mà chưa có sự cho phép của anh, muốn khiêu khích giới hạn của anh hay sao?

Anh là kiểu đàn ông hề tức giận là không từ thủ đoạn, lúc giận dữ, dùng nụ cười quyến rũ đó mà làm nhục cô, chà đạp cô, khiến cho cô không dám mở miệng tiếp tục gọi ‘anh Duệ Triết’. Nhưng Tiểu Hàm lại có thể bừa bãi gọi anh như thế, nhìn thấy con gián độc sợ tới mức nước mắt dâng trào, ra sức nũng nịu, Lê Hoa mang vũ khí nhào vào lòng anh, anh sẽ không chán ghét mà ném Tiểu Hàm xuống, mặt khác, lại nhẹ nhàng ôm cô ta, bên môi nâng lên một nụ cười sùng nịnh.

Bởi vì Tiểu Hàm ôn nhu tài năng, ngọc nhuyễn hoa nhu, là một cô tiểu thư đơn thuần e lệ.

Ba năm trước đây, Tiểu Hàm không hề theo đuôi Duệ Triết, không phải lúc nào cũng nhào vô lòng anh như thế, mà mỗi lần gặp mặt là mỗi lần xấu hổ, má ngọc ửng hồng, cái miệng nhỏ nhắn mẩn mề, giống như một đoá nụ sắp nở.

Cô ta sẽ không chạy theo Đẳng Duệ Triết, chỉ e lệ lặng lẽ ngắm nhìn anh mỗi khi Đại Lận không ngừng kêu ‘Duệ Triết ơi, Duệ Triết à’, đem toàn bộ tình cảm của một thiếu nữ e ấp che giấu dưới đáy lòng.

Tiểu Hàm và Đại Lận là bạn bè tốt như hình với bóng, Tô Đại Lận nói nhiều, cô ta nghe nhiều, chỉ có lâu lâu hé miệng cười, khuôn mặt thanh tú xẹt qua một tia ‘à, ra là thế’, cũng không chen chân vào cuộc sống của anh.

Cô ta rất ít chủ động gặp mặt Đẳng Duệ Triết, mỗi ngày đều xuất hiện với hình ảnh tiểu công chúa đoan trang khéo léo, diện mạo xinh đẹp, gia cảnh giàu có, theo khuôn phép cũ, quần áo hoặc váy hồng, tóc dài mềm mại, da thịt trắng nõn, giống như cảnh sen thanh tú hé nở trên mặt nước.

Sau khi Tô Đại Lận bị bỏ tù, cô ta như trở thành mỹ nhân đệ nhất, đàn ông theo đuổi nườm nượp. Nhưng toàn bộ đều bị bí thư phụ nhân từ chối, chặn chân ở cửa, thái độ kiên quyết, với nữ nhi trong tuổi học hành này, tuyệt đối không nói chuyện yêu đương, cũng tự lái xe rước con gái tan học, gia giáo hết sức nghiêm khắc.

Mà sau khi Đẳng Duệ Triết chia tay Diệp Tố Tố, có Trâu bí thư và vợ làm cầu nối, Tiểu Hàm càng dễ dàng thu hẹp khoảng cách với anh, gọi ‘anh Duệ Triết’ nhu tình như nước, mỗi lần kêu là mỗi lần ngọt ngào.

Nhưng anh lại mang Đại Lận cơ khổ vô y đến Đẳng gia, cũng đề cô ở biệt thự kiểm soát mọi hành vi, không cho cô ra ngoài, khiến cho người ta có chút khó hiểu. (RT: - - Hìhì, quả thật khó hiểu!!)

Anh hôn Đại Lận, với thân thể trẻ con non nớt của cô còn đầy đặn có hứng thú, lửa dục hừng hực bùng lên, dục vọng càng dâng cao, thiếu chút nữa cảm giữ không được, mà biến Đại Lận thành người của anh. Nhưng đến lúc dục vọng qua đi, anh vẫn là Duệ Triết, vẫn chán ghét cô, những thứ liên quan đến cô đều cảm thấy phản cảm, phiền chán thối dây dư, anh nhìn chăm chú vào mặt cô, vẫn như vậy, vẫn là hèn hạ mang theo chút lạnh lùng. . .

Anh vẫn là Duệ Triết của ba năm trước kia, nhưng dục vọng và nụ hôn cuồng dã kia như đập cô ra thật xa anh, bắt cô phải thấp hèn cuối đầu, nước mắt chảy không thể ngưng như ba năm trước.

Hiện tại Đại Lận rất sợ anh, tự mình nhốt lại trong phòng, không ăn không uống, chỉ cần biệt thự có tia gió thổi qua làm lay một cọng cỏ, đều có thể khiến mặt cô biến sắc, toàn thân run lên cầm cập.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 36: Bọn họ tình cảm

Edit: Shyn

“Tô tiểu thư, người ăn một chút gì đi.” Đẳng quân gia gõ cửa phòng Đại Lận không dưới mười lần, nhưng trong phòng vẫn im lặng như cũ.

Đại Lận khóa trái cửa phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn khốn khổ áp lên mặt kính thủy tinh lạnh lẽo.

Cô không muốn biến thành một con chim nhỏ bị Duệ Triết giam trong lồng sắt, chịu đựng nhục nhã mà anh ban cho cô. Cô ngồi tù ba năm, mất cha mất mẹ, mất cả nhà cửa, xem như đã trả đủ nợ cho anh rồi, đã rất đủ rồi, sao còn phải chịu thêm nhục nhã...

“Giúp tôi nhốt lại đám chó săn trước cửa được không? Tôi muốn đi làm.” Cô bước đến, nhẹ nhàng mở cửa ra, khuôn mặt ưu thương tái nhợt, trên cổ non mịn còn lưu lại chần chịt những vết hôn sâu, kéo dài từ xương quai xanh đến ngực, quần áo cũng không che nổi.

Quân gia chỉ liếc một cái liền rõ sự tình, khó xử nói: “Bọn chó săn đó chỉ nghe lời của cậu chủ... Tô tiểu thư, trước tiên hãy ăn chút đã!”

Đại Lận lập tức đóng cửa lại, không cho quân gia đem bất cứ thứ gì vào.

Ngoài cửa truyền đến một chuỗi âm thanh gọi tên Đại Lận, nhắm mắt cũng biết là Trâu Tiểu Hàm, giọng nói thanh thanh rất dễ nghe: “Đại Lận ở trong phòng sao? Em là Tiểu Hàm đây!” (mình đôi cách xưng hô cho hợp nhé ^^)

Đại Lận tựa lưng lên cánh cửa, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn về phía cửa sổ.

Tiểu Hàm ở ngoài gõ cửa một lúc, không nghe thấy Đại Lận trả lời liền sợ rồi cả lên, thương tâm khóc nức nở: “Duệ Triết, có phải chị Đại ận đã xảy ra chuyện? Quân gia mau lấy chìa khóa mở cửa ra, Đại Lận không thể gặp chuyện gì không hay!”

Cho nên âm thanh mở khóa leng keng ngoài cửa truyền tới.

Đại Lận xoay người mở cửa ra, không hề nhìn Tiểu Hàm mà trực tiếp nhìn Duệ Triết, lạnh nhạt nói: “Đề cho tôi ra ngoài, tôi muốn đi làm!”

Môi mọng Duệ Triết khẽ nhếch lên, ánh mắt thâm thúy dừng lại trên vết ngón in trên ngực cô, liếc mắt một cái, khoe môi nâng lên: “Cô muốn đi ra ngoài thì cứ việc. Không ai cản cô.”

Tiểu Hàm cũng nhìn thấy dấu vết hồng hồng sưng đỏ, còn mang theo vết hằn, hình như không phải muỗi cắn, cô hấp một ngụm khí lạnh, hoảng hốt nói: “Đại Lận, có phải chị mắc bệnh sởi? Đề em dẫn chị đi khám!”

Sống trong gia giáo nhiều năm, cô gái ngoan ngoãn Trâu Tiểu Hàm chưa từng tiếp xúc quá thân mật với người khác phái, không biết rằng vết hồng hồng đó là do bị đàn ông hôn mà ra. Cô nhìn vết thương chần chịt trên ngực Đại Lận mà đau lòng, nắm tay Đại Lận muốn dắt đi bệnh viện.

Cho đến lúc Duệ Triết mất kiên nhẫn hô một tiếng ‘Tiểu Hàm’, cô mới bối rối ngưng lại, xoay người nhìn anh Duệ Triết của mình. (Của mình... Ái chà chà... no:)

Ánh mắt Duệ Triết thâm trầm, tuấn nhan trầm duệ, ý bảo không cần xen vào chuyện của Đại Lận, mau buông tay ra.

“Duệ Triết, chị Đại Lận bị thương...” Tiểu Hàm vẫn rất lo lắng cho Đại Lận.

“Đó không phải bị thương, không ảnh hưởng gì đến sức khỏe.” Anh hung ác liếc Đại Lận một cái, khuôn mặt tuấn tú lạnh đi vài phần, nhìn về phía Trâu Tiểu Hàm: “Em đã thăm xong Đẳng trạch* rồi, chúng ta mau đến khách sạn Lira, ông nội chắc cũng đến rồi.”

*Đẳng trạch: Biệt thự nhà họ Đẳng

Tiểu Hàm vui sướng đứng lên, buông tay Đại Lận rồi nhanh chóng nhảy đến bên cạnh anh, mừng rỡ ôm lấy cánh tay, ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, môi cười đến híp lại, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Anh Duệ Triết, ông nội Đẳng có khó tính không?”

Đẳng Duệ Triết rất ít khi cười, giờ phút này lại buông mắt xuống, cung chiều nheo nheo môi cô nói: “Có.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Hàm lập tức cong xuống.

Đại Lận đứng một bên nhìn, chợt nhớ đến mình trước kia.

Trước kia cho dù cô có quần lấy anh thế nào, anh cũng sẽ không nheo nheo môi cô như thế, sẽ không dịu dàng nói chuyện với cô như vậy. Bởi vì cô không thể hiểu anh, chỉ luôn chọc cho anh tức giận.

Mà Tiểu Hàm cũng cư xử rất đúng mực, không hề khốc lóc bỏ chạy như những người phụ nữ khác, mà là chỉ làm nũng với anh, ngây thơ cái gì cũng không hiểu;

Lúc anh và Diệp Tổ Tổ yêu nhau, Tiểu Hàm không hề làm phiền anh, theo đuổi anh, mà chỉ lặng lẽ ở cạnh anh... Cô ấy thuần khiết, vừa thông minh vừa gia giáo, cũng chẳng nhiễm thói hư tật xấu của tiểu thư, mà chỉ trầm tĩnh nhẹ nhàng;

Tiểu Hàm chính là một tờ giấy trắng, còn không biết đó là dấu hôn. Cô tốt bụng, hiền thực, trí tuệ hơn người, quả là một cô gái xứng đáng.

Mà Đại Lận chỉ là một kẻ thiếu suy nghĩ.

Cô hơi cúi đầu, không muốn để ý đến hai người trước mặt, xoay người khóa cửa phòng lại.

Ba năm trước, khi anh phát tiết trên người cô trong biệt thự trên núi, cô mới biết được dấu hồng hồng như thế là dấu hôn, là dấu vết hoan ái của nam và nữ, không phải do kiến cắn, cũng không phải do bị sờ .

Mà lúc đó cô mang danh ác độc, điêu ngoa tùy hứng, thử hỏi nếu cô nói cô không biết cái vết hồng hồng đó là gì, Đằng Duệ Triết nhất định sẽ mắng cô: Cô đúng là loại phụ nữ đáng chết, còn không biết xấu hổ mà giả vờ thanh cao! Nhìn xem tôi yêu cô như thế nào!

Anh vẫn luôn nghĩ rằng cô dùng thân thể này để giao dịch với Xá Dật, cho rằng cô là loại con gái dễ dãi. Bởi vì, cô đã từng theo đuổi anh.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Chương bị nhảy nguồn. Mời các bạn đọc chương kế tiếp nhé !

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tiêu Tử đến đây.

Editor: Ru Tơ

Đằng Duệ Triết đi rồi, Tiêu Tử vội vàng từ bệnh viện chạy đến đây, do người ở câu lạc bộ gọi đến, nói Đại Lận không đi làm, cũng không ai liên hệ được, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không. Anh chấn động, lập tức lái xe chạy đến Đằng gia.

Nhìn thấy những con chó săn, anh chửi ầm lên, hận tên họ Đằng này đến tận xương tủy!

Mẹ kiếp ! Tên Đằng Duệ Triết này tính toán gì mà dám dùng chó săn hù dọa Đại Lận? Đại Lận cực khổ trong ngục tù ba năm, là do ai làm? Hắn đã muốn hại Đại Lận cửa nát nhà tan, làm Tô gia tan lạc suy bại một cách êm đẹp, người nhà qua đời, bây giờ còn muốn gì nữa!

Chỉ cần là người có quyền thế, có thể hành hạ một cô gái cơ khổ vô y như thế sao ? Còn muốn biến cô thành cái dạng gì nữa! Đại Lận năm đó còn là một đứa nhỏ chưa hiểu chuyện, bị phạt nặng như thế vốn đã quá sức chịu đựng!

Đại Lận đứng ngay cửa sổ, nhìn thấy Tiêu Tử lái xe đến, vừa hoảng hốt vừa vui mừng la to một tiếng ‘Tiêu Tử’, như bắt được phao cứu sinh, chạy thục mạng xuống lầu. Tiêu Tử đến cứu cô, cứu khỏi nơi cô từng coi là thiên đàng, nhưng hiện tại chỉ là cái địa ngục ghê sợ.

Tiêu Tử ở cửa Đằng gia nhấn chuông liên hồi, bất quản gia phải dẫn bảy chó săn đến chỗ khác, nếu không Tiêu Tử anh sẽ tố cáo Duệ Triết bắt cóc người trái phép!

Nhưng người quản gia nói với anh đó là bảy chó giữ nhà, dây xích chỉ dài một thước, nuôi thả ở trong sân, sẽ không cắn người bừa bãi, từ xưa đến nay người ra vào Đằng gia đều không sợ, vấn đề là người đi ngang qua có dám chọc bọn chúng hay không.

Mà Tô tiểu thư lại vô cùng sợ chó, cô không chịu bước chân ra khỏi phòng, họ cũng không còn biện pháp nào khác.

Nói vậy có nghĩa là, họ không giam giữ Đại Lận, mà là vì cô nhát gan, không dám đi ngang qua bảy chó trước nhà! Đây cũng chính là đe dọa người bị

giảm lòng còn gì!

Tiêu Từ nghe xong nổi trận lôi đình, mạnh mẽ đẩy cửa đi vào, quả nhiên phát hiện đám cho sẵn thể trạng to lớn nhảy phốc lên, tiếng dây xích va đập leng keng trên mặt đất, làm cho người ta chân tay run rẩy; Khi anh đi đến trước mặt, bọn chúng chỉ có thể hướng đầu tới cần, răng nanh cách chân anh chỉ vón vện vài xăng-ti-mét.

Lông tóc anh chẳng bị tổn hao dù chỉ một cọng, trực tiếp đi vào đại sảnh, ôm choàng lấy Đại Lận từ lầu trên chạy xuống.

“Tiêu Từ.” Đại Lận chui vào lòng anh, toàn thân sợ hãi mà lạnh run lên, hai tay ôm chặt thắt lưng của anh.

Anh đau lòng không ngớt, nâng mặt cô lên, hôn vào trán, nắm tay cô một lần nữa trở về phòng thu dọn hành lý, đưa cô ra khỏi chốn quỷ quái này.

L

úc hai người vừa đi đến cửa, bọn chó săn hung ác đứng bên ngoài lại lần lượt đứng lên, bộ mặt dữ tợn, như hận không thể cắn xé anh và Đại Lận thành từng mảnh nhỏ.

“Chuyển lời cho đại thiếu gia của các người, tôi sẽ tố cáo hần bắt nhốt Tô tiểu thư phi pháp, xâm phạm nhân quyền tự do của người khác!” Anh trừng mắt nhìn quân gia cảnh cáo, nắm tay Đại Lận với khuôn mặt nhỏ nhắn bị hù dọa đến tái nhợt hướng ra ngoài cửa.

Đại Lận đi phía sau anh, bây giờ mới phát hiện dây xích bọn chó săn không đủ dài, cản bản chuyện nhảy phốc lên người mà cắn cô là không thể, chỉ là Đẳng Duệ Triết cố ý hù dọa cô. Nếu cô có can đảm lao ra ngoài, cô đã có thể thoát đi như thế này.

Cũng mặc kệ chuyện bây chó đó có bị xích lại hay không, lá gan của cô cũng không lớn tới mức có thể đi tiếp cận đàn chó săn hung dữ. Chỉ có ba năm trước, cô mới có gan theo đuổi Duệ Triết.

Chính là Đẳng Duệ Triết không biết, cô không chỉ sợ bọn chó săn kia, mà còn sợ ánh nhìn như lang sói của anh. Sự can đảm kia vốn không còn nữa, thật sự bây giờ chỉ tồn tại nỗi sợ hãi, duy nhất nỗi sợ hãi.

Tiêu Từ đưa cô đến khu nhà của Tiêu gia, sắm cho cô một bộ đồ mới, cho cô thời gian tắm rửa kì cọ.

Hoa viên Tiêu gia rộng lớn, khoảng mấy trăm bình*, ba Tiêu hiện tại không có ở đây, ông đến bệnh viện để chăm sóc bác Tiêu gái, chờ kết quả kiểm tra.

*Bình : đơn vị đo lường, một bình tương đương với 36 mét vuông.

Một nơi rộng lớn như thế, chỉ có cô và Tiêu Từ ở trong.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trân trọng cô

Edit: Shyn

Cha Tiêu Từ là một thủ trưởng cấp cao, thuộc hàng có quyền lực, danh môn vọng tộc ít ai bì kịp, ở Cẩm thành này hợp tác vững vàng với Bí thư và ngài thị trưởng, mẹ Tiêu Từ là chủ một công ty lớn, chi nhánh rộng rãi cả trong và ngoài nước, là một nữ thương nhân xuất sắc.

Đại Lận tắm rửa xong, im lặng bước trên lầu xuống, nhìn quang cảnh xa hoa nhà Tiêu Từ, chân tay có chút luống cuống.

Cô cứ tưởng sẽ gặp người nhà của anh ở đây, không ngờ Tiêu gia này chẳng có một bóng người, chỉ có cô và Tiêu Từ. Tiêu Từ đứng ở phòng khách nghe điện thoại, nói chuyện công việc với đối phương, vừa quay đầu lại, liền thấy cô áo váy rộng thùng thình, tóc dài ướt sũng bết dính trên mặt.

Mái tóc đen mượt dài ngang lưng, khoát lên bờ vai trắng mịn như tuyết, mắt to như trong suốt, lông mi cong dày, môi đầy đặn hồng phấn, da thịt vừa mới tắm xong trở nên căng bóng, lộ ra vết hôn sâu ngấn in trên ngực.

Trên người cô tỏa ra mùi hương nữ tính, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn xuống, miệng nhỏ nhắn khẽ mím lại, có chút ngượng ngùng và xấu hổ.

Anh nhất thời nhìn đến thất thần, chạm rãi buông điện thoại trên tay xuống.

Đại Lận ngồi tù 3 năm, nhưng cũng chẳng mất đi sự ngây thơ thuần khiết, thực non nớt, đôi mắt ngập nước mê mang như một chút nai tơ, đầu nhỏ lúc nào cũng nhìn xung quanh cảnh giác, tìm kiếm phương hướng an toàn. Lúc cô ở trên du thuyền nhìn anh, sợ anh vứt bỏ cô, anh thật sự chỉ muốn đem cô

nhốt vào lòng, cho cô cảm giác an toàn, cứ như vậy ôm cô cả đời.

Đại Lận bây giờ khuôn mặt tràn đầy vẻ căng thẳng, hẳn là ráat muốn được sống vui vẻ, hạnh phúc.

Ánh mắt anh dao động trên khuôn mặt trẻ trung của cô, kéo xuống một chút chính là phần ngực lỏm đóm chấm đỏ.

Chấm đỏ chần chịt đó chính là vết hôn, giống như đã khắc sâu vào người Đại Lận, mà người khắc lên, chính là Đằng Duệ Triết.

Đằng Duệ Triết là tên khốn!

Đại Lận cúi đầu, nhẹ nhàng lui lại, không ngừng dùng tay che lại cổ áo chữ V, muốn che lại dấu vết này. Cô không muốn để Tiêu Tuer nhìn thấy chúng, không muốn để anh biết mình đã từng bị nhục nhã.

Tiêu tử nhìn cô, bàn tay siết chặt lại, chậm rãi đi đến cạnh cô, lấy tay vuốt vuốt tóc của cô, làm như mình chưa thấy gì, cười nói: “Anh giúp em sấy tóc.”

Anh dịu dàng giúp cô sấy tóc, ngón tay thon dài xem kẽ trên tóc cô, yêu thích không muốn buông tay. Luồng khí nóng kia ôn nhu chạm đến, làm cho cô dần dần thả lỏng, nhẹ nhàng tựa vào trong lòng anh.

Sau khi giúp cô sấy khô tóc, anh dịu dàng hôn hôn lên mái tóc cô, rồi trượt xuống cái trán, nhưng vẫn không để cho cô cảm thấy trống rỗng, mà là ôm cô một cách thoải mái, rồi tự mình đưa cô đến chỗ làm.

Bà chủ Nhã Lan Cát (tên chỗ làm của ĐL) rất nể mặt Tiêu Tử, không để cho Đại Lận ra tiếp khách, mà chỉ để Đại Lận đi theo Cố Lã Lướt làm một số việc vặt vãnh.

“Đó là do chị đề nghị.” Cố Lã Lướt mở miệng cười, tóc dài phiêu dật đã biến thành tóc ngắn, làm cho khuôn mặt xinh đẹp càng tăng vẻ phong tình, khéo léo quyến rũ, “Nếu Tô tiểu thư cứ chỉ làm chuyện vặt vãnh, sẽ bị đám phụ nữ ở đây giẫm nát dưới lòng bàn chân, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên. Ha ha, đây là nơi phong nguyệt, chỉ làm việc lao công thì làm sao kiếm ra tiền, cho nên thử tiếp khách uống rượu, em thấy sao?”

Ánh mắt cô lưu chuyển, lông mi như tơ lụa khẽ liếc Đại Lận một cái. Quả nhiên Đại Lận lập tức lắc đầu, sắc mặt hơi xanh lại.

“Đi thôi, ngay lúc này. Hôm nay sẽ là ngày tiếp khách đầu tiên của em.” Cố Lã Lướt cười phong tình vạn chủng, kéo tay cô, nháy mắt với Cố Hồng một cái: “Đêm nay Công tố viên của Cẩm Thành sẽ đến Nhã Lan Cát, chị dẫn Đại Đại sang đó, phải giới thiệu đây là người mới được coi trọng ở Lan hội.”

“Mà Đại Lận, em không cần nói nhiều, nghe người ta nói rồi châm trà là được.” Cô quy đầu lại sờ sờ tay Đại Lận, giống như một người chị, “Em là tô tiểu thư, về việc thưởng thức trà, tranh, nước uống chắc cũng biết rồi đúng không?”

Đại Lận dùng sức lắc đầu, cô không muốn tiếp khách uống rượu.

“Tô tiểu thư không cần lo lắng.” Cố Lã Lướt thở dài một tiếng, giọng điệu ôn nhu, lời nói thâm thúy: “Chị Lã lướt sẽ không giới thiệu một kẻ hư đốn cho em, công tố viên này là một chính nhân quân tử, không uống rượu, cũng không ham mê nữ sắc. Anh ta chỉ muốn tìm người nói chuyện phiếm, giải quyết chuyện phiền muộn chốn quan trường. Mà Tô tiểu thư từng là con gái nhà quan, chắc hẳn sẽ có tiếng nói chung với anh ta.”

Đại Lận chậm rãi ngẩng đầu, răng trắng nõn cắn muốn nát cánh môi.

“Tô tiểu thư, em hẳn là đã tiếp xúc nhiều với xã hội này, nhất là đàn ông.” Cố Lã Lướt không cười nữa, nghiêm túc nhìn khuôn mặt sợ hãi của Đại Lận: “Chuyện cửa nát nhà tan em không thể thay đổi, nếu em muốn có thể sống yên ổn trong xã hội này, thì phải biết tự mình cố gắng. Chuyện Tiêu Tử có thật sự trở thành nơi chốn gió bão cho em không vẫn không thể chắc chắn, nếu em gả cho anh ta, chị Lã Lướt sẽ rất vui vẻ, sẽ chúc phúc cho em; Nhưng nếu không thể, thì em chỉ có thể dựa vào chính mình mà sống, không phải sao? Làm việc ở đây không phải đẩy em sa vào vũng lầy, mà là để cho em mở rộng mối quan hệ.”

“Em.....” Ánh mắt Đại Lận chớp động, lông mi nhẹ nhàng nhướn lên.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chuẩn bị đính hôn

Edit: Ru To

Kết thúc cuộc gặp mặt ở khách sạn Lira, Đằng Duệ Triết cùng Đằng lão gia, gia đình Trâu bí thư đứng trên thảm đỏ trước khách sạn, trang phục chỉnh tề, khí chất cao quý; Cả hai gia đình đều là nhân vật quyền cao chức trọng, bước ra khỏi khách sạn đều có người ngóay đầu nhìn theo.

Trâu bí thư và phu nhân trông càng thêm mừng rỡ, vì nhìn thấy Đằng lão gia tỏ vẻ hài lòng, lại còn có thể cùng Đằng gia bàn chuyện hôn sự của Duệ

Triết, giải quyết gánh nặng trong lòng. Vợ chồng hai người cùng Đẳng lão gia vui vẻ ra mặt, vừa đi vừa hàn huyên, không hết lời muốn nói.

Bà nội Viên vẫn tiếp tục trò chuyện, mặc bộ quần áo màu sẫm, cùng Đẳng lão gia nói về chuyện cũ, ôn lại chuyện quá khứ, bàn chuyện con dâu cháu gái, ngẫu nhiên phát ra một trận cười lạnh lạnh. Cháu gái Tiểu Hàm dịu dàng nữ tính đứng ở một bên, trên người khoác bộ âu phục màu vàng nhạt đoan trang, miệng cũng nở nụ cười trong suốt.

“Anh Duệ Triết quả không hổ danh là con trưởng Đẳng gia, tuấn mi lãng nhục, khí chất ngời ngời.” Tiểu Hàm mắt rung rung xoay quanh Đẳng lão gia một vòng nhìn ông tuổi vẫn chưa già, tinh thần cùng diện mạo vẫn hiên ngang, đôi mắt thâm sâu lạnh thấu xương, thanh thúy cười nói: “Khó trách anh Duệ Triết lại tuyệt vời như thế, thì ra đều là do di truyền.”

Đẳng lão gia được khen vui tươi hơn hớn, tinh thần phấn chấn vui mừng, miệng cười tùm tùm nhìn Tiểu Hàm: “Hàm Hàm, về sau nếu Duệ Triết có khi dễ cháu, thì phải lập tức báo cho bọn ta biết, ta lúc nào cũng đứng về phía cháu!”

“Cám ơn ông nội.” Tiểu Hàm diu cánh tay Đẳng lão gia, miệng tươi cười ngọt ngào, đưa ông lên xe.

Đẳng Duệ Triết đứng một bên nhìn, ánh mắt xa xăm, dung nhan tuấn mỹ chẳng có chút gì là vui mừng, cũng không hờn giận, vô cùng bình tĩnh. Anh lấy điện thoại áp lên tai, chậm rãi đi về phía bên kia, giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Nói.”

“Thiếu gia, Tiểu thiếu gia lái xe đến đây đưa Tô tiểu thư đi mất rồi...”

“Đi đâu?” Đôi mày của anh nhíu lại.

“Tiểu thiếu gia trở về nhà của ngài ấy. Tô tiểu thư có vẻ rất ý lại ngài Tiểu, ôm chặt ngài ấy không rời...”

“Tốt lắm, tôi biết rồi.” Anh lẳng lặng cất vào chiếc đi động, sắc mặt không chút thay đổi quay trở lại, mở cửa, đưa bà nội Viên, vợ chồng bí thư lên xe, nhanh chóng cúi chào, rồi cho người lái xe đưa bọn họ về nhà an toàn.

“Về đến nhà gọi điện cho anh.” Anh nhìn Trâu Tiểu Hàm thấp giọng nói, không đầy áp tình cảm, cũng không quá lạnh lùng xa cách, mỗi thân nhiên nở nụ cười, xoay người trở lại bên cạnh xe của Đẳng lão gia.

Trâu Tiểu Hàm nũng nịu kêu lên ‘Ông nội, anh Duệ Triết, tạm biệt’, như một cô công chúa nhỏ nhún ngồi trong xe với bà nội, ba mẹ của cô cùng nhau về nhà, đứng chất một tiểu thư khuê các.

Đẳng lão gia vẫn cười haha, mặt mày hồng hào, hiển nhiên cảm thấy vừa lòng với chuyến đi Cẩm thành lần này, ý bảo Duệ Triết mau ngồi vào trong xe, cao giọng nói: “Duệ Triết, ta lần này không hề ép cháu, là cháu tự nguyện kết hôn với Trâu tiểu thư. Ông chỉ đến đây, xem cháu dâu mà cháu chọn như thế nào, ta hoàn toàn tôn trọng quyết định của cháu. Nhớ không được làm phụ lòng người ta.”

“Đưa ông nội về!” Duệ Triết đứng bên ngoài không có ý lên xe, nói người lái xe đưa Đẳng lão gia về Đẳng trạch trước, rồi ngồi vào xe riêng, chạy về hướng ngược lại.

Anh không đến Tiêu gia, anh biết hôm nay tập đoàn Hồng Vũ diễn ra buổi hội nghị, bác Tiêu gái bị bệnh, Tiêu Từ sẽ trở thành người nối nghiệp trong nay mai, trừ trừ hội nghị lần này, đương nhiên sẽ không còn ở Tiêu trạch.

Mà Tô Đại Lận, trừ chỗ làm ra, còn có thể đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tìm cô

Edit: Shyn

Nguyên bản anh luôn nghĩ rằng Tô Đại Lận sẽ bạo dạn giống như 3 năm trước, cho dù anh có nặng lời với cô thế nào, cô đều có thể lén chui vào phòng anh, hoặc trong văn phòng của anh, bám dính không buông, còn hành hung người phụ nữ của anh. Cho nên, người thông minh như cô, sao lại có thể sợ mấy con chó săn?

So với chuyện cô phóng hỏa đã thương người khác, mấy con chó săn đó có là vấn đề gì? Chẳng phải cũng như một bữa ăn sáng sao?

Không ngờ rằng, to gan lớn mật như cô cũng có ngày nhát gan như một con chuột, giống một kẻ đáng thương bị chó dọa sợ trong đại sảnh, sợ tới mức lạnh run. Đây không phải là thiên kim nhà giàu Tô Đại Lận mà anh biết, trong tiềm thức của anh, Tô Đại Lận không bao giờ trở nên đáng thương như vậy, mà cô sẽ vùng tiền ra hối lộ người hầu của anh, dễ dàng dẹp đám chó đó sang một bên, sau đó sẽ tranh thủ ức hiếp Tiểu Hàm!

Đây mới là Tô Đại Lận, một Tô Đại Lận chân chính.

Trên bờ sông bên cạnh đèn rực rỡ mới sáng lên, các loại đèn nê ông đua nhau nhấp nháy. Các kiểu xe sang trọng đỗ chật kín bãi đỗ xe lẫn trên bờ sông, đắm tay to mặt lớn bắt đầu cuộc sống về đêm.

Anh tùy tiện dừng xe lại, nhanh chóng gọi điện thoại cho bà chủ của Lan hội. Vài phút sau, du thuyền xa hoa ở phía xa đã tấp lại vào bờ, một vị tiểu thư ặc ặc phục màu hồng mỉm cười nghênh đón anh, tưởng rằng anh đến tìm Cổ Lã Lướt, vội vàng đưa Hoa Bài* của Cổ Lã Lướt, bảo rằng chị Lã Lướt bây giờ không thể tiếp khách.

*Hoa Bài : cái này mình hiểu là danh sách những người đẹp đi cùng với Cổ Lã Lướt.

Anh trưng ra khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, cầm lấy Hoa Bài của hồng nhan Cổ Lã Lướt, trong danh sách hẳn nhiên là có cái tên Đại Đại.

Đại Đại là nghệ danh, bên cạnh tên là một dòng văn tắt giới thiệu sơ lược về cô, không có ảnh chụp đi kèm, chắc vẫn chưa chọn ra ảnh đẹp nhất. Lý lịch sơ lược là – đã tốt nghiệp Đại Học, thực nữ, nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn.

Không giới thiệu nhiều lắm, bởi vì bình thường thân phận của hồng nhan tiếp khách được an bài rất tốt, làm việc rất cẩn thận, để đảm bảo sự riêng tư cho đối phương, sẽ được trực tiếp đi gặp mặt, lí lịch không cần xem qua.

Nhìn thấy cái tên ‘Đại Đại’, anh đã biết đó là ai. Nhưng anh không ngờ cô lại đồng ý đi tiếp một người khách xa lạ, không chừng người đó còn lớn tuổi hơn cả cha cô.

Cô không biết cô trẻ trung xinh đẹp như vậy, sẽ khiến cho đám đàn ông kia thêm thương sao? Bọn họ đều thích kiểu đây đây, xinh đẹp mềm mại như cô, có thể dùng vẻ hồn nhiên lại kích tình, tìm về cảm giác thanh xuân.

Mà ba năm sau, cô còn cố tình tỏ ra yếu ớt nhu nhược, làm cho người ta chỉ muốn chà đạp!

Lan hội không bắt buộc hồng nhan phải cùng khách ra ngoài, nhưng nếu hồng nhan tự nguyện, những người khách cũng có thể đem cô qua đêm bên ngoài, hơn nữa còn trả một cái giá trên trời.

Cô đã quá quen với cuộc sống xa hoa an nhàn, giờ đây chỉ còn hai bàn tay trắng, khó tránh khỏi sa đọa.

“Đặng tổng, Đại Đại là người mới, đang bầu bạn cùng công tố viên trong Nhà Lan Các.” Bà chủ tươi cười nghênh đón anh, đôi mắt khéo léo thấy rõ tâm tư trong lòng anh, cười nói: “Đại Đại đã gặp ngài một lần, chính là lần trước rót rượu cho ngài, bây giờ Lã Lướt đang dẫn cô ấy theo để cho cô ấy học hỏi một chút, Đặng tổng, hay là tôi gọi Lã Lướt đến?”

“Không cần.” Anh lạnh lùng liếc bà chủ một cái, khuôn mặt tuấn tú hàn khí bức người, không nói một tiếng, đi thẳng lên lầu.

Lầu ba, bốn nhà gian mai, lan, trúc, cúc cao cấp nhẹ nhàng phát ra âm thanh du dương, hồng nhan và khách đang cùng nhau tâm sự, cảnh sắc thanh u, thú vị thâm nghiêm, không có thân phận không thể tùy tiện ra vào. Cửa được mở ra, một người đàn ông đang nhàn nhã ngồi bên trong, đang im lặng thưởng thức trà.

Duệ mâu của anh hơi giật mình, mi tâm nhăn lại, bước nhanh về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Anh Duệ Triết đã chết rồi.

Edit: Ru Tơ

Nữ phục vụ canh cửa Nhà Lan Các thấy anh đi tới, cung kính kêu lên ‘Đặng thiếu gia’, lập tức xoay người gõ cửa, nói hướng vào bên trong: “Công tố viên đại nhân, Đặng tổng đến đây.”

Lập tức cánh cửa của Nhà Lan Các được mở ra, lộ ra khung cảnh nam nữ hữu tình ngồi tâm sự.

Hai nam hai nữ, cũng không phải dạng một nam một nữ khi ngồi với nhau, mà là một hội nghị tư nhân nhỏ. Tô Đại Lạn mặc một bộ sườn xám màu hồng nhạt, tóc dài buông xõa bồng bềnh, che khuất những vết hằn còn hằn sâu trên cổ, đáng vẻ vô cùng thoải mái, tự nhiên;

Cô ngồi bên cạnh Tiêu Từ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng ngừng. Tiêu Từ ở một bên nhẹ nhàng đút vào miệng cô miếng dưa hấu đã cắt sẵn, véo véo cái mũi thon của cô, thân mật như vợ chồng mới cưới.

Công tố viên Cổ Ngao tuổi trẻ đầy hứa hẹn ngồi uống trà ở phía đối diện, đôi mắt hẹp dài tà nịnh liếc mắt về bên này một cái, bên môi câu ra một đường cong nghiền ngẫm. Còn người phụ nữ bên cạnh anh ta là hồng nhan của Lan hội, đang châm nước trà cho anh, cùng anh ta trò chuyện, cực có ăn ý

không đã quấy rầy đối diện người yêu.

Khi Đàng Duệ Triết xuất hiện ở cửa, bốn người đều ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Đàng đại thiếu gia xuất hiện.

Đàng đại thiếu gia cũng có thời gian rảnh ghé thăm!

Mà ánh mắt của Đàng Duệ Triết, vẫn đặt trên người Đại Lận, con người âm trầm, vạn lần cũng không nghĩ tới việc người Đại Lận phục vụ không phải công tử viên, mà là Tiêu Từ! Hân lạnh lùng nhìn chăm chăm Tiêu Từ, đè nén ngọn lửa đang bùng rực bốc cháy trong lòng, chậm rãi đi vào.

“Hôm nay vừa từ buổi hội nghị của tập đoàn Hồng Vũ, tranh thủ đến đây làm một chén, không nghĩ tới Đàng tổng cũng đến đây.” Ngủ quan tuấn mỹ, kiêu ngạo đứng dậy cười, nhường chỗ cho Đàng Duệ Triết, nói với Cố Hồng ngoài cửa: “Đàng tổng cùng chúng tôi uống vài chén, đi mời Lã Lướt đến đây, ở chỗ này Lã Lướt đương nhiên không thể vắng mặt.”

Cố Lã Lướt là hồng nhan của Đàng tổng, chuyện này cả hội đều biết, không một ai dám dành vị trí này với cô.

Đàng Duệ Triết cởi ra chiếc áo khoác xa xỉ, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Từ, cười lạnh: “Thì ra hôm nay ở tập đoàn Hồng Vũ có buổi hội nghị! A, khi này thấy Tiêu thiếu gia ngồi đây chăm sóc cho mỹ nữ, còn tưởng do bác gái Tiêu bệnh nặng, nên cho toàn công ty nghỉ phép. Tiêu thiếu gia, nếu tôi nhớ không lầm, trước đây ngài chẳng bao giờ đến những nơi như vậy?”

Đôi mắt lạnh buốt của anh đảo quanh bốn người, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt Đại Lận, cổ tình hỏi: “Vị đây phải chăng là hồng nhan Đại Đại mới đến?”

Đại Lận ngồi ngay ngắn bên cạnh Tiêu Từ, hai người nhìn nhau, ánh mắt nhanh chóng dời đi, rào mắt nhìn quang cảnh xung quanh.

Tiêu Từ nâng cánh tay của cô lên, không ngại châm chọc khiêu khích Đàng Duệ Triết, nhìn mọi người nhơ nhả cười nói: “Hôm nay kết thúc hội nghị, Tiêu mỗ cùng đàn anh Cố Ngao cùng nhau thư giãn ở Lan hội, sẵn tiện bàn chút việc, không nghĩ tới Đại Lận bướng bỉnh, cho mình là hồng nhan, tôi mới bật cười thật to. Vậy nên, Đàng tổng, Đại Lận không phải hồng nhan ở đây, mà là vị hôn thê của tôi!”

Anh quay đầu nhìn Đàng Duệ Triết, nhìn khuôn mặt tuấn tú chợt lóe qua tia kinh ngạc, ôm Đại Lận vào lòng, tao nhã nói: “Tôi đã muốn cầu hôn Đại Lận, muốn trân trọng, chăm sóc cô ấy cả đời, không cho phép người khác quấy rầy. Cô ấy đã vì sai lầm ba năm trước đây mà trả giá đắt, không thể để cho người ta vô duyên vô cớ sỉ nhục, tôi không thể lấy cái cớ “bị cô ấy yêu” mà tôn thương cô ấy!”

Đàng Duệ Triết sắc mặt trầm xuống, khuôn mặt tuấn tú rõ ràng đã thay đổi, lạnh lùng nhìn chăm chăm Tiêu Từ. Sau đó anh di chuyển ánh mắt đến Đại Lận, ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm ánh mắt linh triệt, như muốn nhìn thấy một chút gì đó.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Đại Lận, một đôi con ngươi long lanh hiện lên, lẳng lẳng nhìn anh, từ lúc đầu đã không cảm thấy lưu luyến, si mê, mở miệng gọi anh một tiếng “Đàng tiên sinh”:

“Ngài Đàng, ba năm trước đây Tô Đại Lận đã theo cha sang thế giới bên kia rồi, cô ấy không còn tồn tại, mà anh Duệ Triết của cô ấy cũng đã biến mất. Bây giờ, cô ấy không còn cha nữa, cũng chẳng có anh Duệ Triết nào cả.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Khiếp sợ sự thay đổi của cô

Edit: Ru To

Đôi mắt của Đàng Duệ Triết hiện lên sự khiếp sợ đến chấn động, nhìn Đại Lận của ba năm sau không chớp mắt, thất vọng, lo lắng sợ hãi, đôi mắt trong veo to tròn kia, quả nhiên không tìm thấy trong đó lưu luyến si mê.

Anh biết Tô Đại Lận đã thay đổi, nhưng không nghĩ tới việc, cô hoàn toàn thay đổi thành người khác - một con người xa lạ.

Ba năm trước cô dốc sức theo đuổi anh, dùng hết thủ đoạn làm tổn thương người phụ nữ bên cạnh anh, diễn trò, sờ trường chỉ có làm chuyện xấu; Ba năm sau, cô không kịp chạy trốn khỏi anh, nhẫn nhịn chịu đựng lời lăng mạ, mắng nhiếc, tuyệt đối không hé miệng cãi nửa lời.

Anh biết cô mất cha, mất nhà cửa, vậy nên anh mới giúp cô giữ lại căn biệt thự của Tô gia. Nhưng anh lại sợ con ác mộng bám dính lấy anh trở lại, sợ những người phụ nữ anh tiếp xúc đều gặp họa, không thể phân biệt nước mắt của cô là thật hay giả, phiền toái lớn thế này, anh gánh không hết!

Tô Đại Lận là khắc tinh của anh, ngay từ lần đầu tiên cô bò lên người, anh đã biết; Cô như không biết mệt mỏi, theo đuổi anh nhiều năm, trước là ‘Anh Duệ Triết’ sau cũng ‘Anh Duệ Triết’, ném cô ra chỗ khác, cô lại tự bò lên.

Mặc kệ cô có cố gắng đến đâu, anh vẫn một mực không yêu cô, chỉ thấy đây là

một tiểu thư vô cùng điệu ngoa ương ngạnh.

Mà ngay lúc này, chính miệng cô nói ra ‘Anh Duệ Triết đã chết rồi’ ý những lời này, là phân rõ giới hạn với anh, đã xong nàng này đoạn làm cho người ta chán ghét truy đuổi..... Người khác nghe những lời này ắt sẽ rất ngạc nhiên, câu nói này, kỳ thực rất chói tai, giống như anh theo đuổi cô, mà cô thì từ chối anh .

Anh đến Lan hội, kỳ thực muốn dẫn cô đi, làm cho Tiêu Từ không yêu cô nữa. Nhưng bây giờ, một nam có ý một nữ cố tình, cô cũng đã tìm được điều mấu chốt, cam tâm tình nguyện đi theo, dựa dẫm Tiêu Từ

“Đặng tổng, ngài có điện thoại .” Vị hồng nhan nhanh chóng lấy chiếc điện thoại từ trong túi áo khoác ngoài, hai tay nâng lên, đưa tới thật cẩn thận, nụ cười trong suốt yếu ớt: “Nghe nói Đặng tổng chuẩn bị đính hôn với Trâu tiểu thư, xin được chúc mừng. Đặng tổng, hết độc thân ngài cũng đừng quên chị Lã Lướt ở đây, Chị Lã Lướt chỉ phục vụ một mình ngài, lúc nào cũng trông ngóng ngài ghé thăm!”

Đặng Duệ Triết hai mắt lạnh buốt, như không nghe vị hồng nhan đó nói gì, trả lời điện thoại của đối phương: “Về nhà ?”

“Vâng, em vừa tắm xong, đang nằm trên giường. Duệ Triết, ông đã về chưa? Ngày mai em sẽ nghỉ làm, em đi với ông nội, anh thấy được không?” Trong di động truyền đến âm thanh của Tiểu Hàm, nhỏ nhẹ, ngọt ngào, nghe vô cùng dễ chịu “Duệ Triết, anh là ông chủ lớn của công ty, em phải nói với anh chuyện này, đừng trừ hết tiền thưởng của em, em đi cùng ông tới, là chuyện quan trọng, đúng không? Anh Duệ Triết, anh là tổng giám đốc, vậy coi như ông cũng là lão tổng giám đốc, là người lãnh đạo quan trọng của công ty chúng ta, Thư kí như em đi cùng người lãnh đạo cũng được coi là làm việc mà.”

“Được rồi, mai anh đến đón, em ngủ sớm đi.” Đặng Duệ Triết thản nhiên nói, thu lại điện thoại, cầm lấy ly trà trên khay, nhẹ nhàng thưởng thức.

Đại Lận chỉ im lặng, không phát ra âm thanh.

Phía sau, Cổ Lã Lướt cũng đi theo, rào mắt một vòng xung quanh nhìn khung cảnh Nhã Lan Các, phong tình vạn chủng cười, đến bên cạnh Duệ Triết ngồi xuống.

Cổ Ngao cùng Duệ Triết cũng gọi là có chút giao tình, cười hỏi có phải vị hôn thê vừa gọi đến? Đặng tiên sinh kết hôn nhanh như thế, làm Cẩm thành mất đi người đàn ông độc thân vĩ đại.

Đặng Duệ Triết không nói, tròng mắt sâu thẳm, bên môi nhếch lên một nụ cười lạnh. Tiếp tục hớp một ngụm trà, không bàn chuyện riêng tư với Cổ thiếu gia, mà đang cùng hai vị đại thiếu gia đây nói đến công việc. Cổ Lã Lướt cùng một vị hồng nhan khác ngồi một bên nhâm nhi trà, thỉnh thoảng phụ họa vào câu chuyện của những người đàn ông một hai câu, lấy thêm đồ ăn, phục vụ chu đáo.

Tiêu Từ cùng những người còn lại bàn bạc chuyện sản phẩm mới của tập đoàn Hồng Vũ, bạn bè là bạn bè, quy tắc là quy tắc, khi làm ăn buôn bán không có chuyện xã giao, cô lạnh lẽo cúi thấp đầu, nhìn quang cảnh xung quanh.

“Đại Đại, Tiêu thiếu gia hôm nay thật có tâm nha, cố tình dẫn em đến đây, sau này cứ làm hồng nhan của Tiêu thiếu gia đi, để ngài ấy đừng ghen tuông bừa bãi.”

Một lúc lâu sau, Cổ Lã Lướt duyên dáng cười nói, đem toàn bộ chú ý chuyển đến Đại Lận, cười tươi như một đóa hoa: “Nghe nói em với Tiêu thiếu gia chuẩn bị đính hôn , đúng là cô gái may mắn, sau này nhớ đối xử tốt với ngài ấy, đừng phụ lòng người ta. Sau này chị sẽ trở lại xem, đừng quên trước kia chị đã nói gì với em.”

Tiêu Từ ôm cô vào lòng, liếc mắt một cái nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Đặng Duệ Triết, cười nói: “Đến lễ đính hôn, Tiêu mỗ tôi mời mọi người, hy vọng mọi người đều tham dự, dành chút thời gian đến uống với chúng tôi một ly.”

Cổ Ngao cùng hồng nhan của anh ta cười rộ lên, khuôn mặt Đặng Duệ Triết lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đến gặp mẹ Tiêu Từ

Kết thúc cuộc gặp mặt, Đại Lận ngồi vào xe Tiêu Từ, đi đến bệnh viện ở trung tâm thành phố thăm mẹ Tiêu.

Bác Tiêu gái ở phòng bệnh cao cấp, mặc đồ bệnh nhân màu xanh lam, nằm trên giường cho y tá đắp cháo. Thấy con trai đẩy cửa bước vào, vội vàng ngồi dậy, hỏi thăm hội nghị diễn ra như thế nào.

Tiêu Từ nói tất cả đều thuận lợi, xin mẹ yên tâm, ôn nhu kéo tay Đại Lận qua, giới thiệu về cô với mẹ.

Mẹ Tiêu Từ liếc mắt một cái đánh giá Đại Lận, khuôn mặt tinh tế trắng nõn được bảo dưỡng cẩn thận hé ra một chút kinh ngạc, ý bảo y tá đi ra ngoài,

nhìn Đại Lận cười nói: “Cháu là con gái của Tô Cẩm Phong thị trường?” Bà thực khách khí, toàn thân phát thần thái của một người phụ nữ quyền lực mà tao nhã, lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Đại Lận.

“Mẹ, ba của Đại Lận đúng là thị trường Tô, mẹ với ba lúc trước hay thấy ông ấy ở tòa thị chính.” Tiêu Từ trả lời giúp Đại Lận, nhẹ nhàng ôm Đại Lận vào trong ngực, nắm chặt tay cô, nhìn mẹ nói: “Đại Lận nghe nói mẹ bị bệnh, nên mới cố ý lại đây thăm.”

“Tô tiểu thư thật tốt bụng.” Mẹ Tiêu mỉm cười, đứng dậy khỏi giường, đi đến trước mặt hai người, cười hỏi: “Vậy Tô tiểu thư bây giờ đang đi làm ở đâu? Hay vẫn tiếp tục học?”

Ánh mắt hèn mọn của Đại Lận co rụt lại, nhẹ giọng đáp: “Trước mắt cháu đang tìm công việc, vẫn chưa ổn định.”

Mẹ Tiêu Từ vẫn giữ trên khuôn mặt nét ôn hòa, nhẹ nhàng cười, khiến Đại Lận cũng không cảm thấy ngượng ngùng, dễ dàng nói chuyện, cũng đưa đến tay Đại Lận ly trà, nói: “Tô Tiểu thư tuổi vẫn còn nhỏ, trước mắt cứ lo học hành thật tốt. Sức khỏe di gien đây không được tốt, vẫn bị xuất huyết, đêm không ngủ được. Chuyện công ty của gia đình lại không thể để mặc như thế. Cho nên di muốn Tiêu Từ phải tiếp nhận quản lý tập đoàn Hồng Vũ, chấp nhận đảm nhiệm vị trí chủ tịch. Tiêu Từ nó di thấy bận rộn quá, vừa lo chuyện công ty, cả việc chính phủ, xã giao nhiều, ngay cả thời gian đến chăm sóc di đây còn không có... Tô tiểu thư, cháu cứ an tâm học xong chương trình đại học, thời gian còn dài, chắc chắn sẽ tìm được người vừa ý.”

“Mẹ!” Tiêu Từ ở một bên nghe được nhăn mày, không hồn giận lên tiếng: “Đại Lận cô ấy...” Nhưng chưa kịp nói xong, đã bị mẹ cắt ngang: “Tiêu Từ, tranh thủ lúc bệnh mẹ chưa phát nặng, bàn chi tiết chuyện Hồng Vũ đi. Máy ngày nay mẹ không gặp được con, chả biết con ở đâu làm gì...”

“Mẹ, chúng ta đừng nói chuyện của Hồng Vũ, con đến đây nói chuyện Đại Lận với mẹ.” Tiêu Từ bất chấp lớn tiếng nói. Anh muốn chăm sóc Đại Lận cả đời! Không một ai có thể cản được. Mẹ cố tình nói trái phải đồng tây với anh, ý muốn anh từ bỏ Đại Lận.

Việc anh cưới Đại Lận, chỉ là sớm hay muộn! Nhiều năm trước, vì muốn gần gũi cô, không để cho ba an bài chuyện công ăn việc làm, dứt khoát vào văn phòng bí thư, dựa vào chính sức của mình, từng bước thăng chức.

Lúc Đại Lận còn là cô gái theo đuổi Duệ Triết, anh đã trở thành thư kí riêng của bí thư, có lúc đến chỗ Tô thị trường, xử lý một ít chuyện tư mật. Mỗi lần Đại Lận đến tìm ba, anh đều có thể nhìn thấy hình ảnh của cô gái hoạt bát, sôi nổi, nhìn tóc đuôi ngựa của cô đung đưa qua lại, đôi mắt to xinh đẹp thuần khiết, cùng với chút phấn hồng hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, do không chiếm được chú ý của Tô thị trường, mà giấu nhem tình cảm, cô đơn nhiều năm.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thích cô nhiều năm

Anh thường xuyên đến nhà Tô thị trường, lấy cớ là giúp ông ấy xử lý một chút việc vặt, hoặc mang cho ông một ít văn kiện, số lần xuất hiện ở Tô gia còn nhiều hơn Đổng Duệ Triết. Nhưng mà lúc đó, căn bản Đại Lận không hề chú ý đến anh, toàn tâm toàn ý đổ dồn vào Duệ Triết, chẳng để thêm ai vào mắt.

Sau khi Tô thị trường gặp chuyện không may, anh không thêm để ý đến cha mẹ phản đối, tình nguyện đến làm việc cho Trâu bí thư, chờ đợi Đại Lận chấm dứt hình phạt ba năm, sẽ bắt đầu theo đuổi cô.

Bởi vì anh biết, bà nội Viên sẽ đem Đại Lận đến đó để chăm sóc, không để cho cô phải lưu lạc đầu đường xó chợ, cho cô một nơi cư trú..... Ngày đó, khi anh đến đón cô từ nhà lao, nhìn bóng dáng gầy yếu yếu đuối của cô, trong lòng anh chấn động đến mức vỡ vụn.

Trong mắt người ngoài, Đại Lận là tiểu thư con nhà quan, tính cách lại điêu ngoa ương ngạnh, ai dám ức hiếp cô, cô liền trả lại gấp bội. Cho nên lúc bị bắt nhốt vào ngục, những chuyện xấu xa đó ít nhiều cũng có người biết đến, dưới sự lên án và phẫn nộ của người khác, chắc chắn cô ăn không ngon, ngủ cũng chẳng an giấc.

Dù sao lúc thẩm phán Cẩm thành tuyên án, vốn phải xử án mười năm tù, nhưng lại phán ba năm, xem chừng lúc tuyên án đã có người phía sau chêm trước.

Cho nên mọi người cứ nghĩ rằng, cuộc sống trong ngục của Đại Lận rất tốt, lúc rảnh rỗi thì sẽ phơi nắng đọc báo, nhàn chán quá thì đi tìm bạn tù để đánh người ta, kiểu gì cũng chẳng thay đổi được bản tính xảo quyệt; Hơn nữa Tô thị trường bị trừng phạt như thế rất đáng tội, tham quan là rất đáng chết...

Nhưng chẳng ai biết, bọn họ chỉ đang nghe chuyện sai rồi đồn bậy, mang một cô gái đơn thuần, cô độc ra nơi đầu sóng ngọn gió.

Đại Lận trải qua một tuổi thanh xuân không hề tốt đẹp, bởi vì quá mức ngây ngô, đụng phải một đám bạn chỉ biết ăn chơi trác táng, bọn họ quán lấy Tiểu Đại Lận cô độc, dụ dỗ cô mua xe, mở tiệc chỉ để thỏa mãn nhu cầu ăn chơi, phá phách nhà cô thành một bãi tha ma... Bọn chúng thường xuyên lấy xe Đại Lận ra ngoài chơi, chạy trốn cảnh sát ở khu biệt thự cao cấp xong đụng phải người ta, cũng chẳng thèm xin lỗi một câu... (tự hỏi lúc ĐL sa ngã, anh ở đâu? / Anh phải xuất hiện mới đúng =”=)

Nhưng đối mặt với những chuyện này, mẹ Tô cũng chẳng thêm khuyên can, chỉ ung dung nhâm nhi tách trà.

Sau khi xảy ra chuyện phóng hỏa, Diệp Tô Tô bị bông nặng, thiếu chút nữa mất mạng; Đằng Duệ Triết vô cùng tức giận, không nể mặt Tô thị trưởng cầu hòa, trực tiếp đem bản án đến phiên tòa!

Tiểu Đại Lân ở trước tòa khóc đến toàn thân run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến mức trắng bệch, vừa khóc vừa thừa nhận mình đến tìm Diệp Tô Tô để uy hiếp, đã thương cô ta.

Mà luật trước tòa chẳng có một chút nhân từ, chẳng thêm để ý đến cô có trả lời thế nào. Trong lời nói lộ rõ khí thế bức ép người khác, chỉ cho phép cô nói có hoặc là không có, từng bước ép sát, làm cho cô sợ đến phát run.

Cho nên lời khai của Tiểu Đại Lân, dễ dàng được lí luận thành có âm mưu giết người nhưng không thành.

Có lẽ lúc cô cầm ngọn nến trên tay, đã không nghĩ rằng sẽ xảy ra hỏa hoạn thật, cũng vì trận hỏa hoạn đó mà tính cách tùy hứng của cô bị người ta bóc móc, hết tội này đến tội khác, không ngừng tăng lên, nghe nhầm đồn bậy; Vì thế đến khi truyền ra bên ngoài, đã tạo thành một cô gái xấu xa độc ác.

Mà sau khi Diệp Tô Tô thoát khỏi con nguy kịch, cũng thừa nhận Đại Lân tấn công cô, đem sáp nóng đe dọa rằng nếu cô dám không nghe lời Đại Lân, lập tức sẽ nhận hậu quả khó lường.

Bằng chứng nhiều như thế nên chẳng thể chối cãi, sau đó chốt lại một câu, Đại Lân cố ý phóng hỏa giết người - tổng thẳng vào tù.

Đại Lân ngang ngược ngày đó đã phải trả giá đắt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lén trở về nhà mình

Mà quan trọng nhất – lúc cô đang bị xét xử, quan tòa không hề để ý đến việc dân tình phần nộ ra sao, không để ý đến người khác nói án của cô đã được sửa lại, phán ba năm tù, sửa mười năm thành ba năm, giải quyết dứt khoát.

Công dân quá mười sáu tuổi đã phải chịu trách nhiệm hình sự, hơn nữa vụ phóng hỏa khá lớn, thiếu chút nữa đã có người tử vong; Chính cô gia giáo đã không tốt, liên tiếp phạm tội, nên trực tiếp đưa vào trại cải cách, một phần để dân chúng dụ lại sự phần nộ.

[Thông thường, 18 tuổi là đủ để vào tù, nhưng còn tùy theo mức độ của vụ án, tùy theo trường hợp mà quyết định, như giết người, phóng hỏa, đầu độc, trộm cướp, 16 tuổi là đã phải thực thi trách nhiệm hình sự. Trước kia cô hình tượng đã không tốt, lại là con nhà quan, một khi phạm tội, liền trở thành tâm điểm cho mọi người trỉ chích. Vậy nên chắc mọi người cũng hiểu được Đại Lân mới ít tuổi đã phải ngồi tù? Mười sáu tuổi... Aiz 〰 ▽ 〰]

Hơn nữa ba năm ở trong tù, Đại Lân cũng không có tai tiếng xấu đồn ra ngoài, mọi người đều nghĩ con gái của Tô thị trưởng sẽ được giảm án. Sau ba năm, cô được thả ra ngoài với dáng vẻ tiêu tụy khiến ai nhìn cũng thấy đau lòng.

Đâu ai ngờ được, lúc trong tù, cô suýt nữa đã phải tự sát...

“Di Tiêu, nếu đi có việc, cháu xin phép đi trước.” Đại Lân hiểu được ý tứ trong lời nói của mẹ Tiêu Từ, miệng hé ra một nụ cười yếu ớt, đứng dậy đi về phía cửa.

“Đại Lân!” Tiêu Từ vội vàng chạy theo, buồn phiền hiện lên trên khuôn mặt anh, không làm việc theo ý mẹ, làm cho không khí buổi gặp mặt thêm nặng nề. Đại Lân lúc trước, là người có cha mẹ làm lớn, cùng Trâu gia, Đằng gia giống nhau, nhưng từ sau việc phóng hỏa, cô không biết chạy đâu để tránh mặt mọi người.

Vậy nên, anh cũng biết Tiêu gia cần thời gian để chấp nhận Đại Lân, khả năng đồng ý cũng rất ít, nhưng không hề nghĩ tới chuyện người mẹ vĩ đại như bà ngay từ lần đầu gặp mặt đã nói thẳng ra như thế, không còn hy vọng.

Anh buồn bã, đau lòng cho Đại Lân bị tổn thương, nhưng bản thân anh cũng hiểu được, việc kết hôn với Đại Lân, chính là tự đẩy bản thân xuống vực!

“Tiêu Từ, đừng đi vội, con không muốn biết kết quả kiểm tra bệnh của mẹ sao?”

Mẹ Tiêu ngồi ở ghế sofa, lạnh lùng kêu con trai ở lại, nhìn bóng dáng anh đầy lo lắng: “Trước đây mẹ và ba con không ép buộc việc làm, con kiên quyết làm thư kí Tô thị trưởng, ba mẹ cũng không cấm cản. Khi đó bọn ta không hiểu vì sao con lại muốn thế, vốn tưởng là vì con thích, cuối cùng bây giờ cũng hiểu được, là vì tiêu thư của Tô gia.

Tiêu Từ, chung quanh con chẳng phải rất nhiều những cô gái tốt sao, đừng chọc giận ba mẹ nữa được không? Quan niệm của dòng dõi Tiêu gia chúng ta cũng không phải kiểu âm trầm nguy hiểm, chỉ cần đối phương là người hiền lương phúc đức, phẩm hạnh tốt, chúng ta vẫn có thể chấp nhận. Nhưng bây

giờ con khiến cả ba và mẹ đều thất vọng.”

Tiêu Từ dừng bước, quay lại nhìn mẹ, mặt anh lộ rõ vẻ khó xử và mệt mỏi.

“Còn kết quả kiểm tra, mẹ bị ung thư.” Mẹ Tiêu Từ lặng lẽ nhìn con trai, giọng nói, ánh mắt đều vô cùng bình tĩnh.

“Là ung thư. Vậy nên mẹ mới quyết định giao việc của Hồng Vũ cho con, thay mẹ gánh vác sự nghiệp của gia đình ta. Từ, con đừng làm mẹ đau lòng nữa được không? Từ lúc sinh ra đến bây giờ, mẹ chỉ muốn nhìn thấy con công thành danh toại, cưới được người vợ hiền dâu thảo. Bởi vậy, vừa rồi mẹ không còn thời gian, chỉ có thể nói thẳng, để con không hao phí nhiều năm mà chờ một người không đáng, rồi quên người mẹ này vẫn còn đang nằm trong bệnh viện!”

Đại Lận đứng ngoài cửa phòng bệnh, nghe được toàn bộ câu nói của mẹ Tiêu Từ, mẹ Tiêu nói không to cũng không nhỏ, chỉ vừa đủ nghe. Cô bước qua căn phòng của mẹ con Tiêu Từ, nhanh chóng rời đi.

Cô về đến biệt thự Tô gia, nằm trên chiếc ghế dài trước cửa, lộ ra khuôn mặt trắng noãn xinh đẹp, gương mặt ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

Xe của Đằng Duệ Triết chạy ngang qua biệt thự Tô gia, anh không nhìn thấy cô, đèn xe chói mắt đến mức như muốn quên đi tất cả mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Để cho cô học cách trưởng thành

Đại Lận ngửa đầu, không muốn để nước mắt rơi xuống. Hiện tại cô chính là như vậy, chỉ những khi ở một mình trong đêm, nước mắt sẽ âm thầm theo khóe mắt chảy ra, chẳng để lại một tiếng động, chậm rãi thấm vào trái tim cô độc của cô, trong lòng càng thêm chua xót.

Lúc ở một mình, cô có thể ngược nhìn bầu trời lấp lánh những vì sao, nhớ đến khuôn mặt hiền từ của cha, ánh mắt như mỉm cười, khát vọng từng chiếc ôm ấm áp của ông. Cô như vậy, thật sự chẳng khác gì Tô Đại Lận của ba năm trước, một cô gái vĩnh viễn luôn khát vọng tình thương, là Đại Lận luôn chạy theo phía sau cha để làm nũng.

Cho nên đến khi Tiêu Từ xuất hiện, cô tham lam sự ấm áp từ anh, càng ngày càng đến gần anh hơn, ý lại vào anh, đem anh trở thành chỗ dựa duy nhất ở kiếp này; Mà những lời của dì Tiêu nói ra, đánh thức cô từ giấc mộng tham lam ấy, không dám mơ mộng thêm lần nữa.

Tiêu Từ là một người đàn ông tốt, so với Đằng Duệ Triết còn tốt hơn, một kẻ đã từng ngồi tù như cô làm sao xứng với anh? Cô chẳng xứng với bọn họ, dù chỉ một chút.

Cô đứng lên, xoay người đi vào biệt thự nhỏ Tô gia, lặng lẽ bước đi.

Công nhân mất một ngày nữa để sơn lại những bức tường, họ đặt dụng cụ ở chỗ thông gió, đèn đuốt bật sáng trưng. Cô bước vào, cảm lấy đồ dùng của đám công nhân, sơn lên bức tường.

Tiêu Từ từ bệnh viện chạy đến, chẳng nói hai lời, cầm lấy cây cọ giúp cô sơn tường. Một lúc sau, quần áo Tiêu Từ đã dính đầy sơn, anh bỏ cây cọ xuống, giọng khàn khàn: “Đêm nay đến biệt thự riêng của anh ở tạm đi, chỗ này không thể ở lại.”

Đại Lận lắc đầu, quét thêm một lớp sơn bóng loáng lên tường, nhìn bóng cô và Tiêu Từ, nhẹ giọng nói: “Tiêu Từ, dì Tiêu bệnh rất nặng, anh hãy chăm sóc cho dì ấy nhiều hơn. Đừng lo cho em, em có thể tự chăm sóc cho mình.”

Cô chặn đường sơn của Tiêu Từ lại, lau đi vết sơn trên quần áo anh, nụ cười thân thiện vẫn giữ trên khuôn mặt, tiễn anh ra khỏi cửa.

Tiêu Từ đứng ở cạnh xe không chịu rời đi, lo lắng nhíu mi nhìn cô.

Cô đứng ở cửa, phát tay cười với anh: “Đã trễ rồi, ngày mai gặp!” Mãi hé ra thành nụ cười đẹp như trăng rằm, đẹp đến ngọt ngào, xoay người bước vào nhà.

Tiêu từ vội vàng hô một tiếng ‘Đại Lận’, cùng lúc đó cha Tiêu gọi điện tới, lớn tiếng lạnh nhạt: Mẹ của mày đang ở bệnh viện chờ giải phẫu, nếu mày vẫn là con tao, quay lại đây ngay lập tức!

--

Đằng Duệ Triết lái xa trở lại Đằng Trạch, nhìn ông nội đang đứng ở lan can ngắm phong cảnh, một thân áo tơ lụa màu vàng, tinh xảo đến từng đường may, cao quý đứng.

Hình như tâm trạng của ông rất tốt, mặt đầy ý cười, thân thể vẫn còn cường tráng, đúng là càng già càng dẻo dai.

Ông đưa ngón tay về phía nhà họ Tô, nói: “Con bé mà bà Viên nhắc đến, có phải là con gái của thị trưởng Tô Cẩm Phong không? Gần đây con bé thế nào? Trước đó hình như nghe nói con bé phải đi tù.”

Ánh mắt thâm trầm của Duệ Triết chợt lóe lên, có chút không muốn nhắc đến Tô Đại Lận, cời áo khoác dính đầy mùi nước hoa của Cổ Lã Lướt ra, ném cho người hầu mang đi giặt, thả lỏng hai cái cúc áo, sau đó bước đến lan can đèn được sáng trưng:

“Hình phạt năm đó với một cô bé mười sáu tuổi là hơi nặng. Nhưng nhưng tội phóng hỏa rõ ràng rành, cô ấy khó thoát khỏi pháp luật. Có lẽ cuộc sống trong ngục đã giúp cô ấy học được cách trưởng thành.”

“Con bé sống trong ngục thế nào?” Ông nội cao giọng cười ha ha, tuy là bậc văn bối nhưng ông không thể bình luận gì, bởi vì ông không hiểu rõ sự tình.

Nhưng nghe em họ của ông đề cập qua điện thoại, chuyện ‘con gái thị trưởng phóng hỏa muốn giết chết tình địch’ đã từng gây xôn xao một thời, ông có thể hiểu sơ lược rằng, con bé đó vì Duệ Triết mà phải vào tù khi chưa tròn mười tám tuổi.

Nghe nói tuy Tô thị trưởng qua đời, nhưng ở tòa có người chăm trước, sửa án thành ba năm tù.

“Cháu không để ý lắm, không có thời gian.” Mây kiếm Đằng Duệ Triết nhú lại, giọng nói chứa đầy hàn ý, lạnh lùng mà vô tình. Anh thu hồi ánh mắt đang hướng về Đằng gia, trầm ổn nói:

“Tiểu Hàm muốn đến đây ở hai ngày, muốn ở cạnh ông. Ông đến nhà của Trâu bí thư thăm bọn họ cho đúng lễ nghĩa. Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, hai ngày nữa bố mẹ cháu sẽ về, cùng Trâu gia chuẩn bị lễ đính hôn.”

“Cháu không muốn ở cạnh ông à?” Ông nội vui sướng cười rộ lên, cũng chẳng thèm nghe cháu nội trả lời, khoanh tay bước xuống dưới lầu, “Ông nội biết cháu quản lý công ty, ban ngày rất bận, có Tiểu Hàm chăm sóc ông là đủ rồi. Ông không ngủ được, ra ngoài đi dạo một lát.”

Kỳ thật ông nội muốn đến nhà của cháu dâu.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Rời khỏi Cẩm thành

Đại Lận chờ Tiêu Từ đi rồi, mang theo một cái túi nhỏ ra khỏi biệt thự Tô gia, cô thật sự không có hành lý, chỉ có thân thể này, cùng vài trăm đồng dính túi, vô cùng đơn độc.

Bây giờ đêm đã khuya, cô định bắt một chuyến xe lửa, rời xa nơi này.

Bởi vì sau khi ra tù, vẫn an mọi người cũng đã vãn an, tề bát ba, làm phiền bà nội Viên, chỉ còn lại sự ràng buộc với Tiêu Từ.

Cô kỳ thật rất muốn được trở về trường đại học, nhưng ở đây đâu đâu cũng có người quen, có bà nội Viên có Tiêu Từ đau lòng vì cô, còn có những người chán ghét cô khi xưa học cùng trường, cả cha mẹ Tiêu Từ cũng thế, ánh mắt của họ làm cô cảm thấy khó chịu, làm cô không thể ngẩng cao đầu.

Cô muốn một lần được gặp lại mẹ Hàn, là người đã nuôi nấng cô, đến thăm bà ngoại, cũng từ lần ở lại Trâu gia, cô đã không còn can đảm để làm điều đó.

Mẹ Hàn phải đối mặt với cô làm sao nếu cô đến đó? Bởi vậy, cô mới quyết định không đi thăm họ...

Dáng người mỏng manh gầy guộc nâng từng bước chân dưới ánh đèn đường, bước ngang qua Đằng gia rộng lớn xa hoa, tiếp tục đến trạm xe lửa.

Cô là một cô nhi, đến Lan hội làm người bán hàng, sau khi tìm được công việc tốt một chút được người ta bồi dưỡng trở thành hồng nhan có bằng cấp cao, tiền lương hằng tháng cũng tăng lên. Nhưng dù sao đi chăng nữa, đây cũng là một loại nghề nghiệp mà người ta khinh thường.

Lời mẹ Tiêu nói ra làm cho cô hiểu được, dù nhà cô không tán gia bại sản, không có người qua đời, cô vẫn không bao giờ xứng với Tiêu Từ.

Bởi vì phẩm hạnh của cô đã bị đánh giá từ chuyện xảy ra năm đó, trong mắt người khác, cô như trở thành một đại tiểu thư xảo quyệt, gặp ai cũng bị ghét; Thành kiến của họ đối với cô hằn sâu như thế, cả đời không thể tan biến, dù sao vụ phóng hỏa, thật đã từng xảy ra.

Cô chưa tròn hai mươi tuổi, tính từ năm mười sáu, không biết từ lúc nào đã đến tuổi mười chín chết lặng đến quá độ, ba năm sống không bằng chết trong ngục giam, không biết tương lai phía trước đang chờ đợi cô, sẽ là cái gì nữa?

Anh là người từ tế nhất mà cô gặp được từ khi ra tù, nhưng lại là một thiếu gia cao quý. Thân phận cách biệt, dòng dõi chênh lệch, làm cho cô hoàn toàn chùn bước.

Cô sẽ không bao giờ kiêu ngạo nói mình là con gái thị trường, nói rằng mình có ba làm quan lớn; Cũng không dám to gan lớn mật mà chạy theo phía sau các đại thiếu gia mà theo đuổi, nói chuyện, làm việc tất cả đều như một đứa bốc đồng.

Bởi vì ba năm kia, đã quá đủ cho cô rồi.

Cô lấy ra chiếc ô Tiêu Tử đã từng dùng che nắng cho cô, nhớ lại Tiêu Tử vì cô mà chịu bao khó khăn, ôm vào trong ngực, nước mắt nhanh chóng rơi xuống, đọng lại trên tán ô.

Sau này còn có người vì cô lấy dù che nắng, quan tâm tới việc viêm tràng dạ dày, đêm khuya dẫn cô đi bồi bổ ư? Còn người nào có thể kiên nhẫn đứng ở bờ sông chờ cô tan làm?

Người đàn ông sẵn sàng đau lòng vì cô như Tiêu Tử, trên thế giới này, chỉ có duy nhất một người, đó là anh.

Cô đau khổ chạy theo bước chân ba và Duệ Triết, khát cầu tình yêu của họ, nhưng lại không biết, còn có một Tiêu Tử đứng phía sau...

Lúc cô bị những con người đó bỏ rơi, không thêm đến ngực giam cầm hỏi, chỉ có Tiêu Tử là nhớ đến cô,..

Cô cầm chiếc ô, dưới ngọn đèn đường, bước chân cô có chút vội vàng, nhanh chóng đi khỏi đây, đi khỏi thế giới của Tiêu Tử và Duệ Triết, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Có lẽ nhiều năm sau, cô sẽ ngẩng cao đầu để trở về nơi này, cười với người tên là Tiêu Tử thành đạt đã sớm lập gia đình, hỏi rằng anh sống có tốt không?

Cả đời này, cô sẽ không bao giờ quên sự tốt bụng mà Tiêu Tử dành cho cô.

“Cô gái, cô có biết biệt thự Tô gia ở đâu không?” Phía sau, một người đàn ông ngoài trung niên tầm sáu mươi chậm rãi đi tới, khí phách ngời ngời, khuôn mặt hồng hào hiện lên vẻ nhân từ, tiếng cười lang lang:

“Thị trưởng Tô Cẩm Phong, lúc trước ông ấy có đến Bắc Kinh, bọn ta có gặp nhau một lần, nhưng vẫn chưa có thời gian ghé thăm Cẩm thành. Lần này có chút chuyện, tiện đường ghé qua, lại thấy được con gái cưng của Tô thị trưởng.”

Đại Lận nâng đôi mắt đắm lệ, nhìn khuôn mặt giống với Đăng Duệ Triết như đúc, nhất thời ngừng khóc.

Đây là ông nội của Đăng Duệ Triết, là người mà ba năm trước đây, cô luôn miệng đòi gặp cho bằng được.

Lúc nào cũng nũng nịu với bà nội, nói nhất định phải làm vợ của anh; Sau đó bà nội Viên liền liên lạc cho Đăng gia, vì anh muốn có một người phụ nữ hiểu chuyện bên cạnh, nên nhắc nhở Đăng lão gia phải giúp quản lý Duệ Triết, không cho anh cùng bất kỳ người con gái nào kết hôn, nhất quyết phải đợi đến lúc cô trưởng thành.

Vậy nên bên kia điện thoại truyền tới giọng cười hóm hờ của Đăng lão gia, luôn miệng hỏi bạn gái của nó ở đâu? Thế mà Duệ Triết chẳng thèm nói tiếng nào, có bạn gái đáng yêu như vậy mà lại giấu cả nhà, thật sự phải dạy dỗ lại đứa nhóc này!

Bà nội Viên cười tùm tùm Đăng lão, tôi đây có tận hai cô công chúa, cho cả hai đứa nó làm cháu dâu của ông đi.

Mà nay tận mắt thấy, Đăng lão gia quả là một người thanh cao, đôi mắt thâm trầm đã trải qua biết bao sóng gió, nhưng không hề hung hãn mà vô cùng trầm tĩnh, tinh thần minh mẫn. Tuy uy nghiêm mà không mất vẻ khôi hài, vẻ mặt từ ái, lịch sự nhìn cô chăm chú.

Mũi cô dâng lên chút nghẹn ngào chua xót, giọng khàn khàn: “Tô gia bây giờ không có người, người nhà ông ấy cũng không có ở đó.” Rồi bước ngang qua người Đăng lão gia, cầm theo chiếc túi nhỏ của cô, tiếp tục bước đi về phía trước.

“Cô gái, định đi đâu sao?” Đăng lão gia vội vàng xoay người, nhìn bóng dáng gầy guộc kia, cuối cùng nhận ra một điều, con bé này hình như đang khóc!

“Rời khỏi đây. Đăng lão gia, thật vui vì trước khi đi có thể gặp được ngài.” Đại Lận quay đầu cười, đôi mắt ngấn lệ khẽ động, rồi bước nhanh dưới ngọn đèn đường, từ từ, từ từ khuất bóng.

Đăng lão gia từ đứng tại đó, không kêu cô đứng lại, có một chút hiểu được cô gái này là ai.

Lúc ông về đến, Đăng Duệ Triết vừa tắm xong, đứng ở phòng khách nghe cha mẹ “giăng” qua điện thoại, thân hình vạm vỡ khoác trên người quần áo ở nhà, trông vô cùng thoải mái.

“Ông đến thăm Tô gia?” Anh đảo mắt nhìn ông nội một cái, ngồi xuống chiếc ghế sofa to lớn trong phòng khách, tuần nhan trầm tĩnh, tiếp tục kiên nhẫn chịu đựng cuộc oanh tạc của cha mẹ.

Đăng lão gia ung dung khoanh tay bước vào phòng khách, nói: “Ta không tìm được biệt thự Tô gia, nhưng hình như trên đường ta đụng phải Tô tiểu thư, cô bé đó nói Tô gia không có người ở, tay cầm túi hành lý, nước mắt đầm đìa, chắc có lẽ đêm nay định đi đâu đó bằng máy bay hoặc tàu lửa.”

“Cô ấy đi đâu?!” Đàng Duệ Triết lập tức ngẩng đầu, sắc mặt biến đổi, từ lúc nào đã đứng lên, thay giày đi về phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Vì lo cho cô mà đến (1)

Lúc Đại Lận mua được vé cũng là 3 tiếng sau, sau đó liền chạy ngay đến trạm soát vé, kệ nệ mang theo ba bốn túi đồ xách ra trạm xe, không ngoảnh lại nhìn khung cảnh thành phố, dù chỉ một lần.

Không biết khi nào cô mới thành công, vinh quang trở về nơi này?

Tiêu Từ, anh tuyệt đối không được chọc giận di Tiêu, nhất định phải hạnh phúc, cưới một cô gái thật sự yêu anh, sinh một đôi nam nữ đáng yêu, sống một cuộc đời hạnh phúc, vui vẻ vô lo. Hy vọng nhiều năm sau gặp lại, em có thể gọi anh một tiếng “anh Tiêu”. Còn anh... vẫn sẽ nhớ tên của em.

Di Hàn, cậu, bà ngoại, đừng tức giận vì Đại Lận nữa, Đại Lận sẽ rời khỏi đây, xem như con và mẹ ruột biến mất khỏi cuộc sống các người mãi mãi, không để cho mọi người nhớ đến chuyện cũ mà đau khổ.

Mọi người phải gìn giữ sức khỏe, Đại Lận ở phương xa sẽ cầu nguyện cho mọi người.

Di Hàn à, các đốt ngón tay của di không được linh hoạt, từ này di sẽ không phải đứng trước gió lạnh chờ cha về nhà nữa, không thể tiếp tục trả thù cha cháu, không thể mang tài sản của cha cháu lên chuyển vào tài khoản ngân hàng của di, sau đó mang cho cậu kinh doanh, ngày một tiêu xài hoang phí nữa rồi;

Lúc cha gặp chuyện không may, chắc là di rất thoả mãn, mang những chứng cứ tham ô được chuẩn bị từ lâu đăng trên báo, chờ đến lúc bệnh tình của ông trở nên nghiêm trọng, dứt khoát ly hôn với ông, mang theo hơn một trăm vạn bỏ về nhà mẹ đẻ.

Một trăm vạn kia chính là tiền mừng tuổi tích góp hàng năm, đứng tên là Tô Đại Lận, toàn bộ số tiền ấy, cha nói rằng chờ Đại Lận lớn lên, chắc chắn có thể dùng đến, nhưng bây giờ phải đưa cho di Hàn cất giữ, cha sẽ tiếp tục cố gắng, còn phải kiểm của hồi môn cho con gái nữa.

Nhưng lúc cha không chú ý, di Hàn đã đem số tiền kia chuyển vào tài khoản ngân hàng của mình, thêm một ít tài sản ở Tô gia, lấy tên của cậu làm chủ sở hữu;

Sau khi hoả hoạn xảy ra, viện kiểm soát khóa tài khoản của cha lại, niêm phong biệt thự Tô gia, di lại giả danh người khác, không ngừng kiện cáo cha ngoại tình, vì muốn cung chiêu “tiểu tam” mà tham ô, chán ghét di bệnh nặng, yếu ớt mà đòi ly hôn.

Mà “tiểu tam” kia, chính là mẹ đẻ của Đại Lận, lúc sống cha cung phụng tiền bạc đầy đủ cho di, khi hoạn nạn lại biến thành tội tham ô.

Mà di Hàn chuyển toàn bộ tiền vào tài khoản, chỉ để lại một ít phí sinh hoạt, di giả vờ hiền lương thực đức, nhận hết uất ức về phần mình, không có con nôi dỗi, một thân ốm đau, muốn chấm dứt quan hệ với cha; Lúc cha bị người ta lập án điều tra, lại bệnh nặng như thế, di và cậu lại góp vốn mở công ty, đội Tô gia nát tan rồi cao chạy xa bay.

Tôi không biết di đã làm cách nào để viện pháp y điều tra ra, nhưng tôi biết, di không phải là di Hàn ôn nhu hiền thực như bề ngoài, mà là một người phụ nữ nham hiểm muốn phá hủy Tô gia.

Di báo thù cha là do sinh hận trong lòng, nhưng Đại Đại được di nuôi nấng nhiều năm như thế, chẳng lẽ không có chút tình cảm nào sao?

Trong suốt quãng thời gian Đại Đại ở trong tù, cho đến tận khi được tự do, di nhân nhả ngồi uống trà chơi mạt chược, mua sắm quần áo mỹ phẩm, so với cuộc sống ở Tô gia còn tốt hơn nhiều... Có lẽ trên thế giới này, trừ Tiêu Từ ra, cũng chẳng còn ai quan tâm Đại Đại. Đàng Duệ Triết, di Hàn, đã sớm quên Đại Đại rồi, các người đều là những kẻ xa lạ, lạnh lùng...

Đại Lận thu hồi ánh nhìn, bước đi trong dòng người tấp nập, mang theo hành lý tiến lên con đường mới mẻ, nơi đó, cuộc sống của cô sẽ bắt đầu.

--

Đàng Duệ Triết lái xe tìm hết 2 nhà ga xe lửa, lúc đuổi đến nhà ga, anh đã ra lệnh đình chỉ soát phiếu, anh biết, ít lâu sau sẽ có một chuyến xe lửa chuẩn bị xuất phát;

Anh chạy quay đại sảnh nhà ga một vòng, nôn nóng đến hít thở không thông, tay dựa vào lan can lấy lại sức, lạnh tanh nhìn toa xe ở đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 50: Vì lo cho cô mà đến (2)

Anh chạy quanh sảnh nhà ga một vòng, nóng nóng đến hít thở không thông, tay dựa vào lan can lấy lại sức, lạnh tanh nhìn toa xe ở đại sảnh.

Ba giờ năm phút sáng, chỉ có duy nhất một chuyến xe lửa xuất phát từ đây, nơi đến là Bắc Kinh.

Mà Tô Đại Lận, kỳ thực cũng không biết phải đi đâu. Lúc này chỉ cần có xe lửa nào rời khỏi Cẩm thành, cô liền bắt chuyến xe lửa đó.

Chuyện này anh hoàn toàn nghĩ không ra, rõ ràng Tiêu Từ đã muốn cầu hôn cô, hai người ân ái ngọt ngào, vậy mà vì cái gì, cô lại đột nhiên muốn đi khỏi đây?

Gần đây mẹ Tiêu phải nằm viện, dự định buông tay mọi công việc, để Tiêu Từ tiếp nhận Hồng Vũ, vội vàng trau dồi cho con.

Mà mẹ Tiêu, thuộc kiểu người khôn khéo, là một nữ cường nhân thâm minh đại nghĩa, đối với người khác vô cùng độ lượng, nếu như không chọc giận bà, bà cũng sẽ không làm gì ảnh hưởng đến đối phương. Thực sự bà rất yên tâm về Tiêu Từ, rất ít nhúng tay vào chuyện của con.

Lần này Tiêu Từ tuyên bố kết hôn với cô ở Lan hội, nhất định đã làm công tác tư tưởng với mẹ Tiêu, đề cập chấm dứt chuyện hôn nhân, xem phản ứng của bà. Sau khi thấy phản ứng của mẹ vừa lòng, anh mới đến Lan hội, dẫn theo Tô Đại Lận đến gặp mẹ, để cô chính thức được trình diện Tô gia.

Nhưng sau khi đến thăm mẹ Tiêu, Tô Đại Lận lại quyết định rời đi khỏi Cẩm thành?

Đôi mắt anh hiện lên vẻ mệt mỏi, hai hàng lông mày khẽ nhăn lại, đi đến xung quanh kiểm tra một lần nữa.

Tô Đại Lận ra đi trong nước mắt, không một động tĩnh mà một mình lẳng lặng đi khỏi tầm mắt mọi người, rồi xa quê nhà, có lẽ về sau, cô cũng sẽ không quay lại nơi này nữa. Còn nhớ rõ lúc cô vừa ra khỏi tù, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ tiều tụy, gầy guộc yếu ớt, đôi mắt to buồn xuống, bất luận một người, cũng không dám ngẩng đầu nhìn xem.

Lúc cô ngồi đối diện anh ăn cơm, tay không thể cầm chặt đôi đũa, không cẩn thận làm rớt rau trên bàn. Anh còn nghĩ cô sẽ lại như lúc trước, lập tức bỏ đũa xuống, nâng cao cằm, chu chu cái miệng nhỏ kêu người đến dọn, giọng nũng nịu nói nếu dọn không sạch ăn sẽ không ngon, chắc chắn sẽ bị đau bụng, đổi cho cô đôi đũa mới, tính tình của một đại tiểu thư phát sinh.

Ai ngờ cô lại cuối nhanh đầu xuống, sắc mặt biến đổi, hiện lên một sự kinh hoàng khó hiểu, như kiểu làm rơi đồ ăn xuống bàn sẽ bị phạt, như một phản xạ có điều kiện, cô đứng dậy gấp miếng rau đó bỏ vào chính mình, không dám lộn xộn, ăn hết đồ ăn trong chén.

Trên váy của cô bị vấy máu, bị lũ bạn học cũ lăng mạ đến nhục nhã, cô cũng không mở họng đáp một lời.

Ngày đầu tiên đến Lan hội làm việc, lúc chuẩn bị bước vào du thuyền, đôi mắt hiện lên chút lo sợ, giống như một đứa trẻ không có nhà để về, sợ rằng Tiêu Từ sẽ bỏ cô ở đây rồi đi...

Bởi vậy, cô thường bị những người xung quanh nhìn bằng ánh mắt hắt hủi, di Tiêu, người nhà ở Trâu gia, bạn học ngày xưa cùng trường, và anh – Đằng Duệ Triết. Thật sự anh đã quá chán ghét cô, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt đó, mọi quá khứ lại ủa về, nhớ tới ngọn lửa lớn cháy bùng bùng, căn bản không thể ngăn lại sự tức giận từ tận sâu trong lòng.

Đương nhiên anh biết, ba năm sau cô ở tại Tô gia trống rỗng, đối mặt với di ảnh của ba, mẹ bỏ nhà đi, mọi thứ cô còn, cô đơn cùng hiu quạnh.

Anh giúp cô như vậy là quá đủ, còn sau này, ắt hẳn Tô Đại Lận phải tự lực cánh sinh.

Anh hoàn toàn không nghĩ đến, cô thật sự sẽ rời khỏi đây, vì không muốn đi Tiêu cảm thấy khó xử khi cô và Tiêu Từ ở cùng nhau, lựa chọn buông tha nơi này, một mình rời đi.

Nếu đổi lại là ba năm trước, cô nhất định sẽ liều sống liều chết mà phản kháng, chứ không phải bỏ đi..... Nhưng Tô Đại Lận của ngày hôm nay, đã không còn là cô trước kia nữa rồi.

--

Đại Lận ngồi bên cửa sổ, một Cẩm thành đồ sộ hiện lên, tay dụi dụi đôi mắt còn đang rung rung nước.

Ba, sau này nếu có cơ hội, con sẽ về thăm ba.

Đằng Duệ Triết đứng ở sân ga, vô tình thấy cô ở phía trước nhoáng lên, lúc cơ thể cao lớn vội vàng chạy về phía đó, cô đã nhẹ nhàng tựa đầu vào lưng ghế, nhắm mắt lại, nghe âm thanh báo chuyến xe lửa rời khỏi Cẩm thành chuẩn bị xuất phát, không nhìn thấy anh.

Cô không mang hành lý gì nhiều, trong tay ôm chặt chiếc ô mà Tiêu Tử đã từng dùng để che mưa nắng cho cô.

--

Đằng Duệ Triết ở sân ga chỉ thấy được bóng dáng cô thoáng qua. Anh kêu lớn ‘Tô Đại Lận’, xoay người, chạy theo chiếc xe lửa đang chuyển bánh.

Nhưng âm thanh xe lửa đã bao phủ toàn bộ, rất nhanh lướt qua mặt anh, mỗi lúc một xa.

Khuôn mặt tuấn tú ngưng đọng, đôi chân dài miên man chạy nhanh hơn, hơi thở gấp gáp. Đoàn xe lửa đã mất hút, anh chậm rãi dừng lại, đi bộ từng bước, ổn định hô hấp, tự hỏi chính bản thân mình đang làm cái gì vậy?

Chuyện cô bỏ đi, có liên quan gì đến anh?

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Bên ngoài phiêu bạt

Trời vừa tờ mờ sáng, Trâu Tiểu Hàm rời giường, mặc một bộ âu phục màu xanh lam như ngọc, khoác lên bộ trang sức tao nhã, đứng ở cửa chờ Đằng Duệ Triết đến đón cô.

Nhưng cho dù cô có gọi bao nhiêu cú điện thoại, anh đều tắt máy, trạng thái không thể liên lạc.

Một lúc sau, xe của Đằng gia đến, không phải Duệ Triết tự mình đến đón cô, mà là tài xế của Đằng gia.

“Anh Duệ Triết đâu?” Cô ngồi vào xe, có chút thất vọng.

“Thiếu gia đi công tác ở Bắc Kinh, lúc rạng sáng đã lên máy bay rồi, chắc vài ngày sau sẽ về. Trâu tiểu thư, lão gia và phu nhân vừa từ Mĩ trở về, muốn cùng với Tiểu thư đưa Đằng lão gia tử đi thăm Cẩm thành, tiện thể đi xem phòng tân hôn.”

“Chú và dì đã về rồi sao?!” Khuôn mặt xinh đẹp của Trâu Tiểu Hàm lập tức tươi tắn trở lại, vô cùng vui vẻ, bên môi nở nụ cười, “Cháu sẽ giúp chú và dì mua đồ, cháu đã trông mong họ trở về lâu rồi! Dì thích du lịch như thế, nhất định trông trẻ hơn vài tuổi!”

--

Tầm bảy giờ sáng, chính là thời gian giao thông nườm nượp ở Bắc Kinh, mấy người công nhân trẻ đi làm túi xách kệ nệ, trên tay cầm bữa sáng và sữa đậu nành, lấy tốc độ trăm mét chạy như điên.

Đại Lận lưu lạc ở Bắc Kinh hai ngày, một mình đến chợ đêm mua quần bò giá rẻ, tóc dài buộc chặt lại, trên tay mang một cái túi nặng trĩu, mặc kệ dòng người đang giao thông tấp nập.

Hôm qua cô đã mất cả ngày trời để tìm việc làm, từ sáng đến tận tối mịt, lí lịch của cô đều bị từ chối, bị người khác kì thị; Chỉ vì bằng cấp thấp kém, lại có tiền án, không ai dám thuê người từng phóng hỏa như cô.

Cho nên cô quyết định không xin tuyển vào các công ty nữa, ngược lại muốn tìm đến những bản quảng cáo thuê lao công, tuy việc nặng nhưng cô phải làm để kiếm tiền, để sống sót.

Bởi vì cô không có tiền, cũng không đủ điều kiện đi làm trong công ty. Chỉ biết có việc gì làm được thì làm, không thể chết đói ở đầu đường xó chợ Bắc Kinh, còn phải sống sót để trở về thăm mộ cha mẹ.

Ngày hôm qua cô suýt đã gãy chân, bù lại cũng có công trình kiến trúc chịu thuê cô, không cần bằng cấp hay kinh nghiệm, chỉ cần biết sử dụng công cụ và chịu khổ nhọc. Mỗi ngày công việc bắt đầu lúc chín giờ, bảo đảm cơm nước đầy đủ, mỗi tháng được chín trăm tư.

Cô không ngờ rằng cuối cùng cũng có thể tìm được một công việc mưu sinh ở Bắc Kinh này, vui mừng đến mức cảm nắng nhưng vẫn nở nụ cười, toàn thân tràn đầy khí lực.

Có công việc này, cô sẽ không lo phải chết đói, sẽ tự nuôi sống mình, tay làm hàm nhai, chờ vài năm sau đó, khi lòng đã tĩnh lặng như nước, cô sẽ quay về gặp Tiêu Tử, gặp những người cô quen biết, cùng bọn họ nói cười.

“Đã đến đường XX, hành khách XX chuẩn bị xuống xe...” Tầm tám giờ sáng, tiếng gọi sang sang của lơ xe vang lên, cô len trong đám người chật chội, bước xuống xe, trên tay cầm túi dụng cụ, bước nhanh về phía công trường.

Đây là một công trường kiến trúc đang thi công, khắp nơi là bùn đất và hàn điện, mang nón bảo hộ vào để chuẩn bị làm việc. Vừa đẩy xe đất đi một

quảng thì bắt gặp đốc công đang dừng lại uống nước, nhìn thân thể gầy gò của cô đánh giá một phen:

“Này cô gái, cô chắc chắn có thể khoan đất sao? Có thể đẩy mấy trăm xe đất sao?! Cô đi nhầm chỗ à?”

Đại Lận đưa mắt nhìn công trường cao đồ sộ, mi khẽ rung, thế này mới hiểu được tính chất của công việc -- không phải văn chức, mà là cu li, bởi vậy mới không cần bằng cấp.

Cô nhìn một lúc, gật đầu nói: “Tôi không đi nhầm chỗ, tôi có thể làm việc này để sống.”

Vài giờ sau, cô mang nón bảo hộ kín mít, ngồi xồm trên nền, cầm máy khoan đóng cọc. Cho dù bị chà sát đến rách cả tay, cô vẫn không ngưng nghỉ.

Sau đó cô lại dùng xe đẩy đất cát, cánh tay gầy yếu trộn xi măng đều đều, sau đó lại tiếp tục đẩy đất cát, tốc độ như máy móc; Mặt trời giữa trưa chói chang đến độc ác, mồ hôi tuôn ra không ngừng, tựa như những giọt nước mắt nóng hổi, ướt nhẹp áo của cô, nóng đến khó thở.

Đây chính là công việc để chín trăm đồng tiền lương thuộc về cô.

Cô nghĩ nếu muốn nhận được đầy đủ số tiền đó, nhất định phải chăm chỉ như những công nhân khác, cùng làm như nhau. Nơi này sẽ chẳng ai thương ai, chỉ có thể tự lực cánh sinh, thiếu là thiếu, không là không. Hôm nay đốc công đã tính toán thời gian và sức lực làm việc của cô, bảo sẽ thưởng thêm tiền.

Bởi thế, chín trăm kia, chính là tiền mồ hôi nước mắt.

Buổi chiều lúc một hai giờ là lúc nắng gay gắt nhất, cũng là thời gian nghỉ trưa, cô một thân mồ hôi ướt đẫm, ôm cà-mên, đi đến chỗ một đám lao công và nhân viên tạp vụ đang nằm nghỉ trưa lấy sức, chọn một gốc cây mát mẻ để thưởng thức bữa trưa.

Cô vừa ăn vừa ngước nhìn bầu trời, mồ hôi trên thái dương chảy xuống hòa cùng nước mắt.

Tiêu Từ, anh ở Cẩm Thành có sống tốt không? Di Tiêu bệnh đã đỡ chưa? Bây giờ em đã đến Bắc Kinh rồi, không ai biết em cả, nhưng em đã tìm được việc làm.

Nếu anh rảnh, nhất định phải thay em đến thăm cha, bảo toàn biệt thự Tô gia thật tốt. Nếu cô trong sân lại dài ra, anh cũng đừng nhỏ đi, hãy mặc kệ chúng. Đôi bàn tay thon dài trắng trẻo kia của anh, là nơi để che chắn cho người phụ nữ ở tương lai, đừng để nó chịu bất cứ hư tổn nào...

Cô dựa đầu, buông cà-mên trong tay ra, mỉm cười trước gió, tựa như đang nhìn thấy khuôn mặt của Tiêu Từ trên nền trời xanh thẳm.

Buổi chiều, sau khi làm việc cật lực cũng đã đến lúc tan tầm, cô lo lắng sẽ lỡ chuyến xe, sợ những người chung quanh sẽ ào ra như hội. Cho nên cô tranh thủ chạy đến ven đường mua một chai nước suối, vừa đi vừa uống, nhìn ngó phong cảnh chạng vạng của thành phố.

Chờ đến khi mặt trời bắt đầu lặn, cô đến nhà tắm công cộng thay quần áo sạch sẽ, sau đó tìm đến chỗ gần nhà ga.

Cô nghĩ không thể thuê nhà ở trung tâm thành phố này, ở đây tiền nhà nhất định hơn năm trăm khối, gần đây cô chỉ mới đi làm, lấy đâu ra đủ tiền đặt cọc. Cô ngồi tù ba năm, sau đó muốn bắt đầu lại cuộc sống, nhưng xã hội vẫn không hề khoan dung cô, cô vẫn luôn bị kì thị, tìm việc luôn gặp khó khăn... Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn muốn sống tốt.

Cô sử dụng phương tiện giao thông công cộng, qua hai trạm xe, dừng lại một khu ổ chuột rách nát. Nhưng cô không biết, cô đơn độc đến công trường làm việc, nhưng vẫn có một bóng dáng cao lớn theo sau bước chân cô. (đoán xem, nhân vật bí ẩn, anh là ai? ๖)

Anh tìm cô đã hai ngày hai đêm rồi, rốt cục phải đem lý lịch của cô, đăng bảng tìm người, thông qua quan hệ mới tìm thấy tin tức về cô.

Lúc cô đứng trước toa xe lửa, anh đã lên máy bay, lúc máy bay hạ cánh đến Bắc Kinh, anh lại chẳng biết cô đi đâu rồi.

Cô thay đổi một cách phức tạp, biến mất một cách mờ nhạt trong biển người. Thật may là không đi quá xa, vẫn nằm trong phạm vi hoạt động của anh, nhưng phải vất vả nhờ đến trung tâm lý lịch quốc tế để tìm kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Đi nhầm ổ “làng chơi”

Lúc Đại Lận cầm theo túi bên người tiến vào khu nhà dân, bọn công nhân đứng ngay đó đều quay lại nhìn, hai mắt tỏa sáng, chiếc quần trên người còn ướt sũng, thân trên trần trụi, nhìn Đại Lận đầy dâm dăng.

Cô bé yêu kiều gọi cảm này, ngọn gió nào đưa em đến đây?

Đại Lận co rút cả vai, chạy nhanh qua chỗ những con người nhìn cô không chớp mắt, đến chỗ có nhiều người, chỗ có ánh sáng xung quanh.

Nhưng chỗ có ánh sáng cũng chính là chỗ những con người kia tụ tập, tan làm bọn họ kéo nhau tụ tập đánh bạc.

Bên cạnh chỗ chơi bạc đó còn có một số cửa hàng, bán đồ ăn, vật dụng gia đình, cả tiệm uốn tóc.

Còn có một cái nhà vệ sinh công cộng hôi thối đến tận trời mây. Đại Lận nhìn một lượt xung quanh, đầu mi nhắm lại, lập tức xoay người rời khỏi.

Nhưng bà chủ nhà cô đã liên lạc vốn đang đứng chờ ở đầu ngõ, kêu to một tiếng, sắc mặt hớn hờ chào đón, vừa đi phía trước dẫn đường, vừa bàn bạc chuyện giá cả.

Người chủ nhà cười tủm tỉm nói, tiền thuê trả trước ba tháng, bao gồm một tháng tiền thuê chỗ, tổng cộng là hai ngàn hai trăm khối. Ở Bắc Kinh này còn có người cho thuê một phòng năm trăm khối một tháng ư?

Đại Lận cảm theo túi nhỏ, lập tức xoay người trở về, nói cô không có nhiều tiền đến như vậy.

Trên người cô hiện giờ nhiều nhất là còn hai trăm khối, còn tính nhờ vả chủ nhà du di cho cô trả trước tiền thuê phòng nửa tháng, chờ cô tìm được công ăn việc làm, sẽ trả trọn nửa tháng còn lại.

Nhưng xem ra trước mắt, ngay cả những căn nhà trọ bình dân ít tiện nghi nhất cô cũng không đủ khả năng thuê, chỉ còn cách ngủ lại trước hiên nhà dân trên đường đi.

“Cô gái, khoan đi đã, cô nói đi, cô có thể trả trước cho tôi bao nhiêu tiền?” Người phụ nữ xem xét kĩ lưỡng, một phen nắm lấy túi của cô, không để cô đi.

Cô gái này dường như chưa trưởng thành, bộ dạng không khô khan cục mịch, mềm mại gọi cảm, dáng người lại đẹp, khiến đàn ông nào nhìn cũng đều muốn sờ hử; Nếu cô gái này đến đây một mình thì quá tốt rồi, cô ấy có thể...

Nghĩ đến đây, đôi mắt của bà ta chuyển hướng, nhìn đến làng ăn chơi cách đó không xa.

Ở đây là công trường, trừ những nhà hàng nhỏ cùng một vài siêu thị ở mé ngoài, đây đích thực là một ổ “làng chơi” được đám công nhân hết mực hoan nghênh.

Ban ngày bọn họ tích cực làm việc, mồ hôi chảy như mưa, buổi tối giải quyết trên người các tiểu thư khi vợ vắng nhà, quả là âm dương điều hòa... Mà bà chủ Vương đây, có thể cho bọn họ được thưởng thức những cô gái trẻ đẹp mê người, dù sao cô gái này cũng là khách không mời mà đến!

Đại Lận bước đi nhanh về phía trước, không nhìn người phụ nữ kia chuyển ánh mắt, nhưng cũng cảm nhận được mưu kế của bà chủ.

Cô càng chạy nhanh, bất an lo sợ nhìn chung quanh, nhìn theo ven đường, không biết khi nào mới đến chỗ có nhiều người, thoát khỏi người phụ nữ đang theo cô phía sau.

“Mau đuổi theo, đừng để cho cô ta trốn thoát, đó là người mới đến!” Người phụ nữ hướng về đám công nhân đứng gần đó ra hiệu, giọng nói đầy vui sướng. Những lời này lập tức hiệu quả, đột nhiên có một người đi đến, chặn đường đi của Đại Lận:

“Cô bé, chuyện gì vậy? Em vừa đến đây, ở lại chút đã, khoan đi vội. Anh vừa tắm xong, chúng ta có thể tìm một chỗ nào đó yên tĩnh để tâm sự!”

Người đàn ông cười lên dâm dăng, nắm lấy thắt lưng Đại Lận, để đồng bọn tới chuẩn bị đưa cô vào căn phòng gần đó, Đại Lận sợ hãi, chân tay luống cuống cầm túi quơ quạng vào người bọn họ, la lớn. Bà chủ nhà đứng một bên nở nụ cười gian, nói:

“Người để các cậu xem xét, năm trăm khối, mau đem tới đây!”

“Đưa gì chứ! Xong việc rồi tính!” Một người đàn ông trong bọn họ trực tiếp sờ soạng quần áo cô, không không quan tâm cô đang khóc lóc giãy dụa, giữ chặt cổ tay mảnh khảnh, thô lỗ đem thẳng vào phòng; Một người khác giật lấy túi đồ của cô, cùng người phụ nữ kia lấy tất cả tiền bạc...

(Ter: Một lũ khùng - _ - hihi)

Một số người ở đây đang hưng phấn đến cao điểm, một tiếng súng hướng lên trời đột nhiên vang lên, vang vọng cả con hẻm nhỏ, tựa như một đòn tấn công trời giáng của thiên lôi, tụ tập đàn điểm, bán dâm cướp bóc, dẫn mỗi dân công, trực tiếp trở thành băng chứng không thể chối cãi.

Mấy tên bắt cóc ngay người, tất cả quay đầu lại nhìn, mới phát hiện ra ngay đầu hẻm là xe cảnh sát, còi xe cảnh sát kêu khắp mọi nơi, nhanh như cắt, một loạt cảnh sát tiến về phía trước như thủy triều dâng cao vây kín bọn họ, một người đàn ông cao quý lạnh lùng, thân thể cao to cường tráng đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn nơi này:

“Buông ra cô ấy ra!”

Anh đứng một chỗ không hề động đậy, hai mắt lạnh như băng, không vội vàng hay nóng nảy, điềm tĩnh nhìn những kẻ bắt cóc cô cùng với khuôn mặt

nhỏ nhắn tiểu tụy kia không ngừng khóc lóc, giọng nói anh lạnh lẽo mà hùng hậu, không một từ nào thoát khỏi lỗ tai bọn chúng.

Những người này nhìn thấy cảnh sát vô cùng kinh hoàng, nét mặt phút chốc đã không còn một giọt máu, nhanh chóng buông tay khỏi Đại Lận, ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh vào trong hẻm sâu.

Đại Lận chỉnh lại quần áo không chỉnh tề, một thân ước bần, răng nhin đau, vội vàng cầm lên túi nhỏ, đôi mắt đăm lẹ chạy về phía này.

Sao anh lại có mặt ở Bắc Kinh vào lúc này? Nhưng nếu anh không xuất hiện kịp thời, cô thật sự không biết tiếp theo mình phải đối mặt với chuyện khủng khiếp đến mức nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Anh mạnh miệng

Cô thất kinh chạy về hướng xe cảnh sát, chạy đến mê mết, ánh mắt chăm chăm hướng về phía Đằng Duệ Triết, không ngừng thở gấp.

Đằng Duệ Triết im lặng liếc mắt nhìn cô một cái, con ngươi thâm thúy sâu thẳm đen thui, mặt trầm như nước.

Anh chỉ nhìn một thoáng, sau đó dời ánh mắt, nhìn về phía đám cảnh sát đang đuổi bắt đám dân công, lạnh nhạt trầm giọng nói: “Cô chạy tới Bắc Kinh, để trải nghiệm cuộc sống thế này ư? Nếu vừa rồi cảnh sát không đến kịp, kết cục của cô sẽ ra sao?!”

Đại Lận đầu tóc hỗn độn, quần áo rách nát, ướt sũng, vô cùng chật vật. Cô cúi đầu, ôm túi dụng cụ trước ngực, cánh tay càng thu càng chặt, nhỏ giọng nói: “Em chỉ muốn đến đây để thuê nhà, vì nghĩ giá nhà ở đây không quá đắt...”

Mâu quang Đằng Duệ Triết lóe lên, nhìn cô chằm chằm, không hờn giận, lạnh nhạt nói: “Tại sao nhất định phải chạy đến đây?! Nơi này xa xôi, khắp nơi đều là công trường bỏ hoang, một chiếc xe có điều hòa cũng chẳng có! Cô là một cô gái độc thân, có thể chống lại đám nhân công khát máu đó sao?!”

Bà vai Đại Lận yếu ớt run lên, nâng lên đôi mắt đẹp, nhủu mi nói: “Hai này nay chỉ có một công trường chịu thuê em, nếu em không đi làm, em sẽ chết đói ở Bắc Kinh này, hơn nữa em không biết bọn họ sẽ giao cho em công việc nặng nhọc đến thế...”

Lúc nói chuyện, nước trên mái tóc cứ liên tục nhỏ xuống từng giọt, ướt sũng đến mức lạnh run, bắt dính lên áo cô.

Đằng Duệ Triết lẳng lặng nhìn cô vài giây, không lên tiếng nữa, xoay người ngồi vào xe cảnh sát, sườn mặt lạnh như băng hướng về phía trước.

Nữ cảnh sát cho Đại Lận mượn quần áo, đưa cô đến ngồi cạnh Đằng tiên sinh, thu thập thông tin sự việc rồi ghi ghi chép chép.

Đại Lận ngồi cạnh anh, không ngừng chà sát lên lễ phục trên người, khuôn mặt hướng về cửa sổ xe.

Trên đường đi không ai nói lời nào, vào cảnh cục cũng không trao đổi gì, thẳng đến khi cảnh sát hỏi bọn họ có phải là vợ chồng không, khuôn mặt tuân tù của Đằng Duệ Triết mới hơi hơi có phản ứng.

Anh nghiêng cảm kiên nghị, lãnh mầu liếc Đại Lận một cái, lạnh giọng nói mình vẫn chưa kết hôn, vừa rồi chỉ tình cờ đi ngang qua, nhìn thấy có cướp bóc nên thuận tay báo cảnh sát. Anh và Tô tiểu thư không có quan hệ gì.

Đại Lận cũng không phủ nhận, sau khi làm xong ghi chép, cười nhẹ, im lặng rời khỏi cục cảnh sát.

Cô vuốt lại mái tóc rối tung, bước đi dưới gió đêm mịt mù cát bụi. Vừa rồi cục cảnh sát đề nghị đưa cô về Cẩm thành, nhưng cô đã cự tuyệt.

Cô chạy trốn khỏi Cẩm thành, làm sao có thể trở về nhanh như vậy.

Cô đã thang lang đến nơi này, nhất định phải ở lại. Mặc dù lẻ loi một mình, nhưng sẽ không phải đón nhận ánh mắt của người quen và sự cô độc. Tuy tìm việc làm khó khăn và gặp nhiều trở ngại, nhưng so với Cẩm thành, cuộc sống nơi đây vẫn chan chứa bao dung với cô, không khiến cô hoang mang đến mức không biết đi về đâu, chỉ vì sợ đụng mặt người quen, chỉ vì sợ bị nhục mạ.

Chuyện Đằng Duệ Triết đột nhiên xuất hiện, cô chỉ có thể lí giải rằng anh đến Bắc Kinh công tác, trùng hợp đi ngang gặp cướp nên báo cảnh sát. Cho dù anh có cao thượng đến mức nào, cũng chẳng thể vì cô mà chạy đến Bắc Kinh đứng không?

Thời gian của anh là của Tiểu Hàm, bàn bạc chuyện hôn sự, chuẩn bị đính hôn... Anh thích Tiểu Hàm như vậy, chắc chắn sẽ cưới em ấy, hai người bề ngoài xứng đôi, tính cách bù trừ, môn đăng hộ đối, là một đôi trời sinh.

Cô sẽ không quấy rầy bọn họ.

Đằng Duệ Triết vừa bước ra khỏi cục cảnh sát, đã có người lái xe đến tiếp đón anh, là anh em ở Bắc Kinh của anh, sau khi biết tin anh đến đây, cố ý bày tiệc ở quán rượu, lái xe đến đây đón anh.

Anh ngồi trên xe, con người đen lạnh lùng nhìn chăm chú vào Tô Đại Lận đi bộ ven đường, nhìn bóng dáng đơn bạc của cô, tựa như một cọng cỏ yếu ớt và cô đơn ở đầu đường Bắc Kinh, nhướng mày, đột nhiên hạ giọng bảo ngừng xe. Chẳng thèm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của bạn anh, ra lệnh:

“Quay xe trở lại, mang cô ấy lên xe!”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đem cô đến khách sạn

Đại Lận nhìn chiếc xe hoành tráng trước mặt, không hiểu anh muốn gì. Thẳng đến lúc bị mang lên xe ngồi, cô mới biết được là mình đang bị đưa đến khách sạn.

Anh vẫn không thèm liếc nhìn cô dù chỉ một lần, chỉ ngồi nói chuyện phiếm với Dương tổng, ra lệnh cho tài xế lái xe.

Dương tổng biết qua sơ lược tiểu sử của Đại Lận, lễ phép gọi tên một tiếng, sau đó lại tiếp tục tán gẫu với Duệ Triết tình hình Bắc Kinh gần đây.

Cô xoay người, im lặng nhìn dòng người đông đúc đang lướt qua, không nói một lời.

Rất nhanh xe đã đến quán rượu, Dương tổng không chê cô ăn mặc nghèo nàn, nhiệt tình mở cửa xe giúp cô, mời cô vào khách sạn; Nhìn sắc mặt Duệ Triết mà lấy lòng.

Nhưng Đằng Duệ Triết không để cho cô đi cùng vào bữa tiệc, có lẽ là không muốn bạn bè ở Bắc Kinh nhìn thấy cô, chỉ bảo cô vào phòng, để cho quản lý Đường sắp xếp chỗ nghỉ ngơi, chuẩn bị cơm cho cô.

Cô bước vào phòng tắm, giặt sạch quần áo bẩn trước bồn rửa tay, sau đó hong khô cấp tốc rồi mặc lại vào người.

Cơm của quản lý Đường mang đến cô cũng chẳng thèm động đến, mặc kệ bụng đói, nằm ở đầu giường xem báo, nhớ kỹ hết những nơi đang tuyển dụng nhân viên. Chuyện đêm nay là một bài học nhớ đời, cô không thể vì kiếm tiền mà không để ý đến sự an toàn của bản thân, lạc vào một đám công nhân không đứng đắn.

Trước tiên cô nên nuôi sống bản thân bằng công việc ở công trường, rồi từ từ tìm một công việc khác nhẹ nhàng hơn.

Tìm việc hai ba ngày nay, từ công ty lớn đến công ty nhỏ, xí nghiệp công đến xí nghiệp tư, xưởng lớn, xưởng nhỏ, cô nhận ra một điều, muốn tìm việc tốt cần phải có bằng cấp và kinh nghiệm; Nếu không đủ trình độ học vấn, thì phải có người giới thiệu vào.

Giống như cô ở trong ngục tự nuôi sống mình bằng việc đan giỏ, đối với việc đan túi hình chữ nhật rất thành thục, nhưng khi cô đến xin việc, nhà xưởng không ai nhận cô; Bởi vì cô không có người giới thiệu vào, cho dù muốn làm một thợ thủ công nữ cũng cần có người giới thiệu vào.

Cô đến cửa hàng thức ăn nhanh xin làm phục vụ, đến siêu thị tìm việc, nhưng trong mấy ngày nay, bọn họ không nhận nhân viên có tiền án, hoặc không có kinh nghiệm.

Kiến thức công trường cô không thành thạo lắm, nhưng sau khi làm việc ngày đầu tiên, cô phát hiện tính chất công việc cũng tựa như may vá ở xưởng vậy, đều là một đám nhân viên chịu quản lý dưới tay của đốc công, một khi có công việc thì không kể già trẻ lớn bé cũng được nhận vào, nước phù sa không phân biệt kẻ xa xứ.

Lần này có công nhân bị tai nạn, công trình lại đang thi công, đốc công mới bỏ ra chín trăm đồng tiền lương để thuê thêm công nhân... Chuyện này cô nghe đám công nhân nói phong thanh, bảo rằng công trường này cần hoàn thành gấp trong tháng tư này, đến lúc đó chắc chắn đốc công sẽ cho thêm ít tiền thưởng.

Mà chín trăm của cô, đến lúc phát thưởng chắc chắn sẽ thêm được vài trăm nữa, nếu như làm việc chăm chỉ, sẽ nhanh chóng được nhận tiền.

Mà cô rất cần số tiền đó.

Bởi vậy trước khi tìm được công việc mới, cô không thể nào bỏ qua công việc này, có được chén cơm ăn, không đến nỗi chết đói ngoài đầu đường xó chợ.

Mà loại công việc cực nhọc này, đối với Đằng Duệ Triết đã quen sống an nhàn sung sướng mà nói, anh sẽ chẳng bao giờ hiểu.

Anh biến cuộc đời cô trở nên tối tăm, cô vì trốn tránh mà chạy đến nơi xa xôi này, rồi bị đám công nhân kia ức hiếp. Chắc là anh không biết, càng là

chôn phồn hoa, cô càng không có cơ hội sinh tồn.

Cô chỉ có thể thu mình, cúi đầu đi tìm công việc mưu sinh, và vẫn bị miệt thị vì có tiền án, bằng cấp thấp như cũ.

Vấn đề lớn nhất là sinh viên đại học chưa tốt nghiệp rất khó tìm việc, nhưng sau khi tốt nghiệp rồi, chỉ có thể miễn cưỡng đi tìm các việc làm nhỏ như tiêu tụy viên, nhân viên phục vụ,... Bằng cấp trung học của cô có là cái thá gì đâu.

Một người đã từng ngồi tù, một người không có kinh nghiệm làm việc, lấy cái gì để tranh việc đây?

Hiện tại có rất nhiều người trước khi tốt nghiệp đã nộp đơn vào công ty, ngay cả quán thức ăn nhanh còn yêu cầu phải có kinh nghiệm phục vụ, còn không thì đành đi rửa chén thuê vậy.

Đây là sự thật.

Cô dám mơ mộng, vì ở Cẩm thành có Tiêu Tử bên cạnh, anh có thể giúp cô nói một tiếng với lãnh đạo, giúp cô có thể trở lại trường học để học tiếp... Mong đẹp như vậy là đủ, khi mà cô té ngã thảm hại trước mặt Duệ Triết, cô đã nhận ra mình phải thức tỉnh.

Cái gì gọi là nhận ra? Chính là dùng sức bản thân mà kiếm miếng cơm ăn, tìm một người đàn ông bình thường để kết hôn. Không tranh không đoạt, chỉ cần người đó đồng ý cho cô một danh phận. Mà người đó sẽ không phải là đại thiếu gia, mà chỉ là người bình thường như cô.

Sẽ có một ngày cô kết hôn sao?

Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trực tiếp bước về phía cửa.

Bây giờ không phải là lúc chờ đàn ông đến cưới, mà là tìm cách sống thật tốt ở chôn này.

Đằng Duệ Triết dự tiệc trở về, trên người mang hương rượu thoang thoang, thùy mâu nhìn cô: “Đi đâu?” Thân hình cao lớn củ nh ép cô trở về phòng, đóng cửa lại thật mạnh, gắt gao nhìn chăm chăm cô, khí thế vô cùng. “Ba giờ sáng chúng ta sẽ lên máy bay trở về Cẩm thành, tốt nhất cô không nên bước ra khỏi cửa!”

Cô hoảng sợ, ôm túi dụng cụ trước ngực, lui về phía sau vài bước, đôi mắt to ngập nước phòng bị nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Đặt cô trên giường

Cô cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô đang thay đổi, nóng bỏng, sáng quắc, giống hệt ánh mắt ba năm trước khi anh đưa cô đến biệt thự trên núi tiến hành nhục nhã, mỗi lần đều làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

Cô bối rối lui về sau, thối lui đến bên trong phòng lớn, kiên định lắc đầu, tỏ vẻ sẽ không lên máy bay, quyết định ở lại Bắc Kinh này!

Thân hình cao lớn của anh áp sát lại gần cô, vươn tay ra, kéo mạnh cô vào lòng, cười lạnh nói: “Cẩm thành có nhà của cô mà chỗ này không có, nơi này chỉ có đám người lang bạc không nhà không cửa! Cô tốt nhất trở về cho tôi, nơi này căn bản không thích hợp với cô!”

Đại Lận bị ép buộc ngã ngồi trên đầu giường, khí thế nhất thời giảm đi một bậc, cô vội vàng ngồi xổm xuống thu thập lại đồ của mình, lạnh nhạt nói: “Tôi chỉ như ý nguyện biến mất khỏi tầm mắt các người, để các người không phải nhìn thấy một người đáng ghét như tôi. Ở đây tôi có thể thẳng thắn nói chuyện với mọi người, không bị người ta cười nhạo. Tổng giám đốc Đằng, chỗ này có thích hợp hay không, chỉ mình tôi mới biết được.”

Đằng Duệ Triết nghe thấy một tiếng ‘Tổng giám đốc Đằng’ này, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, đột nhiên một tay xách Đại Lận lên, không khách khí ném cô lên trên giường lớn, “Nếu cô hiểu được muốn sinh tồn, còn chạy tới chỗ công trường này làm việc sao? Nhân viên tiếp thị của Đại Thương cũng không thể làm sao? Bằng cấp, kinh nghiệm đều không cần, đủ giờ làm sẽ tính lương, phát ngay trong ngày, sao lại phải chạy tới chỗ xa như vậy?! Ở khu dân công này, một thân con gái như cô có thể ở lại sao? ‘Người ta đi vào đầu ngõ thấy không đúng sẽ lập tức quay đầu! Mà cô con mẹ nó còn không biết sống chết mà đâm đầu vào, thực sự muốn trở lại cái nhà trọ kia, chờ người ta đem bán!’”

Anh đem áo khoác trên người cởi ra, hỏn hển ném lên giường, thân hình to lớn từng chút bước lại gần bên giường, trên mặt giường liền bị lồm sau xuống, khiến cho Đại Lận sợ tới mức quay cuồng, muốn bò xuống.

Vì sao anh lại đối với cô như vậy, động một chút là đồ ập xuống mắng cô? Ba năm trước anh cũng tức giận mắng cô như thế, sau đó ném cô ở trong rừng sâu núi thẳm mấy ngày mấy đêm, làm cô sợ phát khóc.... Mỗi lần cô chộc tới anh, anh đều nổi giận như vậy, trực tiếp xách cô ném ra ngoài cửa, nhưng lần này, tuy rằng là cô cần gấp một công việc để kiếm tiền, mới chạy tới làm thợ gạch ngói, muốn tìm nhà trọ rẻ một chút, nhưng, những chuyện này thì liên quan gì đến anh?

Cô đâu có quần quít lấy anh, cũng không đi làm hại người phụ nữ anh yêu, hà có gì anh không chịu buông tha cho cô!

Cô lẩn lộn vài vòng, hoảng hốt xuống giường chạy trốn, nhưng bị anh bắt được mất cả chân, mạnh mẽ kéo lại, drap giường trắng tinh thoáng chốc nhấn thành một đoàn, còn cô nằm ngửa phía dưới lồng ngực rộng lớn của anh.

Cô lập tức nhấn mày lại, hai nắm tay nhỏ che chở trước ngực, mắt to ngập nước, hoảng sợ nhìn anh.

Đáy mắt anh sâu thẳm, hai hàng lông mày khí phách nhướng lên, trong không khí trà ngập hơi thở đàn ông và mùi rượu nhàn nhạt, phả vào gương mặt trắng nõn xinh đẹp bên dưới.

Anh thế nhưng không chửi ầm lên, mà là đem thân hình mảnh mai của cô giam cầm dưới thân mình, con người thâm thúy dần dần nhu hòa, ngón tay thon dài khẽ vuốt qua đôi môi no đủ của cô, lòng bàn tay thô ráp khiến cho cả người còn gái phía dưới bất an quay đầu, khẽ run rẩy, trầm giọng nói:

“Cuộc sống bên ngoài tốt hơn so với Cẩm Thành sao? Hai ngày nay cô trải qua cuộc sống như thế nào, tìm được công việc gì? Chính cô tự hạ thấp địa vị của bản thân mình, không cần phải làm việc cực khổ ở công trường, còn có rất nhiều công việc khác thích hợp với cô!”

Đại Lân vẫn như cũ hai tay che ở trước ngực, thân thể mềm mại thom ngát chợt co rút lại, quay đầu nhìn anh nói: “Anh chưa từng ngồi tù, anh là sinh viên tài năng tốt nghiệp đại học Havard, gia sản bạc triệu, anh sẽ không hiểu được cảm nhận của một kẻ tù tội chỉ có hai trăm đồng trên người! Lúc ở trong tù, tôi sợ nhất là lúc ăn cơm và mỗi khi kỳ kinh nguyệt đến. Bởi vì tôi vĩnh viễn ăn không đủ no, ngày đêm trôi qua ở trong tù, lại không mua được một bao băng vệ sinh, dưới quần lúc nào cũng nhòp nháp bẩn thỉu.”

Bàn tay to đang siết chặt tay cô của Đằng Duệ Triết thoáng buông lỏng, trong mắt thoáng qua tia kính ngạc.

“Cho nên sau khi ra tù, tôi sợ nhất là đói bụng, sợ không có chỗ để ngủ, chỉ cần có thể cho tôi cơm ăn tôi sẽ lập tức làm việc, làm rất nhiều việc, đi chỗ nào cũng được!” Đại Lân nói khẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vô cùng bình tĩnh, nhưng đôi mắt to ngập nước lại sớm mất đi thần thái của một thiếu nữ, tự ti mà kiên nghị: “Từ ba năm trước, khi các người đưa tôi vào tù, tôi đã biết cái gì là kém một bậc, nhân quả báo ứng. Tôi hại chết ba mình, vì chiếm được nên phải nhận báo ứng... Cho nên Duệ Triết, anh không cần phải đề phòng tôi nữa, tôi bây giờ đối với công việc, giá cả thế nào đều không có yêu cầu gì cả, đối với đàn ông lại càng không dám yêu cầu xa vời. Cho nên cầu xin anh Duệ Triết, không cần phải coi rẻ tôi như vậy nữa!”

Đằng Duệ Triết lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt u ám không ngừng biến hóa, sâu trong đôi con ngươi thâm thúy, tràn ngập tất cả đều là gương mặt thanh tú này, nhưng một tiếng 'anh Duệ Triết' lại không dễ nghe như vậy, mà mang theo nỗi bi thương cùng chua xót của cô, làm cho anh nghe được thấy phiền chán không thôi, nhất là nghe được cái từ 'coi rẻ' này, anh đột nhiên xoay người ngồi dậy, mày kiếm nhú chặt nhìn phía trước.

Sau một hồi, xoay người vào toilet rửa mặt, lúc đi ra, khuôn mặt đã được sửa sang lại khí phách, tuấn tú mê người.

“Chuẩn bị cho tôi mấy bàn ăn, 10 phút sau tôi sẽ xuống.” Anh tự mình gọi điện thoại cho quản lý khách sạn, vẻ mặt cao quý, khí phách hiên ngang, đàn ông vừa tuấn mỹ lại có nhiều tiền như vậy mới là xu hướng theo đuổi của phụ nữ.

Sau khi ưu nhã cúp máy, anh liền cúi người ôm lấy Đại Lân đang nằm trên giường, đi ra cửa.

“Đi đâu?” Đại Lân rụt cổ lại, không quen với động tác như vậy của anh.

“Đi ăn cơm.” Khuôn mặt tuấn tú của anh khôi phục lại vẻ lạnh lùng thường ngày, cánh tay sắt bá đạo ôm lấy cô đi vào thang máy.

Bên trong đại sảnh khách sạn xa hoa, quản lý đã sớm chuẩn bị cho bọn họ một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, hàng loạt dãy bàn bên cạnh đều được trang trí bằng những ngọn nến đỏ rực, âm nhạc nhẹ nhàng nổi lên róc rách như dòng chảy, lãng mạn khác thường, bên ngoài cửa sổ lại là cảnh đêm mỹ lệ.

Đằng Duệ Triết đứng tại chỗ nhìn thoáng qua một lượt, đối với dụng tâm của quản lý vẫn tương đối hài lòng, cách ứng xử của người quản lý này, làm anh rất thích, nhưng anh cũng không vui vẻ gì nhiều, đôi mắt sắc bén liếc mắt một cái, nhìn về phía Đại Lân bên cạnh mình.

Anh chỉ mang Đại Lân đi ăn một bữa cơm, lấp đầy cái bụng cô, chỉ rất đơn giản là ăn một bữa thôi, cũng chẳng phải muốn cùng cô hẹn hò lãng mạn hay thưởng thức cảnh đêm gì... Nhưng quản lý khách sạn đã muốn nể mặt anh như vậy, anh cũng vui vẻ mà nhận lấy.

Chẳng qua, Đại Lân nhìn thấy một màn trang trí ngọn nến này phản ứng hơi khác thường, không phải là ngạc nhiên vui vẻ, mà là sợ hãi! Anh cúi đầu liếc nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú bắt đầu phát ra khí lạnh, lập tức lạnh lùng nói: “Đem dẹp hết mấy ngọn nến kia đi, bật đèn lên!”

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 56: Ăn tối cùng cô.

Vì thế cho nên một loạt những ngọn nến lung linh bị dẹp đi hết, đèn treo ở đại sảnh được mở ra, không gian tràn ngập những vầng sáng nhu hòa.

Đại Lận ngồi xuống bên cửa sổ, nhìn cảnh đêm bên ngoài, vẫn không nói gì. Khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ tràn đầy tâm sự, nhìn có vẻ gầy yếu vô cùng.

Đằng Duệ Triết ngồi ở đối diện, con ngươi trầm duệ, tao nhã uống một ngụm rượu hồng, bình tĩnh nhìn cô.

Một lát sau, anh bảo cô chọn món, cô không đồng ý, bảo rằng ăn gì cũng được, anh liền tự mình gọi vài phần thức ăn tiêu chuẩn cao, gọi cho cô một phần thịt dê nướng kiểu Australia, một ly nước trái cây, một phần bít tết Mexico.

“Chờ một chút, tôi không muốn ăn thịt dê nướng, có com Trung Quốc không?” Đại Lận gọi nhân viên phục vụ, mi tâm nhẹ nhàng nhăn lại.

“Xin lỗi, chỗ chúng tôi có com Ý, com Nga, đồ ăn Australia, đồ ăn Mexico, đồ ăn Đông Nam Á, nhưng không có com Trung Quốc.”

“Cho tôi một phần canh bơ hải sản và một chén com, những món kia không cần.”

“Thịt dê nướng, bít tết, canh hải sản, com, tất cả đều mang ra, đi xuống chuẩn bị đi!” Đằng Duệ Triết nặng nề nói, ý bảo phục vụ lui xuống đi, ánh mắt u ám, nhìn Đại Lận đối diện: “Tại sao không muốn ăn những thứ tôi gọi?!”

“Không muốn ăn.” Đại Lận buông xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, nhỏ giọng nói, mong muốn lông mi che đi đôi mắt đẹp của cô.

Mày rậm Đằng Duệ Triết nhíu lại, khuôn mặt tuấn tú lập tức trầm xuống, “Chẳng phải toàn những thứ cô thích ăn sao? Còn muốn chống đối tôi bằng cách này?”

Đại Lận cụp mắt, môi mím lại không nói. Thịt dê và món ăn tanh đầy mùi mỡ bò đó, cô thật sự không muốn ăn. Hơn nữa trước mắt cuộc sống của cô nghèo túng như thế, chỉ mong chờ có com ăn, làm sao có thể dùng phương thức này chống đối anh.

Mày kiếm Đằng Duệ Triết nhướn lên, tức giận nhìn cô.

Trước kia cô gái này thích nhất là ăn com cùng với anh, ăn một miếng liền nhe ra chiếc lưỡi phấn nộn, lắc lắc đầu nhỏ, khoa trương dùng tay nhỏ quấy quấy liên tục, há mồm uống nước, hô to “Cay quá cay quá, nhưng mà ăn rất ngon, anh Duệ Triết cũng ăn đi”, sau đó mở hé cái miệng nhỏ nhắn bị cay đỏ au, thổi phù phù, âm ỉ muốn anh ăn.

Mỗi lần như vậy, anh đều thờ hồng học xách cô đến trước cửa, ném ra bên ngoài, bởi vì anh không thích ăn mấy thứ này, càng chán ghét cô luôn bám theo anh mọi lúc mọi nơi!

Cô quần quýt bảo anh ăn này ăn nọ, những mỗi lần như vậy đều mang đến rắc rối, thậm chí làm đổ cả phê, khiến cho cả phê loang lổ khắp bàn làm việc; bỏ lại nhà anh vô số quần áo bẩn, mỗi lần như thế quần áo có thể chất thành núi;

Nếu anh đến Đằng Trạch để ngủ, nhất định trong phòng anh sẽ xuất hiện một người một chó, cùng nhau trốn trong chăn. Cô mang theo con chó nhỏ tên ‘Tiểu Tuyết Cầu’, mặc áo ngủ hồng nhạt đáng yêu, trên tóc còn mang theo mùi hương ô mai, coi nơi này như nhà của mình mà qua lại tự nhiên.

‘Tiểu Tuyết Cầu’ của cô phe phẩy cái đuôi nhỏ, lăn tròn vo, giống như một cuộn len lớn, tha dép lê của anh đi lung tung, nằm trên sofa sủa tới sủa lui, còn hay tròng mắt, nhìn thấy anh là rưng rưng sủa hai tiếng.

Nếu anh đem Đại Lận vứt ra ngoài, Tiểu Tuyết Cầu sẽ cắn vào chân anh.

Nếu có Tô Đại Lận và Tiểu Tuyết Cầu xuất hiện, nhất định Đằng Trạch sẽ gà bay chó sủa.

Mà anh vô cùng chán ghét con chó nhỏ ấy, giống như chán ghét chủ nhân nó vậy, gặp lần này đến lần khác, cuối cùng phải thả con chó anh nuôi nhiều năm ra, báo với người hầu – nếu Tô đại tiểu thư đem chó của cô ấy đến đây một lần nữa, hãy thả chó ra cho nó cắn, thương vong thế nào tôi chịu.

Nhưng mà, bản lĩnh của Tô Đại Lận rất lớn, rất tự nhiên xuất hiện hết lần này đến lần khác...

“Trước tiên ăn thịt dê nướng nhé, tôi sẽ bảo bọn họ làm cay hơn một chút.” Anh kéo đĩa thịt nướng mà phục vụ mang đến, kiên quyết không cho cô cự tuyệt, lạnh lùng nói: “Những thứ này đều là món cô thường ăn, không hề kém những món trước kia! Bữa com này tôi nghĩ cô rất muốn ăn, bởi vậy tôi cũng không đựng đến, nhưng hiện tại, tôi nghĩ tôi cũng nên ăn chút thịt dê nướng!”

Đại Lận nhìn thịt dê nướng thơm ngào ngạt trước mặt, bên trên phủ một tầng mù tạc dày đặc, đột nhiên nhớ đến Tiêu Từ ở Cẩm thành xa xôi.

Lần trước sau khi mua thuốc, mỗi lần ăn xong bao tử của cô lại khó chịu, uống nước lạnh vào lại tưởng đau. Có thể là bởi vì ăn quá nhanh, mỗi lần ăn lại ra sức mà nuốt dẫn đến khó tiêu.

Cho nên anh đã bắt cô phải ăn cháo, càng nhẹ càng tốt, sau đó nghiền một ít khoai tây cho vào, cô và Tiêu Từ cùng ngồi trước biệt thự Tô gia ăn, nói chuyện phiếm, thức ăn cũng vì thế mà ngon hơn bội phần.

Chứ không phải là ngồi trong đại sảnh nhà hàng, nghe mệnh lệnh bá đạo của Đằng Duệ Triết, ăn cái thứ thịt dê và mù tạc xa xỉ này!

Trước kia cô thích ăn đồ Tây sao? Có lẽ là thế, thích ăn thịt bò tươi mới, mì ống, gà cuốn, chân gà hấp rượu vang, nhưng không cay lắm, tất cả đều không cay.

Cô mang com Tây đến văn phòng của Đảng Duệ Triết, là vì anh thường xuyên đi ăn com cùng khách, mỗi lần như thế đều đến nhà hàng com Tây, uống cà phê, uống trà, ăn com, mời khách...

Bởi vậy cô nghĩ anh thích ăn những món đó, sợ anh tăng ca đói bụng, liền đem com Tây đến cho anh, cố ý ăn thật ngon trước mặt anh, bỏ thêm thiệt nhiều mù-tạc, cay đến ứa nước mắt.

Nhưng không hiểu sao lúc cô đem rau xanh đến, anh rất cáu bẳn, cô trượt tay làm đổ trên bàn làm việc của anh, lại không cẩn thận làm đổ tách cà phê... Sau đó, cô không dám làm phiền anh nữa, lặng lẽ mang cà phê đặt trên bàn anh.

Kết quả, anh chẳng thèm nhìn đến mà vứt thẳng vào thùng rác.

Sau ba năm, cuối cùng cô cũng hiểu, nếu một người đã chán ghét bạn, vô luận bạn có làm gì thì người đó cũng chán ghét. Không phải anh thích ăn com Tây, mà là com Tây rất gọn, môi trường im lặng thanh nhã, rất thích hợp để gặp mặt khách hàng.

Mà hiện tại, chắc là anh cũng giống như cô ba năm trước, đều không biết đối phương muốn gì.

Anh quản lý một công ty lớn, có vô số công ty con, chi nhánh khách sạn trải rộng khắp nơi, hơn nữa địa vị của cô chú Đảng trong xã hội này không phải dạng thường, trên chốn quan trường hẳn là anh không hề thua kém cha mình năm xưa.

Sự nghiệp thành công, địa vị cao, được ăn vô số bữa ăn, những bữa ăn đó, uống vào chẳng phải rượu, ăn vào chẳng phải com, mà là quyền và tiền. Có lẽ sau khi xã giao, anh sẽ rất muốn ăn một bữa khuya, ăn đồ ăn thượng hạng mà anh yêu thích, nhắm nháp ít rượu hồng.

Có lẽ, anh đói bụng vì xã giao trong công việc, mà cô, đói bụng là vì không có tiền.

Anh nghĩ cô thích ăn com Ý, giống như trước kia cô nghĩ anh thích ăn com Tây. Tuy rằng đều là những món ngon miệng, ăn no, nhưng nghĩ lại, sau khi cô ra tù, anh vẫn bá đạo như vậy với cô, đối với cô khắc sâu đến thâm căn cố đế, nghĩ rằng cô không muốn ăn bữa com này, là cố ý chống đối anh!

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Đưa cô đi bệnh viện (1)

Cô cúi đầu, không đẩy đĩa sườn dê nướng ra nữa, mà dưới ánh mắt nhìn chăm chăm đầy tức giận của anh cúi xuống, cắn một ngụm, nhẹ nhàng nhai nuốt.

Ánh mắt anh chợt lóe lên tia sáng, môi mỏng vẽ nên một đường cong hài lòng!

Người phụ nữ này, cuối cùng cũng biết suy xét không ngộ nghịch mà chọc giận anh nữa! Đây là lần đầu tiên anh vì cô mà chuẩn bị đồ ăn cô thích, xoay xung quanh cô, sợ cô bị đói, nếu cô mà dám không cảm kích, anh sẽ khiến cho cô tiếp tục bị đói... Nhưng không đợi anh mở miệng nói chuyện, người ngồi đối diện đột nhiên ới một tiếng, rồi vội vợ lấy khăn lau che miệng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nhợt đáng sợ, co người nằm ở trên ghế.

Cô ngửa mặt, mồ hôi lạnh từ giữa trán chảy dọc xuống, nhỏ trên cần cổ trắng nõn của cô.

Anh vội vã đứng dậy, gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt càng ngày càng tái đi của cô, “Làm sao vậy?”

Cô nôn vài tiếng nhưng không có ói ra cái gì, chỉ nhắm mắt lại nằm một lúc, lát sau lại yếu ớt mở mắt ra, từ từ ngồi dậy, tiếp tục cầm lấy dao nĩa, 'thường thức' món thịt dê nướng kia.

Cô quả thực đã hoàn thành hết món sườn dê nướng đó, rõ ràng không muốn ăn, nhưng lại cứ nhét vào miệng hết miếng này đến miếng khác.

Sắc mặt anh khê biến, nghiêm mặt mắng một tiếng: “Đừng ăn nữa!” Rồi đẩy ghế ra bước vội tới, đoạt lấy dao nĩa trên tay cô, đôi mắt sắc lạnh nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng bệch của cô: “Cô không thể ăn được đồ cay nhiều dầu mỡ sao?! Vì sao không nói sớm!”

Đại Lận cúi đầu khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, môi khê mở nhưng không lên tiếng, đôi mắt mờ sương lóe lên tia đau thương, trong lòng chua xót. Cô trầm mặc một lúc, sau đó đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Đảng Duệ Triết cho một nữ phục vụ qua giúp cô, còn bản thân mình thì đứng một chỗ nhìn chăm chăm một bàn đầy thịt dê nướng và thức ăn cay như có điều suy nghĩ.

Anh gọi quản lý đem đồ hết mấy thứ thịt dê kia đi, lại gọi lại phần canh hải sản lúc trước, thanh đạm hết mức, cùng với một phần bánh mì và salad khoai tây. Chẳng trách Tô Đại Lận không ăn com mà anh gọi khách sạn đưa lên phòng, hóa ra là không ăn được!

“Tổng giám đốc Đảng, Tô tiểu thư cô ấy...” Nữ phục vụ từ trong phòng vệ sinh vội vàng chạy tới, sốt ruột nói: “Tô tiểu thư đau bụng, có thể là do ăn

phải mù tạt..... Cô ấy vừa rồi vẫn ngồi trong đó chịu đựng, bây giờ hình như không được nữa rồi!”

Đặng Duệ Triết chân động, sai bước vội về phía phòng vệ sinh.

Anh ôm lấy một thân đầy mồ hôi lạnh của cô gấp gấp chạy đến bệnh viện, chỉ cảm thấy cả người cô nhẹ bồng không hề có chút sức nặng nào, giống như một sợi dây run lay bấy cuộn mình ở trong lòng anh, hết như con mèo nhỏ.

Trán cô ướt đầm mồ hôi, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng cỡ bàn tay, khuôn mặt này so với Bạch Tuyết chỉ sợ còn kém ba phần, hoàn toàn không có huyết sắc. Lúc anh đặt cô lên xe cứu thương, cô đột nhiên mở mắt, cổ tay mảnh khảnh vẫn luôn giữ chặt lấy anh.

Anh ngồi bên cạnh cô, có vậy cô mới không sợ hãi, cuộn mình ở trên giường nhìn xuống con đầu, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng hừ nhẹ.

Bác sĩ nói bệnh đau dạ dày của cô rất nghiêm trọng, là do luôn ăn không đủ no, lại không hợp vệ sinh, thể lực bị tiêu hao lớn, thân thể thường xuyên bị hàn khí* ăn mòn tạo thành, đồ ăn cay quá mức sẽ giống như thuốc độc kích thích dạ dày khiến cho hệ tiêu hóa bị suy yếu, người bệnh càng đau đớn, hơn nữa cô còn bị cảm nắng, sức đề kháng hiện tại vô cùng yếu.

(* khí lạnh, chịu lạnh chịu rét nhiều)

“Ý của bác sĩ là, cô ấy thường xuyên bị đói nên mới thành như vậy?” Mặt Đặng Duệ Triết nhăn lại.

Bác sĩ gật đầu: “Có thể nói là vậy. Cơ thể muốn duy trì khỏe mạnh, cần bổ sung đầy đủ một ngày ba bữa, dinh dưỡng phối hợp, ăn uống khoa học! Nhưng vị tiểu thư này hẳn là mỗi ngày chỉ có một bữa, lại không có hấp thu qua thịt và sữa, đồ ăn chắc cũng chỉ có một, hơn nữa ăn vô cùng nhanh, lại không sạch sẽ, làm tăng thêm gánh nặng cho hệ tiêu hóa nhất là dạ dày..... Tình huống này chắc hẳn đã giằng co vài năm rồi, thế nên hệ tiêu hóa mới bị tổn thương nghiêm trọng như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đề thư ký chăm sóc cô

Chuyến bay về Cẩm thành khởi hành lúc ba giờ sáng, vì Đại Lận nhập viện nên đành bỏ lỡ.

Đại Lận vừa tỉnh dậy, cấp tốc thay quần áo bệnh nhân ra, dự tính chạy đến công trường làm việc, nhưng vừa mở cửa ra, một cô gái mặc tây phục, tóc vàng, mang mắt kính ngắn căn cô lại.

“Thân thể Tô tiểu thư vẫn chưa khỏe, đừng chạy lung tung!” Cô gái cười khanh khách nói, trên tay là túi quần áo và sữa tắm mới tinh, kéo cô vào bên trong, tự giới thiệu nói: “Tôi là Torn, thư ký của Đặng tổng, mới đến từ Cẩm thành, theo mệnh lệnh chăm sóc Tô tiểu thư. Tô tiểu thư, bụng còn đau không? Tôi sẽ chuẩn bị cho cô một ít canh gà.”

Đây là một người phụ nữ giỏi giang, nhanh chóng vứt đồng tử lên sofa, dễ thương khéo léo muốn mang canh gà đến cho cô.

Đại Lận nghe đến chữ thư ký, hai hàng lông mày cong lên, khó hiểu nhìn cô.

Thư ký của Đặng Duệ Triết không phải Tiểu Hàm sao? Sao lại xuất hiện thêm một thư ký nữa?

Torn mang canh gà đến, đôi mắt mèo mang mười phần định lực đánh giá cô, hiện lên kinh diễm cùng tán thưởng, yêu kiều cười nói: “Tôi là thư ký chuyên trách của tổng giám đốc, phụ trách quan hệ xã hội và ngoại giao, tùy gọi tùy đến. Công ty còn có nhiều thư kí riêng khác, thư ký văn phòng, thư ký trước sân khấu, thư ký lương bổng, chức vị của mọi người không giống nhau, nội dung công việc cũng khác. Tô tiểu thư, lần này Đặng tổng kéo tôi từ ổ chăn ra, mới có hai giờ sáng đã lên máy bay chạy đến đây, khuôn mặt xinh đẹp này còn đâu... Ài u, mệnh khổ mà.”

Dùng ngón tay non mịn vân vê lọn tóc xoắn, đôi mắt mèo như phát ra điện lực, sửa lại tóc xoắn rối rắm, lầu bầu nói: “Lần này mua vé máy bay mất hơn một nghìn tệ, mua đồ dùng sinh hoạt mất thêm một nghìn, canh gà hai mươi, thêm cả phí tăng ca... Tất cả số tiền đó đều phải ghi sổ với Đặng tổng, bằng không nửa tháng tới phải ăn không khí mà sống. Mỗi lần như vậy Đặng tổng toàn để cho mình tự bỏ tiền túi, sau đó lại làm như quên bằng đi...”

Đại Lận nhận lấy canh, gượng cười. Không ngờ một người phụ nữ giỏi giang lại có thể nói ra những lời đáng yêu như thế.

“Tô tiểu thư hãy giữ cho tôi mặt mũi, uống hết canh gà này, để cho tôi có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ và báo cáo!” Torn khôi phục dáng vẻ giỏi giang, đem danh sách bỏ lại trong túi, nhìn nhìn thời gian biểu: “Bây giờ là mười giờ sáng Bắc Kinh, thư ký tôi chính thức bắt đầu tăng ca, vừa làm làm thư ký, vừa làm lao công, phí tăng ca mỗi giờ là một trăm khối, phí ăn uống thêm của Tô tiểu thư, tổng cộng là một ngàn không trăm mười lăm cộng thêm một trăm mười hai, thêm một nghìn tám trăm lẻ năm...”

Cô thư ký Torn này thế nhưng lại rất chịu khó tích cực tính toán, hết đứng lên rồi ngồi xuống.

“Tôi không có nhiều tiền như thế.” Đại Lận nhẹ giọng nói.

“A..... Tô tiểu thư, tôi không tính sổ với cô, là Đảng tổng mới đứng, trả lại tiền com áo mẹ cha, ha ha.” Torn giáo hoạt cười hai tiếng, dùng mắt mèo tóa đầy điện lực nháy nháy, “Đảng tổng đến Đảng trạch ở Bắc Kinh, thăm chú của anh ấy, chú của anh ấy kế nghiệp tập toàn ở Bắc Kinh, hôm qua Tô tiểu thư và Đảng tổng ở khách sạn, đó cũng là nơi quản lý của anh Đường. Nói không chừng bây giờ Đảng tổng đã quên mất thư ký nhỏ nhỏ bị kéo đến là tôi rồi, tôi phải trực tiếp chạy đến báo cáo! Tô tiểu thư, cô có cần gì không? Tôi sẽ lập tức mang đến!”

Thư ký Torn lại chớp chớp đôi mắt to của cô ấy, con người hiện lên lí hiệu ¥ ¥ , hết sức tận lực.

“Tôi không cần gì cả, chỉ muốn xuất viện.” Đại Lận đặt bát canh gà xuống, bước về phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nỗi chua xót của cô (3)

“Tô tiểu thư, cô bây giờ không thể rời khỏi bệnh viện này được!” Torn nghiêm mặt lại, vừa không tham tiền, cũng không phải kẻ tính toán chi li, lạnh lùng gọi Đại Lận lại: “Nếu như cô xảy ra chuyện gì, toàn bộ trách nhiệm sẽ đổ lên người tôi! Tổng giám đốc Đảng đã giao phó rồi, trong thời gian Tô tiểu thư dưỡng bệnh, nhất định phải tĩnh dưỡng trong bệnh viện! Xin Tô tiểu thư đừng làm khó tôi, làm tôi khó ăn khó nói với ông chủ!”

Đại Lận ngừng chân, quay đầu lại nói: “Tôi đã muộn hai tiếng rồi, nếu bây giờ không đi, tháng này tôi sẽ không được trả tiền lương. Tôi cần tiền để ăn, còn tiền thuê nhà trọ nữa!”

“Cô làm việc gì? Bệnh thành như vậy còn không định ở lại chữa bệnh?!” Torn trừng đôi mắt đẹp, tức giận gào lên. Cô tình nhân nhỏ của Đảng tổng làm sao lại lưu lạc đến mức này?! Một thiếu nữ da mịn thịt mềm, ngượng ngùng e thẹn, sao có thể bị người ta khi dễ thành như vậy? Bọn người kia là cái gì so với ông chủ chứ, tính ra còn kém Đảng tổng một phần vạn, nhân lúc còn chưa muộn sớm mà biến đi thôi!”

“Tôi là thợ gạch ngói, làm việc trên công trường.” Đại Lận cười khẽ, bình tĩnh nhìn Torn, cũng không vì công việc kia mà cảm thấy tự ti. Cô cảm thấy ở bên ngoài công việc gì cũng là hạng nhất, đều là ông trời ban ân cho cô. Không cần biết giá cả cao thấp thế nào, chỉ cần tốt hơn ở trong ngục, vậy là được rồi.

“Thợ gạch ngói? Chính là ở trên công trường kéo cát chở gạch đấy hả?” Torn hít một hơi khí lạnh, sắc mặt cứng lại, khó tin nhìn cô gái bé nhỏ trước mặt này: “Lấy điều kiện tốt như cô, loại công việc gì mà không tìm được? Cô đây là đang tự trừng phạt mình sao?”

Torn trông coi ở bên cạnh cô cả một ngày, ăn com cùng cô, xem ti vi với cô, khi nhìn thấy thông báo tìm người của Tiêu Tử trên bản tin, Torn ngừng ăn com, quay đầu nhìn Đại Lận đang ngồi lặng im.

Lại dùng thìa chỉ chỉ về phía TV: “Tiêu đại thiếu gia tìm người, hình như là cô thì phải?”

Đại Lận vừa uống sữa tươi, vừa cầm lấy điều khiển nhấn nút tắt.

Torn tự cảm thấy vô vị, lại say sưa vui đầu vào bữa ăn tối, đem thức ăn diệt gọn, xoay vặn cái thắt lưng mảnh khảnh thướt tha, ra khỏi cửa gọi điện thoại.

Ly sữa trong tay Đại Lận căn bản cũng chưa uống ngụm nào, cô chỉ ôm cái ly nhìn ngoài cửa sổ.

Qua một đêm, gương mặt nhỏ nhắn của cô lại gầy đi một vòng, nhất là đôi mắt bồ câu càng thêm âm đạm vô hồn, đôi môi đỏ mọng mất đi lớp trang điểm càng thêm sáng bóng, da thịt non mềm không biến thành vàng mà là trắng bạch trong suốt, cả người thoát nhìn rất mảnh dẻ hạt tiêu.

Cô nhìn phía chân trời đỏ rực, tầm mắt càng đi xa, cảm thấy Tiêu Tử không nên tìm cô, Đảng Duệ Triết cũng không nên xuất hiện trước mặt cô nữa.

Bởi vì trước mắt người cô không thể gặp nhất, không muốn gặp nhất, chính là bọn họ.

“Vi sao chỉ uống sữa tươi?” Ra ngoài cả một ngày, Đảng Duệ Triết trở lại dẫn theo thư ký Torn vào cửa, ánh mắt trực tiếp phóng đến bàn ăn nhìn thấy cháo loãng cùng ít rau vẫn còn nguyên, không hề động vào một chút nào.

Đôi mắt thâm sâu của anh thoáng qua một tia lo lắng, phân phó Torn đem đồ ăn đã nguội lạnh này xuống, đến cửa, yên lặng nhìn Đại Lận đứng bên cửa sổ.

Đại Lận xoay người trở về, nằm lên giường bệnh, nghiêng người ngủ.

Anh liền đi tới, xúc chấn lên, đem Đại Lận vừa mới chộp mất từ trong chấn vớt lên, để cho cô dựa vào lòng mình, cánh tay tráng kiện không nặng không nhẹ siết lấy cô, không cho cô né tránh. Đại Lận kháng cự, không chịu ngồi trong lòng anh.

Anh bưng bát cháo thịt nạc mà mình mới mua lên, múc một muỗng nhỏ đưa tới bên miệng cô: “Ăn!”

Đại Lận nghiêng đầu qua chỗ khác, không chịu ăn.

“Tôi không biết cô không thể ăn đồ cay dầu mỡ.” Giọng nói ám ảnh của anh vang lên, mon trón khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Lận, đưa muỗng cháo lại gần sát bên miệng cô, kiên quyết bắt cô ăn: “Về sau nhất định sẽ không để cô ăn đồ ăn cay hay dầu mỡ gì đó nữa, giờ đã biết cô không thể ăn rồi. Bây giờ uống chút nào này đi đã, đừng để đói bụng!”

Đại Lận vẫn không chịu ăn, đầu lông mày khẽ chau lại, lẳng lặng nhìn anh.

Trên mặt anh thoáng hiện lên nét thất vọng, cánh tay ôm sát eo nhỏ của cô buộc chặt hơn, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn yếu ớt của cô, đi đến bên cửa sổ, nói: “Trước kia cô thường xuyên bắt tôi ăn thịt bò steak và mỹ ý, mà không biết thứ tôi thích chính là gan ngỗng, cho nên tối hôm qua tôi chỉ muốn cho cô ăn một bữa thật ngon, không phải lo đói bụng, ăn những thứ mà cô thích!”

Anh càng thêm ôm sát cô, gương mặt tuần mĩ che giấu vẻ đau lòng, chỉ ra ngoài cửa sổ: “Tô Đại Lận, cơ hội bên ngoài còn rất nhiều, sẽ không để cô phải chịu đói! Chỉ cần cô đồng ý rời khỏi cái công trường kia, cơ hội tìm việc phía sau còn rất nhiều, cuộc sống sẽ tốt lên thôi!”

Đại Lận nhìn theo ngón tay anh chỉ, một vùng đất đai mênh mông, người xe như nước, khẽ nở nụ cười: “Nếu tôi rời khỏi công trường này, nếu tìm được một phần công việc nhẹ nhàng hơn, thì có thể đổi lại được một mạng của ba tôi sao? Lúc ở trong tù việc duy nhất tôi muốn làm đó chính là được ăn no, ở trên giường ngủ một giấc thật ngon, sau khi trở lại biệt thự nhà họ Tô, việc tôi muốn làm nhất, chính là muốn ba ba trở về. Tôi không thể chịu đựng được bữa no bữa đói, không cách nào giống như bạn học của mình trước đây, không có công việc tốt có thể từ từ tìm, đêm đến nằm trong gian phòng vắng vẻ lạnh lẽo, cả đêm nghĩ về ba, nghĩ đến người một nhà ngày xưa nói nói cười cười! Tôi đã từng ngồi tù, không có nhà, không có bạn bè, cũng không có tiền, tìm được công việc đối với tôi chẳng khác gì bắt được cọng rom cứu mạng, chỉ cần đối phương chịu nhận tôi, tôi có thể lập tức làm việc ngay, bằng không thứ chờ tôi phía sau chính là đói khát! Là chính tôi hại chết ba mình, nếu năm đó tôi không tùy hứng, baba bây giờ vẫn còn ở đây……”

Cánh tay Đàng Duệ Triết ôm cô hơi buông lỏng, kinh ngạc nhìn cô cười mà rơi lệ, nhất thời đôi mắt thâm thúy mà đau xót. Cô đang nghĩ về nhà mình, cả người rất mất cảm, lúc nào cũng ở trong trạng thái hoảng sợ cực độ, không có cảm giác an toàn, lại càng muốn dùng phương thức làm việc cực khổ như vậy để trừng phạt bản thân, thấy hồ thẹn với cái chết của ba mình, một mối đến khiến cho bản thân chết lặng!

#All: Biết là các bạn rất mong truyện, bọn mình cũng rất vui nhưng các editor cũng đã cố gắng để ngày nào cũng ra chap rồi, hiện chỉ có 2ng làm, vẫn còn 1editor đang bận nữa, trở lại sẽ tăng chap cho mọi người, nên mong All sẽ theo truyện đến hết nhé . Còn ai nhai được convert thì có thể hỏi riêng Shyn để xin nhé!!!!

Cuối tuần vui vẻ! ! ! ! :D :D :D :D

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Không để cô đến công trường

Anh gắt gao nhìn chăm chăm cô, bỗng nhiên phát hiện thân hình cô mảnh mai như thế, lại che giấu biết bao chua xót cùng hèn mọn! Cô hoàn toàn thay đổi, không chỉ có cửa nát nhà tan, mà là hoàn toàn mất đi chờ mong đối với thế giới này!

Cô mang cái chết của thị trưởng Tô, đổ lỗi toàn bộ lên bản thân mình! Cha chết đi, tựa như một đao cắm sâu vào lòng, làm cho cô vĩnh viễn chẳng có cách nào tự tha thứ cho bản thân! Đêm khuya cô rời bỏ Cẩm thành, là vì tất cả mọi người không ai chào đón cô, bài xích cô. Cô trong mắt của bọn họ và anh, vĩnh viễn chỉ có chán ghét và khinh thường...

Cô chỉ là một đứa nhỏ, lại tùy hứng phóng hỏa, không cẩn thận làm liên lụy đến cả chôn quan trường của thị trưởng Tô, người mất nhà tan, tuổi trẻ của cô đã phải trả một cái giá thật đắt!

Anh nghiêng mặt, không hề bá đạo nhìn cô, mà mày kiếm hướng thẳng về phía trước, khuôn mặt tuần tú nhuộm một mảnh trầm trọng.

Bởi vì anh chưa bao giờ biết, cô ở trong ngục giam khổ sở như vậy...

--

Đại Lận ở bệnh viện tĩnh dưỡng hai ngày, Torn giúp cô xuất viện, xách túi lớn túi nhỏ đi cùng cô.

“Đằng tổng mua cho cô nhiều như vậy, mỗi cái đều là hàng cao cấp, bỏ đi rất đáng tiếc! Tôi sẽ mang đi bán, chia đều 5 – 5, thế nào?” Tom nhanh nhẹn gõ trên máy tính bỏ túi của cô ấy, trên lưng một một túi, 2 bên khuỷu tay có 2 túi, trên tay còn xách thêm 3 túi, túi lớn túi nhỏ đủ kiểu, đúng là làm cho người qua đường mở rộng tầm mắt!

Một cô gái xinh đẹp như vậy, dáng người lung linh, khuôn mặt mỹ lệ, mặc váy thời trang, Sao lại mang nhiều túi như thế? Mang nhiều thế mà vẫn có thể gõ máy tính?!

Đại Lận giúp cô xách hai cái túi, nói rằng một phần tiền cũng không muốn nhận, toàn bộ hãy trả lại Đằng tổng đi.

“Mấy thứ này bán đi, có thể lên đến giá trị vài ngàn đồng! Chúng ta không thể tay trắng được!” Tom kêu to một tiếng, đôi mắt đẹp hiện lên hình nhân dân tệ, cầm hai cái túi trên tay Đại Lận lại, “Tô tiểu thư, chắc cô không bắt mấy trăm đồng này đối với Đằng tổng chỉ như một bữa cơm. Nhưng đối với thư kí nhỏ này mà nói, là tiền lương cả một tháng! Được rồi, những thứ này đều là của cô, tôi sẽ kiểm chút đỉnh để chạy phí được chứ? Tôi giúp cô lấy cửa hàng về, cô mời tôi uống trà, vậy nhé?”

Thư kí nhỏ hăng hái chớp chớp cặp mắt mèo xinh đẹp, lắc lắc eo thon nhỏ, hiền lành nhìn Đại Lận.

Đại Lận khẽ cười, ôn nhu nói: “Bây giờ em không có tiền, không thể mời chị Tom ăn cơm được. Chờ khi nào lấy được tiền lương tháng này, nhất định sẽ mời chị đi ăn vịt nướng. Nhưng em không thể lấy những thứ này của Đằng tổng, chị giúp em mang những thứ này cho anh ta nhé!”

Tom nghe được chữ ‘chị’ này, môi đỏ mọng nhếch lên, quả nhiên là hoa nở trong tâm, lòng vui rạo rức! Đem cất máy tính đi, cố ý nhìn những thứ kia bằng ánh mắt xem thường, kiêu ngạo hừ hừ nói: “Được, được! Chị sẽ giúp em trả lại những thứ này cho Đằng tổng! Nhưng bữa ăn này chị nhất định nhớ mời nhé! Bình thường chị thích ăn ở Kinh Vị Hiền, ở đó có món đầu cá nấu đậu hũ, điểm tâm lại vô cùng ngon miệng, lại không đắt... Tô tiểu thư, bây giờ chị đưa em đến công trường, lúc phát tiền lương đừng quên mời chị ăn nhé!”

Tom đem túi lớn túi nhỏ nhét vào trong xe, cẩn thận mở cửa xe cho Đại Lận, theo lời cô chạy đến công trường.

Xe chạy về phía nội thành phồn hoa, lúc Đại Lận phát hiện ra có cái gì đó không đúng, thì xe đã lái vào bãi đỗ xe của khách sạn. Trước đó Tom đâu hề nói rằng sẽ trở về khách sạn giúp cô lấy túi dụng cụ, hơn nữa còn nói đưa cô đến không trường, tuyệt đối không để cô muộn giờ!

Nhưng hiện tại, Tom trực tiếp dừng xe ở bãi đỗ, dắt cô đi về hướng phòng khách sạn, muốn cô phải nghỉ ngơi!

“Không phải nói sẽ đưa em đi công trường sao?” Đại Lận không thể an nhàn nghỉ ngơi được!

“Tô tiểu thư, công việc ở công trường kia, Đằng tổng đã giúp em xin nghỉ rồi.” Tom mỉm cười, khôi phục dáng vẻ chuyên nghiệp của thư kí, giúp Đại Lận vén tấm màn cửa sổ bằng lụa lên, cười nói: “Nếu Tô tiểu thư muốn ở lại Bắc Kinh, Đằng tổng sẽ an bài cho em làm việc ở chi nhánh của công ty anh ta. Hiện tại, Đằng tổng đang ở tầng cao nhất họp cùng bác trai, một lát nữa sẽ ăn trưa cùng Tô tiểu thư!”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Mang cô đi chữa bệnh (2)

“Tô tiểu thư, cô nghỉ ngơi trước đi, tôi đi gặp Đằng tổng!” Tom ra chỉ thị xong, xoay người, đôi mắt to dí dỏm chớp chớp, phân phó Đại Lận cho nữ quản lý khách sạn xong, liền đi ra ngoài phục mệnh.

Tới gần giữa trưa, nữ quản lý dẫn Đại Lận xuống dưới sảnh nhà ăn của khách sạn, trực tiếp dẫn cô đến bên cạnh Đằng Duệ Triết. Đằng Duệ Triết vừa đánh Golf xong, sau khi tắm rửa, cả người anh toát nên vẻ nhàn nhã cao quý, mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, khuôn mặt tuấn tú đẹp trai mê người.

Bác trai và anh họ anh đều không có ở đây, kết thúc cuộc họp, bọn họ rủ nhau đánh Golf, sau đó liền rời khỏi khách sạn.

Vì thế, khi Đại Lận tới chỉ nhìn thấy có một mình anh, thấy anh ngồi bên bàn ăn, nhìn chăm chăm vào laptop cứng ngắc, bên cạnh để một tách cà phê. Trên bàn bày đầy ắp những món ăn tinh tế nổi tiếng của Bắc Kinh, hết lòng hấp này đến lòng hấp nọ, hết đĩa này đến đĩa khác. Xung quanh ngào ngạt mùi thức ăn.

Nữ quản lý cung kính gọi một tiếng ‘Đằng tổng’, sau đó kéo ghế ra để Đại Lận ngồi xuống, ra hiệu cho người phục vụ bên cạnh chăm sóc cho Đại Lận.

Có vậy Đằng Duệ Triết mới dời tầm mắt khỏi chiếc máy tính, liếc nhìn Đại Lận một cái, môi mông không khỏi nhếch lên: “Đây là tất cả những món ăn bình dân chính tông của Kinh Bắc, cô nên ăn nhiều một chút! Buổi chiều chúng ta sẽ ra ngoài một chuyến!”

Anh kẹp một chiếc bánh bơ sữa tinh tế vào trong chén của Đại Lận, để cho cô ăn.

Đại Lận không ăn, đôi mắt trong suốt lập tức nâng lên: “Ra ngoài làm gì?”

“Ra ngoài đi dạo.” Khuôn mặt tuần mỷ nghiêng nghiêng, cầm đĩa gấp một miếng bánh nhỏ bỏ vào miệng, cũng không uống cà phê, mà uống một ngụm trà dầu khá nổi tiếng, hương thụ mùi vị bữa trưa khá đặc biệt này. “Lúc nhỏ tôi đã từng ăn qua loại bánh điểm tâm này. Ông nội thường xuyên dùng trà dầu, bữa sáng thì dùng bánh bao chay, chè hạt sen, bánh nướng, gan xào, mỗi ngày đều cho người làm thay đổi phương thức chế biến khác nhau, rất ít khi ăn kiểu Tây. Thỉnh thoảng còn đến tiệm ăn Thụy Tân đổi gió một chút, đi một chuyến đến con phố nhỏ này, còn nghe được một đoạn Tiểu Khúc. Ông bắt đầu lang thang trên những ngõ hẻm, không ai có thể nhận ra ông từng là cán bộ cấp Trung ương của Trung Nam Hải, còn tưởng rằng ông chỉ là người qua đường!”

Anh trầm giọng nói, khuôn mặt tuần tú trở nên nhu hòa, giọng nói trầm bổng, tuy rằng trời sinh đã mang trên người khí chất lạnh lùng cùng kiêu ngạo, nhưng anh giờ phút này lại dễ dàng tán gẫu, nói chuyện phiếm, vui vẻ ăn cơm trưa, “Đến chiều tôi sẽ đưa cô ra ngoài đi dạo một chút, cũng đã hẹn bác sĩ trị bệnh đau dạ dày cho cô rồi! Ông ấy là Đệ Nhất danh y trong lĩnh vực này, bệnh gì liên quan đến hệ tiêu hóa ông ấy cũng chữa được!”

Đại Lận cả kinh, lập tức lắc đầu nói: “Tôi không cần!” Sự xuất hiện của anh đã làm xáo trộn cuộc sống sinh hoạt cũng như bước đi của cô, anh không thể chuyện gì cũng tự mình chủ trương thay cô được, như vậy rất độc tài!

Anh quay phát đầu lại, khẽ nhướn mày kiêu, đôi mắt đen như mực đầy kiêu ngạo mang theo một tia lo lắng: “Thời gian gặp mặt bác sĩ là hai giờ chiều, tôi sẽ lái xe đưa cô tới! Ở Bắc Kinh chữa khỏi bệnh đau dạ dày, sau đó lập tức trở về Cẩm Thành, không cho phép quay trở lại công trường nữa!”

- - -

Giữa trưa hè vừa nóng bức vừa khó chịu, những chiếc xe ô tô chạy lao đi dưới cái nắng chói chang của đường phố Bắc Kinh, lúc nhanh lúc chậm. Đàng Duệ Triết tự mình lái xe, lạnh lùng ngoảnh mặt đi, không nói một lời, cho xe dừng lại chỗ giao lộ chờ đèn đỏ.

Đại Lận nghiêng đầu nhìn những tòa nhà cao chọc trời bên ngoài cửa sổ, khóe môi kéo lên một đường cong chua xót.

Bệnh đau dạ dày của cô quả thực là rất nghiêm trọng, vô cùng không khỏe, nhưng cho dù cô có bệnh nguy kịch, sắp chết, thì cái người xuất hiện trước mặt cô kia cũng không phải Đàng Duệ Triết! Anh Duệ Triết của cô không chỉ chán ghét còn vô cùng oán hận cô, luôn ước gì cô biến mất khỏi tầm mắt anh, ước gì cô chết đi! Làm sao có thể đau lòng khi biết cô bị bệnh, sao có thể lo lắng cô ở bên ngoài sẽ chịu khổ chứ?

Cuộc sống ở bên ngoài, làm sao gian khổ bằng trong ngục tù, làm sao có thể cô đơn bằng những song sắt lạnh lẽo kia.

Lúc cô ở trong tù bị mất đi người ba thương yêu nhất, cả ngày chỉ biết lấy nước mắt rửa mặt, anh Duệ Triết của cô cũng không đến thăm cô lấy một lần. Bây giờ cô lang bạc ở bên ngoài, trong mắt anh được xem là cái gì chứ? Dù là ở trong ngục giam tăm tối hay tha hương cầu thực bên ngoài, ở trong mắt anh kỳ thực cũng không tính là cái gì sao?

Chỉ có chính cô hiểu rõ, ở bên ngoài quả thực có ăn uống khổ sở, nhưng chỉ cần cần răng chịu đựng rồi cũng qua hết, nhưng ở trong tù giam, ở Cẩm Thành, cô phải chịu đựng sự tra tấn cả về thể xác lẫn tinh thần.

Cô không thể chịu nổi sự cô độc mỗi khi đêm khuya yên tĩnh, cũng không chịu đựng được ánh mắt khinh thường của người khác.....

Anh bây giờ hẳn là chưa quen với việc cô không vẫy bám trên người anh, ít đi một thiếu nữ si mê anh đến điên cuồng, nếu cô lại không biết liêm sỉ mà bỏ nhào đến người anh một lần nữa, chắc hẳn anh sẽ không nể tình mà lại tống cô vào nhà giam mất.

Cho nên Đại Lận à, phạm sai lầm một lần là đủ rồi. Vì người đàn ông này mà mày khiến nhà tan cửa nát, vậy nên hãy cách anh ấy càng xa càng tốt! Cho dù bây giờ mày lẻ loi cô độc một mình, cũng tốt hơn việc phải đối mặt với gương mặt tuần mỷ vạn người mê này, điều đó chỉ càng nhắc nhở mày ngày xưa đã tùy hứng như thế nào, ba ba vì mày mà cực lực áp chế sự kiện phóng hỏa đến mức đầu rơi máu chảy!

Baba là do chính cô hại chết, cô cũng chưa bao giờ oán trách Đàng Duệ Triết năm đó không để ý đến ngăn trở của ba cô, kiên quyết tống cô vào nhà giam.

Bởi vì cô biết, những việc làm xấu xa của cô chỉ cần người có mắt đều nhìn ra được, cho dù anh không cản trở ba cô vận dụng quyền thị trường tạm thời áp chế xuống thì vụ án phóng hỏa cũng sẽ bị người khác vạch trần. Cho nên, lúc cô còn ở trong tù, vẫn hi vọng anh có thể đến thăm cô một lần.

Nhưng một năm lại một năm trôi qua, từng khóm hoa dại bên ngoài song cửa sắt hết nở lại tàn, ba cái Xuân Hạ Thu Đông đi qua, cô mới không dám lại hy vọng có bất kỳ ai đến thăm cô nữa, cũng quên đi người đàn ông cô đã từng yêu mến như vậy.... ..

Bởi vì, bọn họ đã sớm quên mất cô rồi.....

“Kỹ thuật chữa bệnh chỗ này cũng tương đối tốt, muốn chữa khỏi hoàn toàn chắc phải cần mấy tháng.” Anh nhìn thẳng phía trước trầm giọng nói, bàn tay to cầm tay lái, chậm rãi cho xe chạy. Trước mắt chỉ cần cô đối với anh không quá mức cự tuyệt, quá mức quật cường, anh sẽ châm chước không phát giận với cô, “Phải có một thân thể khỏe mạnh, mới có khả năng làm việc tốt! Tôi nghĩ ba cô nếu còn sống cũng không muốn thấy cô tự tra tấn mình như vậy!”

Đại Lận chậm rãi quay đầu lại, môi mím khẽ nhấp máy, nhưng không nói gì.

Anh cũng không nói gì, cho xe quẹo một cái, sau đó đeo tai nghe bluetooth lên nghe điện thoại: “Ừ, tôi là Duệ Triết. Cái gì phòng tân hôn?” Đòi mòi kiểm soát cái nhử chặt lại, “Tiểu Hàm, mẹ anh đi chọn phòng tân hôn rồi hả?”

“Duệ Triết, là phòng tân hôn của chúng ta! Bác trai bác gái đã sớm trở lại, muốn chấm dứt cuộc sống độc thân của anh Duệ Triết, tính mua lại một ngôi

nhà khác, nghe nói cũng chuẩn bị phòng tân hôn luôn.” Giọng nói trẻ con đã lâu không gặp của Tiểu Hàm vang lên bên kia điện thoại, ngọt ngào trong trêu, giống như tiếng suối chảy róc rách, mềm mại dễ nghe, “Anh Duệ Triết, chừng nào thì anh về? Em nghe ba mình nói, anh Tiểu Tử cũng xin nghỉ dài hạn, tới Bắc Kinh rồi. Anh ấy sau khi nghe nói anh tới Bắc Kinh, cũng lập tức đến đó luôn, hiện tại chắc là đang ở khách sạn lớn của Đảng gia. Anh Duệ Triết, giữa hai người xảy ra chuyện gì vậy? Đại Lận cũng không thấy đâu nữa!”

“Chuyện phòng tân hôn, chờ anh về rồi nói!” Sắc mặt Đảng Duệ Triết lạnh tanh, quả quyết ngắt điện thoại.

Xe ô tô dừng lại trước cửa bệnh viện, vừa bước xuống xe đã bị một luồng hơi nóng ập tới, Đảng Duệ Triết tự mình mở cửa xe, khẽ ôm lấy Đại Lận vào phòng làm việc của bác sĩ.

Đại Lận vẫn luôn im lặng, ngoan ngoãn làm kiểm tra, siêu âm dạ dày, nghe bác sĩ phân tích tình trạng bệnh tình của cô với Đảng Duệ Triết.

Ánh mắt sâu xa của Đảng Duệ Triết vẫn dán chặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cánh tay trắng kiết của anh ôm lấy thắt lưng cô, khiến cho cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy cặp mắt đen lũng lừng kia, không hề có một chút linh động cùng hoạt bát nào.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Không cần anh quản! (1)

Cô quá mức im lặng, giống như người không có linh hồn! Anh không thích nhìn thấy cô như vậy!

Khuôn mặt tuấn mĩ âm trầm, thấp giọng lạnh nhạt nói: “Chỉ cần cô tự chăm sóc tốt cơ thể, cô muốn đi đâu làm gì, tôi tuyệt đối không ngăn cản cô! Nhưng hiện tại, dù cô có kháng nghị cũng không có hiệu quả, bệnh đau dạ dày phải trị tận gốc!”

Đại Lận nâng mắt nhìn anh, nhú mi cười nói: “Đảng tổng, cơ thể này là do chính tôi làm hại, không hề liên quan đến anh, anh không cần chữa bệnh cho tôi!”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng ôn nhu, đôi mắt trong suốt nhẹ nhàng yên tĩnh, lộ ra một chút kiên nghị; Khuôn mặt non nớt của cô gái trẻ tái nhợt như tờ giấy, đáng về mảnh mai mang theo vài phần chua xót, im lặng nhìn người đàn ông trước mặt: “Ba năm chịu tội trong ngục tù, là do một tay Tô Đại Lận tôi tạo ra. Cô ấy không hề trách cứ bất kỳ ai, cũng chẳng hề hận anh Duệ Triết, chỉ hận chính mình! Bởi vậy xin Đảng tổng đừng xen vào chuyện của cô ấy nữa, bắt đầu từ ba năm trước, Duệ Triết và Đại Lận đã chẳng còn quan hệ gì với nhau nữa rồi.”

Ánh mắt Đảng Duệ Triết cả kinh, buồng eo nhỏ của cô ra, thân hình cao lớn bỗng nhiên căng cứng, cắn răng lớn tiếng lạnh lùng nói: “Không ai nguyện ý quản chuyện của cô, là chính cô muốn chà đạp bản thân mình! Tô Đại Lận, cô con mẹ nó tự nhìn lại mình một chút cho tôi?! Cho dù là ba năm trước hay ba năm sau, cô vĩnh viễn vẫn làm cho người ta chán ghét đến cực điểm, muốn tránh xa cũng không tránh được!”

Trong lòng Đại Lận nhất thời chua chát, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nghiêng đi, đứng dậy cười nói: “Cám ơn Đảng tổng đã quan tâm, tôi đi trước.” Sau đó cười cười với bác sĩ một lần nữa, rồi vội vàng bước ra cửa, nhanh chóng rời khỏi đây.

Đảng Duệ Triết cũng không đuổi theo, bỏ tám phim chụp X-quang xuống, quay đầu bình tĩnh nhìn bác sĩ hỏi: “Nếu cô ta tiếp tục kéo dài, tỷ lệ di căn thành ung thư là bao nhiêu? Cô ta bây giờ hoàn toàn không thể ăn uống đồ nguội, chỉ cần ăn vào sẽ nôn ra hết!”

“Nếu dạ dày xuất hiện khối u, thì chính là ung thư.”

Đại Lận vội vàng rời khỏi bệnh viện, ngày hè nắng chói chang, mặt đường phả lên hơi nóng hùng hực như muốn thiêu đốt, cô nhìn từng gương mặt xa lạ, lạnh lùng lướt qua trước mắt cô.

Kỳ thực cô cảm thấy bản thân mình thật vô dụng, đến Bắc Kinh mấy ngày liền, nhưng ngay cả phòng trọ cũng không thuê nổi.

Lúc cô mới ra tù, trên người chỉ có 300 đồng là tiền lương cô làm việc ở trong đó, trừ tiền ở nhà trọ, mua đồ vệ sinh, mua khăn mặt, tiền cơm, chỉ còn lại khoảng 100 đồng, bác Trâu có cho cô 400 đồng tiền sinh hoạt, sau đó bà nội Viên cho cô thêm 300 nữa, nhưng phu nhân bí thư lại có ý kiến, nên cô đem trả lại hết.

Trong tay cô bây giờ chỉ còn mấy trăm đồng tiền hoa hồng làm được ở Lan Sở, vốn định thuê nhà ở Cẩm Thành, sau lại mua vé xe lửa đến Bắc Kinh, đi chợ đêm mua một bộ quần Jeans, áo T-shirt và giày thể thao, tiền cơm cho mấy ngày đó, giờ cũng chỉ còn hơn 200 đồng.

Cô hơi híp mắt nhìn bầu trời xanh thẳm, nhìn thấy một chiếc máy bay giương cánh xuyên qua những đám mây mà nhẹ nhàng cười. Trời đất lớn như thế, chẳng lẽ thật sự không có chỗ nào dành cho cô sao, chẳng lẽ cô sẽ bị chết đói thật sao? Cô thấy mình rất thấp hèn, rất tự ti, bị Đảng Duệ Triết cự tuyệt, bị người thân kỳ thị, cô chẳng khác gì chuột chạy qua đường.

Chẳng lẽ cô không thể chịu đựng được những chuyện này sao?

Cô nhìn người đến người đi bên đường, lảng lảng đánh giá bọn họ. Có người quần áo ngắn nấp, mang theo túi lớn túi nhỏ, nghe điện thoại, mở cửa xe; lại có người cầm túi nhựa đi lục tìm chai nhựa trong thùng rác, lúc nhặt được mấy cái chai thì vui mừng cười toét miệng.

Cái loại tương phản mãnh liệt này, tựa như cái gương phản chiếu trước mắt cô, để cô thấy được bản thân mình ba năm trước chạy xe thể thao và ba năm sau thì nghèo rớt mồng tơi. Nhưng cô không biết rằng sau khi trở nên thấp hèn, cô lại cảm thấy đó mới là cuộc sống thật sự, tựa như xã hội này cần được vệ sinh, phế phẩm cần được thu hồi.

Mỗi người đều vì sinh tồn.

Đúng vậy, vì để sinh tồn, vì để có cơm ăn, để có việc làm.

Cô đứng trên đường lớn chậm rãi đi tới, lại gần phía trước đọc mấy tấm dán quảng cáo, nhìn xem ở đó có thông báo tuyển dụng hay không, cô đi đến từng cửa tiệm lớn nhỏ, hỏi xem người ta có cần người làm không, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Đàng Duệ Triết.

Mà Đàng Duệ Triết vẫn luôn theo sau cô, nhìn thấy cô đầu tiên là ngẩn ngơ suy nghĩ, tinh thần sa sút, mắt cứ nhìn chằm chằm những chiếc xe thể thao, hàng hiệu rồi đến bà lão nhặt phế phẩm, sau đó lại thất thần, mà hồn nhiên không phát hiện ra ánh mặt trời gay gắt đang phơi trên người mình, sau đó đột nhiên thấy cô mỉm cười, phần chân tinh thần tìm kiếm thông báo tuyển dụng, giống như một gốc cây phiêu bạt trong mưa gió, nhưng vẫn kiên cường đứng thẳng.

Anh ngồi ở trong xe, một đường đi theo cô. Không ngờ tới cô vừa ra khỏi bệnh viện liền lập tức chạy đi tìm việc làm!

Anh cấm không cho cô làm việc ở công trường, cô lại tiếp tục tìm, anh tìm người chữa bệnh cho cô, cô liền từ chối. Thà rằng để bệnh ngày càng nặng cũng không muốn có liên quan gì đến anh nữa, cô cứ thế mà từng bước đẩy anh ra xa mình, tránh xa anh, bề ngoài có vẻ nhu nhược mềm yếu, nhưng lại có một trái tim mạnh mẽ quật cường!

Cô nói cô không hề hận anh Duệ Triết, lúc nói ra câu này, rõ ràng là cô hận. Cô hận anh Duệ Triết, hận anh đã bắt cô vào tù khi còn nhỏ tuổi, hận anh đã hủy hoại Tô gia.... Mà ba năm này, quả thực anh chưa từng đến thăm cô một lần nào, một lần cũng không, bởi vì trong mắt anh, Thiên kim đại tiểu thư này vừa điêu ngoa vừa ương ngạnh nên cần phải dạy cho một bài học, không thể lại bao che dung túng mãi như thế được!

Bằng không khi cô lớn lên, sẽ không chuyện xấu nào không làm, vừa hại người hại mình!

#All: Như đã hứa nhé!!!!

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Không cho anh quản! (2)

Anh không hề đến thăm tù, luôn luôn ở công ty, tận lực xử lý vấn đề tình cảm của anh và Tổ Tổ, bôn ba từ trong nước đến ngoài nước và đem sự căm thù đến tận xương tủy của mình với cô gái nhỏ đó quên đi.

Ba năm sau, anh biết được Tô Đại Lân ra tù, con hổ dữ đã được thoát khỏi chiếc lồng sắt, anh lại sắp gặp rắc rối rồi... Phản ứng đầu tiên khi anh biết cô ra tù chính là từ tận đáy lòng toát ra một nỗi sợ hãi, sợ hãi ấy trực tiếp truyền từ đầu óc lan đến toàn thân của anh.

Anh đến thăm nhà của ngài bí thư, gặp được Tô Đại Lân, nhưng mà, thật kì lạ, Tô Đại Lân sau khi mất cha đã không còn là con hổ dữ nữa, mà biến thành một con cừu nhỏ, hèn mọn ăn nhờ ở đậu, không hề than thở một tiếng.

Anh thế mới nhớ tới, tai họa năm đó mang tên Tô Đại Lân vẫn chỉ là một cô bé, một cô bé thật to gan lớn mật, mười sáu tuổi đã phóng hỏa đã thương người khác!

Chẳng qua anh cảm thấy rất hổ thẹn với thị trưởng Tô, mới chuộc biệt thự Tô gia về, bỏ trống, hàng năm đến thấp cho thị trưởng Tô một nén hương, xem như an ủi thị trưởng trên trời. Căn bản anh chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ có thêm quan hệ gì với Đại Lân...

--

Đại Lân đi một đoạn đường dài, khuôn mặt nhỏ nhắn phơi nắng đến đỏ ửng, cuối cùng quyết định bước vào một cửa hàng thức ăn nhanh.

Trên cửa kính của tiệm thức ăn nhanh có đăng tin tuyển dụng: Tuyển đầu bếp, nhân viên phục vụ, hai nhân viên rửa bát, vài người bán hàng, tiền lương thỏa thuận. Cô bước vào nhưng không đi ra ngay, phòng chừng là đang được phòng vấn.

Đặng Duệ Triết dừng xe bên ngoài, vừa bước xuống xe vừa nghe điện thoại. Torn đang báo cái tình hình ở khách sạn cho anh, cô ấy nói Tiêu thiếu gia đã đến, hỏi Đặng tổng rằng Tô tiểu thư đang ở đâu, hiện vẫn đang chờ ở khách sạn.

“Trước khi Tiêu thiếu gia đáp máy bay đến đây, đã lấy địa chỉ của sản nghiệp Đặng gia và bác trai ở Bắc Kinh, bây giờ hẳn đã nắm rõ địa điểm. Xem chừng nếu không tìm được Tô tiểu thư, anh ta tuyệt đối không quay về!” Torn nói.

“Mặc kệ cậu ta. Vài ngày nữa, nhất định đi Tiêu sẽ gọi cậu ta về! Torn, cô xong việc ở đây rồi, hôm nay bay về Cẩm thành đi. Mấy ngày nữa tôi sẽ dẫn Đại Lận trở về Cẩm thành, cô giúp tôi tìm một bác sĩ chuyên khoa, giỏi chữa các bệnh liên quan đến dạ dày. Tôi quyết định sẽ bắt Đại Lận trở về Cẩm Thành để dưỡng bệnh!”

“Vâng, Đặng tổng!”

Đặng Duệ Triết đẩy cửa bước vào tiệm thức ăn nhanh, bề ngoài cao quý khiến cho nữ quản lý nhanh chóng tiến tới tươi cười chào đón. Dịu dàng giải thích với anh, giờ cơm trưa đã qua, mọi người đang nghỉ trưa ăn cơm, tạm thời ngưng bán, buổi chiều sẽ mở cửa phục vụ bữa tối.

Nhưng mà nếu anh cần, chúng ta sẽ chuẩn bị cho anh vài món.

Đặng Duệ Triết khuôn mặt tuấn tú tà lãnh, không trả lời, đôi mắt sắc nét liếc về phía cửa sổ, thấy được vài người đầu bếp, nhân viên cùng nhau ăn cơm, một người quản lý vừa phồng vắn Tô Đại Lận, vừa thành thói ăn cơm, sai Đại Lận đem tất cả bát đĩa bẩn lên lầu rửa sạch, một tay lại gõ gõ chiếc đĩa, bảo rằng tất cả đồ ăn bẩn trên bàn cũng dọn sạch, phải thật sạch sẽ, những nhân viên khác hãy đi nghỉ ngơi!

Đại Lận lau xương gà, xương cá trên bàn, cánh tay mảnh mai của cô thu dọn các món ăn bẩn chứa dầu, sau đó bước lên cầu thang trơn trượt, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống cầu thang.

Đặng Duệ Triết sắc mặt lạnh lùng, nói với nữ quản lý: “Được, cho tôi vài món ăn! Dùng nguyên liệu tốt nhất của các người để nấu, gọi đầu bếp tốt nhất!”

Vừa nói, anh vừa lững thững đi đến ngồi xuống cái bàn giữa quán, cười như không cười với nữ quản lý, nói: “Cô ấy là nhân viên mới? Tại sao lại để cho các nhân viên khác nghỉ ngơi, còn việc bẩn thì để cô ấy làm hết?”

Lông mày quản lý nhíu lên thách thức, tiếp tục ăn cơm của mình: “Đây là công việc của nhân viên bán hàng, như thế nào, có vấn đề gì sao? Chẳng lẽ anh nghĩ tôi thuê cô ta về làm đại tiểu thư, muốn làm gì thì làm sao, muốn làm bình hoa ở đây à?! Nhìn bàn tay thô ráp kia, đã biết xuất thân từ đâu rồi!” sau đó tiếp tục khó hiểu nhai cơm của mình.

Khuôn mặt Đặng Duệ Triết phát lạnh, đột nhiên nhíu mép cười: “Thì ra cô là quản lý! Vậy thì cô mau đi làm vài món thức ăn! Vây cá xào bào ngư, xào cho săn lại, không được quá mặn cũng không được quá nhạt! Mấy cái khay bẩn dưới lầu, cô mang toàn bộ lên lầu rửa sạch, rửa thật kĩ vào, dùng để bưng đồ ăn! Trong mười phút phải làm xong!”

“Anh nghĩ anh là ai?!” Nữ quản lý đem đĩa gỗ mạnh, rơi xuống đất.

Đặng Duệ Triết nhìn khuôn mặt xấu xí như đang trong giai đoạn tiền mãn kinh, hận không thể đem xoắn xuống dưới, mắt nhú lại, sắc giọng nói: “Cho cô mười phút! Mười phút này bao gồm cả việc tẩy rửa nhà vệ sinh, uống nước nhà vệ sinh!”

Đại Lận trên cầu thang nghe được tiếng của Đặng Duệ Triết, vội vàng ôm đồng bát đĩa bẩn chạy đến.

Chỉ thấy người đàn ông kiêu căng này lạnh lẽo tựa một bậc đế vương, đứng ở hành lang, bên người bao quanh một tầng không khí tàn bạo, mắt rũ xuống quét đám đông, ánh mắt sắc bén, làm cho nhân viên và đầu bếp cảm như hèn, không dám hé răng:

Ông chủ tiệm thức ăn nhanh vội vã chạy đến, đẩy cửa ra liền chạy thẳng đến chỗ Đặng Duệ Triết, mở lời trên trán túa ra, vội la lên: “Đặng tổng bớt giận! Tôi sẽ dạy dỗ lại nữ quản lý này, trừ lương một năm! Ngài trăm ngàn bớt giận! Lần trước trong bữa tiệc ở khách sạn, rượu còn chưa uống cạn, ngài đã khỏi hội trường. Lần này, tôi muốn cùng Đặng tổng cạn ly một lần nữa!”

Đặng Duệ Triết không để ý tới ông ta, đi đến cạnh Đại Lận nói: “Cô nói xem cô ta có nên uống nước nhà vệ sinh không? Xinh đẹp trẻ trung chẳng phải lỗi của cô, nhưng một số người ghen tị thì hiển nhiên đã sai rồi!” (= ghen tị thôi mà)

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Công việc bị ngấm nước nóng

“Đem xếp chồng khay chén đĩa bẩn đó hết lên lầu, dùng miếng liếm sạch sẽ cho tôi! Sau đó uống sạch nước bồn cầu, uống từng ngụm từng ngụm một, một giây cũng không cho dừng lại!” Hai mắt anh sắc bén khiến cho người ta thấy sợ hãi, môi mòng nhấc lên, lạnh giọng ra lệnh cho nữ quản lý đang trong thời kỳ tiền mãn kinh này, giọng nói mười phần thô bạo!

Nữ quản lý bị dọa cho choáng váng, tuyệt không ngờ tới vị khách bảnh bao này lại có giao tình với ông chủ của bọn họ, hơn nữa anh chàng đẹp trai kia trước khi đến còn gọi điện cho ông chủ của bà ta, có vậy ông chủ mới từ Tổng công ty vội vã chạy đến đây, không nói hai lời, liền xa thải bà ta.

Bà ta làm việc ở đây đã nhiều năm, hàng năm công ty đều điều quản lý tới các chi nhánh làm việc, hiện tại vất vả lắm mới được điều đến làm quản lý ở nơi phồn hoa thế này, nhà bà ta ở ngoại thành tới Bắc Kinh cũng không xa lắm, lại đâu ngờ được, ông chủ lại vì một kẻ ngoại lai muốn trực tiếp xa thải bà ta, còn bắt bà ta uống nước bồn cầu nữa chứ!

Bà ta là người Bắc Kinh chính tông, hơn bốn mươi tuổi, đối với phụ nữ có chút nhan sắc, diện mạo tươi trẻ, giữa ngày hè 'trần truồng*' trên đường cái quyền rũ đàn ông qua đường dường như trời sinh đã có lòng căm thù!

(* ý chỉ những cô gái ăn mặc mát mẻ ấy...)

Bà ta hoa tàn ít bướm, không thể nhìn nổi mấy cô gái trẻ ăn mặc thiếu vải trên đường, quần đùi thì ngắn cũn cỡn không thể che hết nội y bên dưới, trông chẳng khác với không mặc gì, hai chân trần lộ ra đi giữa đường cái cứ như không có gì.

Đâu chỉ có vậy, đám con gái đó còn lợi dụng tuổi trẻ mà ganh đua sắc đẹp, hưởng thụ tuổi thanh xuân, nói khó nghe chính là không biết xấu hổ, quyền rũ đàn ông khiến họ 'phạm tội'! Nhớ ngày trước, khi bà ta mới hai mươi tuổi bảo thu hơn rất nhiều, da thịt che đầy kín mít, chồng lúc nào cũng xoay xung quanh bà ta!

Còn bây giờ, trong xe chồng bà ta cứ ba ngày hai bữa lại xuất hiện Tiểu Tam, lần đầu, lần thứ hai, lần thứ ba bà ta đều nhịn xuống, nhưng đến lần thứ tư rồi đến thứ N, con trai bà ta nói trong xe của ba lại có thêm một chị gái xinh đẹp không mặc quần áo, chị gái đó còn cho nó 4 quả táo, trong lúc mẹ đi công tác xa, còn nhiều lần đến trường đi họp phụ huynh cho nó, còn đến nhà ngủ cùng với ba nó.... Vì thế bà ta triệt để không vì mặt mũi ai khác axx, trực tiếp lôi tiểu Tam từ trên xe chồng mình xuống, ngay trước mặt mọi người, lột sạch sẽ quần áo trên người ả ta!

Cho nên lúc Tô Đại Lận nói cô là người vùng khác, mới có 19 tuổi, kinh nghiệm làm việc gì đó cũng không có, lại mang dáng vẻ ngây thơ non mềm như nước, bộ dạng giống như cô gái nhỏ xấu hổ thẹn thùng, cái này không biết làm, cái kia cũng không biết làm, khiến cho bà ta muốn nổi bão!

Đó chẳng phải cái loại dựa vào nhan sắc để kiếm cơm thì là gì! Bà ta đã gặp qua không ít Tiểu Tam nên biết rõ cái đức hạnh kia, đừng cái là làm nũng, uốn éo mông, trái một câu 'Người ta không biết làm', phải một câu 'Tay người ta đau', liền trèo lên giường đàn ông rên rỉ, không thì còn biết làm gì sống!

Loại người này chính là tiểu yêu tinh hết ăn lại nằm nên đáng bị đánh, cả ngày cho bầu bạn với khói dầu, làm công việc nặng nhọc, rửa bát chén, khiến cho bọn họ mờ mang tầm mắt, giống như bà ta ngày trước dốc sức cùng chồng làm việc vất vả, lúc tuổi còn trẻ vì chồng mà trả giá chua xót!

Cho nên cấp dưới làm việc dưới quyền bà ta, phục vụ nữ không được đánh phần trang điểm xinh đẹp, nói chuyện không được nũng nịu, không được chọn công việc thoải mái, cần phải chuyển bát đĩa lên lên xuống xuống, mà ở lối rẽ cầu thang trên lầu không cẩn thận sẽ bị trượt ngã, tay chân cũng chắc mấy chốc mà trở nên thô ráp!

Tô Đại Lận này chính là tiểu tai họa, là trọng tâm của các đối tượng đàn áp, vừa hay bà ta cũng muốn phát tiết mối hận trong lòng.

“Quản lý Trương, không nghe thấy Đảng tổng nói gì sao? Cách làm việc của cô với cấp dưới căn bản không hợp lý, rõ ràng là quán báo tư thù! Tôi hôm nay không chỉ muốn xa thải cô, còn muốn cô phải bồi thường tổn thất cho người làm dưới nữa!” Ông chủ chuỗi nhà hàng lớn tiếng nói, tay trực tiếp chỉ về phía toilet trên lầu, “Vừa rồi cô bắt Tô tiểu thư làm cái gì, giờ cô cứ y theo thể mà làm, bao gồm cả cọ rửa bồn cầu, uống nước bồn cầu! Đến khi nào Tô tiểu thư bảo ngừng mới thôi!”

“Ông chủ, đó đều là những việc mà công nhân nên làm, tôi thân là quản lý, cũng đâu có cố làm sai cái gì đâu!” Bà quản lý bắt đầu già ồm ắt lẽ phải.

“Vậy cô có đi hay không? Có phải muốn tôi ngay trước mặt Đảng tổng, lập tức đâm đơn kiện, hủy hết danh tiếng của cô không?! Cô tham ô công quỹ, ngược đãi người làm, nâng lực quản lý không tốt, đây cũng không phải chuyện ngày một ngày hai rồi! Chúng ta cứ chờ xem, xem xem về sau còn ai dám thuê cô làm nữa không!” Ông chủ tiệm đen mặt, lạnh giọng nói!

Đại Lận đứng một bên nghe, trong tay vốn đang cầm khăn tay bản lạnh lẽo buông xuống, lẳng lẳng nhìn một màn trước mặt.

Quản lý vốn có địch ý với cô, ngay lúc bước vào cô đã biết. Nhưng mà cô đang đi tìm việc, không ăn cướp cũng không ăn trộm, hấn se không gây thù chuốc oán với bất kỳ ai đi. Tuy rằng vừa rồi xem chút nữa đã bị ngã, cả người và chén bát sẽ cùng nhau lăn xuống, nhưng làm phục vụ không phải là làm những việc đó sao?

Ở chỗ này có mảy điều hòa, có cơm ăn ngày ba bữa, buổi tối còn có thể ở đây, không phải tốt hơn nhiều với công trường sao?

Vì sao cô còn chưa làm được một ngày, đã đem công việc mới của cô 'ngâm trong nước nóng' rồi hả!

Chỉ thấy nữ quản lý mới vừa rồi vẫn còn âm ỉ ngang ngược, sau khi bị ông chủ đọc ra một chuỗi những hành vi phạm tội, liền rút cổ hoảng sợ, vội chạy đến nhặt chồng khay bát đĩa dưới đất lên, ngay cả 'rầm' cũng không dám đánh một cái liền bung lên lầu. Nhưng hai chân vừa mới đi đến chỗ rẽ cầu thang trên lầu, liền trượt một cái ngã ngổ trên đất, làm cả bàn lật xuống dưới lầu.

Mà chỗ rẽ này, rõ ràng đã bị người cố ý bôi một lớp dầu, một tầng bóng loáng.

Đặng Duệ Triết khẽ động khóe môi mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Dầu là do bà cố ý bôi lên đúng không, đấy, tôi cho bà tiếp tục đi đấy! Chỉ có điều là đi hay

dùng đầu lưỡi liếm! Tôi xem bà còn có gan động đến một cọng lông tơ của Đại Lận nữa không! Nhớ kỹ cho tôi, ở cái mảnh đất Bắc Kinh này, không một ai được động đến Tô Đại Lận!”

Nữ quản lý lại lần nữa đứng lên, lại bước lên bậc thang, lại ngã xuống, mặt mũi bầm dập.....

Đại Lận nhìn thấy thế liền co rụt bả vai lại, không đành lòng nhìn tiếp, liền xoay người rời khỏi tiệm ăn nhanh.

Cô quả thực là một kẻ người gặp người ghét sao? Vì sao gương mặt mặt, tuổi tác này cũng trở thành vật cản cô đi tìm việc! Lốp dầu mờ đó là nhằm vào cô sao, nếu vừa rồi cô tiếp tục bước về phía trước thì người bị ngã đến mặt mũi bầm dập kia sẽ là cô!

Nữ quản lý là muốn quật ngã thất lưng cô sao!

Hàng lông mày nhú chặt, cô bất an đứng ở bên đường, nhìn xung quanh thăm nghĩ tiếp theo nên đi đâu bây giờ. Đến chợ đêm bán đồ nướng, lần trước thấy thông báo trên TV, ở đó không cần bằng cấp cũng không cần kinh nghiệm, chỉ cần tay chân nhanh nhẹn là được..... làm nhân viên giao hàng KFC cũng được, chỉ cần giao đồ ăn cho khách là được..... Nhưng, nếu muốn dành được sự tôn trọng, sẽ phải bỏ lên đầu kẻ khác, phải leo cao, phải không ngừng tiến bộ, không thể cứ mãi xui xẻo như thế này được.

Cuộc sống như vậy rất hèn mọn.

Đặng Duệ Triết theo sau đi ra, liền dừng xe phía sau lưng cô, cự ly không quá mười mét. Cô không muốn ngồi xe anh, anh cũng không cưỡng ép bắt cô lên xe, mà chỉ đứng ở xa lẳng lặng nhìn cô, chờ cô quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Quên đồ do anh chuẩn bị!

Cô len giữa đám đông trên vạch dành cho người đi bộ, qua đường cái, tiếp tục tìm kiếm nơi trú ẩn tạm thời.

Đúng là một thành phố hiện đại náo nhiệt, người đến người đi, những cô gái trẻ trung khoác lên người những chiếc váy mỏng tang sắc sỡ, mùi hương theo gió thoảng thoảng, làm lu mờ Đại Lận trong chiếc váy mộc mạc.

Nhưng vô luận cô đi đến đâu, cũng chẳng có cửa hàng nào sẵn sàng thuê cô, bởi vì, chỉ cần Đặng Duệ Triết không muốn cô ở lại nơi này mưu sinh, thì nhất định cô sẽ không thể tìm ra việc làm! Các chủ cửa hàng đều nê mặt anh!

Cuối cùng, cô không thể không đứng bên lề đường, lạnh lùng nhìn anh trong xe.

Anh nhìn cô chăm chú một lát, nhẹ nhàng nở nụ cười, xuống xe đi về phía cô.

Anh đưa cô đến khu mua sắm hàng hiệu, yêu cầu cô chọn cho anh một cái cà vạt, cũng mua cho cô một bộ sản phẩm dưỡng Dior Hydra Life và một lọ nước hoa.

Đại Lận xách hai ba túi, ánh mắt buông xuống trên mặt đất, bước đi trước ánh mắt chú ý của anh.

Anh biết sản phẩm dưỡng Dior Hydra Life thích hợp với da thịt của một thiếu nữ tuổi hai mươi, dùng tốt vì rất đắt tiền, mỗi một giọt đều là tinh hoa, bảo dưỡng chân tay của cô, cả mặt mũi nữa. Mùi hương thoảng thoảng đó cũng rất thích hợp với cô, rất lâu trước kia cô đã muốn mua một lọ.

Nhưng lòng bàn tay của cô vẫn còn dính lại ít dầu mỡ, trên người còn còn có mùi thức ăn, thật sự không xứng với đồ đồ xa xỉ cao quý của anh!

Mỗi chai dưỡng 30ml trong túi đều có giá trị lên đến bốn năm trăm, còn kem dưỡng đã lên đến một nghìn, cô có thể sử dụng được loại hàng xa xỉ đó sao! Tay chân của cô đã thô ráp, sau khi chăm sóc xong, lại tiếp tục lao động khổ nhọc, rồi cũng thô bỉ như cũ thôi!

Bởi vậy có dùng cũng vô dụng.

“Muốn tiếp tục tìm việc sao? Hay là trở về?” Rõ ràng anh thừa biết nhưng vẫn cố hỏi, chậm chậm chạy xe vào bãi đỗ, thuận thực tiến vào, chạy êm như lướt đi. Phía sau, trời đã tối sầm lại, đèn rực rỡ được thắp lên, khiến cả bầu trời đêm sáng như ban ngày.

Ánh đèn đêm không ngừng xẹt qua khuôn mặt anh, nhấp nháy lờ lờ, lại khó che giấu sự cao quý, đẹp trai không gì sánh bằng. Một đôi mắt sáng như băng nước, mũi đứng thẳng, sườn mặt như được điêu khắc tỉ mỉ, góc cạnh rõ ràng lại không mất vẻ tuấn mỹ.

Đây là khuôn mặt cô vô cùng si mê lúc trước, hoàn mỹ đến tìm không ra tỳ vết nào, đẹp trai đến mức khiến người ta khó dời tầm mắt; Mà bây giờ, khuôn mặt này quá mức lạnh lùng vô tình, làm cho cô không dám đưa mắt nhìn thẳng.

Bởi vì những chuyện quá khứ kia còn khắc sâu trong đáy lòng, khi mà trong lòng cô ôm một tia hy vọng nho nhỏ, anh thô lỗ kéo cô xuống xe, nhốt vào biệt thự nơi rừng núi, nhục nhả cô.

Anh là một người đàn ông hi nộ vô thường*, một người đàn ông không từ thủ đoạn, bất cứ lúc nào, cô cũng có thể bước lên bãi mìn, chọc giận anh.

*hi nộ vô thường: vui buồn thất thường

Cho nên bây giờ anh nói không thể tìm việc, anh nói đi đâu làm gì cũng phải đồng ý, cho đến khi anh cảm thấy cô churóng mắt lần nữa, tự mình buông tha cho cô thì mới yên ổn! “Có muốn mua gì thêm ở Bắc Kinh không? Hai tiếng nữa chúng ta đến sân bay!” Anh lại nặng nề nói, khuôn mặt góc cạnh thâm thúy sắc bén, hàn khí bức người, khoe môi lộ ra một chút kiêu căng, nói là làm. Đôi mắt ghé lại, liếc mắt nhìn Đại Lận trong gương.

Nếu Tô Đại Lận ở Bắc Kinh chỉ để tìm việc làm, anh sẽ mang cô trở về thành phố Cẩm, trước tiên chữa khỏi bệnh bao tử cho cô, chăm sóc tốt hai chân của cô, sau đó tìm cho cô một việc làm! Anh chạy đến Bắc Kinh để mang cô trở về, không để cho cô trốn đi một mình lần nào nữa!

Cô không nên vô định mà phiêu bạc khắp nơi, làm cho mọi người không tìm ra cô, nhất là để cho anh nhìn thấy cô ngồi trên xe lửa khóc...

“Tôi muốn về khách sạn một chuyến, hình như để quên một số đồ.” Đại Lận nhẹ giọng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh, không phản kháng. Duệ Triết, anh mạnh mẽ bắt Đại Lận về, cô ấy vẫn sẽ đi. Bởi vì nơi đó không có nhà của cô, không có nơi này cho cô ấy cuộc sống yên ổn.

“Quên cái gì?” Anh dừng xe ven đường, đôi mắt tầm tới tựa một đáy hồ sâu hun hút, bình tĩnh nhìn về phía cô. Mũi thẳng tắp, giống như dùng thước đo tạc ra vậy, ngũ quan tinh xảo không tỳ vết, hé ra làm cho người ta cảm nhận được một cỗ khí lạnh đến thấu xương “Tôi nhớ rõ ràng cô đâu mang theo đồ gì nhì!”

“Một chiếc ô.” Cô khẽ mở môi anh đào.

--

Đằng Duệ Triết nhìn chiếc ô che nắng kia, ánh mắt đen láy nheo lại thành một núi lửa nhỏ, khuôn mặt tuấn tú càng ngày càng lạnh.

Cô xem cái ô kia như bảo bối mà đặt trong túi, lại quên đi đồng sản phẩm dưỡng anh mua cho cô, chẳng phải những thứ đó trước kia cô luôn mơ ước? Chỉ đặt những thứ ấy lên giường lớn, trực tiếp xoay người bước đi.

“Đứng lại!” Anh lớn tiếng gọi cô, khuôn mặt tuấn tú thoáng chốc đen như đáy nồi, mày kiếm bay tứ tung, “Mang theo những thứ này cho tôi!”

Vì muốn bảo vệ đôi chân của cô, anh cố ý giúp cô chọn một bộ sản phẩm dưỡng Dior cao cấp, muốn cho tay chân của cô khôi phục lại vẻ trắng nõn như ngày trước;

Bản thân anh lúc lựa chọn mua đã dựa vào sở thích, phù hợp với dáng người, cơ thể cô. Nhưng hiện tại, những thứ anh để tâm chuẩn bị lại không bằng một cái ô che nắng!

Bóng dáng gầy guộc của cô ngẩn ra, có vẻ như nhớ ra rồi, dừng lại và chậm rãi xoay người. Hình cô rất miễn cưỡng nhận lấy đồng sản phẩm dưỡng này, cái miệng nhỏ nhắn sợ hãi, một đôi đôi mắt đẹp không hề muốn nhìn lên giường.

Trong lòng anh trầm xuống, lửa giận mạnh mẽ bùng phát!

--

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Giây phút ôn nhu

“Mang theo!” Anh lại ra lệnh một lần nữa, cả người bùng bùng tức giận đứng ở cửa nhìn cô chằm chằm.

Cô từ lúc nào trở nên gầy như vậy? Chiếc cằm nhọn hoắt, cánh tay mảnh nhỏ, eo gầy tong teo, tựa như gió thổi qua sẽ đổ mất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào ngày nào nay đã không còn, nét mặt bầu bình trẻ con đã lột xác thành gương mặt trái xoan hoàn mỹ, chỉ cần một cái tát đã trở nên tái nhợt trong suốt. Chỉ duy nhất đôi mắt đo long lanh nước là không thay đổi, lông mi đen dài rõ ràng, khẽ chớp chớp, là một công chúa nhỏ làm lay động lòng người.

Cô dường như đã bị anh dọa sợ, mắt to chớp một cái, kéo theo hàng lông mi buông xuống, cái miệng nhỏ nhắn khẽ cắn, đưa tay qua giường cầm lấy cái túi mỹ phẩm lên.

Anh nhìn một màn này, lông mày nhíu càng chặt, chậm rãi đi tới, đôi mắt đẹp nhìn cô từ trên cao xuống: “Đưa tay cho tôi!”

Lòng cô khẽ run lên, sợ hãi đưa bàn tay nhỏ ra, đôi mắt trong suốt nâng lên, bộ dạng giống hệt con nai nhỏ lo lắng không yên nhìn anh. Anh đã đi theo cô một thời gian, từng mắng cô, từng đuổi theo cô, cũng từng ôm lấy cô, nhưng vẫn luôn duy trì tính nhẫn nại, không hề thô lỗ kéo cô lên máy bay.

Nếu cô vẫn chọc giận anh đến cùng, anh chắc sẽ không tống cô vào tù lần nữa, mà hẳn là ra tay đánh cô luôn?

Cô đã ném mìn khi chọc anh Duệ Triết nổi giận, một khi chọc đến anh, anh sẽ xách cô ra ngoài cửa, hung hăng ném ra xa. Nhưng lúc đó cô thích anh, mặc kệ anh có ném thế nào, cô vẫn cười hi hi, bám riết lấy anh không tha, coi đó là chuyện hạnh phúc nhất đời mình.

Nhưng, xảy ra vụ phóng hỏa, anh túm lấy tóc của cô lôi cô đến nơi thâm sơn cùng cốc, mắng cô không biết xấu hổ, kéo, túm, xé, tra tấn cô, giống như một con sư tử nổi giận, sau khi bị nhốt vào tù, bạn tù dùng chân tay đá đấm cô, quản tù cũng không phân biệt đúng sai dùng gậy côn đánh cô, khiến cho cuộc sống của cô ba năm sau khi khó khăn lắm mới giữ được mạng sống ra khỏi tù, thân kinh liền trở nên đặc biệt miễn cảm.

Cô sợ phải nghe thấy tiếng rống giận dữ như vậy, bởi vì mỗi khi âm thanh đó vang lên thì tai nạn của cô sẽ ập đến.

Bọn họ sẽ viện cớ cô làm rơi vãi một cọng rau để chụp cho cô cái tội không chịu ăn cơm, sau đó côn gậy của quản tù sẽ vung lên, hoặc trực tiếp lôi cô ra ngoài, lúc cô vất vả đẩy nhanh tốc độ làm việc, bọn họ sẽ nói cô cất giấu công cụ, sẽ khám xét người cô, ra tay đánh đập cô.

Cô từ không chịu ăn cơm, đến bắt đầu ăn, bị bạn tù làm bữa đồ ăn vẫn sẽ cố gắng nuốt xuống, tha thiết mong ngóng đến giờ ăn, vì mặc kệ như thế nào thì tháng ngày trôi qua trong tù của cô cũng chẳng tốt hơn được, đều phải chịu bụng đói kêu vang vừa phải chịu tra tấn về thể xác, không cách nào tránh thoát được.

Cô không dám phạm một sai lầm nào, mỗi một lần làm chuyện gì cũng đều dè dặt cẩn trọng, trong lòng run sợ không thôi, thân kinh căng lên như dây đàn, lúc nào cũng sẽ bất ngờ bị gậy côn quật tới, hoặc bị đám cảnh khuyển* bỏ nhào về phía mình. (*Chó huấn luyện)

Bởi vì cô biết, cho dù mình không phạm sai lầm gì thì cũng sẽ bị phạt hành xác như vậy.

Cô không có cách nào phản kháng, khóc đến cạn nước mắt, tay đau tới mức không cầm được thìa, đến chết lặng không nhớ nổi mình là ai..... Cô từng đến gặp các nữ giáo viên dạy học để cầu cứu, nhưng bọn họ chỉ phất phất tay, coi cô như trọng phạm không chịu tiếp thu cái cách giáo dục, nói lời thăm thía khuyên cô nên phục tùng lao động cải cách, hồi cải để làm người mới, sau đó cầm giáo trình lạnh lùng rời đi.

Từ sau lần đó, cô với tội danh 'có ý đồ vượt ngục' bị nhốt vào nhà tù tối tăm, trở thành trọng phạm nhận cái cách giáo dục, bị nhốt thật lâu mới được thả ra. Sau khi được thả ra, có một thời gian rất dài cô không nói chuyện với bất kỳ ai, chỉ nhìn thấy người là sợ.

Cho nên ba năm sau cô rút cuộc cũng hiểu rõ, đừng chờ người khác tới cứu mình, mẹ cô, anh Duệ Triết, giáo viên... tất cả bọn họ đều cảm thấy cô không đáng được tha thứ, sẽ không đến cứu cô, chỉ có bản thân mình mới cứu được mình, cô nếu muốn tồn tại ở cái xã hội này, cần phải biết nhẫn nhịn, phải biết dè dặt cẩn thận, phải biết quý trọng cơ hội được sống lần nữa. Tuy rằng cô sợ, sợ Đảng Duệ Triết đánh cô, túm tóc cô, nhưng nắm tay của anh có thể so với gậy côn của quản tù sao?

Có thể so với răng nanh sắc nhọn của cảnh khuyển? Có thể so với tay đấm chân đá của đám bạn tù kia sao?

Mặc kệ như thế nào, anh vẫn là Đảng Duệ Triết, là anh Duệ Triết ngày xưa, vì nể mặt ba cô mà sau khi cô ra tù muốn cô kéo dài chút hơi tàn này để sống sót. Anh sẽ không tàn nhẫn như đám người trong tù đó, anh là anh Duệ Triết vạn người mê, là người đã vì cô mà mua lại biệt thự của Tô gia, là anh Duệ Triết mà cô từng rất...rất thích, mà ba năm qua anh không tới thăm cô một lần, hẳn là vì bận công việc quá, không có thời gian, không phải cố ý muốn quên cô.....

Cô ngẩng đầu, gờ bàn tay phải đầy những vết chai sạn cho anh, bả vai gầy yếu theo bản năng run lên, hai mắt to tròn đau thương mà hoảng sợ nhìn anh.

Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, nhẹ nhàng nắm chắc lấy bàn tay nhỏ đó, đặt ở trong lòng bàn tay mình, chậm rãi siết lại.

Bàn tay nhỏ bé của cô đặt ở trong lòng bàn tay anh, tựa như đang nắm tay trẻ con vậy, nhưng lòng bàn tay có vết chai, làn da thô ráp không mềm mại như tay trẻ con, cũng không giống bàn tay một thiếu nữ, mà thô ráp giống như cái móc treo quần áo.

Anh đem cô nhẹ nhàng ôm vào lòng, ngồi xuống giường, cô bất an lại bắt đầu giãy dụa, đôi mắt đẹp giăng kín nỗi hoảng sợ, chống cự anh, anh cố sức giữ chặt eo nhỏ của cô, làm cho thân thể mềm mại không xương của cô kề sát vào lồng ngực rắn chắc của anh, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, đổ kem dưỡng da tay ra bôi cho cô.

Động tác của anh rất dịu dàng, từ mu bàn tay xuống đến lòng bàn tay, tinh tế xoa tay đều đặn.

Thân thể cô đầu tiên là cứng đờ, rồi dần thả lỏng xuống, mày khẽ nhăn lại, hai mắt nhìn chăm chăm gương mặt tuấn tú của anh. Anh không phải muốn như 3 năm trước làm nhục cô ở biệt thự trên núi kia, giống như mấy ngày trước xâm phạm cô ở biệt thự của Đảng gia sao?

Vì sao sau khi rống giận, lại đi thoa kem dưỡng da tay cho cô, để chất lỏng lạnh lạnh này che chở cho bàn tay cô?

Hai hàng lông mày cảnh nhíu chặt hiện lên chút ưu thương, lạnh lạnh nhìn anh.

Anh cầm lấy đôi bàn tay của cô đặt trong tay mình, nắm chặt lấy, giọng khàn khàn: “Về sau cứ thế mà bôi quét lên hai cái tay này, dùng hết tôi lại mua

cho em.” Ánh mắt anh dòm xuống, dừng lại ở cổ tay mảnh khảnh của cô, ánh mắt nhu hòa bỗng cả kinh mở to, anh nhìn thấy vết sẹo thẳng tắp kia, khuôn mặt tuấn tú trở nên nặng nề.

Thân thể mềm mại của Đại Lận cũng cứng đờ, rút mạnh tay về, mặt biến sắc, tránh thoát khỏi người anh leo sang một bên, kinh hoảng vội vàng muốn nhào xuống giường.

Anh khấn trương cau chặt mày, xoay nhanh người qua ôm lấy cô.

Mà lúc này, chuông cửa phòng lại leng keng vang lên. Mà người đứng ngoài cửa lòng nóng như lửa đốt, lại chính là Tiêu Từ.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Đau thương ôm nhau

Tiêu Từ phong trần mệt mỏi nhìn một cảnh trước mặt, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy một đôi nam nữ trên giường lớn, drap giường nhấn thành một đoàn, hỗn độn không chịu nổi, rõ ràng hai người vừa lăn qua; Đại Lận nằm ở trên giường, thân thể yếu đuối, lộ ra cái đầu nhỏ, cái ót hướng về phía anh.

Tay áo sơ-mi Đằng Duệ Triết được cuộn lên đến khuỷu tay, lộ ra cổ tay trắng kiết, tóc ngắn hỗn độn, tuấn nhan quyến rũ, một đôi mắt đẹp thâm sâu khó lường nhìn anh.

“Tiêu Từ?” Đại Lận nhìn thấy anh xuất hiện, vô cùng cả kinh, từ trên giường đứng lên, sóng mắt trong suốt nhìn anh.

Vừa rồi cô muốn chạy xuống giường, bị Đằng Duệ Triết kéo lại, mạnh mẽ bắt kịp cô, ôm trở lại giường, sau đó đi mở cửa. Cô nghĩ đó là người phục vụ hay bạn bè của anh, liền chui vào chăn trốn, lại không ngờ rằng đó là Tiêu Từ...

Tiêu Từ, em và Đằng Duệ Triết chưa hề xảy ra chuyện gì cả, cái gì cũng không có, đừng xem em như loại phụ nữ dễ dãi. Em không hề có quan hệ mờ ám gì với đàn ông, trước kia với Xá Dật cũng không có, hiện tại cũng không có.

Là Xá Dật lừa em đến khách sạn, lúc đó đã gặp Đằng Duệ Triết, anh ta chỉ liếc mắt một cái, liền nghĩ em là loại phụ nữ ti tiện đi quyến rũ đàn ông.

Nhưng xin anh đừng, anh là người duy nhất thấu hiểu em, nỗi đau của em là Tiêu Từ, vì mỗi một ánh mắt, mỗi một câu nói của anh, đều có thể quyết định em sống hay chết.

Em có thể chịu được Đằng Duệ Triết hiểu lầm em, chịu được ánh mắt của anh ta chán ghét nhìn em, xem thường em, dù sao đó cũng là ẩn tượng trước kia của em với anh ấy, làm cho anh ta đề phòng em như rắn rết; Nhưng Tiêu Từ không giống như thế, khi mà tất cả mọi người đều chán ghét em, chỉ có anh dẫn em đi khám bệnh, giúp em ăn cháo, giúp em nhỏ cỏ trong viện, tin tưởng em có thể làm lại từ đầu.

Anh giống như tia sáng mặt trời trong thế giới u tối của cô, ấm áp nhất, khiến cho em chẳng còn cô độc và rét lạnh; Khi anh ở trong biệt thự Tô gia cùng em, cho em một bờ vai để dựa vào, ôm em ngắm sao, lúc đó em cảm thấy mình chẳng còn là Đại Lận bị nhốt vào ngục tù kia nữa.

Đại Lận ở trong nhà tù chỉ có thể chịu đựng bóng tối vô cùng tận, ngủ trên mặt đất lạnh như băng, nhận đủ loại hình tra tấn, kêu khóc thế nào cũng chả ai cứu; Biệt thự Tô gia tối như mực, lại tràn ngập bóng dáng cha và dì, khi cô dựa vào góc tường mà ngủ, giấc mơ sẽ biến nơi đó trở thành ngục tù tăm tối.

Trong nhà tù tăm tối chẳng có thứ gì, chỉ đơn giản là chiếc lồng sắt, tối như mực, đến mức không nhìn rõ lòng bàn tay; Vô luận cô la hét thế nào, đều không có ai đáp lời cô; Sau đó la hét đến cạn kiệt sức lực, nằm vô lực trên mặt đất, sẽ bị người ta bịt kín mắt đem ra ngoài tra tấn, sau khi nhận sự trừng phạt, họ lại thay cho cô một bộ đồng phục tù nhân sạch sẽ, vớt cô trở lại nền đất lạnh như băng.

Bởi vậy lần đầu tiên Tiêu Từ ôm cô, ngồi trong viện ngắm sao cùng cô, giúp cô nhỏ cỏ trong sân, cô đã thực sự nghĩ rằng có thể mãi mãi ở trong lồng ngục kiên nghị ấm áp, làm vợ anh;

Cho đến lúc những kẻ khác xuống tay đánh cô, Tiêu Từ có thể bảo vệ, không cho bọn họ đánh vào đầu cô, tra tấn cô; Khi cô lẻ loi một mình, Tiêu Từ ở bên cô trong biệt thự nhỏ, cho đến khi đêm dài buông xuống, ác mộng quán lấy thân, anh sẽ dùng lồng ngực ấm áp để ủ ấm cô; Khi những người thân và bạn học cũng dùng ánh mắt nặng nề nhìn cô, cô lập, nhục mạ cô, cô vẫn có thể trở thành công chúa nhỏ của Tiêu Từ...

Mà, Tiêu Từ là đứa con một, anh còn cha mẹ đã kí thác vào anh biết bao hy vọng, có một gia đình lớn mạnh, là con trai của quan chức chính quyền địa phương, có một tương lai tốt đẹp, nhưng một kẻ tiền đồ đen tối, mồ côi lại có tiền án như cô sẽ hủy hoại đời anh!

Cô không thể, không thể làm cho thanh danh Tiêu Từ bị nhục vì cô, mặc kệ con đường trải nhựa mà cha mẹ anh đã dựng sẵn cho anh bước đi.

Bởi vậy Tiêu Từ, em rời khỏi thành phố Cẩm, không phải là vì anh không tốt, mà là vì em không xứng với anh, không thể khiến anh khó khăn trước mặt

mẹ, không muốn Tiêu gia phải xấu hổ.

Xin anh đừng dùng ánh mắt khác thường để nhìn em, đừng xem em là loại phụ nữ không đứng đắn, như vậy lòng em sẽ rất đau, đau lắm.

Cô đứng dậy, nước mắt bắt đầu đảo quanh hốc mắt, khát cầu nhìn Tiêu Từ, một đôi mắt đẹp trong suốt, xen lẫn sự vui mừng khi nhìn thấy Tiêu Từ. Khóe mắt như mỉm cười, lại mang theo chua xót, mắt chớp chớp long lanh diễm lệ, nước mắt chực rơi xuống. Bởi vì, cô sợ Tiêu Từ hiểu lầm cô.

Tiêu Từ im lặng nhìn cô, Đằng Duệ Triết cũng im lặng nhìn cô, nhìn cô gầy yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao mà căng thẳng, đôi mắt to khát cầu nhìn Tiêu Từ.

Hầu kết Tiêu Từ lẫn lộn một trận, ánh mắt vĩnh viễn là nhẹ nhàng yêu thương như vậy, mang theo một chút đau đớn vì cô, sau đó khéo cô vào vòng tay ôm sát, nói giọng khàn khàn: “Đồ ngốc, làm sao anh lại có thể hiểu nhầm em, trong tim anh em là đồ ngốc nhất, là Đại Đại thuần khiết nhất.”

Cái mũi Đại Lận đau xót, đột nhiên nước mắt tuôn như mưa, khuôn mặt nhỏ nhắn gất gao vui vào vai Tiêu Từ, tham lam hút ẩm áp trên người anh. Đây là hơi thở của Tiêu Từ, là hơi thở làm cho cô cảm thấy an tâm, là người đàn ông hiểu lòng cô nhất trong những năm gần đây, “Tiêu Từ.” Em rất nhớ anh.

Tiêu Từ đem cô ôm sát, gất gao xiết chặt lại, đau lòng không thôi.

Đằng Duệ Triết ở một bên nhìn, khuôn mặt tuấn tú sớm đã lạnh lẽo, tàn bạo đến mức khiến người ta lo lắng! Mây kiếm khí phách như muốn xoáy sâu, đôi mắt đẹp nguy hiểm nheo lại, đôi môi cũng chẳng khác gì khuôn mặt, lạnh lùng nhìn đôi nam nữ ôm nhau; Ánh mắt nham hiểm tàn bạo vẫn đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn cô từ căng thẳng, bất an đến thờ vào nhẹ nhõm, kích động ôm Tiêu Từ, chôn vùi khuôn khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng cậu ta.

Giờ phút này, hai người trước mặt anh, giống như một đôi uyên ương đã chia rẽ rất lâu, hoàn toàn quên đi sự tồn tại của anh! Cô quên anh, quên anh Duệ Triết! Trong mắt hay trong lòng chỉ có mình Tiêu Từ, nhắm thẳng đến trong lòng Tiêu Từ mà nhào đến!

Ba năm trước đây, người Tô Đại Lận đuổi theo là “anh Duệ Triết”, vô luận anh vứt cô ra cửa thế nào, cô đều cười hi hi bỏ đến, cất tiếng gọi ‘anh ơi’, ‘anh ơi’...

Đại Lận nằm ở trong lòng Tiêu Từ, khóe đến run lên, đôi mắt to xinh đẹp không ngừng tuôn lệ, tàn sát khuôn mặt cô; Cái mũi nhỏ hồng hồng, cái miệng nhỏ nhắn cũng đỏ au, đôi mắt sáng như trăng rằm, ngẩng đầu lên, nụ cười mang theo nước mắt nhìn Tiêu Từ.

Tiêu Từ, có anh bên cạnh, em không hề cảm thấy sợ hãi, không hề cảm thấy cô đơn lẻ loi ở Bắc Kinh này. Anh vẫn không quên em, cũng không hiểu lầm em, anh là Tiêu Từ, Tiêu Từ chạy từ Cẩm thành đến đây để tìm em.

Anh vẫn nhớ em, tìm em.

Tiêu Từ nhẹ nhàng nâng cô dậy, lau đi nước mắt nơi khóe mi, hôn nhẹ lên khuôn mặt gây thơ cười chân thật, trong lòng lại đau thêm một phần. Giờ phút này thoát nhìn Đại Lận giống như một đứa trẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn, cái miệng nhỏ nhắn, nụ cười ngây ngô chân thực nhất.

Cô lặng lẽ rời khỏi thành phố Cẩm, không nói một lời, trước đó còn cười với anh, bảo ‘Ngày mai gặp’, nhưng anh vừa bước đi, cô sau lưng đã chạy đến nhà ga.

Mấy ngày sống bên ngoài, nhất định cô đã rất khổ sở, khuôn mặt nhỏ nhắn đã gầy đi rất nhiều, gầy đến mức khiến anh đau lòng. Cô nhớ nhà, nhớ quê hương, lại không thể không tránh ánh mắt của người quen, bên ngoài dốc sức phiêu bạc, kiếm tiền, khát vọng muốn sống trên chính đôi tay mình. Tất cả đều do anh, trách anh quá vội vàng, an bài quá kém, để cho mẹ xúc phạm Đại Lận.

Anh giúp cô xách túi hành lý, nắm cô đi ra ngoài: “Đại Lận, bây giờ chúng ta trở về nhà. Mẹ của anh đã phẫu thuật xong rồi, bà ấy đồng ý cho chúng ta hẹn hò trước, ngày chúng ta đính hôn sẽ là ngày anh tiếp nhận thừa kế tập đoàn Hồng Vũ, ngày đó rất nhanh sẽ đến, Đại Lận.”

Ánh mắt anh sáng như đuốc, kiên định nhìn Đại Lận, “Hãy tin anh!”

Đại Lận nhẹ nhàng cười, gật gật đầu, khóe môi lại mang theo chút chua xót, hạnh phúc mà đau khổ. Bởi vì, niềm hạnh phúc đó cách cô rất xa, khó để thực hiện, không thể chiếm được, nhưng cô nguyện ý tin tưởng Tiêu Từ.

Cô nắm chặt bàn tay to lớn của Tiêu Từ, cùng anh bước khỏi cửa, nhìn chăm chú vào khuôn mặt âm ỉ của Duệ Triết.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Giới thiệu chị dâu cho cô!

Sắc mặt Đằng Duệ Triết trở nên âm ỉ, ánh mắt sắc bén, không vui nhìn đôi nam nữ đang ôm ấp trước mặt anh.

Một câu 'Đính hôn' của Tiêu đại thiếu gia kia, chắc chắn là nói cho anh nghe, thanh âm đủ lớn, khí thế đủ mạnh, là muốn nói cho anh biết Tiêu đại thiếu hân nhất định sẽ cưới Tô Đại Lận! Ah, không thể tưởng tượng được mẹ Tiêu thế nhưng lại 'thâm minh diệt nghĩa*' như thế đấy, sau khi nói lời cay độc đuổi Tô Đại Lận đi, lại đồng ý cho con trai đón cô trở về!

(* ý nói vì lợi ích chung mà có thể nhân nhượng)

Chỉ là ai mà biết được, liệu cuộc hôn nhân này có thành được hay không?

Anh hí hai tròng mắt lại, ánh mắt lạnh lẽo dán lên khuôn mặt tuần tú nho nhã của Tiêu Từ: "Ngày cậu chính thức tiếp nhận tập đoàn Hồng Vũ là khi nào? Cậu xác định bác gái không dùng kế hoãn binh?"

Tiêu Từ nhường mày, lạnh lùng nhìn anh, bàn tay to càng nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Đại Lận.

Đằng Duệ Triết khẽ kéo môi mỏng lên, cười nhạo nói: "Bá gái đường đường là 'nữ trung hào kiệt', tâm huyết cả đời đều đổ vào sự nghiệp bồi dưỡng con trai, giống như lúc đầu thành lập tập đoàn Hồng Vũ của bà. Bây giờ, bà ấy đang bệnh nặng trên giường, cậu lại muốn đổi đầu với mẹ mình, cậu nói xem bà ấy có phải bị ép nhượng bộ không?"

Anh liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang buông xuống của Đại Lận một cái, bên môi cất chứa ý cười lạnh.

Mặt Tiêu Từ biến sắc, anh ta cao giọng nói: "Đằng đại thiếu gia, dù thế nào thì đó cũng là chuyện của nhà họ Tiêu chúng tôi! Mẹ tôi có đồng ý hay không, cũng không phải do Đằng thiếu gia anh quyết định, mà đó là chuyện của tôi và Đại Lận! Đằng thiếu anh nếu rảnh rồi không có việc gì làm thì hãy tự chăm lo đến hôn sự của mình và Trâu tiểu thư đi, yên tâm mà làm chủ rể! Thiệp cưới của hai người nhà họ Tiêu chúng tôi đã nhận được rồi, lễ đính hôn sẽ diễn ra vào ba ngày sau, đừng nói với tôi là Đằng thiếu gia không biết gì đấy nhé!"

Phát thiệp cưới?

Vừa nghe thấy vậy sắc mặt Đằng Duệ Triết đại biến, tròng mắt âm u bỗng nhiên trầm xuống, lạnh lùng nói: "Nhà họ Đằng chúng tôi quả thật đã làm vậy? Chết tiệt!" Anh hung hăng mắng nhỏ một tiếng, vẻ mặt lãnh khốc thoáng chốc tỏa ra hơi thở tàn bạo bức người, nghiêng đầu, nhìn chăm chăm Đại Lận vẫn đứng bên người Tiêu Từ: "Có mẹ Tiêu ở đó, cô không có khả năng gả cho hân! Bây giờ tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, theo tôi trở về Cẩm Thành hay là trở về với cậu ta?!"

Đại Lận càng nhích lại gần trong lòng Tiêu Từ, chậm rãi nâng hàng mi thanh tú kiêu diễm lên, nhú mày nhìn anh, kiên định nói: "Cho dù bác gái không tiếp nhận tôi, cả đời này tôi chỉ muốn ở bên Tiêu Từ!"

Tiêu Từ nghe vậy thì quá vui mừng, lập tức bao lấy bàn tay nhỏ của cô, gắt gao nắm chặt, ôm lấy bả vai gầy yếu của cô, "Đại Lận, thứ anh muốn chính là những lời này của em! Chỉ cần em không trốn tránh, chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau! Để anh chăm sóc em cả đời!"

Khuôn mặt tuần tú của Đằng Duệ Triết trở nên âm u lạnh lẽo, trong lòng ngổn ngang trăm mối, lại dấy lên cảm hận ngút trời: "Bây giờ anh Duệ Triết bằng lòng đưa em trở về, em cũng không cần sao!? Chỉ cần em không chọc giận anh ta, anh ta sẽ đối tốt với em gấp bội, sẽ chăm sóc cho em, mang đến cho em tất cả những điều tốt nhất! Có nghe không, Tô Đại Lận! Đừng có không biết phân biệt tốt xấu!"

Hai tròng mắt hung ác nham hiểm gắt gao nhìn chăm chăm Đại Lận, con người sâu thẳm bùng lên lửa giận, môi mỏng khẽ động, cho thấy từng lời anh nói đều là nghiền răng nghiền lợi thốt ra.

Nhưng, cho dù trán anh nổi gân xanh, con người đen tàn bạo như muốn bộc phát, lần đầu tiên anh tức giận đến vậy, nói nhiều như vậy, thì Tô Đại Lận cũng chỉ càng nhú chặt lông mày, càng ngày càng dựa sát lại gần Tiêu Từ, nói khẽ: "Tôi chỉ muốn Tiêu Từ."

Hai mắt anh âm u, vẻ mặt lạnh lùng, tức giận trong thoáng chốc đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng thường ngày, cười nhạo một tiếng: "Được, ba ngày sau hãy đến cùng Tiêu Từ tham gia lễ đính hôn của anh, anh Duệ Triết sẽ giới thiệu chị dâu tương lai cho em!"

Khuôn mặt của anh âm u mà lãnh khốc, tất cả đều không sao hết, nóng nảy rồi sẽ tiêu tan, con giận dữ cũng tan tác, chỉ còn lại nụ cười đầy châm chọc bên môi. Anh liếc xéo Tiêu Từ một cái, thuận tay cầm lấy áo khoác tây trang trước mặt rồi hiên ngang rời đi.

Đại Lận co rút bả vai gầy tong teo lại, buông gương mặt nhỏ nhắn xuống, mi tâm nhàn nhạt hiện lên nét đau thương.

Tiêu Từ ôm cô vào trong ngực, khẽ hôn lên trán cô, không muốn nhìn thấy cô bị thương như vậy. Sau đó đợi tới khi cô khé hé miệng cười, mới mang theo hành lý của cô, dắt tay cô lên máy bay ngay trong đêm đó.

Sáng sớm ngày hôm sau, máy bay hạ cánh xuống sân bay thành phố Cẩm Thành, đi một vòng lớn Đại Lận lại quay trở về nơi này.

Cô khó khăn cười, trên đường đi quan sát một lượt đáng về thành phố này lúc bình minh mờ mịt, cho tới khi về tới biệt thự nhà họ Tô đã được trang hoàng lại.

Căn biệt thự đã được khôi phục lại nguyên trạng ba năm trước, vách tường bên ngoài tinh xảo làm cho người ta có cảm giác mời mễ, bên trong còn treo một chiếc bàn đu dây*, có một người phụ nữ tóc dài đang ôm Tiểu Tuyết Cầu** ngồi ở trên bàn đu nhẹ nhàng đu đưa, cười khanh khách không ngừng. (*nôm na là chỉ xích đu nha; ** chắc tên của em cầu lông trắng, tròn tròn nào đó, hehe)

Tiểu Tuyết Cầu khẽ động, cái đuôi nhỏ phe phẩy chạy tới chạy lui trên ghế, kêu ăng ăng ăng.

Tiêu Từ vừa mở cửa ra, nhìn thấy một đồng đồ vật lớn bên chân người phụ nữ kia, lại nhìn nhìn đáng về tiêu điều tự tại của cô ấy, khuôn mặt tuấn tú trở nên nghiêm nghị, lạnh giọng chất vấn người phụ nữ kia là ai! Chỗ này là nhà họ Tô, làm sao người ngoài có thể tùy ý ra vào!

Torn ôm quả cầu tuyết từ trên bàn đu nhẩy xuống, đôi mắt lưu ly mỹ lệ như mắt mèo khẽ chớp chớp, liếc mắt một cái đi tới bên cạnh Đại Lận, hoạt bát nói: “Vậy anh là ai? Anh có thể vào nhà Đại Lận, tại sao tôi lại không?! Tôi là nghe theo chỉ thị của Đổng tổng đem mấy thứ này cùng với người bạn nhỏ đến cho Tô tiểu thư, Đổng tổng đã sớm giao phó, một khi Tô tiểu thư trở về, tôi chính là thư ký kiêm cận vệ của cô ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Cắt đứt yêu thương với Đại Đại

Đại Lận tiếp nhận đồng sản phẩm đường da xa hoa, nói cảm ơn với Torn, sau đó xoay người bước về phía sân, đem chất toàn bộ đồng mỹ phẩm đó lên xe của Torn.

“Mấy thứ này em không cần, trả lại cho Đổng Duệ Triết.” Cô cười mềm mại với Torn, quả quyết cự tuyệt, cùng Tiêu Từ vào nhà.

Tiêu Từ nhẹ nhàng ôm cô, ánh mắt ôn nhuận, trên khuôn mặt vẫn lộ một chút ý cười sùng nịch, kéo cô bước về phía trước.

Torn ở phía sau hô to gọi nhỏ, ôm con chó nhỏ mới mua đuổi theo, thờ gấp nói: “Tô tiểu thư, tiếp xúc chưa lâu nhưng chị có thể hiểu được em chút ít, hiểu em không muốn nhận những thứ kia! Nhưng con chó nhỏ này em hãy nhận nuôi nó! Đổng tổng đặt nó tên là ‘Tiêu Tuyết Cầu’, cố ý tặng cho em, Nếu em lại cự tuyệt, con chó này sẽ trở thành vật vô chủ (không có chủ), lưu lạc bên ngoài, Đổng tổng tuyệt đối không thu nhận những thứ đã cho đi mà bị trả lại!”

Nói xong, nhẹ nhàng thả Tiêu Tuyết Cầu vào lòng Đại Lận, lại chạy đi lấy đồ này nọ, thật đúng là phong cách của thư kí nhỏ!

Đại Lận cười bất đắc dĩ, không thể không ôm con chó nhỏ nghịch ngợm vào trong ngực, cùng Tiêu Từ bước vào nhà, đánh giá phòng khách Tô gia đã được trang hoàng.

Chỉ thấy trần nhà, vách tường, thảm, thang lầu, bàn ăn, sofa, toàn bộ đều mới, hàng Châu Âu giá hàng triệu, mới tinh, sang quý và chói mắt; Đổng Duệ Triết thuê cho cô hai bảo mẫu, một người phụ trách việc quét tước, một người phụ trách nấu ăn, tùy ý sai bảo.

Cô chỉ liếc mắt một cái, liền đem ánh mắt chuyển ra xa.

Tiêu Từ chậm rãi ôm sát cô, cọ sát lên bờ vai gầy guộc, thấu hiểu cảm xúc của cô.

Anh bảo hai vị bảo mẫu lui ra, cho bọn họ một ít tiền, bảo bọn họ đi rồi, sau đó nắm tay Đại Lận dạo quanh một vòng, cùng cô đứng trước phòng Tô thị trưởng.

Trong phòng để di ảnh trắng đen của Tô thị trưởng, trước di ảnh còn nghi ngút khói hương.

Đại Lận lấy ra ảnh chụp lúc nhỏ, chụp chung cùng cha mẹ, ảnh gia đình, tốt nghiệp đều có, hơn nữa màu sắc được in đậm, chất liệu tốt, thoát nhìn giống như ảnh mới. Tiêu Từ cầm lấy xem, thu lại, bỏ vào trong túi Đại Lận.

“Đi thôi.” Anh ôm cô bước về phía lầu, liếc mắt nhìn phòng khách mới tinh, chẳng có thứ gì đáng giá trong mắt anh.

Từ lúc Tô thị trưởng qua đời trong biệt thự nhỏ này, nơi đây là chỉ còn là cái bóng. Đại Lận ở nơi này, chỉ có quá khứ đau khổ và cô đơn tịch mịch, bị ác mộng tra tấn cả đêm ngủ không yên.

Bởi vậy anh phải mang cô rời khỏi đây, xây dựng cho cô một ngôi nhà mới, bắt đầu một cuộc đời hoàn toàn mới.

Mà ngôi nhà mới kia, chính là nhà của anh.

“Đại lận, sau này chúng ta sẽ còn đến nơi này, tế bái Tô thị trưởng.” Anh dịu dàng nói.

“Vâng.” Đại Lận đáp nhẹ, chỉ hoài niệm nhìn lại biệt thự Tô gia vài phút, liền rời đi.

Mất thấy không ngăn được cô, Torn liên tục than thở vài tiếng, buông toàn bộ đồ xuống, dựa vào chiếc xe bên cạnh, lấy điện thoại gọi cho ông chủ một cú: “Đổng tổng, sự xuất hiện của tôi như dọa phải con cừu nhỏ. Cô ấy ở Tô gia ngây ngốc vài phút, liền mang theo ảnh cũ rời đi, được Tiêu Từ đưa đến Tô gia.”

“Thật không?” Đới phương 'Ồ' một tiếng, liền treo điện thoại, vân đàm phong khinh.

Giờ phút này Đằng Duệ Triết còn đứng ở Bắc Kinh, khôi phục dáng vẻ thâm trầm cơ trí, ở khách sạn lớn cao tầng, dùng bữa tối với các đối tác.

Cha anh phái người phát thiệp đính hôn khắp thành phố, bác trai ở Bắc Kinh cũng đã nhận được tin tức.

Người nhà họ Đằng luôn làm việc với tác phong cẩn thận, mặc kệ là trường hợp trong ngoài quan trọng ra sao, vẫn có thể an nhàn đi du lịch câu cá, hành tung thường giữ bí mật, có vẻ sĩ đi theo từng phút; Lần này tuy là chuyện đính hôn của ông nội và bác Trâu định trước, cha anh không tham dự, nhưng từ vài năm trước, cha nghiêm khắc đã âm thầm bàn chuyện hôn sự cho con cái, chỉ chờ Đằng Duệ Triết gật đầu đồng ý.

Một khi Đằng Duệ Triết gật đầu đáp ứng, chuyện hôn sự đã là ván đã đóng thuyền.

Hơn nữa cha uy nghiêm tuyệt đối không cho phép con trai lật lọng, không được thất tín với cả nhà Trâu bí thư! Diệp Tổ Tổ năm đó, làm sao mà anh không thích, nhưng một khi đã nói không là không, lời nói tuyệt đối không bao giờ rút về.

Khi anh đang trong tuổi trẻ nhiệt huyết, từ Bắc Kinh đến thành phố Cẩm, cùng ăn cơm với Trâu bí thư trên tòa nhà cao ốc, quyền lực của anh đã sớm làm lu mờ khí thế của thị trường. Thị trường Tô Cẩm Phong tuy địa vị có thấp hơn một chút, nhưng cũng có một chút giao tình, thường lui tới chốn quan trường, nhưng quan hệ hữu nghị với ông nội không tốt bằng bà nội Viên.

Bởi vậy, Đằng gia và Trâu gia cũng được xem là chỗ thế giao, sâu xa từ đời tổ tông. Tô gia cách xa rất nhiều, như là người ngoài. Trâu Tiểu Hàm và Đại Lận giống như em gái, trong mắt anh tự nhiên cũng có ấn tượng khác nhau.

Anh muốn có cô dâu đoan trang khéo léo như thiên kim Trâu gia.

Vì thế một khi hôn sự đã định, anh từ nước ngoài xa xôi liền bay trở về, cùng ăn cơm với cả nhà Trâu bí thư, cũng hẹn Tiêu gia, giải quyết dứt khoát rồi định ra ngày đính hôn, kiên quyết không cho con trai viện cớ này nọ.

Mà lúc ăn cơm, Tiêu Từ cũng có mặt, biết được suốt đêm Đằng Duệ Triết bay đến Bắc Kinh công tác, ngay cả hôn nhân đại sự cũng không màng, đáng về vội vàng, giống như một người mẹ bị lạc mất con, anh liền nhớ đến Đại Lận đã biến mất một đêm.

Anh biết Đằng Duệ Triết đuổi theo Đại Lận, phương hướng là Bắc Kinh, mà bản thân bởi vì mẹ đang phẫu thuật, phải ở bệnh viện mấy ngày, không cách nào lập tức rời đi, chỉ có thể đợi giải phẫu thành công, có thể nói chuyện được, lúc này mới vội vã chạy tới Bắc Kinh.

Đây cũng là vì sao Tiêu Từ nói biết được ngày đính hôn, mà Đằng Duệ Triết lại không biết nguyên nhân.

Đằng Duệ Triết thân là người trong cuộc, mà ba Đằng ở phía sau cử người phát thiệp mời đính hôn ra ngoài, rốt cuộc biết được tin tức từ một người khác! Khi anh ở quán rượu lớn, gặp phải bác trai và anh họ, được anh họ nhắc đến chuyện cùng quay về thành phố tham gia tiệc rượu đính hôn của anh, anh mới biết được, khi anh đến Bắc Kinh mấy ngày, cha anh đã an bài thỏa đáng toàn bộ thủ tục đính hôn, chỉ còn chờ anh trở lại!

Quả thực anh nên kết hôn rồi, phải cưới một cô gái thanh thiết tựa như giấy trắng làm bà xã, vì Đằng gia cưới một thiếu phu nhân đoan trang khéo léo!

A.

Môi mòng gọi cảm của anh cong lên một đường, lộ ra một nụ cười đen tối không rõ, gọi điện thoại cho Tiểu Hàm, ôn nhu nói 'Ngày mai gặp', gác máy. Sau đó cùng bác trai, anh họ thị sát sản nghiệp của Đằng gia ở Bắc Kinh, ăn, bàn về hợp đồng, xã giao, hoàn toàn lao vào trong công việc.

Anh cần một người vợ, người có thể sinh cho anh người thừa kế, hợp thành một nhà, còn việc có yêu vợ hay không, anh cần thời gian.

Việc này có thể ngăn ngui mấy tháng, cũng có thể là vài chục năm, hoặc cả đời, nhưng chỉ cần vợ anh thương anh, anh cũng có thể yêu cô ấy giống như vậy. Anh tin tưởng Tiểu Hàm có thể mang cho anh phần chờ mong này, tin tưởng Tiểu Hàm hồn nhiên tốt đẹp, có thể để cho anh say mê thật sâu, yêu thương hơn những người con gái khác!

Mà toàn bộ những nhiệm vụ giao phó cho Tom trước kia, từ thời khác Tô Đại Lận cự tuyệt anh, tất cả đã mất đi hiệu lực. Ba năm trước đây anh Duệ Triết không thương Đại Lận, ba năm sau đó, anh Duệ Triết cũng sẽ giống như vậy... không yêu!

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Gọi nhằm điện thoại cho anh

Chạng vạng, Đại Lận ngồi trong phòng bệnh chăm sóc mẹ Tiêu Từ, mẹ Tiêu hỏi thăm chuyện của di Hân, hỏi tại sao Đại Lận không đến nhà bà ngoại, vì sao đoạn tuyệt quan hệ với người nhà?

Bà cũng chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ lại chột đúng chỗ đau của Đại Lận, làm cho cô không biết trả lời thế nào.

Đại Lận ngồi ở bên giường, tay nhỏ bé túa ra mồ hôi, khuôn mặt vẫn tươi cười, chỉ nói là gặp dì Hàn, nhưng không tiện ở lại nhà bà ngoại.

Mẹ Tiêu ừ một tiếng, cười nhẹ nói: “Hôm qua Tô phu nhân đến thăm bác, tặng rất nhiều đồ bổ dưỡng, chúc bác sớm ngày khang phục. Nhắc lại chuyện cũ, còn nhớ rõ lúc Tô thị trưởng qua đời, bốn nhà Đàng, Trâu, Tiêu, Tô là chỗ có giao tình, mà hình như bà ấy không biết con đã đến Tiêu gia ờ!”

Bà ốm yếu hốc hác, một thân bệnh trạng, lại ý vị thâm trường nhìn Đại Lận

Đại Lận nghe nhắc đến chuyện của cha, đôi mắt đẹp nhất thời buồn bã, cặp mắt không nói gì thêm

Ý của mẹ Tiêu là, ngay cả nhà ngoại cũng không chứa cô, chằm chọc dì Hàn hẳn tâm vút bỏ con gái. Mà Tiêu gia của bà, không thể rước về một đứa con dâu danh giá như Đàng gia, không cách nào kết thông gia với Trâu gia được, không thể mang đến ích lợi kinh tế, mang đến quyền lực chính trị, khiến cho con đường thăng tiến được rộng mở! Lại phải rước con gái của Tô gia suy tàn, bị người chê cười, chẳng có chút mặt mũi.

Mới vừa rồi bí thư phu nhân rất kiêu ngạo và đắc ý, cô cảm nhận được, mẹ Tiêu khôn khéo như thế thì làm sao không biết?

Bí thư phu nhân khoe ra tới cửa, chạm đến nỗi đau trong lòng mẹ Tiêu, làm sao mẹ Tiêu không bị dả kích? Mẹ Tiêu cũng là nữ cường nhân, cũng muốn lấy con trai ra làm niềm kiêu hãnh, lúc bí thư phu nhân khoe ra hôn sự của con gái mình, hai tròng mắt của bà không ngừng hiện lên sự thất vọng với Tiêu Từ, lại vô cùng căm hận cô!

Mẹ Tiêu căm hận cô cướp đi Tiêu Từ, chán ghét cô cản bước chân nhà họ Tiêu, làm cho Tiêu gia của bà phải hổ thẹn.

Nếu không có cô, Tiêu gia sẽ rước về một đại tiểu thư con nhà quan danh môn vọng tộc, môn đăng hộ đối, đám cưới, đám hỏi tuyệt đối sẽ phô trương hoành tráng không kém Đàng gia! Mà ông trời đúng là trêu người, Tiêu Từ lại nằng nặc đòi cưới một người phụ nữ có tiền án.

Không phải làm trò cười sao?

Trong lòng Đại Lận đau khổ, chậm rãi đứng dậy, buồn bã nói: “Dì, cháu sẽ rời khỏi đây.”

Ánh mắt xao động, nhũn mỳ, nằm ngửa ở trên giường, hình như có vẻ nhiều tâm sự, nói: “Bác không phải có ý đó. Bác chỉ cảm thấy thân là một người mẹ, làm sao có thể vứt bỏ đứa con mình đã nuôi nấng nhiều năm, vô luận như thế nào đều phải có chút tình cảm. Về chuyện của con, Tiêu Từ luôn tận tình khuyên bảo ta.

Mới đầu bác không chấp nhận, cho rằng con là một đại tiểu thư chỉ có ‘thành tích vĩ đại’ là sự xảo quyệt, không đáng giá nhắc tới. Nhưng nhìn dễ bụng như thế, ta mới dần dần nhận thấy cách đối xử của mẹ với con thật quá mức lạnh lùng. Bà ta không tiếp nhận con trở về đúng không? Con lưu lạc ở Bắc Kinh, cũng là Tiêu Từ tìm con trở về.....”

Bà nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Tiêu Từ nhà chúng ta thế nào lại có duyên nợ gặp gỡ con.”

Trong lòng Đại Lận chưa xốt một trận, lông mi khẽ động, nhìn hai mắt mẹ Tiêu đang nhắm nghiền. Đúng vậy, tại sao lại để cô gặp Đàng Duệ Triết trước mà không phải là Tiêu Từ kia chứ? Nếu người cô gặp gỡ trước là Tiêu Từ, thì Tô gia vẫn sẽ còn tồn tại, đám cưới của cô và Tiêu Từ sẽ hoành tráng cỡ nào, chắc chắn cha sẽ rất hạnh phúc, rất vui vẻ...

Nhưng, tin tức oanh động toàn thành phố không phải là đám cưới, mà là án phóng hỏa.

Dung nhan ngọc ngà lập tức nhuộm một màu âm đạm, trên má nhuộm một chút tái nhợt.

Buổi tối sáu bảy giờ, Tiêu Từ vẫn chưa tan tầm, cô trở về phòng đánh một cuộc điện thoại, Tiêu Từ vẫn đang thảo luận về một chút vấn đề ở Hồng Vũ, tổng giám đốc mới như anh phải chú trọng cẩn thận, cha Tiêu cũng đã đến công ty, hôm nay sẽ về trễ một chút.

Cho nên cô đem nhốt mình vào căn phòng của Tiêu Từ, sửa sang lại giá sách cho anh, ngắm nhìn cuốn sách. Con chó nhỏ Torn đưa cho cô ở trong phòng sửa tới sửa lui, nghịch ngợm lật nghiêng chú rùa cha Tiêu nuôi, dùng sức cắn thủng.

Cô nhíu mi nhìn Tiểu Tuyết Cầu trắng tinh, ôm lấy nó đặt lên bàn, nhưng nó lại bắt đầu kêu, ánh mắt xinh đẹp trừng to, chẳng hề khác con chó nhỏ trước kia của cô tí nào.

Cô đưa ngón tay chạm vào nó, nó liền há mồm cắn cô, ngoa một tiếng, đáng yêu lại mạnh mẽ, so với tiểu tuyết cầu trước đây còn đáng yêu hơn.

Nhưng Tiểu Tuyết Cầu của cô đã chết ba năm trước, khi ấy Tô gia bị niêm phong, cô vào ngục, chưa thấy thi thể nó. Tiểu Tuyết Cầu này, là một loại thú cưng gần giống như thế, huyết thống cao quý thuần khiết, ánh mắt xanh, toàn thân trắng tuyết, là Đàng Duệ Triết mua cho cô.

Cô thu hai tay lại, con chó ở trong phòng sửa tới sửa lui, tiếp tục lật nghiêng chú rùa nhỏ, cuộn tròn trong thảm.

Thư phòng Tiêu gia đặc biệt có nhiều sách, giống như một hiệu sách nhỏ vậy. Cô nghĩ, có phải nếu như cô tiếp tục học hành, là có thể quay lại như Tô Đại Lận 3 năm trước, làm cho Tiêu Từ hạnh phúc hơn? Kể có tiền án không có tôn nghiêm, nhưng dựa vào tri thức và bằng cấp có thể đứng lên, nuôi sống chính mình, cũng không làm cho người cô yêu chịu sự tai tiếng, tù ngục.

Có lẽ cô sẽ không thể cưới Tiêu Từ, không vào được Tiêu gia, nhưng cô sẽ cố gắng, sẽ tin tưởng Tiêu Từ.

Cô ngồi ở bên cửa sổ đọc sách, chờ Tiêu Từ trở về. Nửa giờ sau, Tiểu Tuyết Cầu không còn tinh lực để vui chơi nữa, nằm lăn ra trên mặt đất, giống như một cuộn len lớn, nửa mặt híp lại, còn xoay thân thể nhỏ, nằm ngửa trên sàn.

Cô đi tới, gọi điện thoại cho Torn, bảo cô ấy mang con chó nhỏ này trở về. Bởi vì cô không nuôi nổi nó, tiểu gia hòa này rất ảm ỉ.

Torn đối với cuộc điện thoại chủ động này lấy làm vui vẻ, cười tủm tỉm nói: “Bây giờ chị đang ở nhà đắp mặt nạ, mặc áo ngủ, không có phương tiện ra ngoài. Tiểu Tuyết Cầu như thế nào? Có phải nó cắn em không? Tiểu bại hoại, đã dặn là phải tỏ ra dễ thương rồi mà, chị sẽ báo với Đăng tổng, nhờ hết trách nhiệm của nó!”

Đại Lận ôm con chó nhỏ trên tay, không đáp lời Torn.

Cô sờ sờ cái mũi nhỏ của Tiểu Tuyết Cầu, miếng thịt nhỏ mềm, nhưng lại nóng ran, lỗ tai nhỏ lạnh như băng, bộ lông trắng tinh đang phát run, “Giống như nó phát sốt.”

“A, thằng con nhà Đăng tổng phát sốt sao?!” Torn đau lòng kêu to một tiếng, nhanh chóng tháo mặt nạ xuống, bật dậy khỏi sofa “Mau tìm thú y! Con chó này Đăng tổng nuôi một thời gian, nếu xảy ra chuyện, chị sẽ bị cuốn gói! Hu hu ~ Tô tiểu thư, chị có số điện thoại của thầy thuốc tư nhân, là bác sĩ phụ trách sức khỏe của Tiểu Tuyết Cầu, bác sĩ rất rõ thể trạng của Tiểu Tuyết Cầu...”

Căn bản Đại Lận không có thời gian buồn chuyện, Torn gần như bùng nổ, “Nhất định Tô tiểu thư phải gọi bác sĩ chuyên dụng của nó. Tiểu Tuyết Cầu thẳng con của Đăng tổng, bác sĩ thú y cũng như bác sĩ gia đình, vệ sĩ, nhân viên y tế, chỉ phục vụ vì Đăng tổng! Số điện thoại chị vừa gửi cho em, em phải gọi ngay nhé, có thể thầy thuốc sẽ đến ngay đây!” Nếu anh ta không treo điện thoại.

Đại Lận nhìn dây số được gửi đến, nghĩ nghĩ, lập tức gọi. Di động reo vài tiếng rồi được kết nối, đối phương lên tiếng, hơi thở dốc. Cô nói: “Hình như Tiểu Tuyết Cầu phát sốt, cái mũi và ngón chân nóng ran, toàn thân lạnh phát run, bây giờ anh có thể đến đây một chuyến không?”

Đối phương im lặng một lúc, chỉ có hơi thở nồng đậm nam tính truyền qua điện thoại, nam tính mà vững vàng. Thật lâu sau, giọng nói nam tính chậm rãi truyền đến “Tô Đại Lận, em đang ở đâu?”

Từ di động truyền đến, đúng là giọng nói của Đăng Duệ Triết!

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Bị phó thị trưởng đánh

Đại Lận giật mình, vội vàng cúp điện thoại.

Thì ra số điện thoại mà Torn đưa cho cô không phải số của bác sĩ thú y, mà là số điện thoại riêng của Đăng Duệ Triết! Torn lừa cô! Lúc cô phản ứng kịp đã mau chóng ngắt dây số này, sau đó ôm Tiểu Tuyết cầu ra khỏi thư phòng.

Tiểu Tuyết cầu ở trong lòng cô gãy dựa không yên, thân mình xù xì nóng hầm hập, hai cái tai tuyết trắng nhỏ rũ xuống, kêu ư ừ.

Cô thay giày, sau đó tự mình đưa nó đi gặp bác sĩ.

Lúc này đã là tám giờ tối, trên đường xe cộ vẫn loáng thoáng qua lại, nhờ đèn đêm chiếu sáng, cách đó không xa cô nhìn thấy một bảng hiệu bác sĩ thú y lặng yên lóe lên. Cô xuyên qua cổng lớn nhà họ Tiêu đi qua đường lớn, tới đoạn giao nhau, lúc cô chuẩn bị sang đường thì một chiếc xe Bentley thấy đèn đỏ bật cũng coi như không, tiếp tục xông tới.

Đại Lận cả kinh, vội vàng ôm lấy Tiểu Tuyết cầu tránh sang một bên, nhưng bởi vì quá nhanh, chân trái bị trượt một cái, chặt vật ngã trên đất! Có thể chiếc xe Bentley kia mới nhận ra hành lang bên kia có người đi qua, nhanh chóng cho xe dừng lại, hung hăng dừng ở trên hành lang dành cho người đi bộ!

Một giây sau, cửa sổ xe bị kéo xuống, một khuôn mặt tinh tế điêu trác lộ ra bên ngoài thăm dò, nhìn thấy bên này liền hét lớn: “Cái người kia sao lại đi đứng như thế hả! Muốn chết có phải không! Muốn chết thì đi mà nhảy lầu, đừng có ở đây làm bẩn xe ba tôi!”

Đại Lận từ trên đất bò dậy, dưới chân đau muốn chết, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vo thành một nắm, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy gương mặt của Lý Tương Tương ở phía trước hô to gọi nhỏ, hùng hùng hổ hổ, vì thế cô lạnh nhạt nói: “Là ai vượt đèn đỏ? Tôi chỉ đi đúng phần đường của mình, là các người đụng phải tôi trước!”

“Ái a, hóa ra là Đại Lận à!” Nhờ ánh đèn đường Lý Tương Tương mới nhận ra người kia là Tô Đại Lận, lông mày héch lên, không chửi ầm lên nữa mà

khẽ cười âm hiểm một tiếng chậm rãi xuống khỏi xe đi về phía bên này, vênh vênh vào vào nói: “Đại Lận, đêm khuya cô chạy lung tung đi đâu vậy? Muốn bị bắt vào tù lần nữa phải không? Ôi, Trương Trương tôi xem chút nữa đã quên mất Đại Lận cô từng ngồi tù mà, không sợ trời không sợ đất, làm sao có thể sợ vượt đèn đỏ chứ? Đây không phải trò cười sao!”

Lý Trương Trương che miệng cười rộ lên, dù sao cũng bắt được cơ hội nhục nhã Đại Lận một phen, mới không cần phí phạm.

Đại Lận ôm lấy Tiểu Tuyết cầu trên đất, không thèm để ý đến Lý Trương Trương, bước khập khiễng qua đường.

Lý Trương Trương cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy, gương mặt nhỏ trầm xuống, bước vài bước đuổi theo, vừa đúng túm được tóc của Đại Lận, khẽ cười nói: “Cô đừng đi vội nha! Đụng hông xe ba tôi còn không chịu bồi thường sao! Cô nhìn xem kính chiếu hậu của con xe Bentley này không phải bị cô đụng hông rồi sao! Không định bồi thường à?”

Cô ta níu chặt lấy tóc Đại Lận, cố ý dùng sức, môi đỏ mọng gọn lên, trong mắt lóe lên tia sáng sắc lạnh.

Đại Lận bị đau hừ một tiếng, vội vàng túm lấy tóc của mình.

Ba Lý cũng chính là phó thị trưởng Lý dùng dư quang khỏe mắt nhàn nhạt nhìn thoáng qua bên ngoài một cái, nói với con gái mình: “Trương Trương, lên xe!”

“Ba, cô ta chẳng những đụng hông xe của chúng ta, còn làm cho con kính sợ một phen, hôm nay nhất định con phải bắt cô ta bồi thường!” Lý Trương Trương nhất quyết không buông tha, nhận thấy nơi này vắng vẻ ít người, hơn nữa giám sát cũng đuôi mù, gắt gao túm lấy một đầu tóc dài của Đại Lận, vung tay lên liền hung hăng tát lên mặt Đại Lận một cái, “Vừa rồi muốn chạy phải không? Tôi kêu cô chạy sao! Phong thái năm đó của cô biến đi đâu mất rồi? Còn có ba bà thị trưởng của cô đâu? Xem còn dám đàn áp nhà chúng tôi nữa không? Ba tôi giờ là Phó thị trưởng đây, cô bây giờ có liềm giày cho chúng tôi cũng không xứng đâu!”

Bàn tay năm ngón in dấu lên trên khuôn mặt non nớt của Đại Lận, thấy vẫn chưa hết giận, cô ta liền giật mạnh tóc Đại Lận, tính toán đòi bên mặt đánh, Đại Lận bị đau nhất thời kêu lên, mười ngón tay thon dài định chộp tới mặt Lý Trương Trương cào lại!

Hành động này càng chọc tức Lý Trương Trương, bức cô ta điên lên, túm lấy tóc Đại Lận quật ngã xuống đất, sau đó lấy chân đang đi giày cao gót của mình giẫm, đạp lên người Đại Lận.

Đại Lận lăn qua lộn lại vài cái trên đất, hai tay nhỏ bé không ngừng bảo vệ đầu và bụng mình, phát ra âm thanh nức nở.

“Tô Đại Lận, mày có tin không! Bây giờ cho dù tao có đánh chết mày cũng không có ai đến nhặt xác mày đâu!” Lý tiểu thư càng được đà lần tới, càng đánh càng hăng, tay nắm chặt lấy tóc Đại Lận không buông, kéo cô đến ven đường, dùng giày cao gót dẫm lên mặt cả chân bị treo của Đại Lận, ánh mắt lộ ra tia ác độc: “Không phải muốn đánh tao sao! Sao lại không đánh nữa! Không có baba thị trưởng làm chỗ dựa nên mày không dám lên mặt nữa phải không! Baba thị trưởng của mày chết là đáng đời! Cái loại tiện nhân như mày ngồi tù cũng đáng lắm!”

Đại Lận bị dẫm đạp trên đất, nghe thấy Lý Trương Trương mắng ba cô như vậy, trong lòng đau đớn, đột nhiên giơ chân lên đạp một phát khiến Lý Trương Trương ngã nhào xuống đất, cả người run rẩy như một sợi dây từ trên mặt đất đứng lên. Lý Trương Trương bị ngã mông chạm đất, lông tơ liền dựng lên, rít lên một tiếng, lại nhào tới túm lấy Đại Lận, Đại Lận trả lại cô ta một cú cào, cả người căng lên, trực tiếp ấn Lý Trương Trương xuống đất.

Trong mắt cô hiện lên hơi nước, cả người run lên vì tức giận và sợ hãi, đôi đồng tử trong suốt lóe lên ánh sáng lạnh. Lý Trương Trương càng giầy giụa càng cào cô, cô càng ấn mạnh cô ta xuống đất, lạnh lùng nhìn chằm chằm người đang nằm trên mặt đất.

“Không được nói ba tôi như vậy!”

“Tao cứ nói đấy!” Lý Trương Trương nắm chặt lấy cổ tay Đại Lận, muốn vịn vào đó để đứng dậy, “Ba mày tham ô nhận hối lộ thì chính là quan tham những, sinh ra đứa con gái như mày cũng là đồ đẻ tiện! Chẳng những theo đuôi đàn ông, còn phóng hỏa đánh người! Khó trách Đảng Duệ Triết muốn tống mày vào tù, mày chính là cái loại cực phẩm nhất, cái loại mặt dày không biết xấu hổ, càng không biết chữ ‘tì tiện’ viết thế nào!”

“Lý Trương Trương cô thì có thể tốt đến mức nào chứ!” Đại Lận dùng chân ngăn Lý Trương Trương lại, cánh tay mảnh khảnh run rẩy, gắt gao đe Lý đại tiểu thư lại, đôi mắt trong veo lộ ra khí lạnh: “Cô bây giờ trả thù tôi là do năm đó tôi không tốt. Nhưng ba tôi đã chết, cô không nên mắng chửi người đã khuất như vậy!”

Đôi mắt cô rung rung, giọng lên, muốn trả lại cô ta một cái tát này!

“Dừng tay!”

Phó thị trưởng Lý đột nhiên lên tiếng, khiến cho cô bị lái xe nhà họ Lý thô lỗ kéo từ trên người Lý Trương Trương xuống, còn bị bắt quỳ gối trước mặt phó thị trưởng Lý.

Phó thị trưởng Lý một thân khi thể quan gia, áo mũ trắng thớm, toàn thân toát lên khí chất của một người đàn ông quyền cao chức trọng. Ông ta chậm rãi đi đến trước mặt Đại Lận, từ trên cao nhìn xuống, hỏi: “Cô chính là con gái của thị trưởng Tô?”

Đại Lận không chịu quỳ, nhưng lái xe kiêm vệ sĩ nhà họ Lý ép cô phải quỳ, khiến cô buộc phải quỳ gối trước mặt cha con nhà họ, Lý Trương Trương bước vội đến, trên tay cầm giày cao gót muốn đánh tiếp.

“Tuong Tuong, lên xe đi!” Phó thị trưởng Lý lại lên tiếng, ngăn con gái mình lại.

Lý Tuong Tuong nổi giận đùng đùng đứng lại phía sau ba mình, nhìn chăm chăm Đại Lận.

Đại Lận quỳ gối trước mặt bọn họ, nhìn phó thị trưởng Lý nói: “Bác Lý, ba cháu trước kia cùng là đồng sự với người, lúc ở tòa thị chính cháu cũng thường nhìn thấy bác...” Lời cô còn chưa nói xong, phó thị trưởng Lý nhìn như bình tĩnh nghiêm túc đột nhiên vung một cái tát lên gương mặt chưa hết đỏ của Đại Lận, ánh mắt khinh miệt, cười lạnh nói: “Về sau không được xúc phạm đến con gái tao nữa, biết không! Mày hiện tại chỉ là dân đen, không xứng nói chuyện với chúng tao!”

Mặt Đại Lận nóng bừng đau rát, cắn răng nhịn xuống giọt nước mắt trực tràn mi, cả người lão đảo muốn nhào xuống, nhưng cô còn đang quỳ trước mặt cha con họ Lý.

“Lái xe!” Phó thị trưởng Lý xoay người thông thả bước trở lại xe, xem như không có chuyện gì phân phó lái xe, nghênh ngang rời đi.

Lúc này Đại Lận mới từ trên đất bò đứng lên, nhìn phương hướng chiếc xe Bentley đen rời đi. Cô không hề khóc, mà chỉ đứng lặng trong gió đêm lẳng lặng nhìn, ánh mắt thê lương. Tiểu Tuyết cầu bị ném một bên yên tĩnh ngồi trên đất, ngửa mặt nhìn chủ nhân của nó.

Lúc cô ôm Tiểu Tuyết cầu đến bệnh viện thì Đằng Duệ Triết gọi điện tòi, hỏi cô đang ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Thực sự tới gặp cô!

Bảng hiệu bác sĩ thú y thoát nhìn trông có vẻ rất gần, nhưng khi tìm đến mới thấy rất xa.

Đại Lận đi qua không đường nhỏ, quẹo trái rẽ phải rốt cuộc mới đến được cái bệnh viện thú y duy nhất trong khu vực này.

Bác sĩ đưa Tiểu Tuyết cầu đi kiểm tra, tiêm thuốc hạ sốt, còn cô thì ngồi chờ trên ghế dài, cúi đầu tự xử lý vết thương trên mắt cá chân.

Đúng lúc này di động lại vang lên, không ngừng rung lên trong túi, như đang thúc giục cô nhận máy.

“Alo?” Cô hỏi.

“Bây giờ đang ở đâu?” Giọng nói trầm thấp của Đằng Duệ Triết vang lên, hình như còn hàm chứa cả tức giận.

“Đằng tổng, vừa nãy là tôi gọi nhầm số, cứ nghĩ đó là số máy của bác sĩ thú y.” Cô nói khẽ, mảy mai cau lại, sau đó trực tiếp ngắt máy. Cô lấy đá xoa lên phần cổ chân bị sưng đỏ, trán hơi dựa vào trên tường, chăm chú nhìn ra bên ngoài cửa sổ thủy tinh.

Ánh đèn bên ngoài cửa mỏng lung, quanh đây đầy đều là những hộ gia đình, hòa hợp êm ả.

Ở nơi này không có xe của quan lớn vượt đèn đỏ, cũng không có đại tiểu thư hung hăng đánh người, càng không có đám người Quan Nhị Đại* ngang ngược bắt nạt kẻ yếu..... Tất cả thoát nhìn đều yên ổn, an bình như vậy, đều tốt đẹp như vậy. (*Con nhà quan, tướng đời thứ hai)

Cô khẽ cười, trên gương mặt nhỏ nhắn đôi mắt đọng đầy nước, ánh mắt lóe lên tia bia thương.

Không phải cô cũng từng là đại tiểu thư con nhà quan điều ngoa ương ngành hay sao? Lúc nào cũng ý có ba làm Thị trưởng, hô phong hoán vũ ở trong trường, không cho phép Lý Tuong Tuong và Hạ Lệ nói xấu mình, một khi nghe được bọn họ ở sau lưng cô nói luyên thuyên, nhất định sẽ không bỏ qua.

Ba Lý Tuong Tuong là Phó thị trưởng, là cấp dưới của ba cô khi còn sống, là nhân viên cấp thấp nhất, mỗi lần có văn kiện quan trọng đều phải xin ý kiến phê duyệt và chữ ký của ba cô. Khi đó bác Lý hẳn muốn cho Tô gia nhà cô chút mặt mũi, nên mới thường xuyên mở tiệc chiêu đãi, vì Thị Trưởng là khách quý, là lãnh đạo nên mới ra sức kính rượu, tặng bốc, ra sức tạo quan hệ.

Mà Lý Tuong Tuong kia, lúc ở trong tiệc rượu đó vừa nhìn thấy người liễn khoa trường 'Tô Đại Lận xinh đẹp như hoa, tài mạo xuất chúng', trước mặt khua môi múa miệng, sau lưng lại vụng trộm hại người, còn cả Hạ Lệ con gái cục trưởng nữa, đều là cá mè một lứa cả.

Nếu ở tiệc rượu có người nhà bí thư tham dự, bọn họ sẽ chuyển hướng vây quanh Tiểu Hàm, lại khen ngợi lễ phục của Tiểu Hàm đẹp như thế nào, mái tóc dài đen bóng ra sao, nào là đẹp như tiên nữ, là hoa khôi trong lớp bọn họ, là hoa hậu giảng đường.

Mà cái loại bản tính này, vốn là do các bậc cha chú của bọn họ dạy dỗ mà ra, mưa dầm thấm đất.

Ba bọn họ làm quan viên cấp dưới nên không ngừng dạy dỗ con gái mình rằng, người muốn leo lên cao, muốn nắm quyền lớn trong tay, ngàn vạn lần không được phản cao thấp tranh giành thiệt hơn, nhất định phải nhún nhường; Nếu không muốn lúc gặp chuyện không may, nhân viên cấp dưới phải chịu

tiếng xấu, làm kẻ chết thay, không muốn một chức vụ hư không, hàng tháng nhận 5000 tiền lương và phúc lợi sau đó chờ bị đuổi! Thì phải biết cách mượn sức của bí thư, của thị trưởng, trưởng phòng; kính một ly rượu chính là một bậc quan chức; đập lên đầu kẻ khác chính là cho mình thêm một cơ hội để leo lên cao! Tử đại gia tộc ở Cẩm Thành, cho dù là nhà nào sụp đổ, thì bọn họ vẫn còn cơ hội ở Lý Gia, Hạ gia, Xá gia!

Mà thời điểm thị trưởng Tô nói thất thế liên thất thế, chỉ trong một đêm, cửa tan nhà nát, không chốn để về, mà nghênh đón cô chính là cái tát mạnh mẽ của phó thị trưởng Lý.

Nghĩ đến đây, bả vai gầy yếu của Đại Lân liền co rút lại, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngẩng lên.

Bác Lý đánh cô không chỉ bởi cô ần Lý Tương Tương dưới đất, mà còn vì ông ta làm việc nhiều năm dưới trướng ba cô, hẳn là có rất nhiều oán hận với ba cô. Bây giờ lại trở thành phó thị trưởng ngồi ở trên cao, nếu muốn đánh người cũng không đáng để ông ta phải tự mình ra tay, cứ phân phó cho vệ sĩ là được. Nhưng nếu là tự tay đánh con gái của thị trưởng Tô, thì ông ta mới có thể trút giận được, vì đó chẳng khác gì là đánh lên mặt thị trưởng Tô cả!

Đại Lân không sợ bị người ta đánh, nhưng cô sợ bậc cha chú đánh cô, cô sợ nhìn thấy gương mặt ấy đã từng ôn hòa mà cười đùa với cô, một ngày nào đó đột nhiên hung hăng vung tay tát cô một cái, rồi chửi cô là dân đen! Cô quỳ trên đất, nhớ tới baba thị trưởng của mình, muốn baba bảo vệ cô, nhưng baba cô đã vĩnh viễn ngủ sâu dưới lòng đất rồi, đi đoàn tụ với mẹ cô rồi, để lại một mình cô đơn độc ở đây.

“Tô tiểu thư, mặt cô sưng lên quá, có cần tôi giúp không?” Âm thanh êm ái của bác sĩ vang lên bên tai, lo lắng nhìn cô.

Đại Lân ngẩng đầu lên, lấy mu bàn tay lau mặt, mới phát hiện trên mặt toàn là nước mắt.

“Tôi không sao. Tiểu Tuyết cầu có bị làm sao không?” Cô đứng lên.

“Vừa tiêm xong, đang ngủ, đợi một lúc là có thể hạ sốt rồi.” Bác sĩ mỉm cười nói, cũng không hỏi thêm gì nhiều, xoay người trở lại phòng khám thu thập, chuẩn bị tan tằm, “Tô tiểu thư, cô đem tiểu gia hỏa này trở về nhà ngủ đi, nó ngủ một giấc sẽ không sao nữa. Về nhà cứ đem thuốc này hòa vào sữa cho nó uống, uống xong sẽ không sao nữa...”

Bác sĩ vừa ôm Tiểu Tuyết cầu đến, đỡ Đại Lân đi tới ngưỡng cửa, liền thấy có một chiếc xe sang trọng dừng ngay trước cửa bệnh viện, 'két' một tiếng, cửa xe trực tiếp bị người đẩy ra.

Đặng Duệ Triết mang dáng vẻ mệt mỏi từ trên xe bước xuống, mạnh mẽ đóng sập cửa xe lại, bước chân dài đi nhanh về phía cửa bệnh viện.

Chờ đến khi ánh đèn chiếu rọi tới, chỉ thấy hiện ra một gương mặt tuấn mỹ, phi phàm mà lạnh lẽo, thân hình cao lớn trắng kiện khoác trên người chiếc áo sơ mi được chế tác tinh tế, dáng vẻ thành thực nhưng không mất đi sự phóng khoáng, dáng người hoàn mỹ như nam người mẫu, khí chất lạnh lùng chẳng khác gì bậc vương tử, vừa cao quý lại ngạo mạn, nhất là khi đôi mắt đẹp lóe lên tia lửa giận ngút trời.

Đôi ung mâu nhìn như nham hiểm tàn ác vừa mới liếc nhìn Đại Lân một cái, ngay lập tức liền sa sầm mặt xuống, nhìn chằm chằm phiến má sưng đỏ vẫn còn hằn rõ dấu tay nắm ngón trên mặt cô.

“Ai đánh?” Anh chau mày lại, trông mắt u ám thoáng chốc bốc lên lửa giận ngùn ngụt.

Bạn đang đọc truyện *Lô Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Kịch tình trong xe

Đại Lân nhìn thấy anh thật sự không thể không kinh ngạc, theo bản năng dùng bàn tay nhỏ bé chắn trước khuôn mặt, hơi cúi đầu.

Chỉ là gọi nhầm số, vậy mà anh thật sự đến đây? Người cô muốn tìm là bác sĩ thú y, chứ không phải anh!

“Em nói Tiểu Tuyết Cầu bị bệnh?” Anh đi về phía bên này dùng bàn tay to phủ lên cái đầu nhỏ của con chó, sờ sờ cái mõm, như tìm cho mình một cái cớ chính đáng nhất để đến đây, trầm giọng hỏi: “Bệnh gì?”

Tuy là hỏi như vậy, nhưng ánh mắt thâm thúy lại dán chặt trên khuôn mặt của Đại Lân.

“Nó bị sốt. Vừa nãy đã tiêm thuốc hạ sốt rồi, giờ chỉ cần ngủ một giấc, tỉnh lại cho ăn chút gì đó sẽ ổn cả thôi.” Nữ bác sĩ đứng bên cạnh nhanh miệng nói giúp, đôi mắt nhỏ dán chặt lên gương mặt tuấn mỹ của Duệ Triết, chỉ cảm thấy người đàn ông đứng trước mặt thực là quyến rũ, “Bây giờ người bị thương là vị tiểu thư đây. Mắt cá chân của cô ấy bị thương, khoe miệng bị chảy máu.”

Đặng Duệ Triết nghe vậy, ánh mắt cả kinh, khuôn mặt tuấn tú biến sắc, lạnh lẽo nhìn vị bác sĩ: “Ý cô nói, là có người ở đây đánh cô ấy?!”

“Tiên sinh, cái này thì tôi không nhìn thấy, nhưng vết thương trên người Tô tiểu thư chắc chắn là bị đánh, tuyệt đối không phải bị ngã!” Nữ bác sĩ vội vàng giải thích, ánh mắt vẫn luyến tiếc dõi theo khuôn mặt tuấn mỹ kia, “Ngài đến bệnh viện xem thử trước.”

Trên đời này sao có người đàn ông quyền rũ như thế này chứ! Cho dù chỉ là một cái nhú mày cũng làm người ta chết mê chết mệt! Nhất là đôi mắt sâu hun hút, sóng mũi cao thẳng tắp đó...

Đối với những cái nhìn loại này, Đằng Duệ Triết anh đã quen thuộc lắm rồi, lạnh lùng lướt qua, quay đầu im lặng nhìn Đại Lận.

Bị đánh? Sao không nói tiếng nào? Đôi mắt sưng to thế kia, rõ ràng là đã khóc!

Đại Lận không để cô và anh chạm mắt nhau, cúi đầu đi ra ngoài.

Vậy nên Duệ Triết dời tầm mắt sắc bén của mình xuống dưới mắt cá chân của Đại Lận, thấy cô khập khiễng đi ra, chậm rãi từng bước.

Anh không cản cô lại, chỉ đứng phía sau, nhìn cô bước đi.

Đi đến cửa, cô không biết làm thế nào để xuống cầu thang, định ngồi xổm, chống tay để chân bước xuống.

“Lại đây!” Anh nhú mày, tiến lên vài bước đã bắt được cô, trực tiếp ôm trọn vào trong ngực.

Cô lấp bấp kinh hãi, phản xạ có điều kiện bắt đầu phản kháng.

Cánh tay anh mạnh mẽ, ôm chặt lấy cô, cúi xuống nhìn cô một cái, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, mở cửa lên xe.

Sao mới chỉ có một ngày không gặp anh, cô đã bị thương thành ra vậy? Sao mỗi lần gặp lại, cô đều ở trong tình trạng đáng thương như vậy?

Tóc của cô đã rối thành cái dạng gì rồi?! khuôn mặt tái nhợt, mắt cá chân bị sưng quần áo xộc xệch, cổ áo bị rơi ra hai nút! Điều bộ này, trông không phải là đánh nhau với người khác, mà là bị bắt nạt!

Cô không hề giả vờ chút nào, chân bị thương, khóe miệng chảy máu, mắt sưng lên vì khóc, trên quần áo còn dính đất bùn. Dù cho anh có gắng hỏi đến đâu, cũng không chịu hé miệng nửa lời.

Anh hờn hển ngồi vào trong xe, khóa cửa, đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn vào cô: “Em trực tiếp đi từ Tiêu Trạch đến đây sao? Từ chỗ Tiêu Trạch đến đây có rất nhiều camera giám sát, thật sự có thể dễ dàng gặp sự cố sao. Đối phương biết em là ai phải không?”

Anh duỗi bàn tay to, chạm nhẹ vào gương mặt sưng đỏ của Đại Lận, xem xét vết thương. Nhưng cô rất nhanh co rút lại, không muốn cho anh chạm vào người, tránh anh như tránh rết.

Mắt anh chợt âm u, giữ chặt cằm của Đại Lận, mạnh mẽ cố định, không cho cô trốn tránh! Con người đen lấy nhìn chăm chăm vào mắt Đại Lận, ngọn lửa trong mắt nhanh chóng bùng lên, chuyển qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang bị sưng của cô, rồi đến làn môi kiều diễm gợi cảm, ánh mắt anh tối sầm lại, chứa đầy dục vọng của một người đàn ông.

Đại Lận hơi ngượng cầm lên, cắn chặt môi, dời đi ánh mắt.

Không gian bên trong xe tĩnh lặng mà hạn hẹp, đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở và mùi đàn ông nam tính mạnh mẽ nồng nặc lan tỏa. Trước kia cô say mê hương vị này biết bao, bây giờ nó đang ngập tràn ngay chóp mũi, cô lại thấy sợ hãi.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt thâm thúy vẫn cố định trên môi cô, nhẹ nhàng áp người lại gần, giữ chặt cô hơn.

Cô dời đi ánh mắt của mình, mày nhú lại, đôi tay nhỏ bé khản trương nắm chặt ghế ngồi.

Anh mạnh mẽ vòng tay ra sau thắt lưng, giữ chặt eo cô, rồi đột nhiên ôm cô vào ngực, bàn tay lớn đỡ lấy phía sau đầu, bờ môi gợi cảm nóng bỏng nhanh chóng che lại cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Anh tiến đến vô cùng mãnh liệt, bá đạo bắt cô phải mở miệng, nhanh chóng kéo cái eo nhỏ, làm cho cô phải nghênh tiếp sự tấn công của anh!

Mặt cô biến sắc, muốn thoát khỏi anh.

Một tay anh giữ chặt tay cô, tay kia đỡ phía sau ót Đại Lận, càng tiến vào sâu hơn, mút lấy chiếc lưỡi của cô, triền miên, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Sự nhiệt tình của anh mạnh mẽ như một cỗ lửa mạnh hùng hực cháy quét về phía cô, cơ bắp rắn chắc trên người chợt căng lên, nóng lên từng đợt.

Cánh tay nhỏ bé của cô chạm phải da thịt nóng như lửa đốt dưới lớp quần áo của anh, vội vàng rút tay lại. Đây là hôn sao? Không, đây là nụ hôn để nhục nhả thì đúng hơn!

Mắt anh thâm trầm như tên thợ săn, trừ ghê tò mò ra, cô không thể tìm thấy một tia cảm xúc nào đến từ anh.

Anh nói sẽ giới thiệu chị dâu tương lai cho cô, vừa kết thúc ân ái vui vẻ với Tiểu Hàm, chỉ mới nghe một cuộc gọi nhầm số từ cô, anh lại cấp tốc bay về Cẩm Thành với tốc độ ánh sáng!

Trong không gian nhỏ hẹp, nổi lên hơi thở nam tính của đàn ông, dồn dập mà gợi cảm, lọt vào đôi tai mẫn cảm của cô; Anh để cô ngồi ở trên đùi, mặc cô đang nức nở, nảy sinh ý định cắn vào đôi môi hồng hồng nhỏ nhắn của cô; Càng không thể chờ đợi, bá đạo tách đôi chân của Đại Lận ra, để cô dạng chân ngồi ngay trên cơ bụng cường tráng của anh, hôn lên cổ cô, bàn tay lớn gặt gao đè chặt eo nhỏ của cô, áp thân mình mảnh mai của cô lên trên tay lái...

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Kịch Tình 2

Đại Lận vô cùng sợ hãi, không ngừng vịn vẹo cái móng nhỏ mềm mại, dùng khuỷu tay nhỏ bé đánh anh, không cho cự vật nóng cứng như sắt áp vào người cô.

Cô la lên ô ô, gom gọn lại quần áo, chuẩn bị tư thế phòng thủ trốn tránh.

Trước kia cô muốn anh Duệ Triết yêu cô, giữ cô, ôm cô, mà hiện tại cô không dám, không dám để cho bàn tay kia chạm vào cô, xoa thân thể cô, không dám nhìn thẳng đôi mắt luôn lóe ra sự chán ghét kia.

Là anh rất chán ghét cô, ghét cô xuất hiện như vậy, hận không thể tát một cái, đánh chết cô!

Cô biết mình sai rồi, biết mình đã chạm đến giới hạn, kết quả là bị tống vào tù, mất đi cha, cửa nát nhà tan... Cô biết mình đã sai rồi, không dám, cô không dám nữa, làm ơn buông tha cô...

Anh buông tay nhỏ bé của cô ra, dùng lòng bàn tay ấm áp của mình để thấm khô giọt nước mắt, ôm cô mềm mại không xương, hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang kêu la âm ỉ, hôn nhẹ nhàng, nhắm nháp sự ngọt ngào và mềm mại.

Cô gái mười mấy tuổi như cô non mềm như vậy, khuôn mặt ngây ngô trắng nõn xinh đẹp, mùi thơm nhẹ nhàng phát ra sự thuần khiết. Cô không hề xảo quyệt ương ngạnh, mà lúc nào cũng lắc lắc đầu nhỏ, dường như luôn sợ hãi.

Cô thường xuyên khóc, mỗi khi bị người khác ức hiếp, cô âm thầm trốn đi khóc, mắt to sưng húp, cái mũi nhỏ hồng hồng, giống như một con thỏ trắng. Kỳ thật, cô mất đi sự che chở của cha, lại phải ngồi tù, cô vẫn là một đứa trẻ kinh nghiệm non nớt.

Chỉ là một đứa nhóc, mười sáu tuổi hoạt bát vui vẻ, thuần khiết tốt đẹp, do sự nuông chiều quá độ của cha mẹ, đi nhầm từng bước. Bản chất của cô chẳng hề hư hỏng, hoạt bát yếu ớt, thông minh linh hoạt, mười sáu tuổi đã nhảy lên đến đại học, nhỏ hơn bạn cùng lớp đến hai ba tuổi, cực kì thông minh. Cô đối xử với Tô Tổ độc ác, kiêu ngạo ương ngạnh, giao tiếp với loại bạn giang hồ xấu xa, thật sự là làm cho người ta chịu không nổi.

Nhất là được Tô thị trưởng cưng chiều, cô càng thêm không biết trời cao đất rộng, làm xằng làm bậy, đã thương người lại tự hại mình, quả thực đúng là Bá Vương nhỏ của thành phố Cẩm.

Nhưng, chẳng ai lường trước được, ba năm sau, cô chẳng còn là một cô gái xảo quyệt vô lí, vô pháp vô thiên, mà kiên cường đứng lên khiến người ta đau lòng. Cô luôn lẳng lặng đứng ở cách đó không xa, ánh mắt ngưng đọng, cái miệng nhỏ nhắn khê cắn, một ngọn gió thổi cô lay cũng có thể khiến cô sợ hãi, làm cho cô lo lắng, nhu nhược làm cho người ta đau lòng, làm cho người ta kinh điển.

Bộ dạng sợ hãi kia, giống như là một Tô Đại Lận khác, nhu nhược, hèn mọn mà kiên cường, khiến cho suy nghĩ của anh thay đổi rất nhiều.

Chết tiệt nhất là mỗi khi anh nhìn thấy cô cắn môi, sợ hãi phát run lại vô cùng quyến rũ, giống như một cây thuốc phiện ngây thơ mà gợi cảm, cây đào mật no đủ nhiều nước, để cho anh nếm đến nghiện. Anh thích nghe cô yếu ớt gọi anh là “anh Duệ Triết”, âm thanh uyển chuyển, anh nhiên, dùng cánh tay nhỏ nhắn mềm mại quấn lấy anh, yếu ớt đánh anh, tươi cười sáng lạn cùng anh... Mà, cô gái như cô, tươi cười chẳng hề sáng lạn, mà mang theo chua xót cùng ưu thương, hèn mọn làm cho anh đau lòng.

Cô chỉ mới mười mấy tuổi, nhưng hai hàng lông mày đã vuron nét sâu bi không hợp tuổi! khiến cho anh mỗi khi nhìn thấy, nội tâm liền áy náy sâu sắc!

Cô từng ở ngục giam tự sát, có bệnh bao tử nghiêm trọng, gặp người chỉ có sợ hãi. Mong muốn của anh đâu phải khiến cho đứa nhỏ mười sáu tuổi phải tự sát, cũng chẳng muốn Tô thị trưởng phải xuống đài, khiến cho cô cửa nát nhà tan! Anh chỉ muốn thoát khỏi sự ràng buộc của cô, dạy cho cô một bài học, không để cho cô kiêu ngạo, ương ngạnh như thế!

Mười sáu tuổi phóng hỏa, thiếu chút nữa hại chết Tô Tổ, đến khi mười bảy, mười tám tuổi, mười chín tuổi... Cô còn có thể làm ra chuyện gì! Có chuyện gì mà cô không dám nữa! Tô Tổ vô tội, phụ nữ bên cạnh anh đâu thể dễ dàng bị đã thương như thế! Bọn họ không hề mắc nợ cô!

Ba năm đó, anh không đến thăm cô, từ chối nhận tin tức từ cô, sau khi đối mặt với việc Tô gia cửa nát nhà tan, anh đã âm thầm gửi cho cô rất nhiều đồ dùng, giúp cô chuộc lại biệt thự Tô gia, lo tang sự cho Tô thị trưởng; Đón nơi đầu sóng ngọn gió, yêu cầu người ta giảm án xuống thành ba năm; Dặn đám cai ngục giam giữ cô riêng biệt, tận lực giảm bớt công việc, thức ăn chu cấp đầy đủ.

Theo thời gian trôi qua, anh dần dần quên cô, quên đi bóng dáng một người, càng lúc càng mờ nhạt, một lòng chú ý vào công ty và Tổ Tổ.

Đôi khi, anh nhớ đến cô gái nhỏ ở Tô gia từng bám theo anh, từng dây dưa với anh, nhưng ba năm dài như vậy, nhiều như vậy, trong đời không biết xảy ra bao nhiêu chuyện, lướt qua bao nhiêu khuôn mặt mới.

Anh và Tổ Tổ chưa từng đề cập đến việc phóng hỏa, mà là đàm hôn luận giá, không ngừng vì chuyện này mà phân phân hợp hợp, khắc khẩu rùng mình, cũng vì lao lực quá độ, cuối cùng chia tay chấm dứt.

Anh đứng ở trên đỉnh cao nhất, để quản lý công ty riêng của mình, mỗi ngày ba bữa đều là xã giao, mở rộng quan hệ với các chính trị gia, giám đốc điều hành, nhân viên chính phủ, luôn qua lại với bọn họ;

Trong tiềm thức đã in sâu quá nhiều loại phụ nữ, miệng cộp gan thỏ, yêu mị khéo gọi, tài mạo song tuyệt, đều đã hợp tác qua, thưởng thức bề ngoài và năng lực của các cô xuất sắc hơn người, cam kết lương cao, vì công ty mà làm việc; Hoặc là giống hồng nhan Cổ Lã Lược, nói chuyện phiếm nhưng không lên giường, dùng để mang ra ngoài đối phó...

Đó là cuộc sống trong ba năm của anh, những thú vui nhục dục được thay bằng kinh doanh và chính trị, anh lừa tôi gạt, đã mệt đến không có tinh lực nhớ lại chuyện năm xưa đã thương Tổ Tổ thế nào.

Chỉ nhớ rõ con gái nhà Tô gia có một đôi mắt to tròn, một chú chó nhỏ bông trắng tinh mềm mại. Một người một chó cứ luẩn quẩn trong phòng anh.

Tô Đại Lận trong trí nhớ của anh, là bắt đầu từ lúc anh thấy cô ở nhà Trâu bí thư, chậm rãi nhớ lại. Bởi vì anh vô cùn ngạc nhiên, vì sao cô trở nên gầy như thế!

Anh không nghĩ tới, sau khi ra tù cô lại trở nên yếu ớt, hèn mọn như vậy, vô luận thế nào, đều sẽ bị người ta ước hiếp! Trước kia anh đã cẩn thận cẩn dạn ngục trường, nhất định phải giam giữ cô riêng biệt, không được giam cùng những phạm nhân khác, cái cách hình phạt nhẹ hơn, đồ ăn không được nghèo nàn, để cho cô ăn no ngủ ngon. Nhưng sau khi ra tù, cô lại mắc phải bệnh bao tử nghiêm trọng!

Vết sẹo trên cô tay tinh tế kia, xuất hiện lúc tô thị trưởng qua đời hay sao?

Cánh tay trắng kiện hữu lực của anh ôm sát cô vào ngực, dịu dàng hôn cô, đau lòng hôn cô, bàn tay nóng hổi rút khỏi áo quần cô, ánh mắt cũng chậm rãi buông tha, áp chế lại thân hình đang ra sức kháng cự, ôm vào trong ngực, nắm lấy cổ tay mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Đem lần đầu tiên cho anh

Cả quá trình, Đằng Duệ Triết đều không đụng vào cô nữa, mà chỉ lẳng lặng ngồi một bên, nhìn bác sĩ bôi thuốc tiêu sưng cho cô.

Cô đau đến đỏ mồm hôi lạnh, hai chân co rụt lại, hoảng sợ nhìn bác sĩ.

Vì mất cá chân bị trật nên bác sĩ muốn chỉnh lại cho đúng, liền nâng mắt cá chân của cô lên vận mạnh một cái chỉ nghe thấy có tiếng 'răng rắc' vang lên, khiến cô hét thảm một tiếng, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống.

Đằng Duệ Triết ngồi một bên thấy vậy thì đen mặt, thân hình khô 'ngò vạ vĩ đứng lên', chậm rãi đi tới bên này.

Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm vị bác sĩ đang làm hết phận sự của mình một cái, lại lo lắng nhìn cô nằm trên giường bệnh, đưa tay gạt nhẹ sợi tóc rơi trên mặt cô, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt vì đau của cô.

Cô cắn chặt răng, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, hai tròng mắt nhắm chặt run rẩy dữ dội, chờ đợi đau đớn đi qua.

Mà ngón tay anh khe khẽ, giống như lông chim nhẹ phát qua mặt cô, nhẹ nhàng mềm mại, khiến cô chợt quên đi đau đớn choáng váng ở dưới chân, muốn một phen chặt chẽ bắt lấy, muốn anh cứu cô ra khỏi bể khổ này. Nhưng mà, tay cô chỉ nắm chặt mép giường, ý thức vẫn còn tỉnh táo, nhắm mắt lại, hàm răng vì nghiền chặt vào nhau mà run lên.

Sau tiếng 'răng rắc' kia, mắt cá chân liền không đau như vậy nữa, cô mở to mắt mới phát hiện bản thân đã khóc, vội vàng quay đầu đi, giấu giếm muốn xuống khỏi giường.

Anh đứng ở bên giường, mắt ung buông xuống, nhìn cô chặt vật bò xuống giường, thân hình cao lớn sừng sững đứng bất động một chỗ.

Cô bò từ trên giường xuống, cố gắng túm chặt lấy cổ áo đang mở rộng che kín dấu vết trên cần cổ, sau đó khó khăn bước ra ngoài. Bây giờ đã ổn rồi, bác sĩ đã kiểm tra qua cho cô, cô có thể đi được rồi.

Tiêu Từ mà nhìn thấy bộ dạng cô lúc này sẽ nghĩ gì? Bác gái Tiêu và người nhà họ Tiêu nhìn thấy sẽ nghĩ cô ra sao?

Nếu đúng là do cha con nhà họ Lý đánh, trên da thịt để lại dấu vết, bác gái hẳn là sẽ thông cảm. Nhưng những dấu hôn trên cổ trên ngực này, phải giải thích thế nào đây?

Lần trước Tiêu Từ đã tin tưởng cô một lần, vậy lần này thì sao?

Cô chậm rãi gục đầu xuống, không kéo được chân đi nữa, tựa cả người trên cánh cửa, từ trong túi lấy ra điện thoại di động đang đổ chuông vang dội.

Màn hình hiển thị người gọi đến là Tiêu Từ, còn có 2 cuộc gọi nhỡ.

Trong lòng cô đau đớn không thôi, suýt chút nữa đã làm rơi điện thoại, tay cầm run lên, cuối cùng cũng nhấn nút nhận.

“Đại Lận, người làm nói em ôm con chó nhỏ ra ngoài, có phải nó bị ốm rồi không? Bây giờ em đang ở đâu? Anh đến đón em.” Thanh âm lo lắng của Tiêu Từ chậm rãi truyền đến từ bên kia điện thoại, bên cạnh còn có tiếng xe đi xe đến, chứng tỏ anh đã ra khỏi nhà rồi.

Đại Lận có nỗi khổ mà khó nói, gương mặt tiêu tụy, nói: “Tiêu Từ, em sẽ quay về ngay, anh không cần đến đón em đâu.”

“Giờ em đang ở đâu?” Tiêu Từ kiên trì hỏi lại, sự lo lắng trong lòng lại tăng thêm một bậc.

Đại Lận cắn chặt môi: “Bệnh viện.”

Đặng Duệ Triết vừa đi tới bên này, lạnh lùng đứng một bên nhìn, hàng lông mày nhướng lên, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh đi vài phần.

Ánh mắt âm u của anh rơi trên những dấu hôn xanh xanh tím tím trên cần cổ trắng nõn của Đại Lận, đôi con ngươi ngạo khí bức người lóe lên sự thương tiếc, vừa đau lòng lại tức giận. Anh bước tới gần, hơi thở trời sinh đã mạnh mẽ hữu lực khiến cho Đại Lận bé nhỏ bị bao phủ trong đó.

Anh nâng chiếc cằm khéo léo của Đại Lận lên, để cho đôi mắt to mỹ lệ của cô nhìn vào mắt anh, trầm giọng nói: “Đại Lận, trước khi buổi lễ đính hôn còn chưa bắt đầu, không cần gả cho Tiêu Từ, anh sẽ chăm sóc cho em.”

Giọng nói trầm thấp từ tính êm tai của anh vang lên, không có tức giận, cũng không có cường thế cùng bá đạo, chỉ có sự bình tĩnh kiên định cùng với một chút ôn nhu không dễ dàng phát hiện ra. Anh lấy từ trong túi áo ra một cái hộp gấm nhỏ, mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, giọng anh khàn khàn: “Đây là nhẫn kim cương, anh muốn đem nó tặng cho em. Chỉ cần em gật đầu đồng ý, nữ chính của buổi lễ tính hôn 2 ngày sau sẽ là em.”

Đại Lận gương đôi mắt xinh đẹp long lanh nước, kinh ngạc nhìn anh.

Cô không hề vui sướng, cũng không có khiếp sợ, mà chỉ lặng yên nhìn người đàn ông này, nhìn vào cặp mắt thâm trầm của anh.

Nhẫn kim cương long lẫy chói mắt, dưới ánh đèn lóe ra ánh sáng vạn trượng. Nhưng tia sáng hoa lệ đó, ở trong mắt cô chính là ánh sáng của sự đau đớn và bi ai.

Cô không cần thương hại, nhất là lấy hôn nhân làm trò đùa để thương hại cô, không cần Đặng Duệ Triết thương hại cô.

Ba năm trước Đặng Duệ Triết không phải rất kiêu ngạo sao, đến nhìn cũng không thèm liếc nhìn cô một cái, chính là bộ dáng cao cao tại thượng như vậy, ba năm trước, là cô tùy hứng, cô chấp đeo đuôi anh không chịu buông, vậy nên hại mình, hại người thân.

Mà ba năm sau, anh đưa cho cô chiếc nhẫn kim cương này, là đại biểu cho cái gì chứ?

Bi kịch của nhà họ Tô là do một tay cô tạo ra, để trả giá cho tội lỗi của mình khổ ngục lao tù cô cũng vào rồi, cũng không hề trách cứ bất kỳ ai. Đặng Duệ Triết không cần phải vì vết sẹo trên tay cô mà dùng nhẫn kim cương kia đến bố thí cô.

Cô không cần.

Bởi vì, người mà Đặng Duệ Triết lãng quên ba năm qua, người mà đối với anh chỉ có cảm hận, làm sao có thể thật lòng muốn cưới cô chứ?

Một câu hứa hẹn thương hại, dối lấy, sẽ chỉ là một đoạn bi kịch dài khác thôi.

Cô khẽ gượng cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm đầy vẻ đau đớn cùng bi thương, nước mắt trong suốt chợt hiện quanh vành mắt, nhẹ nhàng đẩy chiếc nhẫn kim cương trên tay anh ra: “Chiếc nhẫn này, tôi không cần.”

“Đình!” một tiếng, nhẫn từ trên tay anh rơi xuống đất, phát ra âm thanh giòn tan.

Ánh mắt sắc bén nhíu lại, tầm mắt anh dõi theo cái nhẫn nằm trên sàn, đôi mắt ung lạnh lùng hung ác nhìn chằm chằm mặt Đại Lận, sắc mặt lạnh tanh như sương tuyết ba nghìn thước.

Cả nhẫn kim cương và gộp gắm đều nằm dưới đất, lăn đi rất xa, không có ai đến nhặt, cũng không ai dám đến gần.

Anh lạnh lùng nhìn chăm chăm khuôn mặt đối diện, khẽ nghiêng người bàn tay to nắm chặt thành quyền, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên dày đặc, tức giận không thể kiềm được.

Đại Lận ngẩng mặt, yên lặng nghênh đón hai tròng mắt tràn ngập phần nộ của anh, nước mắt chua xót xoay chuyển quanh hốc mắt cô sau đó trượt xuống, một đường uốn lượn trên khuôn mặt trắng nõn của cô.

“Tôi không cần.” Cô khẽ lặp lại một lần nữa, đôi mắt đẹp mang theo ý cười, nhìn thẳng vào mắt Đằng Duệ Triết: “Tôi không cần anh bỏ thí, tôi cũng cần được tôn trọng, dù chỉ một chút thôi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, lại một hàng nước mắt đua nhau cuộn cuộn chảy xuống. Khiến cho khuôn mặt cô nhuộm đậm nước mắt và bi thương.

Đằng Duệ Triết nhìn vào mắt cô, nhìn cô rơi lệ, con ngươi thâm thúy tối dần đi, lửa giận chạm vào là nổ ngay bùng chốc được đề xuống, thay vào đó là sự châm trước lời nói, hầu kết lần lên trượt xuống: “Đây không phải bỏ thí hay thương hại gì cả, là anh thực sự muốn chăm sóc, chiều cổ em, Đại Lận, em không nhìn ra sao! Chỉ cần em gật đầu, người anh Duệ Triết lấy sẽ là em!”

Đại Lận lại lắc đầu, ánh mắt ngập nước nhìn anh.

Gương mặt tuấn tú lãnh khốc phủ lên một tầng âm u, chỉ cảm thấy lời thổ lộ của bản thân đều biến thành trò cười.

Đằng Duệ Triết anh muốn lấy cô, vì sao cô lại lùi bước, vì sao lại cảm thấy là thương hại?

Anh chính là muốn chăm sóc cho cô, muốn bù đắp lại cho cô, anh sợ bả vai gầy yếu của cô không chịu nổi mưa gió, sợ cô sẽ bị người ta đánh, khóc lóc thành mịt ướt, anh sợ trên cổ tay tinh tế của cô sẽ lưu lại thêm nhiều vết sẹo khác nữa.

Nếu Đại Lận chết, có phải Đằng Duệ Triết anh sẽ thực sự quên mất từng có một tiểu Đại Lận nhỏ nhỏ thường bám theo anh không ngừng gọi 'anh Duệ Triết' không? Đại Lận, Đại Lận, sau khi gặp lại em, anh mới biết được, có một số người, dù chán ghét đến mức nào, cũng không thể quên được.

“Đại Lận, chỉ cần em gật đầu, lễ đính hôn hai ngày sau sẽ trực tiếp đổi thành lễ kết hôn, cô dâu mới đó sẽ chính là em” Anh nhìn Đại Lận, giọng nói trầm thấp lại vang lên, đôi mắt đen giăng đầy nghiêm túc cùng chấp nhất, một mực nhìn chăm chăm vào mắt Đại Lận: “Làm cô dâu của anh, anh sẽ không để em bị tổn thương thêm nữa. Anh Duệ Triết sẽ không để bất luận kẻ nào làm tổn thương người phụ nữ của anh!”

Đại Lận rơi lệ, đột nhiên cười nói: “Nếu nhiều năm về trước, anh Duệ Triết chịu nói với tôi những lời này thì tốt biết bao nhiêu. Đáng tiếc dù thế nào đi nữa, ngàn sai vạn sai tất cả đều là tôi sai. Trước khi Diệp Tô Tô xuất hiện, tôi đã sai khắp nơi rồi, khiến cho anh không muốn liếc nhìn tôi nhiều hơn một cái, còn liều chết mà quán lấy anh.”

Cô cười, chậm rãi cuối đầu, kéo chân đi ra ngoài, trên gương mặt nhỏ nhắn là một mảnh tro tàn.

Lúc Tiêu Từ vội vàng vàng tìm được đến nơi, Đại Lận đang ngồi giữa cầu thang trên tầng, thân mình khẽ tựa lên tường, đôi mắt đẹp tuyệt vọng nhìn bên ngoài cửa sổ. Tiêu Tuyệt Cầu thì yên tĩnh ngồi xổm dưới chân cô.

Cô không cố ý che lấp những dấu hôn trên cổ mình, cũng không giải thích, chỉ lẳng lặng nhìn đèn đuốc sáng trưng bên ngoài cửa sổ, cười thê lương hỏi Tiêu Từ: “Có phải em rất bận, rất ti tiện không?”

Tiêu Từ đầu tiên là thấy khuôn mặt sưng đỏ của cô, sau lại thấy trên cổ cô chỉ chít những dấu hôn cùng nước mắt tuyệt vọng trong mắt cô, trong lòng cả kinh, liền đi tới ôm lấy cô vào lòng, nhẹ phát lên trán cô, giọng khàn khàn nói: “Chỉ cần em nói với anh không xảy ra chuyện gì, anh sẽ tin em. Đại Lận, là ai đánh em?”

Anh buộc chặt thân thể đang run lên của cô, trong mắt trong lòng đều là tự trách, cũng vô cùng đau lòng.

Đại Lận ba năm sau không hề yêu Đằng Duệ Triết, nhưng Đằng Duệ Triết lại không ngừng trêu chọc cô, kiềm hãm cô, chỉ hai ngày nữa là anh ta sẽ đính hôn cũng không chịu buông tha cho cô. Những dấu vết trên cổ cô, nếu không phải tên ác ma đó làm, còn ai vào đây được nữa!

Anh nhẹ nhàng ôm lấy Đại Lận, chuẩn bị đi xuống.

Nhưng Đại Lận bỗng nhiên ở trong lòng anh che mặt nức nở, bả vai nhỏ không ngừng rung động, đầu chôn vùi không ngừng nói xin lỗi Tiêu Từ. Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đau đớn tuyệt vọng nhìn Tiêu Từ, “Em không sạch sẽ, không xứng với anh, đừng mang em về Tiêu gia.....”

Cô cầu xin Tiêu từ, để anh thả cô xuống dưới.

Tiêu Từ nhìn cô càng thêm đau lòng, lau nước mắt cho cô: “Cho dù em và hắn ta có xảy ra quan hệ, anh cũng muốn em. Bởi vì anh biết, em không nguyện ý, là bị ép buộc. Đại Lận, giữa hai người không phát sinh chuyện gì đúng không?”

Nước mắt Đại Lận liền rơi như mưa, đôi lông mày sít chặt áy náy nhìn Tiêu Từ, cánh môi in hằn thật sâu dấu răng: “Tiêu Từ, thứ duy nhất em có thể đề lại cho anh, chỉ có sự trong sạch của bản thân mà thôi. Em không có biện pháp ngăn anh ta đuổi theo. Tiêu Từ, anh ta chỉ hôn em, anh có tin không? Anh ta từ Bắc Kinh theo tới, tìm đến bệnh viện này.....”

“Anh tin em, Đại Lận!” Tiêu Từ kiên định mà gạt đầu, quả nhiên là bị bộ dáng tự ti tuyệt vọng vừa rồi của cô dọa sợ, cuối cùng mở miệng trấn an cô, thở ra một hơi. Anh khoác lên người cô chiếc áo choàng, đi xuống tầng, thần sắc nghiêm túc, cực kỳ lo lắng.

Điều anh lo lắng không phải Đại Lận, mà là Đằng Duệ Triết không cam lòng.

Đại Lận ngồi trong xe của anh, tay gắt gao nắm chặt áo khoác che kín thân thể mình, không chịu nói ra. Cô không có cách nào trở về nhà họ Tiêu được, sợ mẹ Tiêu hiểu lầm cô, sẽ càng có thành kiến với cô hơn.

Tiêu Từ liền gọi điện thoại về cho mẹ Tiêu, nói anh ra ngoài với Đại Lận một chút, sẽ về muộn. Sau đó vòng qua cổng lớn nhà họ Tiêu, quẹo một cái, chạy về hướng con đường khác, định đưa Đại Lận đi giải sầu.

Đại Lận quay đầu ôn nhu nhìn anh, không thấy có một chút tức giận hay nghi kỵ gì ở trên mặt anh cả, trong lòng càng thêm khó chịu, kéo nhanh áo khoác xuống, nói: Tiêu Từ, đến biệt thự riêng của anh đi, em có thứ muốn cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Đem lần đầu tiên cho anh (2)

Tiêu Từ lái xe về khu biệt thự cao cấp của mình, Đại Lận không đưa thứ gì cho anh, chỉ vào phòng tắm rửa, anh đành phải đứng chờ bên ngoài.

Hơn mười phút sau, Đại Lận quần một chiếc khăn tắm đi ra, tóc ướt sũng trên vai, môi đỏ mọng quyến rũ, đôi mắt đẹp ẩm ướt ôn nhu mềm mại; xương quai xanh cùng cổ nờn nà lộ ra, tay chân trắng muốt, eo nhỏ tinh tế, cả căn phòng nồng nặc mùi thơm.

Cô nhẹ nhàng kêu lên một tiếng Tiêu Từ, hai hàng lông mi sụp xuống, cái miệng nhỏ nhắn khẽ động, đột nhiên thả tay khỏi chiếc khăn tắm, lộ ra toàn bộ cơ thể trắng mềm mại của cô.

Tiêu Từ đứng bên cửa sổ quay đầu nhìn, đầu óc rối bời, nhất thời nhìn chằm chằm vào cô.

--

Trâu Tiểu Hàm bay đến Bắc Kinh, cùng Kate – nhà thiết kế người Anh đính lên áo cưới một cái châu hoa, ở Cẩm thành không có loại nào xứng, bay sang Anh quốc lại không kịp, nên đến Bắc Kinh xem thử.

Cô đến cùng dì, nghỉ ngơi tại khách sạn của Đằng gia vài giờ, đến buổi chiều cùng Duệ Triết đi chọn nhẫn đính hôn, lễ phục của Đằng Duệ Triết đã được nhà thiết kế bậc thầy phụ trách, đến lúc đó mặc vào cũng không thành vấn đề.

Bọn họ đi chọn nhẫn, dì của Tiểu Hàm cũng đi cùng, vừa nhìn thấy những trang sức sang trọng trong cửa hàng đã bị hấp dẫn, đòi Tiểu Hàm đeo cho bằng được.

Tiểu Hàm xấu hổ, nhất định không chịu thử, giọng nũng nịu, muốn đổi cái khác, không cần phải cầu kì như vậy, đơn giản một chút. Sau đó giương đôi mắt đẹp mềm mại nhìn Đằng Duệ Triết đứng bên cạnh, anh đang lựa nhẫn.

Duệ Triết nhìn thấy một chiếc nhẫn cao cấp, con người sâu thẳm chợt sáng ngời, khoe môi mỏng manh nhếch lên, cuồng ngạo khí phách. Chiếc này thực rất hợp với bàn tay nhỏ của cô, hơn nữa thương hiệu này rất khó tìm trên thế giới, quý hiếm lại tinh tế.

Anh kêu người quản lý lấy chiếc nhẫn đó ra, mắt nhìn thoáng qua, người quản lý trở lại, cười hỏi Tiểu Hàm có thích không, ý cười lạnh nhạt, không có tí tình cảm, ánh mắt lạnh lùng.

Tiểu Hàm và dì nhất thời thất vọng, còn tưởng anh vì hôn thê đích thân lựa nhẫn, tự tay đeo thử cho Tiểu Hàm!

Ai ngờ anh như người không liên quan đứng ở một chỗ, mắt nhìn từng trang sức quản lý đem ra đặt trước mặt anh, đôi môi mỏng khẽ động, khuôn mặt tuấn tú không kém phần tà mị cười như không cười.

Ngón tay của Tiểu Hàm chọn lấy một chiếc nhẫn, vô cùng thất vọng nhìn chiếc nhẫn kia bị mang đi, chợt ôm lấy cánh tay rắn chắc của người đàn ông ôn nhu cười nói: “Duệ Triết, chỉ là đính hôn thôi mà, đơn giản được rồi. Lấy cái này đi, em thích nó.”

Cô chọn chiếc nhẫn không có giá trên trời, hình thức đơn giản nhất, làm cho nhân viên cửa hàng cũng phải ngạc nhiên.

Dì của cô một bên không ngừng nháy mắt, âm thầm trách cứ không biết nắm lấy cơ hội, chọn dịp nũng nịu với đàn ông thế cũng tốt, nhưng cũng đừng để sau này lấy nhau về rồi bị chồng xem thường.

Tiểu Hàm nhọt nhạt cười, ôm lấy tay dì, ngọt ngào kêu lên một tiếng, làm cho dì dừng biểu cảm. Hai người thân mật như mẹ con, đi phía trước, cầm trong tay túi hàng hiệu, đầy khí chất của cô gái được chiều chuộng.

Đằng Duệ Triết đi phía sau, khí phách tôn quý, ánh mắt vẫn đậm mực lạnh buốt, không có lấy một tia vui sướng.

Anh chọn một sợi dây chuyền cùng một cái lắc tay, trầm giọng kêu nhân viên gói lại, vừa lúc Trâu Tiểu Hàm đi qua. Nhân viên vô cùng cẩn trọng đưa túi hàng đến tay anh.

Trâu Tiểu Hàm đi phía trước, mừng thầm. Nhìn đi, Duệ Triết vẫn chọn cho cô trang sức quý đắt tiền, anh chẳng bao giờ đối xử vô tình với cô.

Đằng Duệ Triết bay trở về Cẩm thành ngay trong đêm, Trâu Tiểu Hàm cũng theo anh trở về.

Chuyến bay của cô mất hai giờ, theo trở về còn có dì. Khi trở về Trâu gia, đã nhìn thấy Phó thị trưởng Lí đến thăm cha cô, chúc mừng hôn sự hai nhà Trâu – Đằng, ý tứ trong lời nói rất khê khàng, còn tặng kèm một đồng quà.

Lí Tương Tương nhu thuận nói chuyện phiếm cùng bà nội, giúp bà nội chọn lễ phục dự đính hôn, chốc cho mẹ, thím Dung cười không ngừng. Nhưng trên khuôn mặt tinh tế lại có một vết xước, dùng phấn che thế nào cũng không hết.

“Hôm nay tớ gặp phải một cái tai họa, bị cô ta hại thành ra thế này!” Sau khi hai người vào phòng,

Lí Tương Tương đau đớn bụm mặt mắt, ngồi xếp bằng trên giường công chúa màu hồng nhạt của Tiểu Hàm, tay đưa qua xem xét túi đồ của Tiểu Hàm, đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi: “Oa, vòng cổ và lắc tay đẹp quá, toàn những thương hiệu hàng đầu! Bắc Kinh chắc là cả một thế giới châu báu ngập trời, quả thực không hưởng thụ sẽ lãng phí!”

Lí đại tiểu thư hăm mộ đeo lên tay mình, hưởng thụ vô cùng: “Anh Duệ Triết mua gì cũng hơn người, thoát nhìn đã đẹp và quý giá, tớ ghen tị chết mất! Tiểu Hàm, nể tình tớ là phụ dâu, tặng tớ một cái đi. Đằng đại thiếu gia không phải là nhà giàu keo kiệt đâu, đúng là thiên kim khó cầu!”

Tiểu Hàm vừa đi vừa gỡ bông tai, đặt trên bàn trang điểm sạch sẽ; Nhưng nhìn về phía quần áo mà cô đã soạn ra trước, lại mở tủ quần áo ra xem ngăn đồ Âu phục, mặt cười đột nhiên nghiêm lại, lạnh nhạt nói: “Tương Tương, về sau đừng chạm vào làm lộn xộn đồ của tớ lên! Cậu là thiên kim của phó thị trưởng, sao lại có thói quen lén lút như thế! Mỗi lần đến đây cậu đều đụng đến quần áo và đồ trang điểm của tớ, đâu phải chỉ có một hai lần!”

Lí Tương Tương bị trách cứ, không giận mà cười lại, đem lắc tay gỡ ra, tiến đến trước mặt Tiểu Hàm, cười hi hi nói: “Tiểu Hàm, tớ chỉ muốn xem rốt cuộc cậu mặc loại trang phục thần tiên gì, mặc quần áo thế nào mà có thể xinh đẹp đến thế! Càng ngày cậu càng xinh đẹp, Tô Đại Lân so với cậu không bằng một chút nào! Không biết năm đó vì cái gì mà bọn họ nói Tô Đại Lân là Hoa hậu giảng đường chứ, ả tiện nhân ấy xách giày cho tớ còn không xứng!”

Tiểu Hàm lộ vẻ không hồn giận, cẩn thận cất đi trang sức mà Đằng Duệ Triết tặng cô, không để ý tới Lí Tương Tương, ngồi trước bàn trang điểm gọi điện thoại cho Duệ Triết.

Lí Tương Tương lại tò mò hỏi: “Lần này cậu đến Bắc Kinh, có lên giường với Đằng thiếu gia không?”

Đây chính là một cơ hội tốt, một khi lên giường với anh ấy, cho dù Đằng gia không muốn cưới cậu thì cũng bắt buộc rước vào cửa! Tiểu Hàm.....”

Đôi mắt đẹp của Tiểu Hàm trừng liếc, ý bảo cô ta đừng nhiều lời nữa, đi đến một góc nghe điện thoại: “Anh Duệ Triết, anh nói đi là đi ngay sao? Em đã về đến Cẩm thành rồi, vừa đến nhà, anh đang ở đâu? Có phải có chuyện gấp không?”

Lí đại tiểu thư nghe được liền hừ lạnh một tiếng, trên môi nở một nụ cười giễu cợt, đứng dậy đi một vòng quanh phòng Tiểu Hàm, thừa dịp Tiểu Hàm không chú ý, nãy xoắn xoắn, kia chọn chọn, thập phần lỗ mãng.

Bí thư phụ nhân gõ cửa bước vào, nói Lí thị trưởng muốn ra về, đang tìm Tương Tương, cô ta mới lum liếm hành động lại, ngọt ngào hô một tiếng dì Lam, vui vẻ đi xuống lầu, cùng Phó thị trưởng rời đi.

Tâm tình của Tiểu Hàm không dùng trên người ả ta, sau khi nghe điện thoại liền nhanh chóng đi tìm anh Duệ Triết của cô.

Giờ phút này Đằng Duệ Triết đang ngồi trong văn phòng ở công ty, máy kiểm giãn ra, phong mạo tuấn nhã, vẻ mặt bình tĩnh.

Anh ngồi trên ghế da, mặt hướng về phía cửa sổ sát đất, mắt đẹp híp lại, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ. Bàn làm việc rộng lớn đặt chiếc nhẫn kim cương sáng chói như ánh ban mai.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Sinh một đàn con nhỏ

Trâu Tiểu Hàm bước nhẹ nhàng vào cửa, đập vào mắt đầu tiên là nhẫn kim cương sáng lấp lánh, trên mặt cười tủm tỉm xuất hiện sự vui mừng, nhẹ nhàng hô lên anh Duệ Triết.

Mỗi đường cong trên mặt Đàng Duệ Triết đều lạnh như băng, nghe tiếng thân nhiên quay đầu, đôi mắt sáng liếc thành một đường, ôn hoà nhìn Trâu Tiểu Hàm, môi mím khẽ nhếch: “Em thích nhẫn kim cương này?”

Trong lòng Trâu Tiểu Hàm thêm một trận vui sướng, tựa như một dòng nước ấm đánh thẳng vào tim, hưng phấn không thôi, nhưng trên mặt vẫn bảo trì nụ cười ngọt ngào như cũ, đi tới nhìn chiếc nhẫn kia: “Anh Duệ Triết, anh đã mua cho em nhẫn, vòng cổ, lắc tay rồi, cái này không cần thiết. Chiếc nhẫn quý giá như thế em không xứng nhận...”

“Thật không?” Khóe môi Đàng Duệ Triết gọi lên nụ cười lạnh, đứng dậy bước tới, cầm chiếc nhẫn kim cương lên xem, con ngươi sâu thẳm lóe lên ánh sáng kim cương trở nên nham hiểm bất thường, phảng phất sự âm trầm của bậc đế vương bạo quân, nói: “Không thích ư? Em không muốn sao?”

“Đương nhiên em thích! Chỉ cần của anh tặng em đều thích!” Trâu Tiểu Hàm lập tức bật thốt ra, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn anh, vẫn giữ nguyên trạng thái rụt rè, âm thanh thổ lộ tiếng lòng của cô lại vang lên, “Anh Duệ Triết không nói là tặng cho em, em không dám mong muốn! Em không dám tự mình đa tình!”

Cô bước tới ôm lấy Duệ Triết, dùng cổ tay mềm mại của cô gắt gao vòng qua lưng áo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong lòng anh: “Duệ Triết, chiếc nhẫn này thực sự mua cho em sao? Em vẫn nghĩ là anh sẽ không mua...”

Hai hàng lông mày của Duệ Triết nhướn lên, thủy mâu lạnh lùng nhìn người phụ nữ đang ôm lấy anh, đột nhiên lạnh giọng cười, nói: “Ừ, cái nhẫn này không phải để tặng em! Nó không thích hợp với em! Trâu Tiểu Hàm, nếu trong tương chúng ta thực sự kết hôn, anh không hy vọng mình sẽ cưới một người vợ không thích hợp ngã vào lòng anh! Yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu, tốt nhất không nên mù quáng!”

Tiểu Hàm nghe vậy liền cả kinh, từ trong lòng anh mạnh mẽ ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mông lung nói: “Anh Duệ Triết, em chỉ sợ anh nói em là loại phụ nữ ham hư vinh.”

Duệ Triết không chút cảm tình đẩy cô ra, bàn tay to cầm lấy nhẫn kim cương lấp lánh, ánh mắt quấy rầy liến một cái, sau đó, xoay mình đứng lên, ném nhẫn kim cương vào thùng rác! Nhẫn rơi vào thùng rác không phát ra một tiếng động, tựa như khuôn mặt tuấn tú của anh thủy chung không sợ hãi, vô cùng bình tĩnh.

Anh lạnh lùng nhìn Trâu Tiểu Hàm, cười như không cười: “Anh biết em rất thích nó, nhưng nó không hợp ở trên tay em.”

Trâu Tiểu Hàm cả kinh lần nữa, nước mắt trogn suốt thoáng chốc tuôn trào, vội vàng chạy đến bên thùng rác để kiểm tra, quỳ trên mặt đất, không màng dơ bẩn tìm chiếc nhẫn, run giọng nói: “Duệ Triết, em muốn chiếc nhẫn này! Mặc kệ nó thích hợp với ai, em đều muốn nó! Nó là của người đàn ông đầu tiên em xem trọng, là người em đem lòng yêu thương, em đã chờ mong anh sẽ tặng cho em cỡ nào, đeo lên tay em! Cô ấy không cần, nhưng em muốn!”

Đầu cô run run theo động tác bới rác tìm chiếc nhẫn, đứng lên đi đến trước mặt Duệ Triết, đem chiếc nhẫn kia lồng vào ngón tay non mềm, ngửa đầu nhìn người đàn ông đẹp như Thiên Thần: “Em thích cái nhẫn này, Duệ Triết, anh tặng cho em.”

Khuôn mặt tà tuấn của Duệ Triết ẩn sâu đen tối không rõ, cánh môi giương thẳng, ánh mắt sâu kín nhìn cô chằm chằm. Sắc mặt anh không vui không giận, không nói một lời, nhưng sự hung ác nham hiểm trên người rõ ràng yếu bớt, ánh mắt nhìn Trâu Tiểu Hàm chuyển hướng nhu hòa.

--

Tiêu Từ kinh ngạc nhìn chằm chằm Đại Lận, một giây sau, anh liền nhanh chóng nắm lấy drap giường, khóa chặt lại thân thể như ngọc của Đại Lận.

“Đại Lận, làm cái gì vậy?!” Anh phát ra giọng thành thực, dùng chân gắt gao bao lấy Đại Lận, cúi xuống khuôn mặt tuấn tú, vô cùng lo lắng nhìn đôi mắt trong veo của cô: “Em không nên dùng phương thức này để chứng minh em trong sạch, anh vẫn luôn tin tưởng em, vô cùng tin tưởng em không hề yêu anh ta! Anh chỉ tức giận tên Đàng Duệ Triết khôn nạn không tôn trọng em, luôn làm cho em tổn thương! Đại Lận, anh sẽ chờ đến khi em hoàn toàn nguyện ý, nhưng không phải bây giờ!”

Đại Lận ngẩng đầu, ôn nhu nói: “Tiêu Từ, là em nguyện ý.”

Tiêu Từ đột nhiên ôm cô vào trong ngực, ôm thật chặt, âm thanh khàn khàn mang đầy vẻ vui sướng xen lẫn chút lo âu: “Đại Lận ngọc. Cách đáp lại tình yêu không phải hiến thân, mà là chúng ta có thể cho đối phương sự tín nhiệm, tự nguyện trao đổi. Mặc kệ tương lai gặp bao nhiêu khó khăn, chúng ta đều không rời không bỏ, luôn luôn sát cánh bên nhau. Đại Lận em rất giỏi, khi anh đến công ty, em không vụng trộm trốn đi nữa, mà là dũng cảm đối mặt.”

Đôi tay anh càng ôm Đại Lận thật chặt, cơ hồ như khám sâu vào thân thể của anh, dùng cảm ma sát lên đầu nhỏ của cô, “Đồ ngọc, anh không cho phép em nghĩ đến chuyện sau một đêm ân ái liền trốn đi đâu nhé! Anh không hề muốn một đêm của em, mà là cả đời triền triền miên miên, sau đó sinh cho anh một đàn con nhỏ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Lận đỏ bừng, chui vào lồng ngực tươi mát của anh, bên tai cũng theo đó mà nóng lên.

Sinh cho Tiêu Từ một đàn con ư?

Nhóc con lớn lên sẽ giống Tiêu Tử chứ? Mở miệng ra liền kêu cha gọi mẹ, chân bé nhỏ mập ú sẽ chạy tới chạy lui, đến đến đi đi? Bọn họ không nhất định phải có nhiều tiền, mà là một cuộc sống gia đình hạnh phúc, cô sẽ ôm con của mình chờ Tiêu Tử tan tằm, vì anh nấu cơm, anh sẽ hôn lên má của nhóc con, một tay sẽ ôm cô, có một gia đình nhỏ ấm áp ngọt ngào.

Đúng là một hình ảnh ấm áp.

Cô cười rộ lên, cười đến ngọt ngào, nhưng cũng đáng chất, nhẹ nhàng tựa vào trong lòng anh.

Nếu cô không phải ngồi tù, thì tốt biết bao.

Mười hai giờ đêm, Tiêu Tử mang cô trở về Tiêu gia. Cha mẹ Tiêu vẫn chưa ngủ, sắc mặt cha Tiêu xanh mét ngồi ở phòng khách chờ Tiêu Tử trở về, ánh mắt sắc lạnh liếc bọn họ một cái, mày nhíu lại.

“Đi theo tôi đến thư phòng một chuyến!” Lớn tiếng, liếc mắt nhìn Tiêu Tử một cái, khoanh tay bước đi.

Đại Lận chậm rãi buông tay Tiêu Tử, cúi đầu, trên mặt tăng thêm ưu thương cùng áy náy.

Tiêu Tử vỗ vỗ lên tay nhỏ bé của cô, bảo cô trở về phòng nghỉ ngơi, đừng nghĩ nhiều, hãy tùy ý cha Tiêu đi.

Cô không trở về phòng, mà bị người hầu dẫn vào phòng mẹ Tiêu.

Đầu tiên là Tiêu mẩu nhìn thấy mặt sưng đỏ và chân bị thương của cô, một đôi hạnh mâu âm âm, ánh mắt dừng trên cổ cô, nói: “Chân bị thương đã đến bác sĩ xem chưa? Ba năm trước con gây thù chuốc oán không ít, chắc là do cừu gia* (ý nói kẻ thù) làm.” Đôi mắt hạ xuống, thái độ lạnh nhạt, đối với vết hôn ngắn trên cổ không hề không giận, “Trước khi kết hôn, hãy giữ đúng mực một chút. Con là phụ nữ, xảy ra chuyện tai tiếng, vĩnh viễn người chịu thiệt thòi là con. Hiểu chưa?”

Tuy nghĩ rằng vết hôn ngắn đó là do Tiêu Tử làm, nhưng cũng phải phê bình kín đáo, nhện không được răn dạy một chút.

Đại Lận đứng ở bên giường, đôi tay nhỏ bé gặt gao nắm chặt, không lên tiếng. Cô thực sự xin lỗi Tiêu Tử.

Tiêu Tử với chuyện với cha ở thư phòng cũng trở lại rất nhanh, đi tới bên giường, nghiêm túc nói với mẹ: “Mẹ, là con kim lòng không đậu mà hôn Đại Lận, mẹ đừng trách cô ấy. Vừa rồi con đã thương lượng với cha ở thư phòng, quyết định mai sẽ là ngày đính hôn!”

Đại Lận nghe vậy liền quay đầu, cả kinh giống như mẹ Tiêu!

Cô kinh ngạc nhìn Tiêu Tử, lắc đầu liên tục: “Tiêu Tử, đừng nhanh như vậy, di còn bệnh”

Cô có nghĩ đến mình sẽ vì anh mà sinh một đàn con nhỏ, nhưng không nghĩ mình có thể gả vào Tiêu gia, được Tiêu gia công nhận. Giấc mơ đẹp đẻ của cô chỉ vồn vện được đứng cạnh Tiêu Tử, được anh quý trọng!

Mà ở tại Tiêu gia, lòng của cô chỉ có giày vò và thống khổ, mặc kệ cha mẹ Tiêu nhìn cô bằng ánh mắt nào, cô cũng không dám ngỗ nghịch, lại càng không muốn Tiêu Tử xung đột với cha mẹ. Hôn sự của bọn họ, tựa như một trái bom nổ chậm, một khi đề cập, sẽ ầm ầm nổ mạnh, nhà mất an vui!

Cho nên cô không hy vọng trước khi cô rời đi Tiêu Tử sẽ đề cập đến chuyện này, không hy vọng anh làm cho cha mẹ tức giận.

Nhưng tiêu tử bướng bỉnh nhìn cô, đột nhiên ‘huyt’ một tiếng, quỳ gối trước giường của mẹ, khẩn cầu nói: “Mẹ, nếu đã đồng ý rồi, thì hãy để con cho Đại Lận một danh phận, công khai với mọi người rằng cô ấy là hôn thê của con. Cô ấy sẽ không bị người khác ước hiếp, mà mẹ và ba, cũng không thể nghĩ kẻ hoán binh. Con nhất định phải cưới cô ấy, xin mẹ đồng ý.”

Tiêu mẩu lay động thân mình, nhìn con trai cố chấp, môi cánh hoa run run, đứng dậy, bắt đầu dĩ mà chưa xót: “Tiêu Tử.....”

“Nếu anh có ý cưới cô ta, chúng ta tuyệt không nhận anh là con nữa!” Giọng nói Cha Tiêu nghiêm khắc lạnh như băng vang lên từ phía sau, tựa như sấm đánh từng đợt, to và nghiêm nghị, trước sau chỉ có uy nghiêm và vô tình, “Nếu bây giờ anh dẫn cô ta bỏ đi! Thì không cần bước vào Tiêu gia chúng tôi nữa! Xem như tôi không có thằng con bất hiếu như anh!”

Đinh hôn gấp gáp, con bướng bỉnh, dĩ nhiên hoàn toàn chọc giận cha Tiêu, làm ông tức giận không thể kìm chế!

Mà Tiêu Tử sớm đã nhìn rõ dụng ý của cha mẹ, nghĩ đến Duệ Triết từng bước từng bước ép sát, chỉ muốn mau chóng cho Đại Lận một danh phận! Bởi vì, anh không thể không cưới cô, anh phải bảo vệ cô!

Mà Đại Lận đứng một bên, chứng kiến cảnh cha con họ giằng co, nước mắt rơi như mưa.

Ngày này đến quá nhanh, thật sự quá nhanh, nhanh đến mức cô vẫn còn chưa kịp chăm sóc mẹ Tiêu, không kịp cảm thụ sự ấm áp của Tiêu Tử, bọn họ sẽ ly biệt.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Lễ cưới của cô.

Cô đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cảm thấy bản thân mình đang chia rẽ một gia đình khác!

“Tiêu Tử, đừng chọc giận bác trai bác gái.” Cô không ngừng lắc đầu, hai mắt mờ hồ đắm lệ nhìn Tiêu Tử, kéo cái chân bị thương lui dần về sau, lui tới cửa, dưới ánh mắt sắc bén của ba Tiêu, cô đau thương nhìn Tiêu Tử: “Em sẽ rời khỏi đây, anh không cần phải tiếp tục như vậy nữa.”

Nước mắt vương mi, cô xoay người đi ra khỏi cửa.

“Đại Lận!” Tiêu Tử nhanh như chớp bò dậy, một phen chặt chẽ bắt được tay cô, kéo cô vào trong ngực: “Đừng khóc, Anh sẽ không để em đi!”

Anh gắt gao ôm chặt Đại Lận vào trong ngực, xoay người đối mặt với ba mẹ Tiêu, nói: “Mặc kệ ngày mai hai người có đến dự lễ đính hôn hay không, con cũng sẽ cùng Đại Lận đính hôn, cho cô ấy một danh phận, công khai thân phận của cô ấy với bên ngoài!”

Lúc này đây, anh chợt trở nên cố chấp chưa từng có, nhìn chằm chằm về phía ba mẹ mình, kiên định nói từng câu từng chữ: “Cho dù hai người có tính toán kéo dài bao lâu đi chăng nữa, con cũng chỉ yêu Đại Lận, đời này không phải cô ấy thì không cưới! Ba, mẹ, là con trai ngỗ nghịch bất hiếu với hai người! Nhưng, so với việc để Đại Lận phải chịu ức hiếp khắp nơi, con trai thật sự không cách nào đợi được đến ngày hai người có thể thật tâm tiếp nhận Đại Lận! Duy chỉ có đưa cô vào cửa trước, sau đó để hai người từ từ tìm hiểu, phát hiện ra sự thật của cô ấy. Mẹ, sau đính hôn, sẽ có thêm một nàng dâu dốc lòng chăm sóc cho người, phụng dưỡng người!”

Anh đau lòng cầm Đại Lận ra khỏi cửa, hai hàng lông mày của Đại Lận ngưng đọng lại, không đành lòng nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của người làm cha mẹ.

Cô cũng đã từng rất yêu thương ba mẹ mình, có một mái nhà ấm áp, ba mẹ mặc dù bằng mặt không bằng lòng, nhưng vẫn cố gắng cho cô một mái nhà, thương cô cưng chiều cô. Bây giờ, sau khi cô vào tù, sau khi hại người thân mình nhà tan cửa nát, Tiêu Tử lại một lần nữa vì cô mà trở mặt với ba mẹ mình!

Nếu Tiêu gia mà bị hủy trong tay cô, vậy cô nên lấy cái gì để chuộc tội đây?

Cô đã hại chết ba mình, không thể chuộc lại mạng sống của baba, vì vậy cô không thể gánh vác nổi bất cứ mạng sống nào nữa! Bác gái hiện giờ vẫn còn phải nằm trên giường bệnh! Thời điểm phát hiện ra bệnh ung thư, Tiêu Tử luôn luôn ở bên Tô Đại Lận cô, ân cần chăm sóc hỏi han cô, một tác cũng không rời, mà đối xử lạnh lùng với tâm lòng của mẹ Tiêu!

Cô không thể làm tổn thương một người mẹ có tâm như vậy được, cố tình tạo hóa trêu ngươi người, ở thời khắc cô cần sự ấm áp nhất, đã gặp được anh! Tiêu Tử là người con có hiếu nhất, cũng là một người cố chấp, những lúc không có mặt cô và mẹ Tiêu ở đó, anh đều nhận hết lỗi về mình.

Tiêu Tử anh là người lịch sự, nho nhã, là người con hiếu thuận, hôm nay anh lại ngỗ nghịch với ba mẹ mình như vậy, trong lòng kỳ thực chẳng khác gì bị dao khoét, so với bất kỳ ai đều không dễ chịu gì...

Mà ba mẹ Tiêu, đối với đứa con trai này hoàn toàn lạnh tâm!

Cô run rẩy nâng mắt lên, áy náy nhìn sắc mặt xanh mét của ba mẹ Tiêu, tròn mắt thống khổ, để tùy Tiêu Tử đưa đi.

Lúc Tiêu Tử ôm cô ra khỏi biệt thự Tiêu gia, còn quay đầu lại nhìn đèn đuốc sáng trưng trong nhà một cái, giống như không bỏ được lại áy náy, bình tĩnh nhìn vào. Sau đó ôm cô lên xe, chậm rãi rời đi.

Bọn họ trở về khu nhà riêng, cùng nhau ngồi trước cửa sổ sát đất ngắm sao, hưởng thụ sự yên tĩnh lúc này.

Rạng sáng, hai người bọn họ nằm trên giường lớn, hai cánh tay hữu lực của Tiêu Tử nhốt chặt eo cô, ôm cô ngủ, không cho cô lặng lẽ rời khỏi đây.

Nước mắt cô tuôn trào mãnh liệt, bàn tay nhỏ nắm lấy tay anh, thế nào cũng không mở ra được, cuối cùng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đổi thành ôm chặt anh, vùi đầu trong lồng ngực rộng lớn của anh.

Bọn họ cứ như vậy trôi qua một đêm này, lúc trời hừng sáng, anh mang cô đến tiệc đính hôn của bọn họ.

Bên trong khách sạn xa hoa, không có một quan khách nào, cũng không có người của Tiêu gia, mà chỉ có đám phóng viên chen chúc nhau cùng mấy người bạn của Tiêu Tử, phòng viên thì tranh giành nhau truy hỏi cảm nhận của Tiêu Tử khi lấy con gái của thị trường tiền nhiệm, hỏi anh đối với vụ phóng hỏa năm đó có ý kiến gì không.

Tiêu Tử chỉ tránh mà không trả lời, đem chiếc nhẫn kim cương đã chuẩn bị ký còng từ trước đeo lên ngón tay mảnh khảnh của Đại Lận, hôn lên trán cô, sau đó quay mặt về phía truyền thông công khai nói: “Từ giờ phút này trở đi, Tô Đại Lận là vợ của Tiêu Tử tôi! Bất kể ai bất luận kẻ nào cũng đều không có tư cách khinh thị cô ấy, bằng không chính là kẻ thù của Tiêu Tử tôi!”

Anh thủy chung ôm sát Đại Lận vào lòng, lồng ngực kiên cố mà an toàn, hai cánh tay mạnh mẽ có lực, nhanh chóng che chở cho 'thiên hạ' nhỏ của mình; Đại Lận tựa vào lòng anh, hai mắt long lanh nước, cười khóc.

Tuy rằng sớm đã biết giữa bọn họ sẽ chẳng thể nào có tương lai, mặc kệ ba mẹ Tiêu, mặc kệ những lời đồn đại nhảm nhí, chỉ một câu 'vợ của tôi' cũng đã sưởi ấm trái tim cô, thật ấm áp.

Ba, người có nghe thấy không? Đại Lận lập gia đình rồi, gả cho Tiêu Từ, là một người đàn ông dịu dàng ấm áp khó cầu trên đời này. Anh ấy không hề ghét bỏ con từng vào tù, từng phóng hỏa, mà từ đầu đến cuối đều chưa từng rời bỏ con. Trái tim Đại Lận là do chính anh sưởi ấm, giống như nắng ấm ngày đông giá rét vậy, là tia hi vọng duy nhất Đại Lận gửi gắm sau khi ra tù.

Đại Lận từng nghĩ, trên đời đã chẳng còn gì lưu luyến, vì sao vẫn còn muốn sống trên cõi đời này? Không bằng cứ đi theo cùng baba để phụng dưỡng baba dưới tuổi vàng. Nhưng Tiêu Từ xuất hiện, khiến Đại Lận hiểu rõ, là mẹ Hàn Từ, anh Duệ Triết, bà nội Viên, tất cả những người thân thiết đã quên con còn ở trong tù, chỉ duy nhất có mình Tiêu Từ lặng yên chờ đợi lo lắng cho con suốt mấy năm qua.

Đại Lận muốn gả cho anh ấy, muốn sinh một đàn con nhỏ, muốn có một gia đình của riêng mình.

Tuy rằng nguyện vọng này giống hệt như năm đó con theo đuổi anh Duệ Triết vậy, đều vô cùng xa xỉ, nhưng ít nhất, Đại Lận cũng từng được một người như Tiêu Từ toàn tâm toàn ý yêu mình, từng cùng anh lên kế hoạch xây dựng tổ ấm của riêng mình, từng có cuộc sống bình yên hạnh phúc nhất.

Baba, năm đó người từng nói, bởi vì người là cô nhi, cho nên đặc biệt quý trọng gia đình, quý trọng Tô gia chúng ta. Đại Lận hiện giờ cũng chỉ muốn có một ngôi nhà như vậy.

Cô cười rơi lệ, hạnh phúc mà ưu thương, cùng Tiêu Từ đối mặt với máy ảnh của các tờ báo lớn, siết chặt lấy tay Tiêu Từ.

Làm sao bây giờ? Cô muốn có nhà, cũng không thể đoạt Tiêu Từ - niềm kiêu ngạo của mẹ Tiêu được, không thể để Tiêu Từ rời bỏ gia đình của mình làm một người con bất hiếu được. Không thể làm cho Tiêu gia bọn họ, nhà không ra nhà được.

Trước hôn diễn ra lễ đính hôn một ngày, Đảng Duệ Triết vẫn còn ở lại công ty, caravat và nút khuy áo gần cổ bị nói lỏng ra, tóc ngắn che khuất cái trán, mũi cao thẳng, dáng vẻ bận rộn chăm chỉ làm việc thật gọi cảm, quyến rũ mười phần.

Torn bẻ một chồng văn kiện lớn vào cho ông chủ của mình ký, lặng lẽ đánh giá biểu cảm trên mặt Đảng tổng, dè dặt cẩn thận nói: “Đảng tổng, số di động của ngài tôi phát nhầm chỗ rồi, không cẩn thận nên phát đến chỗ của Tô tiểu thư...”

Đảng Duệ Triết ngẩng đầu, mắt ung nhú lại: “Tiền lương ba tháng cộng tiền thưởng, toàn bộ khấu trừ! Về sau, cứ mỗi lần tiết lộ số điện thoại riêng của tôi, cứ chiếu theo lệ này mà xử phạt! Cho đến khi nào 'xào chín' cô thì thôi!”

“A! ! ! Đảng tổng!” Torn bị lời vừa rồi dọa cho không nhẹ, kêu một tiếng nhảy dựng lên, nằm sấp trên bàn tội nghiệp cầu xin: “Đảng tổng, tôi không dám có lần sau nữa! Ngài bỏ quan cho tôi lần này đi, xin tha mạng, xin tha mạng! Đảng tổng...”

Thấy khuôn mặt Đảng tổng xanh mét, lạnh lùng nhìn chăm chăm mình, liền giả vờ nâng gọng kính đen của mình lên, vội bật dậy, nhàn nhạt lên tiếng: “Đảng tổng, giờ tôi có thể phải xin nghỉ 2 tiếng. Hôm nay là ngày đính hôn của Tô tiểu thư, tôi với cô ấy cũng xem như bạn bè nên cũng tới chúc mừng một chút! Xin ngài phê chuẩn! À mà, nếu không phải trên TV chiếu trực tiếp lễ đính hôn của cô ấy, tôi còn không biết cô ấy đột ngột đính hôn như vậy, a, không, hình như kết hôn luôn rồi, Tiêu thiếu gia nói Tô thiếu thư là vợ anh ta....”

“Tô tiểu thư nào?” Khuôn mặt tuấn tú của Đảng Duệ Triết đen lại, mở miệng đánh gãy lời lảm bảm của thư ký!

“Đảng tổng à, còn có Tô tiểu thư nào nữa! Đương nhiên là Tô Đại Lận, là hôn lễ của Tô tiểu thư và Tiêu thiếu gia!” Torn lại đỡ gọng kính của mình, lộ ra cặp mắt mèo kia, vô tội nhìn 'com áo gạo tiền' của mình, “Chẳng lẽ Đảng tổng ngài không biết?”

Tất nhiên là Đảng Duệ Triết không biết! Gân xanh nổi đầy trên trán, đôi mắt mở to, hai tay đặt trên bàn nắm lại thành quyền, giống như muốn vịn gậy cổ người nào đó!

Tô Đại Lận gả cho Tiêu Từ? Anh cầu hôn cô mới được mấy giờ? Cô sau khi quảng nhần cầu hôn của anh đi, đã vội vàng gả cho Tiêu Từ?! Ba mẹ Tiêu cũng đồng ý cho cưới rồi? Vì sao một chút tin tức cũng không có? Nhưng lại dám cử hành trước hôn lễ của anh!?

Torn liếc mắt thấy khuôn mặt tuấn tú đang dậy sóng của ông chủ nhà mình, đôi duệ mâu nhắc lên bộ dáng sắp có sóng to gió lớn, lặng lẽ cười, ôm lấy xấp văn kiện kia làm như không có việc gì đi ra ngoài. Ngay sau đó, Đảng tổng cao quý liền sai bước ra khỏi văn phòng, vội vã rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Cướp người!

Lễ đính hôn vội vàng mà đơn giản, Đại Lận không hề nhận được lời chúc phúc từ bạn bè, người thân, không thấy ba mẹ Tiêu Từ, chỉ có các phóng viên nhà báo đảo bới quá khứ của cô.

Giăng co hơn hai giờ, sau khi chào hỏi bạn bè của Tiêu Từ, cô trở vào ngồi trên xe của anh.

“Thôi gian có chút vội, bây giờ chỉ để bọn họ thấy chúng ta đã đính hôn, đợi đến lúc kết hôn, anh nhất định sẽ bù đắp cho em.” Tiêu Từ ôm cô, nhẹ giọng nói, bảo tài xế lái xe, chuẩn bị trở lại khu biệt thự, một đôi mắt tuần lảng che kín sự đau lòng cùng áy náy.

Đại Lận cuộn mình trong lòng anh, thực rất mềm mại.

Hôm nay cô rất hạnh phúc, chỉ như vậy đã quá đủ rồi, kết hôn hay không, cô cũng không đòi hỏi.

Xe lẳng lặng thoát khỏi đám phóng viên, Tiêu Từ ôm cô chặt hơn, chuẩn bị nghênh đón cuộc sống tương lai hạnh phúc, kết hôn, sinh con, chăm sóc gia đình nhỏ, dệt nên một ước mơ thật đẹp với cô...

Nhưng xe chạy chưa bao lâu, một chiếc xe màu bạc đất tiền từ phía trước lao tới, phanh một cái kết dừng lại! Kiều ngạo chặn đường.

Chiếc xe cố ý dừng lại trước mặt bọn họ, đem toàn bộ đường chắn ngang, từ trên xe, Đằng Duệ Triết cao ngạo bước ra, để tay trên cửa xe. Anh liếc nhìn khách sạn sang trọng phía sau, khóe môi hiện lên chút châm chọc: “Còn chưa trình diện bác trai bác gái, đính hôn cái gì chứ!”

Tiêu Từ cùng Đại Lận giật mình, nắm tay đối phương chặt hơn, lạnh lùng nhìn người đàn ông mạnh mẽ phía trước.

Tiêu Từ lạnh nhạt nói: “Mong Đằng đại thiếu gia đây có chút ý tứ! Tiêu mỗ cùng Đại Lận lưỡng tình tương duyệt, tình đầu ý hợp, cùng tổ chức lễ đính hôn, sao anh lại cho là vô lý! Đằng thiếu, ngày mai là ngày vui của anh, Tiêu gia chúng tôi cùng Đại Lận sẽ đến tham dự!”

Đằng Duệ Triết giương mày, đi về hướng này, khinh miệt nhìn Tiêu Từ nhỏ nhẻ, con người đen láy sắc nhọn: “Hôm nay đính hôn rồi, kế tiếp anh định làm gì đây? Anh cho rằng công bố ra bên ngoài thân phận của cô ấy, thì cô ấy sẽ trở thành người của anh ?! Tiêu Từ anh mất đi sự che chở của cha mẹ, cũng chỉ là một con dê núi yếu ớt, căn bản chẳng có cách nào vì cô ấy mà che mưa che gió!”

Ánh mắt sắc bén của anh thị huyết thị sát, đem Tiêu Từ biến thành kẻ thù trên chiến trường, nhìn chăm chăm, như muốn cho đối phương tan xương nát thịt. Nhưng chính anh lại không biết, vì lý do gì mà anh lại đến đây! Vì cái gì lại đi mua chiếc nhẫn kia, nói một tràng với Tô Đại Lận mà không suy nghĩ, rồi bây giờ đến đây chuốc nhục vào thân!

Anh chỉ biết, bây giờ bản thân giận đến mức muốn bẻ gãy cái cổ mảnh khảnh đó của Đại Lận, cô dám liên tục từ chối anh, để bây giờ lại ôm ấp tên Tiêu Từ đó!

Tiêu Từ ôm chặt Đại Lận, nhìn anh cười lạnh nói: “Đại Lận vốn đã muốn trở thành hôn thê của tôi, không lẽ Đằng thiếu lấy lòng lại muốn chiếm đoạt vợ của người khác?!”

“Dám tuyên chiến với bản thiếu, tôi đây cũng chẳng ngại gì mà đoạt lại!” Đằng Duệ Triết ngạo khí bức người mở miệng, khuôn mặt tà ngạo hiện lên chút bất thường, ánh mắt u lãnh cố định ở hai người trước mặt, đôi môi khẽ nhếch lên: “Tiêu thiếu gia, phụ nữ tôi không thiếu, không nhất định phải có được Tô Đại Lận! Nhưng anh cố ý nhắm vào tôi, dù cho hôm nay có lễ đính hôn, cũng đừng trách bản thiếu đây không nể tình, cho anh cả đời cũng không cưới được cô ấy!”

Đôi mắt sắc bén chợt lóe sáng, dừng lại trên khuôn mặt tái nhợt của Đại Lận, lạnh lùng mà tàn bạo: “Tôi hỏi em một lần nữa, đi với tôi? Hay theo anh ta?!”

Đại Lận giật mình, theo bản năng dựa vào lòng Tiêu Từ, đôi mắt đẹp sợ hãi mà thống khổ nhìn người đàn ông bá đạo trước mặt.

Nếu như ba năm trước, anh cũng nói với cô những lời này, cô nhất định sẽ mừng như điên, vừa khóc vừa cười, nhưng hiện tại, người cô muốn gả cho, chính là Tiêu Từ.

Cô yêu Tiêu Từ, dù cho Tiêu Từ không còn vinh hoa phú quý, cô vẫn yêu, yêu thật sâu đậm!

Cảm giác này với cảm giác của ba năm trước khi còn theo đuổi Đằng Duệ Triết hoàn toàn khác nhau, ba năm trước chính là mê luyến, chứ không phải là tình yêu.

Yêu là khi ôm nhau, cả hai đều nhận được phản ứng mãnh liệt của đối phương, là khi cả hai không nói, nhưng trong lòng vẫn biết người kia đang nghĩ gì.

Vậy nên, thật sự cô không hề yêu Đằng Duệ Triết, chính vì cô còn quá nhỏ không sợ trời cao đất rộng, vấp phải sai lầm như bị quăng một cú té ngã, mém chút đã tan xương nát thịt.

Tiêu Từ cũng ôm chặt cô, nhìn chăm chăm Đằng Duệ Triết.

Đằng Duệ Triết như thấy được câu trả lời, không ngạc nhiên cũng không giận dữ, mắt xẹt qua tia sắc lạnh, mày khẽ nhíu lại, liếc qua Đại Lận một cái, cả

thân hình cao lớn chuyển động, ngồi lại vào xe của mình.

Anh lái xe khỏi nơi này, ngay sau đó, bốn chiếc xe màu đen từ đâu đến, bao quanh xe Tiêu Tử, vài người đàn ông giữ Tiêu Tử lại, những người còn lại bắt Đại Lận đem vào trong xe.

Cả quá trình diễn ra chỉ hơn mười giây, Đại Lận vừa được đưa lên, chiếc xe ngay lập tức rời khỏi.

“Tiêu Tử!” Cô ở trong xe kêu khóc giãy dụa, nhìn Tiêu Tử chạy đuổi theo phía sau, càng ngày càng xa cô, rồi cuối cùng biến mất.

--

Cô bị nhốt trong căn phòng với chiếc giường lớn, hai tay bị trói, nằm sấp trên giường.

Những người đưa cô tới đây đã rời khỏi, trong phòng chỉ còn tĩnh lặng, đèn không bật, vô cùng hắc ám.

Cô run rẩy ngẩng cằm lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ sợ hãi, đảo mắt nhìn, nhận ra đây là phòng khách sạn, xa hoa cao cấp.

--

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Hoan ái (1)

Nhưng bốn phía quá tối, quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm cho người ta sợ hãi.

Cô nằm úp thân mình, cố gắng giãy giữa trên giường lớn mềm mại, muốn đem cổ tay bị trói gỡ ra! Nhưng trong bóng tối lại xuất hiện một bàn tay khác, không hề báo trước, nhẹ nhàng chạm vào lưng cô!

Cô bị dọa đến hét lên một tiếng, thân thể mềm mại kịch liệt run lên, không ngừng run rẩy, hoảng sợ đến nước mắt ngấn dài!

Cô lắc lắc đầu nhỏ nhìn ác ma phía sau, thân không ngừng bò về phía trước, kêu to không cần. Nhưng cô không thể nhìn thấy khuôn mặt kia, chỉ có thể cảm giác được ngón tay hằn ở trên lưng mình, đầu tiên là nhẹ nhàng dao động, sau đó đột nhiên mãnh liệt đè xuống, lực mạnh vô cùng!

Cô lại hoảng sợ kêu một tiếng, đôi mắt đầm nước trùng thật to, tràn ngập hoảng sợ cùng tuyệt vọng, toàn thân run rẩy dữ dội.

Đừng bắt cô, đừng giết cô, cô chưa từng muốn tự sát!

Cô sống trong lao ngục ba năm, ân oán với người khác xem như trả đủ rồi! Bây giờ cô chỉ muốn lập gia đình, yên ấm hạnh phúc!

Đừng vuốt ve cô như vậy, rồi đột nhiên lại đè cô, cắt đứt cổ tay cô! Cô chịu không nổi, chịu không nổi.

“Còn dám từ chối tôi không?” Ác ma ẩn lưng của cô, cúi người xuống, cứng rắn như sắt nhẹ nhàng ma sát ngực của cô, hơi thở nam tính nguy hiểm nóng rực đánh sâu vào trong lỗ tai cô, làm cho cô nhìn không được lại run rẩy.

Sau đó dùng thân thể cường tráng hung hăng đè lên cô, dễ dàng đem thân mình mảnh mai của cô đặt dưới thân, hơi thở ảm đạm lại bao trùm lên cô, khẽ cắn vành tai của cô, làm cho cô dưới thân không rét mà run.

Cô nghe được giọng nói anh, nghe thấy hơi thở anh, thân thể mềm mại đầu tiên là cứng đờ, sau lại là một run mãnh liệt hơn trước, giống như một nụ hoa trong mưa gió bão bùng, non mềm yếu ớt; Sau một lúc anh cắn cắn vành tai cô, đột nhiên cô giãy giữa khóc lóc, thân hình găng sức trượt về phía trước, “Anh buông! Buông! Tôi là vợ Tiêu Tử, anh ấy đang tìm tôi! Tiêu Tử.....”

“Không cho gọi tên của anh ta!” Người đàn ông phía trên hô một tiếng lớn, kéo cô đặt dưới thân thật mạnh, dùng chân dài áp chế đùi ngọc đang không ngừng đập loạn xạ, một cái tát hướng thẳng xuống mông của cô mà đánh, ‘chát’ một tiếng. “Em không chịu cưới tôi, cùng đừng mơ gả cho hắn! Em gọi tên hắn giỏi lắm, kêu một lần tôi đánh một lần, thẳng đến khi em trở thành của tôi!”

“Tiêu Tử.....” Đại Lận không sợ bị đánh, thân thể mềm mại không ngừng đi lui về phía trước, trước sau luôn giãy giữa, càng khóc càng run, tóc dài rối loạn, ướt sũng dính bết lên môi, cổ áo bị giăng co cũng dần dần rộng mở, “Anh thả tôi ra, tôi chỉ cần Tiêu Tử!”

Đặng Duệ Triết bắt trụ tay cô, nghe thấy bốn chữ “chỉ cần Tiêu Tử”, lửa giận trong lòng lập tức sôi trào, một tay bắt lấy tay cô, kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn! (*lau mồ hôi* Tội nghiệp ai mới đứng đây trời?)

Anh hôn cả nước mắt của cô, cánh tay gắt gao ôm chặt thắt lưng, lực đạo to lớn, hận không thể cắt đứt eo nhỏ.

Thân yếu ớt, chỉ có thể ở dưới thân anh xoay tới xoay lui, đón ý trêu chọc của anh mà va chạm, gọi cảm ngâm nga, lên tiếng thét chói tai, anh tuyệt không cho phép tên học Tiêu kia chạm vào cô! Cô gái quyền rũ này, cho dù anh khinh thường, đàn ông khác cũng đừng nghĩ đến!

Mơ tưởng!

Anh kìm lại cảm đang giãy giụa, bá đạo dùng lưỡi xông vào khoan miệng công thành chiếm đất, không buông tha một tia hương vị ngọt ngào, mang theo tức giận hút thật mạnh, cắn; Hai cổ tay cô bị trói, gương mặt đôi mắt đẹp không nguyện ý mà khóc lóc, nước mắt theo khóe mắt chảy ra, toàn bộ bị anh hôn sạch, sau đó lại bị anh trừng phạt đến cánh môi, cổ, xương quai xanh, rất đau.....

Trên da thịt trắng mịn như tuyết, vết hôn ngấn cũ vẫn chưa tan, bây giờ lại chần chịt thêm những vết hôn xanh tím, từ cổ đến ngực.

Hơi thở của anh nặng nề, cảm giác ngất trời dần dần chuyển thành đục hóa, cơ bụng rắn chắc nóng như sắt nung, hạ vật cứng rắn ngóc đầu dậy, đứng vững trước mộng vụn vụn của cô. Bàn tay đang áp trụ tay cô vươn đến xé rách áo cô, cường thế coi bỏ nội y, hai luồng trắng nõn cứ thế mà tự do nhảy ra.

Cô bị vây trong lòng anh, thấy không rõ mặt, chỉ cảm nhận được đục hóa thật sâu, nóng như lửa đốt, cường tráng như vậy, cô không khỏi rùng mình.

Nhất là khi anh đột nhiên chạm vào nơi mẫn cảm non mềm, cô chưa bao giờ bị ai chạm qua nơi đó, bị bao vây bởi bàn tay nóng như lửa, sự mềm mại của cô đột nhiên lui mất, miệng không ngừng nức nở.

Cô đã ở hơi hơi thở gấp, môi đỏ mọng bị cắn đến đau, một đôi mắt to hoảng sợ nhìn anh, khóc đến độ mắt sưng như hai hạch đào.

Khi anh đem áo cô xé toạc, dùng bàn tay anh xâm phạm nơi mẫn cảm của cô, trong lòng cô không chỉ có sợ hãi, còn có một loại xấu hổ, giận dữ, chua xót nói không thành lời. Bây giờ tối đen như thế, im lặng như thế thật tốt biết bao, cô sẽ không nhìn thấy anh, lại còn nghe được hơi thở nam tính của anh.

Đó là những thứ thuộc về anh Duệ Triết năm đó, nam tính nhẹ nhàng khoan khoái, dễ ngửi mê người, mùi vị đàn ông mùi phấn quyền rũ. Năm đó cô yêu thích mà bám theo anh, nói với anh rằng, Đại Lận cũng có ngực, lập tức sẽ trưởng thành và xinh đẹp, anh nhất định phải chờ em!

Nhất định phải chờ em, chờ em!

Lời này là thật, cô thật sự yêu anh Duệ Triết, thực yêu, thực yêu, chỉ cố gắng lớn lên từng ngày, trở thành một cô gái trưởng thành. Nhưng mặc kệ cô theo đuổi như thế nào, cô đều không bước kịp theo anh, không thể giữ anh lại, nhìn những người phụ nữ khác xuất hiện bên anh, nhìn anh yêu Diệp Tố Tố.

Diệp Tố Tố hai mươi mấy tuổi, ôn nhu yếu điệu, thanh lệ thoát tục; Cô mười sáu tuổi, bộ ngực thường thường, trên mặt còn có vẻ đáng yêu của trẻ con.

Vì thế, anh Duệ Triết không chịu chờ cô, chỉ có cô đuổi theo anh, giống như di Hân nói vậy, theo đuổi đàn ông thì phải thật bất nháo, không đuổi tới thì tuyệt không bỏ qua, bất chấp thủ đoạn đến khi đạt được mục đích...

Sau đó, cô vào ngục giam, cao lớn lên, bộ ngực phát dục, chiếc áo khoác tù nhân mặc cũng chẳng vừa nữa, ngày càng phát triển, từ năm này sang năm nọ.

Khi lao động cải tạo, cô thường dùng này nọ để cột chặt ngực lại, không cho nó lớn thêm, tránh để bạn tù mượn cớ đó mà đánh đập cô. Có khi cô nghĩ, Đẳng Duệ Triết không chịu chờ cô, không phải vì cô chưa trưởng thành, mà là vì cô mặt dày mày dạn, khiến cho người ta chán ghét.

Nếu năm đó cô là một thực nữ yếu điệu, lỡ tay phóng hỏa, anh sẽ thích cô? Sẽ đến thăm tù sao?

Sẽ không. Khi bạn càng theo đuổi một người đàn ông, mãnh liệt và điên cuồng, anh ta sẽ càng không thèm liếc mắt một cái, huống chi là chờ.

Bây giờ anh chạm vào cô, đó chính là do lòng hư vinh của đàn ông quý phái, không cam lòng để thứ của mình thuộc về đàn ông khác, không có sự chấp thuận của anh thì cô tuyệt đối không được cưới Tiêu Từ!

Đẳng Duệ Triết anh là một Lang Vương cao ngạo tôn quý, chỉ có anh mới được quyền vứt bỏ, cũng không cho phép người khác đoạt đi con mồi của mình, nói 'Không' với anh! Anh yêu cầu đối phương phải khuất phục và phục tùng, giống hệt một đế vương kỳ hùng, tôn bá nhất thế, ra lệnh cho đám dân đen, không được cãi lời!

Nhưng, nếu cô không nói 'Không', anh sẽ từ bỏ ý muốn sao!

Nếu anh từ bỏ, cô và Tiêu Từ sẽ không gấp rút đính hôn như vậy, yêu vất vả như vậy, họa vô đơn chí tranh cãi cùng cha mẹ Tiêu... Tiêu Từ, nếu bây giờ anh biết em đang nằm dưới thân anh ta, bị anh ta hôn vào nơi tư mật, anh còn có thể trước sau như một mà tin tưởng em không?

Có lẽ nửa giờ sau, em sẽ trở thành người phụ nữ của anh ta.

Cô khó chịu khóc lóc đứng lên, hai tay bị trói thành quyền trên đỉnh đầu, mạnh mẽ tránh né, mỗi cái kháng cự đều in lại dấu hồng ngấn. Mà hai luồng ngực cao cao thẳng thẳng, lại bị môi anh áp trụ, nhũ tiem bị chà xát nhịp nhàng, cả cơ thể như có một luồng điện chạy qua, mỗi cái va chạm đều mang

đến khoái cảm mãnh liệt khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Lô Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Hoan ái (2)

Trong bóng tối cô không nhìn thấy gì cả, thân thể lại càng mẫn cảm hơn, khăn trương đá căng chân. Đây là lần đầu tiên bị đàn ông ngâm vào như vậy, giống như lửa thiêu, bụng bị kích thích bỗng dưng co rút lại, từng cổ nhiệt lưu cũng theo đó mà chảy ra ngoài, nổi bất an dần xuất hiện, hai chân sớm đã bị anh đè nặng, cả người nằm gọn trong lòng anh, không thể động đậy.

“Buông tôi ra, buông ra.” Thân thể mềm mại của cô không nhịn được mà run lên, thanh âm nức nở đến khàn giọng, “Đặng Duệ Triết, thả tôi ra! Hãy để cho tôi bắt đầu một cuộc sống mới.... Được không?”

Anh ở trên thân thể thiếu nữ của cô liếm láp một vòng, đầu lưỡi gợi cảm đảo quanh hai đỉnh núi trên ngực cô khiến cho hai quả hồng đào lập tức dựng thẳng, luyến tiếc không buông, bàn tay to phủ lên no đủ non mềm của cô mà nhào nặn, khiến cho một cô gái chưa trải đời như cô đầu tiên là khóc, sau đó yêu kiều mà rên hừ hừ mấy tiếng, cái eo nhỏ không ngừng vặn vẹo, cái mông mềm mại cọ xát lên nơi cứng rắn tư mật của anh không dừng, nghĩ muốn chạy trốn.

Anh buông * đang nở rộ của cô ra, ngẩng đầu, bàn tay rắn chắc hung hăng bao trọn lấy một bên mềm mại của cô, dùng lực vút ve, trừng phạt cô không ngoan, một tay ôm lấy cô đang giãy dụa vào lòng, từ phía sau xoa nắn, khẽ ngậm lấy vành tai cô: “Chỉ cần trở thành người của tôi, em sẽ không thể gả cho Tiêu Từ! Bây giờ, hãy ngoan ngoãn một chút, tôi sẽ cố gắng nhẹ nhàng!”

“Tôi không cần...” Hai mắt cô đầm lệ, cánh tay bị trói phía sau không ngừng cào anh.

Anh dùng răng nanh cắn lên vành tai trắng nõn của cô một cái, không cho cô nói không cần! Mũi mông lưu luyến ở sau tai cô rồi trượt xuống làn da mềm mịn của cô, một bàn tay mò vào trong váy của cô, sờ đến bắp đùi cô xoa nhẹ, khiến cho tiếng nức nở của cô biến thành thở gấp, mẫn cảm dị thường, sau đó đột nhiên nhắc người cô lên, hung hăng áp trên giường, một tay đè bả vai yếu ớt của cô lại, khiến cho cô nằm sấp trên giường, hai chân mở rộng ra.

Một tay kia kéo quần lót của cô, chân dài cường tráng chen vào giữa hai chân cô, cời thất lưng của mình ra.

“Xin anh... Hãy thả tôi ra.” Cô thút tha thút thít cầu xin anh, đầu vai nhỏ co rút lại thành một cục, thân thể yếu đuối run rẩy không thôi, âm thanh phát ra khàn khàn, “Nếu anh cảm thấy ba năm lao lực trong tù vẫn chưa làm anh hết giận thì tôi có thể rời khỏi nơi này không bao giờ trở lại nữa. Nhưng bây giờ tôi cái gì cũng không có, chỉ có duy nhất sự trong sạch của bản thân để giữ lại cho chồng mình, xin anh hãy buông tha cho tôi. Về sau, tôi sẽ tránh xa anh, tuyệt không quán lấy anh....”

Đặng Duệ Triết liền áp xuống người cô, thân thể nam tính nặng nề đè lên người cô, ngón tay men theo gương mặt nhỏ nhắn của cô vuốt ve, nheo mắt cười lạnh: “Không bao giờ! Từ lúc em bắt đầu trêu chọc đến tôi thì kết cục của em đã xác định là không có ngày nào được trôi qua dễ dàng! Tô Đại Lận, em hãy nhớ kỹ cho tôi, lần đầu tiên của em, mỗi một tác da thịt trên người em, đều chỉ có thể là của tôi, của một mình Đặng Duệ Triết tôi thôi!”

Liền nâng cái eo của cô lên, đỡ lấy mông cô, liền muốn hành động.

Đại Lận tuyệt vọng nằm sấp dưới người anh, chưa bao giờ hận người đàn ông đó như lúc này.

Yêu là cái gì? Yêu chính là hủy diệt.

Lúc cô yêu anh ta, anh ta lại yêu Diệp Tổ Tổ, không thèm liếc mắt nhìn cô lấy một cái.

Lúc cô không yêu nữa, anh ta lại muốn thân thể cô, tùy ý cản trở cô ở bên Tiêu Từ.

Đặng Duệ Triết, rốt cuộc anh là người như thế nào vậy? Ba năm tai ương trong ngục tù, nhà tan cửa nát của cô cũng không đổi hết tức giận của anh sao! Cô không chọc anh nữa cũng không được sao!

Thân mình cô hoàn toàn ngã xuống, nước mắt đã cạn, tim như tro tàn, không còn giãy dụa nữa, không kêu khóc cầu xin nữa, nằm yếu nằm sấp trên giường, chờ đợi cơn đau xuyên thấu thân thể truyền đến.

Anh như con báo săn hung ác, vĩnh viễn sẽ không bỏ qua cho cơn mồi của nó, một khi bắt được, sẽ chỉ biết rày xéo cắn nuốt tất cả vào bụng, sẽ không biết trong lòng cô có bao nhiêu đau đớn. Nếu anh chỉ muốn đâm thủng một lớp màng này, vậy cô sẽ cho anh được toại nguyện!

Chỉ hi vọng, Tiêu Từ có thể trở về Tiêu gia, nhận được sự tha thứ của ba mẹ mình, tận tâm phụng dưỡng song thân, lấy vợ sinh con.

Đằng Duệ Triết thấy cô buông lỏng ngã xuống, cánh tay dài chụp tới, lại ôm cô đứng lên. Chỉ là lần này anh xoay người cô lại đối mặt với mình, để cô nằm trên giường, hai chân quấn quanh eo cường tráng của anh.

Cô bị lửa nóng như thanh thép luyện của anh đánh tới, trước mắt chột tối đen lại, trong đầu không ngừng lên hình ảnh ba năm trước cô cũng bị anh làm nhục nhả ở nơi rừng hoang núi sâu, vừa đau đớn lại khó chịu, nhưng vẫn không nhận được mà lui mông về sau, muốn trốn tránh khỏi anh.

Anh nhếch môi cười, khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo, trong mắt lóe lên tia sáng sắc bén. Tô Đại Lận, em đã không thể trâu vào thì cũng không thể trốn được đâu! Cứ chờ bị phạt đi! Con mồi trước khi chết phải giãy dụa mới vui!

Anh nâng mông mềm mại của cô lên, chuẩn bị mạnh mẽ tiến vào...

“...” Nhưng di động của anh lúc này đột nhiên vang lên, rung đến chấn động cả bàn làm việc, âm thanh 'ong ong' trong đêm tối lại càng nghe được rõ ràng, hoàn toàn che lấp hơi thở bất ổn của anh. Thân thể anh khẽ động, buông mạnh chân Đại Lận ra, đi tới nghe điện thoại.

“Ừ” Anh nhận điện thoại, áo mũ chỉnh tề ngồi ở trên ghế sofa mặc quần của mình. Nhưng áo khoác cùng quần lót của Đại Lận đều bị anh xé hỏng rồi, thấy anh đột nhiên rút ra rồi đi, cô vội vàng trở mình cuộn người xuống mép giường, không may lại bị ngã xuống đất, giãy dụa muốn đi về phía cửa.

“Vâng, con bây giờ đang ở ngoài, ba có chuyện gì?” Anh một bên nghe điện thoại, một bên đứng dậy đi tới chỗ Đại Lận, cúi người xuống, một tay đã tóm được Đại Lận đang nằm trên đất, đi vào phòng vệ sinh.

Đèn trong phòng vệ sinh rất sáng, anh dùng chân đá cửa đóng lại, đặt Đại Lận xuống, cánh tay ôm sát eo cô, nhìn cô trong gương.

Chỉ thấy áo cô bị mở ra một nửa, một bên bầu ngực bị lộ ra bên ngoài, núm hồng mềm mại đáng yêu mà gợi cảm, như đang dụ dỗ anh đến nhắm nháp, một bên khác được bao bọc trong nội y, hơi gồ lên. Bên trong váy cũng không mặc gì, đôi chân trắng nõn lộ ra khiến cho huyết mạch đàn ông sôi sục.

Cô muốn chạy đi, không ngừng vùng vẫy cào cào trong lòng anh.

Mà anh vẫn một bộ hoàn hảo, quần áo chỉnh tề.

“Duệ Triết, ba chỉ nói một câu, hôm nay con bắt người nào đi, liền lập tức trả về chỗ cũ cho ba! Đừng khiến cho Đằng gia ta mất mặt!” Trong điện thoại truyền đến giọng nói nghiêm khắc của ba Đằng, ngay cả về mặt cũng nghiêm túc không có một chút qua loa, “Bây giờ cho con nói với mẹ Tiêu nói mấy câu!”

Sắc mặt Đằng Duệ Triết đột nhiên trầm xuống, cánh tay đang siết chặt Đại Lận thoáng buông lỏng, gương mặt tuấn tú bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh. Tiêu đại thiếu cũng thật to gan, không chỉ tới Đằng gia tìm người, còn tự đưa mẹ mình đến đó nữa!

“Tiêu Đằng cháu trai à, bác gái thật sự là bất đắc dĩ mới phải đến nhà hỏi thăm Đằng lão gia, đã quấy rầy rồi. Hôm nay vốn là ngày Tiêu tử đính hôn, nhưng thân thể bác gái không khỏe, mới không kịp đến bữa tiệc, không ra mặt được, thế nên mới khiến cho mọi người tưởng rằng Tiêu gia không cho Đại Lận vào cửa. Thực ra, bác gái rất thích đứa nhỏ Đại Lận này, đồng ý nhận nó làm con dâu, chính là muốn tham gia lễ đính hôn của hai đứa, chỉ là đột nhiên lại phát bệnh, nên phải ở nhà nghỉ ngơi một chút. Bác gái muốn xin cháu trước khi tin tức bị lộ ra ngoài, hãy đem Đại Lận trở về đây, tránh cho mọi người rùm pha!” Đầu bên kia truyền đến giọng nói uyển chuyển của mẹ Tiêu, âm thanh không nhanh không chậm, những cũng lộ ra chút ý tứ nghiêm khắc.

“Đại Lận dù sao cũng đã đính hôn với Tiêu Tử, trên các tờ báo, tạp chí lớn nhỏ đều đã đăng tin, mọi người ai cũng biết rồi. Nếu cháu lại làm ra chuyện gì khác với Đại Lận, đó không chỉ là bôi nhọ thể diện Tiêu gia, còn có thể diện của hai nhà Trâu - Đằng nữa! Trâu gia sẽ không dễ dàng tha thứ cho cháu trước lễ đính hôn lại gây ra chuyện rùm pha như vậy, mà Tiêu gia chúng ta cũng xấu mặt không thôi! Cháu trai, mong cháu nghĩ kỹ rồi hãy làm!”

Duệ Triết lạnh lùng cười, quần chặt lấy Đại Lận đang vùng vẫy trong lòng anh, khóa chặt cô lại, trầm ngâm trong một khắc, đôi mày kiếm đen dày khi phách nường cao: “Nếu, tôi không đưa người trở lại thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Là dục vọng chứ không phải tình yêu!

Duệ Triết cười lạnh, ôm chặt Đại Lận, trầm ngâm một lát, nói: “Nếu, tôi không đưa người trở lại thì sao?”

“Chỉ vì Tiêu Tử yêu Đại Lận, Tiêu gia mới đồng ý chấp thuận, không cần tiếng tốt, hậu quả thế nào cũng mặc! Dù nói đoạn tuyệt quan hệ với Tiêu Tử, nhưng ta vẫn không nỡ mất đi con mình, quyết định gọi bọn nhỏ trở về, thừa nhận chuyện hôn sự của chúng! Nhưng cháu lại làm vậy? Cháu yêu Đại Lận sao? Chỉ vì cô gái đó, mà hai nhà Trâu - Tiêu trở thành thù, cháu thấy có đáng không?” Tiêu phu nhân liên tục khuyên nhủ anh, “Cháu tốt như vậy, đâu thiếu phụ nữ bên cạnh, không cần vì một người phụ nữ cháu không yêu thương, mà khiến hai nhà chúng ta trở mặt, gây tai tiếng cho ba cháu! Nhưng nếu cháu thật sự yêu Đại Lận, vậy phải để cho Đại Lận quyết định, không được ép buộc cô bé!”

Yêu Đại Lận sao?

Đặng Duệ Triết ngắt điện thoại, mắt nhú lại, bình tĩnh nhìn khuôn mặt tiểu tụy của Đại Lận, phát ra một tiếng cười lạnh. Ánh mắt sâu thẳm cuối cùng lại dừng ngay bầu ngực của cô, nhìn chăm chăm thân hình nhỏ nhắn khêu gợi, vùng dưới bụng đột nhiên nóng lên, ‘người bạn nhỏ’ phút chốc lại trở nên cực kì anh dũng.

Đây là dục vọng, là dục vọng của người đàn ông trưởng thành đối với cơ thể non nớt của một cô gái trẻ. Chỉ vì không được đáp trả, bị cô cự tuyệt, mới không thể nhẫn nhịn, nảy sinh giận dữ. Còn tình yêu, căn bản chưa từng tồn tại!

Cô trong mắt anh, tốt lắm thì chỉ có thương hại cùng áy náy, thương hại bộ dạng yếu đuối sau khi ra tù của cô, áy náy vì năm đó đã làm tan nhà nát cửa của một cô gái vừa lên mười sáu tuổi!

Vậy mà chỉ vì cô, anh khiến hai nhà Trâu – Tiêu từ bạn thành thù, gây phiền toái cho ba, đáng chỗ nào chứ?

Anh không sợ mối quan hệ của hai nhà bị phá vỡ, mà không ngờ người phụ nữ này luôn miệng gọi ‘Tiêu Từ’, vút nhẩn cầu hôn của anh mà khiến anh mất đi lí trí, là chuyện không thể nào xảy ra! Trên người cô trừ nhu nhược ra, còn cái gì có thể hấp dẫn anh sao?

Không có. Ngoài bộ dáng nhỏ nhắn gợi cảm, kiên cường như một bụi cỏ, suýt chút nữa đã tự sát trong ngục giam, may ra còn có thể khiến anh để ý, còn lại trước kia toàn bộ là điều mà anh ghét nhất.

Làm sao có thể yêu một người phụ nữ mà bản thân anh ghét cay ghét đắng?

Tiêu gia bây giờ vì chuyện đính hôn của Tiêu Từ đành phải chấp nhận, Tiêu phu nhân cuối cùng vẫn phải nhận Tô Đại Lận làm con dâu, để bảo vệ con trai cùng danh tiếng. Thậm chí cùng Đặng gia, ra lệnh cho anh phải đưa Tô Đại Lận trở về, quanh đi quẩn lại cũng chỉ vì giữ thể diện cho gia đình!

Tiêu phu nhân có thể rộng lượng đến thế, quả thật làm cho anh phải cứng họng! Căn bản anh nghĩ rằng, Tiêu gia cùng Tiêu Từ tuyệt đoạn quan hệ, bà sẽ không xen vào chuyện của Tiêu Từ nữa! Không ngờ, Tiêu phu nhân chẳng những không tức giận, còn đồng ý, chính thức thừa nhận thân phận con dâu của Tô Đại Lận!

Có phải anh nên đưa Tô Đại Lận trở về?

Anh cup mắt, một lần nữa nhìn chăm chú vào Đại Lận toàn thân run lẩy bẩy, đôi mắt như biến thành hố sâu muốn nuốt chửng bộ dạng nhỏ nhắn, lạnh lùng cười, bày tay to đang yên vị trên cổ, chậm rãi chuyển xuống bờ vai đang run lên từng hồi, di chuyển xuống một chút nữa, chạm vào nhũ hoa đang trong trạng thái lửa lò, bị bầu ngực căng tròn kích thích, mãi không buông tay.

Ngực và cơ thể của người phụ nữ này như đậu hủ, mềm lại mịn màng. Cả bộ dáng nhỏ trắng muốt, đầy đặn, đáng yêu lại gợi cảm...Cô gái tuyệt đẹp này, đương nhiên tên Tiêu Từ kia muốn sở hữu!

“Đừng chạm vào tôi!” Đại Lận run lên, thân mình co rụt lại, giãy dụa kịch liệt.

Cô không khóc, đôi mắt đẹp xẹt qua tia thống hận, tức giận nhìn chăm chăm Đặng Duệ Triết.

Đặng Duệ Triết không quan tâm đến ánh mắt của cô, tàn bạo giữ chặt vai, rất nhanh xoay người cô lại, hung hăng đặt cô trên bồn rửa tay, mạnh mẽ tuột chiếc váy của cô, lộ ra cặp mông trắng nõn căng mịn!

Bàn tay to lớn từ phía sau ôm trọn bầu ngực đầy đặn, anh muốn chiếm đoạt cô ngay tại đây.

“A, Đứng!” Đại Lận khóc lóc kêu gào, gương mặt hoàn toàn biến sắc, rần cắt chặt vào môi, máu chậm chậm chảy ra, đôi mắt ngấn lệ xinh đẹp như nước: “Duệ Triết, đừng đối xử với tôi như thế! Ba tôi đã qua đời, tôi không dám quẩn quýt lấy anh nữa, làm ơn tha cho tôi! Tôi sẽ quay lại nhà tôi, sẽ vào trại cải tạo...”

Giọng cô khàn đặc, môi khẽ run, con ngươi đen láy như vỡ nát, trông cô như hồn lìa khỏi xác.

Đặng Duệ Triết nhìn cô trong gương, trong khoảng thời gian ngắn, nghĩ về ba năm trước đây, đem cô gái mười sáu tuổi đặt dưới thân, lột sạch quần áo, làm nhục cô, phía trước còn có thể nhìn thấy cô trong gương rõ ràng!

Anh đột nhiên giật mình, chậm rãi buông tay ra, phát hiện cô như muốn chịu không nổi những cú sốc lớn, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, môi mím động còn vương chút máu tươi. Anh đỡ lấy thân hình mềm mại, ôm vào trong ngực, gỡ ra sợi dây trói tay cô, nhú mày nhìn vết sẹo của việc tự sát để lại.

Lát sau, anh tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, ném vào bồn cầu, ôm cô trở về phòng ngủ.

--

Đại sảnh Đặng gia.

Tiêu phu nhân cơ thể mang bệnh chờ đợi cả một buổi tối, gọi điện thoại lần hết lần này đến lần khác, Đặng Duệ Triết tắt máy di động, cuối cùng vẫn không có ai quay về.

Lúc này, ba Tiêu Tử gọi điện đến giọng giận dữ: “Tiêu Tử nó muốn đi như thế, bà cứ để cho nó đi! Tên tiểu tử bất hiếu này nếu đầu chưa rơi máu chưa chảy, thì cả đời cũng không biết nỗi khổ tâm của cha mẹ! Tôi coi như không có nó là con! Bà cũng đừng ngồi đó mà mong ngóng hai đứa nó trở về, bọn chúng muốn đính hôn hay kết hôn gì, tôi cũng mặc kệ! Tô Đại Lận bây giờ mất tích, cũng không can hệ gì đến Tiêu gia! Con tôi không có, con gái Tô gia muốn trở thành con dâu tôi sao, cả đời này tôi cũng không thể chấp nhận một đứa con dâu như thế! Muốn tìm ai thì để thẳng con hư đốn đó tự mình tìm, người của nó, nó lo liệu.”

Mẹ Tiêu đau buồn, thần sắc tiêu tụy, giọng nói mang theo chút nức nở: “Lão Tiêu, nếu tối hôm qua chúng ta đồng ý cho Tiêu Tử, chắc chắn sẽ không phát sinh chuyện này. Tính tình Tiêu Tử, tôi biết rõ, chúng ta cần cảm cảm nó, nó cần hành động quyết liệt hơn. Chúng ta đừng trì hoãn nữa, con bé Đại Lận đó thực rất cực khổ, không cha không mẹ, thử chấp nhận một lần xem sao. Tuy tiếng tăm không tốt, nhưng so với Tiêu Tử vẫn tốt hơn nhiều, ít ra sau này người ta cũng không làm mất mặt Tiêu gia.”

“Chúng ta nhượng nhịn chưa đủ sao? Nếu lần này bà tiếp tục nhượng nó, mình lùi một bước chúng ta tiến một bước, Tiêu gia chắc chắn sẽ không còn nữa! Lập tức quay về cho tôi, đừng xen vào chuyện của bọn nhỏ nữa!” Ba Tiêu Tử hét lên, giận tím mặt ngắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Giam cầm cô, dịu dàng quan tâm (1)

Mẹ Tiêu nặng nề thở dài một tiếng, trên mặt vẫn còn có chút buồn khổ, nói với cha Đăng: “Mặc dù tối hôm qua có ầm ĩ với Tiêu Tử, nhưng suy nghĩ lại một chút, mất đi đứa con này đau khổ biết chừng nào. Tiêu Tử chính là huyết mạch của Tiêu gia, nó nói muốn kết hôn thì cứ để nó cưới, chỉ cần nó không bỏ mặc cha mẹ bỏ công sinh dưỡng, ở bên ngoài chịu khổ là được. Lúc này đây, xin thứ lỗi cho tôi nói một câu thất lễ, đứa nhỏ Duệ Triết này, quả thật không nể mặt mũi Tiêu gia, khiến cho tôi cảm thấy thật thất vọng. Đăng lão, cho dù Tiêu gia có phản đối hôn sự, không muốn rước Đại Lận vào cửa, nhưng Tiêu Tử đã công khai thân phận của Đại Lận ra ngoài, xác định rõ quan hệ của hai đứa, nó đúng là không nên cướp người! Mặt mũi của Tiêu Tử đặt ở đâu, vị trí của Tiêu gia chúng tôi đặt ở đâu?!”

Mây rậm của ba Đăng nhũn lại, chậm rãi an ủi: “Em dâu hãy bớt giận, hôm nay là ngày Tiêu Tử đính hôn, nhất định sẽ mang người trở về. Nếu như nó không về, Đăng gia tôi nhất định sẽ đoạn tuyệt quan hệ với nó, không nhận thẳng con này, Trâu gia cũng sẽ chẳng buông tha nó! Sức khỏe em dâu không tốt, trước hãy về nghỉ ngơi đã.”

“Không đợi được cháu trai mang người trở về, trong lòng tôi cũng chẳng dám buông lỏng.” Mẹ Tiêu ôm ngực, tiếp tục lo lắng.

Lúc này, người nhà họ Trâu đến, quyền cao chức trọng, bí thư Trâu uy phong lẫm liệt cùng con gái, tây trang, giày da, nét mặt toả sáng, mục đích đến là hỏi Đăng Duệ Triết đã đi đâu. Gặp mẹ Tiêu ở đó cũng có phần kinh ngạc.

Nữ chủ nhân của Tiêu gia này cũng vừa làm xong giải phẫu, cơ thể suy nhược, tại sao lại tự mình đến Đăng gia thăm hỏi thế này?

Mẹ Tiêu cười khách khí, hơi máy móc mở lời chào với Trâu bí thư, nói rằng tìm lão Đăng có chút việc, chờ uống rượu mừng hai nhà Đăng - Trâu.

“Tôi hôm qua đến giờ vẫn chưa liên lạc được với anh ấy! Nên cháu và ba rất lo lắng, liền đến hỏi thăm.” Trâu Tiểu Hàm ở một bên cất giọng thanh thúy, hé ra khuôn mặt mỉm cười trắng nõn, giọng nói khéo léo đưa đẩy, giống một đứa bé: “Bác trai, anh Duệ Triết làm sao vậy? Hôm qua anh ấy còn tăng ca ở công ty mà, thư kí nói anh ấy đi ra ngoài bàn chuyện công việc, mãi cho đến hôm nay vẫn chưa liên hệ được. Thấy lễ đính hôn sắp diễn ra, nên mới lo lắng đến xem.”

Sắc mặt của ba Đăng và mẹ Tiêu thoáng buồn bã, không đem chuyện kia nói ra.

Bí thư Trâu liền cười nói với mẹ Tiêu: “Hôm qua là ngày đính hôn của cháu Tiêu, lúc Trâu mỗ tôi biết được tin tức còn chưa kịp đến thì buổi lễ đã tổ chức kết thúc rồi. Xin thủ trưởng Tiêu* và phu nhân thứ lỗi cho sự chậm trễ của Trâu mỗ tôi, chờ lễ kết hôn lần sau của cháu nó, tôi nhất định sẽ bù đắp.”

(ed: *chẳng biết ba Tiêu làm gì, theo QT thì là vậy, sai sót gì sẽ sửa lại sau nhé)

Mẹ Tiêu nghe vậy sắc mặt càng thêm âm trầm, không biết phải nói làm sao, nhưng cũng không thể không mở miệng cười giữ chút thể diện.

Lông mày phu nhân bí thư Lam thị hơi nhướng lên, cười cười, chúc mừng nói: “Tiêu Tử vừa khỏi ngộ lịch sự lại tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tương lai nhất định là tiền đồ vô lượng, so với Tiêu thủ trưởng chỉ có hơn chứ không kém. Tiêu phu nhân xin bớt ưu buồn, giải quyết xong chuyện đại sự của con cái, về sau sẽ chỉ chờ hưởng phúc của con cháu thôi.”

Bà ta khách sáo cười cười, môi mông khê động, trong mắt rõ ràng mang theo tia châm chọc cùng kiêu ngạo, còn quay đầu làm như khách khí nói với con gái: “Tiểu Hàm kia, xem con và anh Duệ Triết của mình đính hôn cũng chỉ sau nhà bác Tiêu có một ngày, về sau bốn người các con liền cưới cùng ngày đi, cùng ngày xuất giá với Đại Lận, để Trâu gia chúng ta được hưởng chút hào quang của bác Tiêu con.”

“Dạ, vậy cũng được ạ!” Tiểu Hàm đơn thuần hai mắt trong suốt, gật gật đầu hé miệng cười, nhìn mẹ Tiêu nói: “Anh Tiêu Tử là một người anh trai tốt, vẫn

luôn quan tâm chăm sóc cho Tiểu Hàm, nhiều năm qua tiểu Hàm vẫn luôn không biết nên báo đáp thế nào, bác gái xin người hãy bớt đau buồn, sau khi kết hôn, Tiểu Hàm sẽ lặng lẽ nói cho anh Tiêu biết một ít bí mật của Đại Lận, nhất định không để anh Tiêu từ bị khi dễ.”

“Mọi người quá khách khí rồi, là Tiêu gia chúng tôi hưởng phúc nhờ nhà Trâu bí thư mới đúng.” Mẹ Tiêu cười gượng ép, ánh mắt khẽ chuyển, mặt mày lo lắng không thôi.

Phu nhân bí thư nhìn thấy vậy, trong lòng đã sớm rõ ràng mọi chuyện, không tiếng động khẽ hừ mũi khinh thường một cái, nhưng mặt mày lại ung dung, tươi cười dịu dàng, hếch cằm kiêu ngạo.

Tiêu gia ở Cẩm thành cũng được coi là một gia tộc lớn có danh tiếng, đời đời làm quan, chẳng mấy chốc mà cường thịnh, cho nên lời nói ít nhiều cũng có chút sức nặng. Nhưng hôm nay, con trai nhà bọn họ lại lấy đứa con gái phóng hỏa nhà Tô gia, quả thực là hủy hoại thanh danh gia tộc, làm trò cười cho mọi người.

Con gái Tô gia thuộc loại tầng lớp nào, trong lòng mọi người đều đã rõ, dung mạo, phẩm hạnh so ra vẫn còn kém Tiểu Hàm một phần. Hơn nữa thì trưởng Tô đã qua đời, Tô gia bị diệt vong, cho dù là ai lấy ai cũng đều gặp xui xẻo.

Năm đó thanh danh của Tô Cẩm Phong cũng không được tốt cho lắm, nghe nói cũng là một cô nhi, không nơi nương tựa, dựa vào năng lực của bản thân từng bước một leo lên vị trí thị trưởng thành phố, ở tòa nhà thị chính luôn luôn lấy bộ mặt quan thanh liêm để giao huấn kẻ dưới. Vậy mà sau khi bị bắt, bao nhiêu tội lỗi bắt đầu được khai ra, nào là tham ô nhận hối lộ, lạm dụng chức quyền, còn liên quan đến một số dự án công trình, mỗi lần bị ban kỷ luật kiểm tra, đều lôi ra được cả đồng tội danh!

Cũng may lão Trâu nhà bà không có tham dự vào, bằng không sẽ bị khai trừ tận gốc, hủy hoại Trâu gia nhà bà ta! Khiến cho Tiểu Hàm của bà ta không thể gả vào nhà họ Đằng!

Bây giờ, con trai nhà họ Tiêu lại hạ mình chiếu cố chấp nhận Tô Đại Lận, kẻ không biết xấu hổ như vậy mà đứa con trai này cũng muốn! Chỉ là như vậy cũng tốt, cưới Tô Đại Lận này đi, sẽ không còn kẻ nào, mặt dày mày dạn suốt ngày quẩn quít lấy Duệ Triết nữa, Tiêu thủ trưởng cũng không tiếng động mà ép Tiêu tử cưới Tiểu Hàm nữa, không còn suy nghĩ đến liên hôn chính trị giữa hai nhà Trâu - Tiêu nữa.

Trước chưa nói đến chuyện bà ta không thích Tiêu Tử làm chồng của Tiểu Hàm, Đằng gia và Tiêu gia so ra bên nào có tiếng tăm hơn? Đương nhiên là Đằng gia rồi. Chỉ có Đằng gia tiếng tăm lừng lẫy mới xứng đôi với Trâu gia nhà bà, mới có thể làm cho Trâu gia nhà bà ta có được danh tiếng hiển hách! So với Tiêu gia kia, thanh danh cùng địa vị vẫn còn xếp sau Trâu gia nhà bà, bà ta còn chưa để vào mắt đâu, hôn lễ về sau chỉ có Tiêu gia hưởng ké ánh hào quang của Trâu gia nhà bà ta thôi!

Vừa rồi bà ta nhìn thấy vẻ mặt Tiêu thị này có chút tự ti, bà ta thật muốn cười lớn một trận, cười Tiêu thị bà ta đáng đời, không nên thuận theo ý muốn của con trai, cưới một cái tai họa vào nhà! Định hôn mới chỉ là mở màn thôi, nhiều chuyện hay ho vẫn còn ở phía sau! Xem hai người mẹ chồng con dâu các người sau khi tham dự yến tiệc có bị người ta cười chết không! Nhìn con dâu tốt nhà bà mỗi ngày bị người ta lôi lên bàn mổ xẻ từng vết nhơ trước đây, xem như trò cười mà bôi nhọ thể diện của Tiêu gia!

Nhưng châm chọc thì châm chọc, bà ta cũng mang thân phận phu nhân bí thư, lúc nào cũng cần đoan trang nhã nhặn, dù có nhiều chuyện hay* muốn nói nhưng cũng chỉ có thể nhin ở trong lòng, cười một mình trong lòng. Haha, quan gia loại này bà ta đã nhìn thấy nhiều, không chỗ nào không kết thúc trong bi kịch, cuối cùng hao tổn tâm huyết, thanh danh bị hủy hoại, chỉ là không ngờ tới Tiêu gia cũng làm vậy như vậy, cưới một thiên kim tiểu thư không có giáo dục lại đã từng ngồi tù, để cho người ta chê cười.

Mẹ Tiêu đã sớm nhìn thấy ý tứ chế nhạo chột lóc lên trong mắt Lam thị, chỉ mở to mắt nhìn xuống đất.

Bí thư thị ủy đối với ganh đua của đám phu nhân không có hứng thú, nhìn nhìn thời gian, hỏi ba Đằng: “Duệ Triết còn khoảng bao lâu nữa thì về? Nửa giờ nữa là bắt đầu cử hành lễ đính hôn rồi!”

Sắc mặt ba Đằng lạnh tanh, cũng không nói cười tùy tiện, đang chờ quản gia gọi điện thoại cho Đằng Duệ Triết.

Nhưng di động vẫn tắt máy.

Trâu Tiểu Hàm thấy vậy cũng lấy di động của mình ra gọi, thất vọng khẽ cắn môi hồng, quay đầu nhìn mẹ mình.

Phu nhân bí thư nhú nhú đôi mày thanh tú, trong lòng bỗng nhiên lộp bộp rơi xuống, có chút bất an.

Đại Lận ngủ mê man lấy tay che trán, từ từ tỉnh lại, nhìn phòng khách sạn sáng loáng.

Trùng phật đã kết thúc sao? Giường đâu? Chỗ này trông có vẻ rộng rãi sáng sủa, hình như không phải biệt thự hoang vu trong núi kia....

Cô dừng lại một lúc, đột nhiên vội vàng từ trên giường bật dậy, lấy drap giường bao chặt chẽ lấy thân thể mình, cố gắng tỉnh táo lại!

Chỗ này không phải biệt thự trong núi sâu ba năm trước, mà là khách sạn! Cô bị bắt tới đây! Tiêu Tử vẫn còn đang tìm cô!

Vội vàng quần lấy drap bò xuống giường, tìm kiếm quần áo của mình, cúi đầu, lại phát hiện ra bản thân đã mặc quần áo hoàn hảo, không hề hở lộ một chút da thịt nào. Nhưng nhìn trên tay cô không thấy nữa, chỉ mình nhẫn đính hôn là không thấy.

“Nhẫn đâu?” Cô gấp đến phát khóc, ngồi trên mặt đất tìm khắp mọi nơi, sờ tới sờ lui.

Làm sao cô có thể đánh rơi nhẫn của Tiêu Từ tặng cho cô chứ, làm rơi ở chỗ nào rồi.

Cái nhẫn này mới vừa đeo trên tay cô, đại biểu hứa hẹn của Tiêu Từ đối với cô, trân quý mà duy nhất. Nếu như cô làm mất, lại còn bị hủy đi sự trong sạch, còn mặt mũi nào mà đi gặp Tiêu từ chứ?

Cô tìm từ phòng ngủ đến phòng vệ sinh, nằm sấp ở trên bồn rửa tay lần mò, tìm không thấy, ngẩng đầu, lại thấy bản thân mình trong gương với hai tròng mắt đỏ ửng cùng cấn cổ xanh xanh tím tím.

Chính tại nơi này, thân thể của cô bị Đằng Duệ Triết nhìn thấy hết, anh ta hung hăng áp cô ở chỗ này, thô lỗ vén váy của cô lên...

“Không!” Cô đau lòng hét lên một tiếng, xoay người vội vàng chạy ra bên ngoài, trốn bên cạnh cửa phòng, vừa kéo mở cánh cửa, liền dễ dàng mở được, vọt chạy ra hành lang.

Ngoài cửa cũng không ai ngăn chặn cô, tĩnh lặng không một tiếng động, giống như trên đời này chỉ có một mình cô.

Cô vừa mừng vừa lo đến phát khóc, giống như đã trốn thoát khỏi nhà tù tăm tối, sốt ruột đi tìm Tiêu từ của cô, về nhà.....

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Giam cầm cô, dịu dàng chăm sóc. (2)

Đằng Duệ Triết thông thả bước giữ đám nữ cảnh ngục, vô cùng kiêu ngạo, ánh mắt như kiếm, lạnh lùng nhìn đám nữ cảnh ngục khiến người ta rét run, hai tay chân luống cuống, không dám lơ là một giây. Một bộ phận nữ tù nhân đứng ở chỗ lưới sắt thông khí trong nhà, tập luyện theo nữ huấn luyện viên, tay chân chơi bóng trật tự rõ ràng. Một bộ phận nữ tù khác thì đang lao động cải tạo, đứng bên hàng rào sắt, khát vọng nhìn thế giới bên ngoài.

Bọn họ mặc áo tù nhân màu vàng đất giống nhau, móng tay cắt ngắn ngắn, tay chân lạnh lẽo lu lợt, phản ứng linh hoạt, trước sự giám sát của đám cảnh ngục, thật cẩn thận chạy tới chạy lui.

“Đằng tiên sinh, đây là nơi Tô tiểu thư từng lao động cải tạo để sớm mãn hạn tù.” Nữ cảnh ngục chỉ vào một vị trí trước máy may, thực hiện nhiệm vụ giải thích cho thiếu gia, thái độ ôn hòa, “Chủ yếu cô ấy phụ trách đập máy và nghiền sỏi, mỗi ngày làm việc sáu tiếng, sáng ba tiếng tối ba tiếng, giữa buổi còn có thời gian nghỉ ngơi.”

Đằng Duệ Triết lạnh lẽo liếc mắt một cái, môi mỏng như một lưỡi đao sắc bén, dừng trước mặt của nữ cảnh ngục, điềm nhiên nói: “Mỗi ngày Tô Đại Lận chỉ làm việc vài giờ sao?” Anh dùng ánh mắt quét về bốn phía, cuối cùng nhìn chăm chăm vào một nữ tù đang toát mồ hôi lạnh, hỏi, “Cô nói cho tôi nghe xem! Bản thiếu muốn biết, tại sao cô ấy lại bị bệnh bao tử nghiêm trọng như vậy!”

“Quy, quy định là năm đến sáu giờ, nhưng bình thường cô ấy thường ở lại làm thêm, làm đến khuya mới đi ngủ..... Hôn nữa ở trong ngục cô ấy không chịu ăn cơm, dùng phương thức tuyệt thực để phản kháng...”

Nữ tù sợ hãi rụt rè nói, chui thẳng vào đám người, không muốn mình trở thành trung tâm để mọi người chỉ trích, “Tôi nhớ rõ ràng mỗi lần tiếng còi báo động vang lên, đều là Tô Đại Lận chạy trốn, chạy từ đập nước này sang đập nước khác, vừa khóc lại la. Tuy rằng tôi chưa hề ở trong phòng giam cùng cô ấy, nhưng rất nhiều lần nhìn cô ấy khóc lóc ở nhà ăn, đem đồ ăn hất đi hết, bảo rằng muốn ra ngoài. Hôn nữa trong dây chuyền sản xuất, cô ấy thường xuyên làm sai, mỗi lần đều phải làm lại, liên lụy đến cả một nhóm người.....”

“Chuyện đó giăng co trong bao lâu?” Anh nhíu mi lại, ánh mắt lạnh hơn mấy phần.

“Vẫn đều như vậy, nhất là năm thứ nhất, cô ấy trực tiếp hất đồ ăn của nhà ăn chuẩn bị, nói muốn gặp cha thị trưởng của cô ấy, bởi vậy chúng tôi mới hiểu ra cô ấy là đại tiểu thư con nhà quan. Cảnh ngục cho chúng tôi đọc báo, đi học, đi làm công, cô ấy lại khóc, nói rằng muốn gặp anh Duệ Triết của cô ấy... Kỳ thật so với người khác, cô ấy đã được hưởng đặc quyền, ăn cơm có thịt, nơi ở rộng rãi, tính tình đại tiểu thư càng ngày càng bộc lộ...”

“Đưa tôi đến xem nơi cô ấy từng bị giam!” Mi Đằng Duệ Triết chẳng nhíu chặt, lạnh nhạt nói với nữ cảnh ngục.

“Vâng, Đằng thiếu gia!” Nữ cảnh ngục nghe lệnh xoay người bước về phía trước.

Trong khu nhà tù mỗi gian chứa bốn người, giam giữ các loại phạm nhân khác nhau, mỗi phòng có sáu, bảy cái giường và tám cái tủ, xem như rộng rãi.

Đằng Duệ Triết bình tĩnh nhìn chiếc giường Tô Đại Lận từng ngủ, trong đầu hiện lên hình ảnh cô nằm co ro trong căn phòng này ngủ. Cô luôn luôn khóc,

cuộc mình thành một cục, nằm ở đây cắt cổ tay tự sát, miệng gọi tên cha, anh Duệ Triết, cô độc mà tuyệt vọng... Thì ra, năm đó khi Tô thị trưởng qua đời, cô cũng đã muốn chấm dứt sinh mệnh của mình, khiến cho Tô gia mất đi huyết mạch cuối cùng.

Anh lẳng lẳng nhìn thoáng qua, nhìn ba cái phòng ngủ, đi vòng quanh một lượt.

“Đằng tiên sinh, ở trong ngục giam Tô tiểu thư sống rất tốt, có được cải cách giáo dục, cố gắng tiến tới, chịu khổ nhọc, nhưng vẫn là một đứa bé cứng đầu, năm đầu tiên trong tù vẫn không chịu ăn cơm mà tuyệt thực, khiến cho mắc bệnh bao tử, hơn nửa ngày đêm lao lực cải tạo, vì muốn nhận ít tiền công, làm cho thân thể mang bệnh rồi.” Cảnh ngục ở một bên giải thích, nhắm mắt theo sau đuôi anh, “Bác sĩ vẫn còn lưu giữ báo cáo sức khỏe của Tô tiểu thư, Đằng tiên sinh có thể đi xem thử.”

Đằng Duệ Triết thông thả bước tới cửa, quay đầu lạnh nhạt nói: “Ba năm nay, Giám ngục trưởng Lí đến đây bao nhiêu lần?” Chết tiệt, ba năm nay anh không đến thăm tù, lời dặn dò giám ngục trưởng chỉ giam Tô Đại Lận một mình đã biến thành lời nói suông hay sao!

“Ba năm trước đây ngục trưởng Lí đã bị điều đi rồi, bây giờ ba tháng ngục trưởng mới đến đây một lần.”

“Nguyên nhân gì mà bị chuyển đi?” Khuôn mặt tuần tú trở nên lãnh khốc, phát hiện trong ngục giam có rất nhiều chuyện mà anh không hay biết!

“Bị chuyển đến làm tổng cảnh giám, ba năm trước đây đã bắt đầu nhậm chức.” Nữ cảnh ngục cung kính nói, mời anh ra khỏi gian nhà tù đến phòng khách, nhiệt tình chiêu đãi, “Đằng thiếu gia, mời đi bên này.”

Đằng Duệ Triết nhìn đồng hồ, nở nụ cười lạnh ác, đồng ý đi gặp vị ngục trưởng mới.

Ngục trưởng mới báo cáo với anh rằng, sau khi Tô tiểu thư vào tù một tháng, ông ta đã được chuyển đến nhậm chức. Không nhận được dặn dò gì đặc biệt, cho nên đem Tô Đại Lận giam giữ như những tù nhân khác, giam chung trong phòng 4 người, đồ ăn của cô có nhiều hơn người khác một phần thịt.

Nhưng Tô tiểu thư không quá cảm kích, thường xuyên đánh đổ cơm, đòi tuyệt thực, ông ta cũng chẳng thèm quản nữa, mỗi ba tháng đến ngục giam một lần để thị sát, chưa từng nghe nói Tô tiểu thư sống không ổn.

Hơn nữa có vài lần Tô tiểu thư leo lên đập nước để bỏ trốn, ông ta đều nể mặt Tô thị trưởng, giảm bớt xử phạt, xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ.

“Đằng thiếu gia, tại hạ nghe nói ba năm này Đằng thiếu chưa từng đến thăm tù, cũng không có tài đóng góp cho nhà tù, đúng không?” Ngục trưởng vừa cười hỏi, không thẹn với lương tâm nhìn đại thiếu Đằng gia, chậm rãi nói tiếp: “Tại hạ cũng chỉ làm việc theo lẽ công bằng, tuyệt đối không thiên vị cho tù nhân quyền lợi nào, không để cho các cô ấy đi đường tắt, hưởng thụ đặc quyền; Mà là để cho các cô ở một môi trường yên ổn tiếp nhận giáo dục, sau này có thể bắt đầu lại cuộc sống.”

Đằng Duệ Triết nghe được sắc mặt liền trầm xuống, mày kiếm nhướn lên, hai mắt u lãnh, lạnh giọng chất vấn: “Đổi đãi bằng cách nào, có thể làm cho một cô gái khỏe mạnh mắc bệnh bao tử trầm trọng?! Nếu không phải chịu đói lâu ngày hoặc ăn phải đồ bẩn, làm sao có thể tích trữ thành bệnh nặng như thế!”

Lí ngục trưởng ngăn ra, ngậy người, nói: “Tô tiểu thư vẫn không chịu ăn cái gì, hoặc là không ăn theo giờ quy định, làm cho những người cai ngục không thể độc thức ăn. Đằng thiếu gia, như vậy đi, chuyện này tôi sẽ xem xét sau, hy vọng Đằng thiếu gia cho một chút thời gian. Dù sao tôi đây và Đằng thiếu gia cũng giống nhau, trong ba năm chưa từng gặp qua Tô tiểu thư lần nào, vẫn là cai ngục quản lý, giám sát cô ấy lao động cải tạo.”

Hai hàng lông mày Đằng Duệ Triết vừa động, lẳng lẳng nhìn ngục trưởng không nói lời nào, một thân lạnh lẽo bức người, ánh mắt u lãnh thâm thúy. Một lát sau, lẳng lẳng bước ra khỏi văn phòng.

Một lần nữa mở cửa phòng lao động cải tạo của các phạm nhân, nhìn chiếc máy Đại Lận đã từng làm việc.

Thì ra đây là cuộc sống suốt ba năm của Đại Lận, mỗi ngày mỗi đêm đều làm việc cùng máy móc, bị những mũi kim sắc nhọn đâm, khâu những đường may trên quần áo. Lúc lao động cải tạo, dưới ánh nắng gay gắt mà làm việc khổ cực, khuôn vác, đào bới, làm bia ngắm, thậm chí có khả năng còn phải đi sửa đường, mở núi, trồng trọt, khiến cho đôi tay bé nhỏ kia trở nên thô ráp như thế...

Đây chính là bài học thử thách của cô, không có giám ngục trưởng nâng đỡ, không thể hưởng thụ đặc quyền, sự cải tạo và giáo dục nơi này đem một cô gái thiên kim ương ngạnh như cô, ép thành một cô bé mồ côi nhát gan, làm cho cô biết, làm người khác đau khổ phải trả một cái giá rất đắt, chuyện bản thân mình làm sai thì phải tự chịu trách nhiệm, đó chính là một Đại Lận trưởng thành.

Bởi vì trên đời này, không ai có nghĩa vụ phải trả giá cho sai lầm của cô, bị cô làm tổn thương; Đánh người chính là đánh người, phóng hỏa chính là phóng hỏa, không thể tha thứ...

Nhưng Đại Lận, khi em vẫn đang hai bàn tay trắng trong ngục, anh không hề đến thăm em, em cũng không nên nghĩ đến tự sát, mà phải biết kiên cường mà sống, thay đổi bản thân, sống một cách thoải mái. Chỉ có kiên cường, trưởng thành, tài năng mới làm cho người ta thay đổi cái nhìn về em, tiếp nhận em một lần nữa.

Có lẽ lúc ấy em vẫn còn quá nhỏ tuổi, nhất thời không chịu nổi đả kích mất cha, nghĩ đến bản thân mình đã phí hoài, nhưng bây giờ em đã đứng lên, trở nên kiên cường hơn, dùng một cách khác để sống tiếp, không được để bị ức hiếp nữa, không được dễ dàng buông tha cho sinh mệnh.

Ba năm nay Đằng Duệ Triết không đến thăm em, là vì anh chán ghét, bị em làm phiền đến sợ hãi, nên đã bỏ lỡ cuộc sống ba năm trong tù của em, khiến cho em đối với anh tâm như tro tàn. Nhưng hiện tại, anh chỉ muốn bồi thường cho em, bù lại những mất mát to lớn của em, không bao giờ để cho em phải đau khổ, không bao giờ để cho em phải trải qua cuộc sống khó khăn.

Không nhất định em phải vẫn còn yêu anh Duệ Triết như ngày xưa, anh cũng không ép em phải yêu anh, mà anh muốn em không chống đối anh, khiến anh tức giận, mất đi lí trí mà trừng phạt em! Căn bản anh và em không hề tồn tại tình yêu, em không còn thương anh Duệ Triết, anh Duệ Triết cũng chẳng yêu em, nhưng vì sao em mãi luôn cự tuyệt, suốt ngày anh em em em với Tiêu Từ, chuyện đó đối với anh là một loại vũ nhục rất lớn!

Lần đầu tiên anh vì phụ nữ mà mua sản phẩm dưỡng, chỉ muốn giúp em chăm sóc bản thân mình, giúp em trị bệnh bao tử, nhưng lại chẳng bằng một chiếc ô của Tiêu Từ! Sản phẩm dưỡng kia em chỉ thuận tay cầm, cái ô kia của Tiêu Từ thì liên quan gì chứ, thế mà em lại cố ý để quên, căn bản em chẳng để tâm ý của anh trong lòng!

Vội vã trở về từ Bắc Kinh, nhìn em bị thương đến chật vật, cơ khổ lại đáng thương, chẳng có Tiêu Từ bên cạnh, bước đi cũng khó khăn như thế, anh đã động lòng, nhất thời chỉ muốn chăm sóc cho em cả đời, bồi thường cho em cả đời, mà em, vô tình vứt bỏ nhân như thế!

Nếu Tiêu Từ tài giỏi vì em mà che gió che mưa, anh ta sẽ đến Bắc Kinh chậm hơn anh sao? Em sẽ bị người ta đánh đến mức mặt sưng đỏ, khóc đến đỏ hai mắt sao?

Em đính hôn cùng anh ta, chỉ là sự thị uy của anh ta với anh, biểu thị rằng anh ta đã công khai chiếm lấy em, Người đàn ông này chẳng hề chuẩn bị tốt chuyện gì cả, không thể làm tốt công tác tư tưởng cùng cha mẹ, cũng chẳng có năng lực đơn độc để đối mặt, chỉ biết nói ‘Yêu’ mà thôi!

Yêu, cái chữ này lần qua lộn lại mà nói, có thể làm ra cơm ăn sao? Mất đi sự che chở của cha mẹ, anh ta chẳng có gì cả, chỉ có không khí cho em ăn! Mà em lại cứng đầu, thủy chung như thế.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Gian cầm cô, dịu dàng chăm sóc (3)

Em đã nếm trải những tháng ngày thống khổ đó, từ một thiên kim thị trường đài các trong một đêm trở thành đứa nhỏ mồ côi với biến cố thảm khốc, nếu người đàn ông kia không đủ khả năng bảo vệ em, em cũng chỉ có thể bị đám kẻ thù ngày trước cười nhạo, vũ nhục, ức hiếp mà không có ngày nào được sống yên ổn!

Mà Tiêu gia đã bỏ mặc Tiêu Từ, hẳn ta còn có thể cho em phần bảo hộ này sao? Hẳn ta trừ bỏ vội vàng vàng đính hôn với em, còn có thể làm gì chứ?! Chẳng làm được gì cả! Hẳn ta chỉ có thể dựa vào thế lực nhà mình đằng sau lớp vỏ bọc thiếu gia thôi.

“A! Tiêu Từ.” Anh phát ra một tiếng cười lạnh, xoay người đi về, lấy điện thoại di động ra nhấn nút gọi đi.

Rất nhanh, điện thoại nhà họ Đằng đã được thông, bên kia nhận máy là ba Đằng: “Cho mày mười phút trở về khách sạn! Lễ đính hôn ba mày đã sắp xếp xong đâu đấy, bây giờ, lập tức trở về ngay!”

“Chuyển điện thoại cho bác gái Tiêu.” Anh nheo mắt cười, âm thanh không nhanh không chậm.

“Mây....” Ba Đằng càng thêm tức giận, nhưng vẫn đưa điện thoại cho mẹ Tiêu.

Mẹ Tiêu vừa nhận được điện thoại liền nói: “Sau khi đồng ý cho Tiêu Từ và Đại Lận lấy nhau, ta sẽ để hai vợ chồng chúng nó cùng nhau tiếp nhận Hồng Vũ, tham dự đủ mọi nơi, nâng đỡ Đại Lận từng bước một đứng lên.”

“Bác gái không hổ danh là 'nữ trung hào kiệt', chẳng những vì công ty mà dốc hết tâm huyết, mà đối với gia đình, còn dành hết tình yêu thương cho con trai yêu dấu, thật đáng khâm phục. Giúp tôi chuyển lời tới ba mình, lễ đính hôn cần phải dời lại một tuần, sau một tuần, nếu tôi không thay đổi tâm ý sẽ xuất hiện đúng giờ ở tiệc cưới! Vậy đi, a ~” Nhếch môi cười lạnh lùng, quả quyết cúp điện thoại, đôi mắt thâm sâu lóe lên u quang lạnh lẽo.

Việc này khiến cho ba Đằng đoạt ngay lấy điện thoại trong tay mẹ Tiêu, nổi trận lôi đình gọi lại dây số kia, mà đối phương đã chuyển sang trạng thái tắt máy, biến mất không thấy tăm hơi.

Đằng Duệ Triết trở về khách sạn, ra hiệu cho hai vệ sĩ ở trên tầng trên cùng lui xuống, đi đến bên cạnh cái tiểu hình nhân đang ngồi xỏm trong góc kia.

Cô mặc một chiếc váy nữ tính màu xanh lục, tóc dài xõa vai, nổi bật trên làn da trắng trong mà lạnh lẽo của cô, giống y như đài hoa màu xanh lá.

Cô không có trở lại phòng, mà cứ ngồi xỏm ở góc hành lang, chôn đầu vào đầu gối, nghiêng ngả giống như ngủ thiếp đi; Hàng lông mi khẽ động giống như rất bất an, cái miệng nhỏ nhắn chu ra vẫn còn in hằn dấu răng, nhẹ nhàng mà hừ hừ vài tiếng.

Xem ra, đứa nhỏ này là muốn chạy đi, không ngờ lại bị vệ sĩ canh giữ ở cửa thang máy chặn lại, không thể không quay lại, tội nghiệp ngồi ở đây.

“Đại Lân!” Anh khẽ gọi một tiếng, xoay người bế cô lên.

Cô lập tức tỉnh lại, phát ra một tiếng hét chói tai, hoảng sợ nhìn anh, “Buông tôi ra, buông tôi ra!” Tay nhỏ bé không ngừng đánh đấm, lôi kéo, giãy dụa muốn thoát khỏi ngực anh.

“Động đậy nữa xem!” Anh buông mắt xuống, lạnh lùng liếc cô một cái!

Bả vai nhỏ co rụt lại, cánh tay nhỏ cũng buông lỏng xuống, quả nhiên không dám lớn xộn nữa, hai mắt ngán lệ nhìn anh.

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong phòng, mở đèn lên, đặt cô trên ghế sofa, mình cũng ngồi xuống bên cạnh cô, lẳng lặng nhìn cô.

Cô vừa lẩn vừa bò xuống ghế sofa, cẳng chân bé nhỏ không ngừng giẫy đạp lui về phía sau, hoảng sợ nhìn anh: “Không cần phải đối với tôi như vậy, tôi sẽ đi ngồi tù lại, sẽ nhận cái cách giáo dục.....”

Đôi mắt anh thoáng nét buồn bã, môi mỏng khẽ giật, yên lặng nhìn đứa nhỏ đáng thương trên đất: “Chỉ cần em không chọc giận anh, anh sẽ không động vào em! Bây giờ chúng ta đi ăn cơm, sau đó đến bệnh viện.”

“Tôi không cần đi bệnh viện, tôi muốn gặp Tiêu tử.” Cô mang theo âm thanh nức nở lắm bầm nói, đôi mắt xinh đẹp đầy nước mắt nhìn anh cầu xin.

Anh nhướn mày kiếm, đứng dậy đi tới, cánh tay dài duỗi ra, một phen tóm lấy cô, “Trong vòng một tuần, đừng để anh nghe được cái tên này lần nữa!” Lạnh giọng cảnh cáo xong liền ôm cô ra khỏi cửa.

Cô nắm chặt góc váy của mình, cả người co tròn lại, run rẩy không ngừng, không dám đi chọc anh nữa.

Bọn họ đến phòng ăn dùng cơm, anh yên tĩnh ăn, khuôn mặt tuấn tú thoải mái, khí chất tao nhã mà tôn quý, giống như đang nghỉ phép.

Cô thì hoảng loạn ngồi bên cạnh anh, nhìn phục vụ đi tới đi lui.

“Ăn hết cái này!” Anh đẩy chén cháo thịt nạc tới trước mặt cô, ra lệnh cho cô ăn, đôi mắt ung âm trầm nhìn chăm chăm cô, không cho cô nhìn ngang dọc nữa.

Ánh mắt cô co rụt lại, cúi đầu ăn, bàn tay nhỏ gầy chẳng khác gì sợi dây, run rẩy mà cầm lấy cái thìa lên.

Anh dùng khăn ăn lau khóe miệng, cũng không dùng cơm, chỉ ngồi nhìn bộ dáng cô ăn cháo, trầm giọng hỏi: “Ngày đó, là kẻ nào đánh em? Nói cho anh biết!”

Động tác ăn cháo của cô nhất thời ngừng lại, hai tròng mắt sợ hãi nâng lên, nhỏ giọng nói: “Nếu tôi nói cho anh biết, có phải anh sẽ thả tôi đi không?”

“Anh sẽ xem xét.” Bàn tay to của anh nâng đỡ lấy bả vai cô, sâu thẳm trong mắt chứa đựng ý cười, giọng điệu tà mị, khiến cho người ta hít thở không thông.

“Không, không phải là xem xét, mà nhất định phải thả tôi đi, còn trả lại nhẫn cho tôi nữa.” Cô cố lấy dũng khí, kiên định nói.

“A.” Anh cong môi cười, ánh mắt đột nhiên chuyển lạnh: “Đừng có bàn điều kiện với tôi!”

Anh giúp cô tìm ra kẻ đánh mình, cô còn dám bàn điều kiện với anh?

Đại Lân bị quát lớn, khuôn mặt nhỏ nhấn trắng bệch, tay nhỏ bé run lên làm rớt chiếc thìa trong tay, loảng xoảng rơi xuống đất, mím môi lại không nói, nhìn anh căm giận, giống như con thỏ nhỏ tức giận vậy.

Anh liếc xéo người nọ một cái, bên môi nhấc lên nụ cười quỷ dị, lạnh nhạt nói: “Cơ hội này có muốn hay không, bản thân em tự quyết định! Nếu không nói cho tôi biết đáp án, rất có khả năng tôi sẽ giam giữ em cả đời! Dù sao gần đây tôi cũng muốn nghỉ ngơi một chút, mỗi lần đi đâu mang theo em bên người làm bạn cũng không tệ.”

“Người đánh tôi là Lý Trương Trương.” Đại Lân lập tức hé miệng nói, sột ruột nhìn gương mặt tuấn mỹ vui buồn thất thường của ai kia: “Tôi hôm đó tôi đi qua đường, cô ta chạy xe vượt đèn đỏ, tôi không tránh kịp nên bị tạt chân, cô ta lại nói tôi cố tình đụng phải xe của cô ta, sau đó còn đánh nhau với tôi.....Đằng tổng, tôi đã nói rồi, anh hãy thả cho tôi đi đi, tôi không muốn gây ngốc ở chỗ này.”

Đằng Duệ Triết nghe được một tiếng 'Đằng tổng' này, quay đầu, đôi mắt sắc bén trầm xuống: “Đằng tổng? A, là muốn Đằng tổng này cho cô tiền boa sao? Bộ dáng cô lúc này thật giống tình nhân nhỏ của Đằng tổng tôi đây, nhất là cái tiếng 'Đằng tổng' này, gọi rất lẳng lơ đấy, mới thuê cô có một đêm đã tưởng rằng mình leo lên giường của vương triều hỏa tiễn sao! Tô Đại Lân, cô không biết rằng chỉ có hạng tiểu thư mới có thể gọi như vậy sao! Cô là có ý sao!”

Anh đứng phắt dậy, mặt lạnh như băng: “Không ăn nữa, đến bệnh viện!”

Thân thể mềm mại của Đại Lận run lên, sợ hãi nhìn anh.

Sau khi tới bệnh viện, bác sĩ có uy tín mà anh đã hẹn từ trước bắt đầu liệu pháp trị liệu hệ tiêu hóa cho cô, sau khi sắp xếp xong toàn bộ quá trình trị liệu, lại từ từ tính toán chữa trị hệ thống niêm mạc dạ dày bị tổn thương của cô.

Cô lấy cớ đi toilet, trốn ở trong phòng vệ sinh nữ không chịu ra.

Đặng Duệ Triết thương hại cô, cô không cần, cô chỉ muốn tự do, muốn trở lại bên cạnh Tiêu từ.

Tiêu Từ nhất định là tìm cô đến điên rồi, bị những chuyện xảy ra gần đây làm tổn thương.

“Tiêu Mỹ, bệnh nhân hôm nay của bác sĩ Tào không phải là thiếu gia nhà họ Đặng sao, hôm nay không phải là ngày kết hôn của anh ta à? Sao lại mang một người phụ nữ khác đến khoa Tiêu hóa khám bệnh thế?” Bên ngoài cửa, có hai y tá đang tám chuyện với nhau.

“Hình như ngày đính hôn đã bị dời lại, nói là Đặng thiếu bị bệnh, bệnh cực kỳ nghiêm trọng nên phải hoãn lại một thời gian.”

“A, thế này chẳng phải mặt mũi nhà bí thư Trâu mất hết sao, thật mất mặt với quan khách? Nghe nói buổi lễ đã bố trí đâu vào đấy, lúc tân khách đến khách sạn mới được thông báo Đặng thiếu bị bệnh.”

“Haha, không biết là bệnh thật hay giả? Hoặc là có người khác đâu? Đại tiểu thư nhà bí thư thì ừ nếu biết Đặng thiếu gia hôm nay mang người phụ nữ khác đến khoa Tiêu hóa khám bệnh, không biết sẽ nổi giận đến mức nào!”

“....”

Đại Lận từ trong đi ra, nhìn hai y tá nhỏ kia nhỏ giọng cầu xin: “Xin hãy cho tôi mượn di động của các người một chút, tôi có việc gấp!”

Hai y tá kia vừa quay đầu nhìn thấy là cô liền xoay người bước vội ra ngoài, từ chối nói không mang di động.

Đại Lận bất đắc dĩ, phải chạy đến bên cửa sổ, nhìn bậc thềm quanh tầng hai, tính toán từ lầu ba này bò xuống. Cho dù có bị trượt chân rơi xuống cô cũng muốn đi! Trước kia còn ở trong tù ngay cả đập nước cô cũng trèo qua rồi, nhất định sẽ làm được.

Chẳng biết từ lúc nào Đặng Duệ Triết đã đi tới, đứng ở phía sau lảng lảng nhìn cô, nhìn bộ dáng không thực nữ của cô, hai chân mềm mại trắng trẻo lộ ra ngoài, trèo lên cửa sổ.

Cô dường như cũng không sợ sao, gót gao bám lấy mép tường, dịch chuyển từng bước một, định trực tiếp nhảy xuống, là vì muốn trốn tránh khỏi anh.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Giam cầm cô, dụ dăng chăm sóc (4)

Anh còn nhớ rõ, trước kia mỗi lần nhìn thấy anh, còn cố ý bắt một cây thang, trực tiếp leo vào phòng anh bằng đường cửa sổ!

Cô là đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, sẽ không bao giờ trèo tường leo cây, com dăng tới miệng, sợ côn trùng sâu bọ, cả ngày chỉ biết chơi bời, cười đùa khảnh khách. Sau khi bị bỏ tù, cảnh ngục nói cô ba lần bốn lượt vượt qua đập nước chạy trốn, bắt được lại chạy, thậm chí vì tránh né cảnh ngục đuổi theo, nhảy xuống đập nước, suýt chút nữa đã chết đuối!

Cô như vậy là vì khát vọng tự do, thực muốn được về nhà, không màng đến sinh mạng của mình!

Chẳng lẽ cô không biết đây là lầu ba, một khi ngã xuống, sẽ tan xương nát thịt sao?

Anh chậm rãi tiến lại, cầm lấy bàn tay nắm lấy cửa sổ, không cho cô nhảy xuống, dồn lực vào cánh tay, đưa cô lên.

Cô chân động, quay đầu lại mạnh bạo cắn anh, như chú thỏ con nóng nảy cắn người, đôi mắt to trừng trừng nhìn anh, mắt hiện lên đậm vẻ thù hận.

Anh giờ tay ra trực tiếp nhẹ nhàng kéo cô lại gần. Sau đó ôm cô vào lòng, rồi bước đi.

“Anh đã nói sẽ thả cho tôi đi!” Cô ở trong lòng anh khóc lóc giãy dụa, tay không ngừng đánh vào người anh, “Tôi đã kể cho anh toàn bộ sự việc rồi, làm ơn tha cho tôi đi! Tôi cũng không cần chữa bệnh, hoàn toàn không nghĩ đến việc gặp lại anh!” Cuối cùng dùng cái miệng nhỏ nhắn, hung hăng cắn vào cánh tay của anh.

Anh nghe được câu cuối, nhướn mày nhìn cô, để lại một mảnh trời u ám. Không gặp lại anh? Cô gái nhỏ, em quá hấp tấp rồi, tôi chắc chắn sẽ mang em trở về, nhưng không phải lúc này! Đừng ngoan cố như thế, tôi không chắc mình sẽ làm ra chuyện gì đâu!

Anh trầm ổn bước đi, những người y tá trong bệnh viện kinh ngạc nhìn chăm chăm họ, trực tiếp đem cô vào phòng khám.

Hơn mười phút sau, anh đi ra từ phòng bệnh, đứng ở cửa gọi một cuộc điện thoại: “Tìm hiểu cho tôi về phó thị trưởng. Dự án xây dựng thư thành thứ nhất của Cẩm thành ông ta có tham gia, có tham ô hay không, cho dù là bao nhiêu, cũng phải đưa bằng chứng cho ra lẽ! Còn chiếc Bentley của ông ấy, ai tặng, dùng tiền gì mua, điều tra cho tôi thật rõ ràng!”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, anh đứng bên cửa sổ, ánh mắt trầm xuống, nhìn về hướng xa xăm.

Đưa cô vào ngục giam, sau ba năm, kết quả cô nhất quyết không yêu Duệ Triết, bắt đầu ôm ấp, yêu thương Tiêu Từ. Vậy bây giờ nhốt cô lại như thế, kết cục lại sẽ là gì?

Hận sao?

Ba năm kia tôi không ngó ngang không quan tâm, để em ở ngục giam chịu không ít khổ sở, trở nên hèn mọn, sợ hãi yếu đuối, một thân mang bệnh..... Điều duy nhất có thể làm lúc này, là nhìn về tương lai, bắt đầu lại từ đầu, bắt đầu một cuộc sống tốt hơn.

Bởi vậy trước khi trở về Tiêu gia, để tôi làm chút gì đó cho em, giúp em chữa khỏi bệnh.

(Ter: Anh tốt thế T_T #Thuyennamchínhgiurongbuồmrakhoi)

Chàng vạng, anh ôm cô đến nhà ăn gần bệnh viện, tự mình đút cháo cho cô.

Cô ăn một ngụm, liếc mắt nhìn anh một cái, không dám hé miệng nói nửa lời.

Buổi chiều trị liệu vô cùng thoải mái, làm cô nhanh chóng ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại, cô đã nằm trên giường của phòng bệnh cao cấp, trên TV phát sóng tin tức lễ đính hôn của Đăng gia bị dời lại, mới biết người đó không đến lễ đính hôn. Mà tin cô bị bắt đi phong tỏa rất nhanh, không có tin chính thức, mẹ Tiêu chỉ nói, Tiêu gia chuẩn bị đón tiếp con dâu mới, đang định ngày cho lễ thành hôn.

Mẹ Tiêu có vẻ đã chấp nhận chuyện của cô và Tiêu Từ, luôn miệng khen ngợi cô trước truyền thông, không hề đề cập tới chuyện cũ, chỉ nói đến hiện tại và tương lai.

Phóng viên vẫn cứng đầu đuổi theo vụ án phóng hỏa cùng chuyện không cha không mẹ, thậm chí còn hỏi, cha cô năm đó có quan hệ gì với Tiêu thủ trưởng hay không? Con dâu không một bằng cấp, lại có tiền án ngồi tù, dựa vào cái gì lại có thể vào được cửa Tiêu gia? Phải chăng đã có hôn ước từ trước? Hay trước khi lâm chung Tô thị trưởng đã có ý tác thành?

Đăng Duệ Triết vừa vào lập tức cầm lấy điều khiển tắt TV, lạnh lùng nhìn cô.

Kỳ thực bộ dạng anh bây giờ vô cùng ôn nhu, như năm kia khi đối đãi với Diệp Tổ Tổ, tuần nhã, phong độ ngời ngời, nhưng điều duy nhất cô có thể cảm nhận được chỉ là sợ hãi.

Cô ngoan ngoãn ăn hết bát cháo, giương một đôi mắt đẹp, bất an nhìn anh.

“Ăn no không?” Anh nhẹ nhàng cười, đem bát để sang một bên, dùng ngón tay thon dài chùi nhẹ bên khóe môi của cô, ánh mắt ôn nhu tột cùng.

Cô hướng khuôn mặt mình về phía khác, né tránh.

“Chúng ta về nhà.” Anh cười cười, ôm lấy cô, đi ra bên ngoài.

Lúc này anh mang cô về biệt thự Tô gia, lưu loát nhấn mã khóa, đi vào phòng khách rực rỡ hân lên.

Đại Lận nằm trong lòng anh, nhất thời nghĩ đến những lúc Duệ Triết lại đến tìm ba. Anh mỗi lần ghé thăm, đều ngồi trên chiếc sofa gần cầu thang, nhìn một bên mặt tuần mỹ lãnh ngạo, cô từ trên lầu nhìn xuống không ngừng si mê.

Baba phát ra tiếng cười lanh lảnh, cùng anh bàn bạc công chuyện, thi thoảng thêm vào vài lời tán thưởng anh.

Cô dẫn theo Tiểu Tuyết Cầu trên lầu nhìn xuống, nhìn Tiểu Tuyết Cầu nói, con xem, Duệ Triết càng ngày càng mê người, là chồng tương lai của mẹ, là ba của con sau này, chúng ta phải cùng cố gắng. Tiểu Tuyết cầu phe phẩy cái đuôi nhỏ, giờ lên vớng vuốt cùng cô bắt tay.

Nhưng sự thật chứng minh, tình yêu đơn phương của cô năm đó, chính là cái cớ để thiên hạ chê cười.

Bởi vì căn bản mọi người đều biết giữa Trâu gia và Đăng gia, sẽ diễn ra kết hôn chính trị, Đăng Duệ Triết hoặc không lấy vợ, hoặc lấy Trâu Tiểu Hàm. Môn đăng hộ đối, làm cho thanh danh hai nhà lan xa, tiếng tăm lừng lẫy. Năm đó Diệp Tổ Tổ cùng Tô Đại Lận, chỉ để cho người ta cười khinh miệt.

Bị người ta chê nhạo dù có cố gắng đến đâu, cũng không vào nổi cửa Đăng gia.

Mà cô còn thường xuyên ở trong lòng bà nội, nói nhất quyết phải gả cho Duệ Triết, làm cho bà nội viên ở giữa vô cùng khó xử;

Kỳ thật, bà nội đã sớm biết, người Đăng gia muốn kết hôn là Tiểu Hàm, chính là vì sợ cô gái ôm ấp tình cảm trong lòng bị tổn thương, mà không nói toạc ra sự thật.

Chỉ nói rằng do năm đó cô quá ngang bướng, không nghĩ kĩ càng, bà nội Viên dù sao cũng là bà nội của Tiểu Hàm, hôn nhân là chuyện đại sự, đương nhiên muốn ưu tiên cháu gái mình hơn.

“Phòng của em, vừa lòng chứ?” Đăng Duệ Triết ôm cô vào phòng ở lầu hai, đặt cô trên chiếc giường lớn màu hồng nhạt, lẳng lặng nhìn cô.

Năm đó khi đi ngang qua phòng cô, nhìn thoáng qua, nhớ rõ có chiếc giường công chúa màu hồng nhạt, đáng yêu ấm áp, trên giường đều là những con gấu bông nhỏ, tất cả vẫn chỉ hồng nhạt một sắc.

Vì thế anh sai trợ lý mua không ít dụng cụ, đặt trong phòng cô, trên giường đầy những con thú bông, gối đầu cũng màu hồng nhạt. Anh còn mua cả chú chó toàn thân trắng tuyết, để ở biệt thự vài ngày, rồi bảo Torn đưa tới đây.

Không ngờ, Đại Lận không một chút cảm kích.

Anh nghĩ đến việc cô ở một mình, nhớ tới người cha đã qua đời, trước khi được Tiêu gia chấp nhận, cô không nên rời khỏi nhà, mà ra ngoài một mình.

Lúc này, anh chăm sóc cho cô, đưa cô đi khám bệnh, một tuần sau, đưa cô về Tiêu gia, làm vợ hiền dâu thảo, cùng sẽ giúp đỡ của mẹ Tiêu, đứng lên, bắt đầu một cuộc sống mới; Còn anh, sẽ kết hôn cùng Tiểu Hàm, hoàn thành hôn ước.

Từ nay về sau, Đăng Duệ Triết cùng Tô Đại Lận không còn bất cứ quan hệ nào nữa, ba năm kia anh nợ em, mẹ Tiêu sẽ thay thế bù đắp, cho em có một gia đình mới; Nhớ, phải xem mẹ Tiêu như mẹ ruột, bà ấy sẽ vì con trai, mà bảo vệ cho em.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Giam cầm cô, dịu dàng chăm sóc (5)

Anh hy vọng có một ngày, có thể nhìn thấy một Tiêu Từ đủ khả năng để bảo vệ, mang lại cho em sự ấm áp, chứ không phải vội vã đính hôn, một mình đứng lên chống lại kẻ thù chứ không dựa dẫm vào mẹ Tiêu.

Những tổn thương Đăng Duệ Triết gây ra cho cô, cả đời này vẫn không thể bù đắp, anh không yêu cô, nhưng anh làm một cô gái mười sáu tuổi tán gia bại sản, chịu cảnh ngục tù, không có lý trí mà làm nhục cô, cản trở cô đến với Tiêu Từ. Hãy tha thứ cho anh, anh không biết, hành vi của mình sau ba năm, không những không phải bù đắp, mà còn khiến cô thương tổn lớn hơn.

Bởi vì anh không cách nào có thể đưa thời gian trở về ba năm trước, làm cho Tô thị trưởng sống lại, trả lại người cha cho cô; Không cách nào để ba năm cô chờ đợi trong ngục tù biến mất.

Trong lúc đó bọn họ không hề biết đến số mệnh của Tô thị trưởng, không hề biết ba năm kia, không biết Tiêu Từ, càng không biết, bọn họ không có tình yêu nam nữ

Cô không yêu Duệ Triết, Duệ Triết cũng không yêu cô, khoảng cách của hai người, chỉ tồn tại sự cơ cực của cô và áy náy.

Thử quên đi, vậy thì trong lòng cũng nhẹ đi một ít, dễ chịu hơn một ít.

Bây giờ Duệ Triết muốn bù đắp mà chăm sóc cô, nhưng lại tạo thêm một tổn thương khác, vậy nên anh mới quyết định buông tha, trả cô về Tiêu gia, cho cô được ở cùng Tiêu Từ, trải nghiệm một tình yêu chân thành, nắm tay nhau đi dạo trên phố.

Anh cảm thấy, cô hoàn toàn không yêu anh.

“Khát nước không?” Anh ôn nhu, ngồi vào bên giường.

Ánh mắt Đại Lận dè chừng anh, vội vàng lắc đầu, lui đến đầu giường, núp vào một đồng thú bông màu hồng nhạt.

“Em uống thuốc không uống nước sao?” Anh hỏi lại, tay cầm thuốc, đưa qua: “Đây là thuốc tiêu hóa, một ngày ba lần, nhớ phải uống” Anh đặt thuốc trên lòng bàn tay nhỏ, nhìn cô nhẹ nhàng cười, sắc mặt ôn hòa, tay rót nước vào ly.

Đại Lận cầm thuốc, vội vàng rút tay lại.

Chờ Đăng Duệ Triết quay đầu rót nước, Đại Lận nhanh chóng bỏ hai viên thuốc vào trong miệng, giương đôi mắt khẩn trương nhìn anh, nước trong veo, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lại.

Đặng Duệ Triết lại mở miệng cười, cảm thấy bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời thật đáng yêu, đem nước qua: “Thì ra Đại Lận uống thuốc không cần nước. Nhưng ít nhất cũng phải uống một hai ngụm chứ.”

Đại Lận sợ anh, quả nhiên đem ly nước uống ừng ực.

Ý cười bên môi anh càng đậm, đôi mắt đẹp giương lên, anh như thấy được Đại Lận khỏe mạnh của ba năm trước đây – một Đại Lận với gương mặt hồng hồng đáng yêu.

Năm đó, Đại Lận vẫn còn rất yêu đời.

Đại Lận uống nước xong rất nhanh khôi phục lại trạng thái, oán hận theo dõi anh, thân mình không ngừng lạng lẽ lui về phía sau.

“Anh gọi điện thoại chút, em ngủ trước đi.” Anh cũng không ép buộc cô, liếc nhìn một cái, rồi xoay người bước ra.

Anh gọi cho Tiêu gia, nhưng yêu cầu cùng mẹ Tiêu nói chuyện.

“Tên họ Đặng kia, Đại Lận rốt cuộc đã thế nào rồi?” Tiêu Từ tức giận rống lên.

“Chẳng thế nào cả! Tôi muốn nói chuyện với bác gái!” Anh cười tà mị, tuần nhan cuồng ngạo, khinh thường nói: “Tiêu Từ Đại thiếu, cậu chẳng có năng lực gì, sẽ chẳng thể đạt được thứ mình muốn! Kết cục của sự cuồng vọng thị uy, chính là mất nhiều hơn được! Ở Tiêu gia các người, người duy nhất tôi kính trọng là bác gái, cho nên mới chấp nhận nhường bước. Tôi chỉ có chút thời gian, mau đưa điện thoại cho bà ấy!”

“Đừng tưởng tôi và ba sẽ bỏ qua cho anh! Đoạt vợ người khác, chỉ tự hủy hoại thân mình mà thôi! Tiêu Từ tức giận, “Tôi nhất định sẽ tìm được anh!”

“A, cứ tự nhiên nếu anh đủ bản lĩnh.” Anh tà lãnh cười, một thân tao nhã, lời nói lạnh như băng: “Bản thiếu gia đây đến bắt cô ấy, vốn trước đó chẳng hề sợ Tiêu đại thiếu sống nhờ mẹ Tiêu tìm được! Tìm được thì sao, bản thiếu đang ở một nơi vô cùng bình thường chờ cậu, nhân nhả nghỉ phép, cậu lại chẳng tìm đến. Tiêu đại thiếu, đã qua hơn một đêm rồi, anh không thấy đã quá trễ sao?! Chuyện nên phát sinh có thể đều đã xảy ra! Anh chờ được không? Cứ ngoan ngoãn núp trong cánh mẹ Tiêu mà tôi luyện thêm vài năm nữa, rồi sau đó hẵng đến tìm tôi!” Anh mạnh mẽ cắt ngang điện thoại.

“Đặng Duệ Triết, không được làm tổn thương Đại Lận!” Tiêu Từ hét lên.

Anh nhẹ nhàng nâng khoeo môi, mắt lộ vẻ sắc lạnh. Tiêu đại thiếu, có thật là anh có khả năng bảo vệ người phụ nữ của mình? Lúc Đại Lận bị Lí Tương Tương đánh, anh ở đâu? Nếu không có mẹ Tiêu giúp đỡ, chắc gì hôn thê của anh đã được trong sạch?

Lát sau, mẹ Tiêu gọi điện đến, mặt mày cau có: “Duệ Triết, cháu chỉ cần nói không có chuyện gì xảy ra, ta chắc chắn sẽ tin. Đại Lận có khỏe không? Tin tức này ta đã cho phong tỏa, Trâu gia còn không biết, nhưng cũng đã hoài nghi rồi, Đặng gia đang cho người tìm cháu. Sớm đưa Đại Lận về đây đi. Ta tin cháu không làm tổn thương con bé, chỉ là có áy náy vì chuyện xưa.”

“A, bác thật tốt bụng.” Đặng Duệ Triết lạnh lùng cười, nói ngắn gọn: “Nếu bác đã nói tin cháu, bác phải tin thật lòng! Cháu đưa cô ấy đi khám bệnh, cần vài ngày nữa, sau khi trở về, hy vọng bác sẽ giữ lời hứa, mà đối xử tử tế với Đại Lận.”

“Nhất định! Con bé đã trở thành người của Tiêu gia, ta sẽ không làm cho con gái mình bị tổn thương!” Mẹ Tiêu hứa hẹn.

Điều Tiêu Từ hứa hẹn, chẳng hề có giá trị, yếu đuối vô lực, chỉ có ba mẹ Tiêu hứa, thì sẽ thực hiện, che gió chắn mưa cho cô ở Tiêu gia.

Điều anh muốn chính là lời mẹ Tiêu vừa nói ra.

Anh một lần nữa quay lại phòng Đại Lận, nhìn trên giường không có cô, nhưng khi anh vừa bước vào cửa, cô trốn ở phía sau đột nhiên chạy ra ngoài.

Anh quay đầu nhìn, nhíu mày, nhìn cô như con thỏ nhỏ đang chạy trốn, kinh hoàng đến mức dép lê tuột ra khỏi chân, càng trốn càng xa, mà không phải lui lại gần anh như trước, mặt dày nằm xấp trong lòng anh

Chân bị đau lạnh rồi? Không đau sao?

Thân hình cao lớn vài bước đi tới: “Đi đâu?”

“Tôi... muốn gọi điện thoại.” Cô ngẩng mặt lớn tiếng nói, trong đôi mắt ứa khuất rung rung nước, run run.

“Được, gọi đi.” Mi anh khẽ run, kéo khuỷu tay cô lôi xuống tầng một, ngồi ở ghế sofa, đem ống nghe đưa cho cô.

Cô cầm lấy ống nghe, nhanh chóng nhấn dây số của Tiêu Từ, mười phản kích động, khẽ cắn miệng, mong mỏi Tiêu Từ phản hồi, nhưng rõ ràng điện thoại báo không thể gọi đi.

Cô nhìn về phía bàn bên cạnh, quả nhiên đường dây điện thoại chưa được kết nối, tất cả đều là hàng mới mua.

“Ngày mai anh sẽ cho người đến kéo dây điện thoại” Anh khẽ cười, nhẹ nhàng ôm cô, để cô dựa trong lòng anh, cùng nằm trên ghế sofa, nhìn ra ánh trăng bên ngoài cửa sổ, ánh mắt ôn nhu: “Nếu sau này em muốn quay lại đây, anh nhất định sẽ dẫn em. Trăng ở đây đúng là rất đẹp, chỉ là năm đó anh không nhận ra.”

Chương 88: Đêm khuya ôm nhau, ấm lòng! (1)

Cơ thể Đại Lận cứng đờ, nhìn trắng tròn ngoài cửa sổ theo anh, trong lòng đột nhiên có chút chua xót.

Nơi này là nhà của cô, nhất định cô ngày sau cô sẽ trở về. Nhưng, cô không cần anh bên cạnh.

Anh đứng ở nơi này, chỉ làm cô nhớ tới trước kia, nhớ tới cô trước kia điều ngoa tùy hứng, nhớ đến cha của cô.

“Chân còn đau không?” Tà mâu của anh liếc mắt nhìn cô một cái, cánh tay rắn chắc vẫn ôm sát cô như cũ.

Cô lắc đầu, im lặng bị anh ôm, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nơi này là nhà của cô, cô cho tới bây giờ không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, anh Duệ Triết sẽ đem cô vào trong ngực, cùng cô ngắm trăng ngoài cửa sổ.

Chưa bao giờ dám mơ đến.

Bởi vậy giờ phút này anh đem cô ôm vào trong ngực, cô lại lần nữa cảm thấy chua xót và nức cười, trong lòng khó chịu.

Tuy rằng lòng ngực anh vẫn rắn chắc như vậy, cánh tay vẫn trắng kiện như vậy, có thể cho cô cảm giác an toàn, nhưng kí ức cũ vẫn còn sống động như thế, không thể xem như chưa từng xảy ra. Cái giá phải trả cho việc yêu anh, chính là mất cha và cả Tô gia này, ngồi tù ba năm, vậy nên, từ đó về sau cô chẳng dám đến gần anh.

Không dám xem sự áy náy của anh như tình yêu, khiến cho bản thân lại phạm phải sai lầm.

“Tôi muốn đi ngủ.” Cô nhỏ giọng nói.

“Ngồi ở đây một chút.” Cánh tay rắn chắc của anh lại xiết chặt một lần nữa, để cho cô dựa vào lòng anh, hưởng thụ thời khắc yên tĩnh này.

Anh tắt đèn, rèm cửa cũng không kéo lại, để cho ánh trăng chiếu vào, soi sáng trên khuôn mặt của bọn họ. Phía sau tấm màn là di ảnh của Tô thị trưởng, hình ảnh Tô thị trưởng một màu trắng đen như đang lẳng lặng nhìn hai người, giống như vẫn còn tồn tại.

Đại Lận nhìn chăm chú vào ảnh của cha mình, hốc mắt chua xót, tận đáy lòng hô một tiếng cha.

Cha ơi, con gái cha mệt muốn chết rồi, không biết có nên tiếp tục cùng Tiêu Tử hay không. Bởi vì, con chẳng còn xứng với Tiêu Tử nữa.

Ánh mắt Đăng Duệ Triết cũng dừng ở trên di ảnh của Tô thị trưởng đáy mắt thâm trầm lập tức lộ ra áy náy nồng đậm, yên lặng ngược nhìn bóng dáng của Tô thị trưởng qua di ảnh. Tô thị trưởng là một người có trách nhiệm, có nguyên tắc, bằng không anh cũng sẽ không có giao tình với ông ấy, thường xuyên đến Tô gia bãi phóng.

Chỉ là, sau sự kiện phóng hỏa, ai cũng không thể đoán trước; Ai cũng không thể ngăn cản tình thế phát triển, biết trước vận mệnh Tô thị trưởng. Chốn quan trường tựa mây bay, biến hóa khôn lường, không ai có thể lường trước.

Chuyện duy nhất anh vô cùng hối lỗi với Tô thị trưởng là đã gián tiếp hại Tô gia mất đi một mạng người, cửa nát nhà tan.

“Trước khi Tô thị trưởng lâm chung, anh đã ở cạnh ngài ấy.” Anh trầm giọng mà nói, thu hồi ánh mắt trên di ảnh, nhìn Đại Lận trong lòng anh, “Trước khi lâm chung Tô thị trưởng không nói gì cả, chỉ gọi ‘Đại Đại’, Đại Đại phải sống tốt.”

Chiếc mũi Đại Lận đau xót, nước mắt chực trào ra.

“Bởi vậy, nhất định em phải sống thật tốt, Tô thị trưởng chỉ hy vọng con gái ông ấy được bình an.” Anh tiếp tục nói, giọng khàn khàn, bàn tay vô thức nắm chặt tay Đại Lận, ánh mắt trầm ổn nhìn chằm chằm khuôn mặt lả chã chực khóc của cô, mang chút đau lòng: “Về sau đừng giữ uất ức trong lòng.”

Đại Lận nghe, môi đỏ mọng kịch liệt run run, nước mắt ào ạt rơi xuống. Cô muốn sống, sống thật tốt, nhưng cái xã hội này không buông tha cho cô, người ta ai cũng chán ghét cô.

Đăng Duệ Triết thấy cô khóc đứng lên, thân hình gầy teo không ngừng run rẩy, nhu nhược mà bất lực, trái tim lạnh lẽo cứng rắn thoáng chốc vỡ vụn, một

loại tình cảm thương tiếc mãnh liệt cứ thế mà nảy sinh, đánh sâu vào tứ chi bách hại của anh.

Anh kéo Đại Lận lại, nhẹ nhàng ôm vào trong ngực.

Thân hình bé nhỏ này, thật sự giống một cọng cỏ bé nhỏ trong bão táp phong ba.

Đại Lận vùi đầu vào trong lòng anh, nước mắt chua xót ào ào tuôn rơi, thấm ướt vạt áo anh. Quả nhiên trước khi lâm chung cha đã gọi đích danh Đại Đại, Đại Đại, ba muốn nộp tiền bảo lãnh đưa con ra ngoài nhưng ba không còn thời gian rồi. Đại Đại, con gái ngoan của ba, về sau cố gắng sống thật tốt.

Đằng Duệ Triết ôm cơ thể mỏng manh, chỉ cảm thấy cả người cô đang run lẩy bẩy, đầu nhỏ chôn chặt vào hõm vai anh, tay nhỏ bé níu chặt áo anh, rầu rĩ khóc.

Đột nhiên anh thấy lòng mình cũng đau, vô cùng đau, khiến cho anh không tự chủ mà ôm chặt cô hơn.

Nếu năm đó anh không cố ý truy cứu, có phải Tô thị trưởng sẽ không đối mặt với cái chết đau buồn kia? Chuyện này sẽ không xảy ra? Tô Đại Lận sẽ không mất cha?

“Tôi..... Muốn trở về phòng.” Đại Lận khóc một hồi, nâng khuôn mặt tràn đầy nước mắt, lẳng lặng nhìn Duệ Triết: “Tôi mệt mỏi.”

Mâu quang Duệ Triết chợt lóe, nhẹ nhàng buông cô ra, nói: “Em đối với anh Duệ Triết, thật sự không có một chút cảm giác nào sao? Có lẽ so với Tiêu Tử, anh sẽ thích hợp để chăm sóc cho em hơn.” Cặp mắt âm trầm trong bóng đêm tịch mịch của anh, ẩn chứa một ít lửa nóng hoang mang.

Đại Lận chưa bao giờ gặp qua một Duệ Triết dịu dàng như thế, còn trực tiếp hỏi cảm nhận của cô, tựa như đáp lại si mê của cô năm đó, trong lòng nhẹ nhàng run lên, đau thương nói: “Đại Lận không xứng với Tiêu Tử, cũng không xứng với Đằng Duệ Triết, ba năm trước hay ba năm sau đều giống nhau cả; Đại Lận cũng không cảm thấy sống ba năm trong ngục là oan ức gì cả, cha mất sớm, Duệ Triết, anh hẳn là nên làm như vậy; Nhưng ba năm sau anh khiến tôi nhục nhã, làm cho Đại Lận sống không bằng chết.”

“Sống không bằng chết?” Đằng Duệ Triết ngưỡng mặt lạnh lùng nhìn chăm chú vào cô, mày rậm nhíu lại!

Ở cùng anh, thật sự là sống không bằng chết sao?! Chỉ cần thấy anh, sẽ nhớ đến ba năm khốn khổ, nhớ tới cái chết của Tô thị trưởng?

Đại Lận đứng trước mặt anh, ánh trắng hắt lên toàn thân, thoát nhìn càng thêm mong manh yếu ớt.

Cô đã cố hết sức lấy dũng khí để nói câu này, đã chuẩn bị tâm lý để bị anh trừng phạt, lòng bàn tay gắt gao nắm chặt.

Cô rất cảm ơn chuyện khi cha qua đời, anh đã ở cạnh bên ông, giúp cô lưu lại di ngôn cuối cùng của ông; Nhưng cô thống hận anh làm nhục nhã cô ở trên giường, hận anh làm Tiêu Tử nhục nhã;

Trước kia Đằng Duệ Triết không phải như thế, anh chỉ biết tỏ thái độ khinh thường với cô, ánh mắt vĩnh viễn lạnh lẽo, vĩnh viễn cao cao tại thượng, không phải luôn cản trở cuộc sống của cô, ở trên giường tra tấn cô, làm cho cô khó chịu.

Bây giờ cô sợ anh, cũng hận anh.

“Tốt lắm, đi ngủ đi!” Đằng Duệ Triết thấy cô vẫn dùng đôi mắt dầm lệ oán hận nhìn anh, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ phiền muộn, lạnh lùng quát cô đi ngủ. Đáng chết, mỗi lần anh động lòng, muốn yêu thương cô, đều đã bị cô dẫm nát dưới lòng bàn chân, còn dám nói nham khiến cô sống không bằng chết! Rốt cuộc lần thứ mấy rồi chứ!

Mẹ nó cô còn nói một lần nữa, cô chính là một con rùa!

Đại Lận thấy anh quả nhiên nổi giận, trong lòng lập tức sợ hãi mà đứng lên, xoay người đi lên lầu, khóa chặt cửa phòng mình lại.

Cô nằm trên giường lớn trần trọc, lắng nghe động tĩnh ngoài cửa.

Nơi này chính là nhà của cô, vì sao cô lại có cảm giác nó không phải của mình kia chứ, là vì nơi đây chỉ có tịch mịch, cô độc, chỉ một mình cô? Là vì người nhà cũng chẳng còn?

Cha của cô ở trong bếp thái rau, âm thanh khoai tây và thớt gỗ vang lên ‘bập bập’, những lát khoai tây xinh đẹp, sau đó sẽ được xào trong một cái chảo lớn, thơm ngào ngạt, cô sẽ nghịch ngợm ghé vào bàn cơm, lấy tay nâng đầu nhỏ, nhìn bóng dáng bận rộn của cha;

Cha bận rộn nhiều việc, xã giao cũng nhiều, nhưng mỗi tuần đều trích ra một ít thời gian vui đùa cùng con gái, giúp con gái ăn cơm.

Cơm nước xong, cô sẽ dùng đầu nhỏ dụi dụi bên trái, dụi dụi bên phải, ghé lên vai của cha, hỏi cha có mệt hay không, sau đó ngoan ngoãn đi rửa chén, đem chảo lớn rửa đi, không cho người hầu phụ giúp. Cha đã từng thương lượng với dì Hân, đưa cô đến đại học Oxford, vài năm sau du học trở về, Đại Đại sẽ trở thành một cô gái tài hoa.

Cô vừa nghe thấy liền sợ hãi, lặng lẽ trốn đến Đằng gia, kiên quyết không đi nước ngoài.

Bởi vì cô luyện tiếc cha kính yêu, luyện tiếc anh Duệ Triết, không muốn nghĩ đến cuộc sống tha hương đơn độc.

Vì thế, cô mười sáu tuổi đến đại học Cẩm thành, trở thành tân sinh nhỏ tuổi nhất.

“Đại Đại của cha đúng là thông minh từ nhỏ, mới hai tuổi đã hiểu chuyện như thế rồi, khi cha về nhà còn biết mang dép lê đến cho cha. Đòi này cha chỉ có một mong muốn là tìm một người chồng tốt cho Đại Đại, để cho anh ta yêu thương Đại Đại thật nhiều.” Cha ôm cô, cười vui tươi hơn hờ, râu và cà vạt chà xát trên đôi má của cô, “Thật mau lớn, Đại Đại cao hơn 2cm rồi đây, sắp thành đại cô nương rồi!”

Cái thứ cảm giác đó, cho đến nay cô vẫn cảm nhận được trên má của mình ngứa ngứa, cô đưa tay để chạm vào, lại vĩnh viễn không thể chạm đến.

Cô mở to mắt, nhớ đến khi Đàng Duệ Triết hôn cô, cảm nhận tựa hồ ma xát đến chảy máu.

Anh giãy vò miệng của cô, áp chế ánh mắt cô...

Đàng Duệ Triết là một người tuân nết gọi cảm, cực kì nam tính, anh hôn rất bá đạo, quá mạnh mẽ, mang theo chinh phục cùng chiếm đoạt, cuồng ngạo làm cho cô muốn chạy trốn.

Cô từng nghĩ đến khi được hoàng tử hôn, chắc chắn sẽ hạnh phúc đến thần hồn điên đảo, quên cả đất trời, trên thực tế, bị hoàng tử mất đi lí trí hôn, chỉ có thể cảm nhận được đau đớn cùng nhục nhã, không may mắn hạnh phúc.

Khi anh ta áp mày dưới thân, gần như xem mày là loại phụ nữ dùng để phát tiết, cái loại cảm giác này là tuyệt vọng.

Tuyệt vọng đến mức đánh đổ tất cả sự ái mộ bấy lâu nay dành cho anh ta, chỉ còn lại sống không bằng chết.

Bởi vậy so với anh ở hiện tại, cô tình nguyện xin anh hãy quên đi Đại Lận bị tống vào tù ba năm trước. Quên liền quên đi, từ nay về sau không cần quay đầu lại, cùng xin đừng vũ nhục cô thêm lần nào nữa.

Trong phòng thật lạnh, cái gì cũng mới mẻ, xa lạ, không còn hơi ấm của ba năm trước, không còn những thứ cha tặng cô.

Cô mặc áo ngủ, sờ soạng đứng lên, mở cửa bước ra ngoài.

Phòng tắm có một chiếc gương to, có thể soi toàn bộ các vết hôn ngấn toàn thân của cô, cô cởi áo ngủ, lấy khăn nóng chườm lên các vết hôn, từ ngực trắng nõn đến tận chân, muốn cho những vết hôn đó mau chóng tan đi.

Đàng Duệ Triết lẳng lặng đi tới, đứng ở ngoài cửa thủy tinh, đem cảnh đẹp quyến rũ thu hết vào đáy mắt.

Nguyên bản anh nghĩ rằng cô đang tìm cách trốn ra ngoài, không nghĩ cô muốn lau đi những vết hôn kia, không cho Tiêu Từ hiểu lầm.

Xem ra, Tiêu Từ trong lòng cô có địa vị rất quan trọng!

--

Lễ đính hôn bị hoãn lại, rốt cuộc Trâu Tiểu cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Cô tìm đi Đàng Duệ Triết ở biệt thự riêng của anh, người làm nói anh đã không đến đây một thời gian rồi.

Cô đến công ty, Torn nói không biết anh đi đâu cả, chắc anh có việc riêng muốn làm. Còn kiên quyết không cho cô số điện thoại khác của Duệ Triết, nói rằng không được Đàng tổng phê chuẩn thì không được tiết lộ, đây là vấn đề nguyên tắc!

Trâu Tiểu Hàm có chút bức mình, xoay người bỏ đi.

Duệ Triết có vài thư kí, hầu như là nam, thư kí ở tuổi trung niên cũng có, chỉ có Torn là thư kí trẻ trung, chắc chắn thuộc dạng tiểu yêu tinh, làm sai chuyện gì sẽ làm nũng với Duệ Triết, không biết lớn nhỏ, ngày đầu tiên cô đến công ty Duệ Triết, đã bắt đầu chú ý đến thư kí Torn này.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Đêm khuya ôm nhau, ấm lòng (2)

Torn đối với ông chủ của mình đặc biệt trung thành, mà Duệ Triết cũng tương đối tín nhiệm Torn, cô ta đã nhìn thấy. Cho nên có rất nhiều chuyện, cô ta phải bắt đầu từ Torn, mượn sức của Torn mới có thể tìm được Duệ Triết.

Ví dụ như lần trước Duệ Triết đi suốt đêm chạy về Bắc Kinh, chính là vì sau khi nghe thấy Torn nói gì đó, khiến cho anh không khống chế được như vậy, vội vội vàng vàng trở về thành phố Cẩm Thành!

Còn có hôm kia, lúc cô ta vì phải tấp nập chuẩn bị cho lễ đính hôn, không đi làm, Duệ Triết vừa đến công ty, vậy mà Torn mới vừa vào văn phòng nói gì đó, Duệ Triết liền vội vàng rời đi!

Mà hôm kia không phải ngày anh Tiêu Từ và Đại Lận kết hôn hay sao? Sau hôm bọn họ đính hôn, bác gái Tiêu lại đến nhà Đăng gia thăm hỏi, về mặt lo âu, chắc hẳn đã xảy ra chuyện lớn gì!

Chẳng lẽ có liên quan đến Duệ Triết? Còn nữa, đã lâu cô ta không nhìn thấy Đại Lận rồi!

“Anh Tiêu Từ, Đại Lận đang ở nhà sao? Hôm hai người đính hôn, em vẫn chưa kịp đến chúc mừng, bây giờ muốn đến tặng chút quà.” Nghĩ đến đây, cô ta liền vội vã gọi điện thoại cho Tiêu Từ, cười trong veo nói: “Em đã rất lâu chưa gặp Đại Lận rồi, thật nhớ cô ấy.”

“Đại Lận trong người không thoải mái, để ngày khác gặp đi.” Trong điện thoại truyền đến âm thanh mệt mỏi của Tiêu Từ.

“Đại Lận bị bệnh sao? Để em đến thăm cô ấy một chút!” Cô ta nhanh miệng nói.

Tiêu Từ nhú mày, quả quyết từ chối: “Không được! Tiểu Hàm, em sắp đính hôn rồi, còn nhiều thứ cần phải chuẩn bị, vậy đi!” Sau đó nhanh chóng cúp điện thoại.

Trong lòng Trâu Tiểu Hàm 'lộp bộp' một tiếng, khẳng định mười phần việc Duệ Triết mất tích có liên quan đến Đại Lận!

Đại Lận nửa mê nửa tỉnh nằm trên giường của mình, không quá an ổn, mơ mơ màng màng mở mắt ra, bên ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao.

Cô mặc xong quần áo liền xuống lầu, nghe thấy trong phòng bếp truyền đến âm thanh leng keng, thùng thình, đều đặn có quy luật, cả căn phòng yên tĩnh trống rỗng nghe lại có vẻ đặc biệt rõ ràng, cô xoa xoa hai con mắt sưng đỏ, trong lúc nhất thời còn tưởng baba cô đang ở trong phòng bếp thái rửa rau củ.

Làm sao tối hôm qua cô vừa mới thấy baba nấu cơm cho mình ăn, hôm nay liền có người ở trong phòng bếp nấu nướng chứ?

Cô vội đi qua, nhìn vào trong phòng bếp thấy có một người đàn ông mặc đồ ở nhà rộng rãi thoải mái, tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, chân dài vai rộng cùng với một thân khí chất cao quý trời sinh, đứng một bên vừa cắt chân giò hun khói, một bên vừa dùng cái chảo chiên trứng ốp lếp, động tác lưu loát thành thục, từng giọt cà phê tí tách nhỏ xuống, mùi cà phê tỏa ra bốn phía.

“Đi đánh răng! Bữa sáng ngay lập tức được chuẩn bị!” Anh đem trứng đã chiên hoàn hảo đặt lên đĩa trên bàn, trầm giọng ra lệnh cho cô đang đứng phía sai, mở lò vi sóng lấy ra một ly sữa tươi, đặt lên trên bàn cơm.

Cô ngăn người, xoay người vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Đến lúc đi ra, anh đã ngồi xuống bàn ăn, vừa ăn vừa uống cà phê, vừa xem tin tức trên báo, cô áo chữ V bằng bông kéo sợi màu vàng nhạt khiến cho anh thoạt nhìn càng sáng khoái tinh thần, tuần mỹ phi phạm.

Trên chỗ ngồi của cô đã đặt sẵn một cốc sữa tươi, cùng với đĩa trứng chiên chín năm sáu phần, và bánh mì kẹp rau xanh cùng chân giò hun khói, nhìn qua cũng biết là đầy đủ dinh dưỡng.

Cô cầm cốc sữa lên uống một ngụm, không để ý trên cái miệng nhỏ nhắn vẫn còn dính vết nước sữa trắng, dùng nĩa ăn bánh mì.

“Sao không ăn trứng ốp lếp? Anh nhớ em thích ăn loại trứng chiên này mà.” Anh khẽ nâng mí mắt, nhìn đĩa trứng ốp lếp một cái, lại nhìn cô nàng nào đó đang ngoằn ngoãn ăn bữa sáng. Cô gái này, đáng vẻ uống sữa tươi cũng thật đẹp mắt, bên môi in một vòng sữa trắng mà không biết, thật gọi cảm.

“Tôi không muốn ăn.” Đại Lận cúi đầu nhỏ giọng nói, ăn bánh mì, chỉ là không hề đụng đến đĩa trứng chiên kia.

Mắt anh lạnh xuống, buông tờ báo trên tay, đứng dậy.

Vì để ý đến hệ tiêu hóa vẫn còn yếu, anh đã cố gắng chiên trứng thật tốt, chín vừa đủ nhưng cũng không quá tay, lại là đồ ăn mà cô thích, vì sao không muốn ăn? Uống công anh sáng sớm đã lặn qua lặn lại trong bếp một phen! Anh lạnh lùng bỏ tờ báo xuống, tâm tình buổi sáng vốn đang tốt lại bị cô phá tan tành, xoay người ra khỏi phòng ăn lên lầu thay quần áo.

Mười mấy phút sau, anh mang cô đến bệnh viện, nhưng trên đường lại bị kẹt xe, trê đường lớn hàng xe dài nối đuôi nhau nhích từng chút một.

Torn gọi điện đến cho anh nói ông chủ hôm nay đừng vội đến bệnh viện, Đăng phu nhân đã biết chuyện Đăng tổng mang người con gái lạ đến bệnh viện khám, nên đã cho người trông coi ở đó rất kỹ rồi. Chuyến đi này, không thể nghỉ ngơi sẽ khiến cho Tô tiểu thư lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, cũng làm lộ thân phận của cô ấy. Mà đối với đám phóng viên bên ngoài, Torn chỉ nói chỉ hành công ty bên nước ngoài xảy ra chuyện nên Đăng tổng đã vội vàng bay qua đó đến nay vẫn chưa liên hệ được, có thể là trên đường đã xảy ra sự cố.

“Vậy thì tạo ra một sự cố đi.” Anh trầm giọng lạnh nhạt nói, trong mắt lộ ra tia hung ác: “Nửa giờ sau cô hãy quay lại đây!”

“Dạ, Đăng tổng!”

Đại Lận ở một bên nghe, trái tim lặng yên níu chặt.

Nửa giờ sau, xe bắt đầu di chuyển được, anh phân phó Tom không cần quay lại gặp anh, trực tiếp đi bệnh viện một tiếng. Còn anh mang Đại Lận đi bệnh viện khác.

Đại Lận quay đầu nhìn khuôn mặt nghiêm trang rét lạnh của anh, đột nhiên nói: “Anh hãy thả tôi đi đi, về sau bệnh dạ dày của mình tôi sẽ tự chữa trị, anh không cần vì tôi mà làm như vậy.”

“Minh em tự điều trị thế nào?” Anh quay đầu hỏi cô, trong mắt là nồng đậm lo lắng.

“Mặc kệ tôi điều trị bằng cách nào, anh lấy thân phận gì mà đi an bày chuyện của tôi?” Cô nói khề, thừa gạt bỏ nỗi sợ hãi đối với anh, mà muốn cùng anh nói chuyện nghiêm chỉnh: “Anh sẽ đính hôn hoặc kết hôn gì đó, người nhà họ Trâu sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc làm của anh đối với tôi, như thế thanh danh của anh sẽ bị ảnh hưởng, tương lai của tôi và tiêu tử cũng sẽ bị những lời đồn đại nhằm nhĩ đó hủy hoại, ngay cả một cơ hội gầy dựa cũng không có!”

Anh nghe vậy, liền cho xe dừng ngay tại ven đường, lặng lẽ nhìn cô: “Em xác định phải lựa chọn con đường này?” Con đường mà anh nói là chỉ chuyện cô và Tiêu Tử kết làm vợ chồng, kiên định đi theo con đường này, mặc kệ về sau có long đong lận đận cỡ nào, đều sẽ kiên trì dứt khoát đi tiếp.

Hơn nữa, lúc anh hỏi, giọng điệu thật bình tĩnh, không có tức giận.

“Vâng!” Đại Lận kiên định gật đầu, “Tôi yêu Tiêu Tử! Mặc kệ kết quả như thế nào, tôi đều muốn đáp lại tình yêu của anh ấy! Bởi vì anh ấy yêu tôi như vậy!”

“Được!” Anh lập tức cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhu hòa chợt trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, nhìn cô: “Tôi sẽ thả em trở về bên cạnh hắn ta! Nhưng hôm nay, em phải lấy lòng tôi, cho đến khi nào tôi hài lòng mới thôi!”

Đại Lận nghe thấy hai chữ 'lấy lòng' này, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ra, ánh mắt lùi bước, hối hận mình lại đi chọc giận anh ta rồi.

Anh đem quay đầu xe lại, không đến bệnh viện nữa, mà cho xe chạy về phía khách sạn Ôn Tuyền trên núi.

Đó là một địa danh khá nổi tiếng để nghỉ ngơi, khách sạn xa hoa tọa lạc ở lưng chừng núi, nếu muốn tắm suối nước nóng ở đó, mọi người phải đi qua vô số cầu treo, ở trong những ngôi nhà gỗ nhỏ được dựng trên đỉnh núi, hưởng thụ vẻ đẹp núi non bao la hùng vĩ.

Đặng Duệ Triết cho xe đậu ở gần khách sạn, lạnh lùng nhìn chăm chăm Đại Lận, khéo môi khề mớ: “Ồ trên núi, sẽ không ai có thể tìm thấy chúng ta! Đây là đêm cuối cùng em ở cùng tôi! Qua đêm nay, em chính là người của Tiêu gia, sẽ như ý nguyện gả cho Tiêu Tử, làm vợ của hắn ta.”

Đại Lận nhìn trời trong gió mây liên biến sắc, thấy mỗi một tòa nhà san sát nối tiếp nhau nhấp nhô trên núi cao, cơ hồ muốn khóc: “Vi sao phải đối với tôi như vậy? Tôi không muốn đi!”

(ed: Khổ thật, t muốn làm thịt thằng cha này hàm canh mắt >.<)

“Bởi vì cô gái nhỏ này không biết nghe lời!” Anh cắn chặt quai hàm, mày kiếm nhướng cao, trong đôi mắt sâu xa rõ ràng chứa tức giận, còn mang theo tà khí, cúi đầu lạnh như băng nhìn chăm chăm Đại Lận, nheo mắt cười: “Con đường này là do chính em lựa chọn, về sau cũng không cần phải hối hận! Tôi đã bắt em tới thì nhất định phải làm chút gì, bằng không, thật có lỗi với tội danh cướp vợ người khác nay!”

Anh lạnh nhạt a lên một tiếng, không tốn nhiều hơi sức liền ôm cô vào xe tham quan, chạy về hướng một ngọn núi khác.

Đại Lận dựa vào cửa kính xa, nhìn mỗi tòa nhà nhấp nhô trên núi, khuôn mặt nhỏ nhắn ép lên cửa sổ thủy tinh nhỏ giọng nức nở.

Đặng Duệ Triết, vì sao lại đối với cô như vậy? vì sao?

Cô không thể trở về bên cạnh Tiêu Tử được nữa, từ lúc cô theo Tiêu Tử cùng trở mặt với ba mẹ anh, thì việc cô kết hôn với Tiêu Tử đã là không thể nào rồi. Cô muốn chỉ là một cái nghi thức kết hôn thôi, là một giấc mộng xa xỉ, sau đó sẽ rời đi, rời khỏi Tiêu Tử, triệt để biến mất hoàn toàn.

Nhưng mà, sau khi bị bắt, cô đến ngay cả dũng khí để từ biệt với Tiêu Tử cũng không còn rồi.

Cô sợ lắm, sợ Tiêu Tử ôn nhu dịu dàng với cô nhất sẽ nhìn cô bằng ánh mắt hèn mọn xem thường, sợ anh sẽ không bao giờ tin tưởng cô vẫn còn trong sạch, không bao giờ tin tưởng

Nhiều dấu hôn như vậy, bao nhiêu nhục nhã như vậy, làm sao có thể bảo anh tin tưởng được chứ! Còn ba mẹ anh nữa, họ làm sao chịu đựng được, làm thế nào bọn họ có thể đối xử tốt với cô được!

Cô che miệng khóc nức lên, càng khóc càng cảm thấy tủi thân uất ức, cô chậm rãi trượt xuống, ngồi trên mặt đất.

Đặng Duệ Triết đứng ở bên kia, từ trên cao nhìn xuống xô ngồi trên mặt đất, hai mắt lạnh như băng, mày kiếm nhíu chặt.

Vì để sớm có thể trở về bên Tiêu Tử, hơn nữa đêm cô dùng khăn nóng phủ lên những dấu hôn trên người để nó tiêu đi, hết xoa lại đắp, cuối cùng tuyệt

vọng ôm lấy mình khóc thét lên. Người con gái này, vì sao lúc nào em cũng lấy nước mắt làm bạn thể hả, khóc đến thương tâm như vậy, tuyệt vọng như vậy.

Vì sao ngay cả một giây cuối cùng trước khi chia tay, em cũng không chịu nhìn Duệ Triết anh một cái?

Đáy mắt anh sâu thẳm, xẹt qua chút đau lòng, lại chỉ có thể đứng ở đây, lẳng lặng nhìn cô khóc lóc nỉ non.

Nếu anh Duệ Triết đến gần, sẽ chỉ làm tổn thương em, cho nên từ nay về sau anh sẽ chỉ đứng bất động một chỗ.

Anh chỉ hi vọng em có thể được bù đắp, không phải chịu khổ nữa, không phải chịu cảnh bơ vơ không nơi nương tựa nữa.

Anh dần thu lại ánh mắt lạnh như băng của mình, gắt gao nhìn chăm chăm cái 'hình nhân' kia.

Đại Lận, sau khi trở về Tiêu gia, đừng khóc lóc như vậy nữa, phải từng bước một đứng lên, tự mình cố gắng.

Xe tham quan chạy đến trạm, khuôn mặt tuần tú của anh khôi phục lại bộ dạng tà lãnh thường ngày, đi tới ôm Đại Lận trên đất lên, đi đến trước cái cầu treo thư nhất.

“Đi đi! Cứ nhìn phía trước mà đi!” Anh khàn giọng bá đạo ra lệnh, nhàn nhạt nhìn chăm chăm Đại Lận, dù cuồng bạo những nơi đáy mắt vẫn hiện lên gọn sóng thương tiếc không dễ dàng phát hiện ra, khiến cho anh nhú mày, “Leo lên, để lấy lòng anh!”

Đại Lận lạnh lùng nhìn anh, nước mắt chưa xốt đảo quanh hốc mắt, những cuối cùng vẫn không rơi xuống, xoay người, từng bước từng bước đi trên cái cầu treo lắc lư lắc lư mà bên dưới là vực sâu này.

Làm sao bây giờ? Tiêu Từ. Em không còn mặt mũi nào để gặp anh lần cuối cùng nữa rồi, em giờ đây lại một lần nữa khuất nhục, chút tôn nghiêm còn sót lại cũng đã đánh mất, không còn dũng khí để đối mặt với anh nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Đêm khuya ôm nhau, ấm lòng (3)

Cô từng cho rằng, bị bắt tới đây một ngày một đêm sẽ vô cùng sợ hãi, sợ hãi người đàn ông cường thế đó sẽ không ngừng nhục nhã cô. Song khi anh ta ôm cô trở về biệt thự nhà họ Tô, cô mới phát hiện ra, anh ta không phải làm nhục cô, mà là triệt để đánh nát hình tượng anh Duệ Triết cô đã từng yêu, triệt để hủy diệt giấc mộng thời thiếu nữ của cô.

Cô ở trong tù 3 năm, chờ đến tuyệt vọng. Cũng không cần phải nói thế nào, cô đối với anh Duệ Triết thực ra có xấu hổ, có áy náy vì đã làm hại người con gái anh yêu thương. Từ thời khắc bị bỏ tù đó, cô đã biết anh ta sẽ không bao giờ đến gặp mình rồi.

Nhưng mà kết cục sau ba năm, lại một lần nữa khiến cô rơi vào tuyệt vọng.

Cô không để tâm mẹ Hàn Từ vì sao lúc trước em ngồi tù lại không đến thăm em, vì sao lại quên em, bởi vì thói quen, đã vô cảm rồi. Nhưng mà, anh Duệ Triết từng là người mà cô yêu điên cuồng mà, thậm chí vì anh ta, cô còn hại chết cả baba kính yêu của mình nữa.

Anh có thể không thèm nhìn cô, chán ghét cô, lãng quên cô, nhưng anh không thể ở trước mặt Tiêu Từ hạ nhục cô, xâm phạm cô!

Một chút tôn nghiêm cùng lòng tự trọng sau khi ra tù, là Tiêu từ cho cô, là người duy nhất không dùng ánh mắt xem thường nhìn cô, là người duy nhất để cô vào lòng, cho cô sự ấm áp, là thứ mà năm đó Duệ Triết anh không thể nào cho cô. Cũng đồng nghĩa là, anh Duệ Triết không yêu cô, chưa bao giờ, cũng là người không nên yêu, mà Tiêu Từ mới đích thực là người yêu cô.

Tiêu Từ, anh là người suy nhất yêu em, em cũng vô cùng muốn yêu anh, nhưng chúng ta thân phận khác xa, đến cuối cùng cũng sẽ không thể ở cùng một chỗ, chúng ta yêu nhau, cùng nhau đáp lại tình yêu của đối phương, nhưng phải không có sự việc phóng hỏa kia xảy ra, không dẫn cái chết của ba.... Giữa hai chúng ta chính là, hứa duyên vô phận, quen biết quá muộn màng.

Cho nên, hãy coi như Đại Lận đã chết, đừng lại đi tìm em nữa. Bởi vì, kết quả sẽ rất khó coi.

Ba năm trước cô không chết ở trên tay anh Duệ Triết, ba năm sau, cô sẽ ở trên đỉnh ngọn núi này, tự sát ở trước mặt anh, cho anh biết, Đại Lận hận anh.

Hận anh.

Cô bước đi trên cái cầu treo lung la lung lay này, ngược mắt nhìn núi non trùng điệp, đột nhiên nở nụ cười. Trời đất bao la rộng lớn thế này, nhưng vì sao

không có chốn dung thân cho một Đại Lận nhỏ nhoi như cô chứ?

Yêu cầu của cô không cao, chỉ có thể được ăn no, có thể được đọc sách, có thể được làm một người bình thường rất bình thường thôi, sau đó, có thể lập gia đình. Nhưng mà, tất cả sao lại khó như vậy.

Đặng Duệ Triết đi ngay phía sau cô, nhìn thấy bóng dáng khẽ lay động của cô, mi tâm nhú chặt, bước lên vài bước, bắt được tay cô, nắm chặt lấy đất cô đi về phía trước.

Đứa nhỏ này, vì sao lại lộ ra vẻ mặt lạnh giá tuyệt vọng như vậy! Đi hết đoạn đường này, theo tôi trò chuyện đến cuối con đường này, em sẽ là người của Tiêu Tử. Tôi muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của em, cùng em đi hết đoạn đường này, để biết được cái cảm giác đi cùng em nó thế nào, cảm giác cùng nhau leo lên nó thế nào.

Tôi muốn biết, cảm giác cầm tay Đại Lận em đi về phía trước là như thế nào, cùng cô tay trong tay nó ra sao. Không cần bi thương tuyệt vọng như vậy, rất nhanh thôi em sẽ được trở về bên Tiêu Tử của mình.

Anh dùng đầu ngón tay lau đi nước mắt của cô, đi lên trước, dắt tay cô cùng nhau bước qua cây cầu treo lung lay không ngừng kia, cũng không nói thêm gì nữa.

Đại Lận bước đi rất mệt mỏi, càng lên cao, sắc mặt cô càng không tốt, Đặng Duệ Triết cõng cô ở trên lưng, tiếp tục leo lên trên.

Đại Lận ghé vào tấm lưng rộng lớn mà rắn chắc của anh, chỉ cảm thấy mỗi một bước chân anh đi đều vững vàng như vậy, bả vai thật dày, dường như giữa núi non rộng lớn này chỉ có bọn họ, còn anh đang cõng cô về nhà.

Nơi này, đường núi nhỏ hẹp, cầu treo dày đặc, núi rừng u tĩnh, tiếng chim chóc hót càng thêm thanh thúy, cảnh rừng âm u. Anh vẫn cõng cô trên lưng như vậy, hai tay cường tráng mạnh mẽ ôm chắc lấy cô, khiến cho cô mệt mỏi dần dần khép hai mắt lại.

Chờ đến khi cô tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên ban công của nhà gỗ trên đỉnh núi, vừa mở mắt ra, trước mắt hiện lên cảnh tượng nước non hùng vĩ và tượng ngọc đá, quả nhiên là cảnh đẹp của chúng sinh.

Anh yên tĩnh ngồi một bên, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía xa xăm, hình như có đang suy nghĩ.

“Cảm thấy thế nào?” Phát hiện cô đã tỉnh, anh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm, không chứa dục vọng mà là một tầng ánh mắt sâu hun hút.

Cô bọc lấy tấm thảm bạc che trên người ngồi dậy, nhìn một vùng non xanh nước biếc này, so với thành phố, những nặng nề trong lòng từng chút một được mở ra, nói: “Đẹp hơn so với tôi tưởng tượng.”

Ánh mắt anh thoáng động, nhìn theo phương hướng của cô, môi mỏng nhếch lên, cũng không lên tiếng nữa.

Hai người cùng nhau thưởng thức khung cảnh đồ sộ hùng vĩ run động lòng người này, không còn tranh dành cướp đoạt cùng tuyệt vọng nữa, tức giận cũng ni non, tất cả, đều trở nên yên tĩnh.

Buổi tối trên núi có mưa, từng đám mây đen kèm theo sấm sét nổ ầm vang dội trên đỉnh đầu, cửa sổ bằng gỗ bị mưa to tạt vào thấm nước chảy vào trong. Đại Lận vẫn ngồi bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống thành phố đang lên đèn sáng trưng dưới chân núi.

Đặng Duệ Triết vừa tắm xong, lấy khăn lông lau khô nước, vừa đi về phía bên này.

Đại Lận nghe được tiếng bước chân, cả người lập tức miễn cảm lên, quay đầu nhìn anh.

Duệ Triết nhìn thấy đôi mắt ngập nước cùng gương mặt tĩnh xảo tràn ngập phòng bị nhìn anh, khóe môi hơi nhếch lên một đường rất nhỏ, ánh mắt chuyển về phía bên ngoài cửa sổ, không có giờ tay chạm vào cô.

Một lát sau, xoay người thong thả bước về phòng, không quay lại nữa. Đại Lận vẫn tiếp tục dựa vào cửa sổ ngồi đấy.

Nửa đêm, tiếng sấm càng ngày càng vang, mưa gió rầm rầm phả vào phòng, bắn tung tóe hết lên cả sofa và thảm, gió lo làm cho rèm cửa sổ bị cuốn hết cả lên, thậm chí còn rơi xuống một hoặc hai bông hoa.

Lúc này, Duệ Triết mới từ trong phòng đi ra lần nữa, ôm Đại Lận một thân ẩm ướt vào người, trực tiếp đến phòng tắm.

Đại Lận bắt đầu giãy dụa, đôi mắt mở to ngập nước, thống khổ nhìn chăm chăm anh.

Anh đau lòng, giờ tay phủ lên mặt cô, thay cô vén những sợi tóc vì nước mưa mà dính bện vào gương mặt trắng nõn đó, lẳng lặng chống lại tầm mắt của cô. Sau đó khẽ nghiêng người xuống, khẽ hôn lên cặp mắt to làm người ta thương tiếc kia.

Cô níu chặt lấy áo anh, bắt đầu giãy dụa kịch liệt, lần nữa trở thành 'chim sợ cành cong'.

Mà anh, chẳng qua chỉ muốn tắm nước nóng cho cô, đồng thời bắt lấy tay chân ngăn không cho cô giãy dụa, để nước ấm xối rửa lên thân thể lạnh như băng của cô, gột đi những nơi bị nước mưa dính vào, sưởi ấm cho cô. Cuối cùng, anh vẫn ôm lấy một thân ướt sũng nước của cô, dùng chính thân thể mình để cô tựa vào người anh, đem nhiệt độ cơ thể mình truyền sang cho cô.

“Dù có chết tôi cũng sẽ không lấy lòng anh! Buông tôi ra!” Cô há miệng cắn lên vai anh.

Anh vẫn sừng sững bất động, con người đen nheo lại, bỗng cô lên, đi về phía phòng ngủ.

Đặt cô trên giường lớn, sau đó trực tiếp cởi hết quần áo ướt của cô ra, khiến cho thân thể ngọc ngà của cô hòa cùng với màu của chiếc drap trắng tinh trên giường, tiếp đến lấy chăn phủ lên cho cô.

Cô giống như bất được phao cứu mạng, giờ tay ra vội vàng chụp lấy, cuộn cả người lại một chỗ.

Anh đem cởi hết quần áo ẩm ướt trên người xuống, lộ ra nửa thân trên mạnh mẽ cường tráng, trèo lên giường, lại một phen 'bóc' cô khỏi vỏ chăn, ôm cô nằm lại trên giường. Mặt giường mềm mại thoáng chốc lõm xuống, thân mình mảnh mai hoàn toàn bị bao vây trong lòng anh, vừa khéo hợp khít với lồng ngực cứng rắn của anh, chân móng bị cánh tay anh rút một cái liền phủ lên trên người hai người họ.

Bên dưới chăn, anh từ phía sau gắt gao ôm cô vào lòng, dùng lồng ngực tinh tráng của mình dán lên tấm lưng ngọc mềm mại nhỏ nhắn của cô, chỉ đơn thuần ôm cô ngủ, không hề chạm vào cô, “Ngoan ngoãn đi ngủ, bên ngoài sấm lớn.”

Nói xong, một tiếng sấm lớn liền dội đến trên nóc nhà, giống như muốn đem nóc nhà bỏ ra, khiến cho chiếc giường lớn trong phòng cũng phải rung lên!

Cô mau chóng vùi mặt vào gối, hay tay che ở trước ngực, yên lặng nằm trong lòng anh không dám lộn xộn nữa.

Sấm chớp vẫn kéo đến nườm nượp hết lần này đến lần khác, mỗi lần đều tóe ra tia chớp soi rõ cả mặt cô và anh. Ngoài cửa sổ chỉ vang lên duy nhất tiếng cành cây bị quật gãy cùng tiếng mưa to lộp bộp lộp bộp, trên ban công, chậu hoa từng cái một bị gió cuốn bay, lạch cạch rơi xuống.

Tiếng vang thật sự là lớn, cô lúc đầu ở trong lòng anh đây giữa, nhưng sau đó lại hướng về nơi phát ra hơi ẩm dựa vào, thân mình trần như nhộng cùng anh gắt gao kề nhau.

Anh siết chặt cánh tay, ôm lấy cô.

Cô nằm trong lòng anh, bỗng nhiên cảm thấy, thực ra cái ôm này có thể cho cô cảm giác an toàn, lồng ngực rộng lớn, thành thực chững chạc, nhưng là, cô muốn không nói. Nơi đó thuộc về Trâu Tiểu Hàm, thuộc về Trâu gia.

Bên ngoài mưa to gió lớn, tiếng sấm nổ ầm ầm, cô nằm trong vòng tay ấm áp của anh, dần dần thiếp đi.

Nửa đêm về sáng, có người nhẹ nhàng hôn lên môi mềm mại của cô, khẽ phủ lên người cô, nhưng cô không tỉnh lại, chìm sâu vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, thời tiết đã tốt đẹp trở lại, trên đỉnh núi ánh mặt trời lên cao chiếu rọi vào, đem sàn nhà ướt nhẹp, rèm cửa sổ màu trắng, toàn bộ phơi mờ hết.

Lúc cô mở to mắt, tầm mắt lưa mờ ở bốn phía giường lớn nhẹ nhàng thổi lên mặt cô, gió nhẹ thổi, mát mẻ lạ thường.

Mà trên chiếc giường lớn vốn có hai người nằm, Đằng Duệ Triết đã sớm không thấy đâu, sờ gối đầu và mặt giường đều lạnh lẽo, chứng tỏ anh đã rời đi từ lâu.

Cô ngồi dậy, phát hiện trên người mặc một chiếc váy trắng tinh, thanh lịch trải dài trên giường, nhìn rất đẹp. Mà trên tủ đầu giường còn đặt một lọ thuốc mỡ, hai chai thuốc tiêu hóa, phía dưới kẹp một tờ giấy, trên giấy được đặt hai viên thuốc, cạnh đó còn có một ly nước.

“Thuốc mỡ để em bôi tiêu dấu hôn, tối hôm qua anh đã giúp em bôi một lần, xé chiều hôm nay chắc có thể sẽ tan hết. Lúc nào dậy nhớ bôi thêm lần nữa. Uống thuốc đau dạ dày phải nhớ uống nước, xem như là lần cuối cùng anh chăm sóc cho em! Trên bàn cơm có trứng ốp lếp, đừng quên ăn!” Từng nét chữ khí phách mạnh mẽ, là lời chia tay cuối của anh.

Cô nhìn thấy chữ 'lần cuối cùng' của anh, tay cầm giấy khẽ run lên, chậm rãi vo tờ giấy thành một cục, nắm trong lòng bàn tay.

Cúi đầu nhìn hai viên thuốc trên bàn, cũng không uống nó, lẳng lặng đi đến phòng khách, nhìn thấy trên bàn cơm có đĩa trứng ốp lếp vàng óng ánh, tờ giấy vo tròn trong tay rơi xuống sàn nhà, sau đó bị gió thổi đi xa.

Cô cũng không ăn, cả người chỉ mặc một chiếc váy trắng đi đến ban công, nhìn chăm chú về phía chân núi, rất xa rất xa.

Cô cứ ngồi như vậy trong gió cả một buổi sáng, nhìn từng dãy núi, con sông, thành thị mà hôm qua bọn họ đã từng nhìn, ánh mắt thê lương. Mãi cho đến khi bên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, cô mới chậm rãi nghiêng người tựa lên trên cửa sổ, quay đầu lại nhìn.

Cửa phòng bị mở ra, bước chân hỗn loạn, mà người vội vã xuất hiện ở cửa, chính là Tiêu Từ!

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đêm khuya ôm nhau, ấm lòng (4)

Tiêu Từ thấy cô đang ngồi ở ban công, vội vàng đi đến, mạnh mẽ ôm lấy cô: “Đại Lận!”

Đại Lận vui đầu trong lòng anh, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Tiêu Từ đem cô ôm càng chặt, ôm cô xuống khỏi ban công, đầu lòng hôn lên trán, đưa cô ra khỏi nơi này.

Anh đưa cô lên cáp treo trực tiếp đi xuống núi, siết chặt cô trong lòng, không hỏi gì về chuyện bắt cóc.

Đại Lận trong lòng khó chịu, nhìn Tiêu Từ, nói bây giờ không nên trở về Tiêu gia.

Tiêu Từ kêu một tiếng ‘cô bé ngốc’, lo lắng ôm chặt cô, không để cô suy nghĩ bậy bạ.

Cáp treo xuống tới chân núi, Tiêu Từ ôm cô bước ra, chuẩn bị giúp cô lên xe.

Nhưng cô chưa kịp lên, một chiếc xe đất liền đột nhiên chạy đến, dừng trước mặt bọn họ, khoảng cách không xa, cửa kính sau của xe đối chính diện hai người!

Tiêu Từ giật mình, phát hiện đây là xe của Tiêu gia!

Cửa kính chậm rãi hạ xuống, lộ ra khuôn mặt mệt mỏi vì căn bệnh tra tấn của mẹ Tiêu nhưng vẫn được chăm sóc chu đáo.

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây?” Tiêu Từ lắp bắp kinh hãi! Đại Lận nhìn khuôn mặt nghiêm nghị kia, cũng tự biết đây chính là thời khắc mình rời đi! Thanh danh của Tiêu gia vẫn là thanh danh, vạn lần cũng sẽ không chấp nhận một đứa con dâu bị vũ nhục như cô!

Cô nan kham cúi đầu, dần buông tay khỏi Tiêu Từ. Không bao giờ nghĩ mẹ Tiêu lại nói: “Tiêu từ, là mẹ kêu con đi đón con dâu về, sao ta có thể không đến đây? Đại Lận, con chịu cực khổ đủ rồi, mau theo mẹ về nhà!”

--

Đại Lận nghe một tiếng ‘mẹ’, trong lòng chấn động, nhìn mẹ Tiêu.

Chỉ thấy mẹ Tiêu với ánh mắt ôn từ, im lặng nhìn chăm chú cô, ý bảo cô lên xe của bà.

Trên đường về mẹ Tiêu không nói gì, nhắm mắt nghỉ ngơi, cũng chẳng đề cập tới chuyện mấy ngày nay. Sau khi tới Tiêu gia, để cô đi tắm rửa sạch sẽ, cho gọi con trai vào nói chuyện: “Tiêu Từ, mẹ tin không hề có chuyện gì phát sinh, con cũng phải tin như vậy.”

Tiêu Từ đứng trước mặt mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn che kín nét u lãnh, giọng nói khàn khàn: “Con lúc nào cũng tin tưởng Đại Lận, nhưng tên Duệ Triết đó thì không bao giờ.”

Mẹ Tiêu ánh mắt trầm xuống, phát ra một tiếng thở dài, “Mẹ tin cậu ta, cậu ta nói được là làm được.”

--

Đại Lận đứng trong phòng tắm ở lầu hai, không tắm rửa, mà tựa vào bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra ngoài.

Vì giữ danh tiếng cho Tiêu gia, mẹ Tiêu phải ra mặt nhường nhịn, không có bạo động, cũng không can thiệp cùng Đàng gia, đem tin tức phong tỏa rất nhanh. Vậy nên khi họ đem cô trở về, người làm trong Tiêu gia đều nghĩ cô chủ như đang trở về nhà mẹ đẻ.

Với cô, họ đều gọi tiếng ‘cô chủ’, mang theo ánh mắt hèn mọn gọi từ ‘Tô tiểu thư’ sang ‘cô chủ’, nhưng dù sao, họ rất khó có thể bỏ ấn tượng trước kia về cô.

Cô cười miễn cưỡng, đầu tựa lệch qua, nhìn con bướm đang lớn vờn với cảnh hoa ngoài cửa sổ

--

Đằng Duệ Triết thân hình cao to cường tráng xuất hiện tại công ty, Torn nhanh chóng đi đến chỗ anh, cúi đầu hô một tiếng ‘Đằng tổng’, thấp giọng nói Đàng lão gia đang ngồi đợi trong văn phòng đã được một thời gian.

Anh gạt đầu, đôi mắt tối sầm, ý bảo Torn tiếp tục làm việc, đi vào phòng tổng giám đốc.

Ba Đàng đứng ngay cửa sổ, thân hình cao lớn vạm vỡ, khoanh tay ra sau lưng, một thân tức giận.

Anh thân nhiên liếc mắt một cái, khóe môi nở một nụ cười lạnh mờ nhạt, ngồi vào bàn làm việc, nhưng dường như không có văn kiện nào cần anh ký tên.

“Ngày mai đến Trâu gia xin lỗi!” Ba Đẳng xoay người, đôi mắt tức giận nhìn trừng trừng, chưa đề cập tới việc anh đưa người con gái khác tới bệnh viện khám bệnh, lớn tiếng ra lệnh, phát tay áo mà đi.

Đằng Duệ Triết theo văn kiện nâng lên ánh mắt, hai mắt lạnh như băng, mạnh mẽ đóng tập hồ sơ.

Lúc sau, anh xoay ghế hướng ra cửa sổ, trong lòng phiền toái nhìn ra bên ngoài.

“Duệ Triết, em có thể vào không?” Ngoài cửa truyền đến giọng nói ngọt ngào của Trâu Tiểu Hàm.

“Vào đi!” Anh xoay ghế da lại, nhìn Tiểu Hàm đang từ cửa tiến vào.

Trâu Tiểu Hàm trên người mặc chiếc đầm vàng thực nữ, dáng người yếu điệu, khí chất tao nhã, thân nhiên cười nói: “Torn nói anh đi nước ngoài, không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Em cảm thấy có thể xảy ra chuyện gì?” Đôi mắt anh u ám hỏi cô, đứng dậy đi tới, nhìn chăm chú vào Tiểu Hàm, tiếng nói âm lãnh: “Nghe nói hôm em trở lại Cẩm thành, cha của Lí Tương Tương có đến thăm nhà em?”

“Vâng, đêm đó Lí Tương Tương đi cùng cha cô ấy tới nhà em. Duệ Triết, sao vậy anh?” Tiểu Hàm giương một đôi mắt to, khó hiểu nhìn anh, sau đó khóe mắt mang theo niềm vui, “Tương Tương sẽ là phù dâu của em, hôm đó Tương Tương tới mang theo lễ phục, ngồi xe Bentley của ba cô ấy. Duệ Triết, mấy ngày nay anh không ở đây, em lo chết đi được.”

“Lo lắng cái gì?” Anh liếc nhìn, lạnh lùng cười hỏi, “Lo anh không thể tới lễ đính hôn?”

“Chẳng phải anh không đến đấy sao?” Tiểu Hàm mở miệng, ôm lấy cánh tay của anh: “Tuy anh không thể tổ chức đúng thời hạn, nhưng em biết trước sau gì hai chúng ta vẫn sẽ đính hôn. Duệ Triết, hôm nay sau khi tan tã đến nhà em một chuyến, ba em sẽ tự mình vào bếp nấu ăn, đảm bảo sẽ rất ngon.”

“Đợi công việc của anh xong hết đã!” Anh ôn hòa trả lời, đi quay lại bàn công việc, dùng ngón tay lật xem lịch trình, “Em ra ngoài đi.”

“Duệ Triết!” Tiểu Hàm bước lại đây, thật cẩn thận nói: “Anh có nghĩ đến không, Hay chúng ta kết hôn cùng ngày với Tiêu Từ? Như vậy sẽ rất ý nghĩa nha.”

Đằng Duệ Triết nghe vậy bỗng dừng cười, hai mắt chăm chọc: “Chúng ta còn chưa đính hôn, kết hôn hay không nói còn quá sớm! Em ra ngoài đi, anh còn nhiều việc phải làm!”

Tiểu Hàm im lặng, khẽ cắn môi, nhìn anh một cái, không thể không xoay người đi ra ngoài.

Vài phút sau, Torn gõ cửa đi vào, làm theo lời anh nói: “Đằng lão gia đã về. Ông ấy đã điều tra ra người đi cùng ngài mấy ngày vừa qua là Tô tiểu thư. Trâu bí thư có lẽ cũng đã nghe được loáng thoáng rồi.

Tô tiểu thư ở Tiêu gia cũng không đến nổi tệ, đang chuẩn bị tìm công việc, tiến hành trị bệnh cũng rất tốt. Đây là báo cáo về bệnh tình của Tô tiểu thư mà các bác sĩ gửi đến, ngài xem đi.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Đêm khuya ôm nhau, ấm lòng (5)

Đằng Duệ Triết tiếp nhận nhìn thoáng qua, đặt ở một bên, lạnh nhạt nói: “Mấy thứ này không cần phải đưa đến cho tôi, Tôi tin Tiêu gia sẽ giúp cô ấy chứ khỏi bệnh dạ dày. Torn, trừ phi sau này tính mạng cô ấy gặp nguy hiểm, nếu không thì không cần báo cáo chi tiết về tình trạng của cô ấy cho tôi như vậy!”

“Dạ, Đẳng tổng.” Torn thất vọng thu hồi báo cáo, trong lòng thầm mắng ông chủ. Chờ đến lúc Tô tiểu thư chính thức lên giường cùng Tiêu thiếu gia, ngài mới nổi trận lôi đình sao!

“Đằng tổng, cuộc hẹn của ngài với công tố viên là anh trai tôi định như thế nào?” Cô giữ trong tay văn kiện, mỉm cười, “Nếu đêm nay ngài đến nhà cha vợ, hãy cứ yên tâm đi, tôi sẽ nói với Cố công tố viên đem tất cả những bằng chứng tham nhũng của phó thị trưởng đến cho ngài.”

Đằng Duệ Triết nâng ánh mắt, cảnh cáo thư kí của anh: “Tôi sẽ tự liên lạc với Cố Ngao, cô cứ ra ngoài làm chuyện của mình đi!”

Torn xoay người đi ra ngoài.

Cô đi ra ngoài, nhìn thấy Trâu Tiểu Hàm vẫn chưa về nhà chuẩn bị hôn sự, mà ngồi tại bàn làm việc của cô, nũng nịu đánh bàn phím, trên người mặc bộ đầm vàng duyên dáng thực nữ, đôi chân trắng không tỳ vết lộ ra, mắt ngọc mây ngái.

“Tom, sao cái máy đánh chữ này tôi làm hoài không được?” Trâu đại tiểu thư quay đầu gọi Tom, phát ra giọng nói nhỏ nhẹ dễ nghe.

Tom liếc mắt qua xem một cái, nói ‘tôi cũng không biết’, trực tiếp rời đi.

Trâu Tiểu Hàm nghe vậy, trong lòng giận dữ không ít.

Buổi chiều, Đổng Duệ Triết từ văn phòng đi ra, nhìn thấy Trâu Tiểu Hàm, vẫn chưa rời đi, cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Cô vẫn đang ở đây, đợi anh tăng ca?

“Em chờ anh cùng tan tầm, sau đó hai chúng ta sẽ cùng nhau tản bộ.” Cô tắt máy tính, ôm một đồng văn kiện lớn đi tới, lúm đồng tiền tự nhiên lộ ra: “Duệ Triết, em biết anh không muốn nhìn thấy ba em, vậy nên tối nay chúng ta đi riêng đi. Bên kia đường dành cho người đi bộ, có một nhà hàng rất ngon nha.”

Duệ Triết liếc nhìn cô một cái, nhìn đồng tài liệu lớn trên tay cô, còn phảng phất mùi mực máy in, nói: “Nhiệm vụ này là ai giao cho? Nhiệm vụ của em chỉ là một thư ký văn bản, chỉ cần đánh một số biên bản nếu cần thiết, sao lại ở đây đánh máy, bưng trà?”

Trâu Tiểu Hàm thấy anh quan tâm, trong lòng không ngừng nháy nhót, ngọt cười duyên nói: “Đây chẳng phải đều là việc của thư ký sao? Em học thêm được rất nhiều, còn có thể tập thể dục nữa. Duệ Triết anh xem, sắc khí của em thoát nhìn trông có phải khỏe mạnh hơn không?”

Duệ Triết thấy cô cười thật thoải mái, ánh mắt thay đổi: “Thư kí là thị ủy thiên kim không nên ở đây làm chuyện lật vật, anh còn phải nhìn mặt Viên lão thái thái. Về sau đừng làm những chuyện này nữa!”

“Duệ Triết, bây giờ chúng ta đã có thể cùng nhau ăn cơm sau khi tan tầm rồi phải không?” Tiểu hàm vui sướng vẫn ôm lấy cánh tay anh, trong lòng mừng không thể tả.

Khuôn mặt tuấn tú của Duệ Triết không vui không giận, nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Tối nay anh có hẹn.”

Tiểu Hàm trong lòng đang mừng rỡ bỗng hụt hẫng, khuôn mặt lập tức trở nên ảm đạm không ánh sáng, nhưng miệng vẫn nở một nụ cười ngọt ngào.

“Nhưng anh có thể ăn trước với em.” Đổng Duệ Triết lại nói.

--

Đổng Duệ Triết định lái xe đưa Trâu Tiểu Hàm đến đường dành cho người đi bộ rồi ghé vào nhà hàng nổi tiếng dùng bữa, gọi cho trợ lý nhấn đặt trước chỗ. Lúc rời công ty, thời gian vẫn còn sớm, anh quyết định dẫn Tiểu Hàm đi mua quần áo.

Trâu Tiểu Hàm mừng rỡ như điên, khuôn mặt lúc nào cũng xuất hiện nụ cười tươi tắn đầy phấn chấn, tay vẫn luôn kéo cánh tay của anh.

Cô ít ra vẫn biết chừng mực, không phải bộ nào cũng thử, mà chọn một bộ hồng phấn, một bộ trắng tinh khiết, thử qua liền quyết định mua, không để Duệ Triết chờ lâu.

Duệ Triết nhìn cô mặc bộ váy màu trắng di chuyển trước mặt anh, chiếc váy nhẹ nhàng tôn lên bộ dáng nuột nà của cô, bỗng nhiên anh nhận thấy Tiểu Hàm cũng rất hợp với những bộ váy trắng, mặc vào hiện lên rõ khí chất của một cô công chúa, ngọt ngào mà duyên dáng.

“Em cần giày và túi xách chứ?” Anh lấy thẻ của mình thanh toán hóa đơn, vô tình lướt qua cửa hàng bán giày và túi xách.

“Không cần, Duệ Triết, chúng ta đi ăn cơm.” Lòng Tiểu Hàm ấm lên bởi sự chăm sóc của anh, thẹn thùng không thôi.

Hai người mang túi bước đến cửa, bên ngoài người đi vào, cùng bọn họ đối mặt với nhau.

“Đại Lận!” Tiểu Hàm phát ra một tiếng kêu sợ hãi, kinh hi nhìn Đại Lận trước mặt, sắc giọng: “Đã lâu không gặp chị? Gần đây chị đã đi đâu thế?”

Lời này vừa được nói ra, khuôn mặt của Đổng Duệ Triết hơi biến sắc, Tiểu Từ mặt tối sầm như đáy nồi, trợn mắt nhìn chằm chằm Đổng Duệ Triết!

Đại Lận vốn được Tiểu Từ đưa đến đây mua quần áo, không ngờ lại hội ngộ hai người họ, nhìn Tiểu Hàm nhẹ nhàng nói: “Gần đây cơ thể chị không được khỏe, ở nhà dưỡng bệnh thôi.”

“Chúng ta cùng ăn cơm đi, Duệ Triết anh ấy đã đặt chỗ ở nhà hàng rồi.” Tiểu Hàm lại ngọt ngào cười nói.

“Có vẻ là không thể rồi, tôi muốn cùng cô ấy mua sắm một chút, cuộc sống hôn nhân của chúng tôi đang đến gần rồi.” Tiểu Từ ôn nhả từ chối, cánh tay ôm sát eo nhỏ của Đại Lận.

Đổng Duệ Triết nhìn, bên nhôi khẽ nhếch lên.

Tiêu Từ liếc anh một cái, nói ‘bọn tôi đi trước’, rồi cùng Đại Lận bước vào cửa hàng.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Đêm khuya ôm nhau, ấm lòng! (6)

Tiêu Từ liếc anh một cái, nói ‘bọn tôi đi trước’, rồi cùng Đại Lận bước vào cửa hàng.

Anh giúp Đại Lận chọn váy, trong lúc Đại Lận đang thử quần áo, anh đứng chờ ở bên ngoài, nhìn Đàng Duệ Triết mang Trâu Tiểu Hàm rời đi.

Tuy rằng mẹ nói sau này Đàng Duệ Triết sẽ không làm phiền Đại Lận, nhưng từng hành động của Đàng Duệ Triết, đã xúc phạm nghiêm trọng tới Đại Lận! Tên họ Đàng chính là một con sói không từ thủ đoạn, sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ!

Đại Lận đứng trong phòng thay đồ, nhìn mình trong gương. Gương có 2 mặt trước sau, cô nhìn vào gương này có thể thấy rõ mông và lưng mình hằn đỏ những dấu hôn chần chịt. Đó là vết tích Đàng Duệ Triết xâm phạm cô còn lưu lại, bởi vì làn da trắng trẻo, vết ấn hiện lên vô cùng rõ ràng.

Tiêu Từ cái gì cũng biết rồi, nhưng anh không nói gì, đối xử với cô càng thêm dịu dàng.

Cô đem váy mới mặc vào, sửa sang lại, mở cửa đi ra ngoài.

Tiêu Từ chờ ở bên ngoài, ánh mắt sáng ngời, bị cô một thân phiêu dạt thanh lịch làm cho ngây ngẩn, chỉ cảm thấy càng ngày Đại Lận càng nữ tính hơn, lại không mất đi sự trẻ trung thuần mỹ. Anh chọn cho cô một đôi giày cao gót, “Thử đôi này xem, rất hợp với em.”

Đại Lận ngoan ngoãn mang vào, không xoay một vòng trước mặt anh, không mỉm cười ngọt ngào, mà là im lặng đứng ở trước mặt anh, mang chút ngưng ngừng.

Tiêu Từ si mê nhìn cô, ánh mắt thâm tình.

Anh mua cho cô đủ quần áo và giày dép, giúp cô mang lên xe xe, đưa cô đi ăn cơm “Đại Lận, ngày mai em sẽ đi học, còn muốn mua thêm gì không?”

Đại Lận im lặng ngồi ở bên cạnh anh, lắc đầu: “Tiêu Từ, em muốn đếm công viên giải trí.”

Tiêu Từ hơi giật mình, không ngờ cô sẽ đề nghị như thế, nhưng lập tức nở nụ cười dịu dàng, vỗ vỗ lên bàn tay nhỏ bé, cười cô tính trẻ con vẫn chưa dứt, vẫn như một đứa trẻ.

Bọn họ lái xe đến công viên giải trí, lúc này công viên không có nhiều người, anh cùng với cô tay trong tay đi dưới ánh đèn lờ lờ nhấp nháy, cảm thụ tiếng cười vui của những người khác, chính mình cũng cười theo.

Đại Lận không chơi gì cả, chỉ ngồi trên xe ngựa gỗ xoay tròn, ôm lấy lan can, nhìn chăm chú thế giới đang xoay tròn. Nếu ngựa gỗ có thể đuổi theo con ngựa phía trước, thì trên đời này, sẽ không có chuyện ly biệt đau khổ đến thế.

Cô mỉm cười chưa sót, áp mặt lên thanh lan can.

Lướt tiếp theo, cô và Tiêu Từ cùng ngồi trên một con ngựa gỗ, Tiêu Từ ôm cô từ phía sau, vòm ngực vạm vỡ áp lên lưng mảnh khảnh, yên lặng cùng cô cảm thụ loại cảm giác vĩnh viễn không xa cách này.

--

Tại một phòng VIP trong nhà hàng, trên bàn có muôn loại màu sắc phong phú của thức ăn, Trâu Tiểu Hàm ăn một cách thanh tú, vô cùng quý phái.

“Duệ Triết, ba em cũng thích đến đây ăn cơm, bình thường mọi người sẽ đến đây thưởng thức món vịt nổi tiếng, bà nội luôn khen chỗ này làm thức ăn ngon! Nhưng mà, hôm nay chúng ta gọi hơi nhiều món, lãng phí thì phải.”

Đàng Duệ Triết vẫn chưa động đũa, chỉ uống trà nhìn cô ăn. Thấy cô đã buông đũa xuống, thuận miệng nói: “Nãy giờ cũng ăn no rồi, chúng ta đi thôi.”

“Vâng!” Giờ phút này Trâu Tiểu Hàm không phải là ăn no bụng, mà là lòng của cô! Vui rạo rức nhanh chóng đứng lên, lúm đồng tiền như hoa, còn chủ động lấy áo khoác giúp anh, “Duệ Triết, anh còn có hẹn nên đi trước đi, em sẽ tự về.”

“Ừ, về nhà nhớ gọi điện thoại cho anh.” Duệ Triết cũng không còn kiên trì để đưa cô về, cầm lấy áo khoác nhanh chóng xoay người đi khỏi phòng.

Hai người bước ra cửa nhà hàng, anh giúp cô bắt taxi, bảo lái xe đưa cô trở về, sau đó trở về xe của mình, đánh một cuộc điện thoại: “Cổ Ngao, bây giờ tôi sẽ đến câu lạc bộ Lan Các, các nghị viên khác cũng đến đủ chứ? Nếu không có bọn họ, tên phó thị trưởng Lí xảo quyet sẽ không dễ gì chịu xuống

đài! Công tố viên Cổ cần phải tốn nhiều tâm lực hơn rồi!”

--

Đại Lận và Tiêu Tử sau khi hẹn hò trở về, nhìn thấy mẹ Tiêu ngồi trong gian nghỉ mát ở vườn hoa, không biết là ngắm trăng hay ngủ quên.

Cô nhẹ nhàng bước đến, giúp mẹ Tiêu đem tắt bình sưởi ấm đi, im lặng ngồi ở bên cạnh.

Mẹ Tiêu thở ra một tiếng dài ảo não, xoa oa bờ vai gầy của Đại Lận, dịu dàng nói: “Đại Lận, thật sự con là một đứa bé hiểu chuyện, chỉ tại mẹ không biết sớm đề rước con vào cửa, để cho con chịu ủy khuất rồi! Bây giờ con đã đính hôn với Tiêu Tử, hãy cùng sát cánh với Tiêu Tử để phát triển Hồng Vũ mà một tay mẹ đã gây dựng. Mẹ đã đề nghị cho con vừa đi học, vừa đến Hồng Vũ thực tập, như vậy có thể tránh cho những rắc rối về sau. Xã hội bây giờ, không có năng lực là không thể sống yên.”

“Dì, con sẽ làm.” Đại Lận lại ầm lòng thêm một lần nữa.

“Gọi ta là mẹ đi, người một nhà cả mà.” Mẹ Tiêu nằm ở ghế, vỗ vỗ tay cô, khuôn mặt sầu bi, lại mang theo chút thỏa mãn.

--

Đại Lận ngồi trong phòng đọc sách, Tiểu Tuyết Cầu lại ngồi ngoan ngoãn cắn thảm, kêu gâu gâu.

Cô buông sách ngồi xỏm bên cạnh nó, lúc này nó mới ngưng giẫy vò tằm thảm, đem móng vuốt đặt lên đùi cô, mở to một đôi mắt long lanh.

Cô vỗ vỗ lên bộ lông trắng, làm cho nó ngoan một chút. Nó liền dùng đầu lưỡi liếm liếm lên tay cô, tỏ vẻ ngoan ngoãn.

Đại Lận nhẹ nhàng cười, ôm lấy nó, phát hiện trên cổ chú chó nhỏ có một tấm thẻ nhỏ, trên tấm thẻ viết ‘Con của Đằng tổng và Tô tiểu thư’.

Con của Đằng tổng?

Không phải Torn từng gọi như thế sao? Thì ra là Torn gắn cho con chó nhỏ tấm thẻ, nhưng lại không đủ khả năng để biến nó thành hiện thực!

Cô buông Tiểu Tuyết Cầu xuống, quyết định trả con chó nhỏ đó trở lại, hoặc là đưa đến trại nuôi nhận thú cưng. Bởi vì ngày mai cô phải đi học, không thể nuôi con chó này.

Tiểu Tuyết Cầu mặc kệ, dùng cái miệng nhỏ cắn cắn ống quần của cô, không cho cô nó bỏ lại, lông xù và cái đuôi nhỏ dựng thẳng lên!

Khi Tiêu Tử gõ cửa vào, nhìn thấy con chó này, mới nhớ tới một số đồ thuộc sở hữu của Đại Lận là do Duệ Triết cung cấp! Lúc này anh không hề thích con chó nhỏ này, nhưng nếu Đại Lận thích, anh sẽ thích.

Anh đi tới cạnh Đại Lận, Tiểu Tuyết Cầu thấy nhưng lại “gâu” một tiếng muốn cắn anh.

Đại Lận nghe được, trong tích tắc lại nhớ đến Tiểu Tuyết Cầu trước kia, mỗi lần nhìn thấy Đằng Duệ Triết cũng sủa như thế. Xem ra cô thích ai, Tiểu Tuyết Cầu liền sủa người đó! Thật đúng là một thú cưng nhỏ mạnh mẽ!

“Đại Lận, trước khi ngủ anh đến thăm em, mọi thứ đã chuẩn bị thế nào rồi? Ngày mai anh đưa em đến Đại học Trạch Châu báo danh.” Tiêu Tử không để vào mắt ý thù địch của Tiểu Tuyết Cầu, ôm lấy Đại Lận ngồi xuống giường, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, “Trạch Châu tuy thua đại học Cẩm thành một chút, nhưng chất lượng giảng dạy rất tốt. Hôm qua anh đã gặp lãnh đạo và giáo viên phụ trách của em, bọn họ sẽ giúp em đuổi kịp chương trình.”

“Cám ơn anh, Tiêu Tử.” Đại Lận nở nụ cười.

“Đi ngủ đi.” Tiêu Tử hôn hôn lên trán cô, đứng dậy rời đi.

Không biết lúc nào Tiểu Tuyết Cầu đã nằm yên trên giường, ngoan ngoãn ngồi xỏm bên người Đại Lận, dùng một ánh mắt tội nghiệp nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Đêm khuya ôm nhau ấm lòng (cuối)

Ngày thứ hai, Đại Lận mang theo túi bọc, đến phòng mẹ Tiêu ân cần thăm hỏi vài câu, chuẩn bị rời khỏi nhà cùng Tiêu Tử.

Nhưng lúc đi xuống lầu, cô gọi ba Tiêu một tiếng 'Ba', ba Tiêu cứng nhắc nghiêm túc trừng mắt nhìn cô một cái, mặc dù không lớn giọng quát cô, nhưng ánh mắt chán ghét sắc bén, khiến cô sớn gai ốc.

Tiêu Từ đang chờ xe ở dưới nhà nên không nhìn thấy một màn này, đi vào hướng trên lầu lớn tiếng gọi: “Đại Lận, đến giờ rồi, chúng ta phải mau chóng xuất phát, lần đầu tiên gặp mặt Hiệu Trưởng, đến muộn không tốt.”

Đại Lận lễ phép cúi đầu chào ba Tiêu một lần nữa, khôi phục lại nụ cười trên mặt, đi vội xuống lầu.

Tiêu Từ nhẹ nhàng ôm chầm lấy cô, chào một tiếng với ba mình, sau đó mang theo Đại Lận dời đi, về mặt ôn nhu dịu dàng.

Giờ phút này ở Tiêu gia, thoạt nhìn có vẻ sóng yên biển lặng, vui vẻ hòa thuận, nhưng trong lòng Đại Lận vẫn không quá yên tâm.

Tiêu Từ đưa Đại Lận đến đại học Trạch TRầu, gặp mặt lãnh đạo trường học, sau đó lại tự mình đưa Đại Lận đến phòng học.

Trên đường đi, anh vén lọn tóc buông lơ lửng bên gò má Đại Lận ra sau tai, dịu dàng nói: “Truyện trước kia đều đã qua hết rồi, từ giờ trở đi, tất cả sẽ bắt đầu lại từ đầu! Đại Lận, hãy quên hết những kỉ ức không vui trước đây đi, hoàn thành giấc mộng đại học của em!”

Đại Lận gật đầu, dựa vào lòng anh.

“Buổi chiều anh sẽ đến đón em, thầy giáo nói 4 giờ chiều nay còn có một khóa học cho nên 5 giờ anh sẽ đến.” Anh dặn dò một lần nữa.

“Dạ!” Đại Lận nhu thuận đáp lại.

Sau khi Tiêu Từ rời đi, Đại Lận cũng không có lên lớp học ngay, mà ngồi bên trong khóm cây cạnh phòng học, nhìn một bộ sách giáo khoa mới tinh này. Đúng vậy, tất cả đều bắt đầu lại lần nữa, nhưng vì sao, trong lòng cô vẫn còn gánh nặng?

Sau khi vào cửa Tiêu gia nhiều ngày, mẹ Tiêu đối với cô vô cùng tốt, dốc lòng dạy bảo cô, khiến cô cảm nhận được yêu thương của mẹ, quên mất đi những thử thách từng có với mẹ Hàn Từ. Nhìn thấy thần sắc mang bệnh của mẹ Tiêu, lại nghe đám người dưới Tiêu gia chỉ chỏ về mình, cô càng thêm áy náy.

Tiêu gia nghênh đón tiếp nhận cô con dâu là cô đây, bị người ngoài chỉ vào mũi, thanh danh bị hủy hoại. Ba Tiêu mỗi lần ra khỏi cửa đều không ngừng được đầu, lúc trở về nhà đều nheo một bụng tức giận, nhốt mình trong phòng không ra ngoài.

Dù có ngẫu nhiên gặp nhau, đều dùng ánh mắt như dao găm nhìn cô, sau đó phất áo quay đi.

Cho nên, ở nhà họ Tiêu cô rất sợ nhìn thấy ba Tiêu.

“Ưr...” Một vật nhỏ trong túi động đậy, phát ra âm thanh giống như cừu nhỏ, lẩn qua lộn lại.

Cô vội vã buông sách giáo khoa, mở cái túi ra, mới phát hiện thế nhưng Tiểu Tuyết Cầu lại trốn trong này! Bộ lông màu trắng xinh đẹp hơi ẩm ướt, người bạn nhỏ mở miệng thở, vui mừng nhìn cô, lắc lắc cái đuôi!

“Thì ra chú mày biết hôm nay tao phải đi, nên mới trốn ở trong này phải không?” Cô ôm nó ra ngoài, ôm trong lòng, cầm theo cái túi đi về phía bên ngoài vườn trường. Đằng Duệ Triết đưa cô trở về Tiêu gia, vì muốn Tiêu gia chăm sóc cô thật tốt, chấp nhận cô, nhưng Tiêu gia, lại bị cô làm liên lụy rồi.

Gia đình danh môn chú trọng nhất chính là thanh danh, chuyện cô bị Đằng Duệ Triết xâm phạm, người Tiêu gia đều biết rõ, đây là bị cô đội nón xanh, so với chuyện cô từng ngồi tù còn nghiêm trọng hơn.

Nếu cô chưa gả cho Tiêu Từ, Tiêu gia vẫn còn cơ hội cưới một tiểu thư con nhà quan khác để lấy lại chút thể diện. Cho nên, hôm nay cô quyết định rời đi, không muốn để Tiêu gia bị bôi nhọ thêm nữa.

“Tiểu Tuyết Cầu, mày nói xem chúng ta nên đi đâu bây giờ?” Cô cùng anh bạn nhỏ đi ven theo đường lớn, nhìn xe cộ đi tới đi lui trên đường.

Tiểu Tuyết Cầu ghé vào mũi giày cô, ngẩng đầu nhìn cô.

Nó đương nhiên phải về nhà của mình, cũng là nhà của ba nó, nơi đó là khu nhà riêng cao cấp, có phòng tập thể thao, mỗi lần baba Đằng tổng chạy bộ, nó cũng chạy theo bên cạnh. Nơi đó tốt hơn ở Tiêu gia nhiều.

Đằng Duệ Triết dường như có 'tâm linh cảm ứng' với 'đứa con' của mình, thời điểm vật nhỏ kia vẫy vẫy đuôi trước mặt Đại Lận, xe của anh vừa hay chạy qua nơi này, quay đầu nhìn thoáng qua, liền thấy Đại Lận mang theo một túi lớn, ôm sách giáo khoa đi bên đường, trông không giống như là đi học, mà là tan học rồi.

Nhưng mà quay đầu lại nhìn, cửa trường học không hề có một bóng học sinh nào đi ra, giờ này buổi sáng, hiển nhiên phải là thời gian chính lên lớp.

Anh vốn muốn cho xe ngừng lại, nhưng lại nhớ đến lời từ biệt đã nói trước đó, quai hàm bạnh ra, trực tiếp cho xe chạy thẳng, đến nhà Trâu bí thư. Đánh mắt nhìn qua kính chiếu hậu, thấy 'con anh' đang xoay tròn quanh Đại Lận.

Tiểu Tuyết Cầu lẩn lộn trên mặt đất, muốn Đại Lận ôm nó.

Đại Lận ôm nó đứng lên, để nó không kêu nữa, ngồi xe buýt trở về nhà cũ của mình trước đã.

Trên đường trở về Tô gia, cô gặp được người phụ trách chạy ba đầu Đảng gia, Tô gia và công ty - Torn, cô ấy hôm nay phụ trách thay Đảng tổng đến Đảng gia trấn an ba Đảng, cũng muốn qua đây xem Tô gia một chút, ai biết được lại gặp được người vốn nên ở Tiêu gia làm thiếu phu nhân - Đại Lận!

Cô ấy rất lấy làm kinh hãi nha, trực tiếp ôm lấy Tiểu Tuyết Cầu qua, mạnh mẽ hôn hôn vài cái.

“Tô tiểu thư, cô muốn tìm việc sao, tôi có thể giúp cô!” Sau một phen thăm dò thử, cô thư ký nhỏ đã có thể xác định Đại Lận là rời khỏi Tiêu gia, cho nên lập tức vỗ ngực cam đoan.

Đại Lận lại không quá tin tưởng cô ấy, sợ cô ấy lại nhét cô đến chỗ Đảng Duệ Triết.

“Tô tiểu thư yên tâm, tôi sẽ không để cô vào công ty của Đảng tổng, tôi còn có một anh trai, bộ dạng cũng tuấn tú lịch sự, tác phong nhanh nhẹn, mầu chót cũng ở chính người anh này của tôi!” Torn khẽ cười tìm tìm sản lại gần nói, “Tôi tiết lộ cho cô biết một chuyện, thực ra tôi cũng có một công ty nhỏ, quy mô cũng cực kỳ nhỏ, chính mình làm công ngay tại nhà mình, cô cho tôi làm trợ lý, thế nào? Cũng có thể ở lại chỗ tôi. Tôi sẽ không cản trở tiền lương của tôi nữa, lần trước là tôi ngủ đến hồ đồ, không cẩn thận gửi số của Đảng tổng đến cho cô, ai ngờ anh ta trừ ba tháng tiền lương lẫn tiền thưởng của tôi!”

Đại Lận suy nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng: “Được.” Có thể tạm thời ở lại chỗ Torn này cũng tốt.

“Vậy được, bây giờ tôi sẽ đưa cô đến.” Torn chớp đôi mắt mèo, lập tức chạy xe qua. Ông chủ Đảng à, lần này tôi tự mình đưa người đến nhà riêng của anh, sau khi xong việc ở nhà Trâu bí thư, cần phải nhớ kỹ người ăn được thì nên ăn, bằng không sẽ không còn cơ hội nữa đâu! Sau đó, tôi chính là muốn đem con cừu nhỏ đơn thuần này đưa đến cho anh trai tôi!

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Ở nhà trọ (1)

Nhà họ Trâu, trong phòng khách, Đảng Duệ Triết ngồi đối mặt với bí thư Trâu, cả hai đều không nói gì, cũng không lộ ra bán mặt gì.

Phu nhân bí thư biết ý đành lui xuống, vào phòng bếp giúp người làm cắt hoa quả.

“Đem đĩa hoa quả tiểu thư cắt mang qua cho Đảng thiếu gia đi, đó là đĩa đẹp nhất.” Bà phân phó người làm xong, đi đến bên cạnh con gái, lo lắng hỏi: “Duệ Triết vẫn chưa nói cho con biết mấy ngày qua cậu ta đi đâu hả?”

“Ra nước ngoài thôi mẹ, chi nhánh bên kia cũng vội mà.” Trâu Tiểu Hàm tiếp tục cúi đầu bày đĩa trái cây, ngón tay mảnh khảnh non mềm như lá hành, cũng là một đoạn phong cảnh mê người.

“Nhưng mà mẹ lại nghe có người nói cậu ta mang một người phụ nữ đến bệnh viện.” Phu nhân bí thư giữ chặt lấy cổ tay con gái, muốn con bé đừng cầm đầu vào mấy thứ vô bổ kia nữa, cực kỳ không vui nói: “Cậu ta ra nước ngoài, vì sao không gọi cho nhà chúng ta lấy một cuộc điện thoại? Thông báo một tiếng cũng không tốn của cậu ta bao nhiêu thời gian! Cậu ta hoàn toàn không để nhà họ Trâu chúng ta vào mắt mà!”

“Mẹ, ý của anh ấy là không muốn kết hôn, mẹ không nhìn ra sao?” Tiểu Hàm nhún mày, lấy bao tay nhỏ xuống, bảo đảm người làm ra ngoài, nhìn mẹ mình nói: “Bây giờ con sẽ yêu cầu anh ấy, nếu anh ấy chịu mang con ra ngoài ăn cơm mua quần áo, chúng ta ánh ấy đã hồi tâm chuyển ý rồi. Chúng ta đừng bức anh Duệ Triết nữa, nhất định là mấy ngày hôm trước anh ấy bị chuyện gì đó ngăn cản, không có cách nào nói cho chúng ta biết. Nhưng hiện tại, thái độ của anh ấy đối với con rõ ràng đã tốt hơn, mẹ không nhận thấy sao? Nhất định là anh ấy đã giải quyết xong những chuyện còn vướng bận trong lòng, cho nên chuyện này có thể tha thứ cho anh ấy.”

“Được, chuyện này ba con không đề cập tới, mẹ cũng sẽ không nhắc đến. Nhưng mẹ nghe di con nói, lúc các con ở Bắc Kinh, cậu ta cũng không cho con chọn dây chuyền, mà con cũng tự chọn một cái đơn giản nhất. Con gái ngoan, con về sau không cần làm như vậy, con gả đi không phải đi chịu khổ, mà là đi hưởng phúc. Nhất định phải quản được ví tiền của cậu ta!” Phu nhân bí thư dặn dò.

Tiểu Hàm gật gật đầu: “Mẹ, chờ đến ngày anh ấy yêu con, anh ấy sẽ quý trọng con. Lúc đó, mới là thời điểm con hạnh phúc nhất. Mục đích con gả cho anh ấy không phải vì tiền.”

Phu nhân bí thư nghe con gái nói vậy, liền lắc đầu nói lời sâu xa: “Con gái ngọc, thanh xuân của con gái có hạn, nhưng tiền và quyền lại 'thủ chi bất tận'. Nhất định phải gả cho người có quyền có thế, mặc kệ hán ta có yêu con hay không, những cám dỗ dụ hoặc bên cạnh hán sẽ không bao giờ hết. Đảng Duệ Triết này là đưa con về mẹ vừa lòng nhất, nhưng trái tim cậu ta lại không đặt trên người con, Trâu gia chúng ta đều nhìn ra được. Con à, một khi cậu ta đồng ý đính hôn, phải lập tức nắm bắt lấy, biết không?”

“Con biết rồi, mẹ.” Trâu Tiểu Hàm nhu thuận gật đầu.

Phòng khách lớn nhà họ Trâu, bí thư Trâu thiết đãi Đảng Duệ Triết uống trà, bản thân ông tự mình pha trà, châm trà, đặc biệt xem trọng, sau đó hỏi anh có ý định tranh cử chiếc ghế thị trưởng không.

Đảng Duệ Triết đến gặp bí thư, một chữ cũng không đề cập đến chuyện tri hoãn đính hôn, mảy mĩu khí phách giương lên, bên môi mang theo ý cười lạnh, đặt tách trà xuống: “Duệ Triết tài hèn học ít, chỉ có thể lăn lộn trên thương trường kiếm cơm, theo đuổi sự nghiệp chính trị thực sự là tham vọng quá cao. Cảm ơn ý tốt của bí thư!”

“Đã qua 3 năm, chỉ còn một năm nữa là đến nhiệm kỳ mới của thị trưởng.” Bí thư tiếp tục cao giọng nói, mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều điềm tĩnh trầm ổn, “Nếu Duệ Triết có ý tranh cử, chúng ta vẫn còn một năm để chuẩn bị, mượn sức các nghị sĩ.” Duệ Triết, kỳ thực chầu ngồi lên vị trí kia không khó, mấu chốt chỉ là cháu có muốn hay không thôi. Bác nghe nói người bên Tiêu gia cũng rất có hứng thú với vị trí này.”

Duệ Triết nghe vậy thì nhếch môi cười, “Là chú Tiêu có hứng thú? Hay là Tiêu thiếu gia có hứng thú?”

“Tiêu Tử và ta đã làm việc nhiều năm bên cạnh thị trưởng Tô, mọi chuyện cũng tương đối rõ ràng, chỉ đạo các ban ngành cũng tương đối có kinh nghiệm. Nhưng nếu chỉ dựa vào nó cùng thực lực của Tiêu gia, e rằng vẫn có chút khó khăn. Tiêu gia hiện giờ không có thể lực thông gia tương trợ, hơn nữa xuất thân của con dâu cũng mang đến ít nhiều ảnh hưởng, rất nhiều nghị sĩ sẽ không đồng ý đứng cùng chiến tuyến với Tiêu gia.”

“Hơn nữa, vụ án của nhà họ Tô, cũng rất dễ bị đối thủ của Tiêu gia đào ra, trả đũa Tiêu thủ trưởng. Duệ Triết, quan trường như chiến trường a...” Trâu bí thư nói đến cuối cùng lại thờ dài một tiếng, “Hiện tại, người có quyền có thể nhất chính là chính-thương*, người trong quan trường đóng vai ác, lại có thêm thương nhân che giấu tung túc, quan thanh liêm khó mà làm” (* Ý chỉ thương nhân làm quan)

Duệ Triết nghe được một tiếng 'Chính thương' này, nhếch môi nở nụ cười, là cười lạnh.

Ở Trâu gia com nước xong, Đảng Duệ Triết cùng Trâu Tiểu Hàm rời khỏi nhà.

Trâu gia đối với chuyện hôn sự bị hoãn một chữ cũng không nói, trong bữa com lúc nói chuyện, cũng uyển chuyển nói rõ, thông cảm cho anh phải xử lý công việc khẩn cấp ở nước ngoài, công việc là quan trọng, ngày đính hôn, chỉ có thể lùi lại. Chỉ cần kết hôn không như vậy, tất cả đều dễ bàn.

Đảng Duệ Triết cũng không nói gì, com nước xong, cùng Trâu bí thư nói chuyện một hai câu rồi rời đi.

Trâu Tiểu Hàm ngồi trên xe anh, hỏi hôm nay có đến công ty nữa không. Nếu đi, cô sẽ đi cùng anh. Nếu không, bọn họ sẽ cùng nhau trải qua đêm Thất Tịch này.

Duệ Triết yên lặng lái xe, nghe Trâu Tiểu Hàm nói, mảy mĩu cau chặt.

Có lẽ Trâu Tiểu Hàm thích hợp để lấy làm vợ, ít nhất trước mắt anh vẫn không chán ghét cô.

“Hôm nay không có việc gì, anh định trở về nhà riêng nghỉ ngơi.” Anh nhủ mảy mĩu lạnh nhạt nói, khoe môi hơi mỉm, cho xe chạy về phía khu nhà ở của mình. Trước mắt anh sẽ không về Đảng gia, công ty có vài thứ, anh cũng là để Torn chạy qua, không muốn 'giao chiến' chính diện với ba anh!

Mấy ngày nay, gia đình bác Hai đều đã bay tới Bắc Kinh, đi Ba thì ở HongKong, người thân mỗi người một nơi, ông nội và đại gia đình nhà họ Đảng đều đang ở tại Đảng gia, chuẩn bị tham gia lễ đính hôn của anh. Anh đối với thế diện của bản thân đều không quan trọng, chủ yếu là không thể làm mất mặt ông nội được!

Ông nội đối với chuyện này, dường như đã lựa chọn không lên tiếng.

Tiểu Hàm thấy anh muốn đưa cô đến nhà riêng của mình thì hai má nóng bừng lên, quay mặt lạnh lẽo đánh giá anh.

Xem gia anh là muốn dẫn cô đến nhà riêng để cùng trải qua đêm Thất Tịch, tuy không thể hẹn hò, nhưng ở cùng một chỗ với anh ở đó cũng tốt rồi.

Có lẽ anh cần thả lỏng mình một chút, cô có thể xoa bóp cho anh, làm thức ăn ngon, nghe nhạc nhẹ, sau đó hai người cùng nhau ăn com...

Cô cong môi cười rộ lên, trong lòng tràn ngập khát khao.

Đảng Duệ Triết chỉ lẳng lặng lái xe.

Xe chạy như bay trên đường phố tràn ngập hoa hồng, sắc đỏ nơi nơi, Tiểu Hàm quay đầu nhìn, hi vọng biết mấy Duệ Triết có thể mua cho cô một bó như vậy a! (* Thất Tịch là ngày lễ tình nhân của TQ, thế nên ms có đây hoa nha)

Nhưng Duệ Triết căn bản không tỏ vẻ gì, một bên lái xe một bên nghe điện thoại, hai mắt nhìn chăm chú về phía trước, dùng một tay lái xe.

Xe chạy đến một ngã tư đường, gặp đèn đỏ, có vậy Duệ Triết mới dừng xe, lẳng lặng nhìn phía trước.

Tiểu Hàm có hơi thất vọng trong lòng, hăm mộ nhìn các cô gái đang ôm hoa hồng bên ngoài cửa sổ.

Từ nhỏ đến lớn, cô cũng nhận được không ít hoa cùng lễ vật, nhưng cô chưa từng nhận được hoa hồng của người đàn ông cô yêu.

Nếu Duệ Triết có thể tặng cô một bó hoa hồng, cô sẽ cao hứng đến mức không ngủ được, mỗi ngày nâng bó hoa hồng đó mà nhìn ngắm qua ngày!

Nhưng mà, đến khi nào thì Duệ Triết mới có thể yêu cô đây?

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: (Tiếp)

“Dì à, mua một bó hoa đi. Chỉ 10 đồng thôi!” Ngoài cửa sổ, mấy đứa nhỏ bán hoa ven đường nhìn thấy đèn đỏ liền chạy tới, khuôn mặt nhỏ nhắn đen nhẻm, trong giỏ tất cả đều là hoa hồng.

Mặc dù Trâu Tiểu Hàm ngại đứa nhỏ dơ bẩn, nhưng cô ta lại có hứng thú với mấy cành hoa hồng này.

Duệ Triết, hoa đã mang đến tận cửa mà anh cũng không chịu mua cho em sao? Cho dù hoa này có xấu hay đẹp, chỉ cần là anh tặng, em đều thích!

Quả nhiên Duệ Triết quay đầu lại, liếc mắt nhìn lảng hoa một cái, lại quay đầu nhìn sang Tiểu Hàm bên cạnh.

Nhìn thấy trong đôi mắt đẹp kia lấp lánh tia sáng mong ước, anh khẽ hừ một tiếng, bảo đứa nhỏ lấy hết toàn bộ hoa rồi đưa cho nó hai ba tờ một trăm đồng.

Tiểu Hàm cầm một bó hoa lớn không có bất kì tấm giấy bọc nào, nhẹ nhàng nói một tiếng 'Cảm ơn anh Duệ Triết!'

Con người thâm thúy của Duệ Triết trở nên nhu hòa, liếc mắt nhìn bộ dạng vui sướng không chút giả tạo nào của Tiểu Hàm, tiếp tục lái xe.

Chẳng mấy chốc xe đã chạy tới biệt thự, vừa chạy qua biệt thự tân hôn của Xá Dật, anh ghé mắt nhìn thoáng qua rồi đột nhiên lại nhớ tới một đêm kia Đại Lận chật vật ở cùng hắn.

Đại Lận vốn là một cô gái xinh đẹp, vừa đơn thuần lại hèn mọn, vì thế mới khiến cho một kẻ ăn chơi trác táng như hắn ta dấy dưng không nghĩ. Hiện giờ cô ở Tiểu gia rất tốt sao? Tiểu phu nhân là người tốt, bà ấy có thể bồi dưỡng cho cô, bảo hộ cô.

Nếu có một ngày mẹ Tiểu chết vì bệnh, đó cũng chính là thời điểm khảo nghiệm của cô.

Đến lúc đó, cô hẳn là có đủ khả năng tự mình đứng lên chứ. Nếu không, cô sẽ cần phải trưởng thành.

“Duệ Triết, chỗ này hình như là nhà mới tân hôn của Xá Dật. Mấy ngày trước cậu ta kết hôn, em với đám người Tương Tương cũng đến đây uống rượu mừng.” Trâu Tiểu Hàm quay đầu nhìn lại đằng sau nói, cười đến 'má phấn hồng nhuận': “Không nghĩ tới hóa ra anh cũng ở chỗ này.”

Đặng Duệ Triết khẽ 'Ừ' một tiếng, không lên tiếng, đánh tay lái quẹo xe một cái, chạy về phía nhà riêng của anh.

Tiểu Hàm ôm theo bó hoa hồng xuống xe, sợ bó hoa bị gãy dập còn giơ tay bé nhỏ ra che chở, vô cùng coi trọng như bảo bối.

Duệ Triết đi trước nhấn mặt mã cửa mở khóa, ngón tay thon dài xinh đẹp, bóng lưng cao ngất trắng kiêu, khiến cho Trâu Tiểu Hàm nhìn thấy trống tim liền đập lên dồn dập.

Năm đó khi Đại Lận còn thích Duệ Triết, cô cũng vô cùng thích. Không thể tưởng tượng được, bây giờ Duệ Triết đã bằng lòng tiếp nhận cô rồi.

Hai người vừa vào nhà, chỉ thấy bên trong biệt thự rộng hơn 100 m2, cửa sổ sát đất, tấm rèm cửa sổ màu trắng xám được buông xuống đan xen vào nhau, quầy bar để uống rượu, bên ngoài có bể bơi cùng thảm cỏ, phóng cách đơn giản mà vô cùng hiện đại.

Hơn nữa, trên chiếc thảm lông dê màu trắng còn có một 'quả cầu tuyết tròn tròn' đang nằm sấp trên đó! Tiểu Tuyết Cầu vốn đang tự mình chơi, nhìn thấy có người vào cửa, ngừng đầu sủa Trâu Tiểu Hàm! Gào khóc!

Duệ Triết đương nhiên cũng nhìn thấy con chó nhỏ này, chột cả kinh, không biết sao lại thế này!

Cho đến khi Tiểu Tuyết Cầu nhào về phía anh, liếm liếm dưới chân ba nó, cọ cọ đầu muốn chui vào lòng ba nó, anh mới biết được đây đúng là 'con trai' của anh.

Vật nhỏ này không phải buổi sáng vẫn ở chỗ Đại Lận sao? Sao giờ lại ở chỗ này?

Anh xách Tiểu Tuyết Cầu trên tay, mảy kiếm nhìn lại, ngừng đầu nhìn về phía cầu thang, chỉ thấy có một người con gái đang đi lại trên bậc thang nhà anh, đôi chân thon dài thẳng tắp gợi cảm, từng bước một xuống lầu.

“Tiểu Tuyết Cầu, đi đâu rồi? Lại chạy đi cắn thảm rồi hả?” Âm thanh mềm mại của Đại Lận từ trên lầu chậm rãi truyền xuống, trong veo yêu kiều như chim Hoàng Oanh. Cô không hề biết dưới lầu có người, còn đang làm nốt số công việc mà Torn giao cho, tay vẫn còn mang theo sách, mái tóc đen dài buông xõa trên vai, lông mày thanh tú, môi hồng non mềm, khó hiểu nhìn xuống dưới lầu.

Torn đã nói chỗ này là nhà riêng của cô ấy, đi thuê, tiền thuê hàng tháng cũng phải mất vài nghìn. Cho nên mới tự mình mở công ty nhỏ để kiếm thêm thu nhập, nếu không sẽ không thể trả nổi tiền nhà.

Cô nghĩ lại thấy cũng có lý, Torn là người tính toán tỉ mỉ, trên vai nhất định là mang theo không ít gánh nặng, nào là tiền thuê phòng, thuê nhà, tiền nọ, người thân bị bệnh....vv, vì thế liền tin ngay.

Trong toilet có đồ dùng của đàn ông, Torn nói là của anh trai cô ấy, cô cũng tin, còn giúp cô ấy quét dọn lại nhà cửa một chút. Chỉ có điều không hề nhìn thấy ảnh chụp của anh trai cô ấy, căn nhà lớn như vậy mà một tấm hình cũng không có.

Mà bây giờ, đứng ở dưới lầu lại là Đằng Duệ Triết cùng Trâu Tiểu Hàm, đây.....là có chuyện gì xảy ra?”

Đằng Duệ Triết làm sao lại ở đây?

Cô từ trên lầu chậm rãi đi xuống, cùng Đằng Duệ Triết bốn mắt nhìn nhau, nhất thời, trong mắt không còn nhìn thấy gì khác nữa, chỉ có nhịp tim là đang đập rộn lên. Cặp mắt sâu như hồ nước kia ngay lúc vừa nhìn thấy cô thì từ kinh ngạc đến mừng rỡ, anh rất nhớ cô....

Mà người bị bỏ quên từ lúc vào cửa đến giờ - Trâu Tiểu Hàm vẫn lặng yên đứng một bên, tay còn ôm bó hoa hồng cũng khiếp sợ không kém, vô cùng tức giận với người kia.

Đây là chuyện gì? Sao lại thế này! Vì sao Đại Lận lại ở trong nhà Duệ Triết?

Nhìn Đại Lận một thân trang phục nhàn nhã, hẳn là đã ở trong này từ lâu, tự do đi lại trong nhà này, coi như nhà của mình..... Duệ Triết, anh thế nhưng lại để Đại Lận ở chỗ này! Đã như vậy, vì sao anh còn mang cô tới đây? Là muốn nhục mạ cô sao? Muốn để cô biết, anh không muốn lấy cô sao?

Vừa nghĩ như thế, nước mắt chua xót của cô lập tức trào dâng, cắn răng lạnh lùng nhìn Đại Lận.

Lực chú ý của Duệ Triết lúc này toàn bộ đặt hết lên người Đại Lận, vừa ngạc nhiên lại vui mừng, âm u trong mắt từ lúc nhìn thấy cô đã bị quét sạch, ánh mắt nhìn cô nóng bỏng đại biểu cho những nhớ nhung cùng tình nung, thật sâu hấp dẫn Đại Lận. Anh rất muốn ôm lấy cô gái nhỏ này, điên cuồng mà hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, yêu cô, nhưng anh tận lực nhìn xuống, ngăn lại, che giấu vô cùng tốt.

Nếu giờ phút này anh có thể làm như vậy, mấy ngày trước anh đã không để lại tờ giấy kia.

Đại Lận bị ánh mắt sâu không thấy đáy của anh hấp dẫn, nhịp tim càng lúc đập càng nhanh, hồ hấp thắm độn dập, thân mình không hiểu sao lại bị kích động nóng lên, tựa như lúc bị anh gắt gao ôm lấy, bị anh hôn. Đôi bàn tay trắng như phấn của cô nắm thật chặt, nỗ lực mở to mắt, bứt ra khỏi ánh mắt như lửa nóng của anh, sau đó, nhìn thấy Trâu Tiểu Hàm đang đứng bên cạnh anh, tay còn ôm một bó hoa hồng phấn thật lớn.

Trâu Tiểu Hàm lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, toàn thân địch ý.

Cô nhìn, có thể nói triệt để lấy lại tinh thần, lại nhìn bó hoa đang nằm trong tay Trâu Tiểu Hàm.

Hôm nay là đêm Thất tịch, là lễ Tình nhân ở trung quốc, là anh tặng hoa cho Trâu Tiểu Hàm.

Trâu Tiểu Hàm thấy cô nhìn chằm chằm bó hoa hồng trong tay mình, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia mát mát, cô tay rất nhanh đã khôi phục lại bộ dạng tươi cười của mình, cười nói chua xót: “Duệ Triết, hóa ra anh dẫn em đến nhà riêng của mình, là muốn để em nhìn thấy Đại Lận sao! Nếu sớm biết là vậy, em sẽ không tới.”

Đại Lận nghe thấy hai chữ 'nhà riêng', trong lòng đau xót không thôi, mới biết được, người đến nhằm chỗ không phải hai người bọn họ mà là cô!

Nơi này là nhà riêng của anh, là nơi mà anh chọn để trải qua đêm Thất tịch của Tiểu Hàm, còn mua hoa hồng, chuẩn bị lễ tình nhân cho hai người bọn họ!

Khó trách sau khi Torn đưa cô vào đây, liền dọn dẹp lại nơi này một phen, khiến cô không dám lộn xộn này nọ, ngay cả mở tủ lấy quần áo, cũng là Torn lấy cho cô!

Đột nhiên cô thấy vô cùng khó chịu, vội ôm lấy Tiểu Tuyết Cầu trên đất, vội vã ra khỏi cửa. Vừa đi đến cửa lại buông Tiểu Tuyết Cầu trên tay xuống, muốn để nó trở lại bên cạnh chủ nhân của nó. Nào ngờ Tiểu Tuyết Cầu lại không chịu đi, cái miệng nhỏ nhắn ra sức cắn lấy chân váy của cô, miệng kêu 'ư ư', móng vuốt nhỏ ra sức cào cào dưới chân cô.

Lúc Đằng Duệ Triết nhìn thấy cô bước ra khỏi cửa, sắc mặt liền cả kinh, hai chân liền bước vội hai bước về phía trước, muốn tiến lên bắt cô lại. Nhưng cũng chỉ bước đến hai bước liền dừng lại, vẻ mặt trở nên bình tĩnh khác thường, đôi mắt sắc lạnh nhìn chằm chú vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Ôm hôn kích tình(1)

Đại Lận ra khỏi cửa, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đóng lại theo.

Cửa lớn kêu 'oành' một tiếng, đồng thời ngăn cách cô cùng hai người bên trong, hai thế giới khác nhau.

Cô đứng lặng một hồi, lẳng lặng đi xuống bậc thềm, sau đó đi về phía Liệt Dương.

Cô lúc này giống y như một kẻ ăn mày bị đuổi khỏi nhà? Cô hoang đường đến mức chạy tới nơi ở của anh, làm cắt ngang chuyện tốt của anh và vợ chưa cưới! A....a!

Cô im lặng cười khổ trong lòng, từng bước rời khỏi căn biệt thự.

Anh không có đuổi theo cô, cũng không quở trách việc cô tự ý xông vào nhà anh, chỉ lạnh lùng nhìn cô như thế, nhìn cô rời đi, biểu hiện như người xa lạ.

Vốn cô còn cho rằng, cặp mắt thâm thúy hùng hực lửa nóng kia của anh cũng giống như cô, đều che giấu sự kích động ngạc nhiên cùng mừng rỡ khi nhìn thấy đối phương, vội vã muốn ôm lấy người kia, bù lại những sầu bi sau ngày chia tay đó. Lại không nghĩ đến, là cô tự mình đa tình thôi.

Đúng thật là suy nghĩ nhiều a. Anh đâu có yêu cô, là chính anh cam tâm tình nguyện đưa cô trở về Tiểu gia, nhưng chính vào cái đêm mưa đó, cô bị ôm ấp của anh mê hoặc nhất thời nổi lòng tham, muốn kẻ cận bên anh nhiều hơn một chút.

Cho nên lúc rời đi, cô mới có chút buồn phiền.

Cô cúi đầu, nhìn bản thân mình vẫn còn đi đôi dép lê, bao túi cũng quên không cầm theo, quả thật là người không một xu dính túi.

Bộ dạng này quả thực là một kẻ ăn mày không sai.

“Đại Lận?” Mới đến đầu Liệt Nhật, trên con đường dẫn vào khu biệt thự lớn thấy có duy nhất một chiếc xe con đang chạy về phía này, dừng lại ở trước mặt cô, ống khói còn phun ra một luồng khí nóng. Xá Dật cho hạ cửa kính xe xuống, cười nói: “Đại Lận, đúng là cô thật! Đã lâu không gặp a. Đây là vợ của tôi.”

Hắn ta làm như chưa có chuyện gì xảy ra giới thiệu Đại Lận với vợ mình, rồi lại nhìn vợ giới thiệu Đại Lận: “Cô ấy là bạn học đại học của anh, học cùng lớp. Sau này có chút việc nên cô ấy chuyển trường. Lần gặp gần đây nhất chính là ở nhà bí thư Trâu, cũng không tham gia lễ đính hôn của cô ấy.”

Vợ hắn ta khách khí cười một cái, cùng Đại Lận chào hỏi qua, quả thật chuyện gì cũng không biết.

Đại Lận nhìn một màn biểu diễn kỹ xảo của Xá Dật, như có bóng ma trong lòng, theo bản năng lùi về sau một bước.

Xá Dật nhè nhàng cười, cứ như không có việc gì mang vợ mình rời đi, trở về biệt thự tân hôn của bọn họ.

Đại Lận biết Xá Dật vẫn còn nhìn cô trong kính chiếu hậu, xoay người tiếp tục đi, không để ý đến ánh mắt của hắn ta. Đối với một kẻ ăn chơi trác táng như vậy, cô không cần nhọc công bận tâm đến hắn làm gì. Bởi vì hắn ta bây giờ đã bị vợ quản, sẽ không giám làm bậy ở bên ngoài nữa đi.

Nhìn một màn biểu diễn vừa rồi của hắn ta là biết.

Cô ra khỏi khu biệt thự, móc móc bao, phát hiện trên người quả thực không có một đồng nào, muốn ngồi xe bus cũng không được. Dừng bước ngồi trên ghế dài, nhìn người đến người đi.

Đặng Duệ Triết nhìn Đại Lận rời đi, đôi mắt phát ra ánh sáng lạnh, gắt gao nhìn chăm chăm cánh cửa bị người đóng lại trong chớp mắt.

Trâu Tiểu Hàm đứng một bên trầm mặc, bàn tay trắng nõn nắm chặt lấy bó hoa hồng, ngay cả khi bị gai nhọn đâm vào da thịt cũng không phát hiện ra.

Bó hoa này lúc đầu mua cũng không có đẹp như vậy, nhưng lại có thể chọc giận được Đại Lận cũng không tệ! Mặc kệ nói gì đi nữa, bó hoa này cũng là Duệ Triết cam tâm tình nguyện mua cho cô ta, là lễ vật đêm Thất tịch.

Mà ngày lễ tình yêu tặng hoa hồng đại biểu cho cái gì? Chính là yêu cùng thích!

“Duệ Triết, Đại Lận hiện giờ là vợ của anh Tiêu Từ, giờ lại ở chỗ này, dù thế nào cũng có điều không thể nào nói nổi.” Nhịn thật lâu, rốt cục cô ta cũng chờ đến lúc nổi cảm hận trong lòng dịu đi một chút, có chút xấu hổ và giận dữ nói ra những lời này, “Anh thật sự là muốn đem Đại Lận ra để hạ nhục em sao? Biết rõ cô ấy ở trong này, anh còn dẫn em đến!”

Nếu giờ phút này cô ta còn có ý nói ra câu đại loại như “Anh Duệ Triết, em cũng rất muốn gặp Đại Lận nha!”, thì có vẻ rất giả tạo rồi.

Cô ta cho tới bây giờ đều không nghĩ tới gặp Đại Lận, không muốn cùng Đại Lận vì một người đàn ông mà tranh giành nhau, tranh đến cô chết tôi sống!

Tuy rằng, quãng thời gian Đại Lận ra tù này cô ta cũng rất đồng cảm, nhưng Đại Lận chưa từng nhận phần tình cảm đó của cô ta, đương nhiên cô ta cũng không cần phải lại đi làm phần việc người tốt này nữa. Dù nói thế nào đi nữa cô ta cũng là người có khí phách, không thể thấp kém hơn Đại Lận, không thể để Duệ TRIết nhục nhã như vậy được!

Nghĩ đến đây, trong lòng lại thêm một trận chua xót, có khổ mà không thể nói ra.

Đặng Duệ TRIết nghiêng đầu nheo mắt nhìn cô, nhìn thấy ánh lệ trong mắt cô, cong môi lạnh cười nói: “Trâu Tiểu Hàm, hiện tại giữa chúng ta là loại quan hệ gì?”

Trâu Tiểu Hàm cắn môi, kiềm nén đoạn nước mắt đang chực trào ra.

Cô ta muốn ném bó hoa hồng trong tay xuống mà dẫm nát dầy xéo, nhưng rốt cuộc vẫn luyến tiếc. Cô ta biết, một khi ném xuống, mối quan hệ giống như một tảng băng mỏng giữa bọn họ cũng triệt để bị phá hủy cùng!

Cho nên cô ta chỉ có thể nắm chặt nó trong tay nhìn xuống nỗi ủy khuất trong lòng, nước mắt ràn rụa nhìn khuôn mặt tuần tú của người đàn ông lạnh lùng kia.

Đặng Duệ TRIết mày kiếm nhíu chặt, không hề quát mắng cô ta, xoay người đi đến đầu bậc thang, âm thanh lạnh lẽo vô tình nói: “Rời đi hoặc ở lại, tất cả đều tùy cô! Không cần nào loạn ở trước mặt tôi, bằng không ---- Cút!” Sau đó bước lên lầu, không lưu lại bất kỳ một tia tình cảm nào.

Trâu Tiểu Hàm ủy khuất vô cùng, nước mắt chua xót 'lạch bạch' rơi xuống.

Duệ TRIết lên lầu mới phát hiện ra, gian phòng lầu hai quả thực đã trở thành phòng làm việc, máy vi tính vẫn còn đang mở, khắp nơi đều bày mở giấy tờ tài liệu, mỗi trang đều đánh dấu rất nhiều điểm, trên tường dán đầy giấy nhớ. Mà trên sofa vẫn còn đặt túi đồ cùng điện thoại di động của Đại Lận.

Anh cầm điện thoại của cô lên, phát hiện đã tắt máy.

vì thế liền than nhẹ một tiếng, đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hai mắt u trầm.

Vì sao không chịu tiếp tục đi học thật tốt? Vì sao lại muốn chạy đến đây? Đại Lận, em có biết, mẹ Tiểu mới là nơi chốn gió cho em tốt nhất không?

Cánh môi bạc tình của anh vừa khẽ động, không hề suy nghĩ, liền nhấn số của Torn.

Torn bắt máy rất nhanh, cười hi hi nói: “Đặng tổng, hương vị thế nào? Có muốn hay không lại đến một lần nữa?”

Gương mặt tuần tú của anh lạnh lùng, vừa nghiêm khắc lại lạnh như băng: “Torn, cô quá tự tung tự tác rồi đấy! Một năm tiền lương này cùng tiền thưởng cuối năm.....”

“A!!! Đặng tổng, tôi biết rồi!” Torn ở đầu bên kia phát ra một tiếng kinh hoàng như muốn xuyên thủng trời xanh, cực kỳ tự mình hiểu lấy, chắp hai tay xin tha: “Cũng chỉ là khấu trừ tiền lương cùng tiền thưởng thôi! Đặng tổng, xin hãy cho tôi cơ hội hối cải để làm người mới, tiền lương một năm này Tiểu Bí tôi đều không cần, chỉ xin ngài bớt giận, bớt giận bớt giận, ngàn vạn lần bớt giận! Đừng trừng phạt Tô tiểu thư, Tô tiểu thư cô ấy mỏng manh yếu ớt, lần đầu tiên bị ngài ép buộc ở trên giường, lại dùng cách xử phạt về thể xác, sẽ.... sẽ không chịu nổi. Kỳ thực mà nói Đặng tổng ngài cao to cường tráng, mà dưới thân ngài lại là một thân Tiểu bạch thỏ mềm mại, chung quy sẽ....”

Hai bên má không tự chủ mà đỏ ửng lên, nói không ra được lời phía sau! Ý tứ đó, hẳn là ông chủ ngài cũng biết đi, sẽ không cần một Tiểu Bí như tôi nói ra, tuy Tiểu Bí tôi là gái già, tuổi có 'thặng dư', nhưng ngay cả tay đàn ông cũng chưa sờ qua, sẽ rất xấu hổ đấy.

“Một năm tiền lương cùng tiền thưởng cuối năm, tất cả đều tăng gấp đôi!” Đặng Duệ TRIết trầm giọng ỏi hết lời, khoe môi hơi giương lên: “Lần này nếu không phải cô đưa cô ấy tới đây, không biết lại sẽ chạy đến chỗ nào. Cho nên, tôi tăng lương cho cô!”

“A!!!!!!!!” Tiểu Bí lại bị kinh sợ lần nữa, cái cảm nhỏ thiếu chút là rơi xuống. Giống như đang bay trên mây vậy, tương phản thế này cũng quá lớn đi, một hồi nóng một hồi lạnh, quả thực là nước sôi lửa bỏng a! Nhưng mà, Tiểu Bí thích, hi hi!

Đặng Duệ TRIết cúp máy, xoay người trở lại, nhìn thấy Tiểu Tuyết Cầu đã theo anh leo lên lầu.

Tiểu Tuyết Cầu gồi trên đất nhìn baba nó lắc lắc cái đuôi ngắn ngủn, tỏ vẻ cực kỳ phần nộ. Baba, người thật xấu, làm mẹ nó tức giận bỏ đi rồi, nó thật vất vả mới trốn được vào trong túi của mẹ chạy theo đến đây, cứ như vậy bị người làm cho bị thương!

Đặng Duệ TRIết ngồi trên sofa, sờ sờ đầu nó, trong ánh mắt rõ ràng là phiền muộn, đem thân mình cao ngất của mình duỗi thẳng nằm dài trên sofa, nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau mới xuống lầu, nhìn thấy đèn phòng sách vẫn mở sáng ngời, trên bàn dài còn bày một bó hoa hồng được cắm trong bình, trên mấy nụ hoa vẫn còn vương vài giọt nước. Trong phòng còn bật một bản nhạc nhẹ, đóng cửa như thuyền trôi, thật thích hợp với một đêm mùa hè.

Trong phòng bếp chợt bay đến mùi thịt nướng thơm lừng, bóng lưng nhỏ nhắn mềm mại của Trâu Tiểu Hàm đang đứng trong phòng bếp phía sau quầy

bar, tay cầm một cái xẻng lật chuyển miếng sườn cừu trong chảo, đáng về cực kỳ chăm chú.

“Duệ Triết, anh khai rượu đỏ đi, sườn cừu đã chuẩn bị xong rồi. Anh muốn hương vị tự nhiên, hay là vị cay?” Tiểu Hàm không hề khóc, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, lại khôi phục lại nụ cười ngọt ngào, quay đầu cười nói với Duệ Triết: “Vốn muốn làm gan ngỗng, nhưng tủ lạnh chỉ có sườn cừu. Nhưng mà anh cứ yên tâm, em làm sườn cừu tuyệt đối ngon!”

Khỏe miệng Duệ Triết hơi nhếch lên, ánh mắt rét lạnh, nhìn Tiểu Hàm tìm tòi nghiên cứu.

Anh vốn cho rằng cô ta đã rời đi rồi, không thể tin nổi vẫn còn kiên trì ở lại.

Tiểu Hàm bung đĩa sườn cừu nướng thơm lừng qua, ngồi ở đối diện anh khui rượu đỏ, cười tươi như hoa: “Duệ Triết, giúp em một chút, mấy loại đồ uống này em không biết làm thế nào……”

Nhưng Duệ Triết chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, đột nhiên chậm chạp mà lãnh xịch nói ra một câu: “Cởi áo!”

“Cái gì?” Bàn tay cầm đồ khui rượu của Tiểu Hàm run lên, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn người đàn ông vui buồn thất thường này.

“Tôi, nói, cô, cởi, quần, áo!” Người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo gần từng chữ, giống y như bậc Đế vương cao cao tại thượng, môi mòng nhếch lên một nụ cười lạnh: “Nếu yêu tôi, không phải nên cởi hết ở trước mặt tôi sao!”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: (Tiếp)

Tiểu Hàm bị nhục nhã, đồ khui rượu trong tay hung hăng rơi xuống đất, thật vất vả nuốt xuống giọt nước mắt dâng tràn, trong lòng xót xa không thôi.

Vì sao nhất định phải nhục nhã cô như vậy? Trước đó kêu cô cút, bây giờ lại muốn cô cởi áo, cô đã miễn cưỡng nhân nhượng vì lợi ích đôi bên, vì sao vẫn không dành được sự ủng hộ của anh.... Mãn đêm buông xuống, bên ngoài cửa sổ sấm sét vang lên tiếng sấm sét, bầu trời đêm ngày hè, nhanh chóng kéo theo mưa rừng sấm chớp.

Trâu Tiểu Hàm từ trên ghế chậm rãi đứng dậy, đưa tay cởi nút áo trên người mình ra, lộ ra da thịt trắng mềm như sữa.

Sắc mặt Đàng Duệ Triết phát lạnh, đột nhiên xoay người bước đi về phía cửa, cũng không hề nhìn cô lấy một cái, đẩy mạnh cửa lớn ra, sai bước mà đi.

Cái anh muốn không phải là cởi áo, mà chính là nhanh chóng rời khỏi nơi này! Tiểu Hàm, cô không biết sao! Cô đây chính là tự rước lấy nhục.

Anh nhanh chân bước vội trong gió lớn, tìm hết đường này đến đường khác, lúc đến cửa lớn ra vào khu biệt thự, nhìn thấy phía chân trời vang lên một hồi sấm sét vang dội.

Trời sắp đổ mưa rồi, không biết Đại Lận đi chỗ nào?

Anh không muốn quản chuyện của cô, nhưng anh lo lắng Tiểu gia không đi tìm cô. Anh muốn đối xử tử tế với Tiểu Hàm, nhưng anh không khống chế nổi sự phiền muộn trong lòng.

Trước khi gặp Đại Lận, tâm tình của anh vẫn luôn rất bình tĩnh, cũng rất chắc chắn mình có thể dần chấp nhận Tiểu Hàm, phát hiện ra những điều tốt đẹp ở cô. Nhưng sau khi nhìn thấy Đại Lận ở trong biệt thự, anh mới phát hiện ra bản thân vẫn còn nhớ đến cô như vậy, muốn ôm lấy cô! Đó là một loại nhớ nhưng lưu luyến sau khi biệt ly.

Ngày hôm đó, lúc anh xuống núi, một mình đi qua cầu treo, đi liên mấy giờ, lại nhớ đến cảm giác hai người bọn họ tay trong tay bước qua nơi này.

Anh biết cô vẫn còn đang ngủ, giống hệt như một cô công chúa ngủ, chờ hoàng tử của mình đến hôn tỉnh dậy.

Mà hoàng tử của cô, không phải là anh.

Lúc nghĩ đến điều đó, trong lòng anh không khỏi chua xót, nóng nảy nổi giận, muốn diệt Tiểu gia..... Nhưng anh không thể làm vậy.

Sau một hồi sấm nổ vang lên, mưa như trút nước đổ ập xuống, xối xả không thôi, khiến cho toàn bộ nơi đây biến thành một mảnh trắng xóa mơ hồ không chịu nổi. Anh đứng trong mưa vội vàng chạy nhanh đi, lớn tiếng gọi tên Đại Lận, cả người bị nước mưa dội ướt, bao lấy thân hình cao lớn của anh.

Nhưng anh vẫn không tìm được Đại Lận, không biết cô đi đường nào, có hay không đã trở về Tiểu gia

Hóa ra anh vẫn muốn quản chuyện của cô, sợ cô không có chỗ nào để đi, sợ cô đói, sợ cô bị người ta lừa đi mất.....

“Đại Lận!” Anh lấy tay gạt vệt nước mưa che khuất tầm nhìn trên mặt, nhìn người đang cuộn mình trên ghế ngồi điểm chờ xe buýt. Điểm dừng xe buýt chỉ có một góc nhỏ hẹp như vậy, căn bản không thể che được mưa to gió lớn thế này, Đại Lận thu mình cuộn tròn vào một góc, quần áo tóc dài đều nhỏ nước, khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió nước tạt vào làm cho trắng bệnh, cho dù có quay mặt trốn vào trong cũng không ngăn được mưa xối.

Anh vội vàng chạy tới, ôm ngay lấy cô đang co rút thành một cục, muốn che mưa che gió cho cô, khàn giọng nói: “Vì sao không lên xe bus ngồi? Sao không về nhà của mình lại ngồi ở đây hứng mưa hả!”

Đại Lận ru rú trong lòng anh, mái tóc ướt đầm không ngừng nhỏ nước xuống gương mặt trắng nõn, yếu ớt cười nói: “Tôi chờ anh đem đồ ra cho tôi, trên người tôi.... không có đồng nào cả.”

Anh cúi đầu, bất chấp tất cả, hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang run rẩy của cô.

Cô ngửa đầu, đầu tiên còn muốn giãy dụa tránh thoát, sau lại bị anh ôm chặt chẽ hơn, hai tay nhỏ bé nhẹ nhàng vòng qua eo mạnh mẽ rắn chắc của anh, rồi đột nhiên buộc chặt, ngẩng cao cằm, khản thiết đáp lại anh! Hóa ra, cô cũng thật sự nhớ anh, cô cũng tủi thân, cũng mừng rỡ như vậy.

Anh cảm nhận được nhiệt tình của cô, siết chặt eo nhỏ, áp mạnh cô lên tấm biển quảng cáo phía sau, vòng hai cổ tay nhỏ của cô ôm lấy cổ anh hai tay ôm chặt lấy eo nhỏ của cô, cùng môi lưỡi quấn quýt giao nhau, giải tỏa nỗi khổ tương tư.

Mưa to vẫn còn đang đổ xuống, giữa trời mưa gió, phảng phất vang lên tiếng thờ đóc dồn dập của hai người, âm thanh yêu kiều của Đại Lận giống như một ngôi lửa, thiêu đốt cả người Duệ Triết.

Anh hung hăng ôm lấy thân thể mềm mại của cô, khiến cho thân mình cô nhìn mảnh khảnh như sợi chỉ, cô hạnh phúc lôi kéo áo sơ mi của anh, để lại trên bả vai rộng lớn của anh những vết cào nông sâu, cô liên tục ngậm nga, thờ gấp, hai chân cuốn lấy eo hùng rắn chắc của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng ôm chặt lấy anh, cùng anh môi lưỡi triển miên, đuôi bắt, hưởng thụ gia diệu tuyệt mỹ này.

Trên đường lớn chợt có một chiếc xe chạy tới, bàn tay anh vừa chui vào trong áo của cô, men theo đường cong của cái eo nhỏ nhắn leo lên đỉnh đồi no đủ, khản thiết yêu cô, nhưng nhận thấy địa điểm nơi này thật không tốt, rất nhanh liền rút tay ra.

Mưa rất lớn, hết trận này đến trận khác, anh luyến tiếc buông cánh môi mềm mại kia ra, mút mút, ở bên tai cô khàn giọng nói nhỏ: “Chúng ta trở về đã.”

Cô hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi mở đôi mắt đẹp ra.

Chỉ thấy gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn bị nước mưa tắm ướt, mái tóc càng thêm đen dán lên hai cánh má cô, đôi mắt xinh đẹp long lanh giống như vừa được nước mưa rửa trôi, trải qua một hồi kích tình như vậy càng trở nên lưu động, mờ sương.

Đôi môi phấn nộn bị hôn đến sưng đỏ, thờ hồng học mê người.

Duệ Triết bỗng cô lên, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bảo hộ trong lòng mình, chạy nhanh về phía căn biệt thự của anh.

Cô vòng tay lên ôm lấy cổ anh, nghe nhịp tim đập trầm ổn mà có lực của anh, ngẩng mặt lên, ngắm nhìn khuôn mặt anh tuấn đang bị nước mưa xối vào kia.

Trên mặt hai người đều bị nước mưa làm ướt hết, dọc theo ngũ quan tinh tế chảy xuống, không biết là mưa, hay là nước mắt.

Cô đột nhiên kéo kéo áo anh, muốn anh đặt cô xuống.

Anh cúi đầu nhìn cô một cái, áp khuôn mặt nhỏ nhắn đã chịu đủ mưa to gió lớn tạt qua cửa cô vào lại lòng mình, chạy nhanh như bay về phía biệt thự. Chốc lát sau, bọn họ đã về đến cửa, đứng dưới mái hiên, anh liền đặt cô xuống.

Lúc này cả hai đã tỉnh táo lại một chút, giữa tiếng sấm sét vang dội, cứ thế lẳng lặng đứng nhìn đối phương.

“Vào nhà đi.” Anh giơ tay ấn mở khóa cửa điện tử, bàn tay lớn gắt gao nắm chặt tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 99: (Tiếp)

Cửa lớn mở ra, không thấy Trâu Tiểu Hàm ở trong phòng, nhưng sùròn cừu cùng rượu đỏ vẫn còn bày ở trên bàn, hoa hồng dưới ánh đèn yên lặng tỏa hương thơm mê người.

Đại Lận nhìn một màn này, đứng ở trước cửa không chịu vào.

“Giữa anh và cô ấy không có chuyện gì cả.” Duệ Triết phá lệ mở miệng giải thích với cô, âm thanh khàn khàn từ tính, rõ ràng là sợ cô lại hiểu lầm gì nữa, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô: “Hoa hồng là lúc chờ đèn đỏ có đứa nhỏ bán hoa chạy đến....”

Lúc này Đại Lận đã dần tỉnh táo lại, nước mưa lạnh như băng không chỉ rửa sạch thân thể cô mà còn gột rửa cả đầu cô, khẽ cười nói: “Anh không trả lại bao đựng và điện thoại cho tôi, cho nên tôi mới trở lại đây lấy.”

Cô tránh thoát khỏi bàn tay to của anh, mang một thân ẩm ướt, đi lên lầu lấy túi sách cùng đi động của mình.

Chờ một lúc sau, Duệ Triết đã ngồi ở bên bàn dài, khôi phục lại bộ dạng bình tĩnh lạnh lùng như ngày thường, môi mỏng nhếch lên, cũng ý thức được lời giải thích của bản thân chỉ là dư thừa.

Anh im lặng nhìn Đại Lận, dự vọng bị cô khơi gọi lên vẫn chưa hoàn toàn tan hết, cực lực đè nén, dần dần khiến bản thân bình ổn lại.

Tư vị được cô nhiệt tình đáp lại tốt đẹp như vậy, là vì đã từng ly biệt sao?

Hóa ra lúc anh ra đi, cô cũng không phải không có cảm giác gì, cũng giống anh, đều luyến tiếc đối phương, quyến luyến đối phương.

Đây, là thứ tình cảm gì chứ?

Trong lòng anh nhen nhóm lên một tia sáng tỏ, lại một tia mê mang. Đó là áy náy sao? Hay là ham muốn chiếm hữu?

“Em đã bị dầm mưa rồi, trước đi tắm đi đã.” Cuối cùng, anh cũng chỉ có thể nói với cô những lời này.

Đại Lận cũng lẳng lặng nhìn lại anh, hai mắt trong suốt, mày ngài khẽ chuyển.

Cô không nói gì, mang theo đồ của mình đi tới ngưỡng cửa, mở cửa rồi đi. Nụ hôn vừa rồi, chính là luyến tiếc chia li ngày hôm đó, giống như anh, trong thân thể cũng chất chứa một cỗ lửa nóng. Nhưng nồng nhiệt qua đi, cái loại cảm xúc nóng ruột nóng gan này sẽ không còn nữa, chỉ còn lại sự áy náy cùng nỗi bất an.

Cô bị nước mưa lạnh ngắt làm cho thanh tỉnh.

“Trở lại!” Ánh mắt Duệ Triết âm u thoáng buồn bã, đứng bật dậy bắt lấy tay cô, ôm chặt cô lại vào lòng, con ngươi sắc bén nhìn chăm chăm vào cô” “Anh không muốn quản chuyện của em! Nhưng em có thể đừng tùy hứng như vậy nữa có được không? Yên tâm mà ở lại Tiêu gia, hoàn thành chương trình học đại học của mình, ngừng đầu làm người lại từ đầu!”

Đại Lận ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt chợt dâng lên một tầng hơi nước.

Cô nhẹ nhàng đẩy đôi bàn tay đang kiềm chế mình ra, buông mi rũ xuống, tiếp tục bước rời khỏi nơi này.

Trong tay Đằng Duệ Triết chợt trống rỗng, mày cau chặt, đột nhiên từ phía sau gắt gao ôm lấy cô. Anh ôm lấy rất bá đạo, cũng thật bi thương, môi mỏng đặt lên mái tóc cô, hai cánh tay mạnh mẽ nhốt chặt eo cô.

Cả hai đều không nói gì, chỉ lẳng lặng tựa vào nhau như vậy, ôm ấp, cảm nhận nhịp tim đập như trống đánh của đối phương.

Thân thể Đại Lận rõ ràng đã dần thả lỏng xuống, thân mình mềm mại ướt sũng cùng với thân thể đàn ông đồng dạng dính sát vào nhau cùng một chỗ, không một khe hở.

Bao phủ giữa hai người không phải ham muốn dục vọng, mà là một loại tâm ý lưỡng lự cùng lo âu.

Đôi mắt bị che phủ bởi một tầng hơi nước chậm rãi chuyển động, tầm mắt rơi trên những cánh hoa hồng kiêu diễm trên bàn dài, nhớ tới hôn sự của Duệ Triết và Tiêu Hàm. Cô sao lại quên mất, mấy giờ trước khi rời khỏi cánh cửa này, còn bắt gặp đôi mắt sắc bén lạnh lẽo của anh cơ chứ.

Tại một khắc kia anh chần chờ, là bởi vì anh đã hạ quyết tâm cưới Trâu Tiêu Hàm, từ đây sẽ không để ý đến cô nữa.

Cô chợt khẽ cười.

Mà đúng lúc này, chuông cửa biệt thự giữa đêm hôm mưa to gió lớn lại đột nhiên vang lên.

Duệ Triết hơi ngần ra, nói lỏng vòng tay ôm cô ra, giờ tay ấn mở màn hình chuông cửa. Chỉ thấy một người đàn ông đứng bên ngoài, kính cẩn nói: “Đằng thiếu gia, Tiêu lão phu nhân tới đón thiếu phu nhân trở lại Tiêu gia, xe đã dừng trước cửa nhà, tôi được phu nhân giao phó đến đưa thiếu phu nhân lên xe.”

Vệ sĩ bật dù lên che cho Đại Lận, đưa cô lên xe trở về Tiêu gia.

Từng hạt mưa tí tách tí tách đập trên tán ô, giống như chuỗi trân châu bị đứt dây rơi xuống không ngừng nghỉ, bắn tung tóe dưới chân.

Mẹ Tiêu mặc dù bệnh nặng, nhưng vẫn gắng xuống xe, để vệ sĩ đứng trong mưa che dù.

Bà yên tĩnh nhìn Đại Lận một thân ướt đẫm, không hề quở trách cũng không chất vấn gì, còn phủ lên người cô một chiếc áo khoác, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Đại Lận, sau này đừng như vậy nữa.” Bà khẽ nói, dời ánh mắt đặt trên người Đại Lận qua, nhìn Đằng Duệ Triết đang đứng dưới mái hiên.

Đằng Duệ Triết lạnh lùng nhìn một màn này, không nói một câu, đường cong trên khuôn mặt vô cùng sắc bén.

Nếu lần trước là vì tôn trọng sự lựa chọn của bản thân Đại Lận, mới nhìn một bước đưa cô trở về nhà họ Tiêu, gả cho người. Nhưng lần này, cô vì lý do gì lại phải trở về Tiêu gia tiếp?

Mới vừa rồi cô còn nhiệt tình đáp lại anh như vậy, cùng anh triền miên trong mưa, khó chia khó dời thân mình mềm mại, tình cảm mãnh liệt cùng lửa nóng điên cuồng kia, khiến nhiệt huyết anh sôi trào, đến bây giờ vẫn còn khó có thể dứt ra.

Nếu nói cô không có một chút cảm giác nào với anh là không thể. Cô lúc đó giống như một con mèo hoang nhỏ nhiệt tình, ngẫu nhiên bùng nổ khiến cho anh điên cuồng..... Nhưng, cảm giác của cô với Tiêu Từ là gì?

Cô nói cô yêu Tiêu Từ.

“Đại Lận!” Anh lạnh lùng gọi cô đang chuẩn bị bước lên xe lại, ngay trước mặt mẹ Tiêu hỏi: “Anh muốn biết, nếu 3 năm trước Đằng Duệ Triết từng đến thăm em, em có thể còn yêu anh ta nữa không?”

Đang lúc bước lên xe, Đại Lận nghe thấy vậy liền run lên, quay đầu nhìn anh, trên khuôn mặt tái nhợt ướt đẫm nước, không biết là mưa hay là nước mắt.

Cô không đáp lại anh, chỉ nhìn anh một cái, sau đó trở lại trên xe cùng mẹ Tiêu.

Mẹ Tiêu nằm tựa vào ghế ngồi, đôi mắt thanh tú đã trải qua biết bao tang thương cứ vậy lẳng lặng nhìn cô chăm chú, lúc bà nghe thấy Đằng Duệ Triết hỏi một câu kia, hàng lông mày rõ ràng giật giật, nhưng bà không hề tức giận, mà chỉ nhắm mắt lại dưỡng thần.

Đại Lận khoác áo lên người rồi ngồi cạnh bà, đôi tay đặt trên vạt áo, lặng lẽ nắm chặt.

Cần gạt mưa phía trước hoạt động lên xuống, vũng vàng mà trong suốt, mẹ Tiêu nằm đó, thân mình đột nhiên nghiêng về phía bên cạnh, vô lực ngã xuống.

“Mẹ!” Đại Lận vội đỡ bà dậy, nhẹ nhàng ôm lấy bà.

Mẹ Tiêu chậm rãi mở to mắt, hơi thở mong manh nói: “Mẹ chỉ hơi mệt một chút thôi. Đại Lận, con nói cho mẹ nghe một chút chuyện hồi nhỏ của con đi, ngày bé con hẳn là một đứa bé ngoan a.”

“Mẹ, có phải miệng vết thương trên người lại đau không ạ?” Đại Lận chưa xót không thôi, biết mẹ Tiêu thân thể không thoải mái, cả người đều đau, nhưng bà vẫn mạo hiểm trời mưa như trút tới đây đón cô, “Lúc con mới 2 tuổi, baba đưa con đi nhà trẻ, nói sẽ lấy dép lê cho baba, đám lưng...”

Mẹ Tiêu kéo lên chút tươi cười suy yếu, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nghe Đại Lận kể, tay phải nắm lấy tay Đại Lận.

“Mẹ Hàn Từ đối với con rất tốt...”

Mẹ Tiêu dần nắm chặt lấy tay cô, cực lực chịu đựng nỗi đau hành hạ trong người, trên mặt bắt đầu hiện lên vẻ đau đớn ẩn nhẫn. Nhưng bà vẫn cười cười nghe Đại Lận kể, còn nói: “Con là một đứa trẻ ngoan, nhưng lại không có một người mẹ tốt, về sau.... Vui vẻ lên một chút”, Đại Lận bật khóc, nhìn sắc mặt thống khổ vì bệnh của bà, không biết nói thêm gì nữa.

Trâu Tiểu Hàm đứng trong phòng một lúc lâu, cởi bỏ nút áo, áo ngực màu tím cùng da thịt mịn màng lộ ra bên ngoài nhìn không sót một thứ gì, vô cùng mê người.

Lúc đó cô trống rỗng đứng ở đại sảnh một lúc lâu, mặc xong quần áo, liền ra khỏi cửa.

Thời điểm cô bước ra đúng lúc trời đang mưa, nhìn thấy Đằng Duệ Triết sốt ruột tìm kiếm Tô Đại Lận, lần đầu tiên nhìn thấy anh hoảng hốt lung tung như vậy, dùng giọng nói từ tính mê người của mình lớn tiếng gọi tên một người con gái.

Sau đó ở trong mưa gió bão bùng, cô nhìn thấy hai người bọn họ bắt chập tất cả ôm hôn nhau, Tô Đại Lận nhiệt tình như lửa, Đằng Duệ Triết điên cuồng sục sôi, hai người bọn họ cứ như vậy trình diễn một màn tình cảm mãnh liệt ở chỗ biển quảng cáo xe bus, khiến cho trái tim cô lộp bộp rơi xuống vỡ nát.

Tại sao có thể như vậy?

Duệ Triết 3 năm trước không phải cực kỳ chán ghét Tô Đại Lận sao?

Không phải muốn đưa cô ta vào nhà lao, định bỏ cô ta lại phía sau sao!

Vì sao 3 năm sau, anh lại có thể ôm người mà mình chán ghét nhất vào ngực hung hăng hôn như vậy! Vì sao có thể liều lĩnh, bất chấp hậu quả đem Đại Lận áp dưới thân mình như vậy!

Đằng Duệ Triết, người đàn ông nay, đời này anh dù muốn yêu người phụ nữ nào đi nữa, cũng đâu nhất thiết phải chọn Đại Lận chứ!

Cô ta đứng dưới mưa run rẩy không thôi, không chỉ có đau lòng, mà còn một cổ ghen ghét đang cấp tốc sinh sôi dưới đáy lòng. Nếu là trước lễ đính hôn, Duệ Triết thực sự có dính líu với người phụ nữ khác, cô ta còn có thể dễ chịu một chút. Nhưng nếu trên người mang đầy vết nhơ loang lổ như Đại Lận, cô ta tuyệt không cam lòng!

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: (Tiếp) 4

Sau khi mạo hiểm trời mưa lớn về nhà, sau khi tắm rửa xong, mệt mỏi lên giường ngủ luôn.

Phu nhân bí thư nhìn thấy con gái sau khi trở về thì mặt mày không vui, ngồi bên cạnh giường hết lòng khuyên bảo: “Con gái ngoan, cho dù ở trước mặt cậu ta bị khi dễ đến mức nào, con nhất định phải duy trì bộ mặt khéo léo nhu mì, nhã nhặn. Lúc nào cũng phải tử tốn, thấu tình đạt lý, chỉ cần con bảo trì được diện mạo đoan trang rộng lượng này, một ngày nào đó cậu ta chắc chắn sẽ quay đầu. Hôm nay mẹ nhìn thấy cậu ta đối với con cũng không tệ nha.”

“Lúc đầu đúng là không tệ.” Trâu Tiểu Hàm chui trong chăn ấp úng nói, không muốn để mẹ cô ta nhìn thấy hai mắt sưng đỏ, “Mẹ, mẹ nói Đại Lận và anh Tiêu Từ đến lúc nào mới kết hôn? Ngày đính hôn hôm đó của anh ấy có phải đã xảy ra chuyện gì không? Cảm xúc của anh Tiêu Từ hình như luôn không được tốt.”

Nếu Đại Lận sớm gả cho anh Tiêu Từ thì sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa!

Mấy ngày nay Đằng Duệ Triết mất tích, nhất định là đã mang Đại Lận đến trốn ở một nơi nào đó, hai người từ ghét biến thành yêu, không biết đã thân mật đến độ nào rồi! Cho nên, một màn hôn nhau kích tình trong mưa đó mới chỉ là món khai vị thôi, những cử chỉ thân mật khác e là đã làm không biết bao nhiêu lần rồi, mà người nhà Trâu gia, Tiêu gia bị lừa không mấy may biết chút gì!

Tô Đại Lận à, Tô Đại Lận, tôi quả nhiên đã quá xem thường cô rồi! Sau khi ra tù, cô vẫn còn bán linh dây dưa với anh Duệ Triết như vậy.

Nghĩ đến điều này, cô ta đột nhiên ngồi dậy khỏi giường, nhìn mẹ mình, hai mắt sưng đỏ kể hết mọi chuyện: “Mẹ, hôm nay Duệ Triết mang con đến nhà riêng của anh ấy cùng nhau trải qua đêm Thất Tịch, nhưng con lại gặp Đại Lận ở đó. Bọn họ, có quan hệ nam nữ không bình thường.”

“Cái gì?!” Phu nhân bí thư liền hít một hơi lạnh, trừng mắt nhìn con gái: “Con nhỏ Tô Đại Lận này dám quyến rũ Duệ Triết? Con nói là sự thật?”

“Dạ!” Tiểu Hàm khóc gật đầu.

“Cái đồ không có đạo đức, vô giáo dục!” Phu nhân bí thư mắng to một tiếng, vỗ mạnh một cái lên chần mền.

Đêm đó, phu nhân bí thư Lam Thị liền đem chuyện này báo cho chồng mình biết, vừa ngồi thoe kem dưỡng da, vừa nhìn bí thư Trâu đang nằm trên giường nói: “Lão Trâu, hóa ra Duệ Triết thực sự có phụ nữ bên ngoài, ông có biết cô ta là ai không? Chúng ta đều biết cả đấy!”

“Ài?” Bí thư Trâu nâng mí mắt.

“Con gái Tô Cẩm Phong.” Lam Thị leo lên giường, ngồi bên cạnh chồng, vô cùng tức giận nói: “Con ranh Đại Lận này, nhà chúng ta đối xử với nó không tệ, vậy mà nó lại quay ngược lại cắn Tiểu Hàm nhà ta một ngụm,, cập nhật nhanh nhất tại diễn đàn lê quý đôn,, còn chưa hết hi vọng với Duệ Triết! Lão Trâu, ông đến Đằng gia nói một tiếng, nhất định phải bắt Đằng gia mau chóng cử hành hôn lễ, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

Bí thư Trâu làm như suy nghĩ một lát, tháo gọng kính xuống, gật gật đầu nói: “Đúng thế. Trâu gia chúng ta đã cho Đằng gia bọn họ mặt mũi, cha con nhà họ Đằng bọn họ cũng không nên quá phận.”

Ngày thứ Hai, bên trong văn phòng, Đặng Duệ Triết đang tập trung xử lý công việc, Trâu Tiểu Hàm đột nhiên bung một tách cà phê đi vào, mặt sung lên, lẳng lặng nhìn anh.

Anh không nghĩ tới cô ta còn có thể đến công ty làm việc, liếc nhìn cô ta một cái, thái độ ôn hòa: “Bây giờ em có thể ra ngoài rồi!”

Trâu Tiểu Hàm không đi ra ngoài, nhìn anh dịu dàng nói: “Duệ Triết, anh thay đổi rồi, thay đổi rất nhiều.”

“Thay đổi chỗ nào?” Anh lạnh lùng cười, ngược mắt nhìn cặp mắt đoan trang vì khóc mà sưng húp lên của Trâu Tiểu Hàm, hừ khê một tiếng, từ chối cho ý kiến: “Người đương nhiên sẽ có lúc phải thay đổi, bằng không làm sao xã hội có thể phát triển được! Hôm nay tìm tôi là có chuyện gì?”

Anh khê nhếch môi, ánh mắt tà mị nhìn cô.

Trâu Tiểu Hàm thấy anh vô tình như thế, trong lòng càng khó chịu hơn, cầm đơn từ chức trong tay đưa đến nói: “Đây là đơn xin từ chức của em, mọi thứ đã thu thập xong, hôm nay sẽ rời đi.”

“Vì sao muốn từ chức?” Mày kiếm hơi nhếch, cổ ý hỏi cô.

“Không thích hợp với công việc này, không muốn đem đến phiền phức cho anh.” Trâu Tiểu Hàm ôn nhu trả lời, đặt đơn từ chức lên trên bàn làm việc của anh, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn theo bóng lưng cô ta, hừ nhẹ một tiếng, cánh môi mỏng khê nhếch, nhận lấy đơn từ chức, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Trâu Tiểu Hàm sau khi rời khỏi phòng thấy vậy, trong lòng càng ủy khuất hơn.

Cô ta bước nhanh đến trước bàn làm việc của mình, lên tiếng chào hỏi với các đồng nghiệp khác, sau đó ôm lấy hộp chứa đồ cá nhân rời đi.

“Mấy ngày này con cứ ở nhà nghỉ ngơi trước, hôn sự với Đặng gia, đã có ba con lo liệu, nhất định sẽ thành. Con gái ngoan đừng buồn.” Lam Thị căn dặn con gái.

“Mẹ, con thật sự rất lo lắng.” Trâu Tiểu Hàm nằm trong ngực mẹ mình khóc lên, trong lòng cực kỳ ủy khuất: “Duệ Triết dường như anh ấy không hề yêu con một chút nào....”

“Trước tiên mặc kệ cậu ta có yêu hay không, chỉ cần người cậu ta cưới là con, nhận thức người vợ như con là được! Cái thứ tình cảm kia tự nhiên sẽ tới thôi, là chuyện 'lâu ngày sinh tình' ấy mà! Hàm, không cần so đo không đáng với đứa con gái Tô gia kia, nó không có chỗ dựa, lại đã từng ngồi tù, sẽ không chịu nổi một kích đầu. Xã hội bây giờ, đừng nói là Duệ Triết, cho dù là đàn ông bình thường, sẽ chẳng có ai đi cưới một kẻ phóng hỏa làm vợ cả. Duệ Triết - cậu ta, nhất định phải là con rể nhà họ Trâu chúng ta!” Lam Thị tận tình khuyên nhủ nói, tiếp tục thương lượng với con gái: “Trước kia Duệ Triết chán ghét Đại Lận như vậy, hiện tại cũng không có khả năng thích nó nhanh như thế. Nếu Tiểu Từ mau chóng cưới nó, Duệ Triết cho dù có muốn cũng phải để ý đến đạo đức cùng mặt mũi của gia tộc mình, không thể làm vậy! Con nghĩ xem, làm thế nào để hai người chúng nó không gặp lại nhau, khiến cho Tiểu Từ mau chóng lấy nó đi sao?”

“Duệ Triết trước kia chán ghét nhất chính là Tô Đại Lận ương ngạnh xảo quyệt.” Tiểu Hàm nghĩ nghĩ nói, nâng mắt lên, đôi mắt xinh đẹp dần lóe lên một tia sáng sắc lạnh, khóe môi giương lên: “Nếu anh ấy biết Đại Lận thật xấu không đời nào, lại đánh người bị thương, nhất định sẽ lại chán ghét cô ta!”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Chương 89. (1)

Bệnh ung thư của mẹ Tiêu phát tán rất nhanh, khiến cho toàn thân nhức nhối, không thể ngủ được, phải thức trắng đêm.

Bà vẫn không yên tâm về Đại Lận, lo rằng cô luẩn quẩn ở Tiêu gia, gánh nặng trong lòng lại tăng thêm, vậy nên đối với cô cư xử tốt hết mực, để cô không phải suy nghĩ nhiều.

Hôm đó Tiêu Từ ở Hồng Vũ xử lý công việc, gọi điện thoại về, nói công ty có chút chuyện, buổi chiều không thể ra ngoài, đi động của Đại Lận lại không ai bắt máy, mẹ anh phải cho người rước cô trở về.

Người được mẹ Tiêu sai đến đại học Trạch Châu, nhưng được báo lại Tô Đại Lận chỉ đến báo danh, vẫn chưa đi học.

Bà vừa nghe tin, liền phát lên ý nghĩ cô muốn rời khỏi Tiêu gia, vội vàng cho người chuẩn bị quần áo, tự mình đi tìm Đại Lận.

Bà đi tìm rất nhiều nơi, bắt đầu từ trường đại học, sai vệ sĩ đi chung quanh tìm kiếm, chạy đến Tô gia, hỏi bảo vệ của biệt thự mới biết được rằng, buổi

sáng Tô tiểu thư đi theo xe của Đàng thiếu gia.

Vừa nghe được âm thanh ‘Đàng thiếu gia’, mẹ Tiêu liền có chút choáng váng.

Đại Lận muốn bước vào cửa Tiêu gia, vạn lần cũng không gặp lại Duệ Triết! Cô không đi học, chạy về đây, không ngờ lại đi chung với Đàng Duệ Triết, đứa trẻ đó có nghĩ đến cảm nhận của Tiêu Từ hay không? Mẹ Tiêu nhất thời suy nghĩ, người vợ ngoại tình như Đại Lận có thật xứng đáng với Tiêu gia sao?

Nghĩ về Đại Lận bà đã thất vọng, với Duệ Triết bà lại càng thất vọng hơn.

Bầu trời đen kịt, mưa to không ngớt, bà cho người điều tra, trước tiên đến chỗ thư ký, sau đó tìm hiểu về biệt thự riêng của Đàng thiếu gia.

Thật sự, Đại Lận đang ở biệt thự của Đàng Duệ Triết.

Câu nói kia của Đàng Duệ Triết: “Đại Lận, nếu ba năm kia Duệ Triết đến thăm, em có tiếp tục yêu thương anh ta?”, làm cho bà vô cùng thất vọng, Đại Lận thêm nhức nhối.

Vốn toàn thân cô đã đau đớn, trong lòng lại càng thêm nỗi bi thương.

Nếu không phải Đại Lận cho anh hy vọng, anh có đủ ngạo khí để phát ra những lời này?

Đại Lận à, con đâm dao vào tim mẹ rồi!

Trên xe Tiêu Từ gọi điện thoại tới hỏi, đã rước Đại Lận chưa? Anh vẫn còn ở công ty, mẹ và Đại Lận đừng chờ cơm, cứ dùng bữa trước.

Hồ hấp nhẹ nhàng, bà lời trả lời con: “Mẹ với Đại Lận ăn bên ngoài, con bé gọi rất nhiều món mẹ thích!”

Trở về Tiêu gia, bà không cự thêm được nữa, liền thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy, đã thấy Đại Lận ngồi bên giường, mắt khóc đã muốn sưng lên, nghẹn ngào nói: “Mẹ, con thật sự không muốn đến đó, con bị Tom lừa, cô ấy bảo sẽ giúp con tìm công việc...”

Khuôn mặt trắng bệch của Đại Lận khẽ chuyển động, ánh mắt ngập tràn tự trách cùng áy náy, cầm lấy tay bà, run giọng nói câu ‘Con thực xin lỗi mẹ!’, không nói gì thêm, chậm rãi cúi đầu.

Cô thực cảm thấy vô cùng có lỗi với Tiêu Từ, Tiêu gia, phản bội hôn phu của mình. Lúc này chẳng có ai ép buộc cô, là cô tự nguyện, thực rất vô si.

Mẹ Tiêu thở dài một hơi, ánh mắt nhu hòa, vỗ vỗ tay cô: “Thì ra không phải là con tự nguyện đi, vậy là tốt rồi. Đại Lận, giúp mẹ đứng lên.”

Đại Lận giơ tay gạt nước mắt, đỡ mẹ Tiêu đứng dậy, đưa bà ngồi vào xe lăn.

Mẹ Tiêu ngồi trên xe lăn, thân mình mệt mỏi, suy yếu dựa vào.

Đại Lận nhìn, không thể ngăn cho nước mắt ngừng chảy xuống.

“Đại Lận, Tiêu Từ còn chưa về sao?” Mẹ Tiêu nhìn xung quanh nhà, nước mắt rung rung chớp chớp. Bà không còn nhiều thời gian, ánh mắt đầy luyến tiếc.

“Dạ chưa, anh ấy vẫn còn ở công ty.” Đại Lận dùng bàn tay mảnh mai gạt hết nước mắt, áy náy nhìn mẹ Tiêu.

Nếu với mẹ Hàn Từ, yêu chính là hủy diệt, thì với mẹ Tiêu, yêu là sự bao dung.

Mẹ Tiêu xem cô như con ruột, đối với Tiêu Từ yêu thương bao nhiêu, với cô thương yêu bấy nhiêu, không hề thiên vị.

Nhưng cũng chính sự bao dung này, làm cho cô một bước tiến lên, phản bội Tiêu Từ, dập tắt hy vọng của mẹ Tiêu.

Hy vọng... thật sự đã bị cô dập tắt mất rồi!

Nếu lúc trước không có Tiêu Từ, ánh mặt trời làm sao có thể chiếu vào cuộc đời tăm tối của cô?

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Chương 89.(2)

Nếu không có mẹ Tiêu, cô và Tiêu Từ làm cách nào đến được với nhau? Làm cách nào có thể cảm nhận một cuộc sống đầy tình thương như thế?

Nhận được nhiều như vậy, mà không báo đáp, thực rất rất xấu hổ!

“Đã trễ thế này sao thằng bé còn chưa về!” Mẹ Tiêu chuyển hướng xe lẩn, yếu ớt nhìn cô: “Ngày mai đến bệnh viện, chắc phải phiền Đại Lận con đi cùng rồi. Mẹ cảm thấy mình nên ở bệnh viện để bác sĩ tiện kiểm tra.”

“Đạ được.” Cô ngừng khóc, ngồi xồm xuống bên cạnh mẹ Tiêu, “Mẹ, Đại Lận con sẽ luôn ở cạnh mẹ.”

Rạng ba, bốn giờ sáng, Tiêu Từ đẩy cửa phòng, đặt trên trán cô nụ hôn nhẹ nhàng, chỉnh lại cái chăn ấm áp.

Cô vẫn nhắm mắt.

Tiêu Từ đứng bên giường một lúc, liếc rồi đi, khẽ đóng cánh cửa.

Cô mở to mắt, khòe miệng hơi run run, đôi mắt rung nước khẽ động.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Từ lái xe đưa mẹ đến bệnh viện, cô ngồi bên cạnh anh, ba và mẹ Tiêu ngồi ở phía sau.

“Đại Lận, hôm qua em học sao rồi? Đã quen chưa?” Khuôn mặt tuần tú của Tiêu Từ ôn nhu, giọng nói khàn khàn.

“Rất tốt.” Cô hạ đôi mắt, tay để trên người nắm chặt, không dám đối mặt với Tiêu Từ.

“Vây là tốt rồi.” Tiêu Từ có chút an tâm, tay trái lái xe, tay phải di chuyển đến, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô: “Thời gian này anh có chút công việc phải giải quyết, nếu ở trường học có gì không hiểu, cứ mang đến hỏi, anh sẽ hướng dẫn cho em.”

Đại Lận im lặng, ngược mắt nhìn chăm chú vào anh.

“Anh vẫn đang chuẩn bị cho hôn lễ, chờ ngày em chính thức làm cô dâu của anh.” Tiêu Từ lại ôn nhu cười nói, quay đầu nhìn cô một cái, ôn nhuận như ngọc: “Sao vậy? Chúng ta vừa không gặp một ngày em đã nhớ sao? Xem ánh mắt của em kìa, muốn khóc lắm phải không? Cô bé ngốc.”

Anh nheo nheo cái mũi nhỏ.

“Tiêu Từ.” Mẹ Tiêu ở phía sau nhẹ nhàng gọi, chuyển sự chú ý: “Gần đây công ti thế nào?”

Tiêu Từ bỏ tay xuống, chuyển về vô-lăng, mắt hướng về phía trước: “Mẹ, tất cả đều tốt, con vẫn đang ổn định công ti, mẹ cứ an tâm dưỡng bệnh.”

“Tốt.” Mẹ Tiêu gật gật đầu, nằm trong lòng chồng, thần sắc mang chút tui tui, “Mấy ngày tới Đại Lận sẽ ở bệnh viện chăm sóc mẹ, con về nhà dùng bữa một mình. Sau vài ngày Đại Lận sẽ về, cho ba con lên với mẹ.”

“Được, những ngày này tan làm, con sẽ trực tiếp tới bệnh viện!” Tiêu từ cười nói.

Sau khi tới bệnh viện, Tiêu Từ lái xe về công ty, Ba Tiêu dìu mẹ Tiêu, Đại Lận ở bên cạnh xách theo hành lý, cùng đến phòng bệnh cao cấp.

Trên đường, ba Tiêu gặp người quen, cùng là đồng nghiệp làm việc trong tòa thị chính. Đối phương khách khí kêu tiếng 'Lão Tiêu', ánh mắt nhanh chóng di chuyển đến trên người Đại Lận.

“Vị này chính là con gái của Tô thị trưởng?” Đối phương cười nói, đánh giá đại lận liếc mắt một cái: “Tiêu thủ trưởng thật có phúc nha, có con dâu là thiên kim của Tô thị trưởng. Tôi chỉ có thể nói chúc mừng chúc mừng.”

Đôi mắt cười bỗng nhiên phát lạnh, rõ ràng là chế nhạo thêm trào phúng, hả hê, xoay người rồi đi.

Ba Tiêu sắc mặt tối sầm, trợn mắt uy nghiêm.

Trong lòng Đại Lận run lên, cúi đầu xuống.

“Lão Tiêu, ông ta là phó thị trưởng Lí, đừng để ý ông ta nói gì.” Mẹ Tiêu ở một bên nhẹ nhàng khuyên nhủ chồng: “Kẻ địch trong chính trị là vậy, dù có lợi hay bất lợi, đều gặp được những kẻ tiểu nhân như vậy.”

“Đại Lận.” Ý kêu cô lại đỡ mình, đi vào phòng bệnh. Ba Tiêu không vào, trực tiếp đến gặp bác sĩ.

Mẹ Tiêu bảo cô đến trước giường, nói: “Đừng để ý người ngoài nói gì, Đại Lận con là Tiêu gia chúng ta cưới làm con dâu, chỉ cần biết việc trong nhà, đừng bận tâm đến những lời đồn đại nhảm nhí. Đợi một thời gian nữa, chuyện này sẽ dịu xuống. Gần đây ba con muốn Tiêu Từ tranh cử tân thị trưởng, luôn luôn mượn sức các nghị viên, tính kìa mới như vậy. Kỳ thật mẹ không tán thành ông ấy làm như vậy, chỉ cần Tiêu Từ tiếp nhận Hồng Vũ đã cực kỳ mãn nguyện, nhưng ba con không chịu.”

Đại Lận nghe được, trong lòng thấu hiểu .

Những năm trước đây, Tiêu Từ vì cô, cứ mãi một chức thư kí giậm chân tại chỗ, để lỡ cơ hội thăng chức.

Mẹ Tiêu cảm thấy Tô phụ ở quan trường có chút bị kích, với Đại Lận có thể sẽ ảnh hưởng tâm lý. Nếu tương lai chồng cô cũng làm quan, sẽ khiến cô nhớ tới ba mình trước đây, nhớ tới ba năm trong ngục giam. Hơn nữa Tiêu Từ cũng không đam mê chính trị, mẹ Tiêu cũng không ép buộc, chỉ muốn anh tiếp nhận công ti.

Tư tưởng của bà với chồng mình lại không gặp nhau.

Ba Tiêu hy vọng con trai có thể giữ danh tiếng, lấy một người vợ môn đăng hộ đối. .

Nghĩ đến điều này, cô không thể không tự ti, không thể ngẩng cao đầu.

“Đại Lận, con có biết vì sao mẹ lại đưa con đến bệnh viện?” mẹ Tiêu nắm chặt tay Đại Lận, tay kia thì run rẩy nâng lên, chỉnh lại cổ áo cho cô: “Mẹ không muốn cho Tiêu Từ nhìn thấy những vết hôn như thế này, mẹ tin con, nhưng những dấu vết như thế này thực sự sẽ phá vỡ quan hệ của hai đứa.”

Hối hận cùng xấu hổ dâng trào trong lòng cô.

Thì ra dù có che kín đến đâu, cũng không thể qua mắt mẹ Tiêu, bà vẫn biết trên người cô có vết hôn để lại, nhưng chẳng bao giờ quát mắng cô. Cô cúi đầu, nhỏ giọng: “Mẹ, con. . .”

“Đại Lận, chỉ cần trái tim con vẫn hướng về Tiêu Từ, mẹ vĩnh viễn tin con.” Mẹ Tiêu thở dài, “Hai đứa nhanh chóng kết hôn, vui vẻ lên, mẹ để lại một nửa cổ phần ở Hồng Vũ cho con.”

“Mẹ!” Đại Lận càng thêm xấu hổ.

--

Những ngày chăm sóc mẹ Tiêu, Đại Lận cũng tranh thủ chữa cho cái dạ dày đáng thương của mình, đến trường học học một vài bài, rồi trở về bên cạnh giường mẹ Tiêu.

Buổi tối cô ngủ bên cạnh giường bệnh, những lúc mẹ Tiêu tinh thần trạng thái tốt lên, cô đều ngồi bên cạnh tâm sự, nói chuyện. Những lúc con đau tái phát, cô chỉ biết đau lòng cắn răng ngồi xôm bên cạnh.

Nhưng tình hình của mẹ Tiêu ngày càng chuyển biến xấu đi, phải nằm nhiều, cơ thể nhanh chóng suy yếu.

Mẹ Tiêu kể lại, khi còn thanh xuân, vì vội vàng thành lập Hồng Vũ mà quên ăn quên ngủ, không chú ý thân thể, cho đến bây giờ sinh bệnh, có khả năng sẽ ngủ một giấc rồi mãi không tỉnh dậy. Bà đã cố gắng hết sức, chính bác sĩ cũng nói vẫn còn hy vọng, ít nhất, bà muốn thấy được cháu nội chào đời. .

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Chương 89 (3)

Hốc mắt Đại Lận chưa xót, cô tô thêm chút son cho mẹ, để khuôn mặt bớt chút tiều tụy, sau đó nhìn ba Tiêu đẩy bà ra ngoài, cùng đi tản bộ.

Bệnh tình của mẹ Tiêu ngày càng nặng, nhưng lúc nào trên môi cũng nở nụ cười. Đại Lận lúc nào cũng chuẩn bị trong phòng bệnh một bình hoa tươi, bất cứ lúc nào, căn phòng cũng như một mùa xuân tuyệt đẹp.

Buổi tối, Tiêu Từ ghé qua bệnh viện, trước tiên đến gặp bác sĩ hỏi thăm tình hình của mẹ, sau đó cùng mẹ và Đại Lận dùng cơm, ở trước mặt bà, anh ăn hết sạch thức ăn. Mẹ Tiêu liền cười nói, thật muốn làm bữa cơm cho con ăn, làm món thịt bò hầm cà chua mà con thích ăn, vì món đó mà trước đây con ăn tận ba chén cơm liền.

Nhưng chỉ nói được một câu, rồi ngừng lại, kìm nén cơn đau.

Tiêu Từ đau lòng, nắm chặt tay của mẹ, run run đặt bên môi, để mẹ không nói nữa.

Đại Lận đứng bên cạnh, thấy được một Tiêu Từ đầy mệt mỏi, đầy thống khổ bị thương.

Không phải vì anh yếu đuối, nhưng vì anh biết cách để yêu thương một người.

Anh chỉ là vì quá yêu cô, tôn trọng cô, người khác mới có cơ hội chiếm đoạt.

Anh như vậy cũng vì yêu mẹ, nhưng nếu chỉ có một sự lựa chọn giữa cô và mẹ mình, anh vẫn sẽ bỏ rơi bà, mà chọn cô.

Nếu anh biết, người phụ nữ anh vẫn một lòng một dạ đến chết đi sống lại kia, trước sau vài ngày đã phản bội chồng, anh sẽ tuyệt vọng tới mức nào nữa?

Tô Đại Lận, mày rất đáng chết!

Cô đứng phía sau anh, nhìn mẹ Tiêu thần sắc tiêu tụy, không dám tiến lên từng bước, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn bóng dáng chua xót của con trai, lòng đau như cắt..

Ngày hôm sau, cô đến trường học.

Giảng viên vẫn đang nói về môn luật kinh tế, cô ngồi ở hàng ghế cuối cùng, viết viết, đột nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Những người ngồi đây đều là sinh viên năm ba, không quá cách biệt tuổi của cô, đều là những khuôn mặt mang theo vẻ vô ưu vô lự, thanh xuân tràn ngập, rất giống với dáng vẻ hoạt bát thời năm nhất của cô. Nhưng mỗi khi họ rộn lên tiếng đùa giỡn, cùng bạn bè chọc phá, hưởng thụ thanh xuân, cô lại nhanh chóng cụp mày, không dám tiếp tục nói chuyện với họ.

Đơn giản chỉ vì, cô sợ quá khứ của mình lại được nhắc đến.

Ba năm trước đây cô cũng ngồi ở vị trí cuối cùng, có Xá Dật cùng các quý công tử người trái người phải ra sức vây quanh, bàn bạc sau khi tan học sẽ đi đâu giải trí.

“Hey!” Có người ném cục giấy bị vo tới bàn cô, hung hăng trừng mắt hỏi: “Người mới? Dám chiếm chỗ bà đây?!”

Cô đang suy nghĩ chuyện của mình, liền giật bắn người, ngẩng đầu nhìn những người ngồi bàn bên cạnh, ăn mặc hở hang. Nhìn cô chỉ chỉ: “Sau khi tan học, chị đại muốn gặp mày đó !”

Họ thừa dịp giảng viên không để ý, lén lút xích lại đây.

Đại Lận cảm thấy không đúng, ôm đồng sách vội chuẩn bị bước đi. Ai ngờ cô gái kia nhanh hơn, ngang nhiên ở lớp học, kiêu ngạo nắm tóc, cho cô một cái tát trời giáng.

Bốp!

Giảng viên cùng tất cả sinh viên đều quay đầu lại nhìn, khiếp sợ nhìn các cô.

Sau đó, nữ sinh viên hung hăng kéo cô ra từ chỗ ngồi, dùng chân giữ trên mặt đất, trước mặt mọi người, giơ tay lên xé rách quần áo, nói rằng muốn coi sạch đồ của cô!

Đại Lận sợ hãi, dùng chân đá cô ta, nhưng cổ áo vẫn bị xé đi một chút.

Giảng viên cùng các bạn học nhanh chóng chạy tới khuyên can, cô gái kia đứng lên, dùng chân đè lên người Đại Lận, chỉ vào những người còn lại quát lớn: “Mấy người đừng có mà nhúng tay vào! Đây là chuyện của tôi và cô ta, đừng tự mình chuốc phiền toái vào người! ba năm trước cô ta còn có cha làm thị trường để dựa dẫm, hại chị tôi, thiếu chị tôi trong cửa hàng bán hoa! Mẹ nó, ả ta đáng chết! Mấy người có biết cô ta từng ngồi tù không? Ba năm trước ở đại học Cẩm thành, hồ mưa gọi gió, không biết kỷ luật là gì, ngày ngày đua xe, quậy phá, phóng hỏa, nên mới bị nắm đầu vào ngồi tù! Tội này đáng lẽ phải nhận án mười mấy năm tù, cuối cùng chỉ phải ngồi tù ba năm!”

Những lời vừa nói ra, các sinh viên bán tín bán nghi, nhưng bọn họ quả nhiên không tiếp tục khuyên can, lại chỉ vây quanh ở một bên, nhìn chăm chú vào Đại Lận.

Đại Lận tay bị chuột rút, tay kia bối rối sờ soạng trên mặt đất, đột nhiên nắm được một cây bút, dồn lực hướng dân vào bàn chân kia! Ngồi bút nhọn, như xuyên thấu qua da thịt!

Nữ sinh viên kiêu ngạo không thể đoán trước để phản kháng, hét lên một tiếng chói tai, ôm chân khur khur, đứng không vững, liền theo cầu thang ngã xuống.

Ter: Đại Lận, chụy thật mạnh mỗe :))

Đại Lận đứng lên, tay giữ lấy chỗ cổ áo bị xé rách, lạnh lùng trừng mắt nhìn hai người đồng lõa còn lại, lắc lắc gót chân: “Ai phái các cô đến đây? Diệt Tổ Tổ căn bản không có em gái!”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 104: Chương 89. (4)

Hai cô gái kia lui về sau hai bước, không tiếp tục nhào lên muốn xé quần áo của cô nữa, mà là xoay người chạy tới nâng mấy chị em của bọn họ lên, sau đó liền chạy hết ra ngoài.

Lúc này, cả người Đại Lận mới bắt đầu run lên, hai vai trắng bệch suy sụp rũ xuống, mềm yếu ngồi xuống ghế.

Nhân viên bảo vệ trong trường nghe được tin liền chạy tới, hai người đuổi theo đám người vừa chạy trốn, một người khác thì đưa Đại Lận đến gặp thầy cô để xử lý, tra hỏi cô nguyên nhân vì sao đánh nhau.

“Em không hề đánh nhau, là bọn họ đánh em trước.” Đại Lận lạnh giọng giải thích.

“Xin Tô tiểu thư chờ một chút, chúng tôi sẽ gọi điện thoại cho Tiêu thiếu gia.” Giáo viên chủ nhiệm cầm điện thoại lên, để Đại Lận ngồi chờ một lát.

Nhưng điện thoại của Tiêu Tử luôn trong trạng thái không gọi được, chủ nhiệm chỉ còn cách từ bỏ.

“Để xảy ra loại chuyện này, đối với Tô tiểu thư chỉ có tổn hại danh dự, trường học chúng ta cũng chịu không ít áp lực. Dù sao các người đã công khai xảy ra xung đột ở đây, còn bị đối phương nói ra chuyện trước kia, còn động thủ, sẽ bị đám người biết chuyện đào móc tin tức lên.” Cuối cùng, giáo viên chủ nhiệm nói: “Tô tiểu thư nên chuẩn bị tâm lý trước.”

“Chủ nhiệm, em biết rồi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Lận đã trở nên âm trầm, cô sớm biết ngày này sẽ đến mà.

Buổi tối tại bệnh viện, ba Tiêu đứng trên hành lang lạnh lùng mà nghiêm nghị ngăn cản cô, nhìn chăm chăm nói: “Chuyện ban ngày ở trường học, trường học đã gọi điện thoại về Tiêu gia, cô cũng thật có bản lĩnh, lại còn đánh nhau với người ta!”

“Ba, không phải con muốn đánh nhau với người ta, là bọn họ đánh con trước, còn cố ý phôi bày mọi chuyện trước kia...” Đại Lận vô cùng ủy khuất, khó khăn mở miệng giải thích với ba Tiêu, ánh mắt cầu xin ba chồng nghiêm khắc này. Nếu lúc đó cô không phản kháng, bọn họ thực sự sẽ lột quần áo của cô làm nhục cô.

“Đừng gọi tôi là ba!” Ba Tiêu chán ghét ngắt lời cô, trợn trừng mắt: “Về sau bớt gây chuyện chút, đừng có cản trở Tiêu Tử! Tiêu gia ta xấu hổ không chịu được!”

Đại Lận co rụt cả người lại, sợ hãi nhìn thần thái nghiêm nghị cùng lời nói sắc bén của ba Tiêu.

Đợi đến khi ba Tiêu phát áo ra đi, cô mới đến toilet rửa mặt, nhìn bản thân trong gương.

Nếu có thể kết hôn với Tiêu Tử, cô sẽ không níu kéo chân anh.

Đêm nay cô ở lại gác đêm, mẹ Tiêu nói váy cưới đã được đưa tới, tổng cộng có 3 bộ, thêm hai bộ sườn xám để kính rượu nữa. Trước ngày cưới hai hôm, thiệp cưới đã được phát ra ngoài.

“Là ý của Tiêu Tử sao ạ?” Cô nghe xong không khỏi cảm thấy khản trương.

“Nó đã sớm trông mong ngày này, váy cưới là nó gọi người ta mang tới.” Mẹ Tiêu mỉm cười,, cập nhật nhanh nhất tại diễn đàn lê quý đơn,, khó khăn mở miệng nói: “Bác sĩ nói, qua lần hóa trị này, bệnh của mẹ sẽ có khởi sắc..... Đại Lận, sau khi kết hôn, nhất định con phải cùng Tiêu Tử tương thân tương ái.”

Đại Lận gật đầu, nắm chặt tay mẹ Tiêu.

Mẹ Tiêu nghỉ ngơi một lát, lại nói: “Hôn lễ nhà bác Đăng con cũng tiến hành trong nay mai, có thể Duệ Triết kia biết con kết hôn nên cũng quyết định kết hôn rồi.”

Đại Lận không hề kinh ngạc, chỉ lặng yên nhìn mẹ Tiêu.

Ý tứ của mẹ Tiêu cô hiểu, cô phải khiến cho bọn họ an tâm.

Mẹ Tiêu nhắm mắt nghỉ ngơi, không lên tiếng nữa, mi tâm nhũn nhũn lúc này mới dần dần giãn ra.

Đối với đứa nhỏ này, chỉ có kết hôn, trên vai gánh trọng trách cùng nghĩa vụ, mới có thể dần tỉnh tâm lại, mới có thể trở nên thành thực được.

Đại Lận nhìn bộ áo cưới đang trải rộng trên giường, cô không mặc thử mà là cầm lấy cái ô Tiêu Tử tặng cô trước kia, ngồi ở trước bàn trang điểm.

Ô vẫn còn mới tinh, được người gấp ngay ngắn chỉnh tề, ngay cả một nếp gấp cũng không có.

Cô dùng đầu ngón tay vuốt ve, luôn luôn luyện tiếc không nở mở nó.

Cô đã từng cho rằng tặng ô ngụ ý chính là 'che chở', tuy chưa hề có kết quả. Nhưng cuối cùng, cô vẫn cùng Tiêu Từ bước vào cung điện hôn nhân.

Sự bao dung của Tiêu Từ và mẹ Tiêu chính là vách tường che mưa chắn gió mưa cho cô, làm cô hết lần này đến lần khác từ trong khuất nhục mà đứng thẳng người.

Mà cũng nhờ phần bao dung này khiến cho cô sau cái đêm mưa kia, không ngừng cắn rứt lương tâm.

Nếu Tiêu Từ vẫn còn nguyện ý cưới cô, cô sẽ rất vui mừng cũng thật hạnh phúc. Cô là một tội nhân, không chỉ có 3 năm ngồi tù, mà còn phạm phải sai lầm chẳng khác gì 3 năm trước, nếu anh còn cho cô cơ hội, cô sẽ như 3 năm sau này học lại làm người, chuộc tội, bù đắp lại cho anh.

Cô vươn tay, nhẹ vỗ về gương mặt mình, nhớ ngày thứ hai sau khi ra tù, dừng chân tại quán tạp hóa nhỏ kia.

Khi đó cô đã tự nói với mình rằng 'Thật tốt, Tô Đại Lận, may mắn cuộc vẫn còn sống.' Mà lúc này đây, cô đang tự nói với mình 'Tô Đại Lận, may phải biết quý trọng Tiêu Từ,,,diễn đàn lê quý đôn,,, hãy dùng tất cả những gì mình có để bù đắp lại cho anh ấy, còn phải báo đáp tình yêu thương của mẹ Tiêu với mày nữa.

Bọn họ là chồng, người thân, là người mà mày giao phó bản thân. Nếu bọn họ còn cho mày cơ hội, nhất định phải biết quý trọng và báo đáp.'

Cô đứng lên, đi đến bên giường, nhìn 3 bộ áo cưới mới tinh trên đó.

Đây là bộ áo cưới Tiêu Từ đặt may riêng cho cô, nói đáng về cô còn quá trẻ, không thích hợp mặc váy cưới cô dâu thành thực, liền chọn phong cách đơn giản thời thượng, còn có một bộ bên dưới làn váy thiết kế dạng gọn sóng to nhìn đặc biệt trẻ con, anh nói là thích nhìn bộ dạng cô khi mặc nó, làn váy bông bênh, trông thật đáng yêu.

Lễ phục của anh cũng đặt ở bên cạnh, vest trắng, thẳng thớm cao quý, lúc anh mặc vào càng tôn thêm khí chất nho nhã phong thần tuấn lãng.

"Tiêu Từ." Cô ngồi trên giường, nửa người trên nằm sấp xuống bên cạnh lễ phục của anh, nhắm mắt lại tưởng tượng cảnh ngày bọn họ kết hôn, sẽ có bộ dáng gì.

Đặng Duệ TRIết nhìn thấy thiệp cưới của Tiêu gia đưa tới, trên khuôn mặt tuấn tú không có biểu cảm gì, môi mím khẽ nhếch, buông khỏi tay.

Torn đứng trước bàn làm việc của anh, lúc này đây không hề có chút vẻ cợt nhả nào, cũng không có cầu xin lão đại nhà mình đừng khấu trừ tiền lương của cô, mà là nghiêm túc nhìn Đặng tổng cúi đầu làm việc.

Bởi vì cô hiểu, Tô Đại Lận đã nhận định gả cho người Tiêu gia rồi, hôn lễ sẽ tiến hành vào ngày mai.

Đặng tổng cho dù là cướp hôn, bắt người, hay dùng bất kỳ thủ đoạn phá hoại nào, cũng đều không thể ngăn cản hôn lễ ngay mai. Bởi vì 'âm kém dương sai', cô đã tự mình thúc đẩy để Đặng tổng cùng Tô tiểu thư trước khi cưới có một lần triền miên cùng ly biệt.

Tô tiểu thư lựa chọn Tiêu Từ, không phải Tiêu Từ không gả. Cô lừa cô ấy đến nhà riêng, chẳng qua là muốn cô ấy buông lỏng mình xuống, để tình cảm của bản thân được một lần phá kén. Dù sao cũng đã từng yêu Đặng Tổng nhiều năm như vậy, cho dù là có cây, cũng có cảm tình.

Mà Đặng tổng, cũng hoàn toàn lĩnh hội được cảm giác bị người ta cự tuyệt, hơn nữa thời điểm quan hệ hai người có khởi sắc, liền hết lần này đến lần khác bị khước từ.

Tiểu Bĩ* cô không biết nên cười lão đại nhà mình năm đó không biết quý trọng hay cười tạo hóa trêu người.

(* Bĩ ở đây là chỉ thư ký nhé, Tiểu Bí = thư ký nhỏ, mình thấy dễ Tiểu Bí ngộ ngộ nên giữ nguyên :D :D)

Tóm lại, tâm trạng cô cũng chẳng khác gì Đặng tổng đều bị thương chìm xuống, không muốn khóc thút thít, cũng không muốn lại khiến cho hôn lễ loạn hết lên nữa, chỉ khiến cho mọi người thêm gánh nặng.

"Đặng tổng, ba ngài gọi điện tới, muốn đêm nay ngài nhất định phải trở về một chuyến." Cô lên tiếng nói.

"Được, tôi biết rồi, cô ra ngoài làm việc của mình đi." Đặng Duệ TRIết nhàn nhạt gật đầu, hia trông mắt trầm tĩnh, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng.

"Vâng!" Torn vốn còn có công việc khác muốn 'bấm báo', nhưng nhìn bộ dáng bình tĩnh của Đặng tổng lúc này, cô quyết định sẽ báo lại sau, rồi xoay người đi ra ngoài.

Sau khi Torn rời khỏi, Đặng Duệ TRIết lập tức dừng công việc trên tay, đứng cạnh cửa sổ lặng yên nhìn ra phương xa, mày kiếm nhíu chặt.

Chương 105: Chương 89. (Cuối)

Đêm trước ngày kết hôn, Tiểu Từ đã sớm trở về từ công ty.

Trông anh có vẻ gầy đi rất nhiều, gương mặt cũng tiêu tụy hẳn đi, bước vào phòng Đại Lận.

Cô đang tựa lên thềm cửa sổ, nhìn thấy vẻ mặt phong trần pha lẫn mệt mỏi của anh, liền vui vẻ đứng dậy.

Anh trao cho cô một cái ôm ấm áp, khàn giọng nói vì công ty gần đây rất bận mới không có thời gian ở bên cạnh cô. Khẽ hôn lên trán cô một cái, râu ria bên mép cũng nhẹ cạo qua cô.

“Bác sĩ nói, bệnh của mẹ trị liệu bằng hóa chất cho kết quả không tệ, bệnh tình đã có chuyển biến tốt. Chỉ cần mẹ có thể kiên trì, nhất định sẽ chữa khỏi!” Anh nhẹ giọng thông báo tin tốt cho cô, ôm chặt lấy thắt lưng của Đại Lận, nói: “Đại Lận, ngày mai em sẽ trở thành cô dâu của anh, có vui không?”

Đại Lận ôm sát lấy cổ anh, ru rú làm tổ trong hõm vai đó.

Cô đương nhiên rất vui vẻ, vui muốn khóc, muốn xoay xung quanh mà vui cười. Sau khi cô ra tù, người cô muốn gả là Tiểu Từ, là Tiểu Từ độc nhất vô nhị trên đời này, nhưng trong lòng cô lại vô cùng khó chịu, vô cùng xấu hổ..... Cô vừa khóc vừa cười làm tổ trong lòng anh, nhắm mắt lại.

Tiểu Từ vẫn ôm siết lấy cô, nói muốn cô mặc thử bộ váy cưới đáng yêu kia, nói rất thích nhìn Đại Lận mặc cái này. Chiếc váy bông bồng, trên đầu lại cài vương miện, trông cô giống y như một nàng công chúa. Anh còn tự mình đưa váy cưới tới, cung chiêu nhìn Đại Lận.

Chóp mũi chua xót, lúc này Đại Lận không cách nào đối diện với cặp mắt tràn đầy yêu thương dành cho cô kia.

Cô nâng niu bộ váy cưới trong tay, bảo Tiểu Từ chờ một chút, đợi cô đi thay.

“Ừ! Đi nhanh đi!” Tiểu Từ cười vui vẻ còn nhìn cô nháy mắt mấy cái, đôi môi hoàn mỹ gọi nên nụ cười có chút vội vã không thể chờ đợi được, vừa yêu thương lại sùng nịch, “Đại Đại đẹp như vậy, mình cũng không chờ kịp mà muốn ngắm nhìn rồi!” Vì thế nồn nóng ngồi bên giường chờ đợi.

Nhưng lúc cô thay váy cưới xong ra ngoài, lại không thấy Tiểu Từ trên giường đâu nữa, cửa phòng thì mở ra, chứng tỏ anh đã đi ra ngoài.

“Tiểu Từ!” Cô mặc bộ váy mà anh thích nhất định ra ngoài tìm anh, vừa hay lại nhìn thấy anh đi ra từ thư phòng của ba mình, gương mặt tối tăm trầm ám, hai hàng lông mày buộc chặt. Lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thấy cô đang đứng ở hành lang, ánh mắt lóe sáng, bình tĩnh nhìn cô một cái, đi trở lại phía cô.

“Thật xinh đẹp.” Anh khen ngợi, gương mặt tuần tú đã khôi phục lại tươi cười trước kia, bàn tay khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt ôn nhu lắng đọng nhìn vào mắt cô: “Ngày mai còn phải tiếp đãi yến tiệc, sẽ rất mệt đấy, em đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nói xong, in xuống trán cô một nụ hôn chúc ngủ ngon, sau đó xoay người trở về phòng của mình.

Đại Lận nhìn bóng lưng cao lớn của anh, nghe thấy bước chân nặng nề của anh, chỉ cảm thấy Tiểu Từ hẳn là rất mệt.

Anh thật sự mệt mỏi, gánh vác trên vai áp lực từ bốn phương tám hướng.

Sáng tinh mơ ngày thứ hai, đám người làm trong Tiểu trạch vô cùng bận rộn, vội vàng chuẩn bị cho leexx cưới, một ít người thân thích cùng bạn bè cũng đã tới, lục tục ra vào trong phòng khách.

Bởi vì cô không có nhà mẹ đẻ, cho nên mới sáng sớm đã bị người của Tiểu Từ sắp xếp từ trước lui đi chuẩn bị, sau đó lên xe của Tiểu gia chuẩn bị tới khách sạn.

“Anh cả, anh thật sự muốn để con bé làm dâu nhà này sao, thật là quá hồ đồ rồi!” Họ hàng Tiểu gia vẫn ở trong sân to nhỏ với nhau, một bên vừa đi vào phòng khách, vừa lên tiếng oán than trời đất, không hề có một chút không khí vui mừng nào của lễ cưới, “Tiểu gia chúng ta chỉ có mỗi Tiểu Từ là độc đinh, cái này là muốn hủy hoại tất cả trong tay con gái của Tô thị trưởng rồi! Tiểu Từ còn trẻ không hiểu chuyện, nhưng anh làm sao cũng hứa theo nó được, Tiểu Từ muốn tự mình chủ trương đính hôn thì cũng thôi đi, làm sao lại tính toán muốn kết hôn thật chứ!”

“Chỉ trách người nhà họ Tiểu chúng ta quá lương thiện, mới bị cái kẻ phóng hỏa hại người kia bám lấy không tha!”

“...”

Đại Lận ở một bên khóm cây nghe được mấy chuyện linh tinh này, vẫn yên lặng đi ra ngoài, ngồi lên xe của bạn Tiểu Từ.

Cô được bạn bè của Tiêu Từ chuẩn bị gần hai giờ, xe của Tiêu gia nối đuôi nhau kéo đến, Tiêu Từ mặc một bộ tây trang trắng tinh, phong thần tuấn lãng đứng trước mặt cô. Anh đỡ cô lên xe, cùng nhau yên tĩnh ngồi ghế phía sau, cô nắm chặt bao tay áo cưới nhỏ nhắn trong tay.

Bọn họ đều không nói gì, yên lặng hưởng thụ giây phút yên tĩnh này.

Rất nhanh xe đã tới nơi tốt chức yến tiệc, chỉ thấy bên đại sảnh khách sạn đèn đuốc sáng trưng, buổi tiệc bày tận hai mươi mấy bàn, họ hàng Tiêu gia cùng bạn bè thân thích đang đứng ở cửa vào tò mò muốn nhìn cô dâu.

Mà tiệc cưới hôm nay, không thể so với lễ đính hôn lần trước, bởi vì có cha mẹ Tiêu cho phép, anh em Tiêu gia toàn bộ đều nể mặt mà đến dự, đều muốn nhìn thấy cô dâu 'nức tiếng' kia là ai, đối với thân thể xấu xa của cô dâu nói chuyện say xưa không chút kiêng nể.

Đại Lận khoác tay Tiêu Từ đi vào cửa, bàn tay nó bé siết chặt tay Tiêu Từ.

“Cái gì cũng không cần nghĩ, chúng ta đi vào thôi!” Tiêu Từ nghiêng đầu an ủi cô, chuẩn bị đẩy cửa đi vào. Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động trên người anh lại vang lên dồn dập.

Tiếng chuông cứ một hồi lại một hồi vang lên, đặc biệt khẩn cấp.

Tiêu Từ buông tay cô ra, đi đến một bên nghe điện thoại.

“Toàn bộ đều bị hủy bỏ rồi?” Sắc mặt đại biến, thanh âm không khỏi cao vút mà bén nhọn, vẻ mặt anh vô cùng lo lắng cùng tức giận.

Anh lập tức cúp điện thoại, đau khổ nhìn Đại Lận: “Chờ anh một lát, anh sẽ lập tức quay lại!” Cuối cùng nôn nóng cởi áo khoác tây trang bên ngoài ra, cầm ở trên tay, chạy nhanh về phía xe bên ngoài, rất nhanh đã rời đi.

Đại Lận mặc áo cưới đứng ở cửa vào, không đi vào phòng tiệc trong khách sạn. Mà chỉ nhìn theo bóng lưng anh rời đi, yên lặng đứng một hồi, rồi trở lại ngồi vào xe hoa.

Cô vẫn luôn ngồi đợi trong xe hoa, từ giữa trưa đến chạng vạng tối, cho đến khi đám quan khách của Tiêu gia đi qua trước mặt cô, hèn mọn đánh giá cô, sau đó mới lục đục rời đi, mà Tiêu Từ cũng không hề trở về tiếp tục hoàn thành hôn lễ của bọn họ.

Cô bạn của Tiêu Từ gọi cho anh vô số lần, nhưng đều là số máy bận hoặc là tắt máy, không liên lạc được, cuối cùng lúc khách sạn không còn một bóng người, mới không thể không khuyên Đại Lận trước cứ về nghỉ ngơi trước đã.

Đại Lận không đi, bảo cô ấy cứ về trước, còn mình thì mặc váy cưới ngồi dưới bậc thềm trước cửa khách sạn, nhìn phương xa.

Cô cứ ngồi vậy trong gió đêm, ngồi thật lâu.

Mà cùng lúc cô một thân váy trắng tinh khôi khoác tay mình vào tay Tiêu Từ chuẩn bị đẩy cánh cổng hạnh phúc kia ra, thì ở một khách sạn khác của Cẩm Thành, Trâu Tiểu Hàm cũng trong bộ dạng tương tự khoác tay Đằng Duệ Triết, hạnh phúc bước vào buổi tiệc lễ đính hôn.

Bọn họ đều chọn cùng một ngày, nhưng kết cục lại hoàn toàn khác nhau.

Đại Lận không hề biết, đêm hôm trước lúc cô đang thử váy cưới cho Tiêu Từ xem, thì ba Tiêu đã cầm một đồng đồ gì đó ném cho Tiêu Từ xem, khiến cho trái tim Tiêu Từ tan nát, cuối cùng nứt toác ra, tạo thành một cái rãnh sâu hoắm.

--- -----

Ed: Đến đây, kết cục của Tiêu Từ và Đại Lận cũng coi như đã định ko có hồi kết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương 90 (1)

Cô không biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô biết rằng, đến cuối cùng, cô và Tiêu Từ vẫn không thể có một kết cục tốt đẹp.

Cô ngồi trên bậc thang, nhìn về phía những ngôi sao xa xôi, nhẹ nhàng cười, nghĩ đến cảnh tượng Tiêu Từ ôm cô vào lòng cùng ngắm sao đêm ở Tô gia. Tiêu Từ, em rất biết ơn anh đã giúp đỡ em. Em nghĩ rằng mình sẽ quý trọng, bù đắp cho anh, nhưng, anh lại không cho em một cơ hội...

Em biết, nhất định bản thân mình đã làm điều không đúng.

Cô cười, hai hàng nước mắt nóng ran vẫn cứ thế tuôn trào, lăn dài trên khuôn mặt trắng noãn, rơi xuống chiếc váy cưới xinh đẹp.

Ở cửa khách sạn, người đi đường qua lại, tò mò cảm khái nhìn cô dâu bị chú rể vứt bỏ, nhìn cô ngồi trên bậc thềm, giống như đang đợi chú rể đến rước, một mình lẻ bóng.

Cho đến nửa đêm, khách sạn không còn một ai ra vào, cô mới từ từ đứng lên, kéo lê chiếc váy cưới trắng xóa bước xuống đường.

Dưới ánh đèn, dáng người yếu điệu, thướt tha, cả cái bóng cũng cô tịch như vậy.

Cô đi trên đường, cảm thấy thật giống với cái đêm được ra khỏi tù, trên người mang theo túi hành lý cũ, một mình trở về nhà. Cô rất mong muốn được gặp người thân, nhưng có ai ngờ, khi nhìn lại, căn biệt thự nhỏ thân thuộc giờ đã bị niêm phong cũng tin tức mẹ Hàn Từ đã dời đi chỗ khác.

Vì thế, hy vọng của cô khi còn ở trong ngục giam cơ cực, rốt cục lại biến mất, hoàn toàn hết hy vọng.

Họ không ghé qua ngục giam thăm cô, không phải vì không có thời gian, căn bản vốn chỉ là họ chưa bao giờ muốn đến.

Ngay lúc này, cô biết rằng, ở Tô gia lạnh lẽo này sẽ không còn một tiếng hỏi thăm ân cần của Tiêu Từ. Bây giờ cô chỉ có thể mỉm cười mà đối mặt, không thể khóc.

Vì Tiêu Từ không phải cố ý bỏ đi, do anh đã quá mệt mỏi, muốn gỡ xuống một ít trọng trách, tìm cho chính bản thân mình một con đường sống.

“Tiểu thư, cần gọi xe sao?” Xe taxi theo hướng cô chạy đến, hạ cửa kiếng hỏi thăm cô.

“Đi Đài Nam Đông bao nhiêu tiền?” Cô hỏi với nụ cười đầy nước mắt. Cảnh này thật sự rất giống với ngày hôm đó.

“Ba trăm.” Lái xe liếc mắt nhìn chiếc váy cưới đánh giá.

“Tôi không đi.” Cô không mở cửa xe, cũng không có bất cứ hành động gì, chỉ im lặng cười nói.

Lái xe hừ một tiếng, lập tức nâng cửa kiếng xe, cũng không quay đầu nhìn lại.

Cô kéo váy cưới, đứng tại chỗ, trên mặt nước mắt vẫn không ngừng chảy. Ngày đó ra tù, trên người cô còn đúng ba trăm đồng, nhưng bây giờ, trên người tuy mặc đồ cưới sang trọng, mà lại không có đủ chỉ một xu.

Thậm chí còn chưa kịp đeo nhẫn kết hôn, Tiêu Từ đã rời khỏi.

Cuối cùng, cô vẫn trở về thời điểm vừa ra tù, quay lại là Tô Đại Lận vừa hoàn tất cái cách, còn Tiêu Từ, vẫn chỉ là một giấc mộng.

Rạng ba giờ sáng, đi về khu biệt thự Đài Nam Đông, cửa hàng tiện lợi 24h vẫn còn mở cửa, đèn đuốc sáng trưng, nhân viên ngồi trước cửa hàng ngủ gà ngủ gật. Cô lặng lẽ đi qua, nữ nhân viên cửa hàng đột nhiên nhảy dựng lên, tỉnh ngủ, giật mình chạy đến xem, “Ồ, ai đây? Mặc thế này mà đi mua cái gì?”

Đại Lận đi ở phía trước, nhẹ nhàng cười, cười đến cô đơn.

Đúng vậy, cô mặc thế này mà vào đây mua cái gì chứ?

Trên đường, những chiếc xe đắt tiền không ngừng chạy qua, chiếu đèn làm cô chói mắt không thể mở mắt được. Sau khi cô tới gần Đàng trạch, chỉ thấy ở đó đang có yến tiệc, trang trí lộng lẫy, hoan hỉ đón khách, long trọng mà xa hoa. Có thể là lễ đính hôn, nhưng cũng có thể... là kết hôn.

Đàng lão khoác trên người bộ tây trang trắng thớm, đang cùng phu nhân cùng nhau nghênh đưa khách quý, đứng ở cửa cùng Trâu bí thư, cùng một vài quan chính phủ nói cười.

Đại Lận nhìn qua một lượt, chợt hiểu được điều gì đó...

Không thể tin được, thì ra cô và Tiêu Từ đã chọn cùng ngày với bọn họ...

A. Cô lại nhẹ nhàng cười, xoay người, đi về hướng biệt thự của Tô gia.

Tô gia tối đen như mực, cô tiến vào mà không bật đèn, thả mình nằm trên ghế sofa. Nơi này thực sự rất tĩnh lặng. Nơi này thực sự rất tĩnh lặng, không bị bất cứ thứ gì ràng buộc, có thể ngủ một giấc thật sâu.

Vì cái gì mà nước mắt cứ thế chảy xuống? Thật khiến người ta càng thêm đau lòng.

Cô nằm trên sofa, ôm gối thật chặt, lòng run run.

Nửa tiếng sau, cô thay chiếc váy cưới ra, cho vào túi rồi vứt ra sọt rác.

Ánh mặt trời đầu tiên dần lộ ra sau tầng mây, cô đứng trước khu biệt thự, nhìn xung quanh con đường.

Đây là đường về nhà, cô sẽ không quên, nhất định sẽ đi đường này về thăm cha.

Cô ngồi xe đến bệnh viện, mặc một bộ đồ rẻ tiền, nói muốn gặp mẹ Tiêu.

Y tá ngừng đầu nhìn cô, lạnh nhạt nói: “Cô tới chậm rồi, Tiêu phu nhân đêm hôm qua đã được đưa vào phòng cấp cứu, không thể gặp bà ấy bây giờ.”

“Ý cô là sao?” Hốc mắt cô đỏ lên, đột nhiên cảm thấy vô cùng bất an.

“Tiêu phu nhân một tay gây dựng Hồng Vũ, hôm qua lại nghe tin tuyên bố giải tán, toàn bộ cổ đông rút lui, rất nhiều vốn đã không biết đi đâu, Tiêu phu nhân nhất thời không chịu nổi đã kích. Trước mắt các bác sĩ đang cố gắng cứu chữa, mọi việc vẫn chưa biết về đâu.” Y tá ôn hòa giải thích, trong ánh mắt hiện lên chút khinh bỉ hèn mọn: “Hồng Vũ phá sản, gần như trở thành đề tài nóng. Tô tiểu thư, chả lẽ cô không biết?”

Đại Lận toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt, hai mắt còn không nhìn nổi về phía trước.

Thì ra do công ty xảy ra chuyện, Tiêu Từ mới bỏ đi, bỏ lại cô, làm cô phải chờ đợi, nhưng còn những người khác đâu? Họ làm gì?

Cô chậm rãi đi đến hành lang phòng cấp cứu, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Từ ngồi ở ghế, mười ngón tay đan chặt vào nhau, hai khuỷu tay chống lên đùi, đầu cúi thấp trầm tư.

Anh không nghe tiếng bước chân của cô, đầu vẫn không ngẩng lên, vẫn chìm trong hàng tá suy nghĩ, cả người mệt mỏi cùng tuyệt vọng.

Bộ tây trang màu trắng đã nhăn nhúm lại. Đó là âu phục trong hôn lễ của anh.

Cô đứng một chỗ, không hề động đậy. Chỉ như vậy, chỉ lặng im nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chương 90. (2)

Hắn là cả tối ngày hôm qua anh vẫn luôn túc trực ở đây đi, lúc cô ngồi ở trước sảnh khách sạn chờ anh, thì anh lại đang canh giữ bên ngoài phòng cấp cứu của mẹ mình.

Mẹ Tiêu là một người mẹ nhân từ, yêu thương cô giống như mẹ ruột của cô vậy, luôn dạy bảo cô, nhưng cô lại không biết bà bị đẩy vào phòng cấp cứu.

Trong một đêm, toàn bộ sự nghiệp của mẹ Tiêu đã bị hủy, không còn một tia hi vọng.

Không có.

Đột nhiên cô thấy khó chịu, hơi ngửa đầu nhìn chiếc đèn chiếu sáng trên đỉnh đầu, nước mắt không nhịn được lại chảy xuống.

Nếu nói lần đính hôn trước, Tiêu Từ vì cô mà từ bỏ mẹ ruột của mình, như vậy lúc này đây, anh tuyệt đối là không bỏ được a. Anh có thể trong hôn lễ 'lâm trận lùi bước', nhưng không thể chấp nhận được tin dữ mẹ mình đang nằm trên bàn phẫu thuật lạnh băng băng, ngay cả lần nhìn mặt cuối cùng cũng không được.

Anh không đủ khả năng chống đỡ Hồng Vũ, không thể từng giây từng phút chờ đợi trước giường bệnh, không hề quan tâm đến bệnh tình của mẹ mình, cảm thấy hổ thẹn với mẹ, nhưng giờ đây đến cả cơ hội bù đắp cũng không có.

Trong một khắc kia, anh bỗng nhiên hiểu ra, người mà bản thân có lỗi nhất chính là mẹ mình.

Khi anh lần lượt hết lần này đến lần khác đối nghịch với mẹ, bỏ nhà đi, từ bỏ con đường mà ba anh đã trải sẵn cho mình, đi làm thư ký riêng, cưới người con gái mà anh yêu, mẹ anh lại lần lượt bao dung, rộng lượng mà hiểu và bỏ qua cho anh.

Nhưng cuối cùng, mẹ lại bởi vì anh, sai sót trong ngày an đường cuối cùng này mà qua đời.

Đúng vậy, qua đời rồi. Đèn trên phòng cấp cứu phụt tắt, các bác sĩ từ bên trong đi ra, không một ai nói gì, chỉ vô cùng tiếc nuối mà lắc đầu.

Trái tim Đại Lận lập bộp rơi xuống, nước mắt trào ra làm ướt đầm bờ mi run rẩy, trong lòng đau đớn kịch liệt.

Đó là người mẹ đối xử với cô tốt nhất trên đời này, mà bây giờ ngay cả gặp mặt lần cuối cô cũng không thể. Giống như ba cô năm đó, luôn lấy phương thức này để rời xa cô, không bao giờ gặp được nữa.

Cô lấy tay che miệng lại, nước mắt chua xót không ngừng chảy ra, rớt xuống sàn, dù thế nào cũng không dừng lại được.

Lúc cô còn đang nghẹn ngào, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, thì Tiêu Từ đang lao đảo lùi lại sau hai bước, trên gương mặt tuấn tú là một mảnh tro tàn, chậm rãi buông tay bác sĩ ra, điên cuồng vọt vào phòng giải phẫu...

Đại Lận đứng tựa vào góc tường, ôm miệng nức nở chậm rãi ngồi xổm xuống.

Cô rất muốn gặp mẹ tiêu, nhưng mà nghĩ tới, lúc cô đang hạnh phúc mặc áo cưới chuẩn bị làm cô dâu, thì mẹ Tiêu lại một mình nằm trong phòng cấp cứu. Khi đó bà hẳn là rất tuyệt vọng, rất cô đơn, sẽ gọi tên Tiêu Từ, nhưng lại không quyết định được số mệnh của mình...

Các y bác sĩ sau khi chia buồn với gia đình liền dẫn nhau rời đi, lúc đi ngang qua nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của cô, liền hô một tiếng 'Tô tiểu thư', giống như là có chuyện gì muốn nói với cô, nhưng phía sau lại truyền đến âm thanh lạnh lùng của ba Tiêu, muốn ngắt lời bác sĩ.

Ba Tiêu vẫn đứng phía sau Đại Lận, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, làm cho các bác sĩ phải rời đi, trên gương mặt nghiêm khắc kia cũng hiện lên một mảnh tro tàn, gót chân run run, suýt chút nữa không đứng vững nổi.

Chợt, ông hướng về phía đám người đang đi tới, trong ánh mắt ẩn chứa nỗi bi thống cùng căm giận đến mức tận cùng, sắc giọng lạnh lùng nói: “Bác sĩ, cô ta không phải người của Tiêu gia, ngài có gì cứ nói với tôi!”

Bác sĩ nói một tiếng 'Nén đau thương' với ba Tiêu, sau đó lại gần nói chuyện.

Đại Lận nghe được một tiếng 'Không phải người của Tiêu gia' này, trong lòng rất khó chịu, cô ngẩng đầu nhìn thấy thi thể mẹ Tiêu đang được đẩy ra ngoài, bên trên được che bởi một tấm vải trắng, Tiêu Từ một bên biến thành một xác chết biết đi.

Cô đứng lên, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Tiêu Từ, gương mặt tuyệt vọng thống khổ mà ưu thương đó cũng đang nhìn cô, trong đôi mắt ôn nhu kia che kín sự tro tàn dưới đáy mắt, không sống không gió.

Đại Lận đi về phía anh, gọi một tiếng 'Tiêu Từ', nhìn mẹ Tiêu đang nằm trên giường bệnh đi vào giấc ngủ ngàn thu.

Mà cái nhìn này, khiến cho nước mắt Đại Lận tuôn trào như mưa.

Người mẹ tốt nhất trên đời này của cô, thực sự đã rời đi rồi. Khiến cho người ta rất đau lòng, trái tim cũng thật đau.

“Đại Lận, là anh có lỗi với em và mẹ.” Đôi mắt vô hồn của Tiêu Từ cũng đang rơi lệ, áy náy mà thất vọng nhìn cô: “Anh từng cho rằng bản thân có thể chăm lo phát triển Hồng Vũ để bù đắp lại cho mẹ, báo đáp mẹ, mà anh lại không làm được, anh cũng từng cho rằng anh có thể khiến cho em rung động, khiến em yêu anh, nhưng sự thực chứng minh, Đại Lận, cho dù em có kết hôn, cũng vẫn không thể quên được người kia. Đại Lận, đêm trước khi kết hôn anh vẫn còn mong chờ hôn lễ này của chúng ta, nhưng mà em...”

Anh khàn khàn nói ra câu nói cuối cùng, đau đớn nhìn Đại Lận, tự mình đẩy giường bệnh của mẹ đi, lẳng lặng lướt qua trước mắt Đại Lận, giống như một cái gập thoáng qua.

Đầu gối Đại Lận mềm nhũn, máu trong người đều đóng thành băng.

Tiêu Từ, em vẫn tưởng là anh bằng lòng cho em cơ hội này để chuộc tội, để bù đắp, nhưng mà khi em khoác lên người bộ váy cưới, khoác tay anh đi đến cánh cổng hạnh phúc, anh lại dứt khoát đẩy em đi.

Em chỉ cách hạnh phúc một bước chân, nhưng cũng chính bước nhỏ này, sẽ thực khó quên trong cuộc đời này của em, đau cả đời.

Tiêu Từ, thực ra em có thể cùng anh gánh vác Hồng Vũ, cùng nhau phát triển công ty, cùng nhau chấp nhận chuyện công ty phá sản, cùng nhau nắm tay mẹ bước những bước đi cuối cùng, nhưng mà, anh đã không hề tin tưởng em, không muốn chúng ta cùng nhau đối mặt tất cả, ném em một mình ở buổi lễ kết hôn.

Cô quay đầu lại, nhìn bóng lưng đó càng lúc càng xa, có một số việc ở trong khoảnh khắc liền trở nên sáng tỏ.

Một lát sau, vệ sĩ của Tiêu gia đi tới đưa cho một phong thư, nói là lão gia ra lệnh đưa tới, xin Tô tiểu thư hãy biết liêm sỉ, học lễ nghĩa.

Đại Lận mở phong bì thư ra, nhìn một màn ôm hôn kịch tình dưới mưa trong ảnh, không có kinh hoàng, mà ngồi bệt xuống ghế bên cạnh, nhìn Đằng Duệ Triết trong ảnh.

P phía sau tấm hình còn kèm theo dòng chữ đánh máy: Tiêu Từ đã xem đoạn video clip đó, cho cô xem ảnh chụp này, là muốn để cho cô biết bản thân có biết bao nhiêu liêm sỉ, không biết xấu hổ.

Tay Đại Lận khẽ run lên, nắm chặt lấy tấm ảnh trong tay.

--- -----

Đằng Duệ Triết nhìn căn biệt thự Tô gia trống rỗng, ánh mắt dời đến chiếc ghế sofa ai đó đã từng ngồi kia, ngẩng đầu về phía trên lầu hô lớn 'Đại Lận'!

Nhưng lầu trên lầu dưới đều không thấy bóng dáng cô đâu, chỉ có âm thanh của anh vọng lại trong căn phòng trống trải.

Anh mắng to một tiếng, vội vã rời đi.

Nhưng mà ở Tiêu gia anh đã xác định chắc chắn tin tức mẹ Tiêu đã qua đời, mà không thấy có tin tức Đại Lận đã trở lại!

Hôn sự của Tiêu gia biến thành tang ma, mẹ Tiêu bệnh tình nguy kịch do Hồng Vũ sụp đổ! Vì thế mà qua đời! Tất cả hành lý của Đại Lận đều bị ba Tiêu cho người ném hết ra cửa, còn bị con chó hoang đi qua đó tha đi.

Anh đi tới, nhặt mấy bộ váy áo của cô lên, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm cửa chính Tiêu trạch.

Tô Đại Lận, lựa chọn ban đầu của em thật sự là chính xác sao?

Vì 3 năm đó anh không đến gặp em, cho nên chúng ta bỏ lỡ, em nói sẽ không yêu anh lần nữa, nhưng người luôn miệng nói yêu em đâu?

Cậu ta không có khả năng bảo vệ em, cũng không có đủ nghị lực để yêu em.

Lúc mẹ mình qua đời, cậu ta lại lấy tư cách đại thiếu gia trở về với thế lực của gia tộc, không hề bị kích động mà mang cô đi bỏ trốn! Mà là trở về dưới cánh chim của ba mẹ cậu ta, trời lặn về Tây, Điều bay về tổ.

Tình cảm giữa cô và cậu ta phát sinh ở thời điểm cô cần sự ấm áp nhất, nhưng cũng chính vì vậy, mới càng có vẻ yếu ớt.

Vốn anh cho rằng mặc dù cậu ta không đủ mạnh, nhưng có một người bất chấp tất cả không thay lòng đổi dạ với cô, mặc kệ sau này có trải qua bao nhiêu sóng gió, dù mẹ Tiêu có xảy ra chuyện, cậu ta cũng sẽ bảo vệ cô, năng lực càng ngày càng lớn. Nhưng mà anh đã quên mất sự độ lượng của đàn ông trong chuyện này.

Cậu ta có thể treo bên miệng hết lần này tới lần khác nói không cần, không để ý, nhưng đến cuối cùng, lại dùng loại phương thức tuyệt tình này để biểu hiện sự để ý của cậu ta!

Cậu ta để ý chuyện cô bị anh bắt đi, đúng không?

Qua mấy ngày mấy đêm, cậu ta không tìm được người nên trong lòng nhận định 'chuyện nên phát sinh đã phát sinh', vì vậy để lại dấu tích trong lòng, vẫn còn canh cánh trong lòng những dấu hôn kia, ngoài miệng lại nói không sao.

Vì thế khi anh thực lòng gửi lời chúc phúc đến tiệc cưới của cô, cậu ta lại dễ dàng bỏ rơi cô, dứt khoát lựa chọn công ty và mẹ mình.

Tuy anh biết rằng, Hồng Vũ sụp đổ, mẹ Tiêu qua đời thực sự là một đả kích lớn đối với cậu ta, nhưng nếu cậu ta thực sự quý trọng cô, sẽ không để cô một mình một người không ai trông nom ở tiệc cưới. Không phải cậu ta đã thăm mếu cô nhiều năm sao?

Vì sao vừa trở mình liền không thể nhận ra? Vì sao giữa cha mẹ, công ty và cô lại một lần nữa đắn đo lựa chọn từ bỏ?

Thực sự là anh bức ép sao? (Ed: cái này còn phải hỏi à!!! >.<)

Anh đứng ngoài cửa đi lại một vòng, nhìn thấy họ hàng Tiêu gia nối tiếp nhau hết tham gia tiệc mừng rồi lại đến tang lễ, tiếng than khóc vang đến tận trời, vì thế liền gơ tay ấn chuông cửa nhà Tiêu gia.

Ba Tiêu vừa nhìn thấy anh đến, hơi không vui, chỉ đứng trước cửa nói chuyện, vợ ông vừa qua đời, hiện tại ông chỉ muốn đóng cửa từ chối tiếp khách!

“Bác trai, tôi chỉ muốn tìm Tiêu Từ!” Anh lạnh lùng nói, khỏe môi mỏng khẽ nhướn lên đường cong châm chọc, hai mắt lạnh như hàn băng: “A, ngày hôm qua không phải là ngày Tiêu gia mở yến tiệc chiều dài kết hôn sao? Thiếp mời cũng đã phát đến tay tôi, dù thế nào tôi cũng không thể không có lễ vật tặng lại được. Xe hoa cũng đã đón, con dâu này xem như đã cưới vào cửa, cưới hỏi đang hoành vào nhà họ Tiêu a!”

Nhưng bọn chúng chưa đi đăng ký kết hôn, cũng không có kính rượu với quan khách ở khách sạn!” ba Tiêu đứng trước cửa ánh mắt lạnh nhạt nói, vẻ mặt nghiêm khắc, giọng nói ngoài sự đau thương còn mang theo uy nghiêm, “Cháu à, đây là chuyện nhà họ Tiêu chúng ta, cháu tốt nhất đừng nên nhúng tay vào! Tiêu gia ta thường ngày tuy là vẫn nề vài phần mặt mũi hai nhà Trâu - Đằng, nhưng cháu lại nhiều lần làm Tiêu gia ta bề mặt, bất cớ vạ người ta, hành vi cũng thật không quang minh lỗi lạc đi! Tiêu Từ dù mạnh hay yếu, cưới ai yêu ai, cũng là chuyện của nó, hình như không hề có chút điểm liên quan đến cháu đi!”

“Bản thân Đại Lận đã lựa chọn Tiêu gia các người, tôi đương nhiên sẽ không xen vào nữa! Nhưng Tiêu gia các người đã làm gì với Đại Lận rồi hả?” Môi mỏng của Đổng Duệ Triết phun ra một tiếng hừ lạnh, mắt ung nhoe lại, lông mày nhếch lên, cả ngoài toát ra một cỗ tàn ác: “Bác trai, mưu kế của người dùng vội đắc ý quá sớm, Hồng Vũ sụp đổ, bác gái qua đời, thế lực của Tiêu gia các người cũng bị chém gọt hơn nửa! Tiêu Từ cho dù có thể lấy được thiên kim nhà Cục Trưởng, được bọn họ cất nhắc, e rằng vẫn còn cách vị trí thị trường xa lắm! Đầu người dù có to đến mức nào cũng đều có mũ bao lại, ngàn vạn lần không cần tăng bóc bản thân!”

Anh gượng giữ kết thúc cuộc nói chuyện, khuôn mặt tuấn tú âm trầm, trở lại trên xe.

Không biết bây giờ Đại Lận ở đâu? mẹ Tiêu không có nhiều thời gian để chống đỡ cho cô, tài sản bà lưu lại cho cô lúc này cũng không có hiệu lực pháp lý, chẳng khác gì đồng giấy lộn. Bởi vì bà không bảo vệ được Đại Lận cùng buổi lễ kết hôn hôm đó, chưa kịp cấp cho Đại Lận một thân phận người nhà

Tiêu gia chính thức, không nhìn thấy Đại Lận mà bà coi như con gái đau lòng như thế nào, càng không thấy được cảnh ba Tiêu ném hành lý của cô khỏi cửa ra sao.

Nếu bà biết, nhất định sẽ không rời đi sớm như vậy.

Đại Lận ngồi ở dãy bàn cuối cùng trong phòng học của đại học Trạch Châu, nghe rất nghiêm túc nhưng trên mặt không biết từ lúc nào đã rơi nước mắt đầy mặt.

Cô luôn nhìn chăm chăm lên bục giảng, nhưng bút trên tay không động một chữ, sách giáo khoa cũng không lật một tờ, chỉ yên tĩnh ngồi đó.

Mà từ lúc cô bước vào phòng học, đám học sinh trong lớp đã liếc mắt nhìn cô bắt đầu chỉ trỏ, xì xào bàn tán.

Bởi vì sự kiện đánh nhau đã bị truyền ra ngoài, chuyện cũ 3 năm trước cũng bị người ta đào bới ra, kèm theo cả bức ảnh chụp cô và vụ việc xảy ra năm đó. Vì vậy, lúc cô đến lớp, tất cả mọi người đều biết cô là kẻ phóng hỏa ngồi tù 3 năm, dựa vào quan hệ của chồng chưa cưới để được học tiếp, liền hoạch định cô là ngoại tộc.

Tin tức thật sự truyền đi rất nhanh, cô chỉ muốn đến nơi này dự tiết học cuối cùng, vừa ngồi xuống phòng học hơn trăm người lập tức giải tán, không ai dám ngồi cùng một chỗ với cô, còn thường xuyên quay đầu lại nhìn cô đánh giá.

Cô cũng không để trong lòng, chỉ muốn ngồi ở đây, dự tiết học cuối cùng này.

90 phút trôi qua thật mau, lúc cô ý thức được mình đang ngăn người thì đã tan học rồi.

Cô đi trong đám người, giữa những ánh mắt khác thường của mọi người, rời khỏi trường học.

Đi thôi, về sau, sẽ dựa vào năng lực của chính mình để đi học tiếp, sẽ tự mình trị tốt bệnh dạ dày của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Chương 91: Cuộc sống mới (1)

Chờ đến lúc Đằng Duệ Triết tìm đến trường đại học, Đại Lận đã rời khỏi, chỉ nghe nói cô đến đã đến lớp lần cuối cùng, trước đó có xảy ra xung đột, đánh nhau với người khác, tiếng xấu lan truyền khắp khuôn viên trường.

Hiện tại cô không có Tiêu gia che chở, các sinh viên mở cuộc đàm đạo hoang đường, như giảng giải cho Tô Đại Lận cách làm người như thế nào.

Đằng Duệ Triết nhìn lên giảng đường, còn viết “Người từng bị bỏ tù, hiện đang hỏi cái muốn làm lại cuộc đời, vì mọi người mà chia sẻ cách làm người tốt trên đài biểu ngữ đồ thăm, ánh mắt anh tối sầm, vô cùng tức giận.

Anh sai bước đi lên bục giảng, một cước đá văng tấm bảng viết dòng “Cần kỉ luật lại học sinh Tô Đại Lận”, làm cho tấm bảng văng ra một quãng xa, vỡ tan nát; Đôi mắt sắc bén liếc nhìn toàn hội trường, cùng với đám sinh viên bận rộn, nói vào microphone:

“Một người phạm sai lầm có thể sửa chữa, nhưng những thể loại như các người, lấy vết sẹo của người khác ra, tuyên truyền hành vi giết người cùng phóng hỏa mới là những kẻ đáng khinh bỉ! Các người nghe đây, nếu muốn mượn Tô Đại Lận để nâng cao danh tiếng của mình, tôi sẽ không để yên! Hiện nhiên sẽ phải rút khỏi ngôi trường này! Nhưng nếu để tôi phát hiện các người làm vì tiền, không chỉ bị đuổi học, không một trường nào nhận, các người cũng chỉ còn hai bàn tay trắng, cũng có thể sẽ được nếm mùi vị của nhà tù!”

Lời này vừa nói ra, cả hội trường im thin thít, không một tiếng động.

“Mày là ai!” Một sinh viên ở dưới không chịu khuất phục, kiêu ngạo xông lên, giờ nắm nắm hướng về Đằng Duệ Triết, “Chuyện của bọn tao, không cần mày xen vào!”

Đằng Duệ Triết lạnh lùng cười, nghiêng người từng bước, dễ dàng bắt được nắm nắm của tên kia, xoay mạnh, một tiếng răng rắc kêu lên: “Việc này chắc chắn phải do chính tay tôi xử lí!”

Tên sinh viên hét lên tiếng thất thanh, từ bục giảng lăn xuống, tất cả mọi người trong hội trường đồng loạt đứng dậy, nhón nháo.

Chẳng bao lâu, mọi việc đến tai hiệu trưởng, vài quản sinh đã bị mất chức, thông báo phê bình trước toàn trường, hội trường hội học sinh bị trách phạt nặng, hơn nữa hiệu trưởng tự mình nói chuyện làm sáng tỏ:

“Ba cô gái đến làm phiền Tô tiểu thư hôm đó, theo như điều tra thì họ không phải sinh viên của chúng tôi, là ở bên ngoài trà trộn vào. Mấy người đó đã bỏ trốn rồi, trước mắt chưa bắt được người, nhưng chúng tôi đã liên hệ với cảnh sát, vẫn đang đăng tin truy nã.....”

“Giáo sư Cảnh, lập tức giải tán các sinh viên, sau này không được phép cho tình trạng như hôm nay xảy ra nữa!”

Vì thế tất cả mọi người trong giảng đường lần lượt ra ngoài, giáo sư Phương lãnh đạo nhìn bọn sinh viên khiển trách, trịnh trọng mời Đằng Duệ Triết về văn phòng dùng trà.

Đằng Duệ Triết không có thời gian đề cập đàm đạo, nhìn vị hiệu trưởng lạnh nhạt nói:“Chuyện hôm nay, nhất định các ông phải chịu toàn bộ trách nhiệm! chính các ông để cho bọn sinh viên không biết trời cao đất rộng kia tung hoành, làm Tô Đại Lận trở nên nhục nhã, biến thành thú vui cho bọn họ! Có ai ngày xưa phạm sai lầm, mà muốn công bố trước mặt bao nhiêu người như thế!” Anh lạnh lùng quở trách, con ngươi nén đầy lửa giận.]

“Được! Được! Chúng tôi nhất định tăng cường quản lý đám sinh viên đó, nâng cao chất lượng giáo dục, nhưng Đằng tiên sinh, Tô tiểu thư đó hôm nay đã nghỉ học rồi!” Hiệu trưởng đuổi lý ra tiếng.

“Mặc kệ cô ấy có đến đây nữa hay không, các ông chắc chắn phải đảm bảo danh dự của cô ấy!” Anh cuồng ngạo, ánh mắt như đao nhìn hiệu trưởng:“Chuyện hôm nay là do các người quản lý không tốt, nên mới xảy ra, nên chính các người cũng phải tự biết dập tin đồn. Hy vọng lần sau Tô Đại Lận trở về trường, các người sẽ trả lại công bằng cho cô ấy!”

Anh đóng sầm cửa xe, nhanh chóng rời khỏi.

Anh lái xe đến nhà ga, nhìn từng chuyến xe lửa xinh xắn đến rồi lại đi, rốt cục cũng không thấy được hình bóng của cô.

Anh thật sự không biết, hiện tại cô đang ở đâu.

--

Ba tháng sau, cuối thu, trời chuyển lạnh.

Người con gái tóc dài mặc chiếc áo lông màu be, vai gầy gò, tên tay cầm một quyển sách, ngồi dưới hàng phong. Bên cạnh cô là một chú chó nhỏ không ngừng động đậy, nhanh nhẹn trèo lên đùi cô, trợn tròn đôi mắt, chờ cô cho một mẩu bánh mì.

Cô gái xé ra một miếng bánh mì nhỏ, đút cho nó, chú chó kêu lên một tiếng vui mừng, phe phẩy cái đuôi, trông nó như một quả cầu tuyết trắng, ưỡn mình đuối thẳng chân, dường như, nó đang rất hạnh phúc.

Sau đó từ trên đỉnh đầu rớt xuống một chiếc lá phong đỏ, ngao một tiếng, liền nhảy khỏi ghế, chạy tới chỗ chiếc lá chơi đùa.

Đại Lận ăn xong bữa trưa, uống một ngụm nước, quay đầu nhìn Tiểu Tuyết Cầu đang nghịch chiếc lá nhỏ, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Cậu bé đó có trưởng thành hơn một chút, ngày nào cũng nhảy nhót, gọi hoài không được. Mỗi lần cô tắm xong, đều phải cho cậu tắm một lần, chải lông thật nhẹ nhàng, rồi ôm cậu ngủ.

Chú chó này thực rất đáng yêu, cô không có tiền mua thực phẩm cho chó, liền cùng cô gặm nhấm bánh mì, uống canh.

Buổi tối cô đọc sách, nó chỉ tự chơi, tuyệt đối không làm phiền.

Nhưng điều khiến cô kinh ngạc là, chú chó này trong đêm mưa, lại trầm lặng chui vào túi xách, theo cô trở về Tiêu gia.

Lúc cô ngồi một bên giường mẹ Tiêu khóc lóc, nó im lặng ngồi xổm một bên, không một tiếng động.

Khi cô ở trên xe hoa, nó chui vào dưới áo cưới, xù lông cọ quấy chân cô, cực kì nghịch ngợm.

Lúc cô ngồi trên bậc thang khách sạn, nó cũng im lặng ngồi một bên, cùng cô nhìn về nơi xa xăm.

Nó theo cô trên mọi bước đường, trở về Tô gia, rồi cùng đến bệnh viện, lấy móng vuốt nhỏ nhẹ nhàng cọ quấy vào bụng cô, để cô ngừng khóc... Một chú chó như thế kia, thật sự là cậu bạn khiến người khác ấm lòng.

“Tuyết Cầu về thôi, chúng ta phải đi học!” Cô nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Chương 91. (2)

Nơi này có hai hàng cây phong rất đẹp, mỗi lần tới đây, cô đều đi qua nơi này, ngắm nhìn phong cảnh nơi đây. Cô cảm thấy lá phong của những ngày trời thu này thực đẹp nhưng lại có chút bi thương, một màu đỏ rực, mỗi lần bị gió đêm thổi qua, đều phảng phất hương vị cuối mùa thu, khiến cho người ta cảm thấy vẻ đẹp trong cái giá lạnh.

Nơi này thường xuyên có các cặp đôi tản bộ, tay trong tay đi dưới tán lá phong đỏ như lửa, đẹp vô cùng.

Bên cạnh công viên thường xuyên có những cụ ông cụ bà tập thái cực quyền, khiêu vũ, mỗi khi chiều đến chỗ này trở nên náo nhiệt khác thường.

Tiểu Tuyết Cầu sớm đã chạy tới bên cô, thân mình nhỏ nhắn phi thẳng lên trên băng ghế, vươn móng vuốt tự mình chơi với chai nước khoáng.

“Này, không thể cắn nó được, mẹ còn cần nó bán lấy tiền đây.”

Cô ôm lấy Tiểu Tuyết Cầu, nhặt chai nước khoáng bỏ vào trong túi, gom lại để bán, sau đó ôm lấy sách giáo khoa đi về phía vườn trường đại học gần đó.

Cô chỉ là một học sinh dự thính* (chỉ đến nghe mà ko được học chính thức), cứ 2 giờ chiều mỗi ngày cô đều đến khu giảng đường của một trường đại học vô danh để dự thính, sau đó lại chạy về đi làm thêm.

Bởi vì cô làm thêm vào ca 3, tức thì gian làm việc của cô là từ 4 giờ sáng đến rạng sáng 2 giờ, nửa đêm về nhà, cô có thể ngủ 4-5 tiếng, sau đó đến 7 giờ sáng lại đến trường dự thính khóa học buổi sáng, sau đó lại đến khóa học đầu giờ buổi chiều, đến 3 giờ lại đi làm.

Mỗi tháng được một ngày nghỉ cô sẽ dành để đi hiệu sách.

Mỗi ngày đều như vậy, đơn giản mà bình lặng, không có thời gian đi làm chuyện khác.

Lúc này vừa đúng 2 giờ chiều, sinh viên lục đục kéo nhau từ ký túc xá đi ra, trên mặt mỗi người đều mang theo đôi mắt mệt mỏi sau khi ngủ trưa dậy, một số khác thì đi từ bên ngoài vào, bởi vì bọn họ thuê trọ ở bên ngoài, hoặc là ở nhà mình, vừa đi vừa đùa giỡn với bạn học.

Cô vào lớp học, chọn dãy bàn cuối cùng ngồi xuống, không chuyện trò với bất luận kẻ nào trong lớp, chỉ yên lặng cuối đầu ghi chép, Tiểu Tuyết Cầu thì ngồi xỏm phía dưới bàn học tự mình chơi.

Tuy ngôi trường này không có danh tiếng, nhưng cũng chỉ có ở đây mới không ai nhận ra cô, cũng không có người nhằm vào cô, vô cùng yên tĩnh.

Cô từng đến trường học này xin được học tiếp, nhưng sau khi nhà trường nhìn qua hồ sơ của cô xong, liền lấy lý do từng bị kết án mà từ chối cô, đề nghị cô học thêm lớp buổi tối hoặc học nghề, vì thế cô chỉ có thể đến nghe giảng, học tiếp chương trình đại học, nhưng dự thính thì không thể tham gia thi cử được, không được trường học công nhận, sẽ không lấy được bằng tốt nghiệp.

“Bạn học ban nào?” Bên cạnh có một nam sinh tò mò hỏi cô, nhìn chữ viết của cô rất đẹp.

Vì có bóng ma tâm lý nên nghe thấy có người hỏi cô theo bản năng muốn trốn tránh.

Nam sinh kia nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của cô, mái tóc đen dài che khuất hơn nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, diện mạo thanh tú, vừa thanh cao lại có khí chất, muốn đến gần bắt chuyện, thấy cô không chịu đề ý đến, cũng tự cảm thấy mất mặt cười cười với bạn ngồi bên cạnh rồi quay lên.

Sau khi tan học, Tiểu Tuyết Cầu chạy theo phía sau Đại Lận, cả hai vội vã cùng nhau chạy về phía cổng trường.

Bởi vì một tiết học cần ít nhất nửa giờ, mà hiện tại là 3 rưỡi, chờ xe bus, tắc đường, đợi đến chỗ làm cũng cần ít nhất nửa giờ nữa, nếu mà đi làm trễ, trường ca sẽ khấu trừ tiền lương của người đó.

Tiểu Tuyết Cầu phe phẩy cái đuôi nhỏ chạy lên trước cô, cậu bạn nhỏ rất nhanh trí chạy đến trạm xe bus chờ trước, đối với loại hình thức sinh hoạt này nó đã tập mãi thành quen rồi.

Mẹ chủ nhân à, mau lên, xe bus đến rồi, số 203.

Cửa xe vừa mở ra, nó phe phẩy cái đuôi cong mòng nhảy lên xe bus, chen tới chen lui giữa bao nhiêu đôi chân người bên dưới, tìm chỗ đứng cho mẹ chủ nhân của nó. Tiểu Tuyết Cầu nó đứng là mệnh khổ a, mỗi lần ngồi xe bus đều phải chen chúc như vậy, chen lách chen lách như vậy chỉ xem chút ép nó thành bánh nhân thịt rồi, may mắn là thân mình nó đủ nhỏ, không chiếm nhiều diện tích, bằng không đã sớm bị ép thành bánh kẹp thịt chó rồi.

Hu hu, mẹ chủ nhân, mau đến đây, con tìm được chỗ rồi..... Sau đó gắt gao nằm sấp xuống dành chỗ.

Đại Lận leo lên xe, sau khi quét thẻ nắm chặt lấy túi xách nhỏ chen lách vào trong đám người.

Đi xe bus chen lấn nhau là rất bình thường, sợ nhất là gặp phải bọn biến thái, cô đã có lần bị bọn chúng nhân cơ hội sờ mông rồi.

Cô chen vào giữa mấy người phụ nữ để đứng, tay bám vào móc treo, Tiểu Tuyết Cầu liền đứng dậy, tựa vào cẳng chân cô, Tiểu Tuyết Cầu giương mắt nhìn toàn chân là chân, lại nghĩ, vẫn là ngồi trên xe của baba nó là thoải mái nhất. Không những rộng rãi mà không khí lại còn vô cùng tốt.

Nhưng lúc này Đại Lận lại không có tâm tư đó, ánh mắt cô đang rơi trên người một phụ nữ trung niên lẩn trong đám người trên xe.

Mặc dù nước da bà ấy trắng nhưng khóe mắt lại hằn rõ những nếp nhăn như vết chân chim, chứng tỏ tuổi bà đã qua con số bốn mươi.

Mà bà ấy không phải ai khác, chính là mẹ Hàn Từ của cô.

Mẹ Hàn Từ già đi rất nhiều, gương mặt được bảo dưỡng đến mức hoàn hảo trước kia nay đã không còn, da dẻ nhăn nheo kéo xuống tận cổ. Bà đang nói chuyện điện thoại với cậu, thanh âm rất lớn: “Tao mặc kệ, việc này mày mà không xử lý công bằng thì về sau đừng gọi tao là chị nữa!”

Đại Lận kinh ngạc nhìn bà, nhất thời có chút cảm khái.

Trước kia mẹ Hàn Từ sống trong giàu sang an nhàn, khí chất thanh cao, nhưng bây giờ, lời nói ra chẳng khác gì dân chợ búa.

Xe vừa đến trạm, mẹ Hàn Từ liền xuống xe, chiếc túi xách hàng hiệu bị thủng một chỗ rất lớn, rõ ràng là đã bị bọn móc túi lấy trộm. Bà vừa xuống đến trạm thì phát hiện ra túi xách bị móc, vội vàng chạy đuổi theo xe bus, dùng sức đập lên cửa xe, lớn tiếng quát.

Đại Lận nhìn bộ dáng sốt ruột đuổi theo của bà, trong lòng phức tạp, nhìn theo bóng dáng càng lúc càng xa của bà.

Mẹ Hàn Từ, nếu vừa rồi mẹ biết con đứng ở bên cạnh người, mẹ có vui mừng không?

Hơn hai mươi phút sau, xe đến trạm tiếp theo, cô mang theo Tiểu Tuyết Cầu đến nhà hàng Ẩm thực cung đình, đi bằng đường dành cho nhân viên đến phòng làm việc, thay đồng phục.

Nhà hàng ẩm thực cung đình này rất có tiếng trong vùng, mỗi ngày tân khách đến đây dùng bữa rất đông, từ lâu một đến lâu ba, vền vền mấy trăm bàn, mấy chục gian phòng, tất cả đều kín chỗ, chật ních. Cô vốn là phụ bếp, chuyên làm việc vặt giúp đỡ các bếp chính, nhưng sau hơn 2 tháng làm việc, quản lý cảm thấy bên tiền sảnh thiếu nhân lực, liền điều cô từ bếp lên làm nhân viên bưng bê đồ ăn.

Công việc bưng bê quả thực rất mệt, đòi hỏi phải chạy lên chạy xuống không ngừng từ trên lầu xuống dưới lầu, không lúc nào ngừng nghỉ, thỉnh thoảng bê canh nóng bị rơi rắc ra ngoài, hoặc là trượt chân làm đổ đồ ăn, vỡ chén đĩa, tất cả đều phải tự mình phụ trách.

Giờ làm việc của cô kéo dài từ 4.pm đến 2.am, vừa khéo là thời gian nhà hàng đóng cửa.

“Đây là món Long Đăng tứ hải, cô bưng đến sảnh Bách Hoa bàn số 23. Nhớ, sảnh Bách Hoa hôm nay toàn là khách quý, không được chậm trễ!” Âm thanh máy móc của quản lý truyền đến, miệng vừa gào truyền đồ ăn vừa dặn dò.

Đại Lận không dám buông lỏng, vội vàng bưng đồ ăn đi, theo lời dặn của quản lý bưng đến sảnh Bách Hoa.

Đồ ăn vừa mới nấu xong, bọt dầu vẫn còn bắn thẳng vào mặt cô, nhưng không có cách nào khác, cô cần phải di chuyển thật nhanh, vững vàng bưng đồ ăn này, đưa đến bàn của khách, nếu làm đổ, cô sẽ bị khấu trừ tiền lương.

“Nghị sĩ Từ, Long Đăng tứ hải đến đây, xin mời ngài từ từ dùng bữa!” Quản lý sảnh Bách Hoa mở cửa phòng ra, ý bảo cô đưa đồ ăn lên.

Nhưng lúc cô bước vào, liền nhìn thấy người con gái ngồi bên cạnh vị nghị sĩ kia, cô ta đang ngồi pha trà, trên người một thân tuyết trắng, ngón út tao nhã vênh lên, cười nhạt nhẽo, bên cạnh còn có một người đàn tranh, nói vậy đây chính là hội sở 'Hong nhan'.

“Đặt đồ ăn ở đó.” Cố Y Y khoát tay tới, lúc nhìn thấy người phục vụ đến là Đại Lận, trong mắt ánh lên tia kinh ngạc, nhưng cô ta cũng không nói cái gì, đôi môi đỏ mọng luôn treo nụ cười tao nhã, coi như không biết Đại Lận, để cho cô đặt đồ ăn xuống.

“Xin mời dùng từ từ!” Sau khi đem đồ ăn lên, Đại Lận lập tức lui ra ngoài.

Cô cũng không thấy kinh ngạc gì, trở xuống tiếp tục bưng đồ ăn, lại chạy hết lầu trên đến lầu dưới, ngẫu nhiên lại bị dầu nóng bắn tung tóe vào mu bàn tay nên cô liền vào toilet rửa qua một chút, nhân tiện cũng nghỉ ngơi lấy lại sức.

Bây giờ cách giờ đóng cửa còn rất dài, cô cần phải nghỉ ngơi, nếu không ngay cả đôi chân này cũng muốn đứt rời ra rồi.

Di quét dọn vệ sinh sau khi lau chùi toilet sạch sẽ sáng bóng đến không nhiễm một hạt bụi, mới liếc nhìn cô một cái rồi đi ra ngoài.

Cô tựa người lên bồn rửa mặt, nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng của mình. Rất đau a, không biết đến lúc nào cô mới có đủ tiền để chữa khỏi hoàn toàn căn bệnh dạ dày cho mình.

Cố Y Y cũng đi vào phòng toilet này, bóng dáng thướt tha xuất hiện ở trong gương, nhìn Đại Lận cười cười, châm một điếu thuốc: “Không thể tin được là cô lại không rời khỏi Cẩm Thành, làm ở đây bao lâu rồi?”

Đại Lận không xoay người lại, cũng không trả lời cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110: Chương 91. (3)

Cô Lã Lướt nheo mày cười, cô chấp nói :“Hôm nay tôi tiếp khách ở ngoài, phục vụ ông ấy đến đây, cùng đối phương uống rượu, trò chuyện; người kia là phó thị trưởng Lì, nghe đâu có người tìm được bằng chứng ông ta tham ô, chứng cứ vô cùng rõ ràng; Nhưng lại không được thông qua, chính phủ không thể buộc tội ông ấy; Dù gì phó thị trưởng Lì bị trừng trị, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, ông ta cũng chuẩn bị chạy trốn rồi. Tô tiểu thư, nếu cô quay về đi làm ở hội sở, tiền bạc cũng có, không cần cực khổ ở đây kiếm ăn. Cho đến lúc cô có tiền rồi, còn sợ gì không được đi học để lấy bằng cấp?”

Cô ta nhẹ nhàng cười, nhét vào túi áo Đại Lận mảnh giấy nhỏ:“Chuyện cô làm ở đây, cứ yên tâm, tôi sẽ không nói ai. Nhưng tôi vẫn sẽ chờ cô trở về, đây là số di động của tôi, nhất định phải gọi, không cần lo sợ gì cả!”

Dập điếu thuốc lá, Cô Lã Lướt xoay lưng bước ra ngoài, lưu lại một chút hương thơm.

Đại Lận lấy mảnh giấy trong túi ra, nhìn thoáng qua, ném vào thùng rác.

Thức đến hai giờ sáng, cô mệt mỏi đi thay quần áo, phát hiện Tiểu Tuyết Cầu đã chui vào ngăn tủ của cô từ lúc nào.

Cô đau lòng vuốt ve bộ lông mềm mại, ôm nó đi ăn.

Ở quán, cô kêu một phần thịt cho cậu nhóc, còn cô thì húp canh.

Trên TV phát lại tin tức, nhắc đến việc Tiêu gia chuẩn bị đám hỏi, cũng đưa lại tin Hồng Vũ phá sản, cũng điều ra nguyên nhân vì sao Hồng Vũ lại sụp đổ như vậy, thì ra những cổ đông lớn thừa dịp chủ tịch đau ốm, không chỉ rút tiền, còn lập tài khoản giả; Chủ tịch mới nhậm chức, các cổ đông lớn dần rút khỏi công ty, ôm tiền bay ra nước ngoài.

Đại Lận nghe âm thanh phát ra từ TV, nhưng không quay đầu nhìn, sờ sờ Tiểu Tuyết Cầu đang ngoan ngoãn ăn, chờ nó ăn xong.

Sau đó ôm lấy cậu nhóc, rồi trở về phòng trọ.

Ở đây toàn bộ là phòng cho thuê, một tầng có mười mấy cái phòng, gần được 20 mét vuông, phòng tắm và nhà bếp dùng chung.

Mỗi buổi sáng rời khỏi giường, phòng vệ sinh luôn có người tranh nhau sử dụng, nhà bếp chật cứng không còn chỗ.

Căn nhà như vậy luôn cảm thấy náo nhiệt. Đôi khi họ bất ngờ cho cô một quả bắp đã luộc chín, vô cùng nhiệt tình.

Phòng của cô chỉ có vài mét vuông, kế bên chiếc giường có một cái bàn nhỏ đầy ắp đồ đạc, mua một cái nồi cơm điện nhỏ cùng với mì ăn liền.

Bây giờ là hai giờ sáng, hàng xóm đều đã giặt giũ xong cả, cô ôm Tiểu Tuyết Cầu đi tắm rửa.

Nhưng không may, có người đang dùng nhà vệ sinh.

Cô chờ ở bên ngoài. Tiểu Tuyết Cầu cũng nhìn về mặt mệt mỏi của cô, dùng chân cọ cọ vào chủ.

Đợi tắm xong, cô chủ còn muốn xem lại sách vở, sau đó mới ngủ. Buổi sáng bây giờ rời giường, chạy nước rút để bắt xe buýt đến trường. Oa, nhìn lại bản thân sống mấy tháng như vậy, thực cũng đã rất giỏi.

Trước kia nó chỉ chạy trên máy chạy bộ, ngủ cho đến khi tự tỉnh giấc, đồ ăn đều đã dọn lên sẵn sàng. ..Nó là một chú chó có huyết thống thực cao quý.

Người trong nhà vệ sinh cuối cùng cũng đi ra, Đại Lận vội vàng vào trong tắm rửa.

Sau khi sạch sẽ, Tiểu Tuyết Cầu cuộn mình trên giường, Đại Lận còn ngồi đọc sách, tóc dài ướt sũng, vương trên mảnh vai gầy guộc.

Hôm sau đúng bảy giờ Đại Lận rời giường, tới nhà bếp nghe tiếng cãi nhau âm ỉ của những người hàng xóm về chuyện điện nước, còn đập ngã bàn ghế, cô đành ôm lỗ tai đi xuống lầu.

Hôm nay ở trường đại học kiểm tra giữa kỳ, cô thay các thiên kim tiểu thư đi kiểm tra, thời gian là tám giờ. Như vậy vừa có thể kiếm tiền, cũng có thể kiểm tra thực lực của bản thân.

Nhưng trên đường bị kẹt xe. Cô bảo tài xế cho cô xuống xe, chạy nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đuôi ngựa phía sau lay mạnh.

Những chiếc xe dừng trên đường không thể tiến cũng chẳng thể lùi, cô gái trẻ gầy guộc chạy vội vàng, khuôn mặt hồng hồng, hiện lên chút lo lắng. Cô sợ trễ giờ, dự định chạy qua khúc kẹt xe này, thuê một chiếc xe đạp chạy đỡ đến trường.

Cô vừa chuẩn bị qua đường, một giọng nói quen thuộc vang lên, “Đại Lận!”

Cô bỗng dừng cả kinh, thờ hồn hèn.

“Đại Lận.” Người đàn ông từ trên xe bước xuống là Tiêu Từ, trong ánh mắt ôn nhu hiện lên chút kinh ngạc, nhưng anh chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh xe, chứ không tiến lại chỗ cô.

Đại Lận trên trán chảy mồ hôi, trong lòng bỗng nhói đau, hốc mắt rung nước nhìn tiêu từ.

Cô nở một nụ cười gượng gạo, nhìn thoáng qua người phụ nữ đang ngồi trong xe anh, lên tiếng: “Không ngờ có thể gặp nhau ở đây. Tiêu Từ, em đang rất vội, xin phép đi trước!” Cô chạy ngang qua mặt bọn họ, băng qua đường, trong vài phút đã không còn thấy được hình dáng cô.

Tiêu Từ cũng không kêu cô lại.

Dòng xe cộ di chuyển như những con ốc sên già cằn cỗi, Tiêu Từ ngồi vào trong xe, lái xe tiến lên một chút, nhưng cũng vẫn tiếp tục bị kẹt.

Anh lúc này không rời khỏi xe, cùng người phụ nữ bên trong xe trò chuyện, nho nhã ôn nhu, phong thần tuấn lãng.

Đại Lận đứng cách đó không xa, đôi mắt nóng bừng, trong lòng vừa đau vừa chua xót, đồ ăn sáng trên tay rời xuống lúc nào không hay.

Cô đứng nhìn, nhận thấy nước mắt đã chảy xuống, vội vàng lấy tay lau, cố gắng làm cho mình cười thật tươi, xoay người đi về hướng khác. Cô thuê một chiếc xe đạp, chạy đến trường.

Vừa ngồi xuống, cô bắt đầu ổn định hô hấp.

Tuy cả người mệt lử, nhưng không thể không nghĩ đến ánh mắt không hề có một chút tình cảm của Tiêu Từ.

Cô thực rất xin lỗi Tiêu Từ trước đây, nhìn anh bây giờ, cô cũng không hiểu vì sao lòng lại đau như thế.

Cô cúi đầu, nhìn giám thị phát bài thi, nước mắt vẫn không chịu thua kém, vẫn cứ thế tuôn ra.

Cô vội vàng lấy bút, bắt đầu làm bài.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Chương 91. (Cuối)

Hai giờ sau, kì thi kết thúc, người cô làm bài thay đứng bên ngoài, hỏi làm bài thế nào. Cô trả lời có thể vượt qua, bảo đảm không rớt, làm được chín trên mười phần.

Cô gái cao hứng, nói năm mươi khối* còn lại đợi sau khi có kết quả sẽ đưa, ba ngày sau có kì thi Tiếng Anh, tôi sẽ liên lạc với cô, nói lời này đầy vênh vào rồi tự mãn bỏ đi.

*Khối: Đơn vị tiền tệ

Đại Lận đứng ở hành lang, nhìn ra sân trường rộng lớn.

Cô từng nói sẽ dựa vào khả năng của chính bản thân để tiếp tục học, nhưng cô không cách nào làm tiền án của mình biến mất, tiến vào một trường đại học chính quy; Cô tự nhủ sẽ tự chạy chữa bệnh dạ dày, nhưng lại không có đủ tiền, đến những loại thuốc rẻ tiền nhất còn không thể có được.

Cô chọn ở lại thành phố này, là muốn bình tĩnh để đối mặt với quá khứ, nhưng dù có gấp lại, trong lòng vẫn cứ sầu não, vẫn vương.

Có lẽ, cô còn chưa đủ kiên cường, không biết xấu hổ...

Cô xoay người đi xuống lầu, chạy đến nơi gửi xe, gấp gấp trở về. Vì thuê xe phải trả tiền theo giờ, chỉ hai giờ đã mất bao nhiêu là tiền.

Cô lấy xe đạp trở về. Trên đường đi, bụng cô kêu rột rột, nhắc nhở cô chưa ăn sáng. Cô không đói, vì cái dạ dày, cô chỉ mua một cái bánh bao, một tay vừa đẩy xe, vừa ăn.

Có nhiều lúc cô nghĩ, nếu bệnh dạ dày của cô trở thành ung thư, có phải chính là tự mình chăm sóc bản thân quãng đời còn lại. Ung thư chẳng cần nhiều thời gian để cướp đi mạng sống của một người, có lẽ sẽ rất đau đớn, nhưng đây không phải tự sát, cũng không phải bị giết, mà là thuận theo ý trời, cắt đi

sinh mạng của cô.

Cô đứng lại, nhìn vào cuộc sống tập nập nhộn nhịp.

--

Tiết học 10 giờ vào buổi sáng, cô đến muộn, thở hổn hển đứng ở ngoài cửa, phân vân không biết nên vào hay không.

Cô chỉ là một người học dự thính, không phải là sinh viên chính thức, một khi bị giảng viên thấy, đương nhiên sẽ bị đuổi ra ngoài.

Mà lớp học này, giảng viên đang ở trong.

“Vị này, đi theo tôi.” Vị giảng viên từ phòng học đi ra, tà ghế liếc mắt một cái, ra hiệu cho cô đi theo vào văn phòng.

Cô giật mình, sợ hãi đứng lên.

Nhưng đến văn phòng, giảng viên lại cười nói, em ở lớp học tập rất nghiêm túc, tôi sẽ dàn xếp nói chuyện với thầy hiệu trưởng.

Đại Lận nghe vậy, trong lòng ấm áp, cảm kích người thầy lớn tuổi hiền lành.

Cô vốn tưởng rằng, vị giảng viên này sẽ giao cô cho cảnh sát, hoặc hung bạo đuổi cô ra ngoài, không ngờ vị này là muốn giúp đỡ cô.

--

Tại văn phòng hiệu trưởng, thư ký báo cáo: “Hiệu trưởng, tôi đã kiểm tra rồi, Tô tiểu thư mà Đảng tiên sinh tìm kiếm không có ở trường chúng ta. Tên cô ấy không có trong danh sách tân sinh viên.” Trực tiếp đưa lên tờ danh sách.

“Được, ra ngoài đi.” Hiệu trưởng ra hiệu cho lui ra ngoài, lập tức gọi điện cho Đảng Duệ Triết: “Đảng tiên sinh, chúng tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng, trong trường không có ai tên Tô Đại Lận cả. Chắc phải phiền ngài đi hỏi những trường khác. Tôi thân là lãnh đạo của một trường học, không dám đùa giỡn với ngài, bằng không sau này làm sao có mặt mũi làm việc cùng Đảng tổng.”

“Có tin tức lập tức báo lại!”

“Nhất định!”

Sau khi ngắt máy, trên mặt khôi phục lại nét nghiêm trang, hỏi giảng viên có chuyện gì.

Đại Lận theo giảng viên vào văn phòng, không nghe được những lời khi nãy, giương đôi mắt đẹp đầy vẻ bất an nhìn hiệu trưởng.

Hiệu trưởng đưa mắt nhìn giảng viên, rồi quay sang hướng Tô Đại Lận, lập tức tỏ vẻ khó chịu: “Đây không phải người mà lần trước thầy đã đến xin cho cô bé vào học? Không có gì để nói cả, trường chúng ta tuyệt đối không nhận một người có tiền án! Lúc vừa nhìn thấy hai chữ ‘Phóng hỏa’ đã tức điên, đến hồ sơ còn không đọc hết! Cô đừng tốn nhiều lời, tìm một lớp ban đêm nào đó hoặc học nghề đi! Trường chúng tôi có thể đưa ra một số gợi ý cho cô tự quyết định.” Vị hiệu trưởng nhất quyết từ chối, xem ra đến cả tên cô cũng không biết phải gọi thế nào.

“Hiệu trưởng!” Giảng viên kêu lên, khiến cô đứng lại, không dám lùi bước, nhìn hiệu trưởng kiên định: “Sinh viên này tôi dùng danh dự của mình đảm bảo, mong thầy cho cô bé một cơ hội! nếu có thể vượt qua cuộc thi, xin thầy nhận cô bé vào trường, giống như những sinh viên khác, cũng được cấp bằng, coi như là vì đất nước bồi dưỡng nhân tài.”

“Thầy đảm bảo tất cả?” Hiệu trưởng nhàu mày, hồ nghi: “Nếu đứa trẻ đó gây loạn ở trường học? Thầy chịu trách nhiệm chứ?”

Tiếng “gây loạn” nghe thật chói tai, Đại Lận nghe từng chữ thật rõ ràng, lẳng lặng nhìn hiệu trưởng.

Giọng điệu này, ánh mắt này, cô vốn đã quen rồi.

Nhưng nếu muốn tồn tại trong xã hội này, chẳng phải là nên cho cô cơ hội hay sao?

“Cô bé đúng là đã phạm sai lầm, nhưng chính vì thế mới càng biết quý trọng cơ hội ở trường học. Tôi đã quan sát một thời gian dài, nhận ra cô bé này rất có triển vọng, vô cùng tin tưởng! Hiệu trưởng, tôi chỉ cần một câu đồng ý của thầy!” Vị giảng viên ôn tồn.

Hiệu trưởng không hề muốn đồng ý, nhưng vì nể mặt vị giảng viên này, nghĩ nghĩ, gật đầu nói, “Được rồi, nếu đã có thầy đứng ra đảm bảo, tôi sẽ cho em ấy một cơ hội. Nếu kì thi này có thể vượt qua, hoàn toàn chấp nhận cho em đăng ký trở thành sinh viên của trường. Nếu không được, mời em ra khỏi đây!”

Đại Lận kích động nói tiếng “cảm ơn”, đầy cảm kích nhìn vị giảng viên lớn tuổi.

Chỉ cần vượt qua kì thi này, cô sẽ không còn là sinh viên dự thính, có thể đi lại tự nhiên trong khuôn viên trường, từng bước đi lên, cầm trong tay bằng tốt nghiệp... Cô nhất thời cảm thấy, mình như đang nằm mơ, nhưng không phải, đây hoàn toàn là sự thật.

Hai người bước ra ngoài, hiệu trưởng cho gọi thư kí mang hồ sơ của cô đến xem lại, tự hỏi có phải bản thân đã rước phiền toái vào trường hay không. Một người từng phóng hỏa, có thể cải cách lại sao? Không thể không làm cho người ta lo lắng a.

Ngay khoảnh khắc nhìn vào tên “Tô Đại Lận”, ánh mắt ông ta tạm dừng, lấp bắp kinh hãi: “A, đây là Tô Đại Lận! Là Tô Đại Lận mà Đảng tiên sinh muốn tìm sao!”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Rốt cục cũng tìm được cô! (1)

Bởi vì bài kiểm tra đại số đã gần kết thúc, Đại Lận quyết định ở lại trường để khảo nghiệm lại mộ chút, để tránh trường hợp gian lận, bài thi của các sinh viên đều không giống nhau, nhưng Đại Lận chỉ cần dùng hơn một nửa thời gian là giải quyết xong rồi, sau đó sẽ tiếp tục bận rộn với việc khác.

Trước phòng học có một cậu nam sinh điển trai đang đi cùng với một đám bạn học, quần áo tuy rằng sang trọng, nhưng hình như lại có ý làm cho chúng méo mó đi, miệng cậu ta không ngừng nói ‘FML’*, vô cùng bất lịch sự.

Chú thích: *FML: từ ngữ khiếm nhã, nói thẳng ra là bạn này đang chửi thề í ><

“FML, đội Hải Mã lại thua rồi? Đúng là lũ bất tài, chẳng hi vọng có thể đá ra hòn! Bóng đá vào rồi còn để cho hụt mắt, mẹ kiếp!” Cậu ta tung một quyền lên vai nam sinh bên phải, phát tiết tức giận.

“Lão đại, chúng ta bỏ đi, không cần hỗ trợ cho bọn chúng nữa! Mary ở cửa tiếp theo sẽ không chơi, không chơi!” Một cậu nhóc trạc chừng mười mấy tuổi an ủi cậu ta, mặc cậu ta đánh, miệng đầy thô tục.

Thi xong, Đại Lận thu dọn dụng cụ học tập bỏ vào túi xách, rồi cúi đầu vội vã rời khỏi phòng thi. Nhưng bởi vì bọn họ đang đi hàng một trên hành lang mà cô thi lại cúi đầu, hiển nhiên không thấy được đường đã bị chặn, nên va phải một nam sinh điển trai.

Cô thoáng kinh ngạc, vội vàng ngẩng đầu.

Cậu nam sinh lại ‘FML’ một tiếng, đang muốn mắng to người nào không có mắt, dám động vào bồn thiếu gia, chợt thấy trước mặt chính là cô gái hôm trước đứng gần bồn hoa, những từ ngữ thô tục lập tức nghẹn vào trong bụng, mày đẹp mắt sáng, làn da trắng nõn, môi hồng, lại mang theo khuôn mặt đáng yêu nhu thuận, tạo nên hiện tượng xuất hiện hai đám mây đỏ ửng trên má của các nam sinh.

OMG, dĩ nhiên là cậu đã tìm thấy người tình trong mộng của đời mình rồi! Thần Cupid đã bắn trúng cậu rồi !

*Thần Cupid: thần tình yêu

“Lui ra, lui ra!” Cậu ra lệnh cho đám nam sinh nhường đường cho Đại Lận, khuôn mặt điển trai đỏ ửng, nhanh chóng chỉnh lại quần áo, vuốt vuốt mái tóc ngắn, ngượng ngùng nhìn Đại Lận: “Trước khi cậu đi! Có thể cho tôi xin số điện thoại không?”

Đại Lận đoán chừng nam sinh này khoảng 18 tuổi, mỉm cười lắc lắc đầu.

“Vậy cậu là học sinh ban nào thế?” Cậu ta tiếp tục hỏi, mặt càng ngày càng hồng.

Đại Lận mỉm môi cười nhợt nhạt: “Hiện tại tôi không phải học sinh trường này.” Thu lại nụ cười, mang túi đồ lướt ngang mặt bọn họ.

Cô một bên bước đi tiêu sái, một bên nhìn đồng hồ, dự tính sẽ không ăn mà chạy đến thẳng chỗ làm.

Bụng thật sự là rất đói, chỉ muốn ngồi xuống ăn một bát mì, uống một bát súp nóng hổi, nhưng nếu tính cả thời gian thay quần áo, chờ xe, tắt đường, đi bộ năm phút đồng hồ, phỏng chừng sẽ đến muộn. Một khi muộn, sẽ bị trừ tiền lương, trừ tiền thưởng, sẽ khiến lòng cô đau như cắt.

Cô nhanh chóng chạy, mang theo chiếc túi nhỏ, đôi giày cũ sờn xuyên qua khuôn viên trường đại học.

Thôi, ăn cái bánh bao thịt, vừa ăn vừa chờ xe!

Cô chạy đến trước cửa tiệm bánh bao, đưa một nguyên tiền.

“Không có bánh bao thịt, chỉ có bánh mì!” Ông chủ bánh bao cụp mí mắt.

Khuôn mặt nhỏ của cô nhanh chóng suy sụp, không nói gì, chỉ nhìn đám bánh mì.

Tại sao giữa trưa cũng ăn bánh mì, buổi chiều cũng ăn bánh mì thế này. Bây giờ cô chỉ thèm ăn, rất muốn thưởng thức nhân bánh bao, không muốn bánh mì a.

“Mẹ kiếp, không phải ông mở tiệm bánh bao sao? Tại sao không có bánh bao, chỉ có bánh mì thế hả?” Cậu nam sinh điểm trai chẳng biết đứng phía sau cô từ lúc nào, chỉ thẳng vào mũi ông chủ: “Lập tức đưa bánh bao ra đây! Bằng không tôi sẽ dẹp cả cái tiệm này, sẽ cho cái cửa hàng này đổi ông chủ!”

Đại Lận gặp lại nam sinh này, không ngờ rằng cậu ta sẽ gây chuyện, xoay người muốn bỏ đi.

“Bồn thiếu gia đây muốn 4 phút nữa phải có bánh bao trong lòng hấp! Nếu làm không được, tụi bây đập nát cái tiệm này, bồn thiếu gia sẽ làm cho hấn ta giữ luôn cái công thức bánh bao xuống mồ!” Cậu ta cuồng vọng phân phó cho anh em, hù vài tiếng, lại nhanh chân chạy theo Đại Lận, ôn nhu nói:

“Cậu đừng tức giận nhé, không phải tôi cố ý gây sự đâu. Rõ ràng tôi thấy ông chủ đó còn chưng bánh bao, tất cả đều nóng hổi. Nhưng gặp cậu chỉ mua một cái liền đâm ra lười biếng, cố ý nói không có.”

Đại Lận kinh ngạc, nhẹ nhàng nhìn cậu nam sinh.

Không thể tưởng được nam sinh mở miệng toàn “mẹ kiếp” mà lại có tâm tư nhẫn nại như thế, chỉ vì một cái bánh bao, mà gây chiến với chủ quán.

“Lão đại, bánh bao đến đây!” Một cậu nhóc hưng phấn từ đằng sau chạy đến, trên tay mang theo bánh bao thơm ngào ngạt, ít nhất có mười mấy cái, bộ dạng như hiến vật quý cho lão đại, “Toàn bộ là bánh bao, thịt bò, thịt heo, thịt dê, thịt chó”

“Thịt cái đầu mày!” Nam sinh cầm đầu rống một tiếng, “Lão đại tao muốn là bánh bao hấp trong lòng!”

“A, không phải cô ấy muốn ăn bánh bao sao?” Cậu nhóc co rụt lại, tỏ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

“Tiệm này ngon nhất chỉ có bánh bao hấp trong lòng, đa dạng nước nhiều, những bánh khác ăn không ngon!” Nam sinh này lại rống to một cái, bắt quả mắng là mắng, nhưng vẫn cầm lấy bánh bao, đưa đến bên tay Đại Lận:

“Tốt nhất nên ăn bánh bao nhân thịt bò. Cậu ăn trước, tôi đi mua đồ uống cho cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Chương 92. (Tiếp)

Đại Lận vừa mừng vừa lo, liền vội vàng kéo tay áo cậu ta: “Không cần!” Tay cũng cầm lấy một cái bánh bao, số còn lại toàn bộ trả hết cho cậu ta, đưa ít tiền tới, cười nói: “Nhiều như vậy tôi ăn không hết, cậu cất kỹ đi! Bây giờ tôi phải chạy đến bến xe bus!”

Nói xong liền cầm lấy cái bánh bao chuẩn bị qua đường.

Nhưng cô vừa đến bên đường thì nhìn thấy chiếc xe số 203 'gàoshet' chạy vụt qua trước mặt mình, chứng tỏ nó đã rời trạm dừng chân!

“Này, chờ chút đã!” Cô vội vàng ném chiếc bánh bao trong tay xuống, đuổi theo chiếc xe trước mặt! Bác tài, làm ơn chờ tôi một chút, tuyến xe 203 tiếp theo phải 15 phút nữa mới đến. Nếu chờ 15 phút nữa, cô nhất định sẽ chết! Tiền lương hơn một nghìn của cô cũng bị khấu trừ hết!

Cô dốc sức đuổi theo, đuổi theo đến gần ngã rẽ, nhưng chiếc xe vẫn không dừng lại, quẹo vào ngã tư đường, rồi biến mất không thấy đâu.

Cô thờ dốc hông học, từ từ dừng lại, khóc không ra nước mắt.

Không được, đợi đến ngày nghỉ phép của tháng này, cô lại phải đi mua một chiếc xe đạp nữa mới được, không cần biết bọn trộm làm thế nào trộm được, lần này cô cũng không thể mua cái mới được, bởi vì cô không có đủ tiền ah.

Nhớ lần đầu tiên cô mua chiếc xe hoàn toàn mới, vừa mới đặt ở chỗ đậu xe một chút, mới qua một buổi tối, sáng hôm sau đã không thấy đâu rồi. Mà chiếc xe kia đã ngón mắt của cô nửa tháng tiền lương, khiến cho cô và Tiểu Tuyết Cầu phải bớt tiền ăn nửa tháng.

“Cậu muốn đi đâu? Tôi chở cậu đi!” Mới qua hai phút, đột nhiên có một nam sinh cười xe đạp của cậu ta dừng lại trước mặt Đại Lận, mũi chân chống đất, trên đầu còn đeo một chiếc mũ bảo hiểm trông rất khỏe khoắn, “Ồ trường tôi từng tham gia giải đua xe và dành hạng nhất, có thể giúp nửa giờ đi đường của cậu rút ngắn xuống còn 15 phút!”

Cậu ta nói tràn đầy tự tin.

Đại Lận nghe thấy câu 'rút ngắn nửa giờ xuống còn 30 phút' thì tim lập tức đập thình thịch, đôi mắt to ngáp nước nhìn cậu ta.

Đúng rồi, giờ cô chỉ còn đúng 15 phút nữa thôi, vô cùng gấp, nếu không tháng này cô chỉ có thể nhận được 500 đồng tiền lương.

”Đến nhà hàng ẩm thực Hoàng Gia.” Cô nhẹ nhàng nói một tiếng 'cảm ơn', sau đó ngồi lên xe đạp của cậu ta, hai tay nắm chặt lấy gác xe.

”Ăn bánh bao trước đi, tôi còn mua trà sữa cho cậu nữa đây!” Cậu nam sinh đưa cả bánh bao và trà sữa, nhét vào tay cô, “Tôi ngoại trừ có thể rút ngắn thời gian xuống còn 15 phút, còn có thể rút xuống còn 12 phút!” Cậu ta chắc chắn mười phần nói, “Ba phút đồng hồ này, dùng để cho cậu ăn bánh bao, phơi nắng, thưởng thức phong cảnh hai bên đường nữa đây.”

Đại Lận chau mày lại, bắt đầu hoài nghi cậu ta đang tự biên tự diễn. Cô đang nghĩ có nên tìm kiếm cách khác không.

”Không phải cậu vừa nói muốn đến nhà hàng ẩm thực Hoàng Gia sao? Tôi có thể đi đường tắt! Chỉ cần 12 phút là đến nơi!” Cậu nam sinh nhường mỳ kiể, dưới chân khẽ đạp một cái, bắt đầu cưỡi xe, “Bây giờ xuất phát!”

Đại Lận không thể không cảm bánh bao cắn một ngụm, nắm chặt ly trà sữa nóng hổi trong tay.

Vỏ cốc trà sữa rất đẹp, màu hồng nhạt, điểm vài hình trái tim màu đỏ, bên trên còn viết chữ 'i love you'. Cô nhìn thấy, không biết tại sao lại nhớ đến cái ô mà Tiêu Từ tặng cho mình.

Cái ô đó, là một phần trái tim chân thành nhất của Tiêu Từ.

Lúc cô phải đón nhận những ánh mắt dè bĩu, thờ ơ coi khinh, là anh đã mang đến cho cô hơi ấm duy nhất trên đời này.

Anh tựa như ánh mặt trời chiếu rọi sưởi ấm cõi đời giá rét này của cô, thấm tận đáy lòng, chỉ có điều vật đổi sao dời, đến sau cùng bọn họ vẫn phải kết thúc trong chia tay.

Cho nên cô nghĩ, có phải mỗi một khởi đầu tốt đẹp đều sẽ nhận lấy một đoạn kết thúc bi kịch không?

Rất nhiều cái kết cô đều đoán nghĩ đến, nhưng toàn bộ quá trình cô đều chưa từng nghĩ đến, Tiêu Từ sẽ lấy phương thức này để chia tay với cô.

Mà cô cũng có lỗi với Tiêu Từ.

Cậu nam sinh đang đạp xe trước mặt cô đây, nếu cậu biết tôi từng ngồi tù, liệu có còn nhiệt tình giúp đỡ như vậy được hay không?

Có phải cũng sẽ trừng lớn mắt, nhìn cô giống như nhìn quái vật, sau đó chỉ mong cách cô thật xa?

A! Cô cười rộ lên, nhìn những sắc vàng của những khóm hoa cúc bên đường, trên gương mặt cô đon khẽ nở rộ một nụ cười. Hương hoa cúc vừa thơm ngát lại rất dễ chịu, trắng, vàng, từng khóm nối tiếp nhau tạo thành một biển hoa đủ màu sắc, không ngừng tỏa hương, ánh nắng ấm áp cũng tung tăng nhảy nhót trên gương mặt cô, thật là thoải mái.

Cô là một người 'hành tẩu' trên con đường này, đang một lần nữa bắt đầu lại một cuộc sống mới của chính mình.

Bọn họ đạp xe quanh co hết con đường này tới con đường khác, càng ngày càng rời xa sắc vàng của những bông cúc kia cho đến lúc biến mất, vậy mà ở bên này, một chiếc xe màu bạc sang trọng cũng chạy từ hướng ngược lại tới đây, cùng bọn họ lướt qua nhau, chạy về phía cổng trường đại học.

Trên xe, Đặng Duệ Triết mặc áo lông, gương mặt tuấn lãng, nhưng lại mang vẻ phong trần mệt mỏi, anh hướng về phía cánh cửa, ấn 2 tiếng còi xe, sau đó lẳng lặng chờ.

Cổng trường rất nhanh đã mở ra, nhường lối cho xe anh chạy vào.

Ed: 1- Các bạn có thể hỏi nhưng yêu cầu cmt lịch sự, tôn trọng người edit nhé .

2- Mình còn bận công việc, 2 bé kia học cả ngày, sẽ có lúc ko thể ra chương đều được, bạn nào ko kiên nhẫn đợi được có thể bỏ đấy, lúc nào hoàn quay lại đọc tiếp nhé .

3 - Tối nay sẽ bù tiếp

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Chương 92. (Tiếp)

“Ăn xong bánh bao rồi sao? Tôi bắt đầu gia tăng tốc độ nha! Ôm sát vào!” Chạy qua vườn hoa cúc, cậu nam sinh đạp xe đến một con hẻm cũ kỹ trên đường lớn, hai bên đường đều là cây đa cùng căn nhà cũ nát, mặt đường gồ ghề, không thiếu những chiếc xe ve chai ba bánh chạy qua.

Đại Lận không muốn dựa vào người lạ, nhưng thấy cậu ta sắp tăng tốc, hơn nữa mỗi lần như vậy cả người lẫn xe đều lắc lư trái phải, cô cũng có chút sợ.

Vội vã ôm chặt thắt lưng của cậu ta, muốn để cậu ta chạy chậm lại một chút!

Tên nam sinh này, trước mặt có hai chiếc xe đi qua, hẳn thế nhưng có thể linh hoạt chen lách xuyên qua được!

“Nếu chạy chậm, cậu làm sao có thể đến chỗ làm đúng giờ được! Yên tâm, tôi sẽ không để cậu bị ngã xuống đâu!” Cậu ta càng đạp càng nhanh, chui hết ngõ này đến hẻm kia, rồi lại từ trong hẻm đâm ra đường lớn chật chội dòng xe qua lại, tiếp tục chạy về phía trước, xe chạy nhanh mà ổn định, mỗi lần đều có thể luôn lách qua cánh xe mà phóng qua.

Hơn nữa, cậu ta còn mấy lần vượt đèn đỏ, ra sức so tốc độ với dòng xe chạy trên đường.

Cuối cùng, cậu ta thực sự đã dừng đúng 11 phút để đưa cô đến trước cửa nhà hàng ẩm thực Hoàng Gia, còi mũi bảo hiểm xuống, lắc lắc mái đầu tóc ngắn.

Còn Đại Lận thì bị dọa cho run rẩy cả người, toàn thân cứng nhắc.

Lúc cô nhảy xuống xe, hai chân đều nhũn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió tạt qua dường như mất hết tri giác, không kéo nổi một nụ cười, “Cảm ơn cậu.” Cô cố gắng nặn ra một nụ cười gượng, tựa vào vách tường bước vào trong nhà hàng.

Lần sau có cho cô cũng không dám ngồi xe của cậu ta nữa, ngồi lên chiếc xe đó cũng cần phải có dũng khí cùng tố chất tâm lý cực lớn. Nếu không, nửa đường cũng bị nó dọa cho chết khiếp.

“Trông cậu có vẻ không đi nổi rồi.” Cậu ta thường xuyên đưa xe, đối với loại hoạt động này đã tập mãi thành thói quen, cho nên lúc nhìn thấy Đại Lận chậm rì rì bước đi từng bước thì hơi không phản ứng kịp. Cậu ta liền đi tới, một phen bế thốc cô lên: “Để tôi đưa cậu vào!”

Đại Lận chỉ kịp ‘A’ một tiếng, quả thực nghĩ mà sợ chết khiếp. Mau đặt cô xuống dưới, cô sợ tới mức hai chân mềm nhũn, thực sự không chịu nổi hù dọa thể này.

Nam sinh ôm cô lên, dễ dàng bế cô lên trên lầu, nhìn khung cảnh xanh vàng rực rỡ bốn phía: “Cậu tới nơi này tiêu tiền sao. Chỗ này chỉ dành cho đám người có tiền thôi.”

“Không phải, chỗ này là nơi tôi làm việc, cậu trở về đi học đi.” Đại Lận đáp lại bằng một nụ cười yếu ớt, vội vã chạy vào phòng làm việc báo đánh. Bây giờ là 3 giờ 59 phút, thời gian vừa đúng!

--- -----

2 giờ sáng, Đại Lận kéo lê một thân mệt mỏi trở về nhà trọ .

Chiều nay cô ăn chưa hết bánh bao, lấy hai cái cho vào trong nồi com điện chưng hấp, ngồi trên tấm đệm lót in hình hoạt họa nghỉ ngơi. Sau một hồi, cô nâng tay tháo xuống chiếc vòng cột tóc đuôi ngựa xuống, vén vén mái tóc sang một bên, chuẩn bị đi tắm rửa. Tiểu Tuyết Cầu đang nằm sấp trên người cô, liếm liếm mu bàn tay cô.

“Có phải đói bụng rồi không?” Cô sờ sờ chiếc bụng nhỏ của nó, ôm nó vào lòng.

Tuyết Cầu, con nói xem, nếu mẹ có thể thi được đại học, có phải sẽ có thể trở lại làm Tô Đại Lận của 3 năm trước rồi không hả? Hay là, có thể tiêu trừ án tù của mẹ đi không? Mẹ sẽ cố gắng kiếm tiền, nuôi Tiểu Tuyết Cầu, chữa bệnh, đi học, trả tiền thuê nhà.... Sau đó, chờ đến một ngày mẹ có đủ khả năng, sẽ thu dưỡng thêm một ‘đứa nhỏ’ cho nó làm bạn với Tiểu Tuyết Cầu nhà mình, mấy người một nhà chúng ta sẽ cùng nhau sống vui vẻ qua ngày.

Mẹ vẫn cảm thấy đời này thực sự có lỗi với nhiều người lắm, vì vậy mới không xứng có được hạnh phúc, chỉ có thể đứng ở phương xa thầm chúc phúc cho bọn họ thôi.

Cô nhẹ nhàng cười, buông mấy móng vuốt của Tiểu Tuyết Cầu trên người cô xuống, mở nồi lấy bánh bao đã được hấp nóng ra.

Cô lấy đĩa đem tách bánh bao ra, lấy nhân thịt bên trong bỏ vào trong hộp đựng thức ăn của Tiểu Tuyết Cầu, sờ sờ đầu nó: “Chờ đến mai mẹ mang đồng chai lọ nhặt được đem đi bán, lấy tiền mua thức ăn ngon cho Tiểu Tuyết Cầu nhé.”

Tiểu Tuyết Cầu nghe vậy gào lên một tiếng, ngoan ngoãn cúi đầu ăn.

Đại Lận cầm lấy bánh bao xé nhỏ ra, rồi lại bỏ vào trong hộp của nó, nhìn tiểu gia hỏa kia ăn.

Tuy rằng bây giờ, ngôi nhà này rất nhỏ, nhưng lại có tiểu gia hỏa bên cạnh, thực là vui vẻ không ít. Tiểu Tuyết Cầu này cực kỳ giống với Tiểu Tuyết Cầu ngày trước của cô, đều là loài vật cực kỳ có linh tính. Có lúc ở trên xe buýt cô bị bọn biến thái sờ sờ, nó sẽ cắn bọn chúng, khiến cho bọn chúng gào khóc thảm thiết thì thôi!

Lúc cô không có cách nào mang nó ra ngoài cùng, nó sẽ ngoan ngoãn ở nhà một mình, tự mình chơi với cuộn len trong phòng.

”Uống nước đã.” Cô đổ vào trong bát của nó một ít nước, để cho tiểu gia hòa kia uống.

Thế nhưng vào lúc nửa đêm khuya khoắt thế này, nhà hàng xóm lại đến gõ cửa phòng cô: “Tô tiểu thư, có phải đã về rồi không? Chúng ta cần bàn một chút về phí điện nước.”

Đại Lận ngồi dưới đất, vừa nghe thấy giọng nói này, nhất định không đứng dậy mở cửa.

Tiền điện nước hai tháng trước, bà di này khi không nói cô dùng nồi cơm điện và đèn bàn, cho nên nhất định phải đóng nhiều hơn 20 đồng, còn có tiền toilet, máy nước nóng, nước dùng tắm rửa cho Tiểu Tuyết Cầu cũng muốn tính bằng tiền điện nước của một người.

Mới đầu cô còn không so đo, di đó nói bao nhiêu cô liền đưa bấy nhiêu, nhưng lúc nhìn thấy trong phòng di ấy chen chúc ba người cùng một đứa nhỏ, mỗi lần đều chờ đến hai, ba giờ sáng vụng trộm đi tới phòng bếp chung làm bữa ăn khuya, hâm sữa, chiếm toilet không tha, ba người lại chỉ tính một phần, lúc giao tiền điện nước và than còn ít hơn so với cô, cô mới phát hiện ra mình bị người ta bắt nạt, lúc này di ta còn muốn đem phần phí điện nước này đổ lên người cô, để cô giao tiền cho bọn họ.

Lần này cô nhất định sẽ không đưa, muốn giao cũng phải để chủ nhà qua đây!

”Ngủ đi, ngày mai rồi nói sau.” Cô lạnh nhạt đáp lại, cũng không mở cửa cho, ôm lấy Tiểu Tuyết Cầu ngồi lên trên giường, “Di Trương, ngày mai chủ nhà sẽ đến đây, đến lúc đó tôi sẽ tự mình giao tiền tận tay chủ nhà.”

”Không phải chủ nhà này nói muốn tôi thu tiền điện nước của tất cả các phòng sao, sao lại cùng nhau giao cho bà ấy hả? Tô tiểu thư làm như vậy, chủ nhà sẽ nghĩ có chuyện gì xảy ra.” Di Trương đứng ngoài cửa giả là cười nói, “Chúng ta là hàng xóm, có gì không thể thương lượng với nhau sao?”

Đại Lận không lên tiếng trả lời.

Sau một lúc lâu, di Trương mắng một tiếng 'Con ranh' rồi xoay người bỏ đi.

Có vậy Đại Lận mới ôm Tiểu Tuyết Cầu đi tắm rửa, sau khi dội ướt mái tóc dài một lượt, mới phát hiện ra dầu gội đầu cô đặt trong nhà vệ sinh không biết đã chạy biến đi đâu mất rồi. Rõ ràng cô nhớ, ngày hôm qua tắm rửa, vẫn còn ở đây mà.

Không còn cách nào khác, cô đành phải gội chay bằng nước.

Lúc trở về phòng, cô vừa dùng khăn lông lau khô mái tóc dài, vừa nhìn xem thời khóa biểu dán trên tường. Ngày mai có cuộc thi về luật kinh tế, hiệu trưởng đã sắp xếp để cô cùng làm bài thi cùng với các bạn học khác, cũng là buổi sáng 8 giờ, 7 giờ 45 phải có mặt ở phòng thi.

Cũng may, ngày mai là cô được nghỉ làm, có thể thi xong rồi về nhà ngủ một giấc.

Khỏe môi cô nhẹ nhàng cong lên, mỗi tháng đều có một ngày nghỉ này khiến cho cô hưng phấn không thôi. Ngày mai cô sẽ mang đồng vò chai đi bán, lấy ra một phần tiền lương vừa nhận tháng này, mang Tiểu Tuyết Cầu đi ăn món ngon, sau đó đến hiệu sách đọc sách, cuối cùng là về nhà đánh một giấc cho đã đời.

Nghĩ đến là thấy thoải mái a.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Chương 92. (cuối)

Cô vội vàng đứng lên đem khăn lông phơi lên cho khô, để lại mái tóc đen dài xoa trên vai, sau đó ngồi xuống đệm lót dưới sàn nhà, mở cuốn vở pháp luật kinh tế ra bắt đầu ôn tập.

Tuy rằng cô có lòng tin vào cuộc thi lần này thật, nhưng rốt cuộc cô cũng chỉ đến nghe thôi không hề có sách giáo khoa, chỉ có thể cố gắng ghi chép không đề sót chữ nào, trên lớp nghe thầy giáo giảng bài, được nghỉ thì đến tiệm sách cũ tìm sách đọc, cho nên luôn có chút không ăn khớp. Cô sợ chỉ cần một chút sai lầm thôi, Hiệu trưởng sẽ đuổi cô khỏi trường học.

Cô bây giờ giống như đang đi trên dây, tùy thời lúc nào cũng có thể ngã xuống vực sâu, cho nên nếu cô có thể đạt được loại ưu, trường học có thể danh chính ngôn thuận mà tiếp nhận cô, thừa nhận khả năng của cô....

Vì thế, cho tới tận 2 giờ sáng, Tiểu Tuyết Cầu nằm sấp trên giường ngủ vùi, còn Đại Lận vẫn duy trì trạng thái thanh tỉnh ôn bài.

Trời sáng, lúc cô đi đến cửa bậc thang đang chuẩn bị xuống lầu thì có người ở phòng bếp bên kia gọi cô lại: “Tô tiểu thư, gần đây cô lúc cũng đến 2 giờ

sáng mới trở về phải không?”

Chỉ thấy ở phòng bếp chung của các hộ dân bên kia, có hơn mười hộ đều đang đứng ở đó, tất cả đều là phụ nữ, bà già, các dì, các cô, một đám khôn khéo, đang tập trung tính toán tiền than, điện, nước, cả khí ga nữa, nhìn đáng vẻ giống như muốn gán tội cho người khác vậy.

”Ngày hôm qua chúng ta còn đang tranh cãi làm sao lại hết nhiều tiền điện nước ga như vậy, hóa ra là chúng ta ằm ỉ suông rồi. Đây còn không phải đã quá rõ ràng rồi sao! 2 giờ sáng nấu mì ở trong bếp, người dùng nước nóng trong nhà tắm ngoại trừ Tô tiểu thư suốt ngày đi sớm về trễ còn ai khác nữa chứ! Trễ như thế, tất cả chúng ta đều đã ngủ say còn biết gì nữa đâu a!” Di Trương kéo mở cổ họng cao giọng nói, không làm thì thôi, đã làm là làm đến cùng, thấy Đại Lận dễ bắt nạt, liền đẩy hết toàn bộ trách nhiệm lên người cô: “Nhà tôi đêm hôm trước ăn phải đồ hỏng bị đau bụng, lúc chạy vào toilet thì nhìn thấy Tô tiểu thư đang nấu mì ăn khuya ở trong bếp....”

”Di Trương!” Đại Lận vốn đang vội, bây giờ lại bị vu oan liền phát hỏa, lạnh lùng ngắt lời di Trương, nói: “Rõ ràng là nhà di nấu ăn khuya, đun sữa, buổi tối còn không ngừng dùng nước nóng trong toilet để tắm rửa cho đứa nhỏ, sao bây giờ lại đổ hết lên đầu tôi vậy hả? Tôi chỉ có một mình, tiền điện nước ga hàng tháng tính ra còn không kém một nhà bốn người các người đâu!”

”Cô....nha đầu chết tiệt này, nói cái gì vậy hả!” Di Trương lập tức cất cao giọng, giống như gà bị vật lỏng, sắc mặt lập tức thay đổi, cất giọng lạnh lạnh kêu gào: “Mọi người nhìn đi, cái gì mà gọi là tuổi trẻ khí thịnh chứ, rõ ràng là không biết trời cao đất rộng là gì! Di Trương tôi mỗi lần đều vất vả giúp mọi người tính rồi thu tiền điện nước, giảm bớt mấy chuyện vặt cho mọi người! Cô ta thì sao, bây giờ lại còn lớn giọng chất vấn tôi! Cô mới bao nhiêu tuổi hả, đã học được cách vu oan giáng họa cho hàng xóm rồi! Về sau mà có đi làm, còn ai dám thuê cô nữa hả!”

”Di Trương à, xin bớt giận.” Những người khác đã bắt đầu khuyên can.

Đại Lận lạnh lùng nhìn một màn này, bỗng nhiên thấy uất ức. Chuyện này nhiều lắm là mấy chục đồng, bỏ chút tiền ăn ra là có thể giải quyết ngay, nhưng cô không muốn cứ như vậy mà vứt bỏ chút lòng tự trọng nhỏ nhoi của mình chấp nhận là kẻ ăn trộm! Bằng không, về sau mỗi lần di Trương trộm điện, trộm nước đều sẽ đổ hết lên người cô!”

Hơn nữa dầu gội, sữa tắm của cô để trong toilet, chẳng lẽ không phải chính bà ta cũng vụng trộm dùng sao?

Di Trương chính là một kẻ tham lam những thứ tiểu tiết đó, không muốn phải gánh số tiền điện nước lớn, lần nào cũng căn lúc cô đi làm về, hàng xóm đều đã ngủ, lén lút xuống bếp dùng than, ga, dùng nước nóng trong toilet,... tất cả đều đổ hết lên đầu cô.

Hơn nữa, lúc cô vừa mới vào đây ở, Di Trương thường xuyên mang đến cho cô ít hạt bắp ăn, chiếu cổ cô, sau đó tạo được tiếng tốt khiến cho mọi người tin tưởng, cô mới chính là người vu oan cho di Trương!

”Nếu mọi người không tin, vậy để di Trương mang sổ sách ghi chép tiền điện nước thu hàng tháng ra để mọi người cùng đối chứng. Tôi ban ngày không ở nhà, trong phòng chỉ có một nồi com điện cùng một cái đèn bàn, dùng cũng không hết bao nhiêu điện! Nhưng mỗi lần tôi đều đóng cho di Trương hơn 200 đồng, nói ra để tất cả mọi người làm chứng.” Cô rất tự khuất cũng thật chua xót, “Tôi vừa mới chuyển đến đây không lâu, mới đầu còn chưa biết, đi ấy nói bao nhiêu tôi liền đưa bấy nhiêu, nhưng lúc tôi tính lại số điện cùng với tiền thì phát hiện ra số tiền thu cao hơn rất nhiều...”

”Cô muốn xem sổ sách có phải không, được, để tôi cho mọi người xem!” Di Trương trừng mắt đánh gãy lời cô, chỉ vào mọi người tức giận nói, “Không phải hàng tháng tôi đều đưa sổ sách cho các người xem một lần rồi mới tính tiền sao? Tôi đã lừa gạt ai lần nào chưa? Con nhỏ này hôm nay lại dám nói với tôi những lời tổn thương như vậy! Nếu sổ sách gì đúng, vậy Tô tiểu thư sau này cô không cần khiến tôi trở mặt mới bằng lòng giao tiền! Trộm chính là trộm, mọi người đều có mắt nhìn thấy được tất cả!”

Sau đó, bà ta quay đầu lác mông trở vào nhà mình lấy giấy tờ ghi chép ra, đưa ngón tay lên miệng liếm một cái, sột soạt lật giở danh sách, “Tô tiểu thư cô nhìn đi, hai tháng này có phải mỗi tháng đều là 70 đồng hay không! Cô không cần tự mình vả miệng mình như thế!”

Đại Lận nhìn con số này, lạnh nhạt nói: “Còn hơn 100 đồng loại ra kia là bà lén lút thu của tôi, sau đó nói với tất cả mọi người là thu như vậy!”

”Di Trương tôi không có làm cái loại chuyện này, cô đừng có ngậm máu phun người! Hơn 100 đồng, nhà chúng tôi ngay cả ra ngoài ăn com một bữa cũng không có, đâu giống như cô, tính toán chi li từng phân tiền một!” Bà ta trợn trắng mắt nói lão, gằn cái cổ vừa ngán vừa thô lên: “Nếu cô không đóng nổi tiền điện nước mới đi trộm, thì hàng xóm láng giềng chúng tôi có thể bao dung một chút, nhìn cô tuổi còn trẻ, sẽ không so đo tính toán gì, nhưng cô thì ngược lại quay đầu cắn di Trương một ngum thế này, có phải nói lên phẩm cách của cô có vấn đề không! Hơn nữa thấy cô ngày nào cũng đi đến nửa đêm mới về, rốt cuộc là làm cái gì chứ? Công việc gì mà cần một cô gái trẻ như cô đi làm buổi đêm chứ?”

”Bà Trương, thôi, đừng so đo với một đứa trẻ, lần sau đứng để cho cô ta trộm nữa là được!” Người bên cạnh xem chừng là tin lời người họ Trương nói, mở miệng khuyên can, lại lấy ánh mắt khác thường nhìn Đại Lận: “Tức giận làm gì, cuối cùng chỉ có hại mình thôi.”

Trong lòng Đại Lận hiểu rõ đã đâm lao là phải theo lao, cầm theo túi xách đi thẳng xuống lầu.

Sáng sớm vừa mới thấy tâm tình tốt một chút lại bị trận cãi vã vừa rồi phá hỏng. Cô nhớ đến mình còn có buổi thi, không muốn tiếp tục dây dưa với di Trương này nữa, chạy đến trạm xe bus.

Xe bus số 203 vừa chạy được một đoạn thì bắt đầu kẹt xe, cô đành phải xin bác tài cho xuống xe, chạy vội lên ven đường lớn bên cạnh.

Lần này cô không phải đi thuê xe, mà là chạy bộ, gắng sức chạy, muốn phân tán hết những phiền muộn trong lòng.

Hôm nay cô đi sớm trước một tiếng vì sợ kẹt xe, bây giờ, dùng thời gian đó để bù vào việc chạy bộ chắc không vấn đề gì. Chờ cô thì xong rồi trở về

cùng đi Trương và đám cô đi trong xóm giải quyết vấn đề điện nước.

Cô sẽ không chịu để bị vu oan như vậy, nhất định sẽ khiến cho bác gái Trương kia bị bắt quả tang lúc đêm khuya!

Cô chạy gần một giờ, mệt rũ rồi, tay chống lên đầu gối thở gấp, sau đó lại tiếp tục chạy. Mãi cho đến khi nhìn thấy cánh cổng trường đại học, cô mới dừng lại, lau lau mồ hôi trên trán.

Thật sự là sáng khoái a, cả người ra mồ hôi, cũng làm cho trái tim được nhẹ nhõm hơn, càng làm tan biến mất cảm giác buồn ngủ, lại còn tiết kiệm được tiền xe!

Cô đứng dưới ánh nắng của buổi sớm mai khẽ cười, hòa cùng đám sinh viên khác đi vào sân trường.

Đúng lúc, chiếc xe ô tô màu bạc của Đàng Duệ Triết cũng vũng vàng dừng lại trước cổng trường đại học, cánh cửa được mở rộng giống như đã biết trước sự xuất hiện của anh mà sắp xếp, Đại Lận đang vội vào thi nên không có chú ý tới, mình vừa đi lướt qua anh!

Đàng Duệ Triết nghiêng đầu nhìn, đáy mắt chợt lóe lên khi nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng quen thuộc kia, chỉ cảm thấy người con gái ấy, mới chỉ 3 tháng không gặp, thanh xuân ngày càng trẻ ra, rục rờ bức người!

Anh nhìn thấy bóng hình duyên dáng mềm mại của cô qua kính chiếu hậu, chỉ thấy nhiệt huyết sôi trào, bàn tay to lạnh yên nắm lại thành quyền nhằm ngăn chặn hưng phấn cùng kích động đang dâng lên bùng bùng trong lòng. Chỉ cảm thấy 3 tháng vì cô sốt ruột cùng lo lắng cuối cùng cũng có một tia an ủi.

Anh không đuổi theo cô, mà là nhìn cô đi về phía giảng đường, chuẩn bị tham gia bài thi.

--- -----

Đại Lận ngồi trong phòng làm bài, cái đầu nhỏ cắm cúi vào trang giấy, vô cùng chuyên chú, từng chữ từng chữ viết đáp án xuống.

Đề bài này không làm khó được cô, nhưng vì để đảm bảo không có sai sót gì, cô vẫn cẩn thận trả lời, hoàn hảo không sót mẻ gì. Chỉ là, sao cô cứ cảm thấy bên ngoài cửa hình như có người đang nhìn mình?!

Nhưng lúc cô quay đầu nhìn lại chẳng thấy ai cả?!

Cô kiểm tra lại bài thi của mình một lần nữa, sau khi chắc chắn mới nộp bài, thu thập đồ dùng học tập ra về.

Tiếp đến cô phải về nhà đem đóng đồ nhựa và giấy vụn nhặt được gom lại đi bán, sau đó mang Tiểu Tuyết Cầu đi ăn một bữa, còn phải đến bệnh viện mua thuốc, đi hiệu sách, rồi mua một ít đồ ăn vặt về nữa, để bản thân được buông lỏng thư giãn một chút.

À, nếu có thời gian và ít tiền, chiều đến cô còn muốn mở một quán hàng bán mấy thứ đồ này nọ, phục vụ khách....

Nghĩ như vậy, cuộc sống vừa đơn giản mà lại vui vẻ, tương lai mù mịt gì đó tất cả đều tan biến hết.

Cô giờ thê xe bus ra, chen lên xe tìm chỗ đứng.

Đàng Duệ Triết ngồi trong xe, nhìn cô ôm lấy chiếc túi liệu mạng chen chúc trên chiếc xe bus chật ních kia, mày kiếm nhíu chặt lại.

Vật nhỏ này, cái bộ dạng mảnh dẻ của cô cố gắng chen vào, còn chịu nổi sao?

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Chương 93

Mặc kệ thái độ của Doãn Tử Nhiên ra sao, sau mấy ngày, mọi người cuối cùng vẫn leo lên du thuyền xa khơi, đi cùng bọn họ, dĩ nhiên còn có Rusa.

Về lo lắng tan đi, mây tan trắng sáng, mặc dù Phi Nhi tạm thời còn chưa khôi phục trí nhớ, nhưng hòa hợp trong nhiệt tình và quan tâm của bọn họ, đã không có sợ hãi như mấy ngày trước, mọi người đã khôi phục lại sung sướng và ước mơ những ngày qua.

Tiệc tổ chức hôm nay chính là tiệc tối, trên du thuyền có đầu bếp cao cấp, phục vụ cao cấp, làm sảnh chính khoang thuyền đèn đuốc sáng trưng, đèn lớn bằng thủy tinh khúc xạ ánh đèn sáng ngời thành điểm nhỏ lốm đốm, chiếu trên mặt đất.

Vết thương đạn bắn trên tay phải của Doãn Tử Nhiên chưa lành, tay trái xiên tới xiên lui trong mâm cơm, rất không linh hoạt. Khó khăn lắm mới xiên được một miếng chân giò hun khói, khi sắp bỏ vào đĩa của mình lại rơi xuống bàn cơm.

Anh tức giận ném đồ ăn, giận dữ không ăn!

Một giọng nói giễu cợt vang lên sau lưng anh, có người dùng tiếng Anh nói, “Này! Đây không phải là hành động của quý ông lịch thiệp, may mà nơi này đều không phải người ngoài!”

Doãn Từ Nhiên vừa nghe cũng biết Rusa đang nói chuyện, quay đầu lại lạnh lùng dùng tiếng Trung nói, “Xin lỗi, tôi nghe không hiểu tiếng Anh.”

Rusa giả hoạt cười một tiếng, tiếp tục dùng tiếng Anh, “Tôi chỉ muốn hỏi một chút, anh có cần tôi giúp một tay không?”

“Không cần!” Doãn Từ Nhiên ném xuống hai chữ rồi chuẩn bị đi.

Rusa đột nhiên cười to sau lưng anh.

“Cười cái gì?” Anh cau mày.

“Không phải anh nghe không hiểu tiếng Anh sao?” Rusa hả hê nhướn nhướn mày.

Doãn Từ Nhiên sững sờ, “Nhàm chán!” Nói xong bước nhanh về phía những người khác.

Một chỗ khác trong sảnh chính, tất cả mọi người vây quanh Phi Nhi nói chuyện. Vì giúp Phi Nhi khôi phục trí nhớ, mọi người thường sẽ cùng nhau nói chuyện với Phi Nhi, ngược lại Phi Nhi vui vẻ không ít, nhưng trí nhớ về chuyện quá khứ vẫn trống rỗng.

Rusa cũng đi theo Doãn Từ Nhiên tới, thấy mọi người nói chuyện khí thế ngất trời, chen miệng vào, “Cứ như vậy cũng có thể khôi phục trí nhớ? Không phải mấy người xem phim truyền hình quá ít chứ?”

Phim truyền hình? Lại nói mấy người tổng giám đốc này thường ngày quả thật không xem phim truyền hình...

“Vậy cô nói thế nào để khôi phục trí nhớ? Cầu Chí Dương hơi gấp gấp nhìn đáng vẻ của cô, hiện giờ đã có bệnh thì vãi tứ phương rồi.

Rusa nhìn Doãn Từ Nhiên trước mắt, rất khoe khoang vẻn cao cảm, “Mấy người đó, phải tìm chuyện khác cốt ghi tâm với cô ấy trước đây mà nói, hoặc diễn lại một lần, như vậy có thể kích thích cô ấy! Trong phim truyền hình đều diễn như vậy!”

“Thôi đi! Ngây thơ!” Doãn Từ Nhiên khinh thường hừ một tiếng.

“Vốn là vậy! Không tin anh hỏi bác sỹ!” Rusa chỉ Dịch Khắc.

Doãn Từ Nhiên lại càng không tin, “Anh ta? Anh ta chính là một tên lừa gạt! Lừa tiền phụ nữ!”

“Này! Từ Nhiên, không được si nhục nghề nghiệp của tôi có được không?” Dịch Khắc lớn tiếng cãi lại.

“Ngừng ngừng ngừng! Đừng tranh cãi nữa!” Cầu Chí Dương đau đầu nhức óc, “Tôi cảm thấy có thể thử một lần! Chuyện khác cốt ghi tâm nhất của Phi Nhi là chuyện gì?”

“Cái này à? Tôi biết rồi!” Doãn Tiêu Trác cười ha hả đưa mắt nhìn Lãnh Ngan.

“Đúng vậy!” Hai mắt Cầu Chí Dương tỏa sáng, “Đời này người để cho con bé khác cốt ghi tâm nhất chính là cậu rồi!”

“Này, hai người có ý gì? Không phải muốn tôi hy sinh nhan sắc chứ? Ngay cả tôi nguyện ý, Duy Nhất cũng không đồng ý!” Lãnh Ngan chỉ cảm thấy hai cặp mắt có thể cắn nuốt mình, làm anh có xúc động muốn chạy trốn.

Duy Nhất cũng không hiểu, mọi người dùng tiếng Anh bô bô nói chuyện với nhau cái gì chứ? Cô hận mình học tiếng Anh không giỏi. Điều này cũng không thể trách cô! Bản thân không học đại học, tiếng Anh trung học đã sớm trả lại cho thầy cô rồi, mấy năm này xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô vốn định học tập thật giỏi, nhưng không có thời gian. Cho nên, trừ tiếng Nhật còn có thể nói một chút, tiếng Anh thật sự nghe không hiểu!

Nhưng mà, tất cả mọi người nhìn Lãnh Ngan làm gì? Cô nghi ngờ chọc Lãnh Ngan, “Bọn họ... Giống như không có ý tốt với anh?”

Lãnh Ngan âm thầm may mắn vì Duy Nhất nghe không hiểu, mặc dù Duy Nhất rất thông minh đạt lý, nhưng anh cũng khó có thể giải thích cho tốt? Anh ngượng ngùng cười một tiếng, “Không có gì! Không có gì!”

Duy Nhất thoáng nhìn đáng vẻ của anh đã cảm thấy có quý, khẽ híp mắt, “Thật sự không có gì sao?”

“Thật sự không có!” Lãnh Ngan cười lấy lòng.

Rusa thấy, nghĩ rằng nên đứng ra bên vực kẻ yếu, “Nếu như Lãnh Ngan thật sự là người khác cốt ghi tâm của cô ấy, như vậy giúp cô ấy một chút cũng là chuyện đương nhiên! Coi như cô là vợ của anh ấy, cũng có thể hiểu, đây là cứu người! Đừng hẹp hòi như vậy, trong quan điểm của chúng tôi...”

Doãn Từ Nhiên nghe đến đó lập tức thô bạo cắt đứt, “Quan điểm của cô là quan điểm của cô! Chúng tôi là người Trung Quốc! Đừng nhiều chuyện ở đây!”

Lời này của Doãn Từ Nhiên dùng tiếng Trung nói, làm Duy Nhất và Tư Lam không hiểu tiếng Anh sợ hết hồn.

“Từ Nhiên, Rusa nói gì vậy? Sao anh lại kích động như thế?” Duy Nhất nhìn Doãn Từ Nhiên đầy mùi thuốc súng khắp người, khó mà tin được đây là anh ba cưng chiều cô muốn gì được nấy.

Rusa không hiểu làm sao bị anh quát cũng rất căm tức, lớn tiếng dùng tiếng Anh đáp lễ, “Anh dữ tợn cái gì mà dữ tợn? Đừng tưởng anh đã cứu tôi thì có thể quát to nói lớn tôi, nói chuyện bình thường anh cũng lạnh lẽo! Giả bộ ngầu sao? Ngầu không nổi! Tôi còn là nữ cảnh sát! Càng ngầu hơn anh! Thật sự buồn cười, lại dữ tợn với mình tôi, giống như tôi nợ nhà anh mấy chục triệu vậy! Nhìn tôi không vừa mắt sao?”

Doãn Từ Nhiên thật sự đối chọi gay gắt với cô, “Không sai, chính là nhìn cô không vừa mắt! Phụ nữ Trung Quốc chú trọng nhất là phong thái thùy mị, cô nhìn đáng vẻ gương nanh múa vuốt của cô xem, muốn bao nhiêu ghê tởm có bấy nhiêu! Làm phụ nữ mà làm đến nước này, nếu như tôi mà là cô tôi nhất định nhảy xuống biển! Tôi cho cô biết, đừng nghĩ ra toan tính xấu gì để Lãnh Ngạn đến coi bỏ vấn đề khó khăn, nếu không tôi với cô không xong!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, à... Thì ra Doãn Từ Nhiên sợ cô ấy quá rầy hạnh phúc của Duy Nhất...

Thằng nhóc si tình này! Doãn Tiêu Trác không khỏi lắc đầu, đã là em gái rồi! Đồ đầu heo!

Duy Nhất càng không hiểu ra sao, kéo Doãn Tiêu Trác, lại kéo Lãnh Ngạn, “Các anh, rốt cuộc đang làm gì? Rusa muốn anh giải quyết vấn đề gì? Nếu như cô ấy cần giúp một tay, thì anh giúp một chút đi!” Lời cuối cùng này nói với Lãnh Ngạn.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Chương 93. (Tiếp)

Editor: June_duahau

Cử chỉ của đôi oan gia trong mắt người khác lại vô cùng thân mật, lúc thì cười cười, lúc lại náo loạn hết cả lên, quả nhiên là tình yêu ngây ngô thuở học trò, thanh xuân vườn trường. Mà anh so ra, cùng với Đại Lận khác nhau nhiều lắm, cơ hồ có thể làm chủ của cô được.

Anh ngồi trên xe lẳng lặng nhìn tên tiểu tử còn chưa mọc đủ lông kia, xem xem cậu ta định làm gì tiếp theo.

Thằng nhóc này trông cũng có vẻ tuấn tú, môi hồng răng trắng, diện mạo sáng sủa, cao gầy, bề ngoài giống hệt như Phan An, chỉ có một điều duy nhất chính là còn quá 'non', gương mặt tuy tuấn tú nhưng vẫn còn mang theo nét ngây ngô cùng liêu lỉnh của một cậu nhóc mới lớn.

Chỉ thấy cậu ta đứng đó một lúc, cho đến khi bóng dáng Đại Lận biến mất khỏi tầm mắt, mới chạy đến tiệm Fastfood mua hai hộp cơm, sau đó vác balo lên, đi về hướng cái ngõ nhỏ mà Đại Lận vừa vào, rõ ràng là định đồ dành cô nàng kia, muốn cùng cô ăn cơm trưa.

Đặng Duệ Triết im lặng nhintất cả, đột nhiên đập một cái lên cửa sổ, định mở cửa xe xuống.

Xem ra sau khi Tiêu Từ hủy bỏ hôn ước, làm cho Đại Lận phải bắt đầu lại cuộc sống mới lần nữa, khiến cho cô trở lại quãng thời gian thanh xuân của cô gái nhỏ tuổi mười chín, cùng đám bạn học tập, nhấm nháp hương vị tình yêu học đường giản đơn... Đột nhiên, anh có chút hâm mộ tên tiểu tử vô tư lự kia.

”Ting! ting! Điện thoại di động trong túi áo đột nhiên vang lên, màn hình hiển thị là Trâu Tiểu Hàm gọi đến. Anh móc điện thoại ra nhìn thoáng qua một cái, sau đó trực tiếp nhấn phím tắt, cũng tiện thể tắt máy luôn.

Đại Lận về đến nhà trọ, vừa đi tới cửa liền nhìn thấy một màn khiến cô vô cùng khiếp sợ!

Chỉ thấy cửa phòng cô khi không lại bị người ta mở toang ra, trong phòng đầy người đứng chật ních, là đám bác gái và dì Trương đang hùng hục hô hô lục lọi gì đó trong phòng cô, sau đó không biết lòi ở đâu ra được một cái lò vi sóng đưa cho chủ nhà nói: “Bà chủ, bà nhìn đi, cái lò vi sóng công suất hơn một nghìn oát cô ta giấu trong phòng, cứ đến nửa đêm là lại lên nấu ăn này nọ! Thế mà sáng sớm nay còn dám nói tôi ngấm máu phun người, thật là quá oan uổng cho lão Trương tôi mà, cô ta đứng là người không có nhân tính!”

Tiểu Tuyết Cầu lui ra một bên, bị đứa nhỏ nhà bà ta bắt lấy, vẫn còn kêu ăng ẳng.

Đại Lận bước lên vài bước, lạnh nhạt nói: “Chính bà tự ý mở cửa phòng tôi, lục lọi trong phòng cũng được coi là tính người? Dì Trương à, làm người cũng đừng quá đáng quá mức, bây giờ tôi sẽ báo cảnh sát, nhờ các đồng chí cảnh sát đến điều tra rõ chuyện này!”

Cô cực kỳ tức giận, lòi điện thoại ra thực muốn gọi điện báo cảnh sát.

"A, tôi sợ cô báo cảnh sát chắc!" Họ Trương kia một phen túm lấy đi động của cô, một đầu tóc quăn xù, mở miệng 'ngậm máu' nói: "Tất cả chúng tôi đều thấy trong phòng cô giấu chiếc lò vi sóng 1200W, âm điện cùng máy sưởi, còn chưa có hết đâu, đoán không chừng vẫn còn giấu cái gì nữa đấy. Tôi nói này cô gái trẻ, hiện tại chủ nhà đang đứng đây, có phải cô muốn nói lẽ phải không?"

Ngay cả chủ nhà không rõ chân tướng sự tình cũng nói: "Vừa rồi tôi có vào trong phòng lão Trương xem qua, không có đồ điện gì, nhưng mà trong phòng Tiểu Tô cô có lò vi sóng và máy sưởi toàn những đồ hao tốn điện!"

Máy sưởi?

Đại Lận nhìn về phía cạnh giường, chính là cái máy sưởi mà dì Trương hay dùng để hong khô quần áo ướt cùng tã cho đứa nhỏ, cười nói: "Mùa đông còn chưa tới, tôi dùng máy sưởi để làm cái gì?"

"Đương nhiên là hong khô quần áo và sưởi ấm rồi!" Dì Trương há mồm cướp lời.

Đại Lận hé miệng cười, giơ tay chỉ chỉ phía sân nhà dưới lầu: "Tôi đâu có phơi quần áo ở chỗ này! Trên lầu không có chỗ cho tôi phơi cho nên toàn bộ khăn trải giường và vỏ chăn tôi đều phơi ở bên dưới! Hơn nữa, nhà tôi không có trẻ nhỏ, không cần thiết phải dùng máy sưởi để hong khô quần áo và tã cho nó!"

"Ồi ôi, Tiểu Tô, cô đây là đang ám chỉ cây dầu nắng cây hòe có phải không?!" Họ Trương kia tức đến dậm chân, giơ ngón tay chỉ thẳng vào mũi Đại Lận: "Mấy thứ này đều tìm thấy được ở trong phòng cô, cô còn dám nói là cất trong nhà tôi! Tiểu Tô, cô có biết xấu hổ hay không hả, hàng xóm láng giềng đều đang nhìn cô đấy!"

Đại Lận bị mắng cũng chỉ cười lạnh một tiếng, bình tĩnh nhìn bà cô này được một tác lại muốn tiến thêm một thước.

Được, bà ta vốn ngay từ đầu đã muốn vu oan giả họa cho cô, đem toàn bộ số đồ gia dụng ném sang nhà cô, muốn giả họa à, định đợi đến lúc chủ nhà đi rồi, lại lặng lẽ chuyển về chứ gì, giờ tôi đây sẽ khiến cho bà ta có đi mà không có về!

Đại Lận đi tới, cánh tay mảnh khảnh nâng lên cái máy sưởi vẫn còn mới, nhìn xuống cái sân dưới lầu không có người, trực tiếp ném từ trên tầng hai xuống: "Dì Trương, chính bà đã nói đây là đồ của tôi, vậy bây giờ tôi sẽ đập hết, dù sao đám đồ này cũng không phải của tôi!"

"Cô!" Họ Trương kia chỉ vào cô, ngón tay vì tức giận mà run run, lông mày cũng dựng đứng cả lên!

Đại Lận lại nâng cái lò vi sóng lên, làm bộ lại muốn ném nó ra khỏi cửa sổ... Dì Trương đột nhiên đặt mông ngồi bệt xuống đất, nước mắt nước mũi phun trào, gào khóc lên: "Mọi người phải làm chủ cho lão Trương tôi ah! Không phải chỉ có mấy chục đồng tiền tôi sao, tôi chỉ muốn chính là một cái lý, chứ không phải ném đồ này nọ! Tiểu Tô, cô đem đồng đồ đó ném đi thì sao, dù sao đó cũng là đồ của cô, người nói dối trộm điện cũng chính là cô!"

Đại Lận lạnh lùng cười, trực tiếp ném luôn cái lò vi sóng bay ra khỏi cửa sổ, không có một chút nương tình nào! 'Oành' một tiếng, sợ tới mức khiến cho Cổ Tuấn vừa mới bước chân vào sân nhà đã vội vàng rụt chân về, nhanh chóng nhảy ra phía sau!

"Mẹ kiếp, kẻ nào dám quăng đồ xuống đây hả!" Cậu ta ngửa đầu nhìn về phía cửa sổ đang mở kia, tiếp tục lùi về sau vài bước.

Vừa rồi chính mắt cậu ta nhìn thấy quần áo Đại Lận phơi ở trong sân mới dám theo vào.

Đặng Duệ Triết cũng đứng lại ở cửa, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Đại Lận đang đứng cạnh cửa sổ lầu 2. Từ chỗ này nhìn lên, có thể thấy được căn phòng kia hẳn là nghìn năm không thấy ánh mặt trời, đám bà già phụ nữ đứng chật ních, kèm theo tiếng kêu khóc của phụ nữ, rõ ràng là đang bị người ta chơi xấu.

Đôi mắt đen như mực của anh sa sầm xuống, tò mò nhìn Đại Lận đang đứng bên cửa sổ.

Cổ Tuấn xách theo hai hộp cơm, bay nhanh lên lầu.

Trên lầu hai, cho dù mọi người có khuyên khéo như thế nào, mẹ Trương cũng không chịu đứng lên, gắt gao ôm lấy cái âm điện cuối cùng không tha, "Chủ nhà, việc giao tiền điện nước này, chính bà tự làm đi, tôi mặc kệ, thực là hao công tốn sức mà chẳng được gì hay cả!"

Bà chủ nhà lôi kéo đi ta, mãi mà không thấy đi ta chịu đứng lên, liền nói với Đại Lận: "Tô tiểu thư, chuyện này tất cả mọi người đều chứng kiến, cô vẫn nên chuyển đi thôi. Tiền thuê nhà mấy ngày này tôi sẽ không tính, cô chỉ cần trả tiền điện nước dùng tháng vừa rồi là được!"

Nói xong những lời này, lại nhìn một lượt trong phòng sau đó mới xoay người rời đi, đám hàng xóm kia cũng theo đó mà giải tán, tiện thể đỡ dì Trương còn đang khóc sụt sùi về phòng mình.

Cổ Tuấn nhìn thoáng qua dì Trương, nhìn thấy lão bà này một bên được người ta đỡ đi, một bên vừa mở miệng mắng Đại Lận là người thế này thế nọ, cậu ta chửi thề một tiếng 'Mẹ kiếp', chỉ tay vào mũi lão Trương nói: "Mẹ nó, bà vừa nói ai thế này thế nọ hả?"

Dì Trương sùng sốt, chậm rãi quay đầu, nhìn thấy là một tên nhãi chưa đủ lông đủ cánh: "Tao chửi ai thì liên quan cái rắm gì đến nhà mày!"

"Mẹ kiếp!" Cổ Tuấn cầm hộp cơm trên tay ném thẳng vào mặt mẹ Trương, 'bốp' một tiếng, 'cạch', hộp cơm nóng hổi toàn bộ đều nện lên gương mặt già kia, "Bà già điên này, đi ăn cứt cho tôi!"

Di Trương ôm mặt nhảy lên.

Đại Lận vốn đang ngồi trong phòng, nghĩ, mình không thể cứ thế mà chuyển đi không mình bạch như vậy được, ít nhất trước khi đi cũng phải bắt được cái đuôi chuột của bà ta cái đã! Chợt nghe thấy tiếng 'Mẹ kiếp' của Cổ Tuấn, lại vội vàng ra xem.

Chỉ thấy ngoài cửa, di Trương một mặt lem luốc đồ ăn, đang gào khóc thảm thiết, lấy nước mắt để rửa sạch đám đồ ăn bám trên mặt. Cổ Tuấn bình tĩnh nhìn hai bác gái cầm chổi trong tay đang định 'tấn công' mình, cảnh cáo nói: “Bà già, bà dám đánh tôi thử xem? Ngày mai tôi sẽ cho đám anh em của tôi 'bung' cái ổ của bà đi, chém chết các người! Nhà các người ở chỗ này hết phải không? Chờ đó! Bốn thiếu gia sẽ khiến cho nơi này gà bay chó sủa không yên, cho các người về sau không dám ra ngoài mua đồ ăn nữa!”

Hai bác gái kia nghe thấy vậy sợ rước họa vào thân, lập tức ném chổi xuống, bỏ quên cả mẹ Trương ngồi bên, chân giống như được bôi dầu chạy rất nhanh.

Đại Lận trở về phòng, đem cửa phòng đóng lại kín mít.

Làm sao Cổ Tuấn lại tìm được đến tận đây? Cái bộ dạng này của cậu ta, nghiêm nhiên trở thành một tên côn đồ xã hội đen, một thiếu niên bất lương.

”Darling, tôi mua cơm trưa cho cậu, đặt ở trước cửa đây nhé, cậu nhớ mở cửa lấy mà ăn.” Cổ Tuấn cũng không gõ cửa, chỉ đứng bên ngoài cười hi hi nói vọng vào, không hề có một chút hung bạo giống như đe dọa bác gái vừa rồi, hoàn toàn là một tiểu nam sinh, “Anh trai tôi vừa mới gọi điện thoại muốn tôi đến gặp anh ấy, nói muốn kiểm tra thành tích thi giữa kỳ của tôi, không có thời gian vào phòng cậu uống trà, lần sau tôi sẽ lại đến!”

Sau đó, liền xoay người vào phòng vệ sinh chung rửa sạch tay, rồi ung dung nhàn nhả bước xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Chương 93 (Tiếp)

Edit: Ter.P

Chắc, đừng nói cậu ta cả ngày không có gì làm, chỉ quanh đi quẩn lại làm những chuyện không đáng hoàng! Anh cả Cổ Ngao của cậu ta chỉ muốn kết thúc một trăm linh tám lần chuyển trường, có thể để đưa em đường đường chính chính cầm trên tay tấm bằng tốt nghiệp, sau đó ra nước ngoài du học, Cổ Ngao sẽ tặng cho cậu ta chiếc mô tô trị giá hơn hai trăm.

Thật lòng mà nói, cậu ta căn bản vốn là học tại trường ở Cẩm thành. Sau khi gây chuyện, tiếp tục chuyển rồi lại chuyển trường, sau khi chuyển vài lần như thế, cuối cùng vẫn bị anh cả đưa đến một trường đại học để cải cách đưa em “hư đồn” này,

Cậu ta bĩu môi, đi xuống cầu thang, chuẩn bị đi gặp anh trai.

Chưa xuống hết cầu thang, Cổ Tuấn gặp một người đàn ông tuổi trung thành, tuổi ngang tầm với anh trai Cổ Ngao, khí chất cũng không có khác biệt lắm, chẳng qua đầu đó ẩn hiện lên một chút cao ngạo. Khuôn mặt lạnh như băng, làm người khác cũng không muốn tới gần, nhưng người đàn ông này... hình như có chút gì đó quen mắt.

Anh liếc nhìn một cái, rồi tiếp tục xuống lầu.

Đặng Duệ Triết cũng dõi theo anh, bản thân cũng thấy tên tiểu tử này có phải đã từng gặp ở đâu rồi?

Từng gặp trong một tiệc rượu nào đó sao? Một tiểu thiếu gia nào chăng?

--

Đại Lận chờ khi Cổ Tuấn đi khỏi, mới mở cửa ra, nhìn thấy hộp cơm đặt trên sàn nhà, nhưng không lấy vào.

Tiểu Tuyết Cầu nhanh chóng tha hộp cơm vào , cắn rách bọc nhựa bên ngoài, trông vô cùng hạnh phúc.

Cô vỗ vỗ con chó, hỏi thăm: “Vừa rồi bị cậu nhóc kia giữ chặt có đau không?”

Tiểu Tuyết Cầu lắc lắc cái đuôi, ra vẻ rất đau. Bị một tên nhóc không biết điều coi như một món đồ chơi, đương nhiên phải đau chứ! Thật khiến cho nó không còn mặt mũi! Đường đường vốn là chó con của Đặng tổng, thế mà bị những con người kia khinh thường, không biết giận đâu cho hết!

Nó kêu lên vài tiếng, rồi vui mình vào đồng thức ăn vừa “thu thập” được.

Đại Lận bắt đầu đi, cầm theo một đồng vỏ chai lụm được, đi xuống gara dưới lầu, đem đi bán.

Trong thời gian đó, Đàng Duệ Triết đi vào phòng cô, anh chỉ thấy được một căn phòng nhỏ, giấy dán tường màu tím nhạt, có cả một số hình ảnh hoạt hình trông vô cùng ấm áp, đáng yêu. Con chó của anh ngồi xồm trên sàn tích cực ăn, thân hình tròn vo cùng bộ lông trắng, nhìn bộ dạng ăn uống này vô cùng phần chân.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tiểu Tuyết Cầu lập tức quay đầu lại, sủa một tiếng, nhưng lại nhận ra là baba, mừng rỡ nhanh chóng chạy đến chỗ Duệ Triết.

Đàng Duệ Triết ôm Tiểu Tuyết Cầu ngồi trên chiếc giường nhỏ, nhìn bàn học đầy sách vở, mắt dừng lại trên một tấm giấy ghi chú của Đại Lận.

”11 giờ sáng đi mua thuốc, 12 giờ ra ngoài ăn cơm cùng Tiểu Tuyết Cầu, buổi chiều đến nhà sách, mua thức ăn cho chó!”

”Kế hoạch sau khi kì kiểm tra tiếng anh kết thúc.”

“.....”

Tò Đại Lận bỏ đi hình ảnh cô tiểu thư thiên kim yếu ớt ngày nào, giờ chỉ sống như một cô bé sinh viên đơn thuần bình dị.

--

Đại Lận ở dưới lầu bán vỏ chai được năm mươi mấy đồng, nét mặt rạng rỡ trở về phòng, suy nghĩ không biết phải nên mua gì đó thật tốt cho Tiểu Tuyết Cầu; Nhìn thấy Tiểu Tuyết Cầu chén xong xuôi thức ăn, ngồi xồm xuống, ôn nhu nói: “Đi vệ sinh mau lên, sau đó chúng ta ra ngoài !”

Con chó vừa nghe xong, chạy tọt vào buồng vệ sinh.

Hắc hắc, baba đã đi đâu mất, chỉ vừa quay người lại mà baba đã không còn đây?

Nó cứ tiếp tục chạy, đôi mắt vẫn đảo quanh tìm kiếm Duệ Triết.

Đại Lận khóa kỹ cửa, đi đến, một phen ôm lấy nó, cho con chó ngừng chạy loạn. Tuyết cầu vui mình vào ngực cô, ngoảnh nhìn theo nơi baba rời đi.

Đừng nói, baba đang cùng nó chơi trốn tìm đấy chứ?

Đại Lận ra ngoài ăn cơm hộp, sau đó đi đến hiệu thuốc, mua thuốc dạ dày. Rồi tới hiệu sách.

Cô dự sẽ đến hiệu sách tìm một số cuốn giáo trình Anh ngữ, cầm theo giấy bút, ngồi đối chiếu ra để làm. Nếu bảo vệ bắt gặp, cô phải bỏ xuống tìm kiếm những cuốn sách khác, đi tới đi lui, còn có Tiểu Tuyết Cầu luôn đi theo bên chân cô.

Sau khi rời khỏi hiệu sách, lúc đó đã bốn, năm giờ chiều, cô cùng Tiểu Tuyết Cầu đến siêu thị, mua dầu gội đầu và thức ăn cho chó.

Tiểu Tuyết Cầu ngồi gọn trong chiếc xe đẩy của Đại Lận, lông xù lên, làm cho những đứa trẻ xung quanh cảm thấy thích thú, tò mò liên tục đụng vào. Nó ngoào lên một tiếng, ra vẻ không muốn bị người khác sờ soạng. (Ter: Chó mà cũng ra vẻ thanh cao __-- __ Quý :>)

Ngoài thức ăn cho chó, Đại Lận còn mua sô-cô-la, rau, trứng, thịt bò trong siêu thị.

Lúc này cô chỉ muốn nấu một nồi canh nhỏ, lấp đầy bụng trống, sau đó tận hưởng giấc ngủ thật thoải mái mà bản thân đã thèm khát bấy lâu.

Đại Lận háo hức trở về, hàng xóm cũng không để ý, cô đi nhanh qua.

Cô biết rằng chuyện hôm trước do Cổ Tuấn gây ra có chút đe dọa bọn họ, nhẹ nhàng cười, lấy dầu gội vừa mua để vào nhà vệ sinh.

Thời gian làm việc của cô căn bản không được cố định; nhóm bà đi hội tụ này cũng không biết được thời gian nghỉ của cô, Đại Lận làm bộ như hôm nay vẫn phải đi làm như thường ngày.

Cô mang đồ đạc xuống, bật bếp xào rau.

Hơn mười hai mươi phút sau, hội bác gái đều ở phòng riêng ăn uống, sau khi ăn tối, cô trở lại, lợi dụng hành lang đen tối, không có người, Đại Lận quay lại phòng nghỉ ngơi.

Cô muốn có giấc ngủ ngon, cũng không muốn bị di Trương quấy rầy, nên tắt toàn bộ đèn, để mọi người nghĩ rằng trong phòng này không có ai.

Rạng sáng hai giờ cô bị cái đồng hồ báo thức kêu réo. Kèm theo đó là tiếng người tắm rửa trong buồng vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Chương 93. (Cuối)

Editor: June_duahau

Cô vội vã mặc quần áo vào rồi ra mở cửa, liền thấy bên trong phòng bếp chung có người đang lén lút nấu mì sợi đun sủi, còn dùng lò vi sóng để hâm nóng đồ ăn lúc chiều, động tác vô cùng lưu loát nhanh chóng, soàn soạt soàn soạt.

Mà kỳ quái hơn là, hơn mười hộ sống trong xóm này cũng cùng lúc đồng loạt mở cửa ra nhìn, ánh mắt nhấp nhem mờ to, la hét có kẻ trộm gõ cửa sổ nhà bọn họ, mau mau xuống lầu bắt trộm.

Vì thế khiến cho dì Trương vừa bung bát mì sợi, sủi cùng đồ ăn mới nấu xong đang tính nhanh chóng trở về phòng, đúng lúc gặp mấy nhà hàng xóm mở cửa ra chuẩn bị đi bắt trộm, cuối cùng lại bắt quả tang dì Trương.

Bọn họ nhìn thấy bốn năm phần bữa ăn khuya trên tay dì Trương, còn có sữa cho trẻ nhỏ, dì Trương bị bắt tại trận xấu hổ không thôi, nhất thời không biết làm gì để biện minh cho mình.

Mà đúng lúc này, mẹ chồng dì Trương cũng vừa tắm rửa xong bước ra từ nhà vệ sinh, đang định rón rén trở về phòng.

“Chờ một chút!” Đại Lận liền gọi lão bà ấy lại, khẽ cười nói: “Bà Trương, cháu hôm nay nghỉ làm nghỉ muốn tắm rửa sớm một chút, nhưng cửa nhà vệ sinh lúc nào cũng đóng chặt bên trong. Lâu như vậy, bà ở bên trong có phải đã xảy ra chuyện gì không ạ?”

“Bà bị tiêu chảy, thuận tiện nhờ nhà cầu một chút.” Gương mặt nhăn nhoe của bà lão có vài phần mất tự nhiên, đẩy Đại Lận ra rồi mau chóng chở về nhà mình.

“Bà à, tuy chỉ là một chai dầu gội nhỏ nhưng nó làm tổn hại đến thanh danh của cháu lại là chuyện khác!” Ngay trước mặt mọi người, Đại Lận muốn chặn người nhà họ Trương lại, nhất định phải đòi lại công lý cho bản thân mình: “Chai dầu gội mới kia là tôi cố ý bỏ vào, có điều chưa dùng lần nào cả, cũng tại trên vỏ chai dầu gội đó tôi đã bôi lên một lớp keo hóa học, chất kiềm đó chỉ cần gặp được nước sẽ biến thành màu đỏ như máu và bám chặt vào da tay, dù có rửa bằng xà phòng thì hơn nửa giờ cũng không rửa sạch được. Nếu người một nhà các người chen chúc nhau gội đầu, lại vội vàng cấp tốc xả nước thì trên tay nhất định đều biến thành một màu đỏ như máu, bà à, có thể cho chúng cháu nhìn một cái hay không?”

“Tiểu nha đầu chết tiệt này, dùng giọng điệu đấy nói chuyện với lão bà ta hả! Tránh ra cho ta đi!” Bà cự so với dì Trương còn có thái độ chống đối hơn, một phen đẩy Đại Lận ra, bung cái chậu mà bà vừa dùng để đựng nước nóng tắm rửa xong vào nhà, hai bàn tay rõ ràng đỏ rực lên.

Di Trương bên kia, chỉ biết cúi đầu câm nín, trước mặt bao nhiêu người bà ta bung lấy bữa ăn khuya của mình rồi cũng trở về phòng.

Chẳng trách cả nhà bà ta sau khi dùng dầu gội mới của Đại Lận tắm rửa xong tay liền biến thành đỏ như máu, hóa ra là con bé kia dùng kế! Hôm nay, con ranh đó không đi làm nhưng lại trốn ở trong phòng không ra!

Ngoài cửa, Đại Lận quay đầu nhẹ giọng nói với hàng xóm bên kia: “Tôi so đo không phải là mấy chục mấy trăm đồng kia, mà chỉ muốn trả lại trong sạch cho mình! Tôi không dùng đồ da dụng điện nước, cũng không có lén lút dùng trộm, không dùng chính là không dùng, không muốn để bản thân chịu oan ức không rõ ràng như vậy được. Tôi là cô nhi, cùng cô đi chú bác sống chung dưới một mái nhà, cho nên tôi rất quý trọng nơi ở này. Dì Trương hàng tháng đều bắt tôi đóng tiền điện nước nhiều hơn mấy trăm đồng, tôi coi như hiếu kính lại bọn họ ngày xưa đã quan tâm đối xử tốt với tôi, nhưng sau này, xin mọi người hãy làm chủ trì công đạo, trả lại trong sạch cho tôi!”

Cô nhẹ nhàng nói trong liềm xoay người trở về phòng, lẳng lặng đứng cạnh cửa sổ.

Xảy ra chuyện này, thực ra khả năng lớn là cô phải chuyển đi chỗ khác, không cần thiết phải đi so đo với bà đi đó! Nhưng nếu muốn đứng thẳng lưng làm người, nhất định phải giữ lại cho mình một phần tự tôn. Nếu không tiếng động rồi đi, tiếng xấu vẫn còn đó! Tự như lúc cô dời khỏi nhà mình, việc cô ngồi tù trở nên ghi lòng tạc dạ trong lòng những người thân trước kia của cô.

Con người cần phải từ từ gạt bỏ những vết gio trên người mình, mà không phải khiến cho nó càng ngày càng bản hơn, bằng không, vĩnh viễn khó có thể ngừng đầu làm người.

Đặng Duệ Triết đứng bên dưới khu nhà trọ, cho tên 'kẻ trộm' mà anh thuê một khoản tiền, sau khi để cho 'kẻ trộm' rút lui thành công, một mình lặng yên đứng dưới nhìn cô đứng bên cửa sổ.

Cô ngủ đầu tối, đoán chừng là nửa đêm về sáng sẽ khó ngủ lại được, anh còn chờ cô làm cho mình một bát canh thịt bò kia, xua đi cái lạnh của đêm cuối thu này.

Nếu cô nhìn thấy anh, không biết có lại trốn đi nữa không?

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô trở nên kiên cường, cô tự tin, cho nên, anh hi vọng cô sẽ chào đón anh một gương mặt tươi cười, một nụ cười thật lòng.

Mà không phải vì một tên Tiêu Từ mà trốn tránh mọi người.

Đại Lận nhìn trắng sáng, chợt nhớ đến Tiêu Từ, nhớ đến cái ôm ấm áp của hai người họ ở Tô gia, đêm đó trăng cũng sáng như vậy.... Thời gian trôi qua thực là nhanh, mới đó mà giờ đây cảnh còn người mất, vì vậy rũ mắt xuống nhìn, không muốn bản thân lại chìm sâu vào biển kí ức đó nữa, vậy mà trong đêm tối, cô bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người cao lớn.

Bóng dáng cao ngất đó, không biết đã đứng đó bao lâu rồi, luôn nhìn về phía này của cô. Cô đẩy khung cửa sổ ra, nhìn về bên đó, nhất thời, chạm phải cặp mắt sâu thẳm tĩnh mịch của ai kia.

--- -----

Chờ tối xem nữa nhé!

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chương 94. (1)

Editor: June_duahau

Lòng cô chợt căng lên, giật mình nhìn người đàn ông kia.

Anh đứng ở đó, dáng người thon dài cao ngất khoác một chiếc áo bành tô màu đen, hơi thở ra trong tiết trời cuối thu đều bị đóng băng thành khối.

Gương mặt góc cạnh ngũ quan vẫn tuần tú mê người như vậy, giống như được đao búa gọt giữa một loại, hoàn mỹ đến mức không nhìn ra một chút khuyết điểm nào.

Bên trong đôi con ngươi thâm thúy, một đạo ánh sáng lóe lên nhìn về phía cô.....

Cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi, vội vàng đóng cửa sổ lại.

Hóa ra hơn mười hộ hàng xóm lúc này là do anh phái người đánh thức dậy, gõ cửa nhà bọn họ khiến cho bọn họ tưởng rằng có kẻ trộm ghé thăm, nhờ vậy mà bắt được quả tang di Trương trộm điện trộm nước!

Hóa ra anh đã tìm được đến đây rồi, vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Mà, chỉ cần anh xuất hiện, thánng ngày yên tĩnh của cô cũng tuyên bố kết thúc.

Cô kéo then chốt cửa sổ lên, cũng kéo luôn cả rèm cửa sổ, ngồi ở trên bàn nhìn Tiểu Tuyết Cầu đang phe phẩy cái đuôi trước mặt cô: “Có phải ban ngày con nhìn thấy anh ta không?”

Tiểu Tuyết Cầu lắc lắc cái đuôi của nó, 'ang' một tiếng.

Nó đương nhiên là gặp qua ba ba nó rồi, bằng không sao có thể vui mừng vậy chứ.

Mẹ chủ nhân, mau mời baba lên lầu đi, vừa rồi baba giúp chúng ta bắt trộm, chúng ta phải cảm ơn, phải mời baba uống canh thịt bò.

Lại 'ngao' một tiếng rồi nhắm thẳng lòng Đại Lận, nhảy lên cuộn tròn vào đó.

Đại Lận xách quả cầu trắng đang cuộn tròn trong lòng mình ra, đặt nó lên giường, trừng mắt nhìn nó: “Không được gặp lại anh ta nữa, nếu không còn trở về cùng anh ta đi, mẹ không cần con nữa!”

Hu hu, Tiểu Tuyết Cầu tội nghiệp nằm sấp trên giường, làm thành một mảnh Tuyết Cầu trắng nhỏ, ủy khuất nhìn mẹ chủ nhân của nó.

Mẹ chủ nhân đừng nóng giận, về sau Tiểu Tuyết Cầu sẽ không gặp baba nữa, muốn ở cùng mẹ.

Đại Lận sờ sờ đầu nó, đi rửa rau, chuẩn bị làm canh thịt bò.

Cô chọn ở lại thành phố này, là vì đây là quê hương cô, là nhà cô, cô không có khả năng trốn tránh cả đời được, chỉ có坦然 đối mặt với người xưa, chuyện xưa. Nếu cô còn có một chút dao động đối với cái người tìm tới đây kia, chứng minh cô còn chưa buông được, chưa thể thoát mái được.

Đặng Duệ Triết ắt hẳn là thông qua hiệu trưởng mới tìm được đến đây, không biết lại có chuyện gì?

Giữa bọn họ còn có quan hệ gì sao? Anh ta lấy thân phận gì đến tìm cô? Người anh ta lựa chọn không phải là Trâu Tiểu Hàm sao, mà người cô lựa chọn là Tiêu Từ, không hề có nửa điểm liên quan, người duy nhất mà cô có lỗi chính là Tiêu Từ.

Cô có lỗi với mẹ Tiêu, có lỗi với người nhà họ Tiêu.

Mà ân oán với Đặng Duệ Triết, từ lúc cô ra tù đã thanh toán xong hết rồi. Cô cảm thấy bản thân không nợ anh ta cái gì cả.

“Tuyệt cầu, canh thịt bò bỏ cả chua có được không?” Sau khi rửa sạch thức ăn trở về, cô ôn nhu nhìn Tiêu Tuyết Cầu đang nằm sấp trên giường, coi Tiêu Tuyết Cầu như người thân mà bầu bạn, “Uống canh xong chúng ta phải đi ngủ, ngày mai mẹ còn lên lớp nữa.”

Tiêu Tuyết Cầu lắc lắc đuôi nhỏ, tỏ vẻ đồng ý.

Thực ra chỉ cần là đồ ăn mẹ chủ nhân làm nó đều thích, nó không kiêu ăn gì.

Đại Lận cho cà chua và khoai tây vào trong nồi canh đã sôi, nấu một lúc, lại thả thịt bò vào, dùng muôi gỗ khuấy khuấy.

Hơi nóng trong nồi bốc lên rồi chậm rãi tỏa ra, phả lên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, bên khóe môi hồng của cô khẽ hiện lên chút ý cười, lặng yên nhắm nháp hương vị canh nồng. Uống canh xong, ngủ một giấc thật say, bây giờ sáng dậy đến trường làm bài thi, tất cả những chuyện cùng người khác đều không liên quan gì đến cô.

Tiêu Tuyết Cầu nằm úp sấp trên giường nhìn mẹ mình, lại không nghĩ như vậy, nó cảm thấy baba chủ nhân của nó đứng bên ngoài lâu như vậy sấp bị đông lạnh hông rồi, cần phải uống một chén canh thịt bò nóng hôi như vậy.

Baba chủ nhân của nó thật là vất vả.

Nhưng mẹ chủ nhân của nó sau khi mức thêm cho nó một chén nước canh đặt trước mặt nó thì bản thân chỉ ngồi một bên vừa ăn vừa đọc sách, từ đầu đến cuối hoàn toàn bỏ quên sự tồn tại của ba nó. Nó liếm liếm mùi vị canh thịt bò, lặng lẽ bò lên cửa sổ nằm xuống, xuyên qua rèm cửa sổ nó nhìn thấy baba chủ nhân đang đứng dưới lầu hút thuốc.

Oa, không hổ baba nó là Đặng tổng giám, ngay cả dáng vẻ hút thuốc cũng đẹp trai như vậy.

Rạng sáng ngày thứ hai, Đại Lận vội vội vàng vàng thay quần áo, chạy đến phòng vệ sinh, phát hiện ra đám người nhà dì Trương hôm nay không chiếm lấy cái nhà vệ sinh này nữa nha, làm cho cô cuối cùng cũng được thoải mái dung một lần. Xong xuôi đầu đuôi cô đeo túi sách trên lưng chạy một mạch xuống dưới lầu, mái tóc dài đã được cột thành đuôi ngựa, chào buổi sáng với mấy chú đi hàng xóm rồi cùng Tiêu Tuyết Cầu tinh thần sảng khoái chạy nhanh xuống.

Tiêu Tuyết Cầu đứng ở dưới sân nhìn ngó chung quanh tìm kiếm bóng dáng baba nhà nó. Nhưng không thấy a, baba chủ nhân đã lái xe đi rồi.

Nó gào khóc hai tiếng, thất vọng leo vào trong túi sách của mẹ nó.

Đại Lận mua bữa sáng ở bên đường, cái miệng nho nhỏ cắn một ngụm bánh bao, lại uống một ngụm sữa, rồi lại vỗ vỗ cái túi sách ý bảo Tiêu Tuyết Cầu ló đầu ra ăn, đột nhiên, một chiếc xe đạp không biết từ đâu ra đặt ngay trước mặt cô, phía sau liền vang lên âm thanh không biết ưu sầu lo lắng của Cổ Tuấn: “Darling, đây là xe đạp của cậu, chúng ta cùng nhau đạp xe đến trường! Đi!”

Đại Lận bị dọa khiến cho bánh bao trên tay rớt xuống đất, quay đầu nhìn thấy kiểu tóc dựng thẳng của Cổ Tuấn, quát một tiếng: “Đã bảo không được gọi tôi là Darling!”

Chỉ thấy mình Cổ Tuấn đi một chiếc, bên tay kia còn đang đỡ một chiếc xe đạp khác, nhắm thẳng về phía Đại Lận nhét cái xe cho cô.

Mà giờ phút này, đám cô đi cùng xóm trọ đến giờ đi mua đồ ăn, gặp đôi 'vợ chồng son' cãi nhau ầm ĩ trước quán ăn nhà người ta, liền tiếc hận nói: “Hôm qua chúng ta đã hiểu lầm cô gái nhỏ này, bị cả nhà họ Trương lừa gạt xem chút nữa là coi họ Trương kia là người tốt! Nhưng cô gái này sao lại kết giao bạn bè như thế này chứ, rõ là một tên côn đồ, hôm qua còn nói muốn kiếm người đến chém chúng ta....”

“Có lẽ ngày hôm qua Trương Xuân Hi khinh người quá đáng, nên đã chọc cho tiểu tử kia 'huyết khí sôi trào' rồi.”

Hai người kéo nhau đi lướt qua trước mặt Đại Lận, lên tiếng chào hỏi với cô một tiếng, không để ý đến Cổ Tuấn, vội vàng dời đi.

Cổ Tuấn thấy vậy liền nhếch miệng cười, không cho là đúng vuốt ve kiểu tóc mới của mình, cả lợ phát phơ huyết sáo, cố ý nói với theo bóng lưng hai người kia: “Về sau ai dám khi dễ Darling, mình sẽ khiến cho mấy bà già đó cười sặc sụa, bắt bọn họ ăn phân....”

“Câm miệng!” Đại Lận lạnh lùng lên tiếng cắt đứt lời cậu ta, bắt đắ dĩ nhìn tên tiểu nam sinh này: “Thứ nhất, cảm không được gọi tôi là Darling nữa! Thứ hai, không cho phép nói tục trước mặt hàng xóm của tôi nữa!”

“Nhưng là bọn họ khi dễ cậu trước!” Nam sinh không phục nói.

“Đó cũng là chuyện của mình tôi!” Đại Lận tức giận nói.

“Nhưng tôi chỉ muốn giúp cậu.” Nam sinh nào đó úy khuất nói. Lát sau, liền sát lại gần nhìn nhìn Đại Lận, trong mắt còn lóe lên đốm nhỏ túi thần.

“Tôi không cần cầu giúp!” Đại Lận cảm thấy thật nhức đầu.

“Lúc nào cậu cần tôi giúp thì cứ nói, bây giờ cậu ghi nhớ số điện thoại của tôi trước!” Nam sinh úy khuất lập tức biến thành anh chàng lãnh khốc, một phen đoạt lấy túi sách của Đại Lận, chìa tay vào túi lần mò đi động của Đại Lận. Nhưng cậu ta lại đụng phải một quả Cầu nhỏ lông xù, liền lấp bắp kinh hãi, vội vàng mờ túi ra, thấy Tiểu Tuyết Cầu ngồi cuộn tròn trong túi, cùng nó mắt to tròng mắt nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Chương 94. (Tiếp)

Editor: June_duahau

Tiểu tử miệng còn hôi sữa kia, cậu dám cướp đoạt túi của mẹ tôi?! Tiểu Tuyết Cầu tròn mắt nhìn Cổ Tuấn, giống hệt con hổ nhỏ đang tức giận.

A! Một quả Cầu tròn đáng yêu ah, một thân tuyết trắng, hai mắt long lanh xanh biếc, dường như là chủng loại cao quý, màu lông thuần khiết, tuy rằng lớn lên trông sẽ giống một quả Tuyết Cầu tròn tròn, nhưng lại cơ trí không giống loại sủng vật thông thường. Cổ Tuấn chấn động nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết Cầu kia, bỗng giật nảy mình, a, không, là kinh sợ. Cậu ta không thể tưởng tượng được Đại Lận xinh đẹp bức người như vậy, ngay cả thú cưng cũng là loại thuần chủng cao quý như vậy!

Hừ hừ, tiểu tử thôi, còn dám đánh chủ ý lên mẹ tôi! Hừ, mẹ chủ nhân của tôi chỉ có thể là của baba tôi, ai cũng không thể chạm vào dù chỉ một ngón tay!

Cổ Tuấn kêu to một tiếng, không tưởng tượng được một con vật nhỏ đáng yêu như nó lại cắn người, một tay đẩy đầu Tiểu Tuyết Cầu vào trong túi, cảm lấy tay kia bị chó cắn hô to gọi nhỏ. Xong rồi, xong rồi, lại bị chó cắn, lỡ mà là chó dại thì tiêu rồi!

Thời khắc này nguy cấp không gì sánh bằng, vậy mà cậu ta vẫn không quên lôi bằng được điện thoại của Đại Lận ra, mau chóng nhập số của mình vào, gọi đi, đợi đến khi điện thoại di động của mình vang lên, màn hình hiện lên rõ ràng số của Đại Lận, mới nhét trả lại cho cô, vội lên xe đạp lao thẳng đến bệnh viện muốn tìm phòng bệnh đại!

Đại Lận nhìn bóng lưng vội vàng kia, lại nhìn nhìn chiếc xe đạp mới bị cậu ta bỏ lại, nhìn Tiểu Tuyết Cầu vừa mới nhảy từ trong túi ra: “Con tự mình trả tiền thuốc men cho cậu ta.”

Tiểu Tuyết Cầu 'oa' lên.

Đại Lận đành chạy chiếc xe đạp kia đến trường, tìm được đám anh em của Cổ Tuấn, trả lại chiếc xe đạp mới cho bọn hắn rồi chạy vội đến phòng học.

Cô không biết rằng, lúc này Đằng Duệ Triết cũng đang ở trong phòng làm việc của hiệu trưởng, hỏi thăm tình huống của cô.

Anh nói chuyện với thầy giáo phụ đạo một hồi, nhờ đó mới biết được, trong ba tháng này bất kể trời mưa gió ra sao Đại Lận đều đến lớp học dự thính đúng giờ, không bỏ một buổi nào, học tập rất chăm chỉ, cuộc sống trang trải cũng rất tiết kiệm. Nhưng cô gái nhỏ này cũng quá vất vả, mỗi ngày đều phải giành giật từng giây từng phút, người cũng gầy đi một vòng. Cứ như thế mãi, chỉ e là cô gái trẻ ấy sẽ sụp đổ lúc nào không biết.

Nghे đến đây, cánh môi mỏng lạnh bạc của anh liền mím thành một đường thẳng, tầm mắt xuyên qua ô cửa sổ nhìn ra bên ngoài sân trường, Tô Đại Lận đeo túi sách trên lưng chạy vội vào phòng học.

Mái tóc dài buộc thành đuôi ngựa tung bay trong gió đông, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào thân hình gầy gò của cô, khoác lên người cô một vầng sáng ôn hòa, trên gương mặt lộ rõ tinh thần phấn chấn bông bột của cái tuổi đôi mươi.

Bỗng nhiên anh nhớ tới đêm ngày hôm qua, lúc cô đứng cạnh cửa sổ nhìn thấy anh thì kinh ngạc nhìn lướt qua.

Cô đột nhiên trông thấy anh, trừ bỏ giật mình ra, không hề có sự kích động cũng nhớ nhưng sau một thời gian dài xa cách. Phản ứng lạnh nhạt của cô, tuyệt không giống Tô Đại Lận trong cái đêm mưa kia, sẽ không cùng anh ôm hôn, sẽ không chạy đuổi theo anh, mà là vội vàng nhìn thoáng qua rồi đóng cửa sổ lại.

Cô như vậy, khiến anh vừa kinh ngạc lại đau lòng.

“Kết thúc giờ học này, có phải còn có một đợt kiểm tra nữa không?” Giọng anh khàn khàn hỏi phụ đạo viên.

“Đúng vậy, Đằng tiên sinh. Sau khi kết thúc ngày học hôm nay, ngày mai còn một bài kiểm tra tiếng anh nữa, thi xong môn này cũng chính thức kết thúc đợt kiểm tra giữa kỳ này luôn.” Thầy giáo phụ đạo già cao giọng đáp, cũng đi tới trước mặt Đằng Duệ Triết, nói lời sâu xa: “Thành tích mấy môn trước

của bạn học này đều vô cùng tốt, toàn bộ đều hơn chín phần mười. Nếu hai đợt thi tiếp theo, Đằng tiên sinh có thể để bạn học Tô dựa vào thực lực của chính mình để đạt được tư cách nhập học, thì đây chính là thành công đầu tiên của đứa nhỏ ấy. Kỳ thực tôi cảm thấy, đứa nhỏ này không hi vọng Đằng tiên sinh nhúng tay vào quản chuyện của mình, vì mình mà trải đường trước. Đứa nhỏ đó chỉ hi vọng dựa vào chính mình để đạt được, cho dù có thành công hay không, đều là ý chí nỗ lực của bản thân mình.”

Đằng Duệ Triết nghe vậy liền rũ mắt, cúi đầu nhìn lão tiên sin: “Thầy cảm thấy tôi sẽ tác động đến Hiệu trưởng thương lượng đi cửa sau giúp cô ấy, bảo vệ cô ấy ra nước ngoài?”

Chẳng lẽ không đúng sao?” Lão tiên sinh hỏi lại.

“Trước kia đúng là có ý này. Nhưng sau khi nghe thầy nói, tôi đã thay đổi chủ ý rồi.” Anh nhẹ nhàng kéo khóe miệng, ngay cả ánh mắt cũng mang theo ý cười, “Mấy bài thi trước cô ấy đã có thể đạt được trên chín mươi điểm, vậy thì những bài sau cũng không khó khăn gì đi! Tôi cũng không cần khiến cô ấy phải phân tâm thêm nữa! Sau này nếu cô ấy được phân đến ban của thầy, xin thầy hãy chỉ bảo nhiều hơn cho cô ấy.”

“Cái này tôi xin bảo đảm, sau này nhất định sẽ dạy dỗ đứa nhỏ này thành nhân tài của quốc gia!”

Đại Lận đang ngồi trong lớp nghe giảng, liền nhìn thấy Cổ Tuấn từ bên ngoài chạy vào, ngay cả chào hỏi với thầy giáo cũng không có trực tiếp bước vào lớp, ngồi xuống ngay bên cạnh Đại Lận, “Anh tôi ngày hôm qua sau khi gặp tôi xong, đã dđingj rời khỏi đây, ai ngờ nghe nói tôi bị chó cắn lại lái xe trở lại. Hôm nay anh ấy muốn đón tôi về nhà, có khả năng chúng ta phải xa cách một ngày rồi!”

Đại Lận lấy vớ ghi che mặt lại, ngăn cách không muốn nghe mấy lời nói ái muội này của cậu ta.

Cổ Tuấn cậu về nhà của mình đi, không ai muốn biệt ly xa cách với cậu cả. Sau khi trở về, tôi sẽ mang tiền thuốc đến bồi thường cho cậu.

“Tôi phải đi rồi!” Bạn học Cổ Tuấn quả nhiên đứng dậy, còn chưa vào lớp được một phút, ngay trước mặt thầy giáo lần nữa nghênh ngang ung dung bước ra khỏi lớp.

Thầy giáo già đeo kính lập tức ngừng giảng bài, ngay cả cục phấn trong tay cũng rớt xuống đất! Đây là học sinh của ban nào, sao lại dám ngang nhiên không coi ai ra gì như vậy, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi? Trong mắt bạn học này còn có người thầy là ông hay không?”

“Cậu đứng lại cho tôi! Cậu học ở ban nào?”

Cổ Tuấn đi đến cửa phòng học, mặc kệ có người gọi mình, lắc lắc túi sách thông dong tự tại bước tiếp, quẹo một cái, biến mất không thấy tăm hơi.

Đại Lận nhìn thấy thầy giáo tức đến sung huyết, chợt cảm thấy đồng tình với thầy.

45 phút sau, tiết học đầu tiên kết thúc, Đại Lận ngồi dưới tán cây, ôn tập lại kiến thức chuẩn bị cho bài kiểm tra.

Mà cái tên Cổ Tuấn vốn đã rời đi không biết sao đột nhiên lại quay lại, hơn nữa còn ngồi trên xe của anh trai cậu ta tới, lôi chiếc xe đạp mới từ cốp xe ra, dắt đến trước mặt Đại Lận: “Chiếc xe này dù sao cũng đã mua rồi, nếu cậu không cần, tôi sẽ ném nó ra đường cái, để cho xe tải cán nó nát bét đi!”

Đại Lận nghe xong sắc mặt trở nên xám ngắt, buông vớ trên tay xuống đứng lên.

Cổ Tuấn, cậu bị làm sao vậy hả, bị Tiểu Tuyết Cầu cắn cho nên thần chí không được rõ ràng nữa rồi hả?”

“Cổ Tuấn, cậu mang xe về cho tôi!”

“Không mang!”

Đôi oan gia giằng co nhau một hồi. Không ai để ý tới phía sau lưng bọn họ, cửa sổ thủy tinh của chiếc xe ô tô kia chậm rãi hạ xuống, lộ ra một gương mặt một người đàn ông đeo kính, vừa đẹp trai lại nam tính! Cổ Ngao hạ thấp kính mắt xuống một chút, cặp mắt mê người kia chợt lóe lên tia quang mang, đánh giá bạn gái của cậu em trai nhà mình.

Chẳng trách ngày hôm qua, tiểu tử kia nhất quyết muốn tìm anh đòi tiền, nói cái gì mà muốn mua tư liệu học tập, vừa rồi anh cho xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe của trường học, tiểu tử này lập tức kêu anh dừng lại, chạy đến chỗ để xe, xách một chiếc xe đạp trong đó ra, ngồi lên rồi chạy nó về phía dãy nhà học.

Anh chỉ lo tên tiểu tử này lại trốn không thấy bóng dáng đâu liền vội vàng ngăn nó lại, đem xe đạp nhét vào phía sau xe, tự mình đưa nó đến đây.

Không nghĩ tới, tiểu tử này lại muốn tới gặp bạn gái.

Nhưng mà, sao gương mặt cô gái kia nhìn quen mắt vậy nhỉ?

Anh vội vã tháo mắt kính trên mũi xuống, tập trung nhìn về phía bên này, chợt giật nảy mình!

Cô gái xinh đẹp kia chẳng phải là vợ chưa cưới của Tiêu Tử - Tiêu đại thiếu gia sao? Lúc ở Hội Lan Sở đã gặp qua một lần, ngày ngờ mềm mại giống

một tiểu Lolita.

Nghe nói hôm diễn ra hôn lễ Tiểu đại thiếu đã đào hôn, lúc đó một mình cô gái này ở trên xe hoa trông rất đáng thương, một thân váy cưới trắng nõn, là một 'mỹ nhân không nhiễm bụi trần', lại bị người ta bỏ rơi rơi một mình, mặc cho mọi người nhìn ngó rèm pha đánh giá.

“Cổ Tuấn!” Anh hướng về bên đó hô to một tiếng, lần nữa đeo mắt kính lên: “Anh chỉ chờ mày thêm một phút đồng hồ nữa! Sau một phút, toàn bộ tiền tiêu kỳ sau của mày sẽ đóng băng, toàn bộ thẻ phụ mang danh nghĩa của anh đều sẽ bị thu hồi!”

Tiểu tử thối này, mày cũng thật có mắt nhìn, bao nhiêu cô gái xinh đẹp vây quanh thì không theo, lại chọn người phụ nữ của Đổng Duệ Triết và Tiểu Tử, có phải đã định đây sẽ là ngôi trường đại học cuối cùng mà mình theo học rồi hay không.

Không phải anh cả sợ hai vị thiếu gia kia, mà là không muốn tiểu tử mày tự chuốc lấy phiền toái, còn khiến cho cuộc sống vốn đã khó khăn của người trước mặt mày càng tệ thêm!

Hơn nữa, anh cả cũng giống bà chị Torn của mày, kiên quyết phản đối mày yêu sớm!

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Chương 94. (Cuối)

Editor: June_duahau

Hai tiểu gia hòa các người đứng cùng nhau giống như một thiếu niên trẻ tuổi cùng một tiểu Lolita, tuổi không đủ, tâm không đủ, chờ người nhà Cổ gia chúng ta đến thu thập cục diện rồi rấm cho hai người.

“Cổ Tuấn!” Anh ta lại cắn răng nghiêng lợi gào lên tên thằng em nhà mình, phát ra tín hiệu tức giận.

Cổ Tuấn nếu mày lại không nghe lời anh cả nữa, anh nói được làm được, không chỉ khấu trừ toàn bộ tiền sinh hoạt nửa năm của mày, có có thể sẽ lại chuyển trường cho mày, hoặc đem mày ném ra nước ngoài! Không tin cứ thử xem!

Ngoài xe, Cổ Tuấn bước bình nhìn Đại Lận, dắt xe đạp đến đẩy mạnh nó cho Đại Lận, sau đó xoay người trở về xe của anh mình, 'oành' một tiếng đóng cửa lại giống như muốn phát tiết lên cánh cửa đó vậy.

Đại Lận đỡ lấy đầu xe, bực mình nhìn Cổ Tuấn, nhìn chiếc xe kia dần dần rời đi.

Cổ Tuấn, bây giờ nếu tôi nhận chiếc xe đạp này của cậu, sẽ chẳng khác gì ngày xưa lúc tôi nhận chiếc ô của Tiểu Tử, là nhưng thứ tôi cần, có thể dùng ngay lập tức, nhưng cũng chính là vì của các người, mới khiến cho lòng tôi cảm thấy nặng nề, không cách nào thoải mái. Tôi hi vọng, cậu chỉ nhất thời vui đùa, mới mẻ qua đi liền trở lại là chính mình như ngày xưa.

Cô lần nữa mang xe đạp trở lại nhà để xe của trường, không muốn nhận bất cứ thứ gì từ Cổ Tuấn, trở lại phòng học chuẩn bị làm bài thi.

Đến giữa trưa, cô hoàn thành xong bài thi của mình, cũng không đi dự thính tiết đầu buổi chiều mà đi mua một chiếc xe đạp, bỏ Tiểu Tuyết Cầu ngồi vào trong giỏ xe, chạy về chỗ ở nghỉ trưa một lúc.

“Tiểu Tô, lại mua xe đạp mới hả?” Đám bác gái trên lầu đang ngồi nhặt rau ở hành lang, nhiệt tình chào hỏi với cô, “Gần đây kẻ trộm nhiều lắm, không chỉ trộm bình ắc quy, xe đạp cũng bị bọn chúng lấy mất, Tiểu Tô, cô nên lấy dây thép mà khóa chặt xe lại trong nhà để xe ấy.”

“Cảm ơn dì Lý a.” Đại Lận xách theo cặp lồng cơm đi về phòng.

“Tiểu Tô cô chờ một chút đã.” Di Lý từ trên băng ghế đứng lên, mặt mày hớn hờ lôi kéo cô đi tới phòng bếp, “Tôi vừa chưng bún cái chín, Tiểu Tô cô ăn một chút đi. Lần này cô ít nhiều cũng có chút may mắn, hơn mười hộ nghèo chúng tôi ở đây kém chút nữa cũng bị Trương Xuân Hi gài bẫy.”

Cười nói xong, xúc một khối bún cái to vào trong mâm, bảo Đại Lận bung lấy: “Đứa nhỏ này rất gầy a, nên ăn nhiều một chút, di nhìn cô giống như nhìn thấy con gái con gái mình đi học ở trường ngoài. Tôi cùng ba nó tới đây làm công, chỉ vì muốn kiếm tiền học phí cho nó.”

Đại Lận bung bát bún cái thơm ngào ngạt lên, trong lòng thấy xót xa.

Cô nói một tiếng cảm ơn với dì Lý, rồi đi trở về phòng mình, ngồi xuống cạnh cửa sổ ăn cơm. Kỳ thực cô không rõ, vì sao ba năm trước thời điểm một nhà ba người các cô đoàn viên, cô lại không biết đường quý trọng, mãi đến khi cả nhà diệt vong, trở thành cô nhi, cô mới hiểu được, người một nhà có thể ở cùng nhau là một chuyện quan trọng cỡ nào.

Nhà dì Lý tuy là nghèo khó, con gái của họ vô cùng hạnh phúc bởi vì cha mẹ cô ấy vẫn luôn khỏe mạnh, một nhà hòa thuận.

Cái loại không khí một nhà đoàn tụ mừng năm mới ấy, là niềm hăm mộ không thể nào với đến của một cô nhi như cô.

Cô muốn hiểu kính với cha mình cũng không có cơ hội.

Cơm nước cong xuôi, cô lấy thuốc dạ dày ra uống, lúc rót nước đột nhiên lại nhớ tới Đàng Duệ Triết.

Cô không có nói cho Đàng Duệ Triết biết, cô không ăn trứng chiên là vì cô từ nhỏ đã ăn trứng chiên ba mẹ làm cho mà lớn lên. Bây giờ họ đều đã mất, cô cũng không muốn ăn lại trứng chiên nữa, bằng không, hương vị thực là khổ sở.

Cô ngửa cổ nuốt mấy viên thuốc xuống, xong xuôi lên giường nằm.

Mỗi ngày liền cứ trôi qua như vậy đi. Thực ra Đàng Duệ Triết, tôi cũng có lỗi với anh. Nếu năm đó tôi không phóng hỏa hại người, anh và Diệp Tổ Tổ có thể đã trở thành một đôi trời sinh.

Hơn 4 giờ chiều, là thời gian làm việc của nhà hàng, quản lý để cô đem món cá hấp đến sảnh Minh Cúc.

Lúc cô đi đến cửa, không cẩn thận trượt chân một cái, toàn bộ nước canh nóng bỏng tung tóe hết ra ngoài. May là người không bị ngã, mâm canh vẫn còn trên tay. Quản lý giật tím lặt, chỉ vào mặt cô nói: “Cút! Cô chuẩn bị cuốn gói đi cho tôi!”

“Đề cho cô ấy vào đây.” Bên trong liền truyền đến giọng nói từ tình dễ nghe của đàn ông, không vui không giận nói: “Chỉ làm đồ ít canh thôi, không đáng đề la mắng cô ấy!”

Có thể quản lý mới thôi trừng mắt nhìn Đại Lận, thay bằng khuôn mặt tươi cười mở cửa phòng ra, để cho cô bùng đồ ăn lên, hỏi khách hàng xem đồ ăn có hợp khẩu vị không.

Đại Lận tay chân lưu loát đặt đồ ăn lên trên, chỉ là trong bát không còn nước canh, chỉ còn một con cá Đại Hoàng. Cô ngược mắt nhìn người ngồi trên bàn là Đàng Duệ Triết và Hiệu Trường, trong lòng thất kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại bình tĩnh đến lạ thường.

“Xin mời dùng chậm.” Cô đang định chuẩn bị lui ra ngoài.

“Hóa ra em làm việc ngoài giờ ở đây!” Hiệu trường kinh ngạc ra tiếng, ngăn bước chân cô lại, có lẽ là ấn tượng đối với cô có chút thay đổi, nói: “Em làm thêm thế này, có thời gian để bạn tâm đến việc học sao? Trường học không cho phép học sinh đi sớm về trễ, trốn học trên 3 buổi là mất tư cách dự thi đấy!”

“Hiệu trưởng, lúc em đến lớp dự thính chưa hề bỏ qua một tiết học nào.” Đại Lận bình tĩnh trả lời xong, đôi mắt đẹp liền liếc sang nhìn Đàng Duệ Triết bên cạnh một cái, giống như đang trao đổi điều gì bằng ánh mắt với anh, sau đó nhàn nhạt dời đi.

“Sau khi được chính thức nhập học, em sẽ càng quý trọng cơ hội không dễ gì mới có được này.”

“Vây là tốt rồi.” Hiệu trưởng hài lòng gật đầu, một bên phân phó quản lý: “Còn đứng sững sờ ở đây, tiếp tục mang đồ ăn lên! Tô tiểu thư đây là học trò của tôi, tôi cần hỏi em ấy mấy câu, để cho em ấy nghỉ một lát. Còn nữa, mang lên đây ít thuốc tiêu bóng đi!”

“Đàng tiên sinh, hiệu trưởng, tôi sẽ đi chuẩn bị ngay.” Quản lý tuy tức giận nhưng nhìn ra Đại Lận có chỗ dựa lại được hiệu trưởng che chở, chỉ có thể lui ra ngoài, không dám tùy ý khi dễ người khác nữa.

Sau khi quản lý lui xuống, hiệu trưởng cũng đứng dậy, nói uống hơi nhiều muốn đi toilet một chút, để lại phòng riêng cho Đàng tổng và Tô Đại Lận.

Đàng Duệ Triết lẳng lặng quan sát đánh giá cô một lượt, sau mới hỏi đến tình huống bị bỏng của cô.

“Không bị bỏng chỗ nào cả, chỉ trượt chân một cái thôi.” Đại Lận nói khẽ.

“Vây em ngồi xuống ăn một chút đi.” Anh cầm bát đũa đưa cho cô, kéo chiếc ghế trước mặt ra, ngược đầu nhìn cô một cái.

“Tôi không dám, tôi chỉ là nhân viên phục vụ thôi.” Đại Lận vẫn không nhúc nhích, tiếp tục nhỏ giọng nói.

Ánh mắt anh trở nên âm trầm, cảnh môi mím lại thành một đường, nhìn cô chăm chăm: “Đây là giống cá hoa vàng, canh cá ngon nhất cốt chỉ có phần nước, thế nhưng lại bị em làm đổ hết rồi. Em tối nếm thử xem mùi vị của cá hoa vàng này là vị gì đi! Các người căn bản là phục vụ không đến nơi đến chốn!”

Đại Lận mím môi, không thể không bước qua cầm lấy đôi đũa lên nếm thử thịt cá, nhưng đột nhiên eo của cô bị anh ôm lấy, kéo ngồi xuống dưới ghế.

“Tiếp tục ăn” Anh nhíu mày ngang ngược nói.

“Tôi đã ăn rồi, bây giờ sẽ đi nói phòng bếp đổi phần canh khác, xin mời ngài chờ một lát!” Đại Lận muốn đứng lên. Là chính anh ta nói canh cá là đồ cũng có thể mang vào, thế nhưng sau khi đặt lên còn ở đây bới móc cô!

“Được rồi!” Cánh tay rắn chắc của anh càng siết chặt eo cô, lôi cô ngồi lại trên ghế, đôi mắt u ám tựa như không kiên nhẫn, nhưng thực ra không hề có một tia tức giận nào, cầm một chai nước đá qua, “Ngồi ở đây, không cho đứng lên! Vừa rồi canh nóng đổ lên bên đùi nào, có thể lấy nước đá này chườm một chút!”

Đại Lận nhìn anh, không trả lời.

Anh âm thầm nghĩ rằng một cái, đặt chai nước đá lên trên bàn: “Nếu bị bỏng mà không kịp thời thoa thuốc, ngày mai có thể sẽ không đi được, còn lưu lại sẹo nữa. Hôm nay em vừa trượt ngã một cái, ngày mai nếu lại không thể đến làm, đây có thể coi như là một cơ hội cuốn gói tuyệt hảo. Em nói xem có phải không?”

Hơi thở đậm mùi nam tính của anh phe phẩy lên gương mặt phấn nộn của cô, đôi mắt thâm thúy giao nhau với cặp mắt long lanh nước của cô, ở khoảng cách gần như vậy, có thể nhìn thấy rõ ràng rằng mặt đối phương, đột nhiên cô bừng tỉnh, đứng vụt dậy, đẩy cửa chạy biến ra ngoài.

Lúc này, Đại Lận mới kéo ống quần lên, lộ ra một mảng da thịt lớn hồng hồng mọng nước, âm thầm hít vào một hơi.

Thật sự rất đau a, thật là xui xẻo, chỉ là bung canh cá thôi, đến cuối cùng lại hắt lên đùi mình!

Cô vội chạy nhanh đi tìm băng bông cùng đá chườm, ngồi nghỉ ngơi trên ghế một lát.

Ngoài cửa, Đổng Duệ Triết và Hiệu trưởng đang đứng trên hành lang. Hiệu trưởng đối với việc trước kia luôn cự tuyệt cho phép Tô Đại Lận nhập học cảm thấy thật có lỗi, liên tục nhận sai, nói rằng lúc đó không biết cô tên là Tô Đại Lận, chỉ cho rằng cô là một cô gái chuyên gây chuyện.

“Lần nay may mắn là Hiệu trưởng ôn gọi điện cho tôi, bằng không tôi và cô ấy lại sẽ lướt qua nhau.” Đổng Duệ Triết trầm giọng nói, đôi mắt đen thâm trầm, không hề trách tội hiệu trưởng mà chỉ sinh lòng cảm kích, “Trước tôi, có phải cũng từng có người đến đây dò tìm tung tích Tô Đại Lận đứng không? Đối phương không phải Tiểu Từ hay người nhà họ Tiểu, mà là người nhà Đổng gia?”

“Đúng là vậy!” Hiệu trưởng gật gật đầu, lại nghĩ tới tình huống khi đó: “Khi đó tôi cũng không biết Tô tiểu thư có dự thính ở trường mình, bỗng có một hôm, cha anh phái người tới hỏi, trong trường có nữ sinh nào tên là Tô Đại Lận không? Tôi có sai thư ký đi kiểm tra, rõ ràng không có. Sau này Đổng tổng ngài lại đến hỏi, tôi nhất thời cho rằng, cha anh là đang giúp anh kiểm người? Chẳng lẽ không đúng? Nghe đồng nghiệp nói, cha anh đã tìm Tô tiểu thư trong trường chúng tôi.”

Đáy mắt Đổng Duệ Triết phát ra một tia rét lạnh, nhếch môi cười cười: “Hiệu trưởng ông cũng đủ nghĩa khí đấy, một khi có tin tức, lập tức gọi điện thoại thông báo cho tôi biết, chỉ có điều, chuyện Tô Đại Lận tiếp tục học trong trường, Hiệu trưởng tốt nhất không nên báo cho cha tôi biết, nếu như ông có đến hỏi lại, vẫn cứ nói là không có, cũng không được nói đã từng gặp tôi. Hiểu chứ?”

“Ý tứ của Đổng tổng, tôi nhất định sẽ làm theo!” Trong lòng Hiệu trưởng dường như biết tình huống nghiêm trọng, liền vỗ ngực cam đoan.

Đại Lận ở trong phòng nghỉ ngơi một hồi, nhìn thấy Đổng Duệ Triết và Hiệu trưởng đã rời đi, vội vàng trở lại phòng bếp làm việc.

Nhưng trường ca lại nói cho cô biết, hôm nay cô có thể về sớm nghỉ ngơi, bằng không để xảy ra tai nạn lao động, bọn họ không gánh nổi trách nhiệm.

Cô nửa tin nửa ngờ, thay đồng phục ra rồi rời khỏi nhà hàng.

Lúc này trời đã tối hẳn, là thời điểm tốt nhà hàng kinh doanh tốt nhất, bãi đỗ xe chật kín. Cô đi trên đường mà nom nớp lo sợ sẽ bị xe của đám người có tiền kia quẹt vào, chỉ cần nghe thấy tiếng xe lại gần là tránh sang một bên, sợ lại gặp phải người nào giống Lý Tương Tương.

Cô đi hiệu thuốc mua thuốc trị bỏng, mua thêm một tô mì nước, trở về phòng trọ vừa ăn vừa ôn tập kiểm tra tiếng Anh.

Tiếng anh là môn quan trọng nhất trong chương trình học này, cũng là môn thi cuối cùng, có người gọi điện đến cho cô nhờ cô đi thi hộ nhưng cô đã từ chối, bởi vì tiếng Anh của cô hơi yếu phần nghe, bởi vì luyện nghe quá ít nên rất là nguy hiểm ah.

Còn tên Cổ Tuấn kia từ hôm cướp được số điện thoại của cô xong liền ngày nào cũng nhắn tin tới cho cô, hỏi cô có ăn cơm không, có đi học không, có ôn bài không, có về nhà không... cứ hỏi có-không mãi không dứt. Cô liền tắt luôn điện thoại, tắt để sạc pin.

Tiểu Tuyết Cầu ngoan ngoãn nằm sấp trên bàn mà chơi, ngủ, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, lẩn qua lộn lại, dù thế nào cũng thấy vô cùng nhàn nhã, không có một chút gì gọi là xấu hổ vì buổi sáng cần người ta.

Cô vỗ nó một cái, ý bảo nó không được cắn sách bài tập của cô nữa.

Nó 'ngao' một tiếng, con ngươi của nó sáng lấp lánh, có vẻ đặc biệt vui mừng.

Đúng lúc này, ván cửa bị người bên ngoài gõ vang, ba tiếng 'cốc...cốc...cốc...', trầm ồm mà có lực, làm cho Tiểu Tuyết Cầu khoan khoái nhảy lên từ trên bàn xuống, nó muốn đi mở cửa.

Cô trừng mắt nhìn nó, bắt nó đứng sang một bên, tự mình đi mở cửa, lại không ngờ nhìn thấy Đổng Duệ Triết đứng bên ngoài.

Người đàn ông kia đứng dưới ánh đèn, ngũ quan tuấn lãng, đôi mắt đen sâu thẳm, khoác trên người chiếc áo bành tô đẹp đẽ quý giá, thân hình cao lớn

đứng chặn gần kín cửa nhà cô.

“Chân bị thương sao rồi?” Đàng Duệ Triết gắt gao nhìn cô chăm chăm, trực tiếp bước vào phòng, nửa cuối người xuống ôm lấy 'cậu con trai' đang sà vào lòng mình kia.

Đại Lận đứng sau lưng anh, khó hiểu nhìn đôi 'cha - con' này.

Đêm hôm khuya khoắt anh ta đến đây để thăm Tiểu Tuyết Cầu? Nhìn 'thằng nhóc' kia ở trong lòng anh ta vui vẻ ngoe nguẩy đuôi làm nũng, thật muốn một phen tóm ngay sang bên này. Đã vậy nó còn vurun đầu qua nhìn lại cô.

À, khó trách vật nhỏ kia vừa rồi mừng như vậy!

Cô không có đóng cửa phòng lại, cũng không để ý tới đôi cha - con này, cầm lên quyển vở bị Tiểu Tuyết Cầu nhằn nát, rút điện thoại di động đang sạc ra, chờ anh ta tự mình ra ngoài.

Nhưng mà, tên đàn ông vừa xông vào cửa kia buông tha Tiểu Tuyết Cầu ra, rồi đột nhiên ôm lấy cô từ phía sau, lồng ngực rộng lớn dính sát vào cô, hai cánh tay buộc chặt, ở bên tai cô khàn khàn nói: “Ba tháng không gặp, em không hề nhớ tôi chút nào sao?”

Đại Lận đầu tiên là giật mình, sau đó vội vàng bắt lấy hai tay anh ta, trái tim bình tĩnh như nước hồ thu, mạnh mẽ đứng dậy.

Trước khi trả lời anh ta là có hay không, cô càng thực sự muốn biết, thời điểm anh ta ôm cô, trong lòng anh ta cuối cùng thì cô có địa vị gì? Một người luôn miệng nói không yêu cô, không thương cô, chán ghét cô, lại ba lần bốn lượt bắt cô, ôm cô, đối với cô tốt như vậy, khiến cho cô không nhận được bị mê hoặc mà phản bội Tiểu Từ.

Sau khi hoàn toàn tỉnh ngộ, trong lòng cô chỉ còn lại tự trách và hối hận.

Ba năm trước cô đơn phương một mình đuổi theo khiến toàn bộ Tô gia bị hủy trong tay mình, tội lỗi đó e là cả đời này cô cũng không thể rửa sạch.

Sau ba năm mê man, lại khiến cô triệt để làm thương tổn Tiểu Từ.

Nếu cô lại rơi vào biển tình lúc nóng lúc lạnh của anh ta, đến cuối cùng cô sẽ còn lại gì? Anh ta không phải đã sớm biết, vào ba tháng trước bọn họ đều đã có sự lựa chọn người bạn đời của riêng mình, cũng đã không còn tư cách để nói với đối phương chuyện yêu và nhớ.

Tất cả những thứ này đều là giả, chỉ vì ba năm trước không có được, cho nên mới không cam lòng.

Chỉ là, cô không đáng để được gả cho Tiểu Từ, hay bất kì người đàn ông nào, mà anh ta, cũng chỉ có Trâu Tiểu Hàm mới xứng với mình.

Hết chương 94.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Chương 95. Đoạn tử tuyệt tôn.

Editor: June_duahau

Đàng Duệ Triết thấy cô chỉ bắt lấy tay anh ngăn cản không hề lên tiếng, không đồng ý, cũng không cự tuyệt, rất hồ hững lạnh nhạt, anh hơi buông lỏng thân thể mềm mại của cô ra, xoay người cô lại đối mặt với anh.

Anh cúi đầu nhìn cô, trong cặp mắt long lanh kia không hề có một chút nhớ nhung tưởng niệm dành cho anh, cũng không hề có cảm xúc phật phồng trong lòng anh không khỏi có chút thất vọng. Nhưng anh không hề buông cô ra mà chậm rãi buộc chặt eo nhỏ của cô, cúi thấp xuống hôn cô.

“Không!” Cô vội vàng quay mặt đi, không muốn để anh ta hôn xuống.

Vì thế trái tim anh lúc này bỗng nhiên trầm xuống, trên gương mặt tuấn tú bao phủ ba tầng sương lạnh.

Anh gờ tay nắm lấy cằm cô xoay mặt cô lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt cô, muốn từ trong ánh mắt đó bắt giữ lấy một tia lưu luyến si mê anh như ngày nào, nhưng mà, cô chỉ dùng đôi mắt long lanh nước của mình lạnh lùng đáp lại anh, muốn anh buông tay.

Anh buông cằm cô ra, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn cô đứng dưới ánh đèn.

Ba tháng chia xa, thực sự làm kém xa so với lần chia tay ở trên núi Ôn Tuyền kia. Đó mới là lần cô chân chính biểu lộ tình cảm của mình, đó mới chân chính chính là cô. Nhưng bọn họ lại một lần nữa lướt qua nhau, khiến cho cả hai càng ngày càng xa cách, càng ngày càng xa lạ.

Hiện tại giữa bọn họ không chỉ có vách ngăn ba năm lao tù cắt ngang, còn có vách ngăn một mạng của thị trưởng Tô, vách ngăn của mẹ Tiêu cùng Tiêu Từ nữa.

Hiện tại anh chỉ nhìn thấy trong mắt cô tia tưởng niệm dành cho Tiêu Từ cùng sự áy náy đối với người Tiêu gia.

Cô hoàn toàn quên mất sự tồn tại của anh, thực sự quên anh.

“Em có bạn trai mới rồi?” Anh lạnh giọng hỏi, đôi mắt thâm trầm từ đầu tới cuối vẫn không dời khỏi khuôn mặt cô.

Nếu cô đã có bạn trai mới, chứng tỏ cô đã dần dần quên Tiêu Từ, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Chẳng qua là tên tiểu tử kia còn quá non, căn bản không có khả năng để bảo vệ cô.

Cô quay lưng lại, dùng bóng lưng mình đối diện với anh, nói: “Cổ Tuấn không phải là bạn trai tôi, hiện tại tôi không muốn suy nghĩ gì mấy loại chuyện này, chỉ muốn hoàn thành chương trình học đại học trước.”

Đặng Duệ Triết nghe được đáp án như vậy, mày rậm nhíu chặt, nhìn thoáng qua thấy thuốc tiêu hóa đặt trên bàn học của cô, môi mỏng hơi vén lên: “Gần đây bệnh dạ dày sao rồi?”

“Vẫn tốt lắm.” Cô nhàn nhạt đáp lại, luôn dùng bóng lưng đối mặt với anh, “Ngày mai tôi còn có bài kiểm tra tiếng Anh, bây giờ muốn ôn lại...” Ý tứ chính là mời anh đi cho.

Anh liếc mắt nhìn đồng bài vở trên bàn cô, không đi, nhếch miệng cười: “Em tiếp tục ôn bài, tôi mượn nơi này nằm một lúc, hai ngày nay mệt mỏi quá rồi.” Sau đó liền cởi áo bành tô ra, thân hình cao lớn nằm tựa trên cái giường nhỏ của cô.

Tiểu Tuyết Cầu đứng bên 'ngao' một tiếng, nhảy đến bên cạnh anh, tui đến trong lòng làm nũng.

Anh vỗ vỗ đầu 'con trai', để cho nó ngoan một chút, nhìn một chút cái thẻ đeo trên cổ nó. Torn tốt lắm, lần này trở về tiếp tục thưởng thêm tiền lương.

Đại Lận ở một bên như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, đi ra kéo cửa phòng lại, không muốn để mọi người ở đây biết có đàn ông vào phòng cô, còn nằm trên giường cô nữa.

“Anh định ở đây bao lâu?” Cô đem phần nước luộc mì chưa ăn xong thu dọn lại, nhìn người đàn ông cường tráng chen chúc trên chiếc giường nhỏ của cô.

“Xem tình huống!” Đặng Duệ Triết khẽ vuốt lông mao của Tiểu tuyết Cầu, nâng hạ mí mắt, tựa hồ rất mệt, khẽ nhắm mắt lại, “Người thấy mùi nước luộc mì, bụng hơi đói.” Khàn giọng nói xong, người cũng thiếp đi, cặp mắt lợi hại được che giấu bởi hàng lông mi dày, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, ngũ quan thâm thúy, gương mặt tuấn tú hơi thả lỏng.

Đại Lận vẫy Tiểu Tuyết Cầu qua, ôm lấy nó đi ra ngoài cửa.

“Mẹ đi mua cho anh ta tô mì, con ở bên cạnh anh ta, chờ anh ta ăn xong, thì dùng miệng của mình kéo anh ta ra ngoài, nghe chưa?” Cô phân phó nhiệm vụ cho Tiểu Tuyết Cầu, có chút cố ý.

Tiểu Tuyết Cầu 'oa' một tiếng, hai cái lỗ tai nhỏ giật giật, tỏ vẻ nó thật khó xử.

Bắt nó dùng miệng tha baba nó đi sao? Đây quả thực là muốn chết! Huông chi, nó thích baba chủ nhân ở chỗ này, người một nhà thật náo nhiệt a.

“Nếu con không tha, tối nay mẹ không cách nào ôn bài được, ôn bài không tốt, ngày mai kiểm tra tiếng anh sẽ không qua, không qua thì không thể vào đại học được...” Đại Lận lầm nhảm nói.

“Ặng! Ặng!” Tiểu Tuyết Cầu lập tức gật đầu, tỏ vẻ con sẽ đứng về phía mẹ chủ nhân.

Mua xong tô mì, Đại Lận đặt bên cạnh rồi ngồi xuống bàn đeo tai nghe lên luyện tập một chút, Tiểu Tuyết Cầu ghé vào ngực Đặng Duệ Triết muốn gọi ba nó dậy ăn mì.

Mắt anh giật giật một chút, mới nhập nhèm mở ra, ngẩng đầu nhìn cái đầu chó con trước mặt.

'Con trai' đừng ằm ỉ, baba mệt muốn chết, ngủ đã.

Một tay đẩy tiểu gia hỏa kia ra, lật người, mặt đối diện bên ngoài.

Đại Lận đang tận lực nghe chọt xoay đầu qua, nhìn thấy gương mặt say ngủ của anh.

Mái tóc ngắn hơi hỗn độn, nhưng không làm mất đi hình tượng tuấn mỹ của anh, ngược lại vẻ lười nhác còn làm tăng thêm sự gọi cảm, hai hàng lông mày nhíu chặt đã được giãn ra, gương mặt tuấn tú trở nên nhu hòa, chìm sâu vào giấc ngủ. Lòng cô đột nhiên thất lại, nhớ tới ba năm trước cô cũng từng trốn vào phòng anh, lén lút ngắm nhìn anh ngủ.

Lúc đó, cô si mê gương mặt này cỡ nào, bất luận là anh ngồi, đứng, ngủ hay ăn cô đều cảm thấy hoàn mỹ đến không thể chê vào đâu được, anh giống như một vương tử cao quý.

Mà giờ đây, nhìn thấy gương mặt này, cô cảm thấy đường cong ấy quá mức lạnh lùng, vẻ tuấn mỹ phi phạm không hợp tình người.

Cô cứ ngơ ngác nhìn, hồn nhiên không phát hiện ra bản thân đã ngồi ở dưới tấm đệm lót nhìn anh, động tác so với ba năm trước lên vào phòng nhìn anh không khác nhau mấy. Nhất thời cô rơi vào trong hồi ức, không phát hiện ra người đàn ông vốn đang ngủ say đột nhiên mở mắt, vẫn còn ngái ngủ, nhưng lại vui sướng nhìn cô.

Đại Lận đây là ghé vào trước giường anh nằm muốn ngắm nhìn anh ngủ sao? Giống như ba năm trước, cô gái nhỏ mềm mại mắt to ngập nước nhìn chăm chăm anh ngủ sao.

Anh kiêu ngạo cong khóe môi lên, đẩy mắt cũng mang theo ý cười.

Đại Lận đang ngăn người bỗng chốc chạm phải cặp mắt sâu hun hút kia, vội vàng hoàn hồn, cầm lấy bút vẽ vẽ vài chữ.

Đặng Duệ Triết thấy vậy, cũng coi như mỹ mãn, xoa xoa cặp mắt nhấp nhem toan đứng dậy, nhìn thấy bát mỳ cô đặt ở trên bàn.

Trên bát còn để sẵn một đôi đũa, hơi nóng từ bát mỳ tỏa ra, xông thẳng vào mũi anh.

Ánh mắt anh trở nên nhu hòa đi, nhìn bóng lưng nhỏ bé yếu ớt kia, thật muốn ôm cô vào lòng 'hào hảo' mà yêu thương một phen, hôn đến khi cô cầu xin tha thứ mới thôi, nhưng anh sợ mình sẽ khiến cô sợ hãi, sau đó chạy trốn khắp nơi.

Vì thế anh chìa tay bưng bát mỳ nước vẫn còn nóng lên, húp từng ngụm từng ngụm, ăn thật ngon lành.

Đại Lận ngửi thấy mùi mỳ nước, biết anh đang ăn, liền tháo tai nghe xuống, nhìn tin nhắn vừa gửi đến trên di động.

“Darling, bạn tôi nói cậu đem xe đạp trả lại chỗ nhà xe rồi, vì sao không nể mặt như vậy?”

“Xe đạp kia bị mấy tôn hỗn đản đó bán cho tiệm ăn rồi, tôi sẽ mua cho cậu cái khác, Darling!”

“....”

Toàn bộ là tin nhắn của Cổ Tuấn, giống hệt như bông tuyết gửi hết cái tin nhắn này đến tin nhắn khác.

Cô nhìn qua một lượt, sau đó xóa hết, cuối cùng nhấn lại cho cậu ta một tin: “Cổ Tuấn, tôi và cậu cũng không tính là bạn bè! Không cần làm như vậy, tôi thấy rất phiền!”

“A!” Cổ Tuấn lập tức nhấn tin trả lời, quả nhiên không khác gì bom nổ oanh tạc.

Đặng Duệ Triết ăn mì xong, liếc mắt lườm cái điện thoại của cô một cái, khóe môi nhàn nhạt mím lại, đem bỏ vỏ tô mì vào thùng rác. Anh cũng không nói cái gì, ăn no xong tiếc tục lên giường nằm, chăm chú nhìn Đại Lận dưới ánh đèn học.

Chuyện cô học ở trường, ở nhà trọ, anh sẽ không nhúng tay vào, anh sẽ tôn trọng cô, để tự mình cô phấn đấu lấy, thể nghiệm giá trị của bản thân. Nhưng, chuyện cô kết giao với bạn khác giới và chuyện liên quan đến Tiêu Từ thì anh nhất định phải để bụng.

Lần cuối cùng anh và cô ôm hôn dưới mưa đó đã bị ba Tiêu tức trí đa mưu phá người chụp được, đưa cho Tiêu Từ xem, khiến cậu ta mất hết cam đảm, dứt khoát từ hôn! Cho nên, khi đối mặt với kết cục này, trên phương diện nào đó anh cảm thấy thật có lỗi với cô, cũng cảm thấy bản thân đang dần rơi vào trong thế giới của cô.

Anh đã nhúng tay vào quản rất nhiều việc của cô, từ lần đầu tiên đuổi theo cô đến Bắc Kinh anh đã không thể vắng hời, nhưng khi đối mặt với kết quả tìm kiếm khó khăn, anh vừa bá đạo mà độc tài.

Đôi khi anh nghĩ, nếu sau khi ra tù Tô Đại Lận không gặp phải anh, có phải cô và Tiêu Từ đã thuận lợi bước vào cung điện hôn nhân rồi không?

Nếu không có lần kích tình trong đêm mưa đó, trong lòng Tiêu Từ hẳn sẽ chẳng có khúc mắc gì đúng không?

Từ rất nhiều năm trước, giữa anh và Tô Đại Lận đã kết xuống một đoạn nghiệt duyên, rồi rầm bao năm như vậy, một khi gặp lại, tâm đã không còn khả năng lặng yên như mặt hồ. Cho dù là chán ghét hay căm hận cũng được, một khi nhìn thấy gương mặt này, chuyện cũ giống như thước phim không ngừng hiện ra trong đầu.

Anh đã từng nhục nhã Đại Lận, thậm chí ở lần cuối cùng bắt cóc cô, không muốn cho Tiêu Từ chiếm được tiện nghi, đã đoạt đi lần đầu tiên của cô.

Nhưng đối mặt với gương mặt cuộn trào nước mắt của cô, anh thực bình tĩnh, cùng nắm tay cô đi trên chiếc cầu treo, thế nhưng trong lòng lại đau đớn khi nghĩ tới việc sắp phải đưa cô trở về bên người Tiêu Từ.

Bọn họ bởi vì cái gì ở trong đêm mưa liêu linh ôm hôn nhau? Bởi vì, trong lòng bọn họ vẫn còn sót lại một đóm lửa, trải qua căm hận tận xương tủy, cửa

tan nhà nát, lẻ loi một mình, anh đối với cô có thương tiếc.

Một đêm ôm hôn kia, ở trong lòng mỗi người đều nổi lên biến hóa. Cô vẫn còn nhớ rõ cảm giác yêu anh lúc xưa, vứt bỏ hết tất cả ân oán đi yêu một lần, mà anh, đã dần dần có thói quen có cô bên cạnh.

Nhưng mà, ôm hôn qua đi, việc phải đối mặt chính là triệt để thanh tỉnh cùng vĩnh viễn chia lìa.

Bọn họ đều không quên ở giữa vẫn còn một cái mạng của thị trưởng Tô, sẽ không quên Đại Lận chịu bao nhiêu khổ sai trong 3 năm lao tù kia, tất cả những điều đó đều là anh hại cô.

Vì thế sau ba tháng anh tìm được cô, lúc anh nhìn thấy Đại Lận rạng rỡ thanh xuân trong nắng mai, anh thực lòng vui sướng.

Trên người cô gái này tỏa ra một cỗ khí chất cứng cỏi tận xương, tựa như ánh mặt trời sớm mai, chiếu rọi lên thân hình mảnh mai của cô, khiến cho vẻ tươi đẹp của cô càng rạng rỡ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chương 95. (Tiếp)

Editor: June_duahau

Cô đã không còn là Tô Đại Lận ngang ngược như ba năm trước, cũng không phải Tô Đại Lận hèn mọn nhu nhược lúc mới ra tù, mà là một Đại Lận đang phá kén hóa bướm.

Cô đang từng bước từng bước trưởng thành, dần quên đi những chuyện cũ trước kia, nghênh đón tương lai mới tươi sáng hơn.

Mà anh, càng ngày càng thấy không bỏ được cô. Cô lúc này đang ở độ tuổi đẹp nhất của người con gái, khi cô ngoái đầu lại cười, anh nhìn thấy đích thị là tinh thần phấn chấn, bông bột của thiếu nữ mười chín đôi mươi, sức sống tràn trề. Còn anh lại là một kẻ từng trải, mặt mũi lúc nào cũng bất động thanh sắc, là một lão già tâm cơ sâu nặng.

Anh lẳng lặng nhìn cô chăm chú, nhìn dáng vẻ cô học hành nghiêm túc, một bên mặt nghiêng nghiêng đẹp đến mê người, cô đã hoàn toàn thay da đổi thịt, làm cho người ta không thể dời mắt được.

Vẻ đẹp của cô không chỉ ở gương mặt nhỏ nhắn thanh tú, mà là hơi thở chuyên tâm tận mót ra từ bên trong, khiến cho anh nhìn thấy nhất thời tim đập thình thịch.

Anh nhìn cô không dời mắt, chưa bao giờ cảm thấy Tô Đại Lận có lúc lại xinh đẹp động lòng người như bây giờ, đẹp cả tâm hồn.

Hơn nữa cô thích đặt đầu bút trên viền môi, lúc làm bài tập, đôi mày rậm nhú thành một đoàn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ đóng khẽ mở lẩm nhẩm đề bài, âm thanh râm rì như tiếng chim, có thể là cô sợ mình ngủ gà ngủ gật mất.

Anh lẳng lặng đánh giá cô, khoe môi lặng lẽ hiện lên ý cười, chỉ cảm thấy căn phòng nhỏ này rất ấm áp, không muốn dời đi chút nào.

Nhưng 'đứa con trai' anh lúc này lại đang căn cứ ống quần anh, nhắm thẳng xuống dưới giường muốn tha anh ra ngoài.

Tiểu Tuyết Cầu ăn uống no đủ xong, vốn là đang ru rú bên cạnh Đằng Duệ Triết, nhưng giường lại quá nhỏ, thân thể baba nó lại cao lớn, đem chiếm hết cả cái giường của nó, Tiểu Tuyết Cầu liên không vừa ý rồi, nó lắc lắc cái đuôi nhỏ, căn cứ ống quần baba nó hòng kéo xuống, ý bảo baba mau đi xuống.

Đằng Duệ Triết cuối đầu lờ mờ Tiểu Tuyết Cầu một cái, cố ý nâng cánh tay già vờ ném cái gì đó về phía trước, Tiểu Tuyết Cầu lập tức buông ống quần anh ra, 'ngao' một tiếng nhảy xuống giường đi nhặt bóng.

Lúc này Đại Lận đã ôn tập được khá khá, duỗi cái lưng nhức mỏi, khiến cho hai khối mềm mại trước ngực nhô ra, ngáp dài một cái.

"Tuyết Cầu, con nháo cái gì? Đi ngủ." Cô hoàn toàn quên mất Đằng Duệ Triết đang ở đây, sau khi lười nhác duỗi chân tay một hồi xong, liền đứng dậy lấy khăn lông chuẩn bị đi tắm rửa. Tiểu Tuyết Cầu kêu hai tiếng 'ang ang', chạy theo cô đến phòng vệ sinh.

Mẹ chủ nhân, nhiệm vụ của Tiểu Tuyết Cầu thất bại rồi, con không có đem baba chủ nhân sau khi ăn xong tha ra ngoài được, chúng ta hôm nay có khi phải ngủ dưới đất rồi. Huhu~ ~

Sau khi Đại Lận tắm rửa xong trở về phòng, mới nhớ đến trong phòng còn có tên đàn ông kia, ôm quần áo mới thay ra đứng trước cửa phòng.

Tên đàn ông kia phải xử trí thế nào đây? Phòng của cô đã đủ nhỏ, không nhét nổi người đàn ông cao lớn như anh ta. Tiểu Tuyết Cầu, con không hoàn

thành nhiệm vụ mẹ giao cho con sao?!

Oa~ Tiểu Tuyết Cầu tai lớn tai nhỏ rũ xuống, tỏ vẻ nhận lỗi.

Đằng Duệ Triết dời khỏi chiếc giường nhỏ, đôi mắt đen như mực lóe lên, muốn cười mà không cười được nhìn cô đứng bất động trước cửa.

Lúc cô học bài học đến quên mình, mọi sự chú ý đều đặt hết lên bài vở, hoàn toàn quên mất những người xung quanh. Vừa rồi anh định gọi cô, nhưng thấy cô ưỡ ỏi duỗi lưng, sau đó lấy khăn lông đi tắm, không hề để ý đến anh.

Bây giờ bộ dáng cô tóc dài ướt sũng, lông mi cong cong, hai mắt sáng long lanh đứng ở cửa, trông gọi cảm cực kỳ.

“Vào trong ngủ đi, đừng đứng ở cửa mãi.” Anh cất tiếng, âm thanh từ tính mà trầm khàn, ôn nhu nhìn cô.

Đại Lận bước vào phòng, thân mình vừa mới tắm rửa nên mang theo hương thơm sữa tắm, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại như nước, đặc biệt thuần khiết. Cô leo lên trên giường nhỏ, lập tức lấy chăn quấn chặt mình lại, lạnh lùng nhìn anh.

Tiểu tử Tuyết Cầu kia cũng mau chóng chui vào lòng cô, học theo cô dõi theo baba mình, quyết định đứng cùng chị tuyết với mẹ chủ nhân, lắc lắc đuôi nhỏ.

Anh chỉ nhếch miệng cười, cầm lấy chiếc áo bành tô của mình trên ghế khoác vào.

Đại Lận thở phào một tiếng, còn tưởng anh ta sẽ dời đi ngay. Ai ngờ, sau khi anh ta cầm áo khoác lên, liền ngồi bệt xuống cái đệm lót hình hoạt họa, đem áo bành tô đắp lên người, cứ thế dựa vào tường ngủ tiếp.

Đại Lận nằm trên giường đã được anh ủ ấm từ trước, nhieu mảy nhìn anh.

Lát sau, cô gờ tay tắt đèn bàn đi, lật người làm tỏ trong chăn, chỉ chốc lát sau liền ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, cô đột nhiên cảm thấy khó chịu trước ngực, toàn thân nóng như lửa đốt, giống như bị một khối thân thể nặng nề đè xuống.

Cô mơ màng mở mắt, nhìn thấy Đằng Duệ Triết đang đè lên người mình, dùng lồng ngực rộng lớn của anh giam cô ở dưới thân, đôi môi nóng bỏng đang thiêu đốt da thịt trước ngực cô, bàn tay to chậm rãi kéo mở áo ngủ của cô. Động tác của anh lúc nặng lúc nhẹ, lực đạo hôn khiến cho cả người cô run lên.

Cô đầu tiên là lấp bắp kinh hãi, theo động tác của anh mà 'ưm...' một tiếng, hai tay nắm chặt bả vai kiên cố của anh, muốn ngăn anh lại.

Cô không có kêu lên, cũng không vì không khống chế được mà giãy dụa, chỉ có đôi mắt đẹp sáng lấp lánh lạnh lùng nhìn người đàn ông trên người mình.

Anh đến đây, khiến cho chiếc giường nhỏ của cô trở nên ấm áp dễ chịu, nhất là thân mình nam tính nóng bỏng của anh, giống như lửa thiêu đốt, khiến cho hai má cô ửng hồng, thân thể mềm mại không nhịn được mà muốn lại gần hơn để sưởi ấm. Nhưng mà, giờ phút này cô hoàn toàn thanh tỉnh, căn bản không hề muốn đáp lại anh.

Một đêm mưa kia đã sai triệt để rồi, cô không thể luôn mãi phạm cùng một lỗi sai. Cô bây giờ chỉ muốn có một cuộc sống bình yên thực sự, mà không phải dây dưa không dứt với anh, không muốn lại phát sinh thêm bất kì bi kịch gì nữa.

Vì thế, cô lạnh nhạt nằm dưới người anh, mặc kệ anh nhiệt tình như lửa đến mức nào, cô vẫn một bộ lạnh lùng như băng, hai tay gắt gao chống đỡ bờ vai rắn chắc của anh, ánh mắt rét lạnh nhìn chằm chằm đỉnh đầu anh.

Một tay anh ôm sát vòng eo nhỏ của cô, bờ môi mỏng càng dán sát vào da thịt mềm mại của cô, lưu luyến, in dấu.... Anh biết cô đã tỉnh, lực đạo càng tăng thêm.

Thân thể mềm mại của cô lập tức run lên, chỉ cảm thấy từng đợt khoái cảm tê dại cấp tốc truyền đi khắp cơ thể, bên dưới bắp đùi bị vật nóng cứng rắn đè lên, ma sát.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, cuối cùng không nhịn được ngẩng đầu lên, kêu ra tiếng, không muốn anh lại ở trên người cô tạo ra từng đợt khoái cảm, nhưng cô vừa mới ngẩng đầu lên, môi anh liền chụp lên, một ngụm che lại, bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt áo len của anh, lôi kéo, cự tuyệt mọi lười tán công của anh.

Nhưng bất luận cô trốn thế nào, anh đều có thể dễ dàng tấn công cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô, cuốn lấy môi lưỡi dịu ngọt của cô cùng nhau chơi đùa. Sau đó, bàn tay to lớn bắt lấy cánh tay đang lôi kéo của cô, chậm rãi chuyển xuống phía dưới....

Cô ngửa đầu, đã không thể thừa nhận sự cướp đoạt môi lưỡi trong miệng của anh, nức nở kêu lên, chỉ cảm thấy nơi bụng dưới như bị lửa thiêu đốt bùng cháy, trong chăn cũng không ngừng nóng lên, đến mức cô đỏ mặt hỏi.

Cô sợ hãi kêu to lên, không muốn tiếp tục kéo dài như vậy nữa, đôi chân thon dài bên dưới người anh không ngừng giãy dụa, tay phải nắm chặt drap giường, đầu gối liêu mạng hướng người phía trên thúc mạnh một cái, trực tiếp vọt tới nơi riêng tư của anh ta!

Anh lập tức hét lớn một tiếng, cả người run lên, buông tha cái miệng bị hôn đến sưng đỏ của cô ra, đôi mắt đen như mực giăng kín sự khó tin cùng đau

đón.

Anh ngệt ra nhìn cô với vẻ không thể tưởng tượng nổi, thả cô ra trở mình sang một bên, trên trán không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Tô Đại Lân! Một cước này của em có phải muốn khiến cho tôi đoạn tử tuyệt tôn phải không? Là ai dạy cho em dùng chiêu này để đối phó với đàn ông hả?!

Gương mặt tuần tú đau đến tái xanh, trợn mắt nhìn chằm chằm Đại Lân bên cạnh, đáy mắt thâm sâu ánh lên tia tức giận.

Đại Lân lẩn vào tận góc giường, hai chân không ngừng co rút vào trong, không muốn để bị anh bắt cô lại nữa.

Đằng Duệ Triết, anh lấy thân phận gì mà hôn tôi? Tôi không muốn trở thành người của anh, không muốn lại vì anh mà mang theo tiếng xấu trên người nữa.

Tuy rằng số mệnh tôi không khác gì cỏ rác, thân thể giờ bẩn, nhưng trong lòng tôi vẫn chờ đợi một tia hi vọng nhỏ nhoi, chính là, có một ngày tôi sẽ có thể giống như bao cô gái khác, có một người đàn ông yêu tôi thương tôi cần tôi, cho tôi một gia đình.

Mà anh, đuổi theo tới tận đây tìm tôi, là vì cái gì chứ? Chỉ vì một đêm 'hồ mưa gọi gió' này sao?

Muốn tìm phụ nữ, anh đâu có thiếu. Hơn nữa anh còn có Trâu Tiểu Hàm mà, cô ấy có thể vì anh mà làm tất cả mọi thứ, trên giường dưới giường đều sẽ làm cho anh thấy mỹ mãn.

Mà tôi không biết, một khi bọn họ biết đường Đằng đại thiếu gia anh đã tìm đến chỗ này của tôi, thì cuộc sống khó khăn lắm mới bắt đầu lại được của tôi sẽ gặp phải loại sóng gió gì? Tôi chỉ muốn anh nghỉ ngơi xong thì dời đi, không cần phải xuất hiện trước mặt tôi nữa. Dù sao Tiểu Tử cũng đã không còn ở bên tôi, anh cũng đã chọn Trâu Tiểu Hàm, các người không cần phải tranh giành thị uy gì với nhau nữa.

Đằng Duệ Triết nhìn thấy tia bi thương cùng kháng cự trong ánh mắt cô, ổn định lại nhịp thở, chậm rãi đứng dậy, nhặt lấy áo bành tô dưới đất lên, xoay người đi ra cửa.

Anh nhẹ nhàng khép cửa lại, né tránh bác gái nửa đêm thức giấc đi vệ sinh, lặng yên xuống lầu.

Anh một mình bước đi trên hành lang lạnh lẽo, bóng lưng cao lớn dần biến mất trong đêm tối, Đại Lân ở trên giường khó khăn đi vào giấc ngủ, làm tổ trong chăn.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Chương 96. Tức giận vì bị hôn

Rạng sáng ngày thứ hai, Đại Lân mang theo đôi mắt gấu mèo đi thi, vừa mới ra đến cửa nhà trọ liền gặp phải Cổ Tuấn, không thềm để ý đến cậu ta, cô trực tiếp bước qua coi như không nhìn thấy.

Cổ Tuấn vẫn lơ đãng sau đuôi cô, giống như 'tùy tùng' của nữ vương, trên tay cậu ta còn cầm bữa sáng nóng hổi, lái nhai mời Đại Lân ăn. Đúng lúc này phía sau cậu ta lại xuất hiện một đám 'anh em chiến hữu' tầm 17, 18 tuổi cũng đang đuổi theo cậu ta kêu 'Lão đại, lão đại'.

Đại Lân nhìn một màn 'thể trận' ấy hoảng sợ không thôi, vội vàng ôm chặt lấy túi sách bay nhanh về phía trường thi.

Sau khi vào phòng thi, cô ngồi ở hàng thứ nhất, Cổ Tuấn ngồi ở hàng cuối cùng, khoảng cách này thật có chút xa. Nhưng tên Cổ Tuấn kia thế nhưng lại đuổi thí sinh ngồi bên cạnh cô đi, rồi tự mình ngồi thế vào vị trí đó, miệng không ngừng gọi 'Darling.'

Vì thế, toàn bộ thí sinh đi thi trong trường đều đồng loạt quay lại nhìn về phía hai người bọn họ.

Đại Lân không thể nhịn được nữa, hạ quyết tâm, cuối cùng nhìn Cổ Tuấn lạnh nhạt nói: "Cổ đại thiếu gia, giữa chúng ta có quan hệ gì sao? Vì sao tôi phải ăn bữa sáng cậu mua! Vị trí của cậu ở dưới kia, trở về, đừng có đi theo tôi nữa!" Cô nổi giận đùng đùng chỉ vào một loạt vị trí bên dưới kia.

"Thế bữa sáng này tôi phải làm sao?" Cổ Tuấn nâng bữa sáng trong tay lên, ủy khuất nói. Bữa sáng này là cậu ta tự mình đích thân làm ở nhà, dùng hộp giữ ấm để đựng cố ý mang đến cho cô. Cậu muốn chăm Đại Lân trắng trẻo mập mạp hơn.

"Tự mình ăn!" Đại Lân quát một tiếng, cúi đầu không muốn để ý đến cậu ta nữa, chuẩn bị đồ dùng học tập cho bài kiểm tra.

"Ồ." Cổ Tuấn ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi của mình.

Đám bạn thi cùng phòng nhìn cậu ta chỉ trỏ, cười trộm không thôi, cậu ta liền trừng mắt liếc mọi người một cái hòng cảnh cáo cấm được cười, bằng không tôi sẽ cho anh em xử đẹp các người!

Vì thế đám người kia không dám cười nữa, cúi đầu ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Cổ Ngao đứng ngoài cửa thu hết một màn này vào đáy mắt, hai hàng lông mày nhíu chặt, vừa lo lắng vừa bất đắc dĩ nhìn em trai mình.

Suốt cả ngày hôm qua anh đã lên lớp cho nó một khóa giáo dục toàn diện, nói đến đâu cả miệng, nhưng tên tiểu tử thối kia càng ngày càng phản nghịch, sáng sớm đã thức dậy làm bữa sáng tình yêu của mình, vô cùng cao hứng chạy đến trường học muốn giao cho cô bạn gái nhỏ, hoàn toàn coi lời của anh như gió thoảng bên tai.

Bây giờ thì hay rồi, bị bạn gái nhỏ thẳng thừng cự tuyệt, thật mất mặt!

Anh bất đắc dĩ liếc mắt nhìn em trai mình một cái, ánh mắt lại dời đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Lận, tinh tế đánh giá một phen, muốn nhìn xem cô gái nhỏ này đến cùng là có điểm nào có thể hấp dẫn được đàn ông trưởng thành lại có thể mê hoặc được đám thanh niên trẻ.

Chỉ thấy cô gái đó có làn da trắng nõn, mái tóc dài được cột thành đuôi ngựa rất gọn gàng, để lộ ra cái trán tròn bóng cùng gương mặt chỉ lớn cỡ bàn tay, đôi môi trái tim tươi tắn căng mọng, lúc nhìn nghiêng, đôi môi hơi chu ra, vừa gọi cảm lại đáng yêu.

Cô ngồi ngay ngắn trước bàn học, chuẩn bị làm bài kiểm tra, ngực lớn eo nhỏ, đôi chân dài khép lại song song nhau tuy được bao bọc trong chiếc quần Jean nhưng vẫn có thể thấy được những đường cong quyến rũ mê người của cô gái nhỏ.

Nhìn một cách tổng thể, mềm mại phấn nộn, đầm đằm thướt tha, xinh đẹp động lòng người, so với đám con gái cùng lứa tuổi thì vô cùng nổi bật, nhưng so với những phụ nữ đã trưởng thành thì mất đi một phần thành thực, ít đi vài phần phong tình vạn chủng.

Có lẽ là còn quá trẻ, lại còn cột tóc đuôi ngựa nên thoát nhìn có vẻ thanh lệ động lòng người.

Anh bình tĩnh nhìn thoáng qua một chút, không có cảm giác gì lớn, liền dời tầm mắt đi.

“Để cho tiểu tử này dựa vào khả năng thực sự của mình tham dự kì thi, không cho nó tự tung tự tác!” Anh nhìn giáo viên phụ đạo dẫn dò, sau đó ánh mắt lại liếc nhìn về phía Cổ Tuấn đang gục đầu xuống bàn một lần nữa, “Ngày hôm qua đưa nó về nhà, tôi đã tịch thu toàn bộ công cụ mà nó có thể gian lận trong kì thi rồi, quyết không để tiểu tử này lấy thành tích giả để qua mắt tôi! Thầy giáo, việc thành tích của nó có nằm lọt đáy hay không không quan trọng, mấu chốt là phải quản chế được nó!”

“Trường học nhất định sẽ tận lực.”

Trong phòng thi, Cổ Tuấn không xem ai ra gì liếc mắt nhìn ông anh nhà mình ngoài cửa một cái, tay phải xoay bút liên tục, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng lưng nhỏ gầy của Đại Lận đầy ái mộ.

Trong trường học này, không ai có thể quản trị được cậu, càng quản cậu sẽ càng phá, chỉ có người quan gái cậu để tâm mới có thể quản trị được cậu, Đại Lận bảo cậu đi hướng Đông, cậu tuyệt không dám đi hướng Tây. Đại Lận bảo cậu ăn cơm, cậu tuyệt không dám ăn bánh bao....

Cậu ta hừ một tiếng, nửa ngồi dậy nhìn giám thị đang phát bài thi xuống.

Mẹ kiếp, liu nha liu nhieu toàn là tiếng anh, anh cậu không cho cậu mượn người thi hộ, không cho gian lận, thế thì làm sao mà trả lời!

Cậu ta ngáp dài một cái, môi hồng răng trắng gương mặt tuấn tú lắc lắc một cái, đặt bút xuống bài thi khoanh khoanh, khoanh một lượt, toàn bộ khoanh A, phần viết một đoạn văn cậu ta vẽ lên đó một con rùa to, xong xuôi đầu đó đứng dậy nộp bài thi.

“Bạn học, trong 15 phút đầu làm bài thi không thể nộp bài ra ngoài! Hơn nữa cậu còn chưa viết tên mình vào bài thi và tên lớp!” Giờ phút này toàn bộ trường thi đều đang trong thời gian kiểm tra, vô cùng yên tĩnh, thời điểm cậu ta đẩy ghế đứng dậy phát ra tiếng động rất lớn, khiến cho thầy cô và học sinh vô cùng khó chịu, “Bạn học xin mời trở về chỗ ngồi!”

Bước chân cậu ta khẽ dừng lại một chút, tùm tùm cười nhìn Đại Lận đang cố gắng ngồi nghe, chột nghĩ, bộ dạng nữ thần ngồi học nghiêm túc thật đẹp a, liếc mắt một cái liền khiến trái tim cậu đập 'bùm bùm', sau đó khuôn mặt tuấn tú quay lại nhìn thầy giám thị lạnh nhạt nói: “Tên đương nhiên là nhờ thầy hiền giúp tôi rồi, nếu không cần mấy thầy ở đây làm cái gì! Tôi tên Cổ Tuấn, Cổ trong Cổ đại, Tuấn trong anh tuấn. Hoặc cũng có thể điền tên tiếng anh của tôi là Abel. Cứ thế đi.”

Sau đó gầy qua gầy lại kiểu tóc mới của mình p'hong lưu phóng khoáng' dời đi, ngông nghênh khoác túi sách trên vai, đầu cũng không ngoảnh lại 'tiểu sái' rời khỏi phòng thi.

“....” Phía sau, thầy giám thị tức đến giờ chân.

Ngoài cửa, Cổ Ngao vẫn chưa rời đi, mặt mày xanh mét nhìn thẳng em nhà mình: “Nếu bài thi tiếng anh này mà không đạt chuẩn, anh sẽ lập tức ném mày sang Mỹ! Bốn năm đại học, hai năm nghiền cứu sinh, sáu năm sau mày liền cút trở lại đây cho anh!”

Trong nước đã không còn trường học nào dám nhận tên tiểu tử đáng chết này nữa, chỉ có ra nước ngoài, rời khỏi nơi này.

“Nếu anh đưa em đi Mỹ, em sẽ không bao giờ trở về nữa!” Cổ Tuấn lười nhác nâng mí mắt. Hừ, ở Trung Quốc cậu đã chuyển trường lần thứ 108 rồi, anh còn quản được sao, nhưng nếu đi Mỹ, sợi dây trói buộc này sẽ bị chặt đứt, đến lúc đó cậu muốn bay đi đâu thì đi!”

“Lời này là chính miệng mày nói! Ngày mai lập tức chuẩn bị hành lý cho tốt, cút đi Mỹ, anh sẽ liên hệ trường học cho mày!” Cổ Ngao tức đến nổi gân xanh, bản tính thành thực trầm ổn của anh mỗi khi gặp thằng em này đều sụp đổ ầm ầm, trong lúc giận dữ: “Chỉ có điều, sinh hoạt phí của mày đừng có mơ tưởng anh và chị mày rả ra một phần, bản thân mày tự đi kiếm việc mà nuôi sống bản thân! Số tiền ba mẹ để lại cho mày, trước khi mày kết hôn, anh tuyệt đối không cho phép mày đụng vào một cọng lông!”

Tên hỗn tiểu tử này, tìm người thi hộ bị anh bắt tai trận, còn cố ý trước mặt anh nộp bài thi đầu tiên! Nếu kết quả thi mà Ze-ro, anh sẽ cho chị Torn nhà mày về 'hầu hạ' tận nơi!

Ngày mai? Còn đóng băng tiền của cậu? Cổ Tuấn nghe vậy, cuối cùng cũng tỉnh táo mà mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía Đại Lận trong phòng thi.

Nếu cậu đi Mỹ, Đại Lận phải làm sao bây giờ? Chẳng phải sẽ không được nhìn thấy Darling nữa sao? A, cái này không thể được! Cậu còn muốn làm bữa sáng tình yêu của mình để nuôi Đại Lận trắng trẻo mập mạp, muốn cô giống tiểu bạch thỏ, còn có con chó nhỏ màu trắng của cô ấy nữa, nhất định phải khiến cho Tiểu Bạch Cầu đó nghe lời cậu mà không phải nhìn thấy cậu là cần!

“Muốn em không thi rớt cũng được.” Cậu méo mó miệng, vung túi sách lên, lui một bước nhìn ông anh nhà mình, “Chỉ cần anh thuyết phục được Đại Lận giúp em học bỏ túc, em nhất định sẽ nghiêm túc nghe giảng, kết thúc mỗi môn học đều sẽ đạt 9/10!”

“Không được!” Cổ Ngao không chút nghĩ ngợi quả quyết cự tuyệt! Trừ bỏ không cho thằng em mình gây sự thêm, anh càng không muốn để nó yêu sớm! Mới 18 tuổi biết thế nào là yêu? Giống như hiện tại, gây ra chuyện còn không phải đến phiên anh đi thu dọn cục diện rồi rắm!

“Vậy em lựa chọn đi Mỹ.” Cổ Tuấn hân cổ lên, “Dù sao trong cái nhà này, anh với chị không có ai thương em, em đến Mỹ sẽ đi đua xe, kết giao với đám bạn bè bên Mỹ....”

“Thằng chết giẫm!” Cổ Ngao đẹp trai tuấn tú bị em trai mình chọc cho nghiêng răng mắng một tiếng!

Đại Lận ngồi trong phòng thi, trạng thái tinh thần luôn không được tốt, chỉ có thể miễn cưỡng chống cự.

Cô không dám lơ lửng dù chỉ một giây, hoàn toàn nhập tâm vào bài làm, làm xong liền kiểm tra lại, kiểm tra rồi kiểm tra. Bài thi tiếng anh này khẳng định là không làm được tốt như mấy môn trước, không hoàn toàn phát huy được hết khả năng, kết quả chỉ có thể ở tầm giữa giữa một chút.

Sau khi nộp bài thi, cô ngồi một mình trong phòng thi một lát, cả thể xác cùng tinh thần đều mệt mỏi.

Tối hôm qua, sau khi Đàng Duệ Triết trèo lên giường ép buộc cô một phen, cô không cách nào ngủ lại được nữa, trong lòng rối rắm, không biết là tư vị gì.

Trước mắt cô và anh ta không có quan hệ gì, giống như hai người lạ, nhưng nếu vượt qua vòng tuyến thân thể kia, cô và anh ta lại dính dáng đến nhau rồi. Mà một khi có dính líu, những tai ương của cô sẽ không ngừng đánh tới, bỏ tù, nhà tan, không thể gả cho người khác, có lỗi với Tiểu Tử, thậm chí là mất đi cơ hội quý giá có thể học ở trường này.

Cô không muốn như thế, không muốn lại hèn mọn dưới con mắt người khác, càng không muốn trở thành đích đến cho những chỉ trích của bọn họ.

Cuộc sống hiện nay của cô rất tốt, chỉ muốn cứ như vậy trôi qua.

“Tô tiểu thư.” Một người đàn ông cả người tây trang khôi ngô tuấn tú đi tới gần cô, thân thể cao lớn, chỉ ít cũng phải mét tám mấy, ánh mắt lại rét lạnh, môi mỏng kiêu ngạo, bộ dáng liêu lĩnh rất mê người.

Anh ta đứng lại trước mặt cô, lễ phép nhìn cô: “Tôi là Cổ Ngao, anh trai của Cổ Tuấn, muốn mời Tô tiểu thư đến làm gia sư tại nhà cho Cổ Tuấn giúp nó bỏ túc kiến thức, tiền lương sẽ trả đúng hạn.”

Anh ta nhìn Đại Lận từ trên xuống dưới, nhìn chính diện thể này mới phát hiện ra, diện mạo cô bé này hoàn mỹ đến mức tận cùng, đôi mắt đen sáng, đẹp trong veo, mũi dọc khéo léo, khuôn miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, mềm mại phấn nộn, bờ vai như được gọt thành, nhỏ nhắn, thoát nhìn mềm mại vô cùng.

Cô quả thực đang trong độ tuổi thanh xuân, nhưng trong đôi con ngươi mỹ lệ chợt hiện lên vài nét u buồn tang thương không hợp với tuổi này.

So với cô gái này, Cổ Tuấn 18 tuổi đúng thật chỉ là một tên tiểu tử to đầu, ngây ngô xúc động, không biết vui buồn là gì.

Anh ta nhìn một hồi, đột nhiên nhớ tới lần trước ở Lan Hội Sở, Tiểu Tử ôm cô bé này trong ngực vô cùng sùng nịch. Lần trước cô ấy mặc đồng phục của nhân viên phục vụ nên anh không chú ý tới, chỉ nhớ Tiểu Tử ôm một 'thiếu nữ' non nớt như bé gái, hơn nữa còn chuẩn bị kết hôn.

Anh ta với Tiểu đại thiếu gia không có giao tình gì, lần trước sau khi kết thúc tiệc mừng ở Hồng Vũ, anh ta đến Lan Hội Sở, Tiểu địa thiếu cũng đến, cho nên bọn họ cùng đến uống cốc trà.

Giờ đây, vì muốn khiến cho Cổ Tuấn không gây chuyện nữa, anh quyết định trước tiên đi mời cô gái nhỏ này tạm thời chế trụ tiểu tử kia, kiềm hãm con ngựa non này lại, để hai tiểu gia hòa giúp nhau học tập. Chỉ có điều anh phải thương lượng với Tô Đại Lận một chút, chỉ mời cô phụ trách bổ túc cho Cổ Tuấn, dạy kèm, không nói chuyện yêu sớm, cũng coi như là giúp cho nó.

Anh ta sẽ đứng một bên quan sát, không để cho tiểu tử kia có tâm tư không đứng đắn.

“Tôi không có thời gian làm gia sư.” Đại Lận ngẩng đầu nhìn người đàn ông tuấn tú hơi quen mắt phía trước, nhẹ nhàng cự tuyệt: “Hiện tại tôi đã có việc làm thêm, không có thời gian làm việc khác.”

Cô thu thập xong đồ dùng học tập, định chuẩn bị dời đi.

“Tô tiểu thư có thể cân nhắc lại một chút.” Cổ Ngao kêu cô dừng bước, chìa tay đưa cho cô một tấm danh thiếp làm phượng tiện liên lạc cùng một phần hiệp nghị đơn giản, “Đây là phượng thức liên lạc của tôi cùng hợp đồng dạy thêm, mỗi buổi một giờ, tiền thù lao chính là 100 đồng, ngoài ra nếu Cổ Tuấn đạt thành tích cao còn có thưởng thêm. Tô tiểu thư, cô hãy nhìn qua hợp đồng một chút, sau đó gọi lại cho tôi, bây giờ cũng chưa vội.”

Anh ta đặt đồ lên trên bàn sau đó xoay người rời đi.

Đại Lận không thể không cảm vẻ, bỏ những thứ Cổ Ngao để lại vào trong túi, ở lại phòng thi chờ đến lượt thi tiếp theo.

Trên giảng đường, cô nằm sấp trên bàn ngủ, nửa tỉnh nửa mê, cô cảm giác đám bạn học bên cạnh lần lượt rời đi ăn cơm trưa, trong phòng học trống trơn. Nhưng cô thực sự rất mệt, không mở nổi mắt, chỉ muốn ngủ một giấc thật tốt.

Cô cứ nằm sấp như vậy mà ngủ, viền mắt hiện lên quầng thâm lớn, mái tóc được cột thành đuôi ngựa áp vào má.

Có người vững bước đi tới, dùng đầu ngón tay chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đau lòng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Chương 96. (Tiếp)

Edit: June_duahau

Anh ngồi bên cạnh cô, cầm lấy bàn tay nhỏ còn đang nắm cây bút của cô, bỏ bút xuống vào trong túi, lật giờ cuốn vở ghi chép của cô ra xem. Cô gái nhỏ viết chữ rất đẹp, nét chữ thanh thanh, ngay ngắn chỉnh tề, nét chữ cũng hết như nét người cô vậy, vô cùng đẹp mắt.

Anh nhìn xem một hồi, sau đó khép lại, nhìn chăm chú vào gương mặt nhỏ nhắn đang ngủ say đến phun bọt của cô. (^^ ý tác giả là ngủ đến chảy nước miếng ấy)

Gương mặt trắng nõn không tỳ vết, xinh đẹp tuyệt trần, cặp lông mi khép lại tạo thành hai đường bóng râm rõ ràng, chứng tỏ cô đã mấy hôm không có ngủ đủ giấc rồi.

Trong mắt anh thoáng hiện lên tia sáng nhu hòa, nghiêng người qua, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang chu ra của cô.

Cái miệng nhỏ nhắn này thực sự là mê người, no đủ, mềm mại, khiến anh mỗi lần chạm vào là không muốn buông ra, càng hôn càng sâu, nếm tất cả hương vị tươi ngọt non mềm của cô.

Tuổi cô còn nhỏ, trên người luôn quanh quẩn một cỗ hơi thở hồn nhiên tươi đẹp, thơm ngọt non mềm, không chứa một phần hương vị son phấn nào, tất cả đều tươi mát mê người. Một khi anh dính vào đôi môi căng mọng no đủ này, thân mình thực cốt này, thực là không muốn buông tha một chút nào, chỉ nghĩ muốn tiếp tục thăm dò, đem cô một ngụm nuốt vào bụng, hung hăng giãy vò.

Nhưng mà, tới hôm qua cô ngoan độc đá anh một cước kia, khiến anh bây giờ nghĩ lại còn thấy đau! Một cước đó thực vô tình, khiến anh thiếu chút nữa đã đoạn tử tuyệt tôn!

Nghĩ đến đây, anh liền ôm lấy cô từ trên bàn học lên, định mang cô đi ăn gì đó, sau phải kiểm tra lại vết phồng trên đùi cô nữa.

Đúng lúc này, Cổ Tuấn lại mang com từ bên ngoài xông vào, ngó nghiêng tìm Đại Lận, bỗng nhiên thấy Đằng Duệ Triết đang ôm Đại Lận đang ngủ ra ngoài, đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó lờ gợn ghe tuông 'roạt' một tiếng thối lên tận óc, cậu ta nổi giận dùng ngón chỉ vào Đằng Duệ Triết nói: “Mẹ nó, buông cô ấy xuống cho Bản thiếu gia!”

Đằng Duệ Triết nhìn thấy lại là tên Tiểu tử này, mày kiêu phát lạnh, không thèm để ý đến cậu ta, trực tiếp đi ra ngoài.

Cổ Tuấn gặp phải 'lão già' anh tuấn bất phàm này không chịu buông Đại Lận xuống, buông hộp com trong tay ra, đuổi tới trước mặt Đằng Duệ Triết,

vung tay áo: “Tôi bảo anh, đặt! cô! ấy! xuống!”

“Cậu là gì của cô ấy?” Đàng Duệ Triết lạnh nhạt hỏi.

“Bản thiếu gia là bản trai của cô ấy!” Cổ Tuấn phun ra một câu như vậy, chỉ ngón tay vào mặt Duệ Triết: “Cô ấy biết anh sao? Còn anh là gì của cô ấy, lại dám ban ngày ban mặt ôm ôm ấp ấp cô ấy, mẹ nó! Mau thả cô ấy ra, bằng không tôi gọi anh em của mình đến 'chăm sóc' anh đấy!”

Đàng Duệ Triết nghe được câu nói cuối cùng kia, ánh mắt rét lạnh quét qua, rất có hứng thú mà nhìn tên tiểu tử này: “Cậu có bao nhiêu anh em? Tôi chờ các người tới đánh, đánh không nổi thì lập tức tự giác quỳ gối đợi giáo vụ đến xử lý đi!”

Lúc này đây anh không hề có một chút tức giận nào, chỉ cảm thấy tiểu tử to đầu này thật dễ kích động, rất có lực sát thương, nhưng lúc cần thiết cũng nên áp chế đáng vẻ lưu manh trên người tên nhóc này lại, khiến cho cậu ta biết bản thân vẫn chỉ là một tiểu tử chưa dứt sữa!

Đại Lận đang ngủ thì bị bọn họ ầm ỹ một trận làm tỉnh lại, đôi mắt nhấp nhem mơ màng mở to, nhất thời không rõ tình hình trước mắt mình.

Cô còn chưa tỉnh táo hẳn, đôi mắt trắng đen rõ ràng đầu tiên là hiện ra gương mặt của Cổ Tuấn, ngoảnh đầu lại thì thấy Duệ Triết đang ôm mình, bảo anh ta để cô xuống.

Đàng Duệ Triết vừa đặt cô xuống, cô liền không để ý đến bất luận kẻ nào, hai chân loạng choạng đi ra cửa.

“Darling!” Cổ Tuấn vội vàng đuổi theo cô, lo lắng lôi kéo cô hỏi: “Cậu biết lão già đó sao? Hắn nhìn giống như là chú của cậu vậy, còn muốn vụng trộm ôm cậu rồi khỏi đây! Darling, theo tôi đi, tôi sẽ bảo vệ cậu, sau đó bảo đảm anh em đến chém chết hắn!”

Lão già???

Gương mặt tuần tú của Đàng Duệ Triết lập tức khoát lên một tầng băng hỏa.

Đại Lận liền dừng bước, vỗ trán nhìn Cổ Tuấn liếc mắt một cái, hất tay cậu ta ra: “Cậu không cần lo cho chuyện của tôi, làm việc của mình đi! Đừng đi theo tôi nữa!”

“Cậu gặp phải lão sắc lang, tôi không mặc kệ được!” Cổ Tuấn buông tay cô ra, ánh mắt khiêu khích nhìn chằm chằm Đàng Duệ Triết, quyết định bảo vệ Darling của cậu: “Anh cứ chờ đó cho tôi, tôi sẽ gọi đám anh em đến đánh cho anh kêu cha gọi mẹ, để xem anh còn dám động tới một sợi lông của Darling nữa không!”

Đàng Duệ Triết nhếch miệng cười, lạnh lùng nhìn tên tiểu tử huyết khí sôi trào trước mặt.

Thằng nhóc, tôi đây còn ngại cậu quá non!

Đại Lận không muốn để ý đến bọn họ, trực tiếp vào phòng toilet nữ rửa mặt. Ngẩng đầu nhìn mình trong gương, thấy mắt mình từ lúc nào đã biến thành đôi mắt Gấu mèo to đùng, túi mắt sưng húp, khuôn mặt thì phù thũng.

Cô vốc nước lạnh tạt lên mặt, đứng trong toilet ngậy ngốc một hồi, vừa ra ngoài liền nhìn thấy hành lang trống rỗng, bên này Cổ Tuấn cùng một đám bốn năm cái tiểu đại ca đang chật vật quỳ rạp dưới đất, mặt bị đánh sưng lên, mắng to một tiếng, từ trên mặt đất đứng dậy lại vẩy đánh Đàng Duệ Triết.

Đàng Duệ Triết lại tung một cước quét bay đám bọn họ, ngay cả góc áo cũng không hề bị bọn họ chạm vào một phần, một cước sắc bén khiến cho mấy thằng nhóc kia ngã ngửa trên đất gào khóc, tao nhả phật phật tá áo, đi đến trước mặt bọn họ: “Các cậu đã thua! Từ này về sau, không được đến gần Tổ Đại Lận nữa bước!”

Bị đánh bại, Cổ Tuấn từ trên đất đứng lên, gót chân quơ quơ, không phục chỉ tay vào mũi Đàng Duệ Triết nói: “Mẹ nó, thân thủ của anh rõ ràng đã được luyện qua, mấy anh em tôi đương nhiên không đánh lại được! Có bản lĩnh anh cùng đầu bóng với chúng tôi, ngày mai ở sân thi đấu thứ 3 trường học, chúng ta sẽ đấu bóng rổ! Bản thiếu gia sẽ khiến cho anh không chịu nổi!”

Đàng Duệ Triết nghe tên nhóc còn hỏi miệng sửa buong lời cuồng vọng, đôi mắt lạnh khế nhử lại, ngoài cười nhưng trong không cười cúi đầu nhìn cậu ta: “Đánh cược chịu thua mới là đàn ông! Bây giờ, có phải cậu nên đi chịu phạt quỳ hay không? Hay là để tôi tự mình áp giải cậu qua?”

“Mẹ nó, ông cứ chờ đó cho tôi, bản thiếu gia sẽ tìm cơ hội báo thù!” Cổ Tuấn xoa xoa một bên má trái bị trúng một quyền, giận dưng dưng, trừng mắt liếc Đàng Duệ Triết một cái, cùng dẫn theo đám 'bình hùng bại tướng' của mình hùng hùng hổ hổ đi đến dưới lầu giáo vụ.

Mà lúc này, Đại Lận đã đi khá xa, đang đứng trước cửa trường học mua mấy đồng một phần com hộp.

Trên người vẫn mang theo thuốc nên cô liền mua một chai nước, ngồi dưới đám cây trong trường học, từ từ ăn com. Cổ Tuấn có muốn đánh nhau với Đàng Duệ Triết hay không không liên quan đến cô. Giữa cô và người đàn ông tức trí đa mưu kia hay nam sinh trẻ tuổi nhiệt huyết sôi trào kia, không hề may mắn có một chút quan hệ nào, muốn đánh nhau là chuyện của bọn họ, đừng nhắc tới cô.

Cô vừa ăn com vừa nhìn qua bản hợp đồng cầm lúc sáng, nhớ người đàn ông kia tên là Cổ Ngao.

Cổ Ngao tuần tú trầm ổn, sự nghiệp thành công, mỗi hành động giơ tay nhấc chân đều mang phong thái của người đàn ông thành thực, sao lại có một người em trai phản nghịch như Cổ Tuấn vậy chứ?

Trên hợp đồng có nói, bởi vì trước mắt Cổ Tuấn chỉ nghe mỗi lời Tô Đại Lân nói, cho nên Cổ Ngao cùng cô thương lượng, mời cô phụ đạo giúp Cổ Tuấn học hành, anh ta có thể ứng trước cho cô học phí kỳ này. Chỉ cần Cổ Tuấn đi vào quỹ đạo, không tiếp tục trốn học đi gây chuyện nữa, hợp đồng giữa bọn họ liền kết thúc. Trong quá trình này, Cổ Ngao sẽ ở một bên giám sát Cổ Tuấn, không để tiểu tử này quấy rầy đến cô, ngăn chặn phát sinh chuyện yêu đương trẻ con..

Trong hợp đồng cũng nói rõ, Cổ Tuấn vốn từ nhỏ đã phản nghịch, đây đã là lần chuyển trường thứ 108 của cậu ta, trong nước khẳng định không một ngôi trường nào dám thu giữ cậu ta nữa, nếu lại bị khai trừ, chỉ còn nước ra nước ngoài, rồi xa thành phố Cẩm Thành.

Cổ Ngao không hy vọng để em trai đi xa nhà, một mặt cũng không hy vọng người một nhà bị chia tách, chia lìa trong - ngoài nước, mặt khác không muốn buông lời quăn thúc đối với em trai mình, khiến nó học phải cái xấu.

Anh ta xem như cầu xin Tô tiểu thư giúp mình việc này, bởi vì anh nhìn ra được, Tô tiểu thư không hề có ý kết giao với Cổ Tuấn, cũng không muốn dây dưa với Cổ Tuấn thêm nữa. Cho nên sau khi hợp đồng được thành lập, anh với tư cách là anh trai Cổ Tuấn cũng sẽ tham gia vào, cùng cô phụ đạo cho Cổ Tuấn, để tiểu tử kia dần dần nhận ra, đó không phải là yêu.

Đại Lân lật xem thỏa thuận hợp đồng một hồi, nhìn thấy mấy chữ 'Cổ Tuấn từng học ở Đại học Cẩm Thành', thì dừng ăn cơm, nhớ tới bản thân mình.

Những gì mà Cổ Tuấn đang làm cũng giống hệt như cô ba năm trước, cũng vì muốn để cho người thân chú ý đến mình mà không ngừng gây chuyện, bị đại học Cẩm Thành khai trừ, vì theo đuổi một người đàn ông không bao giờ có thể với tới mà cả ngày chạy theo phía sau anh ta.

Vì thế ngày hôm nay Đằng Duệ Triết lại đứng ở vị trí của cô năm đó, đột nhiên cô sáng tỏ, bị gười ta theo đuổi, bị người ta quán lấy cũng là một chuyện bất đắc dĩ.

Lúc cô không muốn nghĩ đến chuyện yêu đương, lại có một chàng thiếu niên ngây ngô không ngại phiền dây dưa truy đuổi, cậu ta không hề nhìn sắc mặt của cô, cũng không để ý đến cảm nhận của cô, chỉ một đầu nóng lòng đuổi theo. Cứ theo đuổi như vậy, sẽ đến lúc người không chiếm được mà còn làm chính bản thân mình bị thương.

Nếu cậu ta vì cô mà bị ngôi trường cuối cùng này khai trừ, vậy sau này cậu ta sẽ sống thế nào đây?

Sẽ giống như cô, vì tuổi trẻ nông nổi bông bột mà hối hận cả đời sao? Sẽ vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được sao?

Cổ Tuấn vừa mới vì cô mà đánh nhau với Đằng Duệ Triết, cậu ta là ghé con không sợ hổ, định liều mạng với Đằng Duệ Triết sao? Đằng Duệ Triết chỉ cần khẽ quét chân còn chưa dùng đến bản lĩnh thực sự của mình đã khiến cho bọn họ nằm rạp xuống đất, mà Cổ Tuấn lại là một đứa trẻ dễ kích động, chỉ sợ cậu ta bướng bỉnh lên, mười đầu trâu cũng không kéo lại được.

Cô không muốn dính dáng đến chuyện yêu đương, cũng không muốn Cổ Tuấn lại quán lấy cô nữa, làm sao bây giờ?

Cô đem bản thỏa thuận hợp đồng cất vào trong túi, lại lấy ra tấm danh thiếp mà Cổ Ngao đưa cho cô, đem số trên đó lưu vào trong điện thoại, xếp nó vào phạm vi cân nhắc.

Giải quyết xong đám Cổ Tuấn và băng đảng của cậu ta, Đằng Duệ Triết liền đi về phía cô, nhìn cô có vẻ đăm chiêu, hưởng thụ thời gian nghỉ trưa yên tĩnh này.

Bây giờ đang là giờ nghỉ trưa, sân trường rộng lớn như vậy nhưng lại không có lấy một bóng dáng học sinh nào, dấu chân lại càng thưa thớt, cho nên anh cũng không kiêng kị sẽ bị người ta nhận ra. Chuyện anh cảm thấy tương đối có hứng thú lúc này chính là, Tô Đại Lân cùng tên tiểu tử kia rốt cuộc là có quan hệ gì!

Tuy rằng anh cảm thấy, bản thân so với Đại Lân đúng là có chút lớn tuổi, nhưng tiểu tử kia thì sao, chẳng phải cũng chỉ là một đứa trẻ chưa dứt sữa thôi ư!

“Chúng ta ra ngoài ăn chút gì đi.” Anh nhìn chằm chằm cái hộp đựng cơm của cô, nhử mày. Một ít khoai tây, vài miếng đậu phụ khô, thế này lấy đâu ra dinh dưỡng!

“Tôi ăn no rồi.” Đại Lân không muốn đi ra ngoài, thu dọn hộp đựng cơm xong liền ném vào thùng rác, trốn tránh anh.

“Nhưng anh đói bụng!” Anh cất cao giọng nói, âm thanh từ tính mà uy nghiêm, mày kiếm nhử chặt, tuy thế nhưng bộ dạng anh lúc này, nhất là ở trước mặt Đại Lân, có chút giống như đang làm nũng. Ngày thường, chỉ cần Đại Lân không nghe lời, anh liền trực tiếp tóm cô ném lên xa, đầu tiên là một nụ hôn nồng nhiệt triển miên, hung hăng áp cô trên ghế lái mà trừng phạt cô một phen, rồi mới đi ăn cơm, nhưng sau khi nếm qua ngon ngọt tối hôm qua, anh muốn Đại Lân phải ngoan ngoãn đi mua cơm đến cho anh.

Mặc kệ cô mua cái gì, anh đều ăn hết. Mì nước gì, cơm hộp gì, cái gì cũng được hết.

Đại Lân quay đầu, đôi mắt đẹp sáng long lanh, đôi mày khẽ chau lại: “Bên ngoài cửa rất nhiều quán ăn nhà hàng, anh có thể tự mình đi ăn!” Tối hôm qua đi mua đồ ăn cho anh ta là muốn anh ta mau chóng đi nhanh một chút, kết quả anh ta ăn xong còn không chịu đi, cuối cùng còn xâm phạm cô. Cho nên, lần sau cô tuyệt đối không bao giờ lại đi mua cơm cho anh ta!

Anh ta cũng đâu phải không có vợ, Trâu Tiểu Hàm tài mạo song toàn, tài nấu nướng hạng nhất, tuyệt đối có thể thu phục được dạ dày của anh ta cũng

như nửa thân dưới, không cần phải tự mình chạy ra ngoài giải quyết như thế này.

“A, cái miệng nhỏ nhắn này sao có thể nói ra những lời khiến người ta chán ghét như thế hả!” Anh ta dương môi cười, khuôn mặt tuần mỹ đột nhiên trở nên không đành lòng, một phen ôm lấy cái eo nhỏ của cô đồng thời che kín luôn cái miệng đang hé mở kia. Khuôn miệng kêu gọi tươi ngọt mê người như vậy, nhưng lời nói ra thực khiến anh khó chịu.

Có nhất thiết phải trốn anh như vậy không? Ăn một bữa cơm là muốn cô ăn nhiều thêm một chút, sau đó đến bệnh viện một chuyến kiểm tra vết phỏng trên đùi cô, buổi chiều cô có giờ trên lớp, anh làm chuyện của anh tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến cô. Nhưng hiện tại, anh không gắng gượng thêm được nữa rồi!

Anh cúi đầu che lại cánh môi hồng nhiều lần cự tuyệt anh không chút lưu tình, cánh tay sắt ôm siết lấy vòng eo nhỏ của cô, khiến cho thân thể hai người dính sát vào nhau, không cho phép cô trốn tránh!

Quả thực tối hôm qua ở trên giường của cô, lúc anh phủ lên thân thể nhỏ nhắn của cô, yêu thương cô, nhưng lúc đó anh không thực sự muốn cô, mà chỉ muốn ngắm nhìn cô ngủ, lúc ấy anh đột nhiên cảm thấy rất nhớ cô. Đêm cuối thu, gió lạnh khẽ thổi vào phòng mang theo sự lạnh giá mà thể lương, anh muốn ôm cô ngủ, chỉ ôm như vậy, nhưng sau khi chạm vào thân thể mềm mại của cô, anh lại nhớ đến cái đêm mưa kia.

Anh nhớ nhưng sự nhiệt tình đáp lại anh của cô, nhớ cảm giác cái lưỡi thơm tho của cô cùng anh môi lưỡi giao quần triền miên, nhớ cái loại va chạm tình cảm mãnh liệt mà hai người dành cho nhau, cảm giác móng tay cô cào lên lưng anh, khuôn mặt đỏ bừng mang ý cười, hơi thở gấp gấp, đôi mắt đẹp ản ản.... Nhưng mà tối hôm qua cái cô đáp lại anh chính là một cước hung hăng đứng vào gốc rễ căn cước của anh!

Nghĩ đến chuyện này, anh đem thân thể mềm mại bao bọc bên trong áo khoác bành tô của mình, bàn tay thủ sẵn phía sau cái ót đang vịn vào muốn tránh của cô, khiến cô chìm sâu trong nụ hôn của anh, bức cô phóng thích nhiệt tình chôn sâu dưới đáy lòng.

Đại Lận thật không ngờ anh ta lại có thể hôn cô ở chỗ này, thời điểm cảm giác anh ta lại giống như đêm qua muốn đoạt lấy cô, liền dùng răng cắn lên môi anh ta.

Anh thế nhưng lại mạnh mẽ áp cô vào trong lòng mình hơn, dùng áo bành tô bao trọn lấy cô, đem vết máu trên môi quần quýt giao hòa với môi cô. Sự trêu chọc của anh khiến cô nhớ lại đoạn tình cảm mãnh liệt trong đêm mưa kia.

Cảm xúc trên môi càng lúc càng nóng, cũng càng lúc càng mềm, đôi mắt cô trở nên mờ sương, hơi thở như hương hoa Lan dần trở nên dồn dập.

Cô lúc này được anh Duệ Triết ngày xưa yêu, kịch liệt yêu, nhưng cô cũng không tài nào hưởng thụ nổi cái loại cảm giác tim đập thình thịch cùng thần trí say mê này được. Bởi vì mỗi lần anh hôn cô như vậy, cô đều nhớ đến Tiêu Từ, nhớ tới cái chết của mẹ Tiêu.

Chỉ cần hai mắt vừa khép lại, liền hiện lên cảnh Tiêu từ đứng một bên nhìn cô, nhìn cảnh cô và Đăng Duệ Triết ôm hôn trong mưa.

Tiêu Từ là người duy nhất sưởi ấm trái tim cô, mà Đăng Duệ Triết chính là người năm đó không cần cô, chỉ là, sau khi ném thử qua nhu tình của Đăng Duệ Triết, cô lại nhớ đến mình ba năm trước đã từng si mê điên cuồng bao nhiêu, nhớ tới cô từng yêu một người đàn ông như thế nào, một đêm mưa kia chính là muốn đáp lại những nhiệt tình theo đuổi ngày xưa của bản thân, đáp lại người con trai ngày đó cô muốn yêu mà không được. Nhưng sau khi chấm dứt, cô cũng đã vì đoạn tình yêu đơn phương này mà đặt xuống một dấu chấm hết.

Sự quan tâm của Đăng Duệ Triết tại ba năm sau đó, chỉ là không cam lòng, sự đáp lại của cô cũng là vì đã từng theo đuổi một thời gian dài như thế, cho nên khi nhận được sự quan tâm chăm sóc của anh mới không nhịn được mà xót xa đáp lại. Có lẽ cô không nên, không nên làm uổng phí cái chết của baba, không nên nhất thời quên mất ba năm ngục tù khổ sai mà đi yêu một lần nữa, nhưng mà, chỉ sau một đêm mưa, kết cục mà cô phải trả cho đoạn tình yêu đơn phương đó vô cùng thâm trọng.

Vì thế, sau khi Tiêu Từ rời đi, cô hoàn toàn tỉnh ngộ, bản thân lại một lần nữa phạm phải sai lầm giống như ba năm trước.

Ba năm trước cô vào tù, ba năm sau cô đánh mất người đàn ông có thể sưởi ấm trái tim cô.

Mà hiện tại, cô không biết ngênh đón mình tiếp theo sẽ là cái gì.

Kết thúc nụ hôn, Đăng Duệ Triết ôm cô vào trong phòng học ngồi, để cô ngồi trên chân anh, cũng không có lại xâm phạm cô, chỉ nhanh chóng ôm chặt lấy cô: “Sau khi nhập học suôn sẻ, hãy chăm chỉ học hành cho tốt, anh sẽ không nhúng tay quản chuyện của em, để tự mình em lo liệu hết. Nhưng thỉnh thoảng, anh sẽ tới tìm em”

Đại Lận không lên tiếng, lông mi buông xuống, trên mặt hiện lên một tầng ưu thương nhàn nhạt.

Hết chương 96.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Chương 97. Tiểu Hàm tìm đến!

Buổi chiều, Đại Lân bị giáo viên hướng dẫn gọi đến phòng giáo vụ, nhìn thấy đám anh em đại ca của Cổ Tuấn đang quỳ gối trước cửa phòng giáo vụ, quây thành một vòng đánh bài tú-lơ-khơ, còn Cổ Tuấn thì đang ngồi vắt vẻo trên cửa sổ, tựa lưng vào tường nhìn bên ngoài, hai cái chân buông thõng lắc lư qua lại.

Cô không hề để ý đến cậu ta, trực tiếp đi vào phòng.

Thầy phụ đạo gọi cô ngồi, cười vui vẻ nói đã có kết quả kỳ thi vừa rồi của cô, đạt được thành tích cao nhất, trường học đã bắt đầu tiến hành làm thủ tục nhập học cho cô, bảo cô buổi chiều đi ghi danh và lĩnh thẻ chứng nhận sinh viên.

Chỉ có điều bởi vì đã khai giảng năm học mới được hơn nửa kỳ, nên phòng kí túc xá cho sinh viên của trường đã kín, nếu muốn ở cần phải chờ trường học sắp xếp.

“Chuyện này không có gì, trước tiên em ở bên ngoài cũng được.” Đại Lân đứng dậy cảm kích nhìn vị thầy giáo này, khoe mắt mang theo ý cười còn vì vui mừng quá đỗi mà hiện lên một tầng hơi nước: “Sau khi nhập học, em nhất định sẽ cố gắng chăm chỉ học tập, trân trọng cơ hội không dễ gì mới có được này.”

“Vây là tốt rồi.” Vị thầy giáo kia yên tâm gật gù đầu, vô cùng hài lòng nhìn cô học trò nhỏ vừa chịu khó chịu khó này.

Rời khỏi phòng giáo vụ, Đại Lân đi đến nơi nhận kết quả thi cùng lĩnh thẻ sinh viên của mình, tâm tình cô lúc này vẫn còn rất kích động không tài nào bình tĩnh lại được. Ba năm trước, thẻ sinh viên của cô bị đại học Cẩm Thành gạch bỏ, còn bây giờ, cô lại có thẻ sinh viên mang tên mình rồi, có thể trở thành sinh viên một lần nữa.

Nếu tất cả đều thuận lợi, ba năm sau, hoặc thậm chí là 5 năm sau, cô đã có thể đứng thẳng lưng làm người rồi.

Đến lúc đó, cô hi vọng bản thân đã học xong, trở thành một nghiên cứu sinh, xuất ngoại du học, định cư ở nước ngoài.... A, nghĩ vẫn còn rất xa!!

Cô cười cười chưa xốt, sau khi nhận đủ các loại giấy tờ cùng chứng nhận, cô liền tới phòng học chính thức báo danh.

Giáo viên muốn chính thức giới thiệu người mới với mọi người trong lớp, điền tên của cô vào danh sách sinh viên mới, như vậy, sau này cô không cần mỗi môn học lại phải chạy đi tìm lớp, cũng không cần phải lén lút đi học hộ hoặc thi hộ người ta để được nghe giảng, giờ đây cô đã có thể danh chính ngôn thuận ngồi trong lớp nghe giảng bài, mỗi lần thầy cô điểm danh, tên của cô cũng được xướng lên.

Như thế, so với lúc trước Tiêu Từ đi cửa sau giúp cô vào được đại học Trạch Châu, có tôn nghiêm hơn nhiều.

Cô cười vui sướng, lần đầu tiên cô có thể ngẩng đầu giới thiệu bản thân mình như vậy, giống như lời tuyên thệ của tân sinh viên ba năm trước 'Tôi là Đại học sinh*', nhất định phải quyết chí tự cường, đền đáp tổ quốc'. Có điều, đền đáp tổ quốc không phải là chí hướng của cô, cô chỉ muốn ngã ở đâu thì đứng lên ở đó, ngẩng đầu làm người.

(*Cách gọi khác của sinh viên đại học)

Người chỉ có thể tự mình cố gắng mới có thể lấy được sự tôn trọng của người khác.

Sau khi giới thiệu xong bản thân, dưới những tràng vỗ tay cùng gương mặt tươi cười chào đón của mọi người, cô đi về phía chỗ ngồi của mình, chính thức trở thành thành viên của lớp này.

Các bạn học rất nhiệt tình, thân thiết bắt chuyện với cô, hỏi han....

Sau khi tan học, cô lại tiếp tục chạy tới khách sạn.

Công việc trước sau vẫn vất vả như vậy, chạy đến tay chân mỏi nhừ, hôm nay lại còn là ngày đặc thù của cô, nhưng toàn bộ mệt mỏi đều tan thành mây khói, chỉ còn lại nỗi kích động khao khát về một tương lai tươi đẹp phía trước.

Sau khi cô nhập học, cần phải kiểm tiền học phí, kiểm tiền mua sách vở đồ dùng....

Mấy ngàn học phí?

Cô bước đi như bầy chột hơi dừng lại một chút, ngừng bước truyền đồ ăn.

Lại thêm một khoản phí hơn 1 ngàn bỗng chốc từ đâu bay đến? Trên người cô 1 ngàn gửi ngân hàng cũng không có, càng khỏi cần nói trong vài ngày xoay sở ra được mấy ngàn, đi bán máu sao?

Khuôn mặt vui sướng dần dần âm thầm lại, ánh mắt buông xuống, chạm phải tầm mắt theo dõi nghiêm khắc của quản lý, tay chân lại lưu loát trở lại vội vàng mang thức ăn lên cho khách.

Hazz, nhìn một bàn ăn của khách ở đây cũng đã hơn mấy vạn, nhìn lại mình, mỗi một đồng kiếm được đều gian nan nối tiếp gian nan. Nhớ ngày đó, mấy ngàn tiền sinh hoạt hàng tháng của cô cũng không đủ dùng, mẹ Hàn Từ mỗi lần chi tiền làm đẹp cũng đều mấy vạn đồng, toàn bộ đều lấy tiền của baba....

Baba, baba đã bị cô làm liên lụy rồi.

Cô khép chặt hai tròng mắt đã giăng kín sương mù, lần nữa mở mắt ra, đặt toàn bộ thức ăn lên bàn cho khách sau đó lui ra ngoài.

Sau khi tan tầm đã là hai giờ sáng, cô ngồi trong tiệm bánh mì lạnh lẽo hiu hắt, ngẩng đầu xem tin tức trên TV.

Lúc này, trên TV đang phát lại tin Tiêu Từ chuẩn bị đính hôn với thiên kim nhà họ Cao, con gái chủ tịch tập đoàn Cao Hâm, quả nhiên là môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc. Nhưng bởi góc quay không được rõ ràng nên cô không nhìn rõ được gương mặt vị hôn thê của Tiêu Từ, chỉ nhìn thấy một đôi 'bích nhân' xuất hiện trước màn ảnh, khiến người ngoài nhìn vào cũng phải ghen tị.

Cô ngừng ăn, quay đầu đi hít hơi một cái, cầm khăn giấy bưng kín khuôn mặt không muốn để nước mắt giàn dụa....

Đặng Duệ Triết từ bên ngoài bước vào, lẳng lặng nhìn cô, chìa tay giơ ra một tấm card, "Bên trong tấm thẻ này có tiền học phí cũng tiền sinh hoạt kỳ này của em, chi phí sau này cần phải dựa vào em rồi!"

Đại Lận rút mấy tờ giấy ăn che miệng lại, ngược mắt nhìn bóng dáng cao như núi của anh, lạnh lùng mà kiên định nói: "Tôi không cần."

Mắt anh phát lạnh, nhìn cô chằm chằm.

"Tôi không cần dùng tiền của anh." Cô lặp lại một lần nữa, đôi mắt đẹp không hề chớp cũng nhìn chằm chằm vào cặp mắt lạnh như ưng mầu* của anh, đáy mắt bắt đầu hiện lên tia sáng bi thương, cô vội vàng đứng dậy cầm lấy túi xách rồi xoay người rời đi.

Vì sao cô phải cầm tiền của anh? Anh là gì của cô, cô lại là gì đối với anh?

Mỗi lần cô muốn đứng dậy, anh liền xuất hiện, luôn luôn lấy thái độ bố thí để đối đãi cô. Bố thí sự dịu dàng, bố thí sự đồng tình cũng thương hại, bố thí học phí cho cô,....

Người đàn ông này không biết, so với Tiêu Từ, cô lại càng không hi vọng nhìn thấy anh.

Cô không muốn gặp anh, bởi vì chỉ cần nhìn thấy anh, cô sẽ cảm thấy bản thân mình ti tiện cỡ nào, không ngẩng đầu lên nổi. Nhớ đến chuyện Tiêu Từ chuẩn bị kết hôn với người con gái khác.

Thực ra Tiêu Từ không phải không yêu cô, anh chân chính yêu cô, nhưng bị cô làm tổn thương triệt để nên mới lựa chọn gánh vác công ty mà mẹ Tiêu để lại, lựa chọn Tiêu gia; nhưng cho dù là vậy, Tiêu Từ vẫn là ánh hào quang chiếu sáng thế giới âm u nhất cuộc đời cô, đó là người đàn ông mà đời này cô không thể nào quên được cùng day dứt không thôi.

Vận mệnh an bài, vật đổi sao dời, bây giờ Tiêu Từ lấy người khác, cô thậm chí muốn nói với Tiêu Từ, Tiêu Từ, anh là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này, hãy lấy người con gái xứng đôi với anh, cùng nhau sống hạnh phúc suốt cuộc đời.

Còn đối với Đặng Duệ Triết, cái gì cô cũng không muốn nói, chỉ muốn cách anh ta thật xa.

Trên đường lớn yên tĩnh, chỉ có một mình cô đạp xe đi giữa đêm hôm, mặc kệ Đặng Duệ Triết có đi theo sau lưng mình không, cô chỉ muốn sống một cuộc sống mới của riêng mình thôi.

Cô không phải chuột chạy qua đường, mỗi khi nhìn thấy người lạ không cần phải hoảng hốt chón đi nữa.

Ngoài Tiêu Từ ra, cô không nợ bất kì ai thứ gì, một chút cũng không thiếu, tất cả cô đều trả hết rồi.

Cho nên, cô trở lại là chính cô.

"Cho tôi một cái trứng muối, cho nhiều thêm ít nước dùng nữa." Cô ghé vào chợ đêm mua ít thức ăn về cho Tiểu Tuyết Cầu, sau đó mang theo hộp đồ ăn, tiếp tục chạy xe về phía trước.

Cuối thu, gió đêm mang theo hơi lạnh phả vào khiến người ta thanh tỉnh, mỗi cô bị gió lạnh làm cho ẽ ẽm, nhưng cô cảm thấy cuộc sống như vậy đã rất tốt đẹp rồi. Tương lai, cô chỉ muốn tự mình xoay sở tiền học phí, còn muốn dành dụm một ít để mua thuốc trị bệnh, nấy đó đều là mục tiêu phấn đấu của cô, muốn nỗ lực hoàn thành.

Vừa mở cửa phòng ra, Tiểu Tuyết Cầu đang ngồi xồm trên đệm lót chào đón cô, cu cậu lắc lắc cái đuôi nhỏ, bỏ nhào về phía cô..

Cô ôm lấy tiểu gia hỏa vào lòng vuốt ve, sau đó bỏ trứng muối vừa mua xong, thêm ít com và nước dùng bỏ cho nó ăn. Bản thân thì lấy quần áo rồi vào phòng vệ sinh tắm rửa, khê vốc nước rửa vết phỏng trên đùi, sau đó lại ngồi xồm dưới sàn nhà tắm giặt sạch quần áo.

Lúc đi xuống lầu phơi quần áo, liền bắt gặp Đặng Duệ triết một thân tây trang màu đen đang đứng trong sân, ánh mắt sâu xa chăm chú nhìn cô.

Gương mặt tuần tú, môi mỏng khẽ thở ra làn khói mỏng manh như sương mù, đôi mắt tinh anh dưới ánh đèn có vẻ sâu thẳm, cứ yên lặng nhìn cô như vậy. Anh muốn tôn trọng cô, nhưng anh không thể trở mặt nhìn cô vì tiền mà ngược đãi bản thân như vậy được.

Cuộc sống bây giờ của cô không cần lấy nước mắt làm bạn nữa, nhưng lại vất vả cực nhọc vô cùng, bà vai gầy yếu đó phải gánh trên vai bao nhiêu trọng trách.

Đã không có tiền chữa bệnh dạ dày, càng không có tiền trang trải học phí của bản thân thì sống thế nào? Đợi đến lúc cô có thể kiếm được tiền chữa trị dạ dày của cô nói không chừng đã di căn sang dạng khác, bệnh nặng càng thêm nặng rồi.

Đợi đến lúc cô có thể kiếm đủ tiền học phí, vậy một năm học này phải làm sao?

Cô ban ngày lên lớp, tối đến lại 'vó ngựa không dừng' chạy đua kiếm sống, chưa biết chừng một ngày nào đó cơ thể cô sẽ không chịu nổi mà sụp đổ.

Cô vốn đã không có một thân thể tốt, lại không có nhà, so với những người khác có thể vừa học vừa làm, có người nhà gánh một phần học phí đại học, sau ba năm khốn khổ trong tù, giờ đây việc quan trọng nhất đối với cô chính là chữa khỏi bệnh dạ dày, bồi dưỡng thân thể thật tốt.

Bằng không, anh sợ cô sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa.

Đại Lận đứng dưới sân liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó xoay người phơi quần áo, để anh đối diện với bóng lưng mình.

Tuy rằng hiện tại cô không kiếm đủ học phí cũng tiền chữa bệnh, nhưng cho dù có phải bán máu, cô cũng không muốn cầm tiền của Đảng Duệ Triết.

Dù sao cuộc sống của cô cũng vừa mới bắt đầu, không còn bị bàn bè ngày xưa chế nhạo, không có chuyện liên quan đến anh và Tiêu Tử, càng không có những ánh mắt hèn mọn nhìn cô. Nếu cô chấp nhận sự bố thí của anh, có khác gì cuộc sống hèn mọn trước kia đâu?

Bất quá, Đảng Duệ Triết anh đã từng là người xem thường cô nhất, cho nên không cần lại đến đây nhục nhã cô thêm nữa.

Cô phơi xong quần áo liền yên lặng xoay người lên lầu.

Đảng Duệ Triết bước tới, nhanh chóng bắt được khuỷu tay cô, giận tái mặt : “Đem tiền nhận lấy, đừng có hành hạ thân thể mình đến không chịu được!”

“Tôi chưa bao giờ xem thường thân thể mình cả, chính anh mới không chịu buông tha cho tôi!” Cô quay đầu lại lạnh nhạt nói: “Anh có từng nghĩ tới, tôi và anh đến cùng là cái quan hệ gì không?”

Môi mỏng của Đảng Duệ Triết khẽ nhếch lên, bàn tay to nắm chặt khuỷu tay mảnh khảnh của cô, mảy kiếm nhướn cao: “Tô Đại Lận em là người phụ nữ của anh! Đời này em đừng mong chạy thoát! Đem tiền nhận lấy, trước chữa cho xong bệnh đã!”

Anh đem tấm thẻ bỏ vào trong túi áo cô, lại cúi đầu nhìn cô, chậm chậm nói: “Mặt khẩu là ngày sinh nhật của em, đủ để em chữa bệnh cùng chi trả học phí năm nhất, đừng trả về nữa, thân thể em không chờ được đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Chương 97. (Tiếp)

Editor: June_duahau

Trên tay Đại Lận đang bận cầm cái chậu, đôi bàn tay bị đông lạnh đỏ ửng lên, lẳng lặng nhìn anh.

Cho dù có bệnh dạ dày của cô có di căn sang ung thư, vì bệnh ung thư mà chết thì có liên quan gì đến anh. Trước khi Tiêu Tử xuất hiện, chính anh đã khiến cô ngồi tù sống chết ra sao cũng không quan tâm, làm sao ba năm sau lại tới quản chuyện của cô?

Cô lấy tấm thẻ trong túi áo ra, trực tiếp bẻ gãy làm hai sau đó ném xuống dưới bậc thang tối đen như mực.

“Tô Đại Lận!” Anh giận tím mặt, bàn tay to bắt được tay cô, đôi con người đen nhánh trở nên bén nhọn làm cho người ta sợ hãi, “Tôi chỉ muốn để em chữa bệnh cho tốt, muốn cứu mạng sống của em, cũng chẳng phải bố thí! Em có khí phách như vậy, cần tôi phải bố thí sao?”

Cánh tay mạnh mẽ như thép khiến bà vai gầy yếu của Đại Lận sinh đau, mu bàn tay nổi rõ gân xanh, xương ngón tay vì tức giận mà nổi khớp trắng, đủ thấy anh tức giận đến mức nào, sau khi bình tĩnh lại mới nói lỏng cô ra, buông mắt xuống nhìn cô, giọng nói đã trở nên nhu hòa hơn: “Ngày mai anh phải rời khỏi đây, chờ qua thời gian ngắn nữa sẽ lại đến, anh không hi vọng lúc gặp lại em là trong bệnh viện. Đại Lận, mặc kệ tương lai ra sao, em cũng nên biết quý trọng lấy thân thể của mình.”

Anh nâng tay vén nhẹ lọn tóc rơi xuống bên gò má mềm mại của cô, nâng cằm cô lên để mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Ba năm lao lực trong tù đã qua,

chuyện Tiêu Tử cũng đã qua rồi, cuộc sống trước mắt của em giống như em mong muốn, đã bắt đầu lại lần nữa rồi. Nhưng nếu không có một sức khỏe tốt, em làm sao có thể đi hết con đường này? Vì sao lúc nào em cũng cố chấp như vậy?”

Nếu lúc trước em không bướng bỉnh như vậy, người anh cưới sẽ là Tô Đại Lận em.

Đại Lận cúi đầu nhìn mặt đất, hơi khép mắt lại, nói khẽ: “Bởi vì anh luôn ép tôi làm những việc mà tôi không muốn. Tôi không muốn nhận sự áy náy của anh, chỉ muốn cùng Tiêu Tử yên bình sống qua ngày, cho dù không có kết quả cũng đã thỏa mãn rồi. Nhưng chính sự xuất hiện của anh, khiến tôi hết lần này đến lần khác không cách nào ngừng đầu lên đối mặt được với Tiêu Tử. Lúc anh đè tôi dưới thân mình, đã bao giờ anh coi tôi là một người phụ nữ có tôn nghiêm chưa?”

Đặng Duệ Triết ngẩn ra, bàn tay đang nắm chặt cầm cô buông xuống, đôi mắt đen như mực cũng trở nên thâm trầm.

Đại Lận vẫn còn cười, ngược mắt nhìn anh, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng: “Người con gái năm đó vì theo đuổi anh mà bị xích cổ bỏ tù, bây giờ đứng trước mặt anh bàn về chuyện tôn nghiêm thấy rất buồn cười phải không? Ba năm trước cô ấy vì không nghe theo lời khuyên bảo bắt chấp theo đuổi anh, rốt cuộc phải trả giá 'thâm thông đại giới', ba năm sau lại cũng mắc cùng một lỗi ấy, vọng tưởng muốn gả vào Tiêu gia. Vì thế anh bắt cô ấy đến khách sạn, nhục nhã chẳng khác gì gả bao, khiến cô ấy nhận rõ bản thân mình dễ tiện cỡ nào. Lúc ở tuổi nước nóng, anh cũng chỉ vì tâm trạng tốt mà bố thí cho cô ấy chút dịu dàng, khiến cô ấy một lòng muốn gả ra ngoài lại lần nữa đuổi theo anh. Bây giờ, cô ấy không thể gả cho người, anh vừa lòng chưa? Vì sao, vì sao lúc cô ấy chạy theo anh, anh lại không thích; lúc cô ấy chỉ muốn lặng yên sống qua ngày, không muốn dây dưa gì đến anh, anh lại không chịu? Buông tha cô ấy không tốt hơn sao? Cho dù cô ấy có bị ung thư mà chết, cũng tốt hơn là bị anh làm nhục trước mặt mọi người, không có người nào muốn, khiến cô ấy càng bị hãm sâu trong nhà tù, càng ngày càng không có tôn nghiêm!”

Cô khẽ cười, dưới ánh mắt khiếp sợ của anh, cô xoay người đi lên lầu.

Kỳ thực vừa rồi cô rất lạnh nhạt, hồ hững nói ra những lời này, bình tĩnh đối mặt với người đàn ông năm xưa, sau đó tiếp tục cuộc sống của mình. Cô không cần phải khóc lóc nữa, không cần lại hèn mọn nữa.

Cho dù có một ngày bệnh nặng nguy kịch, lòng cô cũng rất bình thản, bởi vì đó mới hoàn toàn là một Tô Đại Lận mới.

Tô Đại Lận cô không cần đồng tình hay áy náy, càng không cần Đặng Duệ Triết hết lần này đến lần khác độc tài cùng xâm phạm thân thể cô. Anh ta mang danh là bồi thường nhưng kỳ thực đó là sự vũ nhục đối với cô.

Tô Đại Lận, mày phải cố lên, dùng chính khả năng của mình lo liệu học phí, chữa bệnh, phải sống mà không có vết nhơ nào trên người.

Rạng sáng ngày hôm sau, quả nhiên Đặng Duệ Triết không hề xuất hiện trước mặt cô nữa, Cổ Tuấn đạp xe đứng chờ cô ở ven đường, trên tay còn cầm theo một phần bữa sáng tình yêu.

“Darling, lão già ngày hôm qua là ai thế? Chú của cậu sao? Hôm nay bọn tôi có trận bóng, cậu đi xem cùng đi, tôi đảm bảo có thể khiến cho lão già đó thất bại thảm hại!” Cổ Tuấn chạy xe phía sau gật gù đắc ý.

Đại Lận đạp xe phía trước, nhìn theo chiếc xe bus số 203 nhét chặt nhích người đi lướt qua trước mặt, thổi bay cả tóc đuôi ngựa của cô, dán vào hai gò má phẫn nộ của cô.

Cô phải làm sao để gom góp được hơn một ngàn học phí đây, bán máu ư? Hay là đi tìm Cố Y Y?

Cố Y Y có thể xin cho cô đi làm ở Lan Hội Sở, tiếp xúc với một vài nhân vật lớn, địa vị cao, như vậy có thể kiếm tiền mau hơn. Nhưng một khi làm 'hồng nhan', rất khó có thể thoát khỏi ánh mắt rèm pha của người ngoài...

“Darling, anh tôi hôm qua có phải đã đi tìm cậu không hả? Cậu có đồng ý không?” bạn học Cổ Tuấn cười trên chiếc xe đạp nghiêng nghiêng ngả ngả, lạng lách đi theo hình chữ S, bám ngay sau xe Đại Lận.

Đại Lận quay đầu liếc cậu ta một cái, nhướn mày, khỏi cần nghĩ nữa đi.

Tuy rằng trong hợp đồng Cổ Ngao có nói sẽ ứng trước tiền học phí kỳ này cho cô, nhưng mỗi lần ở cùng Cổ Tuấn vẫn cần có dũng khí rất lớn.

Cổ Tuấn rất có thể sẽ gây nháo, cậu ta từng đánh nhau với Đặng Duệ Triết, bị phạt quỹ trước cửa phòng giáo vụ mà còn vây quanh lại đánh bài tú-lơ-kho! Bây giờ tất cả mọi người đều biết Cổ Tuấn thích đi theo cô, nhất định sẽ khoanh cô và Cổ Tuấn vào cùng một loại.

“Darling, Darling....” Bạn học nam không ngừng gọi ở sau lưng.

“Cấm gọi nữa! Tên tôi là Đại Lận!” Cô càng đạp nhanh hơn, phi như bay về phía trước.

Văn phòng thị chính.

Bí thư Trâu nhìn cấp dưới của mình, Thị Trưởng và Phó thị trưởng Lý ngồi ngay ngắn hai bên, thường ủy và một số cán bộ cấp cao khác, tra hỏi vụ án tham ô Thư Thành trước mắt.

Phó Thị Trưởng Lý lập tức cười nói: Thứ nhất Thư Thành căn bản không có chuyện tham ô, những tài liệu Viện Kiểm Sát đưa tới chỉ là chứng cứ do vu cáo, ông ta đã phái người điều tra rõ chân tướng, chuẩn bị kháng cáo vị Kiểm sát viên trẻ tuổi vu cáo hãm hại.

“Nếu quả thật không có việc này, nhất định phải chứng minh được bản thân mình trong sạch! Nhưng nếu thực sự tham ô, Thương Ủy tuyệt đối không chứa chấp loại tham quan này!” Bí thư Trâu nghiêm khắc nói, nhìn một lượt hai hàng cán bộ lớn nhỏ, làm gương tốt cho bọn họ, tuyệt đối không thể tham ô nhận hối lộ, làm dụng chức quyền, “Việc vụ án tham ô Thư Thành, thường ủy nhất định sẽ tìm người điều tra, mọi người lui ra hết đi.”

Ông đứng dậy đi đến sau bàn làm việc của mình, giống như có điều suy nghĩ đâm chiều nhìn chiếc bình gốm sứ Thiên Lý Mã trên bàn.

Tâm ý muốn ngồi lên chiếc ghế thị trưởng của phó thị trưởng Lý đã rõ ràng, gần đây luôn luôn nịnh bợ ông, muốn bí thư thị ủy như ông đây đứng về phía hắn. Nhưng Phó thị trưởng Lý này không coi ai ra gì, hành vi kiêu ngạo ông cũng có nghe nói, hơn nữa gần đây luôn có người nhà họ Lý bị 'sờ gáy', chứng cứ tham ô, cờ bạc lần lượt bị người ta nắm được, ông cũng chỉ xem như không thấy, muốn nhìn coi Phó thị trưởng Lý có thể chống đỡ đến lúc nào.

Họ Lý kia tuy là Phó thị trưởng nhưng qua vài năm làm quan, 'dây mơ dể má' cũng không ít, ở thường ủy rất có quyền lực, lời nói tương đối có trọng lượng, ngay cả bí thư như ông cũng phải nể ông ta vài phần, đã không có cách nào điều tra ông ta, nhưng cũng không muốn đối địch trực tiếp.

Ông chỉ muốn biết người ngầm điều tra nhà họ Lý rốt cuộc là ai.

Nếu là Kiểm sát viên trẻ tuổi Cổ Ngao thì chuyện này không cần thiết phải bí mật điều tra, mà có thể đường đường chính chính tra xét, dù sao cái người tên Cổ Ngao này cũng là một gương mặt trẻ tuổi đầy hứa hẹn, mấy năm ở trong giới cảnh sát rất có danh tiếng, chuyên trừng trị tham quan ô lại, không mấy may sợ cường quyền.

Nhiều năm qua ông vốn cũng không cùng Phó thị trưởng Lý đối chọi nhau gay gắt trên bàn họp, cứ bình an vô sự như vậy, gần đây đột nhiên lại đòi điều tra xét xử, nhất định là đã đắc tội với người nào.

Trong đầu ông chợt hiện ra một người, chính là đứa cháu Đằng Duệ Triết, cảm thấy gần đây hành tung Duệ Triết rất bí ẩn, lúc nào cũng không quá để tâm đến chuyện Trâu gia bọn họ, sớm đã ném ra sau đầu đề nghị tham gia tranh cử chức vụ Thị trưởng của ông từ lâu rồi, một chữ cũng không hề nhắc đến.

Trước mắt ông vẫn còn rất coi trọng vị hậu bối này, trông cậy cậu ta có thể làm con rể mình, yêu thương Từ Hàm con gái ông, nhưng nếu Duệ Triết nhanh như vậy đã có phụ nữ bên ngoài, ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Trâu gia bọn họ cùng Đằng lão gia đều đã nhất trí, nhất định phải hợp tác cho Duệ Triết và Tiểu Hàm, khiến cho bọn chúng yêu thương nhau, trở thành một đôi môn đăng hộ đối.

“Tiểu Hàm, sao gần đây ba không thấy Duệ Triết, công ty nó bận lắm sao?” Ông liền gọi điện thoại cho con gái, nằm tựa vào ghế da, tháo kính mắt trên mũi xuống, xoa xoa mi tâm.

“Ba, gần đây công ty rất bận sao, người đứng có ba ngày hai bữa lại đòi gặp anh ấy, anh ấy sẽ thấy phiền đó.” Âm thanh ngọt ngào của Trâu Tiểu Hàm truyền đến từ bên kia điện thoại, làm cho bí thư Trâu khẽ cười cụng chèo, sự mệt mỏi trên gương mặt già nua chợt tiêu tán, “Ba, mẹ đang ở bên cạnh con, hỏi người có muốn uống một ít rượu Thiệu Hưng Lão Từ không, con và mẹ sẽ mang về cho người hai hũ.”

“Con gái ngoan, hai mẹ con cứ chơi vui vẻ bên ngoài đi, ba phải kiêng rượu, chờ hai người du lịch trở về nấu cho ba đồ ăn Chiết Giang là được.” Ông nói xong liền vui vẻ cúp điện thoại, sau đó nhấn nút gọi nội tuyến cho thư kí.

Thư ký báo rằng có Đằng tiên sinh đến gặp, Bí thư Trâu nghe thấy vậy liền vui vẻ ra mặt: “Mời Duệ Triết vào đi!” Hoi nói lòng caravat trên cổ áo, đứng dậy nghênh đón nhưng vẻ mặt rõ ràng không vui mừng như vậy.

Ngay sau đó, Đằng Duệ Triết đẩy cửa vào, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, môi mỏng hơi nhếch, không có biểu cảm gì.

Bí thư Trâu kêu anh ngồi, tiếng cười sang sảng, nói gần đây Cẩm Thành có một miếng đất phong thủy trù phú muốn giữ lại cho con rể, có bao nhiêu người muốn lấy mảnh đất đó đi ông đều không cấp cho, biết con rể nhìn trúng khu đất xa hoa này nên đặc biệt giữ lại làm chi nhánh cho con rể.

Đằng Duệ Triết khẽ nhếch mày kiểm, nhìn bí thư trầm giọng nói: “Sau này Bí thư vẫn nên gọi cháu là Duệ Triết thì hơn, nghe thế hơi không được tự nhiên. Gần đây công ty có chút bận, nghe thư ký nói ngài muốn tìm Duệ Triết, liền tự mình đến một chuyến.”

“À, tìm con tới là muốn bàn với con chuyện về Phó thị trưởng Lý.” Bí thư Trâu tiếp tục cười nói, một chút cũng không để ý lời nói khách khí vừa rồi của anh, giống như đã coi Duệ Triết như người trong nhà, tự mình nhấp một ngụm trà trong cốc, cũng lên tiếng mời Duệ Triết uống thử, “Chúng ta là người một nhà nên ta cũng không muốn vòng vo, Duệ Triết, có phải Phó thị trưởng Lý đã làm gì đắc tội với con không?”

Đằng Duệ Triết nghe vậy liền ngược mắt, khẽ nhíu mày: “Sao bí thư lại nói vậy?”

Trâu Tiểu Hàm mặc một thân váy dài mùa thu, bên ngoài khoác một chiếc áo lông màu trắng, mắt đeo cặp kính râm, cùng với mẹ mình Lam thị đi dò xét mấy trường Đại học ở cùng lân cận.

Cô ta căn bản không hề đi du lịch Thiệu Hưng, mà là sau khi bí thư phu nhân nhờ thám tử tư bí mật điều tra phương hướng Đảng Duệ Triết rời đi, liền bị mẹ cô kéo đến nơi này. Lam thị nói, bà vẫn cảm thấy Duệ Triết có phụ nữ khác ở bên ngoài, nhân lúc còn chưa tạo thành sai lầm lớn, bọn họ nhất định phải tìm ra ả đàn bà kia.

Bọn họ chắc chắn là ở chỗ này, bởi vì theo thám tử tư nói, Đảng thiếu gia chạy xe đến đường quốc lộ là không thấy tăm hơi đâu, đoán chừng vẫn ở trong phạm vi Cẩm Thành, sẽ không đi quá xa.

Vì thế Lam thị dẫn theo con gái 'giống trông khua chiêng' đến đây tìm người, buổi tối ngủ lại khách sạn, tính toán tắm rửa nghỉ ngơi trước.

Mà thời điểm bọn họ đi tới ngã tư đường, vừa xoay người bước vào khách sạn, Đại Lận cùng lúc đạp xe từ hướng đối diện với bọn họ chạy ngang qua, Cổ Tuấn chạy theo phía sau liều mạng gọi "Darling!"

Trâu Tiểu Hàm mơ hồ nghe được một tiếng 'Darling!', vội vàng tháo kính mắt xuống, nhìn tới nhìn lui dòng xe cộ trên đường, phía xa xa thoáng thấy một cậu học sinh đuổi theo một cô gái cột tóc đuôi ngựa, thoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu.

Cô ta nhìn lướt qua, sau đó lại mang kính lên, theo mẹ đi vào khách sạn.

Hết chương 97.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Chương 98

Editor: June_duahau

"Hàm, con nhìn gì vậy? Một chết đi được, cũng không biết Duệ Triết có thật đến cái nơi quái quỷ này không nữa?" Bí thư phu nhân cũng cải trang một dạng y như vậy, mắt đeo kính râm đội mũ hoa, sợ bị người ta nhận ra vội quay đầu nhìn con gái: "Chúng ta đi tắm rửa trước đã, sau đó ăn sáng rồi lại đi quanh đây tìm một lát. Dượng nhỏ của con ở trong khu cán bộ cấp cao này, quan hệ với người trong cục Công An rất tốt, chúng ta đến đó nhờ hân giúp đỡ một chút."

"Mẹ, đừng làm vậy!" Trâu Tiểu Hàm ngắt lời mẹ mình, vừa đi lên thang máy, vừa bình tĩnh nói: "Chúng ta gạt ba đi chuyến này để tìm người, nếu để dượng nhỏ biết, việc này không phải sẽ truyền đi sao? Nếu ba biết chúng ta không đi du lịch mà là đi tìm người, nhất định sẽ nổi giận! Mẹ, con có cách tìm được người phụ nữ kia."

Trâu Tiểu Hàm ung dung cười, gương mặt xinh đẹp không có một chút lo lắng nào.

"Cách gì?" Bí thư phu nhân tò mò nhìn con gái mình, đồng thời giờ tay vén lại loạn tóc bị gió thổi loạn cho cô. Không hổ là con gái do bà một tay dạy dỗ, làm việc luôn thận trọng kiên định, tuyệt không kiêu căng xốc nổi.

"Con biết người phụ nữ kia là ai sao? Chắc không phải đứa con gái Tô gia đấy chứ?"

"Vẫn chưa xác định chắc chắn, nhưng cũng phải tám chín phần." Trâu Tiểu Hàm hé miệng cười, nhìn hình ảnh phản chiếu chính mình trong gương.

Ôm hôn người đàn ông của cô trong mưa, còn bị Tiêu Từ hủy bỏ hôn ước ngay tại chỗ, Tô Đại Lận kia đúng là người phụ nữ không biết xấu hổ!

Buổi sáng một ngày ba tháng trước, truyền thông đưa tin ngay đó Tô Đại Lận bị Tiêu Từ ném lại trước cửa khách sạn, cô ta cảm thấy cuối cùng mình cũng nhờ được thứ dư bản mắc ói trong lòng rồi. Làm sao Tiêu Từ biết được cảnh hôn kích tình sôi sục mưa kia, cô ta không biết, nhưng cô ta có thể xác định, Tô Đại Lận chân đạp hai thuyền lần này cuối cùng cũng bị lật thuyền rồi.

Rất tốt, để xem cô ta còn dám quán quýt lấy Duệ Triết không buông nữa không, còn biết xấu hổ nữa không!

Ba năm trước không biết xấu hổ thì thôi, ba năm sau, nhà tan cửa nát vẫn còn chưa từ bỏ ý định quán lấy anh, quả thực là đem cái chết của ba mình dẫm dưới chân mà! Đùa giỡn với Tiêu Từ chẳng khác gì con khỉ! Nhà họ Tiêu khoan dung độ lượng không cần thể diện, nhưng Trâu gia nhà cô còn lâu mới có cửa!

Trâu gia cùng Đảng gia là ai chứ, môn đăng hộ đối, Duệ Triết chỉ có thể là của Trâu Tiểu Hàm cô, ai cũng đừng hòng cướp đoạt.

"Con gái ngoan, xem ra đúng là tiểu yêu tinh của Tô gia quán lấy Duệ Triết không buông! Lần trước không phải con nói nhìn thấy tiểu yêu tinh đó ở trong nhà của Duệ Triết sao? Vật nhỏ này ba năm trước đã không được giáo dục tốt một lòng đuổi theo Duệ Triết...." Nghe mệnh mồi của con gái, sắc mặt bí thư phu nhân trở nên tối tăm: "Lần này nếu để ta bắt được tiểu yêu tinh kia, sẽ để cô ta ném một chút cái gì gọi là 'điêm tâm!'"

Đại Lận và Cổ Tuấn một đường phi xe đạp đến trường, đến nơi cả hai đã mồ hôi đầm đìa, thở phì phò, đột nhiên Đại Lận rùng mình một cái.

Cô ngửa đầu lên nhìn những tia nắng thấp thoáng mùa thu, bỗng chốc cảm thấy mùa đông đến rồi.

Nhưng kỳ lạ a, rõ ràng cả người cô nóng tới đỏ mồ hôi mà.

Cổ Tuấn giúp cô cầm túi xách, đem Tiểu Tuyết Cầu ôm vào trong ngực, cùng cô bước vào lớp.

Tiểu Tuyết Cầu trừng mắt nhìn Cổ Tuấn, cu cậu tỏ vẻ âm trầm không vui, trong lòng thì đang mắng. Tiểu tử thôi người buông ra cho ta, ai cho người ôm! Nếu còn không buông, ta cắn cho người kêu cha gọi mẹ!

Cổ Tuấn xoa xoa đầu nó, muốn cho tiểu gia hóa kia ngoan ngoãn một chút.

Không hổ là chó của Đại Lận a, ngay cả nhủi lông mày cũng đáng yêu như vậy. Tuy rằng từng cắn cậu, xém chút nữa khiến cậu bị chó đại cắn, nhưng vì Darling, vậy cũng đáng giá! Nghĩ như thế, liền xách cổ Tiểu Tuyết Cầu lên, cho nó ăn bữa sáng tình yêu.

Tiểu Tuyết Cầu giãy dụa tứ chi, kém chút nữa đã bị bóp chết. Mẹ kiếp, có người dùng phương thức này để cưng nựng chó sao!

Đại Lận đứng một bên nhìn Cổ Tuấn không hiểu thế nào là chăm sóc sủng vật nhưng vẫn cố xách nó lên cho ăn, liền quát một tiếng, vội vàng đoạt lấy Tiểu Tuyết Cầu từ tay Cổ Tuấn lại, “Cậu muốn bóp chết nó sao? Về sau không cho phép chạm vào Tiểu Tuyết Cầu nữa!”

Đôi mắt hạnh của cô như bốc hỏa, chuyện này đối với Cổ Tuấn mà nói chẳng khác gì tiếng trời cao vọng lại.

Cổ Tuấn, cuộc sống yên bình của tôi vì cậu bám theo phía sau mà không thể an bình nổi!

Tiểu Tuyết Cầu vừa được cứu, liền chui thẳng vào trong lòng Đại Lận, còn không quên ló đầu tức giận trừng mắt nhìn Cổ Tuấn. Được lắm, tên tiểu tử thôi, muốn trả thù lần trước ta cắn người sao?! Hừ, về sau chúng ta không đội trời chung!

“Tôi chỉ muốn cho Tiểu Cầu Cầu ăn bữa sáng thôi.” Cổ Tuấn vô tội giải thích, nhìn Tiểu Tuyết Cầu lấy lòng. Cậu ta cũng có nuôi một con chim anh vũ, mỗi lần ăn đều bóp miệng nhét thức ăn vào như vậy mà!!!

Tiểu Tuyết Cầu cùng Đại Lận đồng thời quay đầu đi, không để ý đến cậu ta, bước thẳng vào lớp học.

Trong lớp, giáo viên đã bắt đầu điểm danh, học sinh trong lớp nhìn thấy Đại Lận và Cổ Tuấn cùng nhau vào lớp, nhất trí cho rằng hai người bọn họ là một đôi, học sinh nữ thì hâm mộ vẻ đẹp của Đại Lận, các nam sinh thì âm thầm vỗ ngực liên tục, ghen tỵ vì để cho tiểu tử Cổ Tuấn kia nhanh chân đoạt mất hoa khôi mới của lớp.

Tân hoa khôi sánh với Cổ Tuấn, chẳng khác nào đoá hoa tươi cắm ở... trên miếng bánh mì. Đúng, là bánh mì, chứ không phải bài * trâu, bởi vì tiểu tử Cổ Tuấn kia tuy cao lơn phát phơ, nhưng cậu ta có một ông anh trai tài giỏi, nhà rất giàu, bề ngoài cũng rất đẹp trai.

Bọn họ hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Gương mặt nhỏ nhắn của Đại Lận khẽ mỉm cười, không để ý đến những ánh mắt đó liền trở về chỗ ngồi của mình, bắt đầu lên lớp.

Đúng là những đứa nhỏ đang độ tuổi thanh xuân, năm đó cô cũng từng đứng ở vị trí này, gia cảnh giàu có, đám bạn bè công tử nhà giàu nhìn thấy người đẹp hai mắt cũng tỏa sáng, bình chọn hoa khôi của lớp, bình chọn đệ nhất mỹ nhân, cả ngày chỉ chăm chăm nhìn ngó, không hề để tâm đến học hành.

Diện mạo đẹp thì có thể làm cơm ăn sao? Có thể đem gia sản mà ba mình gây dựng được làm cho 'miệng ăn núi lở' sao?

Rồi sẽ có một ngày, ba mẹ cuối cùng cũng không thể bảo hộ nổi con cái mình nữa, bọn họ sẽ già đi, hoặc là chết vì bệnh, sẽ buông tay, do vậy, chỉ có thể dựa vào bản thân mới có khả năng sống sót.

Cho nên, đôi lúc cô cảm thấy, nếu đổi sang nhìn ở một góc độ khác, ba năm khó nhọc trong tù đối với cô mà nói, đó há chẳng phải chính là sự tôi luyện sao? Nếu không có ba năm này, cô vẫn còn không biết trời cao đất rộng mà chạy đuổi theo Duệ Triết....

“Darling, một phần ba thịt dê cùng một phần năm phần thịt bò chín trong nồi*,” vì sao chúng nó không tán gẫu?” Cổ Tuấn ngồi một bên tiếp tục cọt nhả, không chịu yên tĩnh một giây nào. (* Câu này ed cũng ko hiểu nghĩa lắm, để nguyên theo convert vậy)

Đại Lận đang xem sách, nghe vậy liền ngẩng đầu lẳng lặng nhìn cậu ta: “Cổ Tuấn, nếu có một ngày anh trai cậu 'thành gia lập nghiệp', hoàn thành nghĩa vụ nuôi nấng cậu, cậu sẽ làm thế nào?”

“Đi mua Harley, cưỡi Harley mang Đại Lận cậu đi vòng quanh thế giới.” Cổ Tuấn không thèm nghĩ ngợi thuận miệng nói ra, đầu gục xuống bàn, cười tùm tùm nhìn cô: “Đến lúc đó tôi được tự do rồi, muốn làm cái gì thì làm, ai cũng không thể quan tôi! Darling, cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Vì sao bọn nó không tán gẫu?”

Bên môi Đại Lận kéo lên một chút ý cười khó hiểu, liếc mắt nhìn đứa nhỏ Cổ Tuấn không biết sà là gì, cúi đầu tiếp tục chép bài.

Chờ cô lo liệu xong tiền học phí mới có thể cùng Cổ Tuấn trả lời vấn đề đó.

“Được rồi, bởi vì chúng nó không quen.” Cổ Tuấn xoa xoa lông mày lẩm bẫm một câu, cũng tự thấy mắt mặt nên ngồi vào một bên, cùng đám anh em của mình chơi đùa.

Sau khi tan học, Đại Lân nhận được điện thoại của Đặng Duệ Triết gọi đến.

“Tan học rồi hả?” Âm thanh hùng hồn mà có lực của anh vang lên, trầm giọng hỏi cô.

“Vừa tan.” Cô nhẹ giọng đáp, không có kinh ngạc, cũng không nói gì thêm. Số điện thoại của cô tuy rằng không nói cho anh biết, nhưng lúc cô ngủ, anh đã đem số của cô lưu vào máy mình.

“Được rồi, nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, vài ngày nữa anh sẽ trở lại thăm em.” Sau đó anh cúp điện thoại.

Cô không tỏ vẻ gì, cất điện thoại vào trong túi.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.